

Giới thiệu Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc

Vốn là trường nữ Tể Tướng, một tiểu thư xinh đẹp sống trong gia đình giàu có và quyền lực nhưng nàng chưa bao giờ cảm nhận được tình thương gia đình. Bị phụ thân chán ghét mà vứt bỏ, nhiều lần muốn gả nàng đi xa khiến nàng phải nếm tình người ấm lạnh.

Vì có sắc đẹp hơn người cùng tài trí, nàng được gả cho Thái tử đương triều nhưng lại bị mẹ kế hãm hại buộc phải tái gia Vương gia ngốc. Nhưng đó lại chính là điều thay đổi cả cuộc đời nàng, đưa nàng tới hạnh phúc và cuộc sống bình yên. Mời các bạn đón đọc truyện xuyên không lời cuốn Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Một ly rượu độc

Nàng đứng trong điện Kim Loan, một bộ áo trắng, sắc mặt bình tĩnh, lặng lẽ ngắm nhìn đám người cao cao tại thượng kia.

“Hoàng thượng, tiểu nữ ích kỷ kiêu căng, dâm loạn thành tính, bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, thật sự uổng công người làm thê tử, hôm nay lại phạm phải sát nghiệt, đúng là tội không thể tha thứ. Cựu thần vô năng, thẹn với thánh thượng, hôm nay đành phải đại nghĩa diệt thân, thỉnh cầu Hoàng thượng ban cho tiểu nữ cái chết, cho dân chúng thiên hạ một công đạo!” Phịch phịch phịch, người nam nhân mặc áo bào màu tím, đầu đội mũ cánh chuồn đứng bên cạnh nàng ra sức đập đầu, lớn tiếng kêu lên bi thương như thế.

Người này, chính là phụ thân của nàng – Đương kim Tể tướng Quý Thúc. Chuyện ập lên đầu, hẳn lại đẩy toàn bộ trách nhiệm lên đầu nàng lần nữa, thậm chí ngay cả tính mạng của nàng cũng dễ dàng bỏ đi, giống như danh hào của hắn – thanh thiên Tể tướng. Nhẹ nhàng mỉm cười, Quý Du Nhiên cười lạnh nơi đáy lòng.

Trên cao, ngồi trên long ý bằng vàng ròng, Hoàng đế mặc áo bào màu vàng sáng mặt âm trầm: “Dật Vương phi, ngươi còn lời gì để nói?”

Ánh mắt xoay chuyển, đảo qua từng người bên cạnh Hoàng thượng: Hoàng hậu nương nương bất cứ lúc nào cũng lộ ra vẻ mặt nặng nề sau bộ trang phục đầy cộm, Thái tử điện hạ trong mắt lộ ra âm trầm mà lại không nhúc nhích, Thái tử phi rục rịch ngóc đầu dậy lại mạnh mẽ kiềm chế lại – là muội muội cùng cha khác mẹ với nàng, còn có... Ở bên cạnh nàng, phụ thân Tể tướng không nói lời nào quý xuông tỏ lòng trung thành. Quý Du Nhiên nhíu mày lên: “Không có. Nhi thần không có lời nào để nói.”

“Vậy chính là ngươi nhận tội rồi hả?” Ánh mắt tối sầm lại, Hoàng đế lạnh lùng nói, “Đã như vậy, ngươi đâu, ban thưởng rượu độc!”

“Dạ!”

Thái giám bên cạnh cao giọng đáp lời, giây lát đã bùng ra ly ngọc óng ánh trong suốt. Chắc hẳn, bọn họ đã sớm có chuẩn bị rồi.

Ly ngọc đưa tới trước mặt, thái giám bưng khay mặt khinh miệt: “Dật Vương phi, xin mời!”

“Đa tạ Thường công công.” Lạnh giọng lên tiếng, Quý Du Nhiên bưng ly lên, từ từ đưa đến bên môi.

Chỉ một thoáng, ánh mắt của mọi người đều rơi lên trên ly rượu độc kia. Theo miệng ly từ từ đến gần, mọi người bất tri bất giác ngừng thở, chỉ chờ thời khắc sau cùng này.

“Đừng!”

Nhưng mà, đúng vào lúc này, một tiếng die nda nle equ ydo n quát to kinh sợ lòng người. Ngay sau đó, một bóng người vọt qua bậc cửa, nhanh chóng đi tới bên cạnh Quý Du Nhiên, một tay ném ly vừa nhắc lên qua một bên. “Không cho uống! Không cho phép nàng chết!”

Choang!

Ly ngọc rơi xuống đất, vỡ thành mảnh vụn, rượu bên trong cũng bắn ra ngoài, thành từng mảng ẩm ướt bên chân bọn họ.

“Vương gia!”

Nhìn thấy người tới, đáy lòng tĩnh mịch hồi lâu của Quý Du Nhiên đột nhiên giật mình, không ức chế được khẽ gọi ra tiếng. Bỗng nhiên, trái tim chưa xót từng con, hai hàng nước mắt trong suốt dần dần xuống từ trong khóe mắt, rơi lên mặt đất, hòa làm một thể với rượu bên chân.

“Quý Du Nhiên!” Một phát siết chặt cổ tay nàng, người tới bắt khẩn kêu to, “Nàng lừa gạt bản Vương! Nàng lại lừa bản Vương!”

“Không lừa chàng, sao có thể để cho chàng cam tâm tình nguyện rời đi?” Quý Du Nhiên cười khẽ, định đẩy tay hắn ra, không ngờ đối phương đã buông

tay trước, hơn nữa đặt mông dưới đất, miệng há ra, oa một tiếng khóc lớn lên.

Tiếng khóc to rõ thoảng chốc tràn khắp cả cung điện, đâm vào lỗ tai người đau nhức.

Thấy thế, người trong điện lập tức sững sờ, Hoàng đế giận mà hung ác chụp long ý: “Hoang đường! Người đâu, kéo Dật Vương ra ngoài, bùng một ly rượu độc khác ra!”

“Oa oa oa, ta không muốn ta không muốn! Ta không muốn đi! Ta cũng không muốn nằng chết! Oa oa oa...” Nghe vậy, Dật Vương khóc càng ác hơn, một tay ôm lấy bắp chân Quý Du Nhiên, hai chân dùng sức đạp lung tung. Đáng về kia, náo loạn như tính khí con nít.

Thế diện của thân là Đế Vương bị đánh, Hoàng đế giận hơn, càng lớn tiếng kêu.

“Không cần!” Lúc này, Quý Du Nhiên quát to một tiếng, thân nhiên ngược mắt nhìn thẳng Hoàng đế, “Nếu Vương gia đã đến, vậy để cho chàng lưu lại đi! Chúng ta vốn là phu thê, ta đi đường nào, kết cục ra sao, chàng có quyền biết.”

Hoàng đế trợn mắt: “Cần rồi! Trong điện Kim Loan, há có thể do người tùy ý?”

Quý Du Nhiên cười khê, “Nếu phụ hoàng có lòng tin có thể giữ chặt Vương gia, nhi thân không còn lời nào để nói.”

Hoàng đế lập tức cứng họng.

Quý Du Nhiên cúi đầu, đột nhiên lạnh mặt: “Đừng khóc!”

Người đang khóc đến khàn cả giọng lập tức cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu lên. Nước mắt loang lổ trên gương mặt tràn đầy vẻ ngây thơ, xem ra thật đáng thương đáng yêu.

Quý Du Nhiên không hề nhúc nhích, vẫn lạnh giọng quát lên: “Đã lớn như vậy, còn khóc cái gì? Nhanh đứng lên, không cho kêu loạn!”

“Nhưng mà, bọn họ...” Dật Vương lặng lẽ nhìn người phía trên.

Quý Du Nhiên lại thờ ơ: “Đứng lên.”

Dật Vương khê run, ngoan ngoãn đứng lên ngay ngắn.

Lúc này mới ngoan sao! Quý Du Nhiên cuối cùng nở nụ cười, sờ đầu hắn: “Vậy không tốt sao?” Rồi cời ví tiền bên hông nhét vào trong tay hắn, “Đây là kẹo quế hoa, ta tự mình làm từ trước, chàng sang bên cạnh ăn đi!”

“Ừ, tốt!” Giống như khóc lớn lúc trước là ảo giác của mọi người. Có kẹo trong tay, Dật Vương thu lại toàn bộ nước mắt, trong nháy mắt mặt mày hớn hở.

Thấy hắn ngoan ngoãn đi sang một bên, Tể tướng nắm chặt thời cơ nháy mắt với thái giám, nhỏ giọng thúc giục: “Nhanh nhanh lên!”

Thường công công lại bùng ra một ly rượu độc nữa.

Thật đúng là cấp bách ghê gớm. Quý Du Nhiên die enda anle equ ydomn không hề cự tuyệt nữa, bùng chén lên uống một hơi cạn sạch.

Phù!

Trừ Dật Vương đang tập trung tinh thần ăn kẹo quế hoa ra, những người khác đều thở dài một hơi. Nhưng mà, tại lúc này -

“Ha ha ha, ha ha ha!” Một loạt tiếng cười to phóng đảng truyền đến, làm cho người ta kinh hãi run sợ. Mà nguồn gốc trận cười này- đương nhiên là Quý Du Nhiên vừa mới uống rượu độc!

Trong lòng cực kỳ run sợ, Tể tướng Quý Thúc miễn cưỡng quát lên: “Quý Du Nhiên, ngươi còn cười cái gì?”

“Ta cười phụ thân ngài, ta cũng cười thái tử phi muội muội!” Chịu đựng cơn đau nhức trong bụng càng lúc càng nghiêm trọng, Quý Du Nhiên cười tươi như hoa, “Các người thật sự cho rằng diệt trừ được ta, các người có thể vô tư rồi hả? Muội muội, nói thật cho người biết, loại đi một ta, phía sau còn ngàn ngàn vạn vạn nữ nhân chờ, cả đời người đều không thể nào thanh nhàn. Người cho rằng người có một phụ thân là Tể tướng chống đỡ phía sau thì sẽ mạnh mẽ sao? Thân là nữ nhân, thân là nhất quốc chi mẫu sau này, không có nhi tử bên thân, người sao gây dựng được gốc rễ? Huống chi... Ha ha, đời này của người, ngay cả nữ nhi cũng không sinh được!”

“Người nói cái gì?” Về tự mẫn trong mắt mất đi, sắc mặt thái tử phi nhanh chóng thay đổi.

Quý Du Nhiên hừ nhẹ một tiếng, “Ban đầu lúc lại mặt, mẫu thân người đưa cho ta ly trà tuyết tự, bị ta thay xà đối cột đưa vào trong bụng người. Một năm rồi, bụng của người vẫn chậm chạp không có động tĩnh không phải là mình chứng tốt nhất sao?”

Trong nháy mắt huyết sắc trên mặt tụt xuống, thái tử phi lão đảo nẩy cái: “Người... Người nói cái gì?”

“Quý Du Nhiên!” Lời vừa nói ra, tất cả đều kinh hãi, Tể tướng Quý Thúc chớp lấy vạt áo đại nữ nhi, “Người lại độc ác đến vậy!”

Quý Du Nhiên nghe vậy chỉ muốn cười. Chỉ có điều, nàng đau đến cả người căng cứng, hoàn toàn không cười nổi, “A, nói ác độc, rốt cuộc là ai ác độc trước? Hai mẫu tử này, trước bức tử mẫu thân ta, đuổi huynh trưởng của ta đi, đoạt tất cả thuộc về ta, bây giờ ngay cả tính mạng của ta cũng không nguyện lưu lại. Chén trà tuyệt tử kia cũng do họ chuẩn bị, ta chỉ ăn miếng trả miếng thôi, sao lại nói ác độc?”

Quý Thúc sửng sốt, hai tay buông lỏng, Quý Du Nhiên lui về sau một bước, cố gắng nặn ra vẻ mặt tươi cười: “Cho nên, muội muội, người giết chết ta, ngày sau sẽ có nhiều nữ nhân đến tranh đoạt địa vị với người. Hoàng gia không thể so sánh với Quý gia, nữ nhân không sinh được nhi tử, kết quả như thế nào, trong lòng người rõ ràng!”

“Không thể nào, không thể nào, không thể nào!” Lắc đầu, ra sức lắc đầu, thái tử phi lâm bầm, cuối cùng càng kêu to hơn, kêu to ngưng hẳn, chạy như điên ra ngoài.

“Du Dung!” Quý Thúc không ngừng kêu to. Lúc quay đầu lại thì trong mắt đã sớm hiện đầy oán độc, “Quý Du Nhiên, người thật sự quá ác độc rồi!”

“Ác độc nữa cũng chỉ ác độc như người.” Quý Du Nhiên cắn môi, nhẹ nhàng lau dịch đồ tươi chảy ra từ trong lỗ mũi, “Hùm dữ còn không ăn thịt con, người vì nữ nhân này đuổi đi nhi tử ruột, ép nữ nhi mình chết. Bây giờ, người tuổi gần năm mươi, vẫn không có một con bên thân, đây là báo ứng ông trời cho. Đời này người nhất định cô đơn đến già, không ai phụng dưỡng, chết cũng chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ, vĩnh viễn không ai cúng bái!”

Bốp! “Người cầm miệng cho ta!”

Bốp! Bốp bốp! Bốp bốp bốp!

Sau một tiếng tát tai vang dội, lại một loạt tiếng vang liên tục truyền đến kinh sợ lòng người. Bàn tay và gương mặt đung chạm kịch liệt sinh ra tiếng vang, chỉ nghe thôi, đã khiến gò má người nghe đau nhức.

“Người xấu! Người là người xấu! Người dám đánh Vương phi của bản Vương, bản Vương đánh chết người! Đánh chết người!” Tát mười mấy tát tai còn chưa đủ, sau khi đập ngã người ta, Dật Vương dieendaanleequydonn lại đá mấy cước. Vừa đánh, trong miệng còn lớn tiếng kêu gào.

Tính cả Hoàng đế bên trong, tất cả mọi người nhìn ngây người. Một lúc sau, vẫn là Thái tử kịp phản ứng: “Người đâu, mau kéo Dật Vương ra! Nhanh lên một chút!”

Không chờ bọn hán ra tay, Quý Du Nhiên đã sớm vô lực ngã xuống đất chậm rãi vươn tay: “Vương gia...”

Lúc này chân Dật Vương đã đưa ra vệt thu hồi, xoay người đi tới bên cạnh nàng. Lập tức, thù địch trong mắt biến mất, thay vào đó là nước mắt tròn vo lấp lánh. “Ái phi, ái phi!” Luống cuống tay chân ôm lấy nàng, hán lau lung tung tơ máu chảy ra từ khóe miệng và lỗ mũi của nàng, nhưng cho dù hán lau như thế nào, máu tươi vẫn không ngừng trào ra bên ngoài liên tục, khiến gương mặt xinh đẹp của nàng loang lổ.

“Vương gia, đừng khóc.” Trong bụng đau như đao xoắn, cảnh trước mắt cũng dần mờ hồ. Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói xong, đưa tay cầm lấy hai tay hán. Dật Vương lắc đầu, nước mắt vẫn rơi không ngừng. Quý Du Nhiên vô lực cười nhẹ, “Chàng ấy, rõ ràng vóc người cao lớn, nhưng vì sao tâm trí không trưởng thành theo vóc người đây?” Cười, nàng cũng rơi lệ theo rồi.

“Ái phi, nàng làm sao vậy? Nàng sao rồi hả?” Mắt thấy nàng càng lúc càng không có sức lực, nước mắt Dật Vương chảy ác liệt hơn, “Người đâu, nhanh đi tìm thái y! Nhanh lên!”

“Vương gia, Vương gia gốc của ta.” Lại phun ra một búng máu, Quý Du Nhiên lâm bầm kêu, đôi tay vuốt ve gương mặt hán, khóe miệng cũng khó khăn nhếch lên nụ cười nhạt, “Chàng đối với ta thật tốt. Ta sống mười sáu năm, trừ mẫu thân và ca ca, cõi đời này chỉ có chàng để ta vào trong lòng. Có phu quân như thế, ta thỏa mãn. Nếu như thời gian có thể quay lại, ta vẫn nguyện ý gả cho chàng, làm Vương phi của chàng, ở bên chàng, sống cùng chàng qua ngày.”

“Chỉ có điều -” mắt liếc quét một vòng nơi xa, “Nếu như có kiếp sau, ta sẽ không để người ta bắt nạt như vậy. Ai dám động đến một cọng tóc gáy của ta, ta chắc chắn để cho hán chết không nơi nương thân!”

Ánh mắt lạnh lẽo, gương mặt trắng bệch, khóe miệng thấm máu tươi nhếch cao, còn có tuyên cáo có khí phách, không hề không biểu hiện quyết tâm kiên định của nàng. Thêm vào đó lời này từ miệng người sắp chết nói ra, càng có lực rung động, dù là mấy nam nhân cũng không nhịn được cùng run lên, cảm giác gió lạnh xông tới mặt, lạnh thấu xương.

“Oa! Ái phi, ái phi...” Nước mắt chảy xuống đầm đề, Dật Vương khóc như đứa bé sắp mất đi tất cả.

“Vương gia.” Quay đầu lại, Quý Du Nhiên khẽ mềm giọng, “Chàng không cần đau lòng, kể cả ta chết rồi, cũng sẽ ở dưới đất chăm sóc chàng. Người nào dám gây bất lợi cho chàng, ta nhất định sẽ để cho hán nhận lại gấp trăm lần! Chàng yên tâm, ta sẽ để cho chàng sống không buồn không lo, cả đời.”

“Vương gia, Vương gia gốc của ta...” Nói xong, nước mắt không kiềm chế được chảy ra ngoài, Quý Du Nhiên dùng hết sức lực cuối cùng của cuộc đời này, đôi tay nhẹ nhàng tô vẽ hàng mi nét mày của hán, “Nếu như có thể, ta thật sự muốn cùng chàng, gắn bó làm bạn, nắm tay, đầu bạc... Đến, lão...”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Gốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Ngày đại hôn

Gió xuân ấm áp, lướt nhẹ qua rừng liễu, ánh mặt trời chiếu xuống, quét tới lo lắng nơi đáy lòng.

Kinh thành tháng ba, trong không khí sáng sớm còn mang theo chút lạnh lẽo. Nhưng sáng hôm nay, pháo hoa vang dội ầm ầm, quét hương vị mát mẻ tới, cả tòa thành cũng tràn ngập trong không khí náo nhiệt. Đưa mắt nhìn lại, khắp thành trên dưới, cờ đỏ phấp phới, đông người ngược xuôi, cười tươi như hoa, rất náo nhiệt!

Nếu hỏi vì sao? Thì ra hôm nay chính là ngày tốt hai huynh đệ Thái tử đương triều và Dật Vương lập gia đình! Một đôi chân long chi tử, cùng cưới hai tỷ muội của nhà Tể tướng đương triều. Mặt rồng Thánh thượng cực kỳ vui mừng, đại xá thiên hạ, nên càng tăng thêm không khí vui mừng lên mấy phần.

Trên dưới toàn thành đã thế, ngay cả Tướng phủ thành đông càng thêm hơn chứ không kém. Sân trước Tướng phủ, lụa đỏ tung bay, khách như mây, gãi sai vật ra ra vào vào chân không chạm đất, chúc mừng chúc mừng không ngừng bên tai, để cho người ta chỉ nhìn thôi cũng sinh lòng vui sướng. Sân sau Tướng phủ, cả đám nha hoàn ma ma đều khoác lụa hồng lụa xanh *, mừng rỡ cười không ngậm miệng được.

(*) khoác lụa hồng lụa xanh: Ví với việc vui vẻ, vinh dự.

Ngồi trước bàn trang điểm, Quý Du Nhiên nhìn gương mặt xinh đẹp quen thuộc phản chiếu trong gương, chậm rãi giơ tay lên chạm vào khuôn mặt, ấm áp mềm mại, cảm giác rất chân thật, giống mấy ngày trước như đúc. Nửa tháng, cuối cùng nàng bắt đầu tin tưởng: Nàng thật sự trở lại một năm trước, lúc chưa gả cho Dật Vương.

“Hu hu, tiểu thư, người đừng đau lòng. Giờ lành sắp đến, vẫn nên tranh thủ thời gian mặc giá y trang điểm đi!” Tiếng nước nở khe khẽ truyền đến, Quý Du Nhiên quay đầu lại, đã thấy nha hoàn cận thân Lục Ý tay nâng mũ phượng, hai mắt ửng hồng nhìn nàng.

Nha đầu này là người trung thành nhất bên cạnh nàng. Năm đó nàng nhặt được nàng ấy mắc nạn ở ven đường, mang về trong phủ, cùng lớn lên với mình, hai người tình như tỷ muội. Nhưng mà, một năm sau, nha đầu này lại bị thái tử phi muội muội tìm sai lầm kéo ra ngoài đang sống đánh chết. Cho đến khi trước khi nàng chết, hai người cũng không thể gặp mặt một lần. Thật sự không nghĩ đến, giờ này ngày này, bọn họ còn có thể trở lại như lúc ban đầu, nàng còn có thể nhìn thấy nàng ấy sống sờ sờ. Thật tốt.

Đưa tay lên vỗ vỗ nàng ấy, Quý Du Nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ngày rất tốt, em khóc cái gì? Chẳng lẽ cảm thấy die nda nle equ ydo n tiểu thư nhà em gả đi, lập tức sẽ đến lượt em. Bây giờ đã muốn tìm lang quân như ý rồi hả?”

“Tiểu thư! Lục Ý sưng sờ, vội vàng dậm chân, “Đến lúc nào rồi, ngài còn trêu chọc nô tỳ! Ngài biết rõ nô tỳ không đáng vì ngài! Rõ ràng năm đó ngài được Hoàng thượng chỉ hôn cho Thái tử điện hạ, nhưng bây giờ, lại bị mẫu tử kia đoạt trước, còn -”

“Suýt!”

Đột nhiên che miệng nàng ấy, Quý Du Nhiên khẽ lắc đầu, đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, một giọng nữ lạnh lạnh vang lên: “Chà, Du Nhiên à, chúng ta nghe nói con còn chưa thay quần áo? Đến giờ nào rồi, sao con còn không nắm chặt thời gian?”

“Di nương.” Vội vàng đứng lên, Quý Du Nhiên khẽ gật đầu với người phụ nữ trung niên vừa vào cửa. Lục Ý cũng lập tức thức tỉnh, vội vàng hành lễ rồi lui ra.

Di nương này, chính là Trương thị tỷ tỷ của người hiện đảm nhiệm chức thê tử của phụ thân Quý Du Nhiên, là phu nhân Lễ bộ thị lang, đều kiểu mắt ở trên đầu giống như muội muội nàng, mỗi lần nhìn thấy nàng đều không nhìn vào mắt. Lần này lại chủ động tìm tới cửa, nhất định có vấn đề! – Mà sự thật chứng minh, đúng như thế.

“Ha ha, Du Nhiên à!” Trong lòng tự cân nhắc, Trương thị đã thân nhiên đi tới trước mặt nàng, đôi tay chủ động cầm tay nàng lên, trên gương mặt tỏ vẻ tinh xảo chất đầy nụ cười nhiệt tình, “Hôm nay là một ngày tốt! Di nương đặc biệt đến đây thêm trang cho con!”

Lời nói giống nhau như đúc, cũng nụ cười làm bộ như lúc ban đầu. Hiện tại nhìn lại, Quý Du Nhiên vẫn cảm thấy buồn nôn không chịu nổi. Miễn cưỡng nâng lên khuôn mặt tươi cười: “Thì ra là như vậy, thật đúng là cảm ơn di nương rồi.” Rồi bảo Lục Ý nhận lấy cái tráp.

Đây là một hộp nhỏ làm từ gỗ hoa lê, chỉ lớn bằng lòng bàn tay. Mở ra xem, chỉ thấy nằm phía trong là một cây trầm phượng. Vàng đủ tuổi, phượng hoàng trông rất sống động, ở giữa còn có một viên đá quý màu xanh lá lớn bằng đầu ngón tay út, thật sự đẹp không sao tả xiết, để cho người ta nhìn thấy trong lòng không yêu thích không được.

“Như thế nào? Thích không?” Nhìn thấy ánh mắt của nàng bỗng nhiên tròn to, Trương thị lập tức hỏi.

Quý Du Nhiên nhếch mắt. “Thích thì thích. Chỉ có điều – di nương, ngài trở nên hào phóng như vậy từ bao giờ?”

“Ha ha, người sắp làm Vương phi, trên người dù sao cũng phải trang điểm chút đúng không? Hơn nữa, người và Du Dung die enda nle equ ydonn cùng gả vào Hoàng gia, vậy cũng là số may của hai tỷ muội các người. Mẫu thân người nói rồi, chỉ cần người toàn tâm toàn ý giúp đỡ muội muội người, về sau

chỗ tốt không thiếu của người.”

Thì ra là thế. Quý Du Nhiên cười khê: “Nói như vậy, trăm phượng này là ý tứ của phu nhân Tề tướng sao?”

“Chắc, ý tứ của ai không phải giống nhau sao? Người một nhà mà -”

Bộp!

Lời còn chưa dứt, Quý Du Nhiên tiện tay ném mấy thứ kê cả cái hộp xuống đất. “Di nương, vật này ta không nhận nổi, người lấy ở đâu thì cầm lại đó đi!”

Mặt Trương thị cũng lập tức trầm xuống. “Quý Du Nhiên, người đừng cho mặt mũi mà lên mặt!”

“A, mấy người các người còn có mặt mũi sao? Xin hỏi các người lấy đâu ra mặt mũi cho ta?”

“Người... Ồi!” Sắc mặt Trương thị tái nhợt, vội vàng lấy tay che mặt quát to một tiếng, sau đó lén tiến kêu chạy ra ngoài.

“Trời ơi! Du Nhiên sao người có thể làm như vậy! Hu hu hu...” Chạy ra chỗ trống trải bên ngoài, nàng ta hắng giọng bắt đầu hô to gọi nhỏ, “Di nương chi tới thêm trang cho người, người cần gì phải ăn vạ lên đầu ta đây? Người và Thái tử điện hạ hữu duyên vô phận, người không nhận biết được sao? Dật Vương gia cũng không kém, dầu gì người ta cũng là Hoàng tử, Hoàng thượng cưng chiều Thái hậu yêu quý, người còn mong gì nữa? Tại sao người còn đòi tranh giành với muội muội của người? Người làm tỷ tỷ nhường muội muội một chút không được sao? Vì sao tâm tư của người lại ác độc như vậy?”

“Chuyện gì xảy ra?” Theo tiếng khóc rống của nàng ta, một đám người trang điểm kiểu quý phu nhân dieendaaneequydomn cùng xuất hiện, trong tay đều cầm một cái hộp nhỏ. Họ tới thật đúng lúc, nghe rõ ràng lời Trương thị nói. Khi nhìn thấy Quý Du Nhiên theo đó xuất hiện, từng ánh mắt cũng biến thành là lạ.

Nhanh chóng, nam nữ chủ nhân của Tướng phủ cũng nghe tin chạy đến.

“Muội muội, muội phu!” Nhìn thấy bọn họ, Trương thị giống như tím được cây cỏ cứu mạng nhào qua kêu to, “Du Nhiên nó nổi điên! Ta có ý tốt tới thêm trang cho nó, nó lại không cảm kích, cứng rắn nói ta tới cười nhạo. Ngoài ra còn mắng phu thê muội muội phu thiên vị, chỉ lo đau lòng cho Du Dung, còn đoạt mất Thái tử của nó, lại buộc nó gả cho một kẻ ngu! Nó nói nó có chết cũng không mặc giá y, có chết cũng không gả cho thằng ngốc kia!”

“Quý, Du, Nhiên!” Quý Thúc lập tức sầm mặt xuống, “Người phản rồi, lại dám mắng Dật Vương gia như thế! Ta nói cho người biết, hôm nay người phải gả cho ta, không lấy cũng phải gả!” Rồi giận dữ trừng mắt về phía bọn nha hoàn bên cạnh, “Mỗi người còn lo lắng cái gì? Còn không nhanh thay y phục trang điểm cho đại tiểu thư?” Lại quay đầu tiếp, đối diện với đám quý phu nhân kia, vẻ mặt hằn tào nhả lịch sự, “Chư vị phu nhân vẫn nên theo thể tử của ta đến sảnh trong nghỉ ngơi đi! Những đồ thêm trang này để bọn nha đầu đưa tới là được, cần gì các phu nhân phải tự mình đi?”

Đám người Lục Ý vội vàng lĩnh mệnh chạy tới, Quý Du Nhiên giờ tay lên ý bảo bọn họ dừng lại, bản thân nhìn về phía Quý Thúc: “Phụ thân, ngài nghe lời di nương nói đã phán đoán suy luận bừa, chẳng lẽ không nghe lời giải thích của nữ nhi sao?”

“Người còn gì tốt để nói? Nhanh về thay trang phục đi là đứng đắn!” Quý Thúc hừ lạnh, để lại lời nói rồi xoay người rời đi.

“Phụ thân!” Quý Du Nhiên đột nhiên tăng âm lượng.

Quý Thúc không nhịn được quay đầu lại, “Quý Du Nhiên, rốt cuộc người muốn làm cái gì?”

“Phụ thân, chẳng lẽ trong lòng ngài, nữ nhi ruột thịt của ngài còn không đáng tin bằng người ngoài sao?”

Quý Thúc trừng mắt, “Ai là người ngoài? Bà ấy là di nương của người, là tỷ tỷ ruột của mẫu thân người!”

“A, thì ra là vậy.” Quý Du Nhiên cười gật đầu, “Thiếu chút nữa đã quên rồi, các người đã sớm là người một nhà, bây giờ ta mới là người ngoài.”

Mặt Quý Thúc hung dữ, “Quý Du Nhiên, người lại nói những nói cuội gì đó?”

“Không có.” Quý Du Nhiên khê lắc đầu, nở nụ cười thật duyên dáng, “Hôm nay, coi như nữ nhi hoàn toàn hiểu một chuyện. Cũng tốt, nếu biết rồi, cũng hoàn toàn tuyệt vọng rồi, ta cũng có thể an tâm xuất giá rồi.”

“Người đang nói cái gì?”

“Không có gì.” Quý Du Nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, hơn nữa hành lễ với hắn, “Phụ thân ngài yên tâm, nữ nhi sẽ ngoan ngoãn gả cho Dật Vương gia, sống tốt qua ngày với chàng. Bây giờ, nữ nhi trở về thay đồ.”

“Du Nhiên...”

Tại sao ánh mắt của con bé nhìn dứt khoát như vậy, giống như từ biệt hắn? Lòng Quý Thúc căng thẳng, hình như có một cảm giác hối hận ập vào lòng.

“Lão gia, phu nhân!” Lúc này một tiểu nha hoàn đột nhiên chạy tới, “Vòng tay chuẩn bị cho nhị tiểu thư tới qua chẳng biết tại sao thiếu một cái, thế nào

cũng không tìm ra, nhị tiểu thư mời hai người qua tìm giúp một tay!”

“Được, chúng ta lập tức qua!” Chuyện nhị nữ nhi bảo bối lập tức chiếm cứ trong lòng, phu thê Quý Thúc vội vàng quay đầu lại, ngựa không ngừng vó chạy tới phòng của Quý Du Dung.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Vương gia ngốc

Một ngày bận rộn không cần nhiều lời. Thân mặc lễ phục rộng lớn, đỉnh đầu đội mũ phượng nặng nề, từ lúc mặt trời lên cao giữa trời vẫn giầy vò đến tận sắc trời dần tàn, sau một loạt lễ nghi nhiều hạn chế, Quý Du Nhiên cũng sắp mệt rã rồi rồi. Nhớ tới lần trước, bởi vì lòng mang oán hận, nàng cũng không cảm thấy thời gian trôi qua bao nhiêu. Nhưng lúc này đây, trong lòng nhớ tới kẻ ngốc kia, một lòng muốn nhìn thấy hắn lần nữa, ngược lại cảm thấy thời gian trôi qua thật sự quá khó khăn rồi.

Khó khăn lắm mới vào tân phòng, khẽ sờ đến đèn hoa rực rỡ, rốt cuộc bên ngoài truyền đến tiếng bước chân liên tiếp.

“Vương gia đến!”

Theo một tiếng hô to, cửa phòng mở ra, đám người hi nương rồi rít nghênh đón hành lễ. Trong lòng Quý Du Nhiên trở nên kích động, nhưng chỉ có thể nắm chặt quả đấm kiên nhẫn chờ đợi. Nhanh chóng, một gậy vén khăn voan của nàng ra, hai mắt tỏa sáng, nàng đã thấy hắn.

Mặc áo gấm tơ tằm màu đỏ chói, chân đi giày cùng màu, trên đỉnh đầu đội mũ ô sa màu đỏ, nhìn đáng vẻ tân lang xem ra hết sức cát tường vui mừng. Chỉ có điều, trên dung nhan bị các loại màu đỏ vây quanh lại viết rõ đầy khó chịu. Ngũ quan tuần tú hơi cau lại, khóe môi hồng nộn mím chặt, trong tròng mắt đen trắng rõ ràng lộ ra một chút vẻ oán giận, tăng thêm cho hắn mấy phần ngây thơ.

Một tháng không thấy, đột nhiên phát hiện, nàng rất nhớ hắn. Suy nghĩ trong lòng cuộn cuộn, Quý Du Nhiên nắm chặt quả đấm, nở nụ cười xinh đẹp như hoa với hắn.

Vậy mà, chỉ khẽ quét qua nàng, Phụng Dục Minh đã tiện tay ném gậy vén khăn voan đi: “Được rồi, bôn Vương đã vén khăn voan!” Xoay người rồi đi.

“Vương gia!” Đám người hộ tống vội vàng chặn hắn lại, “Vén khăn voan, rượu giao bôi còn chưa uống!”

Phụng Dục Minh nghiêm mặt, “Bôn Vương không thích uống rượu!”

“Vương gia, chỉ một ly, đây phải uống. Ngoan, chờ uống xong, ngài muốn làm gì thì tùy ngài, được không?”

“Không muốn không muốn! Bôn Vương không uống rượu, không uống không uống!” Cũng không biết câu nói kia đập trúng cái gì, tân lang đột nhiên phát tác, đặt móng ngồi dưới đất bắt đầu đập chân kêu to.

Những người khác gấp gáp rồi, liên tục không ngừng đi tới khuyên giải. Nhưng càng dịu dàng khuyên lơn, hắn huyền não càng hung dữ, thậm chí còn lau nước mắt khóc lớn lên!

Người này...

Thấy thế, Quý Du Nhiên lại nhin cười không xong. Thời gian qua đi một năm, nàng đã quên thì ra đêm động phòng còn náo loạn ra cái này. Chỉ có điều, chắc bởi vì chính chuyện này, ba tháng đầu die nda nle equ ydo n nàng mới có thể bài trừ hắn như thế, trong lòng càng oán giận mầu tử Trương thị phá hư nhân duyên tốt của nàng! Chỉ có điều, tình huống giống nhau, lại nhìn thấy lần nữa, tâm tình của nàng đã khoan dung đi nhiều, thậm chí còn có chút cảm giác thương tiếc đứa bé chưa trưởng thành này. Nên đứng dậy đi tới: “Các người cũng đừng khuyên nữa, để ta tới đi!”

Đám người vây quanh tân lang đều kinh sợ, Bình công công càng thêm khẩn trương: “Vương phi, cái này...”

Quý Du Nhiên cười đáp lại, ngồi xổm xuống giọng êm ái: “Vương gia, chàng mệt mỗi một ngày, đói bụng rồi đúng không?”

Gào khóc lập tức dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của Phụng Dục Minh nâng lên, thút thít gạt đầu. Quý Du Nhiên móc khăn ra lau nước mắt cho hắn, lại nắm lấy tay hắn: “Nếu mệt mỏi, vậy chúng ta phải đi ăn cái gì đi! Đều là bọn họ không đúng, biết rõ chàng rất đói bụng, lại còn ép chàng làm chuyện như vậy, chúng ta không để ý đến bọn họ!”

“Được!” Lời nói mềm nhũn lọt vào trong tai, trong lòng Phụng Dục Minh lập tức thoải mái không ít, lúc này mặt mày hớn hở, hắn trộn mắt với đám người Bình công công, “Hừ, không để ý đến các người nữa!”

Bình công công bắt đầu dĩ cười khổ. Quý Du Nhiên kéo Phụng Dục Minh: “Vương gia, chàng muốn ăn gì?”

“Quê hoa cao mới ra lò!”

Nghe thấy lời ấy, trong lòng Quý Du Nhiên giật mình, phảng phất giống như ngực bị đánh mạnh một quyền, gần như thở không nổi. Mặt Bình công công lại biến sắc: “Vương gia, hiện giờ quê hoa cao phải hấp, không ít hơn nửa canh giờ đâu! Có thời gian, chỉ bằng ngài tìm chút đồ ăn ở đây thôi! Hơn nữa, còn có rượu giao bôi -”

“Oa oa oa, Bình công công người xấu! Người bắt nạt bọn Vương, người không cho bọn Vương ăn quê hoa cao! Bọn Vương die enda anle equu ydonn phải nói cho Hoàng tổ mẫu, oa oa oa! Oa oa oa!” Lời còn chưa dứt, Phượng Dục Minh đã nhắm hai mắt lại, nước mắt lớn bằng hạt đậu ra sức đổ rào rào xuống.

Bình công công thoáng chốc sùng sốt, Quý Du Nhiên cũng dở khóc dở cười. Vội vàng túm lấy người định lần qua lần lại trên đất ra cửa: “Vương gia chàng muốn ăn quê hoa cao thật sao? Được, ta đi làm cho chàng, chúng ta cùng nhau làm, có được không?”

“Có thật không?” Nước mắt ngừng lại, Phượng Dục Minh nửa tin nửa ngờ.

“Dĩ nhiên. Chỉ có điều, ta có yêu cầu.”

“Cái gì?”

“Chàng tới phụ ta một tay!” Cười với hân một tiếng, Quý Du Nhiên dặt tay hân quen cửa quen nẻo đi về phòng bếp.

Mất thấy Phượng Dục Minh cứ nhảy nhót đi theo nàng như vậy, Bình công công tròn mắt há mồm. Một lúc sau, hân mới dụi mắt: “Ta không nhìn lầm chứ?”

“Người không nhìn lầm.” Lý ma ma đi tới bên cạnh hân thở dài một tiếng, thái độ cũng hết sức phức tạp, “Vương phi này, không giống như trong lời đồn!”

“Là giống như không có bản lĩnh như vậy.” Bình công công nhỏ giọng nói, nhưng ngay sau đó lại lạnh mặt, “Chỉ có điều, lúc này mới lần đầu tiên gặp mặt, nàng ta lấy lòng Vương gia cũng là chuyện đương nhiên. Đường dài biết sức ngựa lâu ngày biết lòng người, nàng ta là ai, lâu ngày rồi chúng ta nhất định biết. Nhưng mà, thời gian gần đây không thể buông lỏng đề phòng nàng ta, biết không?”

“Ta đương nhiên biết.” Lý ma ma đáp lời, khẽ đẩy hân, “Chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian đến xem một chút đi! Phòng bếp là nơi bản như vậy, nếu để cho Vương gia chạm phải nguy hiểm gì đã có thể không tốt.”

“Còn cần người nói sao?” Bình công công khẽ quát một tiếng, vội vàng nhắc chân.

Chỉ có điều, sự lo lắng của bọn họ hoàn toàn dư thừa. Khi hai người vội vàng chạy đến, bọn họ phát hiện: hai người kia vẫn chung đụng tốt như cũ – không đúng, là tốt hơn! Và lại nhìn: Những người liên quan đều bị đuổi ra ngoài, bên trong chỉ có hai người bọn họ. Quý Du Nhiên gỡ mũ phượng, cuộn tay áo thủ đoạn thành thạo nhào bột mỳ, Phượng Dục Minh vui mừng đi theo bên trước bên sau, mặc kệ sai khiến. Nhanh chóng, bánh ngọt làm xong, mang đi hấp, Phượng Dục Minh còn xung phong nhận việc trông lò thêm cui.

Rồi sau đó, chờ bánh ngọt sắp ra nồi, mùi thơm ngát mê người xông vào mũi, ánh mắt của Phượng Dục Minh dieendaanleequuydonn cũng sắp nhìn thẳng, liên tục không ngừng đưa tay định túm lấy.

Bốp!

Ai ngờ, hai chiếc đũa đập mạnh lên tay hân: “Vương gia, bánh ngọt quá nóng, chờ một chút.”

“Oa!” Mỗi lần bị khiển trách, miệng Phượng Dục Minh méo lại muốn khóc lớn. Chỉ có điều, khi miệng vừa mở to nhất, một miếng bánh ngọt đã bị nhét vào trong miệng hân. Lập tức, không để ý tới khóc, đầy miệng đều là xúc cảm mềm dẻo của bánh ngọt, hai ba ngụm nuốt vào trong bụng. Bánh ngọt vừa mới vào bụng, chiếc đũa tiếp theo đã đưa đến trước mặt. Không cần suy nghĩ nhiều, há mồm lần nữa ăn liên tục.

Đút liên tục như thế chừng mười chiếc đũa, Quý Du Nhiên mới dừng tay lại, ngược lại đưa lên một ly trà: “Vương gia, uống một ngụm trà cho đỡ ngán đi!”

Trà long tinh pha xong theo cùng bánh ngọt, bây giờ nhiệt độ vừa vặn. Phượng Dục Minh nhận lấy uống một hơi cạn sạch, hương vị ngọt ngán trong miệng do quê hoa đưa tới hơi khó chịu lập tức bị hòa tan. Trong miệng chỉ còn mùi thơm thoang thoang, làm lòng người vui vẻ thoải mái.

Lúc này, Quý Du Nhiên mới để đũa xuống, cười nhẹ nhàng nhìn hân: “Vương gia, hiện giờ tâm tình khá hơn chút nào chưa?”

“Tốt hơn nhiều!” Phượng Dục Minh lớn tiếng trả lời.

“Bụng kia ăn no chưa?”

“Còn chưa. Chỉ có điều, không muốn ăn quê hoa cao nữa rồi.”

“Được, chàng còn muốn ăn gì cứ việc nói, ta làm cho chàng.” Quý Du Nhiên nói, “Chỉ có điều, trước đó, chúng ta uống rượu giao bôi trước, chàng nói được không?”

“Được!” Không chút do dự, Phụng Dục Minh gật đầu.

Quý Du Nhiên cười, đưa tay sờ đầu hắn, “Thật sự là một đứa bé ngoan.” Lại quay đầu nhìn mấy người Bình công công đứng ngoài cửa, khoe miệng nàng khẽ nhếch, lấp lánh trong mắt chớp lóe rồi biến mất.

Trong lòng Bình công công thoáng rung mình – nữ nhân này, không đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Ăn và sáng sớm

“Ngươi đi.”

“Ngươi đi.”

“Ngươi...”

Một buổi sáng tinh mơ, Quý Du Nhiên bị thanh âm đôi thoại thật thấp bên ngoài đánh thức. Mở mắt ra, đã thấy rèm cửa đỏ thẫm, chăn gấm đỏ thẫm, gối đầu đỏ thẫm, đập vào mắt, thấy tất cả đều là đỏ thẫm chói mắt. Dĩ nhiên, bên cạnh nàng còn có một nam nhân nằm trong đống đỏ thẫm.

Một đêm đi qua, tóc của hắn tán loạn bên cạnh, còn có vài sợi nghịch ngợm nhảy lên mặt Cặp mắt vừa sáng vừa tròn, lông mi dày cong khẽ chớp chớp khiến nàng ghen tỵ Cái mũi cao thẳng nhẹ nhàng động đậy, đôi môi hơi nhếch, chắc đang có giấc mộng đẹp? Người này, lúc ngủ thì yên tĩnh một chút rồi. Một khi mở mắt, hắn lập tức biến thành ma vương khiến tất cả mọi người kinh hồn bạt vía.

Không khỏi cười thầm. Phu thê vượt qua đêm động phòng như bọn họ, từ cổ chí kim chắc chỉ có một đôi này? Nhớ lại tối hôm qua, vì dụ dỗ Phụng Dục Minh uống rượu giao bôi với nàng, nàng đã làm một bàn thức ăn ngon, còn đôi rượu ngon Hoàng thượng ban cho thành diệp hạ châu nể equ ydo n rượu mơ trong phòng bếp, khó khăn lắm mới khiến hắn nở nụ cười. Hai người ăn uống uống, bất tri bất giác trăng đã lên trên đỉnh đầu, mệt mỏi một ngày, nên tùy tiện rửa mặt rồi ngủ, sau đó cho tới bây giờ. Về phần động phòng? Đòi trước hắn không hề động vào nàng chút nào, đôi này nàng hoàn toàn không ôm bất kỳ trông đợi gì. Trong lòng nàng đã sớm hiểu được: Người kia, chính là đứa bé tám tuổi tâm trí chưa đủ. Chuyện nam nữ với hắn còn không mê người bằng một miếng bánh ngọt.

Nhưng mà, trong lòng hiểu rõ thì hiểu rõ. Sau khi thấy một tảng này, trong lòng nàng không khỏi phát hiện vẫn có một chút mất mát.

Kết kết -

Không lâu, cửa phòng bị người lặng lẽ đẩy ra, tiếng bước chân nhẹ đến gần.

“Tiểu thư... Vương phi.”

Là nha hoàn cận thân của nàng Lục Ý. Quý Du Nhiên đáp một tiếng: “Chuyện gì?”

“Vương phi, thời gian không còn sớm, ngài nên cùng Vương gia đứng lên chuẩn bị vào cung bái kiến Hoàng thượng Thái hậu rồi.”

À, nàng thiếu chút nữa đã quên cái này rồi! Tối hôm qua ăn uống uống với Phụng Dục Minh, sau đó ngã đầu nằm ngủ. Trong hỗn độn, nàng gần như quên mất chuyện mình là tần Vương phi. Vội vàng nhìn nam tử bên cạnh, thấy Phụng Dục Minh đang cọ cọ mặt trên chăn, lật người tiếp tục ngủ.

Vội vàng đẩy đẩy hắn, “Vương gia.”

“Ghét! Bỏn Vương buồn ngủ!” Lập tức lấy một tay đẩy nàng ra, Phụng Dục Minh kêu to.

Tay Quý Du Nhiên dừng lại, một ý nghĩ nổi lên trong lòng. Quay đầu lại nói: “Ngươi nghe được, đi ra ngoài nói cho bọn hắn biết, Vương gia còn chưa ngủ đủ! Chúng ta chờ Vương gia tỉnh lại rồi đi.”

“Như vậy sao được? Hoàng thượng Thái hậu đều ở trong cung chờ -”

“Có bản lĩnh tự ngươi đi vào gọi! Chỉ cần Vương gia không khóc không làm khó, ngoan ngoãn thay quần áo vào cung, ta không lời nào để nói.” Nghe ra tiếng Bình công công ở bên ngoài kêu lên, Quý Du Nhiên lạnh lùng nói.

Giọng Bình công công im bật. Khoe miệng Quý Du Nhiên lập tức nhếch lên một nụ cười lạnh: Những người này thật đúng là rất tốt. Biết rõ lúc rời giường Phụng Dục Minh sẽ tức giận, cho dù ai gọi hắn diệp hạ châu equ ydonn rồi giường cũng nhất định sẽ gặp nạn, bọn họ không chủ động ra đánh, ngược lại đẩy nha hoàn của nàng ra nhận lấy cái chết, coi như nhìn các nàng mới đến không biết tình huống thật sao? Lần trước bọn họ đã ném một lần thiết thoi

rồi, lần này nàng mới không để cho Lục ý chịu nhục lần nữa. Hơn nữa, lão già này cũng không phải hạng gì tốt, tuy rằng vẫn trung thành tận tâm với Phụng Dục Minh, nhưng không để nàng vào trong mắt. Kể từ khi gả vào Vương phủ này, chủ tớ các nàng nhận không ít khó khăn từ hắn. Kể từ khi trùng sinh lại, nàng phát hiện thái độ của hắn vẫn quá phẫn. Hạng người như thế, nếu không để cho hắn chịu chút dạy dỗ, hắn thật sự cho rằng nàng dễ bắt nạt rồi!

Nên kéo chân cao đáp cho mình: “Tất cả các người lui xuống đi! Khi nào Vương gia tỉnh ngủ trở lại phục vụ.”

“Vương phi...”

“Đi xuống!”

Cái gì mà nếu Hoàng đế Hoàng hậu? Nàng quán xem bọn họ làm trò khi gió đi tìm chết gì! Phải đợi thì đợi đi, tốt nhất lôi kéo phu thê mới cuối cùng ngóc, dù sao bốn người kia cũng không phải hạng tốt lành gì. Đời trước là nàng quá ngốc, lại còn ôm hy vọng với mấy người đó. Bây giờ coi như nàng đã biết, cầu người còn không bằng cầu mình, thay vì giao thiệp với bọn họ, còn không bằng gần bó cận kề bên nhau với kẻ ngốc này, dầu gì cho dù đối với ai hắn đều thật lòng đối đãi, nhưng sẽ không khẩu phật tâm xà.

“Nhưng mà, nếu đi trễ, Hoàng thượng tức giận...”

“Vậy thì nói danh hiệu của ta và Vương gia, đã nói chúng ta ngủ quên, không liên quan gì đến các người.” Trách tội thì trách lên đầu bọn họ đã sao? Phía trên còn có Thái hậu nương nương che chở! Đời phu thê kia nhiều nhất chỉ có thể hờn dỗi làm khó dễ cho bọn họ, nàng đã sớm quen. Hơn nữa, coi như lần này bọn họ tới đúng hẹn như đời trước, hậu quả cũng không khác lắm? Nàng và hắn, cho tới bây giờ luôn là cái đinh trong mắt ít người, đây là sự thật cho dù bọn họ cố gắng như thế nào cũng không thay đổi được. Đã như vậy, bọn họ cần gì lao tâm lao lực như thế? Còn không bằng ngủ ngon một giấc, sau đó nhẹ nhàng khoan khoái đến ứng phó chiêu số của bọn hắn.

Nghĩ đến đây, Quý Du Nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng lật người, ôm lấy Phụng Dục Minh từ phía sau lưng.

“Ừ...”

Hình như Phụng Dục Minh hơi không thoải mái, Quý Du Nhiên khẽ vỗ vỗ lưng hắn: “Vương gia, ngủ đi! Sẽ không ai quấy rầy đến chàng.”

Âm thanh nhẹ nhàng an ủi bắt nắn trong lòng hắn. Phụng Dục Minh nhúc nhích, rồi lần nữa rơi vào giấc mộng đẹp. Quý Du Nhiên cũng chậm rãi nhắm mắt lại, mặc cho một vùng tâm tối xâm nhập lấy nàng.

Trong mơ mơ màng màng, hình như nàng trở về một năm trước, nàng phí hết tâm tư để Phụng Dục Minh rời giường, lại không tránh được khóc ròng suốt dọc đường. Thật khó khăn mới khuyên nhủ xong, đoàn người vội vàng chạy tới cửa cung nghênh đón bọn họ là Hoàng thượng dieendaanleequydonn đây bụng tức giận – tức giận này lại tự nhiên xong về phía nàng. Chính giữa đương nhiên không thiếu Hoàng hậu nhìn như khuyên giải nhưng thật ra châm thêm dầu vào lửa, còn có Thái tử điện hạ không nghe không thấy, muội muội cùng cha khác mẹ với nàng tràn đầy hờn hê. Tất cả tất cả, cho dù từng chết rồi trùng sinh lại, nàng cũng không thể quên chút nào!

Hoàng đế, Hoàng hậu, Thái tử, Thái tử phi. Trong lòng yên lặng kêu bốn xung hô cao cao tại thượng này, hai tay nàng đột nhiên nắm chặt, các người chờ xem! Lần này, ta tuyệt đối sẽ không để cho các người điều võ dương oai trước mặt ta! Các người kiêu ngạo phải không? Ta nhất định sẽ kiêu ngạo hơn các người!

“Ừm.” Thiếu chút nữa đã quên tay nàng đang ôm hông hắn, nàng dùng sức nắm chặt, đã tóm phải chút thịt trên hông hắn, Phụng Dục Minh hừ nhẹ một tiếng, Quý Du Nhiên vội vàng buông tay, lại lấy mặt dán lên lưng hắn, “Vương gia, lần này, bên cạnh ta chỉ có chàng, ta cũng chỉ tin một mình chàng. Chàng ngàn vạn lần không được để cho ta thất vọng, ngàn vạn lần không được.”

“Ừ, được.” Cũng không biết có phải nghe được lời nàng không, khóe miệng Phụng Dục Minh trong mộng khẽ nhếch lên, khẽ gật đầu.

Quý Du Nhiên lập tức ấn áp trong lòng, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên. “Đĩ nhiên, Vương gia chàng yên tâm. Chỉ cần trong lòng chàng có ta, ta sẽ nhất định che chở chàng. Đời này kiếp này, bọn họ ai cũng đừng hy vọng động được vào một cọng tóc gáy của hai chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Bao phủ trong trang phục màu bạc

Lại ngủ đến đắc ý, khi tỉnh lại lần nữa, mặt trời đã lên cao.

Cuối cùng Phụng Dục Minh đã ngủ đủ, đôi mắt xoay chuyển lộ ra tinh thần. Lúc này, Hoàng cung đã phái người tới thúc giục không dưới ba lượt rồi. Nghe nói như thế, Quý Du Nhiên chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, vẫn chậm rãi thay quần áo chải đầu trong ánh mắt lo lắng của đám người Bình công công.

Ngồi trước bàn trang điểm, nhìn Lục Ý cầm một cây trâm vàng định cài lên búi tóc nàng, Quý Du Nhiên dè tay nàng ấy lại. “Từ từ.”

Lục Ý sùng sốt: “Vương phi?”

“Bỏ mấy thứ này xuống cho ta, đổi thành bạc. Mấy xiêm áo có nhiều màu sắc kia cũng không cần lấy ra, tìm bộ màu trắng thay cho ta là được.”

“Vương phi, vậy sao được? Hôm nay ngài phải đi ra mắt Hoàng thượng Thái hậu!” Lục Ý vội vàng nói, Lý ma ma cũng vội vàng chạy tới, “Vương phi, bây giờ không phải là lúc cáu kỉnh. Trong lòng ngài có gì không sáng khoái, chờ ra khỏi Hoàng cung rồi nói được không?”

Chờ ra khỏi Hoàng cung, nàng còn cần gì phải phát tiết? Ánh mắt Quý Du Nhiên lạnh lẽo: “Lục Ý, làm theo lời ta.”

“Vâng.” Mặc dù không sáng tỏ, nhưng lời tiểu thư nói là tất cả, Lục Ý ngoan ngoãn bỏ mấy đồ vàng ngọc xuống, tìm một bộ trang sức bằng bạc thay cho nàng. Bình công công và Lý ma ma nhìn trong mắt, lại chỉ có thể trợn mắt.

Đội thu xếp xong, soi gương nhìn chung quanh hết sức hài lòng, Quý Du Nhiên đứng dậy nhìn Phụng Dục Minh đang ở bên cạnh ăn bánh ngọt, lần nữa nở nụ cười hiền lành: “Vương gia, chúng ta đi thôi!”

“Được!” Nhìn thấy tỷ tỷ xinh đẹp tới hôm qua hiểu rõ đứt cho hắn ăn thật nhiều đồ ngon, Phụng Dục Minh cười đến ánh mắt trời rực rỡ, nghe lời lau sạch tay, cầm tay nàng, hai người cùng chui vào cỗ kiệu đã sớm chuẩn bị xong.

“Ồi!” Thấy thế, Bình công công cũng chỉ có thể thờ dài, trong mắt viết đầy lo lắng, “Vương gia của ta, làm sao bây giờ? Rõ ràng nữ nhân kia đang lợi dụng ngài!”

Chờ đến trong thâm cung, sắc trời đã gần trưa. Khí tức trong đại chính cung trầm thấp, hoàn toàn nghiêm trang, một đám cung nữ thái giám trong ngoài cũng khép mí buông mắt, chẳng dám thở mạnh.

Hai phu thê chân trước chân sau vượt qua cửa chính, chỉ thấy Hoàng đế Hoàng hậu mặc hoàng bào ngồi vị trí cao nhất, sắc mặt hai người cũng không đẹp mắt. Ngồi bên cạnh chính là phu thê Thái tử ăn mặc vinh quang chói lọi. Có thể bởi vì ngồi chờ khá lâu, vẻ mặt bọn họ cũng không trầm ổn, nhất là khi nhìn thấy hai người tới trễ. Chỉ có điều, Phụng Dục Minh hoàn toàn không nhìn, Quý Du Nhiên cũng làm như không thấy, hai người đi tới phía trước quỳ xuống vái: “Nhi thần bái kiến phụ hoàng, bái kiến mẫu hậu.”

“Dật Vương, Dật Vương phi!” Lời nói vừa dứt, Hoàng đế dùng lực vỗ bàn một cái, “Hai người các ngươi thật to gan! Ngày thứ hai sau tân hôn, lại dám không đến yết kiến cậu cô, còn ở nhà trùm đầu ngủ? Phu thê Thái tử đã đến đây từ lâu! Còn ngươi nữa! Dật Vương phi! Ai cho ngươi ăn mặc như vậy? Ngày đại hỉ, trên người không hề thấy một chút không khí vui mừng, trầm và Hoàng hậu còn chưa có chết!”

“Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần mặc đồ này không phải nguyên rùa phụ hoàng mẫu hậu.” Quý Du Nhiên vội ngẩng đầu lên, trên mặt lại mang theo nụ cười nhẹ, “Chỉ có điều trước lúc xuất giá, gia mẫu liên tục dặn dò bên tai nhi thần, nói Dật Vương gia chỉ là một Vương gia die nda nle equ ydo n nho nhỏ, không có địa vị, đất phong không có, cả đời này cũng chỉ có thể đến bước này thôi. Nhi thần đi theo chàng phải chuẩn bị chịu khổ nhọc. Nhi thần nghĩ, nếu từ nay về sau bị khổ, còn không bằng chịu khổ từ bây giờ đi? Có câu nói, từ tiết kiệm vào xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ mà vào tận tiện thì khó. Nếu như bây giờ quen ham vui hưởng thụ, về sau đến đất phong, chẳng phải nhi thần sẽ chịu khổ sở gấp đôi? Vì vậy, nhi thần quyết định từ nay về sau không muốn tiêu tiền như nước, tích trữ chút tiền tài để chi dùng lúc khẩn cấp sau này.”

“Chỉ nói vậy ư! Chỉ nói vậy ư!” Nghe thấy lời ấy, râu ria của Hoàng đế cũng sắp vểnh lên, “Nhi tử của trẫm, trẫm sẽ để cho nó chịu khổ chịu tội? Cho dù nó hơi ngu dại, trẫm cũng nhất định -” Đột nhiên dừng lại, sắc mặt Hoàng đế trầm xuống, “Ngươi được đẩy Dật Vương phi, ngươi thật sự ăn gan hùm mật gấu rồi? Lại dám châm chọc trẫm đối xử bất công với Dật Vương trước mặt mọi người?”

“Nhi thần không có ý này!” Quý Du Nhiên vội vàng khấn đầu, “Những lời đó đều do mẫu thân nhi thần ân cần dạy bảo trước khi xuất giá, thân trang sức này cũng do mẫu thân tự tay giao phó cho nhi thần, nhi thần cho rằng – có thể, là nhi thần hiểu sai ý tứ mẫu thân rồi!”

“Ngươi nói vậy, mẫu thân ta không thể nào làm chuyện như vậy!” Lời vừa nói ra, Thái tử phi Quý Du Dung đã không ngồi yên, háng giọng kêu lên.

Thái tử ở bên cạnh tranh thủ ngăn nàng ta lại.

Sắc mặt Hoàng hậu thay đổi, cũng vội vàng lên tiếng: “Cho dù như thế nào, Dật Vương phi ngươi mặc đồ màu trắng die enda nle equu ydonn trong ngày đại hỉ, điều này thật sự là bất kính với Hoàng thượng. Đáng về này của ngươi, gặp chúng ta còn may, nếu để cho Thái hậu nhìn thấy...”

“Nếu ngươi dám dùng bộ dạng này xuất hiện trước mặt Thái hậu, xem trẫm không cần mạng ngươi nữa!” Hoàng đế quả nhiên bị chọc giận rồi, ánh lửa trong mắt không ngừng bốc lên.

“Nhi thần biết sai!” Quý Du Nhiên vội vàng quỳ xuống, “Vây bây giờ, nhi thần trở về đổi trang phục!”

“Đã muộn!” Hoàng đế hừ lạnh.

Hoàng hậu cũng nói, “Từ khi trời mới bắt đầu sáng, Thái hậu đã sai người sang đây thúc hỏi vô số lần. Nếu các ngươi trở về nhà một chuyến nữa, cũng phải tốn bao nhiêu thời gian? Các ngươi có nhiều thời gian, nhưng Thái hậu chờ không nổi!”

Lời vừa nói xong, hai luồng ánh mắt Hoàng đế giống như lửa, Quý Du Nhiên chỉ cảm thấy sau lưng nóng bỏng đến đau.

“Phụ hoàng, mẫu hậu.” Lúc này, giọng nói mềm mại vang lên, Thái tử phi Quý Du Dung thân nhiên đứng lên, “Nếu thời gian đã không kịp, vậy tạm thời

lấy một bộ trang phục trang sức của nữ thần dieendaanleequuydonn tới đây cho tỷ tỷ tạm thời thay! Chúng con là tỷ muội lớn lên chung một mái nhà, tuổi không kém nhiều, vóc người cũng không sai biệt lắm, thêm nữa cung Thái tử cũng gần, quá dễ dàng.”

“Bây giờ nhìn lại, cũng chỉ có thể như thế. Mặc dù Dật Vương phi mặc đồ Thái tử phi hơi quá thể chế, nhưng chỉ một lần này, cũng miễn cưỡng qua được.” Hoàng hậu nương nương lần nữa lên tiếng “Hòa giải”.

Có mẹ chồng nàng dâu hiền lành làm phụ gia, lại nhìn con dâu mới vào cửa cực kỳ không tốt, dĩ nhiên con tức giận của Hoàng đế không giảm. “Tạm thời như thế! Thái tử phi, người lập tức sai người trở về lấy một bộ y phục đến đây. Người đâu, qua báo cho Thái hậu, chỉ nói Dật Vương và phu thê Thái tử đến ngay, xin lão nhân gia chờ chốc lát.” Lại hung tợn trừng Quý Du Nhiên, “Dật Vương phi, người nhanh đi thay trang phục. Mọi chuyện, chờ bái kiến Thái hậu xong trầm tĩnh tìm người tính sổ!”

“Đạ, đa tạ đại ân đại đức của phụ hoàng.” Khóe miệng Quý Du Nhiên nhếch lên, đập đầu làm đại lễ. Lại nâng người dậy, đối diện với muội muội tò vò rộng lượng, nhìn đầy mắt nàng ta viết đầy không tình không nguyện, nặng nề nhàn cười một tiếng

Quý Du Dung hận căm rắng. Quý Du Nhiên, người chờ đó cho ta!

Đội thì đội, ai sợ ai? Trả cho nàng ta một ánh mắt, Quý Du Nhiên cười đến đơn giản dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Trong cung Thái hậu

Thay xong quần áo trở ra, Hoàng đế Hoàng hậu đã đi, chỉ có Thường công công phụng mệnh đứng tại chỗ: “Dật Vương phi, Hoàng thượng công vụ quán thân, đã trở về Ngự thư phòng rồi, thân thể Hoàng hậu nương nương khó chịu đã về tẩm cung nghỉ ngơi, các ngài nhanh chóng đi theo lão nô đến cung Phụng Nghi bái kiến Thái hậu nương nương đi!”

Mặc dù là mặt cười nịnh hót, nhưng cũng không che giấu khinh bỉ nơi đáy mắt hắn, hơn nữa, khinh bỉ này còn sâu hơn đậm hơn ban đầu. Chắc cảm thấy nàng thật sự không có đầu óc, ngay ngày đầu tiên gả vào Hoàng gia đã diễn tuồng chọc tức Hoàng đế Hoàng hậu như thế, về sau chắc chắn không có tiền đồ phát triển, cho nên cũng lười phải lật mặt! Được, chính là hiệu quả này!

“Vậy làm phiền Thường công công rồi.” Quý Du Nhiên khẽ mỉm cười, nghiêng thân gật đầu với hắn.

Thường công công vội vàng xoay người dẫn đường, lúc này Quý Du Dung cũng áp sát tới: “Tỷ tỷ, tỷ chọc phụ hoàng tức giận.”

“Có sao? Ta chỉ nói thật!” Quý Du Nhiên chớp mắt mấy cái, mặt vô tội.

Quý Du Dung giận đến mặt tái đi, vừa định nói chuyện, Quý Du Nhiên đã xoay người đến trước mặt Phụng Dục Minh, “Vương gia, chúng ta đi gặp Hoàng tổ mẫu đi!”

“Được được, rốt cuộc không cần ở đây gây người!” Phụng Dục Minh lập tức nhảy lên, kéo tay nàng chạy ra ngoài.

Thấy thế, Quý Du Dung tức giận tới mức phát run. “Thái tử người xem! Hai người họ... Hai người họ lại...” Theo đạo lý mà nói, bọn họ là Thái tử Thái tử phi, địa vị cao hơn hai người kia không biết bao nhiêu, hai người kia nên ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh chờ bọn họ đi mới có thể theo sau lưng bọn họ ra ngoài mới đúng!

Thái tử lại chỉ thản nhiên nhìn nàng, rồi quay đầu: “Tâm trí nhị Hoàng huynh không được đầy đủ, vốn không hiểu bao nhiêu quy củ, chỉ cần không phải trường hợp quá mức trịnh trọng, ngay cả phụ hoàng mẫu hậu cũng sẽ không quan tâm quá mức quân thúc huynh ấy. Cộng thêm Hoàng tổ mẫu vẫn luôn thương yêu huynh ấy, bây giờ phải qua bên đấy, huynh ấy đương nhiên cao hứng đến luống cuống.”

Bị giọng nói lạnh lẽo của hắn chọc vào ngăn ra, Quý Du Dung uất ức cắn môi, trong cặp mắt hoa đào dâng lên một tầng hơi nước thật mỏng. Chỉ tiếc, Thái tử vốn không liếc thêm nàng cái nào, chỉnh lại quần áo: “Đi thôi! Đừng để cho Hoàng tổ mẫu đợi lâu.”

“... Vâng.”

Lại nói về Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh. Hai người tay cầm tay chạy trong Hoàng cung, ném thẳng Thường công công die nda nle equ ydo n ở sau lưng. Nhanh chóng tới cung Phụng Nghi, cũng không đợi cung nữ canh cửa vào thông báo, hắn đã lôi Quý Du Nhiên xông vào cửa, hết sức phàn nàn kêu to: “Hoàng tổ mẫu!”

“Minh Nhi, người đã đến rồi?” Lập tức một giọng nói hơi tang thương truyền đến, Thái hậu nương nương đã tới dưới sự nâng đỡ của hai cung nữ.

“Hoàng tổ mẫu!”

Nhìn thấy lão nhân gia, Phụng Dục Minh vội vàng buông tay nắm tay Quý Du Nhiên ra, đầu nhào vào trong ngực lão nhân gia, còn giơ ngón tay gọi một tiếng.

“Minh Nhi, đứa bé ngoan của ta.” Thái hậu nương nương cũng ôm cổ hắn, mặt già nua hiền lành cũng cười thành một đóa hoa. Tổ tiên hai người âu yếm hồi lâu, Thái hậu nương nương mới buông tay chỗ chỗ lên trán hắn, “Đứa bé này! Đã lớn như vậy, nàng dâu cũng cưới, sao còn không biết nặng nhẹ như đứa bé?”

Phụng Dục Minh cúi đầu cười khúc khích: “Nhi thần chính là thích Hoàng tổ mẫu!”

Thái hậu nương nương vừa nghe cười đến càng vui vẻ hơn. Lại trêu ghẹo nói: “Thích Hoàng tổ mẫu, vậy Minh Nhi có thích thê tử của Minh Nhi không?”

Nghe vậy, thân thể Phụng Dục Minh hơi cứng đờ, lặng lẽ nghiêng đầu liếc nhìn Quý Du Nhiên đứng bên cạnh. Lòng Quý Du Nhiên cũng thất chặt, tim đập nhanh hơn.

Phát hiện cử chỉ lén lút của hắn, khóe miệng Thái hậu nương nương lập tức nhếch cao: “Minh Nhi nói nha! Minh Nhi thích Hoàng tổ mẫu, hay thích thê tử của Minh Nhi? Đáng đáp thê tử của Minh Nhi thật xinh đẹp!”

“Thích, thích.” Cúi đầu, Phụng Dục Minh nhỏ giọng trả lời, trên gương mặt hiện lên ửng đỏ hiếm thấy.

“Ồ ~” Thái hậu nương nương lập tức vui vẻ, “Có thật không? Minh Nhi thích nàng vì cái gì?”

“Dung mạo của nàng đẹp mắt! Hơn nữa tốt với nhi thần, tối hôm qua còn tự tay làm quế hoa cao cho nhi thần ăn! Ăn rất ngon!” Nói đến chuyện tối hôm qua, ánh mắt Phụng Dục Minh tỏa sáng die enda anle equ ydonn lấp lánh, “Hơn nữa, sáng sớm nay Bình công công không muốn cho nhi thần ngủ nướng, nàng cũng cản lại. Nàng thật tốt! Tốt giống Hoàng tổ mẫu!”

Thì ra là hắn biết? Nghe lời phía sau, tim Quý Du Nhiên đập mạnh.

“Thật sao?” Đã sớm nghe nói những chuyện này, Thái hậu nương nương liếc nhìn Quý Du Nhiên, quay đầu nhìn tôn nhi, “Như vậy, Hoàng tổ mẫu và nàng, Minh Nhi thích ai hơn?”

“Cái này... Hoàng tổ mẫu!” Suy nghĩ một chút, Phụng Dục Minh lớn tiếng cho đáp án khẳng định.

Thái hậu nương nương nghe vậy cười híp mắt, hết sức hài lòng với đáp án của hắn, kéo hắn ngồi xuống.

Lúc này Quý Du Nhiên mới hạ người hành lễ: “Nhi thần bái kiến Hoàng tổ mẫu.”

“Đứng lên đi!” Thái hậu nương nương cười nói, cũng ngoắc tay với nàng, “Đứa bé ngoan, lại đây.”

“Vâng.” Quý Du Nhiên từ từ đi tới, Thái hậu nương nương cũng đi lên kéo tay nàng qua ngồi xuống, lại đánh giá nàng từ trên xuống dưới, hài lòng gật đầu, “Ừ, đúng là đứa bé ngoan, đáng đáp xinh đẹp, là hiền thê lương mẫu.”

Hiền thê lương mẫu? Nghe bốn chữ này, Quý Du Nhiên thiếu chút nữa bật cười. Chỉ có điều, ở trước mặt Thái hậu, nàng đành phải thẹn thùng cúi đầu: “Hoàng tổ mẫu quá khen. Người khí độ ung dung dieendaanleequydonn đáng vẻ vô cùng xinh đẹp, so sánh với người, nhi thần thật sự xấu hổ cực kỳ. Hơn nữa -” đứng dậy quỳ xuống, “Nhi thần không tốt, sáng nay không gọi Vương gia rời giường đúng giờ vào cung bái kiến phụ hoàng Hoàng tổ mẫu, ngược lại tùy ý Vương gia ngủ thẳng đến giờ, là nhi thần không đúng, nhi thần cam nguyện lãnh phạt!”

“Đứa bé này!” Thái hậu nương nương khẽ lắc đầu, vội vàng bảo cung nữ đỡ nàng dậy, kéo nàng đến ngồi bên cạnh lần nữa, “Cái này thì có gì ghê gớm đâu? Minh Nhi rất nóng nảy, rời giường cũng khó chịu, ai gia biết. Ngay cả bọn Bình công công cũng khó gọi được Minh Nhi dậy sớm rời giường, huống chi con mới đến? Chuyện này nhất định là Minh Nhi dẫn động u mê nào loạn một trận, con không lay chuyển được, mới đành theo. Những hạ nhân kia truyền tin bậy bạ, chỉ đẩy nguyên nhân lên đầu con, ai gia già nhưng không hồ đồ! Con cứ yên tâm đi, chuyện này ai gia sẽ không trách tội, lúc nữa ai gia sẽ đi nói với Hoàng thượng, để Hoàng thượng không trách phạt con.”

“Vâng đa tạ Hoàng tổ mẫu!” Thật khó khăn đợi đến những lời này, Quý Du Nhiên vội vàng nặn ra ý cười đầy mặt, “Hoàng tổ mẫu ngài thật tốt!”

Có mấy người, một người nói hoàn hảo. Nhưng nếu hai người cùng nói vậy, vậy thì thật sự là khẳng định lớn lao với bà. Nghe nói như vậy, tâm tình Thái hậu nương nương thật tốt, cũng cầm chặt tay nàng cười với nàng.

Khi phu thê Thái tử tới, chính là nhìn thấy cảnh này.

Lúc này, sắc mặt Thái tử phi lại thay đổi. Thái tử cũng khẽ khựng lại, rồi lên phía trước khom mình hành lễ: “Nhi thần bái kiến Hoàng tổ mẫu.”

Thấy hắn hành lễ, Thái tử phi lại sững sờ - vị trí phía trên kia, trừ Thái hậu nương nương còn đôi Quý Du Nhiên kia! Nhưng mà, bọn họ cứ ngồi như vậy, tay cầm tay, hoàn toàn không có ý tứ đứng lên né tránh.

P phía trước Thái tử hành lễ xong, phát hiện Thái tử phi còn không có động tĩnh, lập tức quay đầu về liếc nhìn nàng. Ánh mắt lạnh lùng để cho nàng giật mình, nhanh chóng uất ức, ôm đầu không tình nguyện hành lễ với người tỷ tỷ khác mẹ mặc y phục của nàng ngồi ở vị trí tương lai của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Phản tương nhất quân

“Miễn lễ, đều đứng lên đi!” Đợi đến khi nàng ta hành lễ xong, Thái hậu nương nương mới xua tay tượng trưng, thái độ lạnh lùng, hoàn toàn không nhiệt tình như đối đãi với phu thê Quý Du Nhiên.

Vốn mang theo đầy bụng uất ức đến bậc lộ hết, ai ngờ bị tưới một chậu nước lạnh lên đầu, trong lòng Quý Du Dung tràn đầy u oán, không nhịn được lườm Quý Du Nhiên một cái. Quý Du Nhiên làm như không thấy, cười tủm tỉm kéo Phụng Dục Minh đứng lên đứng ở phía sau bọn họ.

Quý Du Dung lập tức hận nghiêng răng nghiêng lợi, giống như cầu cứu nhìn về phía Thái tử. Thái tử lại vẫn mắt nhìn thẳng, cho đến khi cung nữ bưng ly trà lên, một mực cung kính đưa đến trước mặt Thái hậu: “Hoàng tổ mẫu, mời dùng trà.”

“Ừ.” Thái hậu nương nương hài lòng gật đầu, cung nữ phía sau đưa tới một phong bao lì xì.

Trượng phu đã đi, thân là Thái tử phi Quý Du Dung không dám trì hoãn, vội vàng đi dâng trà. Phụng Dục Minh và Quý Du Nhiên theo sát phía sau. Cuối cùng vượt trước hai người một lần, trong mắt Quý Du Dung lướt lên vẻ hả hê.

Kính trà xong, nhận được bao lì xì của mình, mọi người ngồi xuống vị trí, Thái hậu nương nương ngáp một cái: “Được rồi, đều gấp rồi, các người trở về nghỉ ngơi đi! Ai gia một mẻ!”

Hài lòng trong mắt Quý Du Dung thoáng chốc cứng đờ. Tại sao có thể như vậy? Nàng mới vừa điều chỉnh tốt die nda nle equ ydo n tâm tình, tính toán đòi một lần vui sướng của lão nhân gia, thật không nghĩ tới lão nhân gia hoàn toàn không cho nàng cơ hội này! Không công bằng! Tại sao lúc trước Thái hậu vẫn vừa nói vừa cười với hai người kia, nhưng khi bọn họ đi vào, Thái hậu lại như biến thành người khác vậy? Chắc chắn là do nữ nhân kia làm hại!

Lập tức trong lòng hận đến kinh khủng, Quý Du Dung cắn chặt hàm răng, trong lòng âm thầm làm một quyết định.

“Vâng.” Thái hậu nương nương lên tiếng, Thái tử vội vàng đứng lên, kéo theo ba người kia đứng dậy cáo từ.

Lần này, rốt cuộc thì phu thê Thái tử thân phận tôn quý ở phía trước, Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh ở phía sau.

Tất cả nhìn như đơn giản, hình như trò khôi hài trong buổi sáng sẽ phải kết thúc. Nhưng mà -

Khi chân trước Thái tử vượt qua thềm cửa, sau đó Quý Du Dung mềm mại yếu ớt giơ chân định đi lên thì thân thể nàng đột nhiên ngã ngửa về phía sau, dưới chân lại vấp lên thềm cửa, cũng kèm theo một tiếng – “Ồi!”

“Ồ, chuyện gì xảy ra?” Vào thời khắc này, Quý Du Nhiên đột nhiên xoay người, một phát ôm lấy cánh tay Phụng Dục Minh, rúc về phía hân! Giống như chim nhỏ hoảng hốt rúc vào trên người hân. Cũng lướt qua nguy hiểm thiếu chút nữa đụng vào Quý Du Dung.

Phụng Dục Minh cũng thuận thế ôm nàng vào trong ngực, mở to hai mắt nhìn Quý Du Dung từ từ ngã xuống đất.

Nghe được âm thanh quay đầu lại, Thái tử cũng sững sờ, đã nhìn thấy Quý Du Dung ngã đầu té xuống đất, cái gáy die enda anle equ ydonn đập xuống đất tạo ra một tiếng vang nặng nề. Lập tức trấn định lại, ánh mắt hân xoay chuyển: “Người đâu, mau tới đỡ Thái tử phi dậy!”

“Vâng.” Không ngờ xảy ra rắc rối, cả đám người cũng hơi sững sờ, mới có mấy cung nữ tiến lên, ba chân bốn cẳng nâng người dậy.

“Chuyện gì xảy ra?” Trong một đồng lộ xôn, Thái hậu nương nương cũng chạy đến, “Thái tử phi người đang yên ổn, sao lại ngã xuống rồi hả?”

Lần đập đầu này thật sự dùng quá sức rồi, nửa bên đầu Quý Du Dung cũng đã tê rần. Hoảng hoảng hốt hốt đứng dậy, mới phát hiện cái gáy truyền đến một trận đau nhức, vội vàng tùy tiện nắm chặt tay một cung nữ, mới nước mắt lưng tròng nhìn mọi người, cuối cùng rơi vào trên người Quý Du Nhiên, trong miệng lắp bắp kêu: “Hoàng tổ mẫu...”

“Thái tử phi, muội thật sự quá không cẩn thận!” Nhưng ngay lúc đó, Quý Du Nhiên đã một câu cắt đứt lời nàng ta, “Mặc dù bậc thềm trong cung cao hơn một chút, muội cũng không thể không đi qua được chứ? Không đi qua được còn chưa tính, lại còn có thể vấp ngã một phát? Ngã đau như vậy! May mà chúng ta cách nhau một quãng, nếu không, người khác còn tưởng rằng ta đập vảy của muội, cố ý để cho muội té ngã đấy!”

Một lời nói, nói cho mặt mày Quý Du Dung lúc đỏ lúc trắng, lời nói đã đến khoe miệng rồi bị nghẹn trở lại, chỉ có thể cúi đầu điềm đạm đáng yêu rơi lệ.

Ha ha, khóc? Nàng ta cho rằng nàng ta khóc thì đáng thương sao? Nếu không phải lưu lại một tay, người phải khóc bây giờ lẽ ra là nàng rồi! Khoe miệng kéo nhẹ, Quý Du Nhiên tiếp tục bỏ đá xuống giếng: “Hơn nữa, không phải muội chưa từng vào cung, sao trước kia không té ngã, lúc tiến vào không té ngã, đi ra ngoài lại té? Người lớn như vậy, sao còn như thế? Như muội vậy, sau này nếu thường thường đi lại trong cung, sao phụng dưỡng phụ hoàng mẫu hậu?”

Quý, Du, Nhiên!

Một lần sơ ý, thua cả ván bài. Nàng cũng biết nàng ta sẽ nhân cơ hội này chà đạp lên đầu mình! Quý Du Dung hận đến nghiêng răng kèn kẹt, nhưng không thể phát tác, chỉ có thể che mặt khẽ khóc.

“Được rồi được rồi, cũng chỉ là vấp ngã mà thôi, có gì ghê gớm đâu? Về sau cẩn thận chút là được, Dật Vương phi dieendaaneequydonn làm tỷ tỷ và chị dâu mà nói lời như vậy cũng không khỏi hơi quá đáng.” Mắt thấy hai tỷ muội ngày đầu tiên xuất giá đã náo loạn, Thái hậu nương nương cũng hơi bất mãn, vội vàng hòa giải.

“Dạ, nhi thần biết sai.” Nếu lão nhân gia lên tiếng, Quý Du Nhiên vội vàng tỏ thái độ mềm nhũn cúi đầu nhận sai. Chỉ có điều, trong lòng lại trong lòng lại vui thích hừ nhẹ một tiếng – lúc này không nói nhiều, bọn họ nào có thể nghĩ nha đầu này có ý định bỏ đá xuống giếng, muốn nhân cơ hội này ám toán nàng sao? Nàng chính là muốn ở giữa vạch trần âm mưu của nữ nhân này, để cho mọi người nhìn thấy dụng tâm hiểm ác của nàng ta!

Chỉ có điều, nàng phải thừa nhận, dụng tâm của mình cũng không thể trong sáng. Nhưng mà... Có quan hệ gì đâu? Từ khi nàng nói sẽ rời khỏi, mẹ con nhà kia đã tìm cách tạo nên hình tượng nàng liễu lĩnh tùy ý trước mặt người ngoài, ngay cả ngày cưới cũng chưa từng có. Bây giờ, ai cũng biết nàng cá tính quái đản, nghĩ trong thời gian ngắn không thể nào thay đổi ấn tượng với mọi người. Đã như vậy, nàng tương kế tựu kế, làm hài lòng, để cho bọn họ xem xét rốt cuộc nàng có thể có bao nhiêu liễu lĩnh! Dù sao đời này là kiếm được, nàng mới không sống kim nén như đời trước!

“Biết rõ sai rồi, về sau phải sửa đổi.” Sắc mặt nhìn nàng ấy, Thái hậu nương nương nói chân thành thâm ý, xong phát tay, “Thái tử, người mau dẫn Thái tử phi về nghỉ ngơi đi! Nếu vô cùng đau đớn, kêu thái y qua kiểm tra chút. Các người tuổi còn nhỏ, về sau làm việc nhớ lấy ổn định làm trọng.”

“Dạ, nhi thần nhớ.” Thái tử vội nói, cuối cùng đưa tay nâng cánh tay Quý Du Dung lên.

Quý Du Dung được sủng ái mà lo sợ, vội vàng nhích lại bên cạnh hắn, thân thể Thái tử hơi khựng lại, nhưng dù sao cũng không đẩy ra. Quý Du Dung lập tức tươi cười, lại há hê nhìn Quý Du Nhiên. Quý Du Nhiên bĩu môi, ngược lại mềm mại dựa trên người Phụng Dục Minh: “Vương gia, chúng ta cũng nên trở về phủ.”

“Được, trở về phủ! Bồn Vương đói bụng chết!” Phụng Dục Minh lập tức gật đầu, nắm chặt tay nàng lớn tiếng nói.

“Được, hôm nay uất ức chàng, lúc nữa chúng ta trở về, chàng muốn ăn gì tùy tiện kêu, ta làm cho chàng, hả?”

“Được!” Phụng Dục Minh vội vàng gật đầu, nụ cười hai người sáng lạn chiếu lên khiến cặp phu thê đang dựa sát nhau ở bên cạnh hết sức khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Lập uy ở Vương phủ

Chuyện trong Hoàng cung cuối cùng chấm dứt, Quý Du Dung yếu ớt rúc vào bên cạnh Thái tử thỏa mãn rồi đi, Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh cũng cùng nhau trở về Dật Vương phủ.

Xe ngựa vừa mới dừng lại, Bình công công đã vội vàng tự mình tiến lên đỡ Phụng Dục Minh xuống xe. Khi nhìn thấy Quý Du Nhiên xuất hiện sau đó thì rõ ràng hẳn hơi sùng sốt: “Vương phi?”

A, mới thay quần áo khác hẳn đã không nhận ra nàng? Quý Du Nhiên cười khê: “Bình công công, người nhìn ta làm gì vậy? Chẳng lẽ cảm thấy Vương phi nhà người đột nhiên quốc sắc thiên hương xinh đẹp khiến người không dời mắt được!”

Nữ nhân này... Mới gả tới mà không che đậy miệng như vậy, thật sự làm cho người ta không thích. Kinh ngạc trong mắt dần lui, khóe miệng Bình công công giật giật, vội vàng cúi đầu cung kính nói: “Vương gia, Vương phi, bữa trưa đã chuẩn bị xong, hai người ăn bây giờ, hay nghỉ một chút rồi nói?”

“Bây giờ!” Phụng Dục Minh lập tức la lớn.

Quý Du Nhiên liền nói: “Vương gia nói bây giờ, vậy thì bây giờ đi!”

“Vâng!” Bình công công lại nói: “Chỉ có điều, Vương phi, những hạ nhân trong Vương phủ vốn định chờ ngài từ trong cung trở lại tới đây thỉnh an, như bây giờ -”

Hắn đang quanh co lòng vòng mắng nàng làm trễ nải thời gian của tất cả mọi người sao? Quý Du Nhiên giả bộ như không nghe thấy, “Vậy chờ dùng xong cơm trưa lại nói! Chuyện trong cung đã xong, giờ ta có nhiều thời gian.”

Quý Du Nhiên, xem như người lợi hại! Đầu lần nữa thất bại, khóe mắt Bình công công cũng kéo ra, cúi mạnh đầu: “Dạ, lão nô nhớ.”

Thức ăn dọn xong nhanh chóng, hai người ném qua, Phụng Dục Minh lấp đầy bụng, lại cách xa hoàn cảnh đè nén trong Hoàng cung, lập tức vui mừng

hón hờ chạy đi vui đùa, Lý ma ma vội vàng đi theo phục vụ. Quý Du Nhiên rửa mặt, lạnh nhạt dặn dò: “Bây giờ, đi kêu những người đó tới, để cho ta quen biết một chút!”

“Vâng.” Bình công công ở lại bên cạnh nàng, vội vàng kêu người triệu tập người dưới ở Vương phủ đến.

Không tới thời gian một ly trà, bên ngoài sảnh chính đã đông nghẹt người đứng – giống lần trước như đúc, ngay cả nét mặt thu mày liếc mắt chờ xem kịch vui của Bình công công cũng giống như đúc. Quý Du Nhiên cười, từ từ uống xong ly trà, mới vịn tay Lục Ý, chậm rãi nhìn chung quanh trên dưới một vòng, sau đó ánh mắt rơi lên mười thiếu nữ xinh đẹp nhất đứng hàng đầu.

Đây mới thật sự là mười mỹ nhân. Mặc dù không tính là tuyệt sắc, nhưng hàng mi nét mày tinh tế, dáng vẻ yếu điệu, còn có Hoàn mạp Yến gầy, mỗi người một vẻ phong thái, liếc mắt nhìn qua, thật sự làm cho ánh mắt người ta sáng lên, gần như sẽ say mê trong đó.

“Khỏi bẩm Vương phi, mười vị mỹ nhân này, là năm trước Hoàng hậu nương nương ban cho Vương gia.” Thấy nàng die nda nle equ ydo n nhìn chăm chăm mấy nàng đó, Bình công công vội vàng giới thiệu.

“Ta biết rồi.” Quý Du Nhiên hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt quét về phía thiếu nữ đứng đầu bên phải, “Người chính là lão đại trong mười người, tên Hồng Tụ đúng không?”

Thiếu nữ bị điểm tên vội vàng quỳ xuống, “Bẩm Vương phi, chính là nô tỳ.”

“Được, là người là tốt rồi.” Khóe miệng Quý Du Nhiên nhếch lên, nhưng ngay lập tức sầm mặt, “Người đâu, trói nàng ta lại!”

Mọi người lập tức hoảng hốt, Bình công công vội vàng tiến lên: “Vương phi, đây là chuyện gì xảy ra?”

“Các người cho rằng ta không biết?” Quý Du Nhiên cười lạnh, “Nha đầu này vẫn lòng dạ xấu xa, từ ngày vào Vương phủ đã bắt đầu do la khắp nơi tất cả về Vương gia. Ngay mấy ngày trước trong đại hôn của ta và Vương gia, nàng ta còn chạy vào phòng của Vương gia định quyến rũ Vương gia! May mắn là Vương gia không để ý đến nàng ta, chỉ đuổi nàng ta ra ngoài. Nhưng mà, Vương gia lương thiện, ta không phải! Hạng người như thế, đừng tưởng rằng do mẫu hậu ban thưởng thì hay rồi, một năm rồi, nếu ban đầu Vương gia không coi trọng, vậy sau này Vương gia cũng sẽ không coi trọng! Người lại vẫn dám mặt dày đi quyến rũ Vương gia? Người rất thiếu nam nhân? Hạng người như người nếu nuôi dưỡng ở trong Vương phủ, sớm muộn gì cũng là mối họa. Nếu về sau người tiếp tục quyến rũ Vương gia còn chưa tính, nếu đôi lại là người khác... Đó không phải cho Vương gia đội nón xanh sao? Hơn nữa, nếu quả thật xảy ra, bên ngoài sẽ truyền đi như thế nào? Mặt mũi của ta và Vương gia đặt ở đâu? Thay vì giữ lại mối họa này về sau gieo họa cho chúng ta, còn không bằng trừ đi từ bây giờ!”

Nàng biết chính xác? Mặt Bình công công die enda nle equ ydomn trắng bệch. “Vương phi! Mặc dù hành động của nha đầu này không phép tắc, nhưng dù sao cũng do Hoàng hậu nương nương ban thưởng -”

“Cũng bởi vì mẫu hậu ban thưởng, cho nên mới càng thêm dạy dỗ!” Quý Du Nhiên lớn tiếng nói, “Mẫu hậu đưa mỹ nhân cho Vương gia, nhất định là hy vọng Vương gia vui vẻ sung sướng. Nhưng nha đầu này vốn không phải đèn đã cạn dầu, lưu nàng ta ở lại, về sau sớm muộn gì cũng bôi đen mặt mẫu hậu, đến lúc đó mẫu hậu cũng khó mà nói!” Lại khoát tay, “Nhanh lên, trói nàng ta lại, đánh một trăm hèo trước mặt mọi người!”

Một trăm hèo? Vậy không muốn người ta sống rồi hả? Mọi người đều không kiềm chế được run lên, thiếu nữ quỳ trên đất càng bị sợ đến gần như co quắp, vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ.

Nhưng Quý Du Nhiên nghe cũng không nghe, ngược lại sắc mặt càng thêm âm trầm quát lớn: “Các người còn chưa ra tay? Rốt cuộc có đặt Vương phi ta đây vào trong mắt không?”

“Cái này... Vâng!”

Vương phi thật sự quyết tâm muốn trừ bỏ nha đầu này. Tất cả mọi người phát hiện, lập tức không chần chừ nữa, ba bốn gã sai vặt vội vàng lấy dây thừng ra trói Hồng Tụ lại, sau đó đặt trên ghế dài, đánh bịch bịch một trận.

Ngay trước mặt Quý Du Nhiên, bọn họ không hề dám lười biếng chút nào, mỗi một người đều dùng hết sức đập xuống. Tiếng hèo thanh thúy truyền đến liên tục, có vẻ hết sức vang dội trong sảnh chính nho nhỏ. Lúc mới đầu Hồng Tụ còn khóc cầu xin tha thứ, nhưng về sau muốn khóc cũng hoàn toàn không khóc được. Đám người khác nghe được âm thanh, từng người bị sợ đến toàn thân phát run, vội vàng cúi đầu, không dám liếc nhìn trước mặt.

Vắt và đánh xong một trăm hèo, Quý Du Nhiên cũng chậm rãi uống xong một ly trà. Lúc này mới đưa trà dieendaanleequydomn sang bên cạnh: “Kiểm tra một chút xem nha đầu này còn sống không?”

Một gã sai vặt đi qua kiểm tra hơi thở, lập tức run lên: “Bẩm Vương phi, nàng... Nàng ta đã không còn thở!”

“A, vậy thì kéo ra ngoài chôn đi!” Lạnh nhạt phát tay, Quý Du Nhiên lại gạt đầu với Lục Ý bên cạnh, Lục Ý lập tức bung lên một khay bầy đầy bao lì xì. Quý Du Nhiên cầm một cái lên vuốt ve mấy cái, trong miệng miễn cưỡng nói, “Ta không phải người tốt, điểm này các người nên sớm biết. Hôm nay, thông qua chuyện này, các người cũng đại khái hiểu rõ tính tình của ta. Ta cũng không ngại nói cho các người biết, lòng dạ ta hẹp hòi, tính tình ngay thẳng, không chấp nhận một hạt cát trong mắt. Ai trong các người sau này nếu dám làm chuyện câu tam đáp tứ như nàng ta, để ta biết, kết quả sẽ chỉ thảm hơn nàng ta!”

Rõ ràng là giọng nữ vô cùng lười biếng, nhưng từng câu từng chữ, nói năng khí phách, từng chữ khắc vào trong lòng mỗi người, giống như tiếng chuông lớn vang dậy âm âm bên tai, chấn động khiến bọn họ phát run. Mọi người vội vàng cúi đầu, không dám nhìn nàng lâu.

“Nhưng mà!” Nói xong uy hiếp rồi, Quý Du Nhiên lập tức chậm âm điệu lại, “Nếu các người ngoan ngoãn, làm tốt chuyện các người nên làm, ta cũng sẽ không bạc đãi các người. Hôm nay ta gặp các người là ngày đầu tiên, theo lý mà nói thì không nên hù dọa các người, cũng không có cách nào, là có người không nghe lời.” Lại cười tiếp, “Chỉ có điều không sao, may mắn mọi chuyện đã qua. Lục Ý, phát những tiền thưởng này xuống dưới đi! Đây là lễ ra mắt Vương phi ta cấp cho các người, chỉ muốn các người làm việc cho tốt, sau này tiền thưởng không ít!”

“Đa tạ Vương phi!” Có một cây gậy lớn trước mắt, đằng sau giọng nói dịu dàng mềm mại kèm theo tiền thưởng quả thật chính là táo ngâm mật ngọt. Một đám người hầu vội vàng quỳ xuống đất, hết sức lo sợ quy phục nàng.

Rất tốt, xem ra nàng làm hạ mã uy này tốt lắm. Nhìn đầu người đông nghẹt phía dưới, Quý Du Nhiên nhếch miệng lên, hài lòng cười.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hướng dẫn từng bước

Ai cũng sẽ không ngờ tới, nàng vừa mới đến Dật Vương phủ, đã nhỏ tai mắt của Hoàng hậu nương nương nằm vùng ở đây, hơn nữa còn dùng phương thức kịch liệt như vậy. Coi như tin tức truyền vào Hoàng cung, lúc này trời đã tối, Hoàng hậu nương nương trừ mắt nàng vài câu cũng không còn cách nào. Ngồi trên ghế quý phi, Quý Du Nhiên vừa ăn dưa và trái cây mới lạ vừa nghĩ.

Nghỉ ngơi một chút, lập tức lại có người đến báo: “Người trong Hoàng cung đến!”

Nàng đang chờ bọn hắn đó! Quý Du Nhiên vội vàng đứng lên: “Người đâu, nhanh gọi Vương gia đến!”

Người trong Hoàng cung tổng cộng tới hai tốp, một tốp đại biểu cho Hoàng đế Hoàng hậu, một tốp khác dĩ nhiên chính là người của Thái hậu nương nương. Hai nhóm người cũng mang đến rương ban thưởng, trước đó Hoàng đế bệ hạ còn thuận tiện sai người truyền đến một khẩu dụ, trong khẩu dụ lại thưởng cho Phụng Dục Minh năm trăm hộ thực ấp*, nhưng để Quý Du Nhiên trả giá cao vì hành vi lớn mật buổi sáng của nàng – đóng cửa suy nghĩ ba ngày, không tới ngày lại mặt không cho gặp bất kỳ người ngoài nào.

(*) Thực ấp: là vùng đất được vua ban cho quan lại gồm một số lượng hộ dân và ruộng đất chịu sự quản lý của họ.

“Nhi thần lĩnh chỉ, tạ ơn!” Trùng phạt này với nàng mà nói có cũng như không có? Nếu Hoàng đế bệ hạ để nàng mang lễ hồi môn cũng tiết kiệm, nàng nhất định sẽ càng vui mừng hơn đấy! Quý Du Nhiên tươi cười rạng rỡ, không ngừng kéo Phụng Dục Minh tiếp nhận tất cả.

Thấy nàng như thế, thái giám đến truyền chỉ vừa ngạc nhiên vừa kinh ngạc, nhưng cũng không nói thêm gì.

Sau khi làm xong phép tắc, Quý Du Nhiên lại lấy bao lì xì thật dày thật nặng ban thưởng cho hai người. Ấng chừng phân lượng bao lì xì, sắc mặt nhìn nàng của hai vị công công cũng khá lên không ít, Quý Du Nhiên rèn sắt khi còn nóng, vội vàng hỏi: “Xin hỏi hai vị công công, nếu phụ hoàng và Hoàng tổ mẫu ban thưởng cho chúng ta, vậy chỗ Thái tử Thái tử phi cũng có một phần chứ?”

“Đó là đương nhiên.” Vương công công bên cạnh Hoàng đế vội nói.

“Như vậy, của chúng ta và của Thái tử, giống nhau cả à, hay bọn họ phong phú hơn chúng ta một chút?”

“Bên Hoàng thượng giống nhau die nda nle equ ydo n như đúc, trừ Dật Vương gia còn nhiều thêm năm trăm hộ thực ấp.” Vương công công nói.

Ngô công công bên Thái hậu cũng vội nói: “Ở trong mắt Thái hậu nương nương, Thái tử và Dật Vương gia đều giống nhau, đương nhiên Thái tử phi và Dật Vương phi đều vậy, cho nên lễ ra mắt cho hai bên đều giống nhau như đúc.”

“Thì ra là như vậy.” Khóe miệng Quý Du Nhiên nhếch lên, trong lòng đã có tính toán trước. Lại lộ vẻ mặt tươi cười, “Làm phiền hai vị công công rồi, Bình công công, người mau dẫn bọn họ ra đằng trước uống ly trà nghỉ chân chút đi!”

“Đạ, lão nô cáo từ.” Không ngờ được nhận một bao tiền lì xì lớn như vậy, Vương công công và Ngô công công đều cười đến không khép miệng, vội vàng cáo từ rồi đi.

Đám người vừa đi, Quý Du Nhiên cũng không còn điều gì kiêng kỵ, ngửa đầu cười lớn.

Lục Ý không rõ chân tướng: “Vương phi, ngài thế nào? Nhận được phần thưởng giống như Thái tử phi, chẳng lẽ rất đáng vui mừng sao?”

“Chẳng lẽ không đáng được sao?” Trong mắt Quý Du Nhiên cũng gần đầy vui vẻ, “Nhìn nha đầu đó xem, gả cho Thái tử, thân phận không khỏi cao hơn ta bao nhiêu, đương nhiên ăn mặc chi tiêu die enda nle equ ydonn đều tốt hơn ta, ngay cả người khác cũng phải xem trọng nàng ta mấy phần mới được. Nhưng bây giờ, Hoàng thượng và Thái hậu dẫn đầu đưa ra hành động, đối xử với nàng ta cũng giống như ta, thậm chí Hoàng thượng còn cho Vương gia nhiều hơn thêm năm trăm hộ thực ấp! Người nói, nếu cho nàng ta biết rồi, nàng ta sẽ có phản ứng gì?”

“Chắc sẽ giận đến ở trong phòng đập đồ khốc đi!” Nghe rõ, Lục Ý lập tức cũng cười.

Cho nên, có lúc không nhất định phải đập thối người khác mình mới có thể vui mừng. Chỉ cần người đáng ghét của nàng mất hứng, nàng cũng nên vui mừng. Quý Du Nhiên suy nghĩ trong lòng, liếc nhìn Phụng Dục Minh đang trợn to hai mắt nhìn nàng chăm chăm, khóe miệng lập tức cong cong: “Vương gia, phụ hoàng và hoàng tổ mẫu đưa tới cho chúng ta rất nhiều đồ, chàng vui mừng không?”

Không ngờ khóe miệng Phụng Dục Minh kéo ra: “Không thể ăn không thể uống, còn không dễ chơi, mất hứng!”

Như vậy sao? Quý Du Nhiên hơi sững sờ, ra lệnh người chung quanh mở rương hòm gần nhất ra. Lập tức, các loại tơ lụa, vàng bạc châu báu đều xuất hiện trước mắt, nhìn thấy mà nàng hoa cả mắt.

Lúc này, một ý niệm lóe lên trong đầu rồi biến mất, Quý Du Nhiên cười nói: “Như vậy, nếu như làm cho chàng mấy bộ quần áo mới, rồi cũng làm mấy bộ quần áo mới cho mèo mèo chó chó của chàng, chàng vui mừng không?”

“Thật?” Quả nhiên, lời này khơi dậy lên hứng thú của Phụng Dục Minh, hân vội vàng gật đầu, “Vui mừng!”

“Vậy thì tốt, quyết định như vậy!” Quý Du Nhiên gật đầu, ánh mắt đảo về phía Lý ma ma bên kia, “Người đâu, nhanh đi mời thợ may tốt nhất trong kinh thành tới, ta và Vương gia còn có mèo cưng chó cưng của Vương gia đều muốn may quần áo mới!”

“Cái đó... Vương phi, đồ Hoàng thượng Thái hậu vừa mới ban thưởng, ngài lại vội vàng để cho thợ may may xiêm áo, như vậy không được tốt rồi!” Khóe mắt giết giết, Lý ma ma rất không thể đồng ý với ý tưởng của nàng. Hơn nữa, cho hai người bọn họ còn chưa tính, lại còn... Còn phải làm cho mèo chó? Rốt cuộc bọn họ có biết những thứ vải này có bao nhiêu quý giá? Hoàng thượng Thái hậu nể mặt bọn họ tân hôn mới thưởng cho chút đồ tốt, nàng ta không nói hai lời đã định chà đạp?

Quý Du Nhiên lại chẳng hề để ý. “Tơ lụa ban thưởng không tới làm y phục, vậy để đó làm gì? Sinh còn trùng sao?” Vỗ vỗ tay, “Đúng rồi, còn nhiều châu ngọc như vậy, các người cũng thuận tiện điếu điếu gọi mấy người tay nghề giỏi vào, ta muốn chế tạo vài món đồ trang sức mới! Lần sau vào cung ta nhất định muốn trang điểm thật xinh đẹp, sẽ không để cho phụ hoàng tức giận như hôm nay!”

Làm ơn, người hôm nay hoàn toàn là tự làm tự chịu được không? Khóe miệng Lý ma ma co lại mãnh liệt. Nhưng mà! Ánh sáng lóe lên, nàng nghĩ tới rồi – Vương phi này, nàng ta làm vậy, chính là cố ý chọc giận Hoàng thượng đi? Chắc không, Hoàng thượng thưởng đồ xuống còn phong phú hơn bọn họ dự liệu, còn có năm trăm hộ thực ấp! Tiền thu được của Vương gia lập tức tăng không ít!

Vương phi này... Nhìn ánh mắt nàng ta không khỏi âm u đi rất nhiều. Xem ra, nàng ta cũng không phải chỉ liều lĩnh mặt ngoài!

Mà hình như Quý Du Nhiên không hề nhận thấy được bị bà ta nhìn, nàng kéo tay Phụng Dục Minh, vẫn còn vui vẻ thương lượng với hắn: “Những vàng bạc châu báu này đúng là không ít, nếu không, làm cho ta vài bộ trang sức, còn dư sẽ làm cho Vương gia mấy trăm cái tóc. Nếu còn có nhiều, sẽ để cho thợ chế tạo chút đồ xinh xắn gì đó bày trong phủ, giống như móc khóa nhỏ như ý nhỏ gì đó, trang trí trên cục cưng chàng sưu tập, chàng nói được không?”

“Được!” Chỉ nghe nàng nói đã mặt mày hớn hờ rồi. Không đợi nói xong, Phụng Dục Minh đã ra sức gật đầu.

“Như vậy, Vương gia.” Thừa dịp hắn đang vui mừng, Quý Du Nhiên nhìn mắt hắn, “Chàng nói, ta có tốt không?”

“Tốt!” Phụng Dục Minh dùng sức gật đầu.

“Ta đối xử với chàng?”

“Tốt! Rất tốt!”

“Nếu ta đối xử tốt với chàng, vậy chàng có tin ta không?”

“Tin tưởng!”

“Đã như vậy, về sau chàng cũng tin tưởng ta như thế, không cần quan tâm người khác nói như thế nào, có được không?”

“Được!”

Thật tốt. Ăn một viên thuốc an thần vào bụng, Quý Du Nhiên cười mềm mại với hắn: “Vương gia, chàng thật tốt.”

“Ái phi, nàng cũng tốt!” Phụng Dục Minh hí mắt cười lớn tiếng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tiệc lại mặt long trọng

Ba ngày tiếp theo, Quý Du Nhiên nghe lời đóng cửa từ chối tiếp khách, vừa bận rộn tùy cơ ứng biến lại muốn làm quen lần nữa với đồng mèo mèo chó chó bảo bối của Phụng Dục Minh, còn phải để tâm chú ý tâm tình nhỏ của Phụng Dục Minh, quả thật bận rộn kinh khủng. Khi ngày thứ ba tới, Lý ma ma nhắc nhở nàng đến lúc về phủ Tể tướng lại mặt, nàng phản ứng một lúc mới nhớ tới thời gian mình đóng cửa suy nghĩ đã hết.

Cũng may còn có Bình công công và Lý ma ma sớm chuẩn bị xong quà lại mặt, Quý Du Nhiên cũng vội kiểm lại, dắt Phụng Dục Minh ngồi lên xe ngựa đến phủ Tể tướng cách Dật Vương phủ cũng không quá xa.

Bởi vì Phụng Dục Minh ngủ nướng, chờ bọn họ lễ mà lễ mà thu thập xong đi tới, đã đến gần trưa. Vợ chồng Thái tử đã đến từ sớm rồi, Tể tướng Quý Thúc trông tròn con mắt, nhưng không dám phẩy người ba giục bốn mời như Hoàng thượng mấy ngày trước, chỉ có thể vừa nói chuyện với Thái tử vừa khổ sở chờ đợi. Vất vả lắm mới thấy người gác cổng truyền tin tức đến, hân hoan vàng mang theo phu nhân Trương thị đến đón xe ngựa.

“Vi thần tham kiến Dật Vương gia, Dật Vương phi!”

Mắt thấy hai người đã xuống xe, thân là thần tử, cặp vợ chồng vội vàng quỳ xuống đất hành lễ. Nhưng mà, quỳ xuống, lại rất lâu không nghe được bất kỳ hồi âm gì.

Quý Thúc lặng lẽ ngẩng đầu lên, mới phát hiện Phụng Dục Minh đang hơi hăng hái quan sát chung quanh. Cuối cùng, miệng hắn lại vênh lên: “Chỗ này thật nhỏ, chắc chắn không dễ chơi, bốn Vương phải đi về!” Vừa nói, thật sự muốn làm bộ xoay người leo lên xe ngựa.

Mắt Quý Thúc lập tức trắng bệch. Vẫn là Quý Du Nhiên vội vàng kéo hắn lại: “Vương gia, chàng đừng như vậy! Nói thật cho chàng biết, chỗ này chân chính là chỗ vui đùa! Lúc nữa thần thiếp dẫn chàng đi, bảo đảm để cho chàng chơi thỏa thích! Hơn nữa, vừa rồi không phải chàng còn nói đói bụng sao? Giờ lại giầy vò đi về, còn kêu đầu bếp Vương phủ nhóm lửa, vậy phải đợi đến lúc nào mới có thể ăn cơm?”

“Đúng vậy đúng vậy, Vương gia, phủ tuy nhỏ, nhưng vẫn đáng giá chơi. Hơn nữa hiện giờ cơm trưa đã chuẩn bị die nda nle equ ydo n xong rồi, vẫn xin mời ngài theo vi thần vào dùng bữa trước xong tính toán tiếp!” Quý Thúc vội vàng nói theo lời nữ nhi.

“Như thế à, vậy cũng được!” Bĩu môi, mặt Phụng Dục Minh vẫn còn chưa cao hứng.

Quý Thúc cúi mò hôi trên trán, vội vàng đứng lên cùng thê tử: “Vương gia, mời đi bên này!”

“Ái phi, chúng ta đi!” Phụng Dục Minh lập tức kéo Quý Du Nhiên, khiến nàng cười rục rờ. Từ đầu đến đuôi, hoàn toàn không nhìn vị tể tướng đại nhân dưới một người trên vạn người này một lần. Buồn bực trong lòng Quý Thúc, có thể nghĩ.

Lúc đi qua bên cạnh hắn, dường như Quý Du Nhiên cảm thấy có hai luồng ánh mắt oán hận rơi lên người nàng, giống như muốn xèo hai mảnh thịt xuống. Sớm đoán được sẽ gặp phải chuyện như vậy, nàng chỉ coi như không nhận ra, thật vui mừng đi vào sảnh chính cùng Phụng Dục Minh.

Trong hậu viện, hai người Thái tử và Thái tử phi chờ đợi từ sớm đã lâu. Bây giờ không có Hoàng đế Thái hậu ở trên đê ép, bọn họ cũng không cố ý thu lại không thích trong lòng. Mắt thấy hai người này đã trễ lâu như vậy, lại còn cầm tay thân thiết như thế, Quý Du Dung không nhịn được cất giọng the thé: “Tỷ tỷ, các người lại tới trễ.” Cắn chặt từ ‘lại’.

“Đúng vậy!” Quý Du Nhiên không để ý chút nào lên tiếng, “Cũng không có cách nào, ai bảo buổi tối Vương gia chàng mò mẫm giầy vò chứ? Ta mãi thức giấc chàng mau ngủ, nhưng chàng không chịu, cứ kéo ta cùng chơi với chàng, cùng náo loạn đến nửa đêm –”

“Khụ khụ!” Người nói vô tâm, người nghe lại có ý. Nghe nàng tùy tiện nói chuyện trong phòng như vậy, mặt Quý Thúc trầm xuống, lớn tiếng cắt đứt lời nàng, hơn nữa hành lễ với Thái tử bên kia, “Thái tử, Vương gia, bữa trưa đã chuẩn bị xong, mời chư vị đi qua cùng vi thần!”

“Làm phiền Tể tướng đại nhân rồi.” Dáng vẻ vẫn trầm ổn trước sau như một, Thái tử khẽ gật đầu, đứng dậy nói vậy.

Đây mới là dáng vẻ nên có của người Hoàng gia! Lịch sự lễ độ, bình tĩnh. Quý Thúc không ngừng hoàn lễ, trong lòng die enda anle equ ydonn cũng thầm oán, nhưng vị Vương gia kia... Ôi! Rõ ràng còn lớn hơn Thái tử hai tuổi, kết quả đầu chứa đầy nước, còn không bằng một phần mười Thái tử. Nghĩ tới đây, trong lòng lại không khỏi hài lòng không dứt vì nữ nhi bảo bối của mình gả cho rể hiền như vậy.

Đoàn người đi tới phòng ăn, rượu và thức ăn đã sớm chuẩn bị đủ. Mùi thơm mê người đập vào mặt từ cửa, quyến rũ con trùng tham ăn trong bụng kêu to.

“Thái tử, Thái tử phi, Dật Vương gia, Dật Vương phi, xin mời ngồi.” Quý Thúc dẫn đường vừa mới khách sáo xong, Phụng Dục Minh đã vui sướng hô nhỏ một tiếng vọt tới, cầm đĩa gấp loạn.

Sắc mặt Quý Thúc lập tức thay đổi. May mà Quý Du Nhiên kịp thời kéo hắn lại, Phụng Dục Minh lập tức nước mắt lưng tròng: “Ái phi hư! Nàng không cho bốn Vương ăn cơm! Bốn Vương phải nói cho Hoàng tổ mẫu, để Hoàng tổ mẫu giáo huấn nàng!”

Vốn một bụng lời muốn nói, nhưng thấy dáng vẻ này của hắn, Quý Thúc cũng không dám lãng phí thời gian nữa, vội vàng bố trí mọi người ngồi xuống.

Vốn cho rằng như vậy có thể sóng êm gió lặng, nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ đến – sóng gió chân chính, giờ mới bắt đầu.

Nhìn Phụng Dục Minh cầm đĩa lên, chọn một món ăn từ đĩa trước mặt nhét vào trong miệng, nhai nhai, mặt lập tức nhú lại, phì phì phì phun ra. Rồi đưa chiếc đĩa về góc bàn khác, lật gậy mấy cái, tìm được miếng thịt nuốt vào. Lại đổi một món ăn, tiếp tục tìm kiếm...

Chỉ trong chốc lát, một bàn mười mấy món ăn đã bị hấn lật hơn phân nửa. Chiếc đĩa dính nước miếng của hắn, cứ lật tới lật lui ở đĩa món ăn, khắp nơi đều dính nước miếng của hắn, còn nói để cho người khác ăn?

Đám người Thái tử mới vừa cầm đĩa lập tức dừng tay, sắc mặt cũng không đẹp mắt. Quý Thúc cũng hoàn toàn dieendaaneequydonn không ngờ sẽ như vậy, vội vàng ho nhẹ mấy tiếng, nháy mắt với đại nữ nhi.

Quý Du Nhiên nhận được, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai: “Xin lỗi, Vương gia chàng chính là như vậy, mỗi lần ăn cơm đều không ngừng đảo, chỉ lấy món mình thích ăn, vô cùng kiêu ăn, con cũng không có cách nào.”

Nàng đã nói như vậy, bọn họ còn có thể như thế nào? Hơn nữa Dật Vương gia vốn là đứa bé bự, đây là chuyện mọi người đều biết. Vì vậy, mặc dù trong lòng ghét đến không được, những người khác chỉ có thể yên lặng nhìn. Kết quả, không khí một bữa cơm còn chưa nóng đã lạnh nhạt xuống.

Hoàn toàn không có tâm tình hàn huyên mời rượu rồi, chỉ tùy tiện ăn vài miếng rau xanh, nhấp hai ly rượu, Thái tử đã đặt đĩa xuống nói ăn no. Nếu hấn ăn no, Quý Du Dung chắc chắn sẽ không ăn nhiều hơn một miếng. Phu thê bọn họ đều không ăn rồi, phu thê Tề tướng tất nhiên sẽ không động đĩa nữa. Rồi sau khi bọn họ đều không ăn, Phụng Dục Minh cũng để đĩa xuống mặt giận dữ: “Bỏ Vương đã nói thức ăn này khó ăn! Các người nhìn xem, các người đều ăn không vô nữa!”

Đây là gì chứ? Tất cả chuẩn bị tí mĩ đều bị hấn làm hỏng cả, thể xác và tinh thần của Quý Thúc liên tiếp bị thương, thân thể lay động mấy cái, suýt nữa té ngã trên đất.

Quý Du Nhiên thấy, không nhịn được cắn răng cười nhẹ, lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với Phụng Dục Minh.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tỷ muội ngầm đấu đá

Nhưng mà, đã kích thì đã kích, thân là chủ nhân Tướng phủ, coi như bị tức đến nội thương, Quý Thúc vẫn phải cười thận trọng hỏi: “Nếu một bàn thức ăn này không hợp khẩu vị, vậy vì thân kêu phòng bếp làm một bàn thức ăn nữa như thế nào?”

“Đừng!” Nào có thể đoán được Phụng Dục Minh lại như đinh chém sắt cự tuyệt lần nữa, “Tay nghề của đầu bếp các người quá kém! Bỏ Vương muốn ăn đồ ái phi làm!”

Ngậm máu ngâm trong miệng Quý Thúc phun không ra, mặt cũng ngẹn thành màu xanh tím. Thái tử thấy thế, rất không tán đồng nhìn Phụng Dục Minh, Phụng Dục Minh lại sớm kéo tay Quý Du Nhiên, trên mặt tuấn tú chứa đầy khờ khạo, cười lấy lòng: “Ái phi, bỏ Vương muốn ăn thịt xào khô, quế hoa cao, còn uống canh hạt sen nữa!”

“Nhưng mà, Vương gia, bây giờ chúng ta không ở Vương phủ -”

“Oa oa oa!” Mới uyển chuyển biểu đạt một chút ý cự tuyệt, Phụng Dục Minh đã nhắm hai mắt lại, nước mắt to như hạt đậu rơi thẳng xuống dưới.

Mặt phu thê Quý Thúc đã sớm thành màu gan heo. Nhưng dưới tình huống này, thật sự không tiện phát tác, Quý Thúc chỉ đành phát tay với nữ nhi: “Nếu Vương gia muốn ăn, vậy người đi làm đi! Trong phòng bếp cái gì cũng đủ, nếu thiếu cái gì người chỉ cần kêu người đi chọn mua.”

“Được đó!” Vừa mới dứt lời, Phụng Dục Minh lại lập tức nở nụ cười, “Ái phi ái phi, Quý Tề tướng đã đồng ý rồi, nàng nhanh đi làm cho bỏ Vương! Nhanh lên một chút nhanh lên một chút!”

“Được rồi!” Quý Du Nhiên rất bất đắc dĩ, uất ức hành lễ, “Thái tử điện hạ, phụ thân mẫu thân, ta đi một chút sẽ trở lại.”

“Bỏ Vương đi cùng với nàng!” Phụng Dục Minh vội vàng nắm chặt tay nàng, cặp mắt thật to cũng híp thành đường thẳng, nào còn thấy dáng vẻ khóc lóc đến thành ê chề thảm hại như vừa rồi? Quý Du Nhiên bắt lực lắc đầu, hai người chạy vội rồi đi trong ánh mắt đủ loại của đám người Thái tử.

“Ha ha, ái phi, vừa rồi biểu hiện của bỏ Vương được chứ?” Mới vừa rời khỏi phạm vi tầm mắt của mọi người, khóe miệng Phụng Dục Minh khẽ nhếch lên, lại là dáng vẻ hả hê đắc ý, “Cũng chỉ tùy ý lật giờ, bọn họ đã ăn không vô nữa! Đói chết bọn họ!”

“Chàng có ý?” Quý Du Nhiên sững sờ.

“Dĩ nhiên!” Phụng Dục Minh nói, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường, “Từ nhỏ Hoàng tổ mẫu đã không cho dieendaaneequydonn bỏ Vương kiêng ăn, từ năm ba tuổi đến giờ, đây là lần đầu tiên bỏ Vương làm như vậy!”

Hả? “Vậy sao chàng -”

“Ai bảo mấy người bọn họ đối xử với nàng như vậy!” Mặt lại trầm xuống, Phụng Dục Minh thở phì phò nói: “Bổn Vương thấy được, từ lúc nàng đi vào đây, tất cả bọn họ đều không liếc mắt nhìn nàng, nhất là hai nữ nhân kia! Họ còn dám tròng nàng!”

Trong lòng bất chợt nổi lên một dòng nước ấm, Quý Du Nhiên chỉ cảm thấy toàn thân, gần như từng tế bào đều được ấm áp tràn đầy: “Vương gia, chàng đối với ta thật tốt.”

“Vậy chút nữa bổn Vương có thể ăn nhiều thêm mấy miếng quế hoa cao sao?”

Phụt! Chút không khí tốt đẹp khó khăn lắm mới khơi dậy lên đã bị những lời này của hắn vô tình phá vỡ. Nhìn chờ mong tràn đầy trong mắt sáng to của hắn, Quý Du Nhiên không cách nào cự tuyệt: “Được, chàng muốn ăn bao nhiêu a làm bấy nhiêu.”

“Hi hi, ái phi nàng thật tốt!” Phụng Dục Minh lập tức tươi cười rạng rỡ, “Nàng yên tâm, về sau bổn Vương sẽ bảo vệ nàng. Bọn họ ai còn dám bắt nạt nàng, bổn Vương sẽ đánh chết bọn họ!”

“Ừ.” Quý Du Nhiên nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt hiện nên nụ cười thật lòng khó có.

Chui vào phòng bếp hơn nửa canh giờ, lúc đi ra lần nữa, Phụng Dục Minh đã ưỡn bụng lên ợ một cái, Quý Du Nhiên thì dẫn bọn nha hoàn phòng bếp tay nâng năm sáu hộp đựng thức ăn, thân nhiên đi đến chỗ đám người Thái tử nghỉ ngơi.

Khi gần mùi cái mâm lần lượt bày ra, sắc hương vị đều đủ hiện ra ngay trước mắt, bao gồm cả Quý Thúc, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Ôm tâm tình thấp thỏm nếm thử một miếng, Quý Thúc nhướn mày: “Du Nhiên, người học nấu cơm khi nào?” Hơn nữa, mùi vị đúng là khá tốt!

Nàng dĩ nhiên sẽ không nói cho hắn biết đòi trước ở Dật Vương phủ một năm đã nghiên cứu ra. Quý Du Nhiên die.enda/nle quyd/on cười nhẹ nhàng: “Phụ thân, chẳng lẽ ngài quên, trước khi mẫu thân thân sinh tạ thế, đều do nữ nhi ở bên giường mẫu thân hầu hạ thuốc sao? Mỗi lần mẫu thân muốn ăn chút gì, dĩ nhiên tất cả đều do nữ nhi đích thân đi làm. Một thời gian sau, không học được sao?”

Mặt Quý Thúc lập tức trắng xanh. Đường đường là một đại tiểu thư, lại tự mình rửa tay làm thang, nói dễ nghe thì lòng hiếu thảo động trời, nói khó nghe một chút, chính là bọn nha đầu trong phủ không coi hai người là chủ, muốn ăn chút gì không phải hai người còn phải tự ra tay! Nha đầu này, mới mấy ngày không gặp, sao miệng lại lợi hại như vậy?

Nghe được nàng nhắc tới phu nhân Tể tướng trước, người kế nhiệm phu nhân Tể tướng tiểu Trương thị ngồi bên cạnh rất không sáng khoái trong lòng. Nhưng Thái tử điện hạ ở đây, nàng phải trưng ra dáng vẻ mẹ hiền, cho nên chỉ có thể ngược khuôn mặt tươi cười chào hỏi: “Không ngờ đại tiểu thư Tể tướng phủ ta còn có tay nghề tốt như vậy! Nào, mọi người cùng nếm thử một chút, xem tay nghề của nàng so với tay nghề của đầu bếp trong phủ như thế nào.”

Mọi người nghe vậy rồi rít cảm đưa lên ăn một chút. Sau đó, nét mặt mỗi người lại khác nhau. Mẹ con Quý Du Dung dĩ nhiên là cực kỳ phức tạp: Không thể không thừa nhận, những thứ đồ này thật sự không tệ, dùng nguyên liệu, độ lửa đều vừa đúng, để cho người ta gần như tìm không ra lỗi. Nhưng mà, nếu để bọn họ mở miệng tán dương, đó cũng tuyệt đối không thể nào, bọn họ muốn một cước dẫm mạnh nàng xuống nền đất còn không kịp!

Chỉ có điều, bọn họ vẫn còn tự suy tính trong lòng xem nên nói như thế nào cho phải, Thái tử đã ăn xong một miếng bánh ngọt, rồi sau đó khẽ gật đầu: “Không tệ.”

Chỉ hai chữ đơn giản, hình như không bao hàm bất kỳ tâm tình gì, nhưng lại giống như một quả bom nổ tung die end anl equ ydon trong đầu Quý Du Dung, nàng thiếu chút nữa không khống chế được nhảy dựng lên kêu to – không tệ? Hắn còn nói không tệ? Nữ nhân kia làm gì đó, hắn lại còn nói rất tốt? Chẳng lẽ hắn không biết, nàng là thế tử hiện giờ đang ngồi bên cạnh hắn sao?

“Du Dung!” May mà tiểu Trương thị còn chưa hoàn toàn mất trí, lặng lẽ kéo nữ nhi một cái. Quý Du Dung hỏi hờn, lập tức phát hiện Quý Du Nhiên đang mỉm cười nhìn mình, lập tức trưng ra khuôn mặt tươi cười, “Không tệ sao? Vừa rồi hình như ta chưa nếm ra hương vị như thế nào! Nhưng mà nếu Thái tử nói không tệ, vậy nhất định rất tốt, ta lại ăn thử một miếng xem sao.” Rồi đưa chiếc đĩa dùng sức dẫm một cái -

Xoảng

Rầm rầm!

Cái mâm bị dẫm lật, rơi trên mặt đất vỡ thành mảnh vụn, bánh ngọt còn bốc hơi nóng cũng lăn đầy đất, vó ngoài trắng nõn dính một tầng bụi thật mỏng.

“Ôi, xin lỗi, thật ngượng ngùng!” Vội vàng vớt chiếc đĩa, Quý Du Dung tỏ vẻ áy náy, “Tỷ tỷ, xin lỗi, mọi người không khống chế, làm hỏng điểm tâm tỷ tự mình làm!”

“Không có việc gì.” Quý Du Nhiên lơ đãng cười một tiếng, “Dù sao Vương gia đã ăn no.” Ý ở ngoài lời chính là: Đây cũng chỉ là đồ bọn họ ăn còn dư lại, coi như không cho bọn họ ăn, quay đầu lại cũng sẽ ban thưởng cho người dưới hoặc chó ăn, không liên quan đến bọn họ.

Hơn nữa – ánh mắt khẽ chuyển, nàng thấy Thái tử giờ chiếc đĩa lên, đang không nhúc nhích ngồi đó, lo lắng trong mắt khẽ lóe lên rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Giả tình giả ý

Du Dung không biết, trong lòng còn đang hải lòng không dứt vì phá hư “Chuyện tốt” của Quý Du Nhiên.

Khóe môi khẽ nhếch lên, Thái tử để đĩa xuống: “Hôm nay cô quả thực không có khẩu vị, gọi bọn họ mang đồ xuống đi! Quý Tể tướng, cô sớm nghe nói trong thư phòng của ngài có mấy bản cổ thư khó có, không biết hôm nay cô có thể mượn đọc một chút không?”

“Dĩ nhiên!” Vẫn là con rể Thái tử biết rõ đạo lý hơn! Quý Thúc cảm động đến lệ sắp rơi đầy mắt. Lập tức vội vàng đứng dậy: “Thái tử điện hạ mời đi cùng vi thần.” Nhưng chỉ chớp mắt, nhìn thấy Phụng Dục Minh vẫn đang ngồi chán chết ở đó, hần khê dừng lại, “Vương gia, mấy ngày trước có người đưa tới cho vi thần hai con dê, vừa lớn vừa xanh biếc, ngài xem -”

“Được được, bốn Vương muốn chơi! Bốn Vương muốn chơi!” Nói còn chưa dứt lời, Phụng Dục Minh đã ngậy ngốc lui ra.

Quý Thúc như trút được gánh nặng, vội vàng dẫn dò người dưới mang hần ra hậu hoa viên chơi đùa. Mà Quý Du Nhiên, nàng đương nhiên bị tiểu Trương thị “Thân mật thâm thiết” kéo đi rồi, nói là ba mẹ con có lời tri kỷ muốn nói.

Chỉ có điều, vừa cách xa ánh mắt người ngoài, xoay người đóng cửa phòng lại, tiểu Trương thị lập tức xệ mặt xuống: “Quý Du Nhiên, người thật có bản lĩnh! Mới gả đi ba ngày, đã chọc giận Hoàng thượng Hoàng hậu, huyên nào Dật Vương phủ gả chó không yên, bây giờ còn định đắc tội Thái tử điện hạ? Người không muốn sống hay là thế nào?”

“Mẫu thân đại nhân, ta bây giờ đã như vậy, ngài cho rằng ta còn sống hay chết, còn có gì khác nhau sao?” Thản nhiên ngồi xuống, Quý Du Nhiên lạnh lùng nói.

Tiểu Trương thị ngẩn ra, “Người... Vậy người cũng nên suy tính cho chúng ta một chút, suy tính cho phụ thân người, suy tính vì muội muội người!”

“A, muốn ta suy tính cho nhiều người như vậy, thế các người đã có ai từng lo lắng cho ta?”

Tiểu Trương thị hoàn toàn không nói gì. Vốn định vừa vào cửa thì phủ đầu mắng một trận, mắng đến trời đất đen kịt chỉ có thể ngậy ngốc nghe nàng dạy dỗ. Nhưng ai biết, nàng ta còn có thể miệng mồm rõ ràng phân bác? Lời tràn đầy một bụng nhất thời không tìm được chỗ đột phá mà ra, Quý Du Dung vội vàng đi tới nói: “Tỷ tỷ, muội biết hôn sự là cha mẹ uất ức tỷ. Nhưng mà, cho dù như thế nào, nếu đã thành sự thật rồi, Dật Vương gia lại thích tỷ như vậy, cũng coi như duyên phận của hai người! Hơn nữa, gả cho chồng vì miếng cơm manh áo, theo Dật Vương gia, cả đời tỷ miếng cơm manh áo không phải lo, hai ngày trước không phải phụ hoàng ban cho các người năm trăm hộ thực ấp sao?”

Cũng biết nàng ta sẽ không bỏ qua die nda nle equ ydo n chút ân huệ nhỏ này. Quý Du Nhiên nhẹ nhàng mỉm cười: “Vậy thì như thế nào?” Nàng thật sự muốn xem, hai mẹ con này có thể tiếp tục hành vi vô sỉ như đời trước không!

“Tỷ tỷ ~” nghĩ tới nghĩ lui, mình đã danh chính ngôn thuận làm Thái tử phi, cho dù như thế nào nàng ta cũng không thể cười lên đầu mình rồi, Quý Du Dung lập tức áp dụng chính sách dụ dỗ, chủ động kéo tay nàng nói: “Chúng ta là tỷ muội chung một nhà lớn lên, hiện giờ lại cùng gả vào trong một đại gia tộc, điều này cũng nói lên đời này hai tỷ muội chúng ta có duyên. Đã như vậy, chúng ta nên hòa thuận sống chung mới phải!”

“Ha ha, muội muội là Thái tử phi cao cao tại thượng, ngày sau còn có thể là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, ta chính là một Vương phi, làm sao có thể so với muội?” Thấm đay lời nói ghen tuông vào tai, nét mặt Quý Du Dung càng hưởng thụ, ngoại miệng vẫn còn làm bộ nói: “Trời ạ tỷ tỷ, sao tỷ lại nói vậy? Chúng ta đều là người một nhà, muội muội sống những ngày tốt lành, sao lại có thể uất ức tỷ? Tỷ yên tâm, từ nay về sau, muội nhất định sẽ chăm sóc tốt cho tỷ!”

“Vậy cũng rất đa tạ muội muội.” Quý Du Nhiên hừ lạnh. Trong lòng thầm nói: Cũng không tệ lắm sao! Thấy hành vi lần trước của nàng ta phách lối hơn nhiều, chắc họ cũng hơi chịu thua rồi.

Chỉ có điều, vừa nghĩ như vậy, đã nghe thấy Quý Du Dung nhiệt tình nói: “Tỷ tỷ, tỷ ở phòng bếp bận rộn lâu như vậy, nhất định là mệt mỏi nhỉ? Nào, uống ly trà đi.”

Dù là lần thứ hai nghe được câu này, ngực Quý Du Nhiên vẫn không nhịn được co rút nhanh. Thậm chí, còn co rút mãnh liệt hơn lần đầu tiên, còn đau, đau đến gần như nàng không thở nổi.

Thì ra, thì ra...

Khóe môi hơi ẩm ướt, nàng định ngửa mặt lên trời cười to. Nàng đã từng nghĩ tới, có phải người dưới làm không? Hoặc người khác có lòng muốn hãm hại nàng? Nhưng mà, hôm nay thấy rõ ràng die enda nle equ ydonn nét mặt cấp bách của hai mẹ con nhà này, rõ ràng chính là muốn đẩy nàng vào chỗ chết, tia tình cảm cuối cùng trong lòng nàng với bọn họ cũng dập tắt.

Nhận lấy ly trà từ tay muội muội Thái tử phi cao cao tại thượng, để miệng ly trong tay ấm áp, Quý Du Nhiên hít sâu một hơi nước trà mang theo mùi

thơm Bích loa xuân, giống như vô tình nói: “Nói đến buồn cười, sao hình như ta ngửi thấy mùi tạt hồng hoa?”

Mẹ con tiểu Trương thị lập tức cùng run lên.

“Có, có sao?” Giọng tiểu Trương thị hơi nổi trội, nụ cười giả dối trên mặt không thể giả hơn, “Chắc là ngửi nhầm! Nơi này làm sao có loại hại người đó?”

“Vậy cũng không tính là hại người?” Quý Du Nhiên cười nói, “Nhớ ngày đó mẫu thân thân sinh của ta mang bệnh còn dùng nhiều! Đúng rồi, lại nói nếu không phải mẫu thân đại nhân ngài đưa nhiều thuốc bắc quý giá như vậy, chỉ sợ mẫu thân thân sinh của ta cũng không sống được thời gian dài như thế!”

“Cũng không có gì? Mọi người đều là người một nhà, hỗ trợ lẫn nhau cần phải vậy.” Trương thị ngượng ngùng cười nói.

Khóe miệng Quý Du Nhiên khẽ nhếch lên, lại để ly xuống, rồi nâng bình trà rót hai ly: “Mẫu thân đại nhân, muội muội, trước kia là ta không đúng, vẫn luôn châm chích hai người, đổ tội lỗi về cái chết của mẫu thân thân sinh ta lên đầu hai người. Thật ra thì, mẫu thân ta vất vả dieendaanleequydonn lâu ngày thành tật, thân thể vốn không tốt, đại phu đã sớm nói sống không được mấy năm. Trước kia là ta không hiểu chuyện, kể từ sau khi đến Vương phủ, mới biết muốn chống đỡ một nhà có bao nhiêu khó khăn, các người bị làm khó còn đối xử tốt với ta như vậy, ta không có gì báo đáp, vậy lấy trà thay rượu mời hai người một ly đi!”

“Đứa bé này, thật sự quá khách khí! Sớm nói chúng ta đều là người một nhà!” Không ngờ nàng ta lại không tra cứu tiếp, ngược lại chủ động hạ bậc thêm, tiểu Trương thị vừa mừng vừa sợ, ngoài miệng lại không ngừng ứng phó liên tục.

Quý Du Nhiên cười lạnh trong lòng, chủ động đưa từng ly trà tới tay các nàng: “Mẫu thân đại nhân, muội muội, mời.”

“Ngươi cũng uống, ngươi cũng uống!” Tiểu Trương thị vội nói.

“Được!” Quý Du Nhiên cười, bụng ly trà bên tay lên một hơi uống phân nửa.

Phù!

Mẹ con tiểu Trương thị lập tức thở phào nhẹ nhõm. Mẹ con hai người trao đổi ánh mắt, cũng đều bụng ly của mình lên uống một ngụm lớn.

Roẹt!

Không ngờ, tâm tình vừa mới bay lên trên đám mây, chỉ thấy một trận mưa bụi đập vào mặt, dính đầy đầu đầy mặt. Hơn nữa còn rất nóng bỏng đấy!

Hai mẹ con lập tức háng giọng hét âm lên.

Cầm ly trà rỗng tuếch trong tay, Quý Du Nhiên lạnh lùng nhìn họ: “Lời nói khuôn sáo vừa rồi, các người đã đợi rất lâu rồi hả? Sau khi nghe được rất vui về chứ? Chỉ tiếc – đó là ta cố ý dụ dỗ các người! Nói thật cho các người biết, các người là tiện nhân, cả đời này ta không thể nào tha thứ cho các người, coi như đến chết, ta cũng hận các người tận xương!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Trở mặt

“Ngươi ngươi ngươi...”

Trong miệng đầy vị chất nước trà, tiểu Trương thị mấp máy miệng, trong đầu trống rỗng, lại không biết nên nói gì cho phải.

Roẹt!

Lập tức một ly trà đầy hắt lên đầu nàng, tiếng cười lạnh lùng của Quý Du Nhiên truyền vào tai: “Trương Ngọc Nương, Quý Du Dung, tất cả các ngươi đều chờ đây cho ta! Chỉ cần Quý Du Nhiên ta còn sống một ngày, ta nhất định sẽ để cho các ngươi sống không bằng chết, đây chính là giá cao cho các ngươi dám hại chết mẫu thân thân sinh của ta, còn hãm hại ta như thế!”

“Quý Du Nhiên!” Nói đến nước này, thể diện mọi người đã sớm xé rách, Quý Du Dung cũng không giả tình giả ý nữa, chùi mặt gào lên, “Ngươi đúng là chán sống! Ngươi cho rằng ngươi và Dật Vương gia có Thái hậu nương nương che chở thì có thể muốn làm gì thì làm sao? Ta đường đường chính chính là Thái tử phi! Ngươi dám bắt kính với ta, quay đầu ta gọi người để ngươi sống không bằng chết!”

Roẹt!

Đáp lại nàng ta là một ly trà nóng bỏng.

“Thật sao? Có bản lĩnh ngươi cứ tới!” Hất ly trà, Quý Du Nhiên cười đến không biết không sợ, “Chỉ bằng ngươi một nữ nhân dieendaanleequydonn ngay cả Thái tử vui vẻ cũng không chiếm được, ngươi cho rằng ngươi có thể làm khó dễ được ta? Có thời gian ngươi vẫn nên nhanh chóng nghĩ cách kiếm nhĩ tử vững chắc địa vị rồi hẵng nói!”

“Quý Du Nhiên! Ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết!” Lại bị nàng ta đâm đúng chỗ đau, sắc mặt Quý Du Dung thay đổi, “Ta giết chết ngươi!”

“Tới đây tới đây!”

Quý Du Nhiên kêu to, tiện tay ném bình trà lên người nàng ta!

Quý Du Dung vội vàng tránh ra, nhưng không ngăn nổi quá nửa bình trà rơi xuống đất, tiếp theo nước trà nóng bỏng văng khắp nơi, từng mảnh vụn cũng theo đó bay múa chung quanh, có một ít thương tổn đến da thịt mềm mại của nàng.

“Oa!” Giống như bị cảnh này hù sợ, hoặc bị dáng vẻ thấy chết không sờn của Quý Du Nhiên làm kinh sợ, chân Quý Du Dung dừng lại, vội vàng chuyển hướng sang tiểu Trương thị, “Nương, nương xem nương xem! Nàng ta lại bắt nạt con!”

“Quý Du Nhiên, ngươi thật tốt, thật to gan!” Trương thị vội vàng vén ống tay áo lên gào to, “Dám bắt nạt con gái ta, ngươi không muốn sống hả!”

“Đúng vậy, ta sớm không muốn sống rồi. Hiện nay, đã có hai người theo ta chết chung, ta thấy chết có ý nghĩa hơn rồi!” Quý Du Nhiên cười cười, rút một chùy thủ bóng loáng từ trong tay áo ra.

Ánh mặt trời giữa trưa sáng rõ chiếu xuyên qua cửa sổ mở lớn, phản xạ lên lưỡi đao sắc bén ánh sáng bạc lạnh lẽo. Tia sáng chói mắt bắn vào trong mắt, để cho lòng người ta không khỏi run lên, một luồng lạnh lẽo từ sống lưng tản ra.

“A a a! A a a!” Lập tức, con mắt tròn tròn rồi, hai chân giống như đồ chì không thể đi về phía trước hoạt động một bước. Tiểu Trương thị hắng giọng lớn tiếng kêu, quay người lại, đi thẳng ra cửa, “Có ai không! Người mau đến đây! Quý Du Nhiên nàng ta muốn giết người! Lão gia, có ai không, nhanh kêu lão gia đến đây!”

“Nương, nương chờ con một chút, chờ con một chút! Phụ thân, người tới mau lên! Quý Du Nhiên nàng ta muốn giết con!” Quý Du Dung theo sát phía sau, làm cho thảm thiết giống như giết heo.

Yên lặng đứng tại chỗ, mắt lạnh nhìn hai mẹ con này nối tiếp nhau chạy ra ngoài, khóe miệng Quý Du Nhiên khẽ nhếch lên, từ từ cất chùy thủ vào trong tay áo: “Quả nhiên là nữ nhân bắt nạt kẻ yếu rất sợ chết. Nói như vậy, về sau có thể dễ làm hơn nhiều.”

Vốn trước khi đến, động tĩnh trong phòng cũng không nhỏ, hiện giờ lại trải qua náo loạn như vậy, nha hoàn sai vặt gần đó cũng bị kinh động. Không bao lâu, Quý Thúc đã vội vàng chạy đến: “Quý Du Nhiên! Ngươi quỳ xuống cho ta!”

Quý Du Nhiên vẫn đứng thẳng tắp ở đó, nhìn hai mẹ con Quý Du Dung sợ hãi rút rè theo phía sau hẳn, khóe miệng nâng lên đường cong thật cao: “Phụ thân đại nhân, ngài cho rằng bây giờ ngài còn có tư cách kêu ta quỳ xuống sao?”

Quý Thúc ngăn ra, lúc này mới phản ứng được thân phận hai người bất đồng, trước mắt không phải là tiểu nha đầu die end da nle equ ydd on có thể mặc hần chỉ vào lỗ mũi mắng to. Nhưng nghĩ như vậy, lại nghe phía sau thê tử và nữ nhi khóc một tiếng, phần nộ trong lòng hẳn càng tăng lên: “Quý Du Nhiên, ngươi xem ngươi làm – chuyện tốt! Mới làm Vương phi, người đã dám bắt nạt mẫu thân và muội muội ngươi sao, ngươi chính là làm nữ nhi và tỷ tỷ như vậy sao?”

“Ha ha, từ nhỏ đến lớn, xin hỏi cho tới bây giờ họ coi ta như nữ nhi và tỷ tỷ mà đối đãi sao?” Quý Du Nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, Quý Thúc khẽ chậm lại. Lập tức, mặt hẳn trầm xuống, dùng sức hất tay áo lên, “Quý Du Nhiên, ngươi... Ngươi giỏi thật! Sao lúc đầu ta lại sinh hạ nữ nhi như ngươi!”

“Ngược lại thật ra ta tình nguyện không phải do ngươi sinh. Như vậy, at cũng không phải sống cuộc sống không bằng súc vật ở đây.”

“Ngươi... Ngươi...” Quý Thúc lại bị giận đến đỏ mặt tía tai, “Quý Du Nhiên! Sao ngươi lại biến thành như vậy! Nhớ năm đó, mẫu thân ngươi tiết hạnh dụ dỗ, đoạn trang hiền thực cỡ nào...”

“Cũng bởi vì người quá tiết hạnh dụ dỗ, đoạn trang hiền thực, cho nên, người nam nhân vong ân phụ nghĩa này mới có thể chiếm đoạt toàn bộ đồ cưới của người, cũng mới để cho đôi câu nam câu nữ các ngươi cho rằng người dễ bắt nạt, luôn luôn bỏ lên đầu người làm mưa làm gió, không biết xấu hổ, cuối cùng còn bức tử người liên tiếp -”

“Ngươi... Ngươi cảm miệng cho ta!”

“Thế nào, định đánh ta?” Nhìn hần gior cao cánh tay lên, Quý Du Nhiên nhếch môi cười lạnh, “Có bản lĩnh ngươi cứ đánh! Chỉ có điều, nói thật cho ngươi biết, trừ phi ngươi đánh chết ta, nếu không, ta tuyệt đối sẽ không quên sự thật hai ngươi lên lút câu thả, mưu đồ hại chết mẫu thân ta! Các ngươi tự cho rằng đúng là man thiên quá hải * rồi, nhưng, trời biết đất biết ngươi biết ta biết, trong lòng các ngươi có áy náy không, nửa đêm nằm mơ có thức tỉnh từ trong ác mộng không, vậy cũng chỉ có các ngươi biết.”

(*) man thiên quá hải: một trong 36 kế, sách lược quân sự của Trung Quốc cổ đại. Giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẫn trốn.

“Ngươi cảm miệng cho ta, cảm miệng!”

Vết sẹo ngày xưa lại bị xé rách ra, máu đỏ tươi ồ ồ chảy ra, đau nhức cõi lòng. Toàn thân Quý Thúc phát run, tay phải nâng lên thật cao lần nữa.

Quý Du Nhiên vẫn lạnh lùng nhìn hấn, “Người muốn đánh thì nhanh chóng đánh đi, đánh xong, kể từ nay chúng ta die enda anle equu ydonn ân đoạn nghĩa tuyệt. Nhưng mà,” lại cười lạnh lùng một tiếng, “Phụ thân đại nhân, người bỏ được sao? Cá nhân người, thích theo đuổi nhất cái danh trục lợi, bất kỳ ai có thể giúp người leo lên bậc thang người đều sẽ không bỏ qua. Hiện nay có sẵn một bậc thang đặt ở trước mặt, người sẽ bỏ qua mà đẩy ra?”

Nàng nói rất chính xác, hấn không bỏ được. Không, nói xác thực hơn, phải là không dám.

Tay phải giờ lên cao giữa không trung, lại chậm chạp không hạ xuống. Ánh mắt Quý Thúc đỏ ngầu, Quý Du Nhiên lại nhẹ nhàng cười một tiếng: “A, thiếu chút nữa ta đã quên rồi, người đã có nữ nhi là Thái tử phi, đâu còn quan tâm Vương phi nhỏ là ta đây? Chỉ có điều, bây giờ người không dám ra tay, chắc chú ý đến mặt mũi Thái hậu hả? Dù sao Hoàng thượng cũng nổi danh hiếu thuận với Thái hậu. Mà Thái hậu, lại luôn coi Dật Vương gia là thịt trong tim.”

“Người...”

Nàng đã nói đến mức này, hấn còn có gì tốt để nói? Quý Thúc giận dữ buông tay xuống: “Người đâu, mau đi mời đại phu nhanh chóng tới kiểm tra cho phu nhân và Thái tử phi! Còn nữa, chuẩn bị nước nóng khăn lông, cho phu nhân và Thái tử phi rửa mặt thay quần áo! Nhanh!”

Sau đó, hoàn toàn như trước không thêm thêm đến nàng. Đây, chắc chính là phương thức tốt nhất từ xưa tới nay đủ khả năng cho hấn chọn lựa để đối xử với nàng?

Nhìn hành động vội vàng của đám người trước mắt, quả nhiên mỗi một người đều như trước coi như không nhìn thấy nàng, Quý Du Nhiên sớm không cảm thấy lạnh lòng, chẳng qua cảm thấy buồn cười. Sau khi cười xong trong lòng nàng đột nhiên không còn gì, có một tình cảm nôn nóng nổi lên trong lòng -

Phượng Dục Minh! Đột nhiên nàng rất nhớ hấn, thật sự nhớ rất nhớ!

Nàng muốn gặp hấn, lập tức, lập tức!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thái tử mặt dày

Trong lòng vừa nghĩ như thế, nàng lập tức nhấc váy xoay người chạy ra ngoài.

Người cả phòng đều vây lấy mẹ con Quý Du Dung, hoàn toàn không rảnh để bận tâm đến nàng. Chờ phản ứng lại nàng đã rời đi thì đã là chuyện của sau này rồi.

Vội vàng rời đi nơi để cho nàng ghé thăm, Quý Du Nhiên chạy thẳng tới vườn hoa phía sau. Trong vườn lớn như vậy, cỏ dài chim bay, hoa tươi phấp phới, lại gần như không nghe được tiếng người nào. Đứng trước ngưỡng cửa ra vào của vườn nhìn nhìn, vẫn không thấy một bóng người, nóng nảy trong lòng nàng sâu hơn, lập tức lớn tiếng kêu, chạy trên đường hẹp quanh co: “Vương gia, Vương gia! Chẳng đang ở đâu? Vương gia?”

Ào ào ào, cách đó không xa truyền đến tiếng ma sát của nhánh cây lá cây đung đưa, hình như có một bóng người lóe lên rồi biến mất.

Là hấn sao? Chơi đến hí hửng?

Trong lòng vui vẻ, Quý Du Nhiên vội vàng chạy đến.

“Vương gia – là người?”

Trong rừng cây đi ra, không phải Phượng Dục Minh, mà là một nam tử trẻ tuổi mặc áo màu trắng ngà, phía trên mặt áo bào bằng gấm thêu ngũ trảo kim long *, trên đầu đeo mào triều bằng vàng ròng. Tuổi hấn chừng mười sáu mười bảy, vóc người cao gầy, mặt mũi tuấn tú, một cặp mắt phượng hẹp dài giống như bao phủ một tầng hơi nước, cho người ta có cảm giác mây mù dày đặc, gần như không phân biệt được cảm xúc chân chính nơi đáy mắt của hấn. Mặt trái xoan, cằm hơi nhọn, màu da trắng như tuyết dưới mào triều bằng vàng càng nổi bật lên vẻ óng ánh trong suốt. Trong tay phải trắng nõn cầm một quyển sách mở ra, năm ngón tay trẻ trung như điêu khắc. Người khiêm tốn **, tron bóng như ngọc, đại khái nói chính người như vậy.

(*) ngũ trảo kim long: rồng vàng có năm móng, được thêu trên áo của Hoàng thái tử.

(**) Nguyên gốc: 谦谦君子 khiêm khiêm quân tử, thường chỉ những người đạo đức giả.

Nghe nàng nói như vậy, đối phương không trả lời, mà nâng tròng mắt mộng lung mờ sương lên nhìn nàng. Sâu trong ánh mắt như sóng lay động, cảm xúc

trôi nổi, cánh môi đỏ thắm cũng khẽ mấp máy, hình như muốn nói gì, nhưng cuối cùng không nói ra.

Quý Du Nhiên khẽ ngừng, lập tức nghiêng đầu đi.

“Du Nhiên!” Vì vậy, rốt cuộc đối phương die enda anle equu ydonn không kiềm chế được, vội tới phía trước túm lấy tay nàng.

Quý Du Nhiên lập tức hất mạnh ra, “Thái tử điện hạ, xin giữ lễ!”

Ám lượng quá lớn, chấn động đến Thái tử cũng không khỏi khẽ rung động, nhưng cặp mắt không dời khỏi trên người nàng chút nào, “Du Nhiên.” Khóe miệng hiện lên nụ cười hờ hững, hân nhả giọng kêu lên, “Nàng đối xử với ta dữ dội như vậy sao?”

“A, Thái tử điện hạ, hiện nay, căn thân là nhị tẩu kiêm chị vợ của ngài, ngài cho rằng ngài dùng cái tên này gọi ta còn thích hợp sao?” Quý Du Nhiên cười khê, móc khăn dùng sức lau mấy cái lên chỗ hân vừa chạm phải, sau đó không chút do dự ném sang bên cạnh.

Thái tử nhìn thấy, trong mắt thoáng hiện lên vẻ khở sở, “Du Nhiên, nàng cần gì phải đối xử với ta như thế? Ta còn nhớ, nhớ ngày đó, hai chúng ta -”

“Hai chúng ta thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư, trước hoa dưới trăng, chàng chàng thiếp thiếp?” Tiếp nối lời của hân, Quý Du Nhiên cười lạnh không ngừng, “Mà ta cũng nhớ rõ như vậy, khi muội muội của ta, bây giờ chính là Thái tử phi chủ động xuất hiện bên cạnh ngài thì ngài không chút nào kháng cự. Lúc trên dưới Kinh thành đồn khùng truyền đến ngài và nàng ta mới là một đôi kim đồng ngọc nữ môn đăng hộ đối, ngài không hề tỏ vẻ gì. Khi Thánh thượng hạ chỉ đề ngài cưới nàng làm phi một chữ ngài cũng không nói, vui mừng hơn hờ bá thiên địa động phòng với nàng ta rồi!”

“Đó là bởi vì phụ hoàng hạ chỉ, ta nào có thể cãi lời?”

“Ha ha, thánh chỉ hạ xuống thì không thể cãi lời, vậy trước đây? Khi nàng ta nghĩ hết cách để đến gần ngài, cũng dắc dieendaanleequudyonn hết sức chửi bới ta thì ngài làm gì? Khi nàng ta đi theo ngài vào son động kia, sau đó bị người phát hiện cô nam quả nữ sống chung một phòng thì ngài nói gì? Khi Hoàng hậu nương nương hỏi ý kiến ngài về việc đổi phi thì trong lòng ngài suy nghĩ những gì?”

“Ta...”

“Không có, ngài không làm gì, cũng không nói gì, thậm chí còn vui khi việc thành!” Nhìn mắt của hân, nước mắt Quý Du Nhiên không kiềm chế được chảy ra. Cho dù sống lại một lần, cho dù nhắc đến lần nữa, trong lòng nàng vẫn không kiềm chế được đau thương, đây là cảm giác tuyệt vọng bị người tin cậy nhất phản bội, là người được nàng bỏ ra nhiều năm thâm tình nhưng lại bán đứng.

“Du Nhiên!”

“Phượng Dục Hiền!” Cắt đứt hân lần nữa, Quý Du Nhiên cắn răng kêu to, “Ngài đã chọn nữ nhi bảo bối của Quý Tướng, lựa chọn Quý Thúc Trương thị có thể làm trợ thủ vững chắc cho vị trí Thái tử của ngài, ngài cần gì phải thể hiện ra trước mặt ta? Chúng ta tự gả tự cưới, đây không phải kết cục mà ngài lựa chọn sao? Từ nay về sau, nước sông không phạm nước giếng, cả đời không qua lại với nhau, đây không phải rất tốt sao? Về sau, ngài không cần nói chuyện cùng ta.” Nói xong, lau nước mắt định rời đi.

“Du Nhiên, dừng!” Tim bỗng nhiên bị nhéo, hình như ý thức được nàng định rời khỏi thế giới của hân. Thái tử lo lắng lớn tiếng kêu, chặn bước chân nàng lại lần nữa, lần này hai tay vững vàng ôm eo nàng, “Nàng biết rõ ràng, trong lòng ta thích vẫn là nàng! Ta cưới Du Dung, chỉ vì suy tính giang sơn, nhưng ở đáy lòng ta, nàng vẫn luôn giữ một vị trí!”

“Ngài buông tay!” Lời nói thâm tình thấm thiết, nghe vào trong tai lại thành châm chọc. Quý Du Nhiên muốn đẩy hân ra, không muốn Thái tử ôm chặt hơn, “Du Nhiên nàng đừng sợ, người trong vườn này đều bị ta đuổi ra ngoài. Nơi này chỉ có hai chúng ta, cho dù chúng ta nói gì làm gì, cũng sẽ không có người thứ ba biết.”

Vậy nàng càng muốn đi! Chẳng lẽ đời trước nàng còn chưa ăn đủ chuyện xưa thua thiệt sao? Cắn răng một cái, Quý Du Nhiên dùng sức nhéo lên mu bàn tay hân -

“A!”

Thái tử kêu sợ hãi buông tay, Quý Du Nhiên vội vàng đi về phía trước mấy bước.

“Du Nhiên, nàng...” Bàn tay bị bấm đỏ, Thái tử mặt đau thương, trong mắt tràn đầy không thể tin.

Quý Du Nhiên lạnh lùng, “Thái tử die nda nle equ ydo n điện hạ, xin hỏi một câu, ngài làm vậy có ý gì? Ta là chị dâu ngài, cũng là chị vợ ngài, ngài không tôn trọng ta thì thôi, lại còn động chân động tay với ta. Ngoài động chân động tay, còn nói những lời này? Có phải ngài nghĩ chờ đến ngày ngài lên ngôi báu, sẽ đoạt ta lại không? Đoạt lại thì như thế nào? Làm phi tử của ngài sao? Cùng muội muội cùng cha khác mẹ phục vụ ngài?”

“Ta...” Hân có ý nghĩ này. Thái tử thầm nói.

Quý Du Nhiên cười khê, “Như vậy, ta lại hỏi ngài, nếu quả thật muốn đoạt ta lại, Dật Vương nên làm gì?”

“Đến lúc đó, ta sẽ bồi thường cho huynh ấy...”

“Bồi thường? Bồi thường cái gì? Hoàng kim ngàn lượng? Hay ngàn hộ thực ấp? Trong mắt ngài, ta có giá trị bằng ấy?”

Nàng đây là thế nào? Tại sao tức giận tràn đầy như vậy? Bị từng câu hỏi sau trước hỏi đến trong lòng phát run, Thái tử nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Ồ trong lòng ta, nàng là bảo vật vô giá.”

“Nếu vô giá, vậy ngài coi ta như bảo vật vô giá mà nhìn từ xa đi! Không cần mơ giấc mộng đẹp để cho ta và nữ nhân kia làm tỷ muội chung chồng nữa!”

“Du Nhiên -”

Bốp!

“Phượng Dục Hiền, ngài xong chưa!” Thu tay đánh bị tê dại lại, Quý Du Nhiên không nhìn được nữa mà lớn tiếng gầm thét, “Là ngài từ bỏ tình nghĩa nhiều năm của chúng ta, đẩy ta vào trong ngực huyênh hoang của ngài, là ngài độc ác ném ta xuống để treo lên cành cây cao khác. Hiện giờ, ngài muốn chiếm được tất cả mong muốn, quay đầu lại bắt đầu đánh chủ ý đoạt thể của huyênh hoang? Trên đời này sao lại có người không biết xấu hổ như ngài?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lựa chọn của ai

Một tiếng bập tãi trong trẻo bỗng nhiên vang lên, đan xen cùng tiếng gầm thét của nữ tử vào một chỗ. Gió nhẹ thổi qua, cành liễu đong đưa, chậm chậm đưa giọng nói đi xa xa, chậm rãi mà tiêu tán ở cuối chân trời.

Tiếp theo, chính là yên tĩnh lâu dài. Chỉ có tiếng lá cây xào xạc vang động bên tai, treu chọc lòng người loạn như ma.

“Nàng...” Một hồi lâu, Thái tử mới chậm rãi giơ tay lên, lau gò má vừa đau vừa tê dại.

“Đúng, ta đánh ngài nữa.” Quý Du Nhiên lạnh lùng nói.

Bàn tay này đáng ra đối trước nàng nên cho hắn, nhưng bởi vì đủ loại bản khoán chậm chạp không đánh ra. Lần này, rốt cuộc đã được như ý nguyện, tức giận tích tụ nơi đáy lòng lập tức tiêu tán hơn phân nửa, hoàn toàn không thấy lo lắng khủng hoảng ban đầu. Xem ra, đối trước nàng thật sự quá lo lắng.

Cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, Thái tử chợt khẽ thờ dài, quay đầu đi: “Chuyện này là ta không đúng. Một tát này ta vốn nên được.”

Trong lòng Quý Du Nhiên không khỏi run lên: “Ngài...”

“Du Nhiên!” Vừa thấy thái độ của nàng mềm nhũn, Thái tử vội vàng nắm chặt lại nói: “Nhưng mà, nàng phải tin tưởng ta, ta có nỗi khổ tâm! Lòng của ta đối với nàng chưa bao giờ thay đổi!”

Ha ha ha! Ha ha ha!

Cảm động nơi đáy lòng lóe lên mà mất đi, lưu lại chỉ có hận vô tận và đau không nói hết. Khóe miệng miễn cưỡng nâng lên, giọng Quý Du Nhiên lạnh nhạt: “Thật sao? Như vậy, lúc ngài ở đây suy tính tiền đồ, có cân nhắc tới ta chút nào? Hiện giờ, ngài như ý nguyện, còn ta đây? Ta đành bị đẩy vào hố lửa, cả đời này không ra được!”

“Sẽ không! Nàng yên tâm, chỉ cần chờ ngày khác -”

“Chờ ngày ngài lên làm Hoàng đế, ngài chính là muốn đoạt ta qua?” Quý Du Nhiên lắc đầu, “Thái tử điện hạ, sao ngài nhất định nghĩ đương nhiên như vậy? Kể từ khi ngài lựa chọn muốn kết hôn với nhị tiểu thư Tướng phủ, chúng ta đã mỗi người mỗi ngã. Từ nay về sau, không còn bất kỳ quan hệ nào nữa rồi.”

“Không -”

“Ái phi, ái phi!”

Còn muốn nói điều gì, lại nghe từng tiếng kêu cao vút truyền đến.

Thái tử nhướn mày, Quý Du Nhiên lại giống như thổi phào nhẹ nhõm, vội vàng lớn tiếng nói: “Vương gia, ta ở đây!”

Vì vậy, nhanh chóng vó một bóng dáng sai bước tới.

“Ái phi!” Trên da tay hơi ngăm đen dính một tầng mồ hôi thật mỏng, mặt Phượng Dục Minh ửng đỏ, thở hổn hển kéo tay nàng, “Hai con đẻ mèn của Quý Tướng thật lợi hại! Căn nửa ngày còn chưa phân thắng bại!”

Đối diện với trông mắt đen trắng rõ ràng, nhìn nụ cười không nhiễm việc đời của hắn, trong lòng Quý Du Nhiên die nda nle equ ydo n xoay qua mềm mại, vội vàng lấy khăn tay ra lau mồ hôi hột cho hắn: “Vương gia, chẳng có việc để người đến tìm cận thân là được, cần gì phải tự mình vội vội vàng vàng chạy đến như vậy? Xem xem, mặt mày thành như thế rồi.”

“Bốn vương muốn gặp nàng chứ sao!” Le lưỡi, Phụng Dục Minh thần nhiên hưởng thụ hầu hạ của nàng, thoải mái mắt cũng híp lại.

Quý Du Nhiên nghe, khoe miệng cũng cong cong, dịu dàng hơn hầu hạ hắn.

Một nam nhân cao lớn lại vô cùng bản thủ, một nữ nhân tao nhã đoan trang trầm cái ngọc đeo, rõ ràng hai người vô cùng không tương xứng, đứng ở nơi cảnh xuân sáng rõ, sau liễu rủ thấp thoáng, xem ra lại hết sức hài hòa thuận mắt... Thuận mắt đến, đắm vào làm đau mắt hắn. Trong lòng cũng theo đó mà néo đau, Thái tử dùng sức ho khan hai tiếng.

“Ah, Thái tử hoàng đệ, sao đệ cũng ở đây?” Lúc này mới phát hiện ra sự hiện diện của hắn ta, đầu tiên Phụng Dục Minh sững sờ, lập tức cười đến mặt mày cong cong.

Đốt ngón tay Thái tử nắm quyền sách dùng sức thu hẹp. “Đúng vậy! Cô mượn một vài quyển sách từ chỗ Quý Tướng, nên dặn dò mọi người ở đây lặng lẽ xem, không ngờ gặp Dật Vương phi, hàn huyên mấy câu với nàng ấy.”

Nghe nói như thế, Quý Du Nhiên bắt đầu lo lắng. Phụng Dục Minh lại không nghe ra chút ý tại ngôn ngoại * nào, chỉ vui vẻ gật đầu: “Hóa ra là như vậy!” Vội nhìn về phía Quý Du Nhiên, “Ái phi, hoa viên này thật nhỏ quá nhỏ, còn không lớn bằng một nửa Vương phủ chúng ta, không chơi tốt chút nào! Bốn Vương ở lại một lúc đã không chịu nổi!”

(*) ý tại ngôn ngoại: ý ở ngoài lời.

Thì ra là như vậy.

Không biết nên vui mừng hay tức giận die enda anle equu ydonn vì hắn chậm lụt, Quý Du Nhiên lắc đầu: “Không dễ chơi thì đừng chơi. Dù sao chàng cũng không thường ở đây.”

“Ừm!” Phụng Dục Minh gật đầu, lại ngập một cái thật to, “Ái phi, bốn Vương mệt nhọc.”

“Vậy chúng ta đi nghỉ ngơi đi! Ta nghĩ, khuê phòng trước khi ta lấy chồng chắc còn ở.” Quý Du Nhiên cười cười, kéo hắn đi.

“Được!” Phụng Dục Minh cũng vui vẻ đi theo nàng.

Hai người kia, lần nữa không thấy sự hiện hữu của hắn.

Tro mắt nhìn hai người bọn họ người một câu ta một câu, chung đụng hết succe hạnh phúc hòa hợp, đáy lòng Thái tử không tránh được dâng lên chua xót.

“Du... Dật Vương phi!”

Quân Dập Hàn quay đầu lại, “Thái tử điện hạ, xin hỏi ngài có gì phân phó?”

“Sự kiện kia...” Thái tử hơi mím môi, “Thật sự không thể nào sao?”

Quý Du Nhiên liếc mắt nhìn hắn, “Ngài cho là như thế nào?”

Hắn đương nhiên hy vọng có thể. Nhưng đáp án của nàng đã sớm viết rõ trên mặt, hắn muốn bỏ qua cũng không bỏ qua được. Đau nhói trong lòng tăng lên, không nhịn được lại nhìn Phụng Dục Minh đang cười đến không tìm không phổi bên cạnh nàng: “Hiện giờ, nàng lựa chọn hắn?”

“Chọn hay không chọn, có phân biệt sao? Con đường này các người lựa chọn cho ta, ta chỉ muốn đi xuống tốt thôi.”

Thái tử lập tức không nói gì. Ngay cả sóng lớn mãnh liệt trong lòng, có ngàn câu vạn chữ, hắn cũng không biết có thể nói gì với nàng.

Quý Du Nhiên nghiêng đầu, lập tức lại nghĩ đến một chuyện: “Đúng rồi Thái tử điện hạ, trước khi ra ngoài tìm dieendaanleequuydonn Vương gia, ta mới náo loạn một trận với mẹ con Thái tử phi, Thái tử phi bị thương cả người, hiện giờ chắc đang âm thầm nước mắt ròng ròng, ngài không nhanh đi qua nhìn xem?”

“Nàng ấy bị thương? Ở cùng Quý Tướng và Quý Tướng phu nhân sao?” Nghe thấy lời ấy, trong lòng Thái tử quỳnh lên, vội vàng nhắc chân định đi. Chỉ có điều, vừa mới có động tác, trong lòng hắn lạnh lẽo, quay đầu đối diện với ánh mắt cười như không cười của Quý Du Nhiên, lập tức cả người bị cảm giác được đặt tên là chốt dạ tràn đầy.

Khoe miệng khẽ nhếch, Quý Du Nhiên cười nhạt nói: “Như thế xem ra, Thái tử điện hạ và Thái tử phi phu thê tình thâm, hết sức làm cho người ta hâm mộ! Nhìn bề ngoài như tượng đất, chỉ biết say mê việc nước, nhưng trên thực tế, rõ ràng ngài còn đặt nàng ta vào trong lòng!”

“Du Nhiên...”

“Vương gia!” Mới không cho hắn có cơ hội tiếp tục nói bậy, Quý Du Nhiên nắm chặt tay Phượng Dục Minh, “Chúng ta đi nhanh một chút đi! Ta nhớ được trong phòng ta vẫn còn rất nhiều đồ, chúng ta cùng nhau đi lấy ra nhìn, nhìn xem có cái gì tốt có thể mang về chơi!”

“Được được!” Vừa nghe thấy có đồ tốt chơi, ánh mắt Phượng Dục Minh lập tức tỏa sáng lấp lánh, liên tục nhún nhảy không ngừng đi thật nhanh với nàng.

“Thật ra thì, cô chỉ biểu hiện một chút trước mặt phu thê Quý Tướng thôi, nàng biết rõ ràng.” Mắt thấy bóng dáng hai người biến mất, Thái tử mấp máy môi, mặt cô đơn. Nói xong rồi, ánh mắt hắn quét nhẹ, xem chỗ nàng lưu lại, vô ý phát hiện khăn vuông nằm yên tĩnh dưới gốc cây liễu, dính chút bụi bặm.

Lập tức, ánh mắt sáng lên, khóe miệng hắn cuối cùng nhếch lên mang theo nụ cười hình cung cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thái hậu hỏi tội

Rời đi không bao lâu, Quý Du Nhiên nghe tin tức phu thê Thái tử hồi cung. Nguyên nhân chính là thân thể Thái tử phi đột nhiên cảm thấy khó chịu, ở chỗ này không nổi nữa.

Nghe Quý Thúc đặc biệt sai người tới đây truyền lời, Quý Du Nhiên chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, phát tay để nha đầu rời đi, mình tiếp tục tìm đồ chơi đùa với Phượng Dục Minh, vẫn chơi đến mặt trời chiều ngả về tây, thuận tiện còn lợi dụng bữa cơm chùa, mới thân nhiên đi về phủ. Tận tối đêm khuya nàng vẫn còn nhớ nét mặt lúc xanh lúc trắng rồi lại không thể không cắn răng chịu đựng của phu thê Quý Thúc, tâm tình không tốt không được!

Cảm giác ngủ tốt nhất nhiều năm qua, ngày hôm sau, trong cung đã có người đến: “Thái hậu nương nương tuyên Dật Vương phi yết kiến!”

Chỉ gọi nàng, không gọi Phượng Dục Minh, có chút vấn đề.

Quý Du Nhiên lập tức biết chuyện không tốt, trong lòng thoáng suy tính xuống, nhanh chóng đã có chủ ý.

Giao Phượng Dục Minh cho đám người Bình công công, nàng dọn dẹp một chút, yên vị lên xe ngựa đi vào cung.

Xuống xe ở cửa cung, trên đường đi, cũng không biết ảo giác của nàng như thế nào, mặc dù trong hòng cũng vẫn to lớn hùng vĩ như cũ, nhưng giống như toàn bộ bao phủ một tầng sáng đen tối. Mặt trời rực rỡ treo trên cao cuối chân trời, lại không thể cho nàng chút cảm giác ấm áp.

Chờ đến sâu trong Hoàng cung, cảm giác này càng thêm rõ ràng.

Tâm cung Thái hậu nương nương vẫn là bầu không khí khiêm nhường. Khi nàng đi vào thì phát hiện trong ngoài ngoài có hơn hai mươi cung nữ xuôi tay đứng hầu, một tiếng cũng không dám nói. Thái hậu nương nương yên vị ở nội điện, diện mạo bình tĩnh, không nhúc nhích.

Mới vượt qua bậc cửa, nàng cũng cảm thấy hơi thở lạnh lẽo trầm thấp đập vào mặt, ép tới lòng nàng cũng chìm xuống, trên cánh tay nổi lên một tầng da gà. Vội vàng ổn định thân hình, nàng quý die nda nle equ ydo mn xuống rất cung kính nói: “Nhi thần bái kiến Hoàng tổ mẫu.”

Thái hậu nương nương không nói gì, cũng không để nàng đứng lên, chỉ nâng chung trà thông thả uống.

Không được lão nhân gia đồng ý, Quý Du Nhiên cũng không dám lộn xộn, đành ngoan ngoãn quỳ, cũng không nhúc nhích.

Thật vất vả, chờ uống xong một ly trà, Thái hậu mới nhìn hai bên trái phải nói: “Tất cả các người lui xuống đi.”

“Vâng.” Cả đám cung nữ rồi rút hành lễ, nói đuôi đi ra. Rồi sau đó, thời gian dài yên tĩnh.

Khi nàng cho rằng hai người vẫn sẽ nhìn nhau chẳng nói gì tiếp, Thái hậu nương nương đột nhiên mở miệng, giọng nói trầm thấp đè nén làm người run sợ, “Dật Vương phi, ngươi biết sai sao?”

Quý Du Nhiên ngẩn ra, trong lòng lập tức hiểu. Lại lắc đầu: “Nhi thần không biết làm sai chỗ nào.”

“Ngày đầu tiên vào cửa ngươi đã đánh chết người của Hoàng hậu, còn giống trống khua chiêng tàn sát bữa bãi người Vương phủ, càng làm càn giày xéo đồ đạc ai gia và Hoang thượng ban thưởng cho hai người. Hôm qua còn lớn mật nào loạn Tướng phủ, bắt kính phụ mẫu, bắt nạt tỷ muội, còn dám động thù với Thái tử! Mới thời gian vài ngày, ngươi đã làm ra die enda nle equ ydomn sự tình như vậy, cả kinh thành đều bị ngươi huyền não đến chường khí mờ mịt rồi! Cứ như thế, có phải Hoàng cung này cũng sẽ bị ngươi xốc lên?”

Thì ra là vậy.

Nhẹ nhàng chỉ điểm như thế, Quý Du Nhiên đã nghĩ thông suốt tất cả.

Qua một đêm, hành động việc làm ngày hôm qua ở nhà mẹ đẻ của nàng chắc chắn đã bị người ta thêm dầu thêm mỡ truyền ra ngoài. Hiện giờ, chắc như quá khứ, người dân kinh thành đã có thêm một tầng nhận thức mới về nàng quái đản không tốt đi! Dĩ nhiên, trong Hoàng cung cũng không ngoại lệ.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Quý Du Nhiên lạnh lẽo hỏi: “Những thứ này đều do người bên cạnh Thái tử phi nói cho ngài đúng không?”

Đuôi chân mày Thái hậu nhảy lên: “Là ai nói cho ai gia không quan trọng. Người chỉ trả lời, người thừa nhận hay không thừa nhận những chuyện này?”

“Dạ, nhi thần thừa nhận, những việc này đều do nhi thần làm.”

“Lớn mặt!” Vừa dứt lời, giọng Thái hậu nương nương đột nhiên cất cao, tay phải dùng sức vỗ lên bàn trà!

Quý Du Nhiên cũng không nhịn được run lên, vội vàng cúi đầu.

Hai ánh mắt của Thái hậu như hai luồng sáng sắc bén rơi lên người nàng, hình như muốn chém nàng đang sống sò sò thành hai khúc.

“Dật Vương phi, người phô trương lăng phí, dĩ hạ phạm thượng, bất kính trưởng bối, không để ý đến tôn ti, người làm Vương phi chính là làm như vậy?”

Quý Du Nhiên cắn môi không nói.

Thái hậu nương nương lại nói: “Đầu tiên là Hoàng đế Hoàng hậu, tiếp theo là phu thê Quý Tướng, còn có Thái tử diendaaneequydonn Thái tử phi, tất cả người đều đắc tội rồi. Có phải giờ đến phiên ai gia không?”

Quý Du Nhiên vội vàng lắc đầu: “Nhi thần không biết.”

“Người nói không biết, ai gia sẽ tin? Tính nết người thế nào, ai gia sớm nghe nói, chỉ muốn tiểu nha đầu người, còn có chỗ sửa lại, mới miễn cưỡng đồng ý hôn sự của người và Dật Vương. Nhưng xem ra, người mới gả tới ba ngày đã bộc lộ bản tính. Hiện giờ, Hoàng hậu đau lòng không muốn gặp người, Thái tử phi thân thể suy yếu cần nằm trên giường tĩnh dưỡng, ngay cả Thái tử cũng chỉ có thể đóng cửa ba ngày, chờ vết thương trên mặt lành rồi mới có thể ra ngoài gặp người, Hoàng thượng cũng giận không xong. Những thứ này đều là chuyện tốt người làm!”

A, thì ra mỗi người bọn họ đều đột nhiên yếu đuối như vậy? Trong lòng suy nghĩ, Quý Du Nhiên nhếch miệng lên nở nụ cười giễu cợt.

“Người còn cười? Người lại còn cười được?” Mắt tinh liếc thấy biến hóa nét mặt nàng, ánh mắt Thái hậu nương nương tối sầm lại, “Dật Vương phi, người thật hết thuốc chữa! Ai gia như thế nào – như thế nào – thôi, ôm nay người quý gối ở đây suy nghĩ đi! Lúc nào hiểu rõ sai rồi, khi đó đứng lên!”

“Nhi thần không sai.”

“Cái gì?”

“Nhi thần nói, nhi thần không sai.” Ngẩng đầu lên, Quý Du Nhiên gằn từng chữ một, “Nếu như làm lại một lần, nhi thần vẫn sẽ chọn làm như vậy.”

“Người!”

“Hơn nữa, nhi thần không hối hận. Không chút nào.”

Một cao một thấp, hai người đối mặt nhìn nhau.

Nhìn thấy kiên định nơi đáy mắt nàng, nghe lời nàng giống như châu ngọc trong suốt, từng câu từng chữ, khảm vào sâu trong nội tâm Thái hậu, mỗi một câu đều lưu lại dấu vết thật sâu, trong lòng Thái hậu nương nương cũng không khỏi chấn động.

“Người... Haizzz!” Xoay đầu đi, giọng lão nhân gia cuối cùng mềm mại đi, “Thôi, người hài tử này, tâm quá thẳng, tính khí quá mạnh bạo, không phải chuyện tốt. Dù sao, thoáng cái đắc tội nhiều người như vậy, nhất định là vấn đề của người. Người tiếp tục quý ở đây đi! Suy nghĩ kỹ đi, ai gia không muốn nói chuyện với người nữa!”

Nói xong cất bước ra ngoài, hơn nữa dặn dò người ngoài cửa: “Các người đóng cửa lại, để cho nàng ta quý bên trong! Lúc nào nàng ta nhận lầm, mở cửa thả nàng ta ra ngoài.” Ngừng một chút, “Người đâu, chuẩn bị phượng liễn, ai gia muốn đi thăm Thái tử phi!”

“Dạ.”

Theo tiếng mềm mại của cung nữ ở cửa, cánh cửa chạm trở nặng nề cọt kẹt tiếng đóng chặt lại.

Bước chân đều nhịp êm ái vang lên, càng lúc càng xa. Cuối cùng, nơi to lớn như vậy chỉ còn lại một mình nàng, cùng với cả phòng âm u.

“Phi!”

Bên trong phòng yên tĩnh đột nhiên phát ra tiếng buồn cười, thân thể Quý Du Nhiên hơi nghiêng, nhắc chân ngồi dưới đất, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve chỗ quý đau, khoe miệng lại không nhịn được nhếch lên thật cao: “Đánh đòn phủ đầu, chiếm trước tiên cơ. Quý Du Dung, từ nhỏ đến lớn, một chiêu này, bản

lĩnh của người cũng chỉ có thể thôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ninh Vương phi

Một mình lẳng lặng ngồi trên đất hồi lâu, cho đến khi bụng phát ra tiếng ục ục, Quý Du Nhiên mới phát hiện thời gian đã không còn sớm.

Sáng sớm đã nghe lệnh vào cung triệu kiến Thái hậu, nàng còn không đánh răng súc miệng, vừa rồi lại bị bắt quỳ lâu như vậy, dùng hết toàn bộ tinh thần đi ứng phó với Thái hậu tức giận đùng đùng, chút hơi sức trên người sợ rằng dùng hết rồi. Rất đói, rất vô lực, đây là cảm giác duy nhất của nàng lúc này.

Còn có chàng ngốc kia, không biết bây giờ hắn đang làm gì? Rời giường chưa? Ăn cơm chưa? Chỉ có điều, Bình công công bọn họ ở đó, sẽ không để đối hắn chứ? Sợ là tên kia lại câu kinh, làm ầm ĩ lung tung.

Haizzz! Nghĩ tới người kia, lập tức trong lòng trong mắt đều tràn đầy hấn, trong lòng cũng tràn đầy lo lắng cho hắn. Không khỏi âm thầm mắng Quý Du Dung mấy câu: Nữ nhân này đúng là một khắc cơ hội thờ đóc cũng không cho nàng. Lần trước hãm hại nàng còn chưa toại nguyện, lần này làm trầm trọng thêm, còn có thể lôi kéo toàn bộ người có thể lôi kéo được, để cho nàng một kích trí mạng. Nhưng nói thật, đời trước đã trải qua một lần như vậy, lần này sống lại, nàng trừ buồn cười ra thì không có ý nghĩ khác.

Ken kết -

Âm thanh thật thấp đột nhiên vang lên.

Quý Du Nhiên lập tức trở lại tư thế quỳ, quay đầu nhìn lại, phát hiện một mảnh xanh nhạt ở khe cửa.

Nhìn trước mắt, là một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú. Mặt trái xoan tinh tế, chân mày thon dài như lá liễu, trông mắt như sóng xanh nhộn nhạo, tóc dài đen nhánh búi thành búi tóc phi thiên tinh xảo die nda nle equ ydo mn trên đầu, buông mấy sợi bên tai, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn nắm chặt khung cửa, càng nổi bật lên làn da trắng như tuyết, dịu dàng uyển chuyển hàm xúc.

“Nhị đệ muội.” Hai người đối mặt, đối phương lập tức nở nụ cười dịu dàng, mềm mại gọi nàng.

“Người...” Quý Du Nhiên như cơn mây, đối phương lập tức chui vào từ khe cửa, trên mặt còn mang theo chút xấu hổ, “Ta là Ninh Vương phi. Ít bữa trước Ninh Vương bị bệnh, ta bận rộn chăm sóc hắn, cho nên chưa gặp mặt muội, muội không biết ta cũng bình thường.”

“Ta biết tỷ.” Sao nàng lại không biết nàng ta?

Ninh Vương gia, đương kim đại Hoàng tử, là nhi tử đầu tiên của Hoàng hậu nương nương và đương kim Thánh thượng, nhưng bởi vì từ nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, hơn hai mươi năm, hắn nằm còn nhiều hơn đứng, mắt nhắm còn nhiều hơn mở. Thân thể suy nhược như vậy, hiển nhiên không thích hợp thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, cho nên vị trí Thái tử vốn thuộc về hắn được ban cho đệ đệ thua hắn bốn tuổi, hắn là Vương gia kín đáo không mặn không nhạt, việc cần làm mỗi ngày đều là nằm trên giường dưỡng bệnh.

Có lẽ bởi vì hắn là nhi tử đầu tiên, Hoàng đế vẫn rất sủng ái hắn, năm năm trước còn lựa chọn một vị Vương phi tính tình ôn hòa, xuất thân không tệ cho hắn.

Lại nói, xuất thân vị Ninh Vương phi này cũng không thấp. Tổ tiên từng có ba vị Tể tướng, ông nội cũng là Thái sư đương triều, là ân sư võ lòng của đương kim Thánh thượng, xem như đại gia khuê tú số một số hai trong triều đình Đại Lương rồi. Nếu không phải Ninh Vương bệnh tật, vị trí Thái tử phi với nàng ta mà nói cũng là dư dả.

Có thể bởi vì trọng phụ hai người đều có vấn đề, hơn nữa lại dưới cùng một mái hiên, đời trước hai người hiểu nhau không cần nói, một lần cùng vào cung ra, tình cảm hai người giống như tỷ muội ruột thịt, trong lòng mình có gì đều nói với nàng ta, nàng ta cũng dịu dàng trấn an mình không ít lần, nàng gần như thật sự muốn coi nàng ta như tỷ ruột thịt mà đối đãi.

Nhưng mà! Quý Du Nhiên cũng không có quên: Cuối cùng, khi sự kiện kia xảy ra, lúc nàng tỉnh lại đã sớm phát hiện die enda anle equ ydonn nàng ta vắng mặt bên cạnh. Cho đến khi nàng chết, nàng a cũng chưa từng xuất hiện, cũng kiên quyết phủ nhận ngày đó đi ra ngoài với nàng. Cho nên, cuối cùng nàng mới nản lòng thoái chí, cam tâm tình nguyện nhận cái chết.

Cho nên, khoảnh khắc khi gặp lại nàng ta, Quý Du Nhiên mới đột nhiên nhớ tới – đời trước, hình như bọn họ cũng xảo hợp quen biết dưới cơ duyên này! Thời điểm đó, nàng ta cũng dịu dàng như thế, xấu hổ như thế, rồi lại không ngăn nổi nhiệt tình, mới để cho nàng từ nhỏ thiếu tình yêu cảm nhận được áp đã lâu chưa được nhận, tiến tới đâm thẳng đầu vào.

“Có thật không?” Không biết trong lòng nàng ấy như dòng sông lấp bề, nghe nói như thế, Ninh Vương phi vui mừng quá đỗi, vội vàng đóng cửa đi tới.

Quý Du Nhiên không nói, chỉ lẳng lặng nhìn nàng ta.

Ninh Vương phi cúi mắt ngượng ngùng cười một tiếng, chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh nàng: “Muội đừng khản trương, là Hoàng tổ mẫu để cho ta tới đây làm bạn với muội.”

Đúng rồi, nàng nghĩ tới, đời trước nàng ta cũng nói thế.

Trừ kẻ ngốc nhà nàng, Thái hậu nương nương cũng hết sức thương yêu ma bệnh Ninh Vương gia đó. Dĩ nhiên, trình độ thương yêu kém Dật Vương ngốc.

Bởi vì chuyện đời trước, trong lòng vĩnh viễn có khúc mắc, Quý Du Nhiên chỉ lạnh lẽo đáp một tiếng: “Thật sao?”

Ninh Vương phi gật đầu: “Đúng vậy!” Lại cẩn thận móc khăn, từ từ mở ra, bên trong bọc mấy miếng điểm tâm tinh xảo. “Ồ đây có vài thứ, muội chịu chút ăn lót bụng đi! Hoàng tổ mẫu đi thăm Thái tử phi, hiện giờ đã ở chỗ mẫu hậu rồi, đoán chừng còn lâu mới trở về. Muội cũng đừng quý nữa, ngồi xuống nghỉ một lát đi! Người bên ngoài cũng đã được ta sai bảo, không ai nhìn chằm chằm.”

“Thật sao? Đa tạ đại hoàng tẩu.” Quý Du Nhiên lạnh nhạt nói, thật sự ngồi xếp bằng xuống bắt đầu ăn bánh ngọt.

Hương bánh ngọt tinh xảo như đời trước, khi ăn trong miệng, mùi vị không ngọt ngào thơm ngon như trước, nhưng Quý Du Nhiên vẫn ăn sạch.

Mất thấy nàng ấy ăn sạch đồ mình mang tới, Ninh Vương phi cười rất vui vẻ, vội vàng đi rót ly trà cho nàng.

“Cám ơn.” Quý Du Nhiên cảm ơn, vẫn như cũ ai đến cũng không từ chối.

Ninh Vương phi tiếp tục dịu dàng cười: “Chúng ta đều là người một nhà, cần gì khách khí như vậy? Hơn nữa, đây cũng là dieendaaneequydonm ý tứ của Hoàng tổ mẫu, đại khái chính là muốn cho chúng ta thân cận hơn một chút!”

Nhìn nàng uống xong ly trà, lại nhận lấy bỏ sang bên cạnh, “Đúng rồi, Hoàng tổ mẫu để ta truyền lời cho muội: Chuyện hôm nay, thật sự muội làm quá phận, Thái tử phi và mẫu hậu khóc đến lợi hại! Không để cho ăn chút đau khổ, cho hai người bọn họ chút thể diện, người cũng thật sự không biết nên dàn xếp ra sao. Hoàng tổ mẫu còn nói, từ nay về sau, tốt nhất muội vẫn nên -”

“Cám ơn.” Quý tự nhiên cảm ơn, như cũ ai đến cũng không cự tuyệt.

“Ninh Vương phi!”

“Hả?”

“Cám ơn tỷ đã mang bánh ngọt tới đây, muội hết sức cảm kích tỷ. Muội cũng đã nghe rõ ý tứ của Hoàng tổ mẫu, hiện giờ mời tỷ chuyển lời với người: Cho dù như thế nào, muội cũng sẽ không nhận sai.”

Bị thái độ nghiêm nghị quá đáng của nàng hù sợ, Ninh Vương phi trợn to hai mắt nhìn nàng hồi lâu, mới chậm rãi há mồm: “Nhị đệ muội, muội cần gì phải thế chứ? Hoàng tổ mẫu...”

“Nếu Hoàng tổ mẫu thật lòng đau lòng muội, vậy nhất định sẽ không để cho muội nhận sai trước mặt hai người kia. Nếu không, vô duyên vô cớ bị người đập một đầu, cuộc sống sau này của muội có bao nhiêu khổ sở, trong lòng người rõ ràng!” Lạnh lùng cắt đứt nàng, khóe miệng Quý Du Nhiên nhếch lên, liếc xéo nàng, “Còn tỷ nữa, đại hoàng tẩu, tỷ gả vào Hoàng gia nhiều năm như vậy, nơi này cong cong queo queo chẳng phải tỷ rõ ràng hơn muội nhiều sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Vương gia ngốc bảo vệ Vương phi

Đối diện với ánh mắt sắc bén quá phận của nàng ấy, trong lòng Ninh Vương phi run rẩy, lời đến khóe miệng cũng đành rùng mình dừng lại.

Lạnh nhạt thu hồi ánh mắt, Quý Du Nhiên thu dọn lại rồi quý tiếp: “Đại hoàng tẩu, cảm tạ tỷ đã đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, muội hết sức cảm kích. Chỉ có điều, thời gian tỷ qua đây cũng đủ dài rồi, nếu như bị mấy người mẫu hậu biết, chỉ sợ không có lợi cho tỷ, tỷ vẫn nên nhanh chóng ở đâu về đó đi!”

Nàng ấy đang đuổi mình đi? Ninh Vương phi sững sờ, lại thấy Quý Du Nhiên giống như lão tăng nhập định, hoàn toàn không để ý đến nàng.

“Được rồi! Đứng bên cạnh nàng ấy một lúc, cảm giác thấy căn phòng âm u khiến nàng thấy cực kỳ đè nén, Ninh Vương phi hơi mím môi, lại tặng cho nàng ấy một nụ cười hòa nhã, “Ta đi trước, một lúc nữa Hoàng tổ mẫu cũng sẽ trở lại. Lão nhân gia người thương Dật Vương như vậy, quay đầu lại cũng

có thể sẽ không làm khó dễ muội. Chúng ta ngày khác lại nói chuyện đi!” Rồi tí mi xếp xong khăn mới rời đi.

Khoảnh khắc khi nàng ta xoay người, trong lòng Quý Du Nhiên đột nhiên căng thẳng – có thể, là nàng trách lầm nàng ta không? Thân phận của Ninh Vương phi khó xử, cách đối nhân xử thế vẫn cần thận chặt chẽ, cái này nàng vẫn biết.

Từ nhỏ nàng đã nghe nói đến đại danh vị tài nữ đệ nhất Kinh thành này, sau lại nghe nói nàng ta gả cho Trữ Vương gia yếu ớt nhiều bệnh, trong lòng nàng cũng từng bất bình vì nàng ta, nhưng nàng ta lại không nói tiếng nào, ngoan ngoãn lên kiệu hoa.

Sau khi gả cho Trữ Vương gia, nàng ta vẫn hết lòng chăm sóc hần, chưa bao giờ nói một câu oán trách. Mà nàng cũng nhớ, trong một năm kia khi hai nàng chung sống, nàng ta thật sự giúp đỡ nàng rất nhiều. Nếu không, nàng cũng không thể nào tin tưởng nàng ta như vậy... Cho nên nói, sự kiện kia, nàng ta cũng bị ép bất đắc dĩ?

Nhưng mà, nghĩ tới hành động việc làm khi đó của Ninh Vương phi, trong lòng nàng vẫn không thoải mái, thế nào cũng không ép được mình bình tâm tĩnh khí sống chung một phòng với nàng ta.

Haizzz!

Nghĩ đến như thế đầu rồi, nàng chỉ có thể thở dài giọng: Đòi trước ăn kết quả quá đáng ăn năn hối hận, chính là không rõ ràng tình thế, khiến cho hiện giờ không phân rõ địch ta, không biết nên làm như thế nào cho phải!

“Dật Vương gia, xin dừng bước!”

“Dật Vương gia, ngài không thể tiến về phía trước!”

“Dật Vương gia, van cầu ngài, Thái hậu die enda nle equu ydonn sẽ lập tức trở về, ngài có thể đợi Thái hậu – oa!”

“Cút!”

“Vương gia -”

“Bình công công, nhanh đuổi tất cả những người xấu này ra ngoài cho bản Vương! Nhanh lên một chút!”

Vương gia!

Tiếng huyền não như ong vỡ tổ càng lúc càng lớn, kèm theo tiếng con nít quen thuộc kêu to, đang nhanh chóng đánh úp về phía này, giống như một cơn gió xuân phá vào mặt, ngay lập tức thổi đi hăm hực mát mát trong lòng nàng. Tinh thần Quý Du Nhiên chấn động, trong lòng dâng trào niềm vui mừng như điên – là hần, là hần! Hần tới, hần tới tìm nàng!

Rầm!

Nhanh chóng, một tiếng vang thật lớn, cửa phòng bị người đá văng ra, một hình tượng oai phong lẫm liệt xuất hiện trước mắt, ít nhất, ở trong mắt Quý Du Nhiên, hần uy phong lẫm liệt như thế, coi như nam nhân dũng mãnh nữa trên đời cũng chỉ như hần.

“Ái phi!”

Nhìn thấy nàng, Phượng Dục Minh vội vàng kêu to một tiếng, ba chân bốn cẳng chạy tới.

“Vương gia!” Quý Du Nhiên cũng bò dậy, cầm tay hần, về mặt kêu gọi.

“Oa!” Nhưng ai biết, khó khăn lắm mới dâng lên một lời tình ý ngọt ngào, còn chưa kịp biểu hiện ra, hai mắt Phượng Dục Minh đã nhắm lại, miệng há ra, nước mắt như hạt đậu rào rào như mưa xối xả trút xuống.

Quý Du Nhiên tròn tròn mắt, “Vương gia, chàng... Sao vậy?”

“Nàng hư! Nàng hư!” Vừa rót nước mắt, Phượng Dục Minh vừa nghẹn ngào kêu to, “Nàng đi vốn không nói một tiếng die end anl eeq uyd onn với bản Vương, bản Vương tìm nàng khắp nơi thật lâu! Hơn nữa, hơn nữa ngày rồi, nàng còn ở trong cung chơi không về, bản Vương cũng sắp chết đói! Oa oa oa, hu hu hu...”

Ặc...

Khóe miệng Quý Du Nhiên giật giật, “Lúc ta ra cửa, không phải chàng còn đang ngủ nướng sao?”

Nàng không muốn quấy phá giấc ngủ ngon của hần có được không? Hơn nữa, vốn đang đắc ý, nàng cũng quên được hạnh Quý Du Dung, thích nhất giả bộ đáng thương trước mặt trưởng bối quyền thế, vốn tưởng rằng vào cung đi một vòng sẽ trở về, ai ngờ lại kéo dài đến hiện tại.

“Mặc kệ mặc kệ! Dù sao cũng là lỗi của nàng! Nàng không nói cho bản Vương, chính là nàng không đúng!”

“Được được được, ta sai rồi, ta sai rồi.” Đối mặt với một đại nam hài kiêu ngạo, trừ nói theo hần cũng không còn cách gì. Quý Du Nhiên giơ tay đầu

hàng.

Phượng Dục Minh rút cuộc hài lòng, nước mắt ở thể công tạm hoãn lại.

Bịch bịch bịch

Nhanh chóng, nghe tin Phượng Dục Minh đánh vào Hoàng cung, Thái hậu vội vàng chạy về.

Vừa thấy tình hình trước mắt, lão nhân gia nàng nhướn mày: “Dật Vương? Sao con lại tới đây?”

Nhìn thấy vị trưởng bối này, Phượng Dục Minh bỏ qua hình tượng ngây ngô đáng yêu lúc trước, giơ tay lên đe dọa ngay tức khắc nói: “Hoàng tổ mẫu người cũng là người xấu! Người tranh giành ái phi với nhi thần! Cũng không để cho nàng về phủ! Nhi thần không thích người nữa!”

Thái hậu nương nương lập tức dừng lại. Nhìn Quý Du Nhiên đứng bên cạnh hần, Phượng Dục Minh lập tức kéo nàng ra phía sau, tiếp tục ưỡn ngực ngẩng đầu tỏ vẻ tức giận.

Thái hậu thật sự dở khóc dở cười, “Nếu không phải nàng ta làm sai chuyện, sao ai gia phải gọi nàng ta vào?”

“Nàng ấy không làm chuyện gì sai!” Phượng Dục Minh lập tức kêu to.

Thái hậu nương nương ngăn ra, “Dật Vương, con không được nói lung tung, chuyện này con không biết -”

“Nhi thần không nói lung tung, không có! Từ trước đến nay ái phi nàng ở chung chỗ với nhi thần, nàng không làm chuyện sai!” Dứt khoát ra sức dẫm chân, ánh mắt Phượng Dục Minh trừng đến tròn trịa, “Muốn sai cũng do nhi thần sai mới đúng, ngày hôm qua đi nhà Quý Tướng, là nhi thần nói đầu bếp nhà họ nấu ăn không ngon, lúc gần đi còn cầm hai con dê của nhà Quý Tướng. Còn có bọn họ!” Ngón tay lập tức giơ lên, chỉ về phía Thái tử phi đi theo đang đứng bên cạnh Thái hậu lão nhân gia, “Bọn họ vẫn bắt nạt ái phi, không cho nàng ấy sắc mặt tốt, cho nàng ấy ở phòng rách, cho nàng ấy dùng đồ xấu, hôm qua chính tai nhi thần còn nghe thấy cả nhà bọn họ tính toán nắm chặt cơ hội hung hăng dạy dỗ ái phi một trận!”

“Người câm miệng! Không cho nói bậy!” Nghe đến cuối cùng, sắc mặt Thái hậu nương nương sa sầm, vội vàng lớn tiếng quát, sắc mặt Thái tử phi cũng tái đi, lập tức quỳ xuống đất kêu to, “Hoàng tổ mẫu minh giám, nhi thần nào dám tổn hại tâm tư như vậy?”

“Người có người có!” Phượng Dục Minh nói năng có khí phách kêu to, “Mỗi lần gặp mặt, người đừng tưởng bản Vương không phát hiện mỗi lần thừa dịp ái phi không để ý lại vụng trộm khinh bỉ lườm nguyệt nàng ấy!”

“Hoàng tổ mẫu, nhi thần oan uổng!”

“Hoàng tổ mẫu, nàng ta là người xấu! Là nàng ta muốn bắt nạt ái phi, ái phi không bắt nạt nàng! Không có!”

“Hu...”

“Oa!”

“Đủ rồi!” Hai người còn đua nhau xướng lên? Đầu Thái hậu nương nương muốn nổ tung, không nhịn được quát lớn.

Quý Du Dung vội vàng ngăn dĩa nĩa ngay trước mặt, lệ lóng lánh trong mắt, đáng vẻ như thỏ trắng nhỏ đáng thương: “Hoàng tổ mẫu...”

Thái hậu không để ý đến nàng, mà nhìn về phía Quý Du Nhiên.

Phượng Dục Minh lập tức kéo nàng ra phía sau: “Dù sao, ái phi không làm sai, nàng không có! Hoàng tổ mẫu muốn phạt thì phạt nhi thần đi, tất cả đều không liên quan đến nàng!”

“Dật Vương...” Thái hậu nương nương cũng bất lực.

Nhưng Phượng Dục Minh lại nắm tay Quý Du Nhiên, “Hơn nữa, nếu muốn phạt nhi thần, ngài cũng phải phạt cả bọn họ! Trừ Thái tử phi, còn có phu nhân Quý Tướng! Còn có Quý Tướng! Bọn họ đều không phải người tốt!”

“Hu, Hoàng tổ mẫu, nhi thần oan uổng!”

“Các người nào loạn đủ chưa?” Vừa mới thở bình thường trở lại, bọn họ lại tiếp tục nào loạn lên hả? Đầu Thái hậu nương nương đau nhức, mọi người gần như đứng không vững.

Một tiếng quát lớn lạnh lùng, Thái tử phi vội vàng ngậm miệng, tiếp tục chớp chớp hai mắt đầy lệ.

Phượng Dục Minh vẫn không cam lòng, hai gò má giận đến phồng lên, thân thể vẫn ra sức chặn trước mặt Quý Du Nhiên, tay phải cũng nắm chặt cổ tay nàng không buông.

Nhìn bên này, lại nhìn bên kia, Thái hậu nương nương hoàn toàn bất lực.

“Thôi! Chuyện đến đây chấm dứt. Thái tử phi ngời về Đông cung đi, bên cạnh ai gia không cần người hầu hạ. Dật Vương Dật Vương phi cũng trở về đi, tất cả chờ ai gia điều tra tìm hiểu rõ rồi lại nói!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đề nghị của Vương gia ngốc

Chờ đến khi trở lại Vương phủ, Quý Du Nhiên vẫn còn chưa phản ứng kịp.

Cứ như vậy, tất cả đều kết thúc? Không có? Không có Quý Du Dung khóc sụt sùi, không có Thái hậu nương nương bắt đắc dĩ trách cứ, lại không có ai mạnh mẽ ép nàng cúi đầu nhận sai với Thái tử phi, thậm chí nàng cũng chỉ quỳ tượng trưng ở đó, đã bị hất kéo về! Đã từng là con ác mộng không tái diễn, cách đối phó mà nàng suy nghĩ thật lâu đã không có chút công dụng nào.

Tất cả trước mắt, hoàn toàn khác đời trước trong trí nhớ!

“Hừ! Hừ hừ! Hừm hừm hừ!”

Âm thanh gì? Dần hồi hồi, Quý Du Nhiên phát hiện cảm Phụng Dục Minh vênh cao, cặp mắt trùng trùng, môi mím thật chặt, đang thở phì phò trừng mắt nhìn nàng. Vì vậy trong lòng khó hiểu: “Vương gia, chàng sao vậy?”

“Nàng... Nàng là người xấu!” Nghe nói thế, đầu tiên Phụng Dục Minh sững sờ, sau đó miệng méo xệch, hai hạt châu diendaaaneequydonn trong sáng lại đang dao động trong hốc mắt, “Bốn Vương khổ sở cứu nàng từ trong Hoàng cung trở về, đói bụng chịu không được, nàng lại còn như vậy, nhìn cũng không nhìn bốn Vương một cái! Nàng xấu lắm xấu lắm!”

Ặc... Thì ra là như vậy.

Nhìn dáng vẻ vừa uất ức vừa buồn bực của hắn, tại sao trong lòng nàng lại cảm thấy hết sức vui mừng đây?

Quý Du Nhiên vội vàng nói: “Vương gia bớt giận, cận thân biết hôm nay chàng cực khổ, vừa rồi vẫn đang nghĩ nên cảm tạ chàng như thế nào cho phải!”

“Có thật không? Vậy bốn Vương muốn ăn quế hoa cao!”

“Được.” Cũng biết hắn sẽ nói ra yêu cầu này, Quý Du Nhiên cười nói, “Trừ món đó ra, ta lại làm cho chàng một lồng sùi cào lá liễu hấp, một bàn ngọc sen hoa quế gao nếp, mấy cái đùi gà hấp rượu, còn có một phần bơ cuốn, cộng thêm một chén cháo bát bảo, chàng xem coi thế nào?”

“Được được!” Chỉ nghe thấy tiếng nước miếng của hắn chảy ra rồi, nào có đạo lý không đồng ý? Phụng Dục Minh vội vàng nuốt nước miếng, “Đi mau đi mau, bốn Vương đốt củi nhóm lửa cho nàng!”

Người này... Quả nhiên tính tình trẻ con, một chút ăn ngon là có thể mua được hắn. Quý Du Nhiên bật cười, chân không khỏi theo hắn chạy đến phòng bếp.

Thoáng cái một canh giờ trôi qua, khi một chén cháo bát bảo cuối cùng nấu xong, Phụng Dục Minh đã nằm thẳng trên ghế ợ hơi rồi. Trên mặt lúc trước còn viết đầy u oán càng thêm hiện đầy thỏa mãn khó diễn tả bằng lời, ngay cả khóe miệng cũng treo nụ cười com nước no nê.

Cẩn thận bùng chén cháo bát bảo đến bên cạnh hắn, Quý Du Nhiên dịu dàng nói: “Vương gia, uống vài hớp cháo chống ngán đi!”

“Oh.” Lễ đương nhiên nhận lấy chén nhỏ hờn hờn uống non nửa chén, Phụng Dục Minh để chén xuống, ngẩng đầu lên cười híp mắt, “Ái phi, bốn Vương ăn sạch rồi, không để phần cho nàng!”

Ăn sạch? Nàng làm phần đủ cho hai người ăn đó! Liếc nhìn khay trên bàn, quả nhiên tất cả đều trống tuếch, Quý Du Nhiên die enda anle equu ydonn kinh ngạc không dứt, nhưng vẫn lắc đầu, “Không có việc gì, ta húp cháo là được.” Nhưng trong lòng thầm nói: Xem ra, về sau phải giảm bớt phần lượng mới được. Nếu không kẻ ngốc này ăn hăm hở, lại thành kẻ ngồi không mà hưởng thì nên làm thế nào cho phải?

“Ha ha, bị lừa bị lừa! Bốn Vương cũng biết nàng sẽ ngây ngốc bị lừa đấy!” Nhưng ngay lúc đó, Phụng Dục Minh vỗ tay cười to không ngừng, nhìn dáng dấp vui vẻ.

Quý Du Nhiên không hiểu, “Vương gia?”

Cặp mắt tỏa sáng lấp lánh, bên trong lóe ra chính là ánh sáng hài lòng vì gian kế thực hiện được, khóe miệng Phụng Dục Minh cũng sắp toét đến tận mang tai: “Ái phi dần quá đi, nhiều đồ như vậy, bốn Vương ăn hết được sao?” Nói xong nhảy lên, mở hộp đựng thức ăn bên cạnh ra, “Nhìn xem còn dư lại đều ở đây!”

Quý Du Nhiên thoáng chốc im lặng.

Phượng Dục Minh lại cười ha ha mà nói: “Hon nữa, ái phi bận rộn lâu như vậy, sao bản Vương lại ăn sạch sẽ mọi thứ? Thế nào cũng phải lưu lại một nửa cho nàng!”

Cái... Cái gì?

Một câu nói này, giống như một giọt nước trong veo, nhỏ vào trong lòng nàng, kích thích từng trận sóng. Hoặc giống như một viên đá nhỏ, nhẹ nhàng đập trúng vào nơi mềm mại nhất nhũn nhụi nhất trong lòng nàng, để cho lòng của nàng gần như tan chảy.

“Những thứ này đều là của nàng. Ái phi, nàng ăn đi!” Luống cuống tay chân bày từng chén đĩa lên bàn, Phượng Dục Minh tự mình đưa nàng chiếc đĩa.

“Được.” Ngực căng chặt, Quý Du Nhiên yên lặng nhận lấy chiếc đĩa. Hắn nói lưu lại một nửa, là chân chân chính chính giữ lại một nửa tất cả các món ăn cho nàng.

Nhìn đầy bàn đồ, Quý Du Nhiên gấp lên một miếng, rồi không nhịn được gọi: “Vương gia.”

“Hả?” Phượng Dục Minh nhìn nàng, mắt còn mở thật to.

“Hôm nay cảm ơn chàng vào cung cứu ta ra. Nếu không chắc chắn bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ta như vậy.”

“Không có việc gì! Bản Vương sớm die end anl eeq uyd onn đã nói sẽ không để cho người bắt nạt nàng!” Phượng Dục Minh lớn tiếng nói, “Hon nữa, vốn chính là bọn họ bắt nạt người trước! Bản Vương lại không nói bậy!”

Nói không sai sao? Tim đập rộn lên, “Nói như vậy, Vương gia chàng tin tưởng ta?”

“Tin tưởng!” Phượng Dục Minh gật đầu nói.

Nhịp tim Quý Du Nhiên lại lỡ một nhịp, “Tại sao?”

“Cần tại sao không?” Đôi mắt Phượng Dục Minh chớp chớp, “Nàng tốt như vậy, làm đồ ăn cho bản Vương, chơi cùng bản Vương, nói chuyện với bản Vương, nàng tốt như vậy, sao sẽ bắt nạt người? Dù sao, bản Vương không tin!”

Không có lý do gì, hẳn chính là tin tưởng nàng. Những lời này, còn xuôi tay hơn một trăm lý do, cũng càng uất ức. Hốc mắt Quý Du Nhiên cũng bắt đầu ề ề, vội vàng cúi đầu ăn một miếng ngô sen gạo nếp, cũng cầm đĩa lên đưa tới: “Vương gia chàng cũng ăn. Ta ăn ít, ăn không hết nhiều như vậy.”

“Có thật không?” Phượng Dục Minh đưa mắt dò xét.

Quý Du Nhiên gật đầu, “Ừ.”

“Được!” Phượng Dục Minh lập tức mặt mày hớn hớn, cầm đĩa gấp một bơ cuốn lên đút vào miệng.

Nhìn hắn ăn được vô cùng vui vẻ, Quý Du Nhiên cũng theo đó nở nụ cười vui thích.

“Đúng rồi, Vương gia.” Hai người ăn, nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện.

“Cái gì?” Trong miệng nhét đầy, giọng Phượng Dục Minh hơi mơ hồ không rõ.

“Nếu như, ta nói nếu như, có người die nda nle equ ydo nn trước mặt rất tốt với chàng, vừa nói vừa cười, lại làm đồ ăn cho chàng, sau lưng thường nói xấu chàng, chàng sẽ làm như thế nào?”

“Ăn đồ của hắn, sau đó không để ý đến hắn!”

Hả? Quý Du Nhiên ngây ngẩn cả người.

Nàng vốn tưởng rằng hắn sẽ ngẫm nghĩ, sau đó hắn nói không cần đồ của người ta, không để ý đến người ta! Không ngờ, đáp án của hắn hoàn toàn ra ngoài dự đoán của nàng, hơn nữa dứt khoát quả quyết như thế. “Tại sao?”

“Không tại sao! Nếu có ăn hay không ăn đồ của hắn, hắn cũng vẫn nói xấu, vậy tại sao không ăn? Dù thế nào đi nữa, hắn nói sau lưng, bản Vương lại không nghe thấy.”

Nói vậy... Không thể không nói có một chút đạo lý. Lại liên tưởng đến đời trước và tình thế bây giờ: Cùng tồn tại dưới một hoàng thành, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, nàng cũng không thể tránh tiếp xúc với Ninh Vương phi, nghĩ hoàn toàn tránh nàng ta càng là đầm rồng hang hổ. Đã như vậy, còn không bằng như hắn nói, ngoài mặt tỏ vẻ như thế nào, về phần bí mật... Chỗ mắt không thấy, ai quản nó làm chi? Nàng cũng coi như không biết là được. Dù sao có kinh nghiệm đời trước làm cơ sở, nàng làm từng việc phải cẩn thận, nếu như có dấu vết nào nàng luôn có thể tìm ra.

Vừa nghĩ như thế, phiền muộn quanh quẩn trong lòng tản đi, nội tâm rồi rảnh thật lâu của nàng cũng thoải mái rất nhiều. Vội vàng nở nụ cười: “Vương gia, chàng thật thông minh!”

“Hoàng tổ mẫu dạy!” Phụng Dục Minh không chút nghĩ ngợi cười híp mắt trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thái hậu thổ lộ tình cảm

Nói đến Thái hậu nương nương, nụ cười trên mặt Phụng Dục Minh chợt thu lại, tay cầm đĩa cũng vô lực rũ xuống.

“Ái phi.” Giọng nói cũng lo lắng.

“Vương gia, sao vậy?”

“Hôm nay có phải bọn Vương làm việc gì sai không? Lúc đi, đáng về Hoàng tổ mẫu thật đau lòng.”

Giờ mới nhớ tới sao? “Đúng vậy!” Quý Du Nhiên không chút do dự gật đầu, “Lúc ấy hình như ta còn thấy trong mắt Hoàng tổ mẫu có lệ sáng ngời!”

Phụng Dục Minh lập tức suy sụp, trong mắt thoáng hiện lo lắng, vọt một cái đứng dậy: “Vậy phải làm thế nào? Ta vốn không định làm vậy với Hoàng tổ mẫu!”

“Nam tử hán đại trượng phu, nói chính là nói rồi, làm chính là làm rồi, còn có thể làm sao?” Quý Du Nhiên thản nhiên nói.

Phụng Dục Minh giống như bị đá kích, thân thể cứng ngắc như cọc gỗ. Một trận gió thổi qua, hần lắc lư theo mấy cái. Sau đó, nước mắt trong suốt lập tức chiếm hết hốc mắt hần, miệng méo xệch, lỗ mũi hít hít, mặc dù không khóc, nhưng Quý Du Nhiên tình nguyện thà để hần khóc còn dễ chịu hơn bây giờ.

Haizzz!

Thở dài, rồi cũng đứng dậy: “Nếu đã làm rồi, vậy thì không cần nghĩ nữa. Cùng lắm thì ngày mai chúng ta die enda nle equu ydo nn lại đi Hoàng cung, tự mình nhận sai với Hoàng tổ mẫu là được.”

“Có thể không? Hoàng tổ mẫu sẽ tha thứ cho bọn Vương sao?” Nước mắt chuyển động, mắt thấy sẽ rơi xuống, trong giọng nói của Phụng Dục Minh cũng mang theo chút ghen ngào.

“Cái này ta phải xem tâm tình Hoàng tổ mẫu!” Mới nói ra một câu như vậy, miệng Phụng Dục Minh méo xệch, mắt thấy nước mắt sẽ chảy xuống. Quý Du Nhiên không dám đùa với hần, vội vàng nói, “Chỉ có điều chàng yên tâm, ta sẽ dốc toàn lực, tuyệt đối không để Hoàng tổ mẫu giận chàng!”

“Có thật không?” Nước mắt lập tức thu lại, Phụng Dục Minh chờ mong nhìn nàng.

Quý Du Nhiên dùng sức gật đầu. Hôm nay hần giúp nàng chuyện lớn như vậy, chút chuyện nhỏ này sao nàng không thể dốc toàn lực? Hơn nữa, lại nói hần cũng bởi vì nàng mà não loạn với Thái hậu nương nương thành như vậy! Đây vốn là nàng thiếu nợ hần.

Phụng Dục Minh đương nhiên không nghĩ nhiều như vậy, lập tức cười rộ lên: “Ái phi, nàng thật tốt!”

Haizzz, ở trong mắt hần, chỉ cần thật lòng làm chút chuyện giúp hần thì rất tốt rồi. Thế nhưng hần chưa từng nghĩ, thật ra thì hần đối xử với nàng tốt hơn.

Nghĩ tới đây, trong lòng có chua xót khó hiểu, Quý Du Nhiên nhặt đĩa lên đưa cho hần: “Được rồi, đừng đau lòng, ăn tiếp đi!”

“Bọn Vương không ăn!” Phụng Dục Minh lại lắc đầu, “Bọn Vương muốn lưu những thứ này lại, ngày mai mang cho Hoàng tổ mẫu ăn!”

Hình như những thứ này vẫn là đồ nàng ăn còn dư lại? Quý Du Nhiên không biết nói gì. “Vương gia, muốn dùng điểm tâm để Hoàng tổ mẫu vui lòng, vậy sáng sớm ngày mai ta làm cái khác đi! Tuổi Hoàng tổ mẫu đã cao, những thứ này quá mức ngọt ngào không thích hợp cho người ăn, ta làm chút đồ mềm cho người.”

“Ừ, được!” Nói đến đây, Phụng Dục Minh die enda anle equu ydom hoàn toàn yên tâm, lại nhặt đĩa lên ăn uống thả cửa.

Người này... Quý Du Nhiên lắc đầu, nóng nảy tới nhanh đi cũng nhanh, thật sự chính là đứa bé không lớn.

Một ngày trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phụng Dục Minh xưa nay chưa từng không ngủ nướng, sớm một chút đã lôi kéo Quý Du Nhiên đứng dậy vào phòng bếp.

Chờ bánh ngọt nóng hổi mới ra lò, hấn đã vội vội vàng vàng kéo nàng đi vào Hoàng cung.

Đội đến cửa cung Phụng Nghi của Thái hậu nương nương, bước chân của hấn lại ngừng một chút, bắt đầu chần chừ.

Quý Du Nhiên khuyên can mãi, vừa dụ dỗ vừa khuyên, khó khăn lắm mới kéo được hấn vào, đã thấy Thái hậu nương nương ngồi ở thượng vị, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người.

Thân thể Phụng Dục Minh không ngờ lại cứng đờ, vô tình hay cố ý trốn tránh sau lưng Quý Du Nhiên. Quý Du Nhiên im lặng cười nhẹ, kéo hấn qua hành lễ, dâng lễ nói rõ ý đến.

Nhưng mà, Thái hậu nương nương hoàn toàn không mặt lạnh giống như bọn họ dự đoán, mà bình tĩnh tha thứ cho bọn họ, rồi để người dẫn Phụng Dục Minh đi chơi, Quý Du Nhiên bị giữ lại nói chuyện cùng lão nhân gia.

“Đưa bé này!” Phụng Dục Minh vừa mới đi xong, Thái hậu nương nương lập tức nghiêm mặt, chọc chọc lên trán dieendaanleequydonn nàng, “Ai gia nói tính tình con quật cường thật đúng không sai. Hiện giờ tốt rồi, một mình con không đủ, hôm qua lại thêm hấn quậy một phát, con biết hậu quả nào loạn lên là gì không? Nếu không phải ai gia giả bộ bệnh nằm một đêm, để Hoàng thượng chịu thua tha tội hai người, con nghĩ hôm nay hai người có thể đi vào đây?”

Nàng cũng xác thực cảm thấy hôm nay đường vào cung quá thuận lợi. Quý Du Nhiên cúi đầu nhận sai: “Nhi thần biết sai rồi. Ngày hôm qua là nhi thần không đúng, nhi thần ở đây nhận lỗi với ngài.”

“Coi như xong! Mới vừa rồi không phải Dật Vương đã cướp trách nhiệm ôm lên bản thân hấn sao? Hiện giờ con còn nhận lỗi cái gì?”

Thái hậu nương nương miễn cưỡng nói một câu, nói xong khiến nàng càng xấu hổ hơn, “Chuyện này, nguyên nhân gây ra xác thực do nhi thần, Vương gia và ngài đều bị nhi thần cuốn vào.”

“Thì ra trong lòng con cũng đã hiểu? Đã như vậy, vì sao ngày hôm qua -”

“Ngày hôm qua, cho dù nhi thần như thế nào cũng nhất định không nhận sai với bọn họ.” Vừa nói đến ngày hôm qua, sắc mặt Quý Du Nhiên cũng trầm xuống, “Hơn nữa, không chỉ ngày hôm qua, chính là ngày mai ngày mốt, thậm chí mỗi ngày sau này, chỉ cần nổi lên xung đột với bọn họ, cho dù ai đúng ai sai, nhi thần cũng sẽ không nhận sai.”

Thái hậu nương nương sùng sốt, “Vì sao con phải khổ như thế chứ?”

“Mẫu hậu ngài chẳng lẽ thật sự không biết sao?” Khóe miệng Quý Du Nhiên nhếch lên nụ cười khổ, “Ngài thương yêu Vương gia như vậy, dĩ nhiên sẽ rõ ràng tất cả về Vương gia hơn nhi thần. Tất cả die nda nle equ ydo nn trước khi nhi thần gả cho Vương gia, ngài khẳng định đã biết không sai lắm rồi. Hiện giờ ngài còn đây, phu thê chúng con có thể đơn giản vui vẻ qua một thời gian. Nhưng đến một ngày ngài không còn ở đây? Những người nhìn chúng con không vừa mắt không phải sẽ liều mạng đập lên đầu chúng con?”

“Con đã biết bọn họ nhìn không vừa mắt hai người, sao hiện giờ con làm việc không khiêm tốn một chút?”

“Khiêm tốn hay phách lối, kết quả cuối cùng không phải chỉ có một sao? Hơn nữa, ngay cả chúng con hiện giờ giữ khuôn phép làm người, quy củ làm việc, bọn họ chắc chắn có thể bịa đặt sinh ra chút chuyện cho chúng con, không phải lần đầu tiên ra mắt ngài Thái tử phi đã biểu diễn một lần rồi sao? Thà rằng như vậy, nhi thần tình nguyện phách lối một chút, ít nhất khi còn ngài che chở, cuộc sống của chúng con trôi qua không bị bức tức. Đợi ngài đi rồi, bọn họ thuận tay lấy cớ xử chúng con, chúng con cũng không trở thành gánh vác tội danh không có căn cứ bị chết không rõ ràng. Với bọn họ hay với chúng con, đây đều là chuyện không thể tốt hơn, chẳng lẽ không đúng sao?”

“Con... Haizz!” Vốn đang tồn tại ý nghĩ khuyên giải. Nhưng nghe nàng nói đến mức này, Thái hậu nương nương cũng chỉ có thể thờ dài, “Thì ra con đã thấy rõ ràng quan hệ nhân quả trong đó như thế rồi.”

Không thấy rõ cũng không được! Đây chính là giá cao nàng dùng tính mạng để đổi lấy! Quý Du Nhiên cười khổ trong lòng không thôi.

“Cũng được.” Nếu nói rõ ràng như vậy rồi, Thái hậu nương nương hít sâu một hơi, nắm chặt tay nàng, “Con định phách lối, vậy thì phách lối đi! Chỉ có điều, đừng nào loạn quá mức là được. Ai gia sẽ che chở cho hai người, chỉ cần ai gia còn một ngày, bọn họ bất kỳ kẻ nào cũng đừng nghĩ động tới một đầu ngón tay của hai con.”

Nói xong rồi, ngừng một chút, đột nhiên lại cười: “Thật ra thì ngày đó ai gia thật sự không tức giận, ai gia chỉ sợ gây người. Ai gia thật sự không nghĩ tới, vào thời điểm đó Dật Vương lại có thể đứng ra, không hề kiêng dè mà che chở cho con. Hấn khi đó, thật sự là nam tử hán, ai gia mong nhiều năm như vậy, rốt cuộc lúc sinh thời nhìn thấy một mặt này của hấn, ai gia thiếu chút nữa vui mừng phát khóc!”

Hả, Thái hậu cao hứng, không phải đau lòng? Quý Du Nhiên há miệng ra, người cũng ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Công chúa Bình Cố

Thận trọng thử dò xét mấy câu, tin chắc lão nhân gia ngài thật sự không tức giận, trái tim treo thật cao của Quý Du Nhiên cuối cùng mới buông xuống.

Rồi sau đó, nàng lại cùng Phụng Dục Minh xách theo lễ nhận tội đi tới chỗ Hoàng hậu nương nương và Đông cung. Xét thấy trước đó Thái hậu nương nương tạo áp lực với Hoàng đế, mặc dù trong lòng rất không thoải mái, nhưng Hoàng hậu vẫn nói vài câu với bọn họ, rồi bỏ qua tất cả.

Vui mừng trở lại Vương phủ, hai người đang hoàng mấy ngày, sau đó theo Thái hậu nương nương chỉ điểm, đưa thiệp mời một đám Hoàng tử Hoàng nữ lúc trước chưa gặp qua, mọi người gặp mặt, liên hệ chút tình cảm.

Chỉ có điều, đương nhiên có danh nàng hung dữ ở bên ngoài, thái độ của những Hoàng tử Hoàng nữ kia với nàng hết sức lạnh nhạt xa cách. Quý Du Nhiên không thêm để ý, dù sao nàng làm như vậy cũng chỉ vì muốn đối phó trên mặt mũi mà thôi.

Vừa hàn huyên xong cùng một đám đệ muội, nàng để cho người dẫn bọn họ đến vườn hoa phía sau chơi. Vườn hoa của Dật Vương phủ rất lớn, theo yêu cầu của Phụng Dục Minh, bên trong bày rất nhiều đồ chơi xích đu, trong góc vườn còn nuôi rất nhiều mèo chó nhỏ... Động vật nhỏ, có thể chơi tốt hơn trong Hoàng cung nhiều. Chắc đây là một nguyên nhân quan trọng khiến tất cả bọn họ đều đồng ý tới đi! Quý Du Nhiên nghĩ tới, khoe miệng bĩu bĩu.

Nhưng mà! Một ý nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu nàng, lòng của nàng bị néo mạnh một cái: Hiện giờ nàng mới phát hiện, hình như số lượng Hoàng tử Hoàng nữ đời này thật ít ỏi! Hiện giờ tuổi Thánh thượng cũng hơn bốn mươi rồi, bên cạnh chỉ có sáu Hoàng tử năm Hoàng nữ. Hoàng tử lớn nhất chính là Ninh Vương, thứ hai là kẻ gốc nhà nàng. Tam Hoàng tử tử Hoàng tử chết yếu, đứng hàng thứ năm chính là đương kim Thái tử. Sau Thái tử, lại cách nhiều năm mới lần lượt có Hoàng tử Hoàng nữ. Cho tới bây giờ, người lớn nhất cũng chỉ mới mười hai mười ba tuổi, cho nên cả đám vẫn còn chưa hoàn toàn mất hứng chơi đùa. Cũng chính bởi vì như vậy, cho nên quan hệ của bọn họ với Phụng Dục Minh phần lớn khá tốt, vì thế nên với nàng cũng miễn cưỡng xem như khá rồi.

Chỉ có điều...

Nhìn bóng dáng một đám bé củ cải vây quanh Phụng Dục Minh, trong lòng Quý Du Nhiên mờ mờ ảo ảo cảm thấy die nda nle equ ydo nn có gì không đúng. Nưng rốt cuộc có gì không đúng? Trong chốc lát nàng vẫn không nghĩ ra được.

“Đệ muội, đang nghĩ gì vậy?”

Giọng nói mềm mại truyền đến từ phía sau, cắt đứt suy nghĩ của nàng. Quý Du Nhiên quay đầu lại, lập tức thấy Ninh Vương phi tao nhã đoan trang mặt mang cười thân nhiên đi về phía nàng. Vợ vàng cũng tỏ vẻ tươi cười: “Đại hoàng huynh có khỏe không?”

“Không có gì đáng ngại, nằm xuống uống mấy ngụm trà, hiện giờ nghỉ ngơi. Ta gọi vài người tới bên cạnh trông chừng, dù sao tới cửa là khách, phải chào hỏi chủ nhà là muội mới phải.” Ninh Vương phi tiếp tục cười, “Hôm nay quả thật là chúng ta không tốt, biết rõ thân thể hần yếu đuối, lại còn tới đây quấy rầy, để cho các người bị sợ hãi.”

“Nói gì vậy!” Quý Du Nhiên vợ vàng lắc đầu, “Người một nhà khách khí như vậy làm gì?”

“Đúng vậy, người một nhà.” Ninh Vương phi nhỏ giọng nói, “Đệ muội, chuyện ngày hôm đó là ta không đúng, ta không suy nghĩ kỹ càng ăn nói lung tung, may nhờ đầu óc muội tinh táo kịp thời cắt đứt, nếu không ta có thể sẽ tạo ra sai lầm lớn rồi!”

“Đại tẩu ngàn vạn lần đừng nói như vậy!” Quý Du Nhiên vợ vàng đỡ thân thể định khom lưng hành lễ của nàng ta, “Thật ra thì lúc ấy muội tức đến hồ đồ rồi, mới có thể sắc mặt không chút thay đổi với tỷ, thật ra sau đó muội lại hối hận không thôi! Vốn đang định thừa dịp hôm nay nhận sai với tỷ, nhưng ai biết, tỷ lại...”

Bốn mắt nhìn nhau, hai nữ nhân yên lặng hồi lâu, cuối cùng cười phá tan yên lặng

“Nói như thế, chúng ta tiêu tan hiềm khích lúc trước rồi hả?” Ninh Vương phi cười hỏi, Quý Du Nhiên gật đầu, “Nếu có thể như vậy, muội hiển nhiên cực kỳ cao hứng!”

Hai người đối mặt nhau lần nữa, trong mắt hai người đều trấn tĩnh, khoe miệng cũng không tự chủ được mà cong lên die ndaa nleequ uydonnn cười nhẹ nhàng. Đuờ trong quá khứ, như nước không dấu vết, sớm bị gió nhẹ hôm nay gột rửa mờ ra, không thấy bóng dáng... Ít nhất, bọn họ cho đối phương cảm giác như vậy.

Loại bỏ hết hiềm khích lúc trước, hai nữ nhân cầm tay nhau, cũng vui mừng nở nụ cười.

“Đệ muội...”

“Hoàng tẩu...”

Cùng mở miệng, đang định tiến thêm một bước trao đổi tình cảm, đột nhiên một tiểu nha đầu lộn nhào một vòng chạy tới: “Vương phi, không xong không xong! Bình Cố công chúa và thất Hoàng tử gây gỗ!”

Nói hai người gây gỗ, thật ra thì chỉ có một người trong đó chỉ vào lỗ mũi người khác thao thao bất tuyệt không ngừng chửi rủa.

Khi nhóm người Quý Du Nhiên chạy tới, nàng còn nghe được giọng thanh thúy của một nữ tử kêu to: “Kiểu người què như ngươi, đứng đâu cũng chướng mắt, ở đâu cũng cản trở, sao ngươi còn không mau cút ra ngoài! Ta thấy ngươi lại phiền lòng!”

“Người nào ở đây nói hươu nói vượn? Phụ đệ của chúng ta, khi nào tới phiên người ngoài tới hươu chân múa tay rồi hả?” Khi nghe được lời kia, trong đáy lòng đột nhiên có ngọn lửa vô danh bùng lên, Quý Du Nhiên há mồm phản bác.

“Là ta!” Lập tức, một giọng nói cực kỳ phách lối truyền đến.

Chuyển qua khúc quanh, Quý Du Nhiên lập tức nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp vênh vào hung hăng. Lúc này trong lòng dieendaanleequydonn nàng sáng tỏ: Thì ra là nàng ta! Nàng đã nói rồi, người nào không có mặt ở trên địa bàn người khác còn điều vô dương oai như thế? Trừ nàng ta ra sẽ không có người khác!

Nhìn lại người đối diện với nàng ta, một thiếu niên mười hai mười ba tuổi mặc áo gấm cúi thấp đầu xuống, sợ hãi rụt rè đứng đó. Đợi đến khi bọn họ đi tới, thân thể yếu ớt co rụt lại, khó khăn lắm mới nặn ra mấy chữ như muỗi vo ve: “Đại Hoàng tẩu, nhị Hoàng tẩu.”

“Hừ, lúc mấy người chúng ta chơi, người này cứ ở bên cạnh ngó dáo dác, nhất định có ý đồ bất chính. Cho nên, ta mới mắng hắn một trận.” Cho dù từ đầu tới cuối Quý Du Nhiên vẫn để mặt lạnh, thiếu nữ - cũng chính là công chúa Bình Cố - hoàn toàn không hề sợ hãi, vẫn nâng cao cằm, nói năng hùng hồn như thế.

Quý Du Nhiên nghe chỉ cười lạnh: “Huynh đệ tỷ muội toàn gia, người nhìn ta một cái, ta nhìn người một cái, có gì lạ? Sao đệ ấy lại có mưu đồ bất chính với người? Chẳng lẽ tự dung người cao quý hơn người khác sao?”

“Ngươi!” Sắc mặt thiếu nữ trầm xuống, ngay sau đó khoe miệng khê giật, “Dù sao, ít nhất cao quý hơn tên què kia không ít.”

Bốp!

Quý Du Nhiên không chút nghĩ ngợi cho một cái tát.

“Ngươi!” Che gò má bị đánh đau, trong mắt thiếu nữ bắn ra ngọn lửa tức giận.

Quý Du Nhiên lập tức vung một bàn tay qua, “Một cái tát vừa rồi, là trừng phạt ngươi xem thường huynh đệ trong nhà. Mà một cái tát này, nói cho ngươi biết trước mặt huynh tẩu phải có vẻ của tiểu cô, ở đây không ai coi ngươi như công chúa cao cao tại thượng!”

Bị đánh đến mặt đau, ngọn lửa trong mắt thiếu nữ càng tăng lên, cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ một tiếng: “Tiện nhân!”

Bốp!

Lập tức, lại một cái tát mãnh liệt vung tới, thoáng cái đẩy nàng ta trượt ra xa một trượng. Giọng tức giận nồng đậm của Phượng Dục Minh nổ tung bên tai -

“Không cho phép vô lễ với ái phi của bản Vương!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bên nào cũng cho mình đúng

Dưới tình thế này, không cần phải nói, sau khi trải qua hỗn loạn rồi rít liên tiếp, một nhóm người bị kéo vào trong Hoàng cung, đứng trước mặt Hoàng hậu nương nương.

“Hu hu hu, hu hu hu...” Nằm gối đầu lên đầu gối Hoàng hậu nương nương, công chúa Bình Cố khóc đến hoa lệ đầm mưa, u oán uyển chuyển, rất khiến lòng người đau, “Mẫu hậu, ngài phải làm chủ cho nhi thần! Nhi thần chỉ vì thất Hoàng tử chặn đường nói hấn mấy câu, không ngờ Dật Vương phi nàng ta như điên nhào tới mắng to nhi thần, còn đánh nhi thần ra thành như vậy! Hu hu hu, nhi thần thật sự oan uổng!”

Tay vỗ về nữ nhi, mặt Hoàng hậu nương nương âm trầm: “Dật Vương phi, lời Bình Cố nói đều là thật sao?”

“Trong lòng mẫu hậu đã có kết luận rồi, còn phải hỏi nhi thần như vậy, không phải đơn thuần lãng phí miệng lưỡi sao?” Quý Du Nhiên cười, nắm chặt tay Phượng Dục Minh nói.

“Cần rồi!” Hoàng hậu nương nương vỗ khay trà, “Dật Vương phi, ngươi càng ngày càng vô pháp vô thiên! Có ai không -”

“Không cho!” Lập tức một bóng người cao lớn chặn trước mặt nàng, cuối cùng Phượng Dục Minh không kiềm chế được, “Bình Cố do nhi thần đánh,

nói vô pháp vô thiên phải là nhi thần mới đúng, mẫu hậu sao nhiều lần đều nhằm vào ái phi của bản Vương?”

“Người nào nhiều lần nhằm vào nàng ta?” Giống như con mèo bị dẫm phải đuôi, mặt Hoàng hậu nương nương lập tức biến sắc, thiếu chút nữa nhảy bật lên, “Nếu không phải chính nàng ta không biết điều, lại nhiều lần làm xằng làm bậy, làm gì có chuyện bản cung nhiều lần gây khó dễ cho nàng ta?”

“Nàng ấy không có!” Phụng Dục Minh kêu to.

“Có hay không, người khác đều nhìn thấy!”

“Đúng vậy, nhi thần nhìn thấy!” Lập tức, một thiếu nữ trên dưới mười tuổi đi lên phía trước, “Nhi thần làm chứng, Dật Vương phi thật sự mắng lục Hoàng tỳ, còn ra tay với tỳ ấy.”

“Đúng, nhi thần... Nhi thần cũng nhìn thấy.” Sau đó, một nữ tử tám chín tuổi cũng lật đật đứng dậy.

“Còn có nhi thần.”

“Nhi thần...”

Sau đó, hết người này đến người khác, có sáu bảy hài tử không sai biệt lắm đi ra, tất cả đều chỉ mũi nhọn về phía Quý Du Nhiên.

Có nhiều người lựa chọn đứng phía họ như vậy, phải nói các nàng có thắng lợi cực lớn, khoe miệng Hoàng hậu nương nương dieendaaneequydonn nương lập tức nhếch lên, tất cả vẻ kinh hoàng trong nháy mắt thối lui. Công chúa Bình Cố cũng há hê hừ một tiếng, cảm xinh xắn lại một lần nữa vênh cao lên.

Quý Du Nhiên hận đến cắn răng, Phụng Dục Minh càng thêm giận dữ: “Dụ Đức, Nghi Hòa, Trường Thanh, các người... Các người thật xấu! Về sau ta không cần các người đến Vương phủ của ta chơi!”

Phần lớn hài tử bị chửi xấu hổ cúi đầu, chỉ có thiếu nữ lên tiếng đầu tiên vẫn tinh thần bất khuất phản bác: “Dật Vương phi kiêu căng thành tính, trước chống đối phụ hoàng mẫu hậu, sau bắt nạt phu thê Thái tử, bây giờ nhìn Bình Cố Hoàng tỳ cũng không vừa mắt, chẳng phải không thích hợp? Hoàng tỳ và Thái tử Hoàng huynh đều do một tay mẫu hậu nuôi nấng, coi như huynh muội hết sức thân cận!”

Tiểu hài tử này! Nghe nói như thế, Quý Du Nhiên cắn chặt hàm răng, mạnh mẽ kiềm chế kích động muốn đề nàng ta lại ra sức đánh cho một trận, nhớ ngày đó, Hoàng hậu nương nương vào cung mấy năm chỉ sinh một Ninh Vương bệnh tật, rồi sau đó vẫn không có tin tức, trưởng lão trong gia tộc không nhận được lập tức đưa một nữ nhân cùng tộc đi vào, đánh chủ ý hai tỷ muội đồng tâm hiệp lực đoạt được ân sủng.

Nhưng ai biết vị muội muội cùng tộc kia vẫn không được cưng chiều, thật khó khăn mới mang Long thai, hoài thai mười tháng đến khi sinh nở, lại khó sinh mà chết! Chỉ lưu lại một tiểu công chúa trong tử tử, vì vậy Hoàng hậu nương nương xung phong nhận việc nuôi nàng ta bên người, cũng vì vậy gọi nàng ta – Bình Cố.

Có lẽ vì sau cố gắng nhiều năm vẫn không sinh được, Hoàng hậu nương nương hết sức cưng chiều nữ nhi này, chi phí ăn mặc của Bình Cố, đều giống công chúa dòng chính như đức, trên dưới Hoàng cung đều nhất trí coi nàng ta như nữ nhi Hoàng hậu thân sinh, xu nịnh lấy lòng. Như vậy, cũng nuôi thành tính khí Bình Cố công chúa kiêu ngạo rất nhiều lần.

Đời trước Quý Du Nhiên ăn không ít đau khổ từ nàng ta, đời này lần đầu gặp nhau, lại thấy nàng ta bắt nạt nhỏ yếu, thù mới hận cũ xông lên đầu, vì vậy nàng không nhận được mà bộc phát.

Cho nên, khi Dụ Đức vừa nói vậy, người ở đây đều rõ trong lòng: Nàng ta quanh co lòng vòng nói Quý Du Nhiên die nda nle equ ydo nn mang lòng bất mãn với Hoàng đế Hoàng hậu cùng phu thê Thái tử, tìm cách trả thù bọn họ!

Hoàng hậu nương nương quả nhiên bị kích động rồi, lúc này sắc mặt trầm mạnh, “Dật Vương phi -”

Rầm!

Đột nhiên, thất Hoàng tử vẫn run run rẩy rẩy đứng bên cạnh bỗng quỵ xuống: “Mẫu hậu, chuyện này đều do nhi thần gây ra, nhị Hoàng huynh nhị Hoàng tẩu cũng vì nhi thần mà có thể trở mặt với lục Hoàng tẩu, tất cả đều là lỗi của nhi thần, ngài cũng không cần trách cứ nhị Hoàng tẩu nữa, muốn trách thì ngài trách nhi thần đi! Nhi thần cam nguyện lãnh phạt!”

Hoàng hậu nương nương ngẩn ra, hình như hơi không phản ứng kịp.

Bình Cố công chúa âm thầm dậm chân, ánh mắt cảm hận căm ghét, gần như muốn khé hấn thành cái sàng.

Bà vai thất Hoàng tử co lại, cả người giống như con chim cút, vẫn quỳ ở đó, trong miệng lầm bầm trách hấn mắng hấn.

“Mẫu hậu.” Lúc này Ninh Vương phi cũng nhẹ nhàng lên tiếng, “Lúc ấy nhi thần và Dật Vương phi ở chung một chỗ, nhi thần mắt thấy đầu đuôi sự việc. Bình Cố nói không sai, nhưng truy cứu nguyên nhân, vẫn là do Hoàng muội trách mắng thất Hoàng đệ trước! Thân là huynh tẩu, khi phụ mẫu không có ở đây, chúng ta vốn có trách nhiệm uốn nắn lời nói và hành động của đệ muội. Huống chi Bình Cố thân là tỷ tỷ, muội ấy vốn nên che chở thất Hoàng đệ mới đúng, tại sao chỉ bởi chút chuyện nhỏ lại tức miệng mắng to, thậm chí còn... Còn nói tới chuyện thân thể thiếu sót của đệ ấy?”

“Mẫu hậu!” Nghe được lời ấy, trong mắt Bình Cố lóe lên vẻ nóng nảy, vội vàng gọi nhờ giúp đỡ.

“Hà? Người nói như vậy, ngược lại Bình Cổ không đúng rồi?” Ánh mắt Hoàng hậu nương nương lạnh lẽo, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

Ninh Vương phi cúi đầu: “Nhi thần không nói vậy. Ý của nhi thần là hai bên đều có lỗi, Bình Cổ không nên ồn ào dìm người nổi nóng, Dật Vương phi không nên động thủ, hai bên đều phải chịu đánh năm mươi đại bản.”

Hoàng hậu nương nương nghe xong không nói, chỉ mạnh mẽ nhìn Ninh Vương phi chăm chăm.

Ninh Vương phi cụp chân mi xuống, cũng không nhìn thẳng vào mắt Hoàng hậu, nhưng thân thể gầy gò lại thẳng tắp, giống như cây trúc ngạo nghễ, tiếp nhận gió bão đương nhiên thà chết cũng không khuất phục.

Thời gian bất tri bất giác trôi đi, khi không khí trong điện càng lúc càng đèn nén, một cung nữ đi vào: “Nương nương, Dịch phi ở ngoài cung cầu kiến.”

Chân mày Hoàng hậu nương nương lập tức nhíu chặt: “Tuyên.”

“Vâng.” Cung nữ lui ra, lại qua đại khái chừng nửa ly trà nhỏ, mới thấy một mỹ nhân cung trang nhu nhược được hai cung nữ nâng đỡ khó khăn đi qua thêm cửa.

Nhà nhận lịch sự đẹp như hoa trong nước, hành động như liễu yếu đào tơ theo gió, thật sự là khắc họa tốt nhất về nàng.

Chỉ thấy nàng mặc một bộ cung trang hoa vàng nền trắng, màu sắc vô cùng thanh lịch, lại kết hợp với da thịt gầy như trong suốt càng tăng thêm sức mạnh. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn to chừng bàn tay, da thịt trắng nõn quá đáng nhìn như hơi bị bệnh hoạn, nhưng đôi mắt to ngập nước rực rỡ sóng xanh, bên trong gột rửa chút nhất gan mềm mại, Quý Du Nhiên là nữ nhân nhìn thấy cũng không nhận được mà đau lòng.

Tóc đen búi thành búi oa đoạ kê, phía trên chỉ cài mấy cây trâm ngọc, eo nhỏ nhắn thắt chặt, không đầy một nắm nhỏ, lúc đi lại, Quý Du Nhiên cũng lo lắng nàng ấy không để ý sẽ gãy thành hai nửa!

“Ồi!”

Rất nhanh, sự lo lắng của nàng biến thành sự thật. Còn chưa đi ra được mấy bước, thân thể mỹ nhân đã nghiêng đi, hai mắt nhắm lại, ngất đi!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Dịch phi cầu cạnh

“Mẫu phi!”

Đám người xung quanh lập tức hoảng loạn lên, Quý Du Nhiên nghe được bên tai truyền đến một tiếng kêu lớn hoảng hốt, sau đó một bóng dáng nhỏ gầy nhảy bật lên, khắp khênh chạy về phía bên kia. Mặc dù hần đã dốc hết toàn lực chạy nhanh nhất, nhưng vẫn còn xa mới kịp tốc độ của người bình thường.

Quý Du Nhiên nhìn ở trong mắt, trong lòng không hiểu sao lại sinh ra chút phiền muộn.

Sớm có mấy tên cung nữ chạy đi mời Thái y, chờ Thái y đến đây, lại phá lệ cũng dẫn Hoàng đế bệ hạ đến!

Thì ra đúng lúc lão nhân gia ngài hết bận công sự, đang định đi thăm Dịch phi, sau nghe tin tức nàng đi qua bên chỗ Hoàng hậu bị té xỉu, ngay sau đó vội vàng chạy tới.

Mọi người đã sớm đỡ Dịch phi ngồi trên ghế, Thái y chẩn bệnh xong, cũng chỉ nói: “Thân thể vốn yếu đuối, lần này trong lòng có ứ đọng, nội hỏa dâng lên, cho nên mới chóng đỡ không nổi mà té xỉu.”

Cầm khăn ẩm lau mặt cho nàng, thất Hoàng tử ngồi bên cạnh nắm tay mẫu phi không ngừng nức nở. Qua đại khái thời gian một ly trà, Dịch phi cuối cùng dần mở mắt.

“Hoàng thượng!” Sóng mắt lưu chuyển, về vô lực lại lộ ra mềm mại chảy xuôi xung quanh người nàng.

Liếc thấy trước mắt màu vàng sáng, nàng vội vàng giùng giàng định đứng lên hành lễ.

Hoàng đế vội vàng tự mình đỡ nàng lại, “Ái phi miễn lễ! Thân nàng yếu ớt, cứ nằm đi, trầm thứ tội cho nàng.”

“Đa tạ Hoàng thượng.” Dịch phi yếu ớt nói, lúc này mới vô lực nằm xuống. Rồi ngoẹo đầu, hai hàng nước mắt trong suốt theo khóe mắt dần rơi xuống.

Đáy lòng Hoàng thượng lập tức nhéo đau, “Ái phi, nàng làm sao vậy?”

“Thần thiếp không có việc gì, thật sự không có việc gì!” Định phi vội vàng lắc đầu, vừa lau nước mắt vừa yếu ớt nói. Lại không biết, nước mắt càng lau càng nhiều, như thế nào cũng không dừng lại được.

Hoàng đế đương nhiên không tin, “Ái phi, Thái ý đã nói trong lòng nàng có úc động, lòng nàng có u buồn gì, nói ra đi! Có thể giải quyết giúp nàng trăm điều giải quyết tất cả.”

“Thần thiếp...” Định phi cắn môi, hai hàng nước mắt trong suốt lại lăn xuống.

“Hoàng thượng!” Sau đó chỉ nghe một tiếng u oán triền miên kêu nhỏ, nàng ngẩng đầu lên, nước mắt giăng đầy trên gương mặt tái nhợt, “Thần thiếp không có tích tụ gì, thần thiếp chỉ hận... Thần thiếp hận mình! Thần thiếp hận thân thể mình quá yếu, vốn không dễ thụ thai, khó khăn lắm mới sinh hạ Kha nhi, nhưng không chăm sóc hần, lại hại hần nhỏ tuổi bị thương ở chân, cả đời chỉ có thể làm người què. Thần thiếp thật sự hận tại sao ban đầu té bị thương không phải thần thiếp! Dù để cho thần thiếp té chết, cũng không nặng bằng hài tử thần thiếp té! Kha nhi là miếng thịt trong bụng thần thiếp, thần thiếp vốn nên yêu như trân bảo, nhưng mà bởi vì thần thiếp nhất thời sơ sót, Kha nhi mới... Mới thay đổi thành dáng vẻ này! Là lỗi của thần thiếp, là thần thiếp đáng chết, nếu như không phải thần thiếp, Kha nhi đã không phải chịu nỗi khổ bị què chân từ nhỏ, sẽ không phải sống qua ngày trong sự giễu cợt của người khác từ khi còn nhỏ tuổi, cũng sẽ không phải không được chơi cùng với huynh đệ tỷ muội khác, càng sẽ không vì tật xấu mà dẫn đến huynh tỷ xích mích, còn kinh động Hoàng thượng Hoàng hậu. Là lỗi của thần thiếp, tất cả đều là lỗi của thần thiếp, thần thiếp thỉnh cầu Hoàng thượng ban cho thần thiếp một ly rượu độc, để thần thiếp hết những năm còn lại đi!”

“Mẫu phi đừng! Nhi thần chưa từng trách người, chưa từng có! Nếu như người chết rồi, nhi thần cũng không còn đường sống, nhi thần đi cùng người!” Nghe nói thế, lệ của thất Hoàng tử như suối trào. Mẫu tử hai người ôm chặt nhau, khóc không thành tiếng.

Nghe hai người nói thế, sắc mặt Hoàng đế cũng dần âm trầm.

Mắt thấy phi tử bệnh yếu và Hoàng tử tàn tật của mình ôm nhau khóc, trái tim lần nữa bị nhéo đau.

Lại nhìn phía bên kia, Bình Cố công chúa vẫn núp trong ngực Hoàng hậu nương nương còn nhỏ giọng khóc sùt sùi, Hoàng hậu nương nương đứng ở thượng vị, cả người nặng nề âm trầm, rốt cuộc trên mặt không còn dáng vẻ hả hê lạnh lẽo như trước, trong lòng mắt âm u cũng lộ ra chút lo lắng.

“Bình Cố!”

Rốt cuộc, kim khẩu Thánh thượng mở ra, thân thể Bình Cố công chúa run lên, thuận lợi trôi chảy trượt ra khỏi từ trong ngực Hoàng hậu nương nương, phịch một tiếng quỳ xuống đất: “Phụ, Phụ hoàng!”

“Ngươi thật to gan!”

“Nhi thần... Nhi thần...”

“Hoàng thượng, Bình Cố con bé -”

“Hoàng hậu nàng câm miệng!” Hoàng hậu nương nương vừa định xen vào, Hoàng đế bệ hạ một tiếng tức giận quát khê, “Nàng cho rằng trăm thật sự không biết sao? Từ nhỏ đến lớn, Bình Cố đều ý vào thân phận trưởng tỷ mấy lần bắt nạt lão thất, nhục mạ đám đá, cướp đoạt đồ cho đến giờ vẫn không nói chơi. Trăm chưa từng mở miệng, là để chờ nàng đưa ra quyết định công chính. Nhưng nàng thật tốt, lại ra mặt bảo vệ con bé, còn chẳng quan tâm đến lão thất! Cho đến nay, nàng còn to gan lớn mật, lại khiến cho cả đám công chúa cùng nhau bắt nạt hần, nàng kêu trăm tiếp tục nhìn thế nào? Con bé bị đánh phải không? Trăm càng muốn nói, đáng đánh! Nếu đổi lại là trăm, trăm nhất định đánh cho ác hơn!”

Sắc mặt Hoàng hậu nương nương tái nhợt, đứng bất động như cũ.

Thân thể Bình Cố công chúa run lên, nước mắt giàn giụa rơi không ngừng: “Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi, nhi thần biết chính xác là nói sai rồi! Ngài tha thứ cho nhi thần một lần này đi!”

“Tha thứ? Tha thứ cho ngươi lần này, lần sau nhất định ngươi sẽ tái phạm, nữ nhi của trẫm, chẳng lẽ trẫm không biết tính tình của ngươi sao? Hoàng đế hừ lạnh, vung tay lên, “Người đâu! Đưa Bình Cố công chúa đến cung Phụng Nghi, nói nàng ta lễ nghi không hoàn hảo, cần Thái hậu dạy dỗ. Lúc nào Thái hậu gật đầu công nhận, khi đó thả nàng ta ra ngoài!”

“Không!” Đưa con bé đến bên cạnh Thái hậu, vậy không phải tương đương với muốn mạng con bé sao? Cho tới bây giờ Thái hậu và Hoàng hậu vẫn ngựa mất nhau, liên lụy cho tới giờ Thái hậu đều không liếc mắt nhìn con bé một lần. Hiện giờ con bé lại còn náo loạn một trận với phu thê Dật Vương rồi bị đưa qua, Thái hậu biết, không phải sẽ lột con bé một lớp da sao?

Bình Cố vội vàng dập đầu, “Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi, thật sự sai rồi. Ngài cứ mắng nhi thần, đánh nhi thần cũng được, chính là ngàn vạn lần đừng đưa nhi thần đến chỗ Hoàng tổ mẫu! Van cầu ngài!”

Hoàng đế ngoảnh mặt làm ngo, quét mắt về phía mấy tên thái giám cung nữ: “Còn không hành động nhanh lên!”

“Vâng.”

Có Hoàng thượng ở đây, vị tôn Phật Hoàng hậu nương nương này là vô dụng.

Mấy tên thái giám vội vàng đi tới, luống cuống tay chân kéo Bình Cổ khóc loạn la loạn đi ra ngoài.

Trong điện to lớn thoáng chốc yên tĩnh đi rất nhiều.

Nhưng mà, hình như cũng quá yên bình, mấy người lúc trước cùng Bình Cổ từng bắt nạt thất Hoàng tử, vừa rồi lại chủ động đứng ra làm chứng Quý Du Nhiên sắc mặt trắng bệch, trái tim đập loạn thành thịch, chỉ sợ Hoàng đế khai đao với mấy người bọn họ.

Chỉ có điều, xử trí xong Bình Cổ, Hoàng đế thu lại tức giận lần nữa chuyển về phía Dịch phi: “Ái phi, nàng đừng khóc. Trẫm đã trừng phạt xong Bình Cổ, nàng yên tâm, từ nay về sau, nếu con bé còn dám bắt nạt Kha nhi, trẫm tuyệt đối không tha thứ cho con bé!”

“Thần thiếp đa tạ, đa tạ Hoàng thượng.” Lúc này mẹ con hai người mới buông lỏng. Dịch phi lau nước mắt, hai mẹ con cùng quỳ xuống đất, tỏ vẻ đáng thương như thế nói.

“Hoàng thượng.” Bên kia, Hoàng hậu nương nương mắt thấy Hoàng đế tự tay đỡ mẹ con họ lên, vẻ mặt ôn hòa dịu dàng khuyên lơn như thế, hoàn toàn khác lúc đối diện với nàng, trong lòng bất bình, lập tức lạnh lẽo mở miệng nói: “Bình Cổ có lỗi đương nhiên nên phạt, nhưng phu thê Dật Vương trực tiếp vung tay với con bé chẳng lẽ là xong sao? Thân là huynh tẩu, đệ muội có lỗi đúng là bọn họ có trách nhiệm giáo huấn, nhưng hôm nay không nói hai lời đã ra tay, để những Hoàng tử Công chúa khác thấy được, nếu ngày sau lại có người bởi vì chút chuyện nhỏ mà làm rùm beng, có người học theo cứ đánh loạn, vậy phải làm sao cho đúng? Cho nên, thần thiếp cho rằng Ninh Vương phi nói rất đúng, hai bên đều có lỗi, nên tất cả đánh năm mươi đại bản.”

Nói cách khác, Bình Cổ bị đánh, cũng không thể bỏ qua cho bọn họ. Nếu không, bên các nàng sẽ bị thua thiệt!

Lòng dạ nữ nhân này thật ác độc! Nghe thấy lời ấy, trái tim Quý Du Nhiên nhảy lên! Trong lòng không nhịn được kêu to không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Vương gia ngốc bị đánh

Lời nói này... Thật ra cũng coi như hợp tình hợp lý. Ít nhất lý do nàng ta đưa ra cũng đầy đủ.

Lực chú ý của Hoàng đế quả nhiên bị đưa lại: “Dật Vương, ngươi nhận tội sao?”

“Nhi thần nhận!” Phụng Dục Minh lớn tiếng nói.

Kẻ ngốc này! Hoàn toàn không kịp kéo hần nữa, chỉ có thể nghe hần tùy tiện nói ra lời này, hai mắt Quý Du Nhiên nhắm lại, rất vô lực.

“Vây thì tốt, Dật Vương ngươi thân là huynh trưởng, không lấy ngôn ngữ giáo dục Bình Cổ, lại vung tay với con bé, chuyện này coi như ngươi không đúng. Ngươi đâu, kéo Dật Vương ra đánh mười hèo!”

Trời, mười hèo? Vậy không phải khiến cái mông nở hoa sao! Quý Du Nhiên kinh hãi không thôi, còn chưa kịp nói chuyện, Hoàng hậu nương nương đã nắm chặt cơ hội lên tiếng: “Hoàng thượng, còn có Dật Vương phi! Hai người đều đánh Bình Cổ, bọn Dụ Đức ở đó nhìn thấy rõ ràng.” Nói xong, ánh mắt liếc nhìn xuống dưới, thể nhưng nhóm Hoàng tử Hoàng nữ trước đó còn tích cực chủ động lần này lại tập thể giả câm, tất cả gằn như đầu cúi xuống ngực, mắt ai cũng không nhìn, mỗi một người đều khiến mình giống như cột đá.

Chỉ có điều, không cần bọn họ tới làm chứng, dù sao trước đó mỗi người đều đã nói rõ ràng sự việc như vậy, trên đường đến Hoàng đế đã nghe thái giám tâm phúc nói đại khái sơ lược một lần. Vốn trong lòng tồn tại một chút bất mãn với Quý Du Nhiên, cũng không tính toán bỏ qua cho nàng ta như vậy, nhưng nghe Hoàng hậu nương nương nói thế, trong lòng hần lại vô hình sinh ra chút chán ghét. Nhưng ở trước mặt đám nhi tử nữ nhi, hần không lộ suy nghĩ trong lòng ra, lại nhìn về phía Quý Du Nhiên: “Dật Vương phi, ngươi thì sao?”

“Nhi thần cũng nhận.” Quý Du Nhiên nói. Nếu kẻ ngốc nhà nàng nhận sáng khoái như vậy, sao nàng có thể kéo sau chân hần? Hoàng hậu nương nương, lão nhân gia muốn lôi hai chúng ta xuống nước, để báo thù cho nữ nhi bảo bối của người đứng không? Tới đi, cứ tới! Hôm nay tạm thời để cho ngươi hải lòng một lần, ngày sau ta nhất định sẽ đòi ngươi gấp mười gấp trăm lần phục thù về!

“Phụ hoàng!” Lúc này, thất Hoàng tử vội vàng lên tiếng, “Nhị Hoàng tẩu cũng bởi vì nhi thần mới có thể gây với lục Hoàng tỷ. Tất cả nguyên nhân đều vì nhi thần, mong Phụ hoàng không cần trách cứ nhị Hoàng huynh nhị Hoàng tẩu, muốn đánh ngài đánh nhi thần đi, bọn họ đều vì nhi thần mà liên lụy!”

“Không được! Người nào làm người đó chịu, bọn họ không làm trách nhiệm của huynh tẩu, tự tiện đánh muội muội, đó chính là bọn họ không đúng!” Hoàng đế lạnh lùng cự tuyệt, “Người đâu, kéo cả Dật Vương phi ra đánh mười hèo!”

“Phụ hoàng, không thể!” Lời vừa nói ra, Ninh Vương phi cũng đứng không yên, “Nói đi nó lại, thật ra Dật Vương phi muội ấy cũng thân bất do kỷ! Nếu không phải Bình Cổ nói lời ngông cuồng, trước nhục mạ thất Hoàng đệ, lại nhục mạ Dật Vương phi, phu thê Dật Vương sẽ không tức giận mà ra tay

hung ác với muội ấy như thế. Bọn họ có lỗi, nhưng Dật Vương phi là nữ nhi mệnh mai, sao chịu nổi hình phạt như vậy? Kính xin Phụ hoàng nghĩ lại, đổi trừng phạt đi!”

“Mười hèo không đánh chết người!” Liên tục nghe bọn họ giải vây cho hai người kia, Hoàng hậu nương nương rất tức giận, Hoàng đế cũng nhướn mày, “Trăm miệng vàng lời ngọc, nào có chuyện sửa đổi? Người đâu, mang hai người xuống, đánh!”

“Đừng!”

“Còn ai dám đối địch với trẫm?”

“Nhi thần!” Nói hai chữ kia, đương nhiên là Phụng Dục Minh đã kéo Quý Du Nhiên ẩn nấp phía sau. Chỉ thấy hần nắm tay Quý Du Nhiên, mắt trừng tròn trịa, nhìn thẳng mắt Hoàng đế bệ hạ, gần từng chữ một, “Phụ hoàng, ái phi không sai. Bình Cô do nhi thần đánh ngã, ngài muốn phạt thì phạt một mình nhi thần, chuyện này không liên quan đến ái phi.”

“Không liên quan mới là lạ! Nhiều người tro mắt nhìn nàng ta ra tay như vậy!” Hoàng hậu nương nương không nhịn được khẽ nói.

Hoàng đế cũng thầm nói trong lòng: Nữ nhân này tâm địa rắn rết, mới gả tới mấy ngày, đã náo loạn xảy ra bao nhiêu chuyện? Hần đã sớm muốn tìm một cơ hội đánh nàng ta một trận.

“Chính là không liên quan gì đến nàng ấy!” Nhưng mà, Phụng Dục Minh vẫn cứ gắt gao điềm này, “Nếu Phụ hoàng không vui, vậy đánh nhi thần nhiều thêm vài cái cũng được, nhưng không được đánh ái phi một cái! Nếu không... Nếu không nhi thần đi tìm Hoàng tổ mẫu, khóc cho Hoàng tổ mẫu nghe!”

“Ngươi!” Tiểu tử này, hần còn biết túm lấy xương sườn mềm định uy hiếp mình? Ai nói hần ngu? Hoàng đế nổi đóa.

Thất Hoàng tử vẫn ở bên cạnh khổ sở cầu khẩn, “Phụ hoàng, ngài tạm tha cho nhị Hoàng huynh và nhị Hoàng tẩu đi! Hai mươi hèo này, để nhi thần gánh chịu thay bọn họ, dù sao thân thể nhi thần đã tàn, tàn thêm chút nữa cũng không sao.”

“Hoàng thượng...” Ngay cả Dịch phi run rẩy đứng lên, mắt to nhẹ nhàng như sóng xanh nhìn hần, sóng nước thấp thoáng nhộn nhạo, mắt thấy nước mắt lại sắp chảy xuống.

“Thôi thôi!” Bỗng cảm thấy sắp không thở nổi, Hoàng đế hắt tay áo lên, “Tiểu Thất con vốn vô tội, lung tung xem náo nhiệt cái gì? Còn không mau đỡ mẫu phi con về tâm cung nghỉ ngơi? Dật Vương, ngươi định che chở cho nàng ta đúng không? Được, hôm nay tạm tha cho nàng ta. Nhưng mà, mười hèo của nàng ta không thể thiếu, nếu như ngươi muốn cầu xin, vậy dứt khoát thêm trên người ngươi là được. Người đâu, kéo Dật Vương ra ngoài đánh hai mươi hèo, ngay lập tức!”

“Được!”

“Không!”

Gần như đồng thời, hai người kêu to ra tiếng.

Quý Du Nhiên gấp đến mức muốn khóc, Phụng Dục Minh lại đang cười, còn cười đến hết sức vui vẻ.

“Vương gia...” Nhìn hần nở nụ cười, lòng Quý Du Nhiên đau như cắt.

Phụng Dục Minh nháy nháy mắt, “Ái phi, thật tốt, nàng không sao!”

Nàng không có việc gì, nhưng hần có chuyện! Lòng Quý Du Nhiên xé ra, nước mắt xông ra hốc mắt. Hai mươi hèo, nếu người xuống tay hơi hung ác, xương cũng có thể bị gãy! Lúc này chỉ muốn đi về phía Hoàng đế cầu cạnh, nhưng làm sao được, hần đã sớm bị những người này cuốn lấy phiền chết đi được, nói xong những lời kia, quay thẳng đầu đi về bên chỗ Dịch phi.

Một lão thái giám thận trọng đi về phía bọn họ: “Dật Vương gia, xin mời!”

“Được!” Phụng Dục Minh còn vui vẻ, “Ái phi, nàng đi chỗ Hoàng tổ mẫu trước đi! Lúc nữa bản Vương đánh xong lại đi tìm nàng.”

“Không, ta ở cùng chàng.” Dưới tình huống mọi cách đều không có tác dụng, Quý Du Nhiên tiếp nhận sự thật. Nhẹ nhàng lau nước mắt nơi khóe mắt, ánh mắt nàng nhìn hần chằm chằm, gần từng chữ một, “Bất cứ lúc nào, cho dù xảy ra chuyện gì, ta đều ở cùng chàng, không rời đi.” Nàng phải tận mắt nhìn thấy hần chịu hình, khắc thật sâu cảnh này vào trong đầu, cũng muốn cho mình nhớ cảnh này, cả đời cũng không quên.

Hoàng hậu nương nương!

Lại quay đầu nhìn, nàng nhìn nữ nhân thực hiện được gian kế, nhếch miệng lên cười lạnh: Bây giờ mặc dù ngươi đắc ý hài lòng! Lần này, là ta thua, ta thua ở tuổi trẻ khí thịnh, chuẩn bị không chu toàn. Nhưng mà, khoản nợ này, ta nhớ kỹ. Từ nay về sau, ta sẽ thận trọng, cẩn thận hơn. Một ngày kia, ta nhất định sẽ để cho ngươi nợ máu trả bằng máu!

Hừ!

Hoàng hậu nương nương bị ý lạnh bắn ra từ trong mắt Quý Du Nhiên đến giật nảy cả mình. Nhịp tim của Hoàng hậu nương nương đập mạnh lên, theo

bản năng muốn đi về phía Hoàng đế bệ hạ tìm nguồn ấm áp. Nhưng mà, đang ở trước mắt nàng, Hoàng đế bệ hạ dịu dàng đỡ Địch phi nhu nhược lên, vừa nhẹ giọng kêu nàng ta chú ý dưới chân, cũng không hề quay đầu lại mà rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Một chút nghi vấn

“Hu hu hu, đau quá. Hu hu hu, rất đau đớn. Hu hu hu, ái phi, bôn Vương đau quá!”

Mấy ngày gần đây, trên dưới Dật Vương phủ không lúc nào không lẫn quần tiếng kêu gào thảm thiết đáng về đáng thương của Phụng Dục Minh. Từ ấy ban đầu, đến quan tâm sau đó, rồi sau lại chết lặng, cứ thế đến giờ là thờ ơ không để ý, Quý Du Nhiên cảm thấy nàng sắp thành tiên rồi.

“Tối rồi tối rồi, thuốc đến rồi!” Khó khăn lắm mới tránh đi được một lúc, không ngờ lại nghe thấy tiếng kêu gọi tê tâm liệt phế của hân, Quý Du Nhiên đành phải vội vàng bưng chén thuốc quay lại.

“A a a, bôn Vương không uống, đáng!” Vừa thấy chén sứ mạ vàng, Phụng Dục Minh ngừng kêu khóc, hai mắt khép chặt lại, vội vàng kéo chăn qua che đầu.

Ngươi cho rằng trốn sẽ không phải uống? Quý Du Nhiên cười lạnh, cầm chén thuốc để sang bên cạnh, rồi nhẹ nhàng kéo kéo chăn: “Vương gia, đừng đùa giỡn nữa, ngoan nào, uống thuốc thôi. Uống thuốc, thương thế của chàng mới có thể nhanh lành!”

“Không cần không muốn, bôn Vương không uống thuốc cũng được, nàng xoa nhiều thêm cho bôn Vương một chút là được!” Đôi tay nắm chặt chăn, giọng buồn buồn của Phụng Dục Minh thông qua chăn phát ra.

“Thái y đã nói, trong uống ngoài thoa, hai bút phải cùng về mới có thể làm choi mà ăn thật. Chỉ dựa vào thoa thuốc sẽ nhiều vất vả?” Hơn nữa, mỗi lần khi thoa thuốc cho hân, hân đều liều mạng chống lại có được hay không?

Phụng Dục Minh không nói, hai tay chỉ nắm chặt chăn không buông ra. Quý Du Nhiên lại dò hỏi lâu, dưới tình huống không nhận được chút hồi âm nào chỉ có thể cắn răng, gọi đám người Bình công công, mọi người cùng nhau liều mạng cướp chăn của hân. Thật dễ dàng, đa số thắng thiểu số, bọn họ thuận lợi đoạt lấy chăn, sau đó tất cả cũng thôi mãi trình

“Oa!”

Một tiếng khóc vang xẹt qua chân trời, kinh hãi tìm bọn họ ra sức đập mấy cái, Phụng Dục Minh lần nữa há mồm khóc lớn lên. Vừa khóc, vừa khàn cả giọng gào lên: “Ái phi nàng hư! Bình công công Lý ma ma mấy người cũng hư giống vậy! Bôn Vương chán nhìn mấy người, ghê tởm mấy người!”

Nếu nói mới bắt đầu nhìn thấy nước mắt của hân, nàng còn có thể có chút cảm giác đau lòng, bây giờ nàng chỉ còn lại buồn cười. Mắt lạnh nhìn hân vừa gào vừa khóc, hai chân đá đập lung tung hồi lâu, Quý Du Nhiên ngăn đám người Bình công công định tiến lên làm dịu, trong lòng lẩm nhẩm ba hai một, sau đó -

“A!”

Quả nhiên, đến chỗ hưng phấn bùng bùng, kẻ ngốc này lại lật người, cái mông nở hoa đụng vào ván giường, đau nhức liên miên từng cơn không dứt đánh tới, cả kinh hân hét lên một tiếng, vội vàng lật người lại nằm sấp xuống.

Đáng đời. Trong lòng hân nói thầm một câu, Quý Du Nhiên ngồi xuống mép giường, móc khăn lau mồ hôi hột trên gáy cho hân: “Bây giờ còn dám lộn xộn không?”

Phụng Dục Minh hít hít mũi, ngược mắt oán nhìn nàng: “Ái phi, bôn Vương đau quá, hu hu hu...”

“Chàng cứ không ngoan ngoan uống thuốc, cái mông của chàng vẫn sẽ không tốt, đến lúc đó có chàng đau đấy!” Làm như không thấy đáng về đáng thương như chó nhỏ, Quý Du Nhiên bưng chén thuốc lên, “Uống thuốc.”

Mùi thuốc bắc đáng ghét kích thích dạ dày hân co rút nhanh chóng, Phụng Dục Minh lại muốn quay đầu ra.

Quý Du Nhiên cũng không miễn cưỡng: “Thật sự không muốn uống? Vậy thôi, ta có để mút củ sen vừa làm xong trong hộp thức ăn! Xem ra Vương gia ngài không định ăn.” Dứt lời, đứng dậy định đi.

“Bôn Vương uống!” Nghe nói có đồ ăn ngon, Phụng Dục Minh lập tức phấn khởi, vội vàng đưa tay kéo nàng lại. “Ái phi, bôn Vương uống là được.”

Như vậy còn không kém nhiều lắm. Quý Du Nhiên đưa chén qua, Phụng Dục Minh nhận, nhưng không đặt lên khóe miệng, mà đưa tới trước mặt nàng: “Nàng nếm thử trước cho bôn Vương một ngụm!”

Quý Du Nhiên liếc mắt xem thường. Lại nữa. “Vương gia...”

“Bỏn Vương sợ đáng chứ sao! Nàng ném thử một ngum trước cho bỏn Vương!”

Được rồi được rồi! Nàng cũng sớm biết mình chạy không khỏi cửa ải này.

Quý Du Nhiên hít sâu một hơi, nhắm mắt lại nhấp một ngum nhỏ, mùi vị đắng ngắt của hoàng liên lập tức lan ra khắp khoang miệng, đánh thẳng vào tất cả giác quan của nàng, ngũ quan của nàng cũng không nhận được mà nhúu lại thật chặt.

“Ha ha, xem nàng về sau còn gât bỏn Vương nói không đáng nữa không!” Thấy nàng như vậy, Phụng Dục Minh cũng không nhận hả hê cười to vài tiếng, sau đó ngửa cổ lên, ực ực rót thẳng chén thuốc xuống bụng. Tiếp theo – “Mút hoa quả! Mút hoa quả! Cù sen cù sen!” Ném chén thuốc sang bên cạnh, giống như con cá thiếu nước lớn tiếng gọi suối nước ngọt.

Lục Ý vội vàng dâng đĩa chất đầy mút củ sen lên bàn nhỏ, Quý Du Nhiên gấp một miếng nhét vào trong miệng hắn, tiếng kêu của hắn mới coi như dừng lại.

Lập tức giải quyết hơn phân nửa đồ ngọt, trận tai vạ này cuối cùng cũng đi qua, Phụng Dục Minh lần nữa mặt mày hớn hờ: “Ái phi, tài nấu nướng của nàng càng ngày càng tốt rồi!”

Quả nhiên, chỉ cần tâm tình lão nhân gia này khá hơn một chút, cái gì cũng đều tốt. Quý Du Nhiên thở dài một hơi, quay đầu ý bảo bọn Bình công công có thể yên tâm rồi đi, mình thì khẽ lắc đầu: “Vương gia.”

“Ái phi, sao vậy?” Tự động nhận lấy cái đĩa, vẫn không quên chủ động đút cho nàng một miếng, Phụng Dục Minh vui sướng tự cấp tự túc.

Quý Du Nhiên hơi mím môi, vẫn quyết định hỏi vấn đề đã quấy nhiễu mình chừng mấy ngày ra. “Ngày đó ở Hoàng cung, vì sao chàng lại nhận trừng phạt của phụ hoàng dành cho ta về mình? Rõ ràng mười hèo ta có thể chịu được. Huống chi, hai mươi hèo trên người chàng, hậu quả còn nghiêm trọng hơn mười hèo đánh xuống không chỉ hai lần!”

“Bỏn Vương chính là không nở chứ sao!” Phụng Dục Minh nói, trong miệng vẫn còn đang nhai.

Trong lòng Quý Du Nhiên âm áp.

“Hơn nữa, chẳng biết vì sao, lúc ấy bỏn Vương lại nghĩ đến mẫu phi. Còn nhớ rõ trước lúc lâm chung, mẫu phi từng liên tục dặn dò bỏn Vương, nói về sau nếu gặp được cô nương mình thích, nhớ phải bảo vệ kỹ cho nàng ấy, ngàn vạn lần không được để cho nàng ấy bị thương, không để cho nàng ấy giống như mẫu phi...”

Giống như mẫu phi? Trần phi sao? Quý Du Nhiên khẽ nhíu mày: “Mẫu phi người thế nào?”

Lời đồn trên phố Hoàng thượng hết sức sùng ái Trần phi, đã từng không để ý đến đại thần phản đối, kiên trì giữ mẫu phi chỉ là một cung nữ nhỏ bên người, cũng từng bước một đề bạt làm phi. Hơn mười năm trước, lúc mẫu phi bệnh triều miên nằm trên giường, Hoàng thượng vẫn trông chừng bên giường người, cuối cùng người rời đi nhân thế khi nằm trong ngực Hoàng đế. Đối với một nữ nhân hậu cung mà nói, đây đã là thiên đại ân sủng rồi, người còn có gì không hài lòng?

“Không biết.” Phụng Dục Minh thành thực lắc đầu, “Mẫu phi qua đời đã lâu, trí nhớ về người của bỏn Vương đã mơ hồ, chỉ nhớ mang máng người rất thích khóc, còn thích ngồi khóc trước giường bỏn Vương. Khi còn bé bỏn Vương từng bảo đảm với người, chờ sau này trưởng thành, bỏn Vương nhất định sẽ bảo vệ người thật tốt, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm người khóc! Nhưng mà”, giọng điệu hạ thấp xuống, bên trong chứa phiền muộn, “Không đợi bỏn Vương lớn lên, người đã qua đời. Cho đến lúc chết vẫn khóc.”

Cho nên nói, hắn một lòng một dạ bảo vệ nàng như vậy, thật ra thì cũng chứa chút tâm như vậy đi! Đáy lòng vừa vui vẻ vừa nghi ngờ, Quý Du Nhiên nhận lấy một đĩa không: “Vương gia, nếu không chàng nói cho ta một chút chuyện của mẫu phi đi! Ta còn chưa từng thấy người, cũng không nghe nói gì về người!”

“Được!” Phụng Dục Minh gật đầu. Mặc dù trí nhớ về mẫu thân đã mơ hồ, nhưng chỉ cần trong đầu hiện lên chút gì, khóe miệng của hắn không tự giác mà nhếch lên, cả người cũng như ánh mặt trời.

Nhưng mà, còn chưa kịp mở miệng, Bình công công đã chạy đến quấy rầy: “Vương phi, bên ngoài có khách cầu kiến.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thất Vương thăm bệnh

Vào lúc này, có thể mang theo áp lực chủ động đến cửa nhà bọn họ, vậy cũng được xưng tụng là dũng sĩ rồi.

Dật Vương bị thương là chuyện lớn, trên dưới Kinh thành, gần như tất cả quan lại quyền quý đều chuẩn bị một phần hậu lễ sai người đưa tới. Nhưng mà, cứ như vậy cũng không tính xong chuyện, dù sao chủ nhà vạn lần không dám tới lộ diện, e sợ bị nhóm người Hoàng hậu nương nương biết lại làm khó dễ.

Vì vậy, khi nhìn thấy thiếu niên chống gậy khập khiễng đi về phía nàng thì Quý Du Nhiên phát hiện mình bị chấn động rồi.

“Nhị Hoàng huynh, nhị Hoàng tẩu.” Đi vào cửa, Thất Hoàng tử vẫy lui gì đó, chủ động hành lễ với hai người, thái độ hết sức kính cẩn thành kính.

“Thất Hoàng đệ, sao ngươi lại tới đây?” Đối mặt với tiểu thúc gầy yếu, kinh ngạc trong lòng Quý Du Nhiên khó nói nên lời. Trong khoảng thời gian này, nàng nghĩ tới rất nhiều người, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, người đầu tiên chủ động tới cửa thăm hỏi lại là hài tử vẫn sợ hãi rụt rè này!

“Thần đệ hại nhị Hoàng huynh bị thương, cũng làm hại nhị Hoàng tẩu bị trách phạt, sao có thể không tự thân tới cửa xin lỗi?” Thất Hoàng tử lộ vẻ áy náy, lần nữa khom mình thật sâu với hai người, “Nhị Hoàng huynh, nhị Hoàng tẩu, thật sự xin lỗi, là đệ hại hai người!”

“Thất Hoàng đệ, đệ nói gì vậy?” Nhìn dáng vẻ tự trách của hắn, trong lòng Quý Du Nhiên lại áy náy. Phải biết, chuyện của hắn chỉ là mồi dẫn hỏa mà thôi.

Vốn đời trước nàng nhận đủ tính khí bần thiêu của Bình Cố, thêm với đoạn thời gian trước lại bị Hoàng hậu nương nương ngoài sáng trong tối áp bức, trong lòng đã sớm nén một nỗi bức tức muốn tìm chỗ phát tiết. Ngày đó vừa thấy nha đầu kia điệu võ dương oai trên địa bàn của nàng, lúc ấy không suy nghĩ gì nhiều, chính là có ý niệm phải dạy dỗ cho nàng ta một trận! Thật sự không nghĩ đến, náo loạn một trận, nàng không sao, nhưng liên lụy Phụng Dục Minh bị đánh thành như vậy, hôm nay hài tử này còn chủ động đến cửa xin lỗi.

Thấy nàng đi về phía hắn, Thất Hoàng tử giật nảy mình, vội vàng lui về phía sau hai bước: “Nhị Hoàng tẩu, thật xin lỗi, ngày đó đệ không đúng. Nếu như không phải bởi vì đệ, tẩu và nhị Hoàng huynh cũng không biến thành như bây giờ. Đệ thật lòng xin lỗi hai người!”

“Đưa bé này!” Mắt thấy dáng vẻ bị kinh hãi như chim nhỏ của hắn, Quý Du Nhiên vừa buồn cười vừa bất lực, vội vàng kéo hắn đến trước mặt Phụng Dục Minh, “Sao đệ khách khí như vậy? Ta không trách đệ, nhị Hoàng huynh của đệ cũng không trách đệ. Muốn đánh Bình Cố, muốn nói đạo lý với phụ hoàng để bảo vệ quyền lợi của mình là lựa chọn của chúng ta, có liên quan gì đến đệ? Vương gia, chàng nói đúng không?”

“Ừm!” Phụng Dục Minh dùng sức gật đầu.

Thất Hoàng tử lập tức thở phào một hơi, vẻ khẩn trương trên mặt giảm xuống. “Nhưng mà, cho dù như thế nào, chuyện này cũng bởi vì đệ mà ra, là lỗi của đệ. Tuy vậy, việc đã đến nước này, đệ cũng không biết nên làm như thế nào để bồi thường hai người. Chỉ có điều, đệ nhớ kỹ ân tình của hai người rồi, về sau, nếu có cơ hội, đệ nhất định báo đáp hai người!”

“Đệ thật sự không cần bận tâm tới chuyện này!” Quý Du Nhiên sắp bị thành khẩn của hắn làm cho ngượng ngùng, vội vàng đề hắn ngồi xuống ghế, “Được rồi, đệ ngồi xuống uống ly trà trước! Chúng ta là người trong nhà, đệ thận trọng như vậy làm gì?”

Hắn chính là cậu nê đã quen! Từ nhỏ đến lớn, trừ khi ở bên cạnh mẫu phi có thể thoáng thả lỏng một chút, với những ánh mắt là lạ của người khác nhìn hắn, hắn đã tập thành thói quen rồi. Huống chi, hôm nay hắn tới cửa chịu lỗi, hắn đã làm tốt chuẩn bị nhận lấy mất lạnh của bọn họ hoặc mắng to, thật sự không nghĩ đến, bọn họ không làm gì, lại còn nhiệt tình tiếp đãi hắn như vậy...

Trong lòng Thất Hoàng tử rất cảm động, muôn vàn cảm xúc, nhưng một chữ cũng không nói được ra miệng.

Nhìn mặc dù hắn ngồi xuống, nhưng vẫn cố gắng bày ra tư thế nghiêm chỉnh, chân bị thương cũng cố gắng chuyển ra phía sau, Quý Du Nhiên biết thật ra hắn vẫn hết sức tự ti, sợ bị người khác nhìn ra chỗ yếu. Nên tỏ vẻ tươi cười, lấy một cái đĩa nhỏ trong hộp đựng thức ăn đặt vào trong tay hắn: “Thất Hoàng tử, đừng ngồi không, ném thử chút quế hoa cao mới ra lò đi, đây chính là thứ Vương gia nhà ta thích nhất!”

“Ái phi!” Nhưng ngay lúc đó, người bệnh trên giường không vui, “Nàng cho đệ ấy ăn, bổn Vương làm thế nào?”

“Đừng, nhị Hoàng tẩu, tẩu đưa bánh ngọt cho nhị Hoàng huynh ăn đi! Đệ có ăn hay không không quan trọng.” Thất Hoàng tử lập tức khẩn trương, ý vị đẩy cái đĩa.

Quý Du Nhiên rất bất lực, đứa nhỏ này không khỏi quá nhạy cảm? Lại đề hắn xuống: “Đệ ăn của đệ, hắn có phần của hắn!” Rồi trừng Phụng Dục Minh, “Đừng la to, nếu không về sau ta sẽ cho chàng đói bụng vài ngày!”

Phụng Dục Minh nghe mà瑟瑟, vội vàng nặn ra mặt lấy lòng cười: “Ái phi, ái phi tốt, đừng như vậy mà! Bổn Vương sai rồi, sai rồi. Thất Hoàng tử đệ ăn đi ăn đi, ăn hết mình, chỗ này của ta còn nhiều, rất nhiều đó!”

Đây mới giống như lời một ca ca nên nó. Quý Du Nhiên bĩu môi, lại ra lệnh cho Lục Ý bụng hai khay bánh ngọt đưa đến trước mặt hắn, “Ăn đi!”

“Đút cho ta!” Phụng Dục Minh cúi cổ, nói chuyện đương nhiên.

Quý Du Nhiên trừng hắn, “Chàng có hai tay.”

Miệng Phụng Dục Minh vênh lên, “Nhưng bổn Vương mệt quá.”

“Chàng nằm cả ngày lẫn đêm, mệt mỏi ở đâu?”

“Chính là mệt mỏi chứ sao!” Phụng Dục Minh nói, trơ mắt nhìn nàng, “Ái phi, nàng không dứt cho bản Vương ăn, bản Vương sẽ không ăn!”

Không ăn thì không ăn! Dù sao đói không phải nàng! Quý Du Nhiên hừ lạnh một cái, ngay cả nhìn cũng lười nhìn hắn.

“Cái đó, nhị Hoàng tẩu.” Bên kia, nhìn thấy hai người náo loạn kịch nhỏ, móng vuốt của thất Hoàng tử vừa thò về phía bánh ngọt chậm rãi thu lại, “Nếu nhị Hoàng huynh không nhúc nhích được, tẩu dứt cho huynh ấy đi! Để đảm bảo ra ngoài sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào, thật!” Vừa nói chuyện, một cặp mắt đen trắng rõ ràng nhìn bọn họ, bên trong lóe ra ánh sáng vô cùng chân thành. Nếu loại trừ điểm này, nụ cười tốt hơn, Quý Du Nhiên nghĩ thầm.

“Ái phi, ái phi...” Bên này, nghe thấy đệ đệ mình cũng nói như vậy, Phụng Dục Minh càng thêm dừng cảm, kéo tay nàng lắc lắc, trông mắt thêm nhấp nháy, tràn đầy chờ mong nhìn nàng.

Mà bên kia, thất Hoàng tử cũng thỉnh thoảng nhìn họ một cái, khóe miệng dần cong lên một đường cong.

Thôi!

Dù sao người này đã như vậy, mắt mặt thì mất mặt đi! Quý Du Nhiên cắn răng, gấp một miếng bánh ngọt đưa đến bên miệng hắn: “Ăn đi!”

Lúc này Phụng Dục Minh tươi cười rạng rỡ, ực một miếng nuốt vào, “Ừ, ăn ngon, thất Hoàng đệ cũng ăn đi!”

“Được!” Thất Hoàng tử xấu hổ đồng ý, cũng khẽ cắn một miếng, “Ừ, thật sự ăn rất ngon! Tay nghề không hề kém ngự trù trong Hoàng cung chút nào!”

“Đó là đương nhiên, đây do ái phi tự mình làm!” Phụng Dục Minh dương dương đắc ý nói.

“Thật sao?” Thất Hoàng tử sững sờ, chuyển sang nhìn Quý Du Nhiên, Phụng Dục Minh rất kiêu ngạo gật đầu, “Đúng vậy!” Lập tức lại nhìn hắn chăm chăm, “Chỉ có điều, ái phi làm cho ta, để nếm thử một chút là được, không được ăn nhiều!”

“Vương gia!” Quý Du Nhiên nghe được mặt đỏ rần. Sao hắn lại hẹp hòi như vậy!

Thất Hoàng tử cũng đỏ mặt theo, vội vàng cúi đầu: “Để biết rõ, để nếm thử chút mùi vị, tuyệt đối không ăn nhiều, huynh yên tâm đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Ăn miếng trả miếng

Thất Hoàng tử là một đứa bé ngoan, ăn xong bánh ngọt lập tức ngoan ngoãn cáo từ. Mặc dù lúc rời đi bả vai còn run run giống như đang cười trộm.

Phụng Dục Minh hào phóng hơn thất Hoàng tử nhiều, hắn cười không chút kiêng nể gì! Nếu không phải trên mông còn vết thương, Quý Du Nhiên chắc chắn hắn đã sớm ôm đầu gối lăn qua lăn lại trên giường rồi!

Không hiểu nổi sao người này lại đột nhiên trở nên sáng sủa như vậy, Quý Du Nhiên hỏi thẳng: “Vương gia, chuyện gì vui vẻ như vậy? Nói cho cận thân biết để cùng vui vẻ?”

“Thật ra cũng không có gì!” Mắt cũng sắp híp lại rồi, Phụng Dục Minh vẫn tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Tụi Hoàng đệ Hoàng muội đều có mẫu phi, mỗi lần ở chung một chỗ thì mỗi người đều thân mật thăm thiết với mẫu phi mình ngay trước mặt bản Vương, chỉ để lại một mình bản Vương cô đơn, trong lòng khó chịu không có chỗ nào để nói ra. Nhưng mà bây giờ, bản Vương có ái phi là nàng! Mới vừa rồi cố tình kích thích thất Hoàng đệ, cảm giác kia quả thật rất tốt! Bản Vương cảm thấy rất vui vẻ thật vui vẻ!” Sau đó cười đắc ý, hắn hả hê cười, miệng cũng sắp toét tới mang tai.

Thì ra là vì vậy?

Quý Du Nhiên buồn cười, nhưng hộc mắt lại hơi ề ảm, nên đi qua sờ đầu hắn: “Chàng yên tâm, về sau có ta giúp chàng, sẽ không là người cô đơn nữa.”

“Ừm!” Phụng Dục Minh dùng sức gật đầu, nắm tay nàng cười đến không tìm không phổi với nàng.

Sau đó, gần như mỗi ngày thất Hoàng tử đều đi qua thăm Phụng Dục Minh, kêu hắn ngồi hắn vào chỗ, kêu hắn ăn cái gì hắn cũng ăn chút xíu, sẽ không được voi đòi tiên.

Ở trước mặt đệ đệ, Phụng Dục Minh cũng đặc biệt tỏ vẻ ca ca, kéo Quý Du Nhiên thân mật là nhất định có, ngay cả lúc thuốc đắng ngắt đưa đến trước mặt, hắn cũng làm bộ như không hề đắng chút nào, uống một hơi cạn sạch, còn nặn ra cái mặt cười còn khó coi hơn khóc.

Thất Hoàng tử cũng tỏ vẻ chân thành khen hắn dừng cảm, nhưng nụ cười nơi đáy mắt chưa hề dứt đoạn.

Có sự giúp đỡ của hần, vết thương trên người Phụng Dục Minh rõ ràng có chuyển biến tốt, gần như không quá nửa tháng, là hần có thể xuống đất đi lại.

Sau đó, trừ Thái hậu nương nương và thất Hoàng tử, người thứ ba đưa cánh ô liu ra về phía bọn họ.

Thì ra, mừng ba tháng sau là sinh nhật hai mươi tuổi của Ninh Vương phi, nàng tính toán định mở tiệc nhỏ trong Vương phủ, nên đặc biệt đưa thiệp mời đến mời Quý Du Nhiên đến.

Đời trước nàng đã tham gia tiệc nhỏ đó, đến nay ký ức vẫn còn mới mẻ, cho nên Quý Du Nhiên đồng ý không chút do dự.

Tự mình tỉ mỉ làm một phần lễ trọng cho Ninh Vương phi, ở ngày sinh nhật đó, nàng dâu Phụng Dục Minh, hai phu thê thoải mái xuất hiện ở cửa chính phủ Ninh Vương.

Trong Vương phủ đã tới không ít khách, phần lớn là quý phu nhân trong vòng thượng lưu ở Kinh thành, nhìn thấy Quý Du Nhiên, sắc mặt phần lớn các nàng không đẹp mắt.

Cũng đúng, dù sao trong đám người ở đây đã có một Trương thị đang đứng! Khi nàng không có ở đây, không biết nữ nhân này đã truyền bao nhiêu sự tích ác liệt của nàng cho những người này rồi.

Làm như không thấy ánh mắt của các nàng đó, Quý Du Nhiên thản nhiên tiếp nhận quỳ lạy của họ, sau đó thản nhiên ngồi trên vị trí của mình.

Về phần Phụng Dục Minh, hần đương nhiên đứng ngồi không yên, đầu tiên đi chỗ Ninh Vương gia tìm đồ chơi.

Đề từng quý phu nhân tự giới thiệu qua, Ninh Vương phi cười lạnh nói: “Nhị đệ muội, muội ngồi trong này một lúc, trước mặt còn có khách, ta phải đi mời đến.”

“Được.” Quý Du Nhiên gật đầu, phối hợp bung ly lên uống nước.

Mà chờ Ninh Vương phi vừa đi, trông mắt Trương thị khẽ chuyển, giọng nói bén nhọn tức giận: “Ôi, mọi người nghe nói chưa? Thế tử phi của tiểu Thế tử Chu Vương vừa bệnh qua đời, một nhà Chu Vương vui mừng đến hận không thể đốt pháo! Nghĩ đến tiểu Thế tử phi này tự cho mình là nữ nhi của thủ phủ Liễu thành, nên dương dương đắc ý, không hiểu kính cha mẹ chồng không nói, mới vừa vào cửa đã trở mặt với chị em dâu, khiến cho tướng công của nàng ta cũng theo nàng ta ăn không ít, trên dưới toàn phủ ai cũng không thích. Không chỉ thế, đám người vừa đi, Chu Vương đã vội vàng bận rộn gọi người đi thu xếp tuyển mới! Chu Vương nói, dung mạo xuất thân không phải mấu chốt, quan trọng nhất chính là nhân phẩm! Chỉ cần nhân phẩm tốt, gia thế trong sạch, bọn họ không cần đề ý đến những cái khác!”

“Thật sao? Lại còn có chuyện này?”

“Hoàn toàn chính xác! Một nhà Chu Vương cũng bị con dâu ác đó giày vò sợ, bây giờ cái gì cũng không quan tâm không để ý.”

“Cũng thật là. Người một nhà với nhau, dĩ nhiên hòa thuận tốt nhất. Cả ngày lẫn đêm huyên náo long trời lở đất giống cái gì?”

Phu nhân khác rồi rít hòa cùng. Lúc nói chuyện, tự nhiên thỉnh thoảng quay sang nhìn Quý Du Nhiên.

Quý Du Nhiên cười lạnh không lòng không thôi: Đám nữ nhân ày, cho rằng nàng còn có thể khờ dại vào chỗ như kiếp trước sao?

Kiếp trước nàng quá kích động rồi, lúc này nàng cãi lại, cuối cùng sẽ bị đám nữ nhân này cùng tấn công, rơi vào kết cục thất bại thảm hại. Lần này, nàng sẽ không. Lặng lặng chờ đám nữ nhân này khuấy động sạch sẽ già trẻ cả nhà Chu Vương, Quý Du Nhiên mới gia nhập cuộc nói chuyện: “Di nương, thấy người hiểu rõ ràng gia sự nhà Chu Vương như vậy, chẳng lẽ muốn gả chính nữ nhi của mình đi?”

Nụ cười hả hê trên mặt Trương thị lập tức cứng ngắc.

Người nào không biết, tuy nói Chu Vương là huynh đệ của đương kim Thánh thượng, nhưng bởi vì xuất thân không hiển hách, bản thân cũng không có bao nhiêu tài năng, mười hai mười ba tuổi đã bị vứt xuống Liễu thành tự sinh tự diệt. Phía bắc Liễu thành, sản vật thừa thối, cung phụng một năm trong thành cũng đủ để toàn gia họ không lo ăn uống. Nếu không, bọn họ đường đường là huyết mạch Hoàng thất, tội gì cưới về một nữ nhi phú thương khắp người đầy hơi tiền làm phi? Hiện giờ, bọn họ có thể nói ra lời như vậy, cũng bởi vì biết thân phận của mình không xuất chúng, hơn nữa bởi vì tiểu thế tử phi để lại một số đồ cưới lớn phong phú, nhưng mà cũng chỉ muốn tìm một nàng dâu tiếp tục nhiệm vụ nối dõi tông đường sống qua ngày mà thôi.

Đang ở Kinh thành, coi như họ không hiểu Chu Vương nhiều, nhưng mà so với hần, con cháu của hần đời sau không bằng đời trước, bây giờ tiểu thế tử ngu như heo, mỗi ngày chỉ biết ăn uống vui đùa. Người như vậy, ai sẽ êm đẹp gả khuê nữ cho hần đi làm vợ kế? Huống chi ngẩng đầu gả con gái cúi đầu cưới vợ, điều kiện nhà nàng bây giờ có thể thoải mái hơn nhà Chu Vương nhiều, nàng ngu gì mà đẩy khuê nữ vào trong hố lửa?

Nhưng mà, cho dù nói thế nào, người ta cũng là người trong Hoàng thất, những lời trong lòng này không thể nói ra được. Trương thị nhin thật lâu, mới giả cười nói: “Cứ coi như ta có lòng này, chỉ sợ Xảo nhi nhà ta không có mệnh đó! Hơn nữa, tuổi con bé còn nhỏ, ta không vội tìm nhà chồng cho con bé! Dù sao cũng phải lưu lại hai ba năm nữa rồi nói.”

“A, như vậy hả!” Quý Du Nhiên cười cười, “Nghe di nương nói thiết tha như vậy, ta còn tưởng rằng ngài cố ý với tiểu thế tử Chu Vương! Hơn nữa, ta thấy biểu muội Xảo nhi cũng thật phù hợp với yêu cầu chọn phi của Chu Vương.”

Nói nhảm, trên dưới cả nước, gần như không có mấy cô nương không phù hợp với yêu cầu nhà bọn họ! Trương thị bị lời này của nàng ta tức giận đến mức trợn hai mắt như hạt châu. Muốn nàng đường đường là phu nhân Lễ bộ thị lang, nữ nhi từ nhỏ được hun đúc trong cầm kỳ thư họa các loại, cả tính động lòng người, dung mạo đoan chính thanh nhã, bao nhiêu nhà quan lại quyền quý đuổi theo cầu xin cưới, sao chỉ chớp mắt đã thành loại người mà một nhà Chu Vương chỉ yêu cầu nhân phẩm cái khác cũng không cần trong miệng nàng ta rồi? Lời này của nàng ta không khỏi quá tổn hại!

Tổn hại hay không tổn hại, Quý Du Nhiên không rõ ràng lắm, dù sao nàng biết nàng đang ăn miếng trả miếng mà thôi. Lại tiếp tục ồn ào cười: “Ta còn nói, nếu như ngài thật sự có ý định này, quay đầu lại ta sẽ đi nói với Hoàng tổ mẫu một chút, để cho lão nhân gia ngài tới làm chủ, bảo đảm để cho di nương hài lòng.”

“Không cần không cần!” Nàng ta còn làm thật? Sắc mặt Trương thị tái nhợt, liên tục xua tay không ngừng, “Xảo nhi nhà ta cực kỳ thô thiển, nào xứng lọt vào mắt Thái hậu nương nương?”

“Thật sự không cần?” Quý Du Nhiên nhìn nàng ta hỏi, Trương thị vội vàng nuốt xuống một ngụm nước miếng, “Thật sự không cần!”

“A, vậy coi như thôi.” Quý Du Nhiên nhún vai, ánh mắt đảo xa hơn.

Cả đám phụ nhân vừa mới còn xem kịch vui liên tục thu hồi ánh mắt, e sợ khuê nữ nhà mình bị điểm tới cho loạn bản uyên ương.

Rất tốt.

Thấy thế, khoe miệng Quý Du Nhiên nhếch lên: Xem ra, đám nữ nhân này cũng có xương sườn mềm của mình sao! Lần này, nàng xem họ còn dám cùng nhau tấn công nàng không!

Mà bị nàng can thiệp một trận như vậy, không khí lúc trước còn thân thiện thoáng chốc lạnh nhạt đi. Cả đám phụ nhân đều cúi đầu uống trà, một câu cũng không dám nói lung tung, trong phòng yên tĩnh đến mức âm thanh một cây trầm rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ ràng.

Chỉ có điều, các nàng ta khó chịu, tâm tình Quý Du Nhiên lại rất tốt! Đây chính là kết cục nàng muốn, rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đào kép tiểu Sơn

Ninh Vương phi uống xong một ly trà, rồi đi cuối cùng trở lại.

Phát hiện không khí quỷ dị ở đây, liếc nhìn Quý Du Nhiên vẫn cười đến vui vẻ, nàng khẽ nhíu mày, nhưng ngay lúc đó lại lập tức nở nụ cười, “Nhị đệ muội, các vị phu nhân, mọi người đến cũng không sai biệt lắm, chúng ta đi qua khai tiệc thôi!”

“Được!” Quý Du Nhiên dẫn đầu đứng dậy, chủ động kéo tay nàng, “Đứng rồi đại hoàng tẩu, Vương gia nhà muội đâu? Bây giờ Vương gia đang ở đâu?”

“Muội hãy yên tâm, đã phái người đi mời rồi, bảo đảm sẽ không để đệ ấy đói bụng!” Ninh Vương phi cười, gạt đầu với những người khác, mọi người cũng lập tức đứng dậy, nói cười đuổi nhau đi theo phía sau nàng ra ngoài.

Chạy tới cuối cùng là một đám người nhà mẹ đẻ của Ninh Vương phi. Quý Du Nhiên không có bao nhiêu quan hệ với bọn họ, khẽ gạt đầu là xong. Về phần ăn com, dĩ nhiên muốn phần nam nữ riêng, Quý Du Nhiên cùng Trương thị và cả đám nữ quyền có thân phận phẩm cấp không sai biệt lắm ngồi chung một bàn.

Phượng Dục Minh và Ninh Vương gia đi cùng một đám người. Có chuyện lúc trước, trên bàn com đám nữ nhân cũng không lắm mồm, chỉ lẳng lặng ăn phần của mình.

Hoàn thành xong bữa com lặng lẽ, cả nhóm người lại cùng nhau đi về phía sau vườn hoa xem cuộc vui. Đồi trước nàng đã xem cuộc vui này một lần, cộng thêm vốn không phải khẩu vị của nàng, Quý Du Nhiên thấy vô vị tẻ nhạt, không lâu sau thì gấp không nổi.

Ninh Vương phi phát hiện, lặng lẽ nói với nàng: “Hai ngày qua mẫu đơn trong vườn ta nở, không biết nhị đệ muội có tâm trạng đi cùng hưởng mẫu đơn với ta không?”

“Được thôi!” Quý Du Nhiên vội vàng gạt đầu. Nàng chỉ chờ nàng ấy nói câu này!

Vì vậy, hai người lấy cớ đứng dậy, chân trước chân sau đi về phía vườn hoa.

Chỉ có điều, mới đi được một nửa đường, chợt nghe thấy một trận huyên náo truyền đến. Theo tiếng kêu nhìn lại, Quý Du Nhiên nhìn thấy một nhóm người đang chạy về phía nàng.

Chạy đầu tiên, chính là một thiếu niên gầy yếu dáng người thon dài, trên người mặc bộ đồ lót diễn kịch màu trắng, trên mặt còn thoa một tầng phấn dày, chỉ một cặp mắt trắng đen rõ ràng lộ ra bên ngoài.

Mà trong đôi mắt trong suốt như nước suối ấy, sóng nước lưu chuyển, bên trong lộ ra chút huy hoàng, chút bất lực, phảng phất giống như một bàn tay vô hình, túm chặt trái tim nàng.

Thân thể thoáng chốc cố định tại chỗ, chân như đồ chì, vốn không thể động đậy được.

Ngay ngốc nhìn thiếu niên càng lúc càng đến gần mình, Quý Du Nhiên nắm chặt tay, khóe miệng nhếch lên, trong khóe miệng bật ra tiếng gọi khê: “Ca ca?”

Vừa dứt lời, đoàn người đã xông tới gần trước mặt.

“Nhị đệ muội cẩn thận!” Chi trong chớp mắt, Ninh Vương phi thét lên muốn đẩy nàng ra, nhưng vốn kéo không nhúc nhích.

Quý Du Nhiên chỉ cảm thấy một sức lực khổng lồ xông tới trước mặt, dùng sức tông mạnh nàng, sau đó thân thể của nàng bay, hình như gậy cóc ảm giác hơi đau đớn? Nhưng cảm giác không rõ ràng lắm.

Sau đó, trước mắt trống rỗng.

“Vương phi? Vương phi!” Lục Ý thét chói tai gần bên tai, hai tay túm lấy cánh tay nàng dùng lực lớn lắc lắc, Quý Du Nhiên dần tỉnh lại, phát hiện nàng đã được đỡ ngồi dậy.

Mà thiếu niên đánh ngã nàng cũng bị đám đại hãn đuổi theo phía sau ép đến trên mặt đất.

“Lớn mật! Đây là con hát nơi nào chạy đến, không biết nặng nhẹ, lại đụng phải Vương phi nhà ta!” Khó khăn lắm mới thấy chủ tử tỉnh lại, Lục Ý giận trong lòng, lớn tiếng quát.

Đoàn người sớm biết đụng phải quý nhân, lúc này liên tục không ngừng quỳ xuống đất nhận sai.

Khuôn mặt người dẫn đường càng khó coi đến không được, vội vàng nặn ra khuôn mặt tươi cười liên tiếp nói thất lễ.

“Hai vị Vương phi, thật sự xin lỗi, tiểu tử này cấu kính không chịu lên sân khấu, chủ gánh hát muốn phạt hấn, hấn co cẳng chạy. Cũng không biết sao lại chạy đến nơi này, còn đụng ngã Vương phi, là lỗi của hấn, cũng do chúng tiểu nhân trông nom dạy dỗ không nghiêm, là lỗi của chúng tiểu nhân. Quay về chúng tiểu nhân sẽ đánh chết hấn! Kính xin hai vị ngàn vạn người giận, không cần bói vì chuyện nhỏ này mà chọc giận thân thể.” Lúc nói chuyện, vẫn không quên quay đầu lại quắc mắt nhìn.

Ánh mắt khinh bỉ, giọng điệu khinh bỉ, khiến trong lòng Quý Du Nhiên rất không thoải mái.

“Không cần!” Mắt thấy những người kia nhắc chân định giẫm lên người thiếu niên kia, Quý Du Nhiên vội vàng mở miệng, “Buông hấn ra!”

“Nhị đệ muội, làm sao vậy?” Ninh Vương phi và những người khác đều sùng sốt.

“Thật ra, đây cũng không phải là chuyện lớn gì.” Hơi mím môi, Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói, “Huống chi hấn cũng không va chạm với muội trở thành như thế nào, làm người phải có lòng khoan dung, hôm nay chúng ta tạm tha hấn một cái mạng đi!”

“Được rồi!” Nghe nàng nói như vậy, Ninh Vương phi cũng không hỏi nhiều, “Nếu nhị đệ muội không truy cứu, vậy chúng ta không truy cứu cũng được, coi như mỗi ngày làm một việc thiện là được rồi.”

Nghe nói như thế, người đoàn hát nhỏ mừng rỡ, vội vàng dập đầu tạ ơn.

Quý Du Nhiên mặc kệ hấn, đi vòng qua, tự tay nâng thiếu niên kia dậy, phui bụi bặm trên người cho hấn.

Thiếu niên không dám làm ra một cử động nhỏ nào, thân thể thon gầy cứng đờ.

Từng phát từng phát một, cẩn thận phui sạch tro bụi cho hấn, Quý Du Nhiên mới buông tay hỏi: “Ngươi tên là gì?”

“Tiểu, tiểu Sơn.”

“Tiểu Sơn.” Quý Du Nhiên gật đầu, “Ta nhớ kỹ rồi.” Rồi rút một cây trâm trên đầu ra đưa tới, “Cái này cho ngươi.”

Thiếu niên không rõ chân tướng, dẫn động u mê cảm lấy, Quý Du Nhiên quay đầu nhìn về phía trưởng nhóm người, vẻ hiền hòa trên mặt đã sớm mất đi, thay vào là vẻ nghiêm túc: “Trở về nói cho chủ gánh hát, đứa nhỏ này không tệ, ta thích, ta biết rõ về sau hấn sẽ thành người tài. Các ngươi đừng luôn đánh hấn, không cho tùy tiện bắt nạt hấn, nếu để cho ta biết, ta nhất định sẽ không khách khí với các ngươi!”

Lại chuyển sang thiếu niên, trong mắt không tự chủ mang theo dịu dàng, “Ngươi giữ kỹ cây trâm này. Nếu sau này gặp phải ai bắt nạt ngươi, ngươi cầm nó đến Dật Vương phủ tìm ta. Chỉ cần ta còn một ngày, ta tuyệt đối sẽ ra mặt vì ngươi, nhớ chưa?”

“Đạ.” Thiếu niên được sùng mà kinh sợ gật đầu, đẩy mắt lại viết đầy nghi ngờ, giống như đang hỏi – tại sao?

Sao nàng có thể cho hắn biết, bởi vì đôi mắt hắn khiến cho nàng nhớ tới ca ca ruột đã nhiều năm không gặp?

Quý Du Nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, lại quay lại kéo Ninh Vương phi: “Được rồi, đại hoàng tẩu, chúng ta đi thôi!”

“Được, chúng ta nhanh đi về, tìm Thái y tới kiểm tra cho muối một chút. Mặc dù muối không chảy máu không chảy xức, nhưng ai biết chỗ nào không bị thương? Vẫn cẩn thận là hơn.”

“Không cần. Muối không sao, chúng ta đi ngắm mẫu đơn đi.”

“Nhưng mà...”

“Đi thôi!”

“Được rồi! Nhưng mà, chúng ta đi ngắm mẫu đơn, Ninh nhi Tú nhi, các người nhanh đi mời Thái y! Đi nhanh về nhanh!”

...

Nói xong, hai người lại tiếp tục đi về phía hoa viên, ném lại đám người kia ở xa xa phía sau.

Chỉ có điều...

Đi thêm được vài chục bước, Quý Du Nhiên lại càng cảm thấy có gì không đúng.

Hình như có một đôi mắt, vẫn chăm chú nhìn vào người nàng, giống như hai ngọn lửa nóng bỏng, thiêu nàng thật lâu, muốn lưu lại hai dấu ấn thật sâu trên người nàng.

Chịu hết nổi quay đầu lại, không ngờ đối diện với hai tròng mắt trong suốt như suối nguồn.

Là thiếu niên đó, hắn vẫn còn đứng ở đó, sững sờ nhìn theo nàng, mặc cho người gánh hát kéo hắn hắn cũng không nguyện ý di động.

Đứa nhỏ này...

Khóe miệng khẽ nhếch, Quý Du Nhiên cười với hắn, khoát khoát tay – trở về đi!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Vườn hoa mẫu đơn

Đẹp loạn một trận sóng gió, nhưng dường như mặt nước trong lòng Quý Du Nhiên vẫn bành trướng không thôi.

Không ngờ, nàng thật sự không nghĩ đến, mới sáng sớm đã xảy ra chuyện như vậy, rõ ràng để cho nàng gặp gỡ hắn!

Sớm biết thế, kiếp trước nàng sẽ không bức bối cùng đám nữ nhân kia ở chỗ đó, bước ra trước, nói không chừng nàng sẽ gặp được người có đôi mắt hẹp dài cực kỳ giống ca ca mình!

Nói không chừng, bởi vì gặp gỡ nàng, nàng sẽ không tự trách mình như vậy, vò đã mẻ lại sứt, tiếp đến... Haizzz, thôi.

Một con ác mộng, nghĩ lại mà kinh, không nghĩ cũng được.

“Nhị đệ muối, đến đây, muối xem!”

Đột nhiên nghe thấy Ninh Vương phi khẽ gọi, nhìn theo phương hướng nàng ấy chỉ, Quý Du Nhiên thấy một biển hoa mẫu đơn khổng lồ ngay trước mắt.

Bước sang bên trái, ước chừng rộng khoảng một mẫu đất, bên trong gieo trồng chính tề trên trăm gốc hoa mẫu đơn.

Đúng tiết cuối xuân đầu hạ, hoa mẫu đơn tranh nhau đua nở, đẹp không sao tả xiết.

Mặc dù đã không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng Quý Du Nhiên vẫn không chịu nổi mà chìm đắm say mê.

“Đẹp quá!” Chịu hết nổi than ra tiếng, nàng đi lên phía trước vài bước, nâng một đóa hoa mềm mại lên nhìn, lòng tràn đầy vui mừng không hề che giấu.

“Đại Hoàng tâu thật lợi lại, không chỉ xinh đẹp, ngay cả hoa cũng đẹp như vậy, muội thật sự bội phục tâu!”

“Nhị đệ muội nói chi vậy. Nếu muội thích, ta đưa muội vài gốc.” Ninh Vương phi nhẹ nhàng cười nói.

Hôm nay nàng mặc một bộ váy dài màu vàng nhạt, đứng trước mặt mọi người ở vườn hoa, phảng phất giống như một đóa mẫu đơn nở rộ, đón gió phấp phới, xinh đẹp lạ thường.

Nghiêng đầu, Quý Du Nhiên nhỏ giọng hỏi: “Nhìn phẩm chất hoa này, chắc là Diêu Hoàng?”

Ninh Vương phi gật đầu, “Mẫu đơn là vua của trăm hoa, mà đứng đầu trong mẫu đơn là Diêu Hoàng Ngự Tử, ta yêu Diêu Hoàng, nên chỉ chọn loại đó.”

Hàng đầu trong hàng đầu, giá trị nhất định xa xỉ, cũng rất khó tìm được, nhưng nàng ấy lại có thể một hơi sưu tập được nhiều như vậy, quả thật không đơn giản. Quý Du Nhiên hàm mộ cười nói: “Đúng vậy, Diêu Hoàng này rất đẹp, rất tôn lên con người tâu. Tâu cũng chính là nhân tài kiệt xuất trong nữ tử thiên hạ.”

“A, ta bây giờ thì tính gì là kiệt xuất? Cũng chỉ là một – thôi!” Về u oán lóe lên rồi mất trong mắt Ninh Vương phi, nuốt nửa câu còn lại vào trong bụng, nàng nhanh chóng lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Nhị đệ muội xem mấy gốc kia, lát nữa ta kêu người thu dọn xong đưa cho các muội.”

“Không cần.” Quý Du Nhiên vội vàng từ chối, “Hoa này chỉ có thể ở trong tay tâu mới có thể đẹp mắt như vậy, nếu đi theo muội, chỉ sợ không tới mấy ngày đã khô héo, muội thấy tâu dùng lãng phí tâm huyết nữa. Về sau nếu muội muốn ngắm hoa, thì tới nhà xem một chút là được. Chỉ cần đại Hoàng tâu không ghét bỏ muội là được!”

“Muội muốn ngắm cứ việc đến, ta đang lo mỗi ngày một mình nhàn rỗi không ai nói chuyện cùng ta đây!” Ninh Vương phi lập tức kéo tay nàng, “Nhị đệ muội, muội phải tuyệt đối nói lời giữ lời, không thể lừa ta!”

“Được, vậy sau này muội dẫn theo Vương gia tới đây chơi!” Quý Du Nhiên vội vàng gật đầu, hai nữ nhân nhìn nhau cười, hết sức xán lạn.

“Biểu muội, sao muội lại ở đây?”

Đang cười đến vui vẻ, đột nhiên một giọng nam dịu dàng lọt vào tai.

Ấm áp như ánh mặt trời, êm ái như gió xuân, ấm áp như ánh mặt trời sáng sớm, ấm áp mỗi tế bào mạch máu trên người nàng.

Chịu không nổi quay đầu lại, đã thấy một nam tử mặc áo gấm màu xanh nhạt đứng ngoài vườn hoa.

Vóc người hần thon dài, đầu đội ngọc quan, ngũ quan tuấn tú không hề thua kém hoa mẫu đơn nổi bật đầy trong mắt.

Trong đôi mắt đen lay láy đầy một vòng sáng dịu dàng, khi nhìn qua thì khóe môi hần hơi nhếch lên, giống như chứa đựng nụ cười yếu ớt, khiến lòng người ta mềm nhũn ra trong phút chốc, không nhịn được bèn nhìn hần cùng nhau cười.

Trong lòng Quý Du Nhiên thoáng động.

Nếu như trước đó không gặp được người thiếu niên kia, nàng còn có thể giống như đời trước, bị nam nhân dịu dàng đầy người này mê hoặc khiến đầu óc choáng váng.

Nhưng mà rất hiển nhiên, có thiếu niên diễm phúc đánh vào trước đó, bây giờ nàng không hề choáng váng như trong tưởng tượng ở đời trước.

Hoàn toàn khác biệt, đầu óc nàng tỉnh táo khác thường, thậm chí còn dò xét cẩn thận trang phục đối phương, sau đó quay đầu đi tiếp tục thưởng thức hoa mẫu đơn.

“Biểu ca!” Cùng lúc đó, Ninh Vương phi khẽ gọi, bước nhanh ra tiến đón, “Sao huynh cũng tới?”

“Thấy cuộc vui nhàm chán, nên ta muốn tới ngắm mẫu đơn một chút, không ngờ muội cũng ở đây.” Đối phương dịu dàng nở nụ cười, ánh mắt liếc về phía Quý Du Nhiên.

Ninh Vương phi vội vàng xoay người giới thiệu bọn họ, “Nhị đệ muội, đây là biểu ca nhà mẹ ta. Biểu ca, đây là Dật Vương phi.”

“Thì ra là Dật Vương phi.” Nam nhân vội vàng ôm quyền hành lễ.

Người này, kém quá xa ca ca nàng.

Đến gần nhìn, Quý Du Nhiên càng phát hiện trên người hần có rất nhiều cạm bẫy.

Mặc dù vóc người trang phục rất giống, ngay cả khí độ nho nhã ôn hòa trên người cũng khiến cho nàng gần như mất hồn, nhưng mà, nhìn kỹ một chút, sẽ phát hiện trong đó có phần cố ý quá nhiều.

Mỗi cử động của nam nhân này, tất cả đều lộ ra về không được tự nhiên.

Nhưng mà, sao đòi trước nàng không phát hiện ra?

Quý Du Nhiên tự giễu cười một tiếng, quả nhiên người trong cuộc luôn mê muội!

Đáp lễ lại, Ninh Vương phi đã đi qua nói: “Nhị đệ muội, đệ đừng thấy tuổi biểu ca của ta không lớn lắm, nhưng huynh ấy giỏi trông mẩu đơn! Từ nhỏ dưới sự chỉ dạy của huynh ấy ta mới học được trông Điều Hoàng như thế nào.”

“Vậy sao?” Quý Du Nhiên mỉm cười, “Người trong nhà đại Hoàng tâu quả nhiên khéo tay, đa tài đa nghệ.”

“Dật Vương phi quá khen, chẳng qua tại hạ chỉ tán gẫu trong lúc rảnh rỗi dùng để giết thời gian mà thôi.” Nam nhân cười, đôi mắt hiền hòa như nước nhìn nàng, cuối cùng vẫn không gọi lên nổi chút gọn sóng trong đáy lòng nàng.

Thậm chí, Quý Du Nhiên không thể không nghĩ tới thiếu niên trước đó, có cặp mắt thanh khiết như nước suối nguồn mới chân chính khiến cho nàng ngày đêm không yên.

Người này, vẫn thua xa ca ca nàng vẫn yêu mến. Nên cười cười đáp lại: “Vậy sao, ta chỉ có sao nói vậy.” Rồi chột nhướn mày, một tay nâng trán.

Lục Ý vội vàng chạy lại đỡ nàng, “Vương phi, người làm sao vậy?”

“Không biết, đột nhiên hơi chóng mặt.” Thuận thế dựa vào người Lục Ý, giọng Quý Du Nhiên đột nhiên suy yếu đi.

“Chắc là do trước đó bị té?” Ninh Vương phi cũng lộ vẻ lo lắng, “Người đâu, mau đỡ Dật Vương phi đến phòng khách đi! Nhanh phái người đi thúc giục, mời Thái y nhanh chóng tới đây!”

Tiếp theo bận rộn liên tục.

Quý Du Nhiên được người nhanh chóng đỡ đến phòng khách của Ninh Vương phi, nằm xuống giường cao gối mềm, Thái y vẫn còn chậm chạp chưa đến.

Lòng Ninh Vương phi nóng như lửa đốt, hết lần này đến lần khác phái người đi mời. Vừa nói, thỉnh thoảng nàng còn ngước ra cửa nhìn.

Theo ánh mắt của nàng ấy, Quý Du Nhiên phát hiện một góc áo gấm màu xanh nhạt.

Lúc này môi đỏ mọng khẽ nhếch, nhắm mắt nằm xuống.

Lập tức, một người thiếu niên mặc áo bào màu xanh lơ cử chỉ nhanh nhẹn hiện hiện ở trong não. Hắn có ngũ quan xinh xắn, dáng người cao gầy thon dài, đôi mắt trắng đen rõ ràng, trong suốt như một ao nước trong.

Nhìn nàng, hắn khẽ môi cười, sắc mặt ôn hòa, không mang danh lợi, còn mang theo bất lực nhẹ nhàng, cùng với cung chiêu không thể nói thành lời, phảng phất như một làn gió ấm thổi tới, ấm đến lòng nàng cũng tan ra.

“Ca ca...” Há hốc mồm, Quý Du Nhiên khẽ gọi một tiếng, hạnh phúc nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tiết lộ cơ mật

Không bao lâu, thái y đến.

Bắt mạch cho nàng xong, chỉ nói đã bị kinh sợ, thân thể không đáng lo ngại, kê một đơn an tâm tĩnh khí rồi rời đi.

“Ái phi, ái phi!” Chân trước Thái y vừa đi, chân sau Phượng Dục Minh nghe được tin tức đã chạy đến, bụi đất trên người còn chưa được phui sạch sẽ, “Ái phi, nàng thế nào? Nghe nói có người đụng nàng đúng không? Là ai? Nàng nói cho bản Vương, bản Vương đánh hắn giúp nàng!”

Thật đúng là... Là miệng ai lớn như vậy, truyền tin tức cho hắn nhanh như thế? Quý Du Nhiên nhún mày, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa.

Phượng Dục Minh thầm hiểu trong lòng, lập tức đứng dậy, khí phách hùng dũng oai vệ hiện ngang chạy ra bên ngoài, một cước hùng hăng đạp lên nam tử đứng ở ngưỡng cửa! Thế còn chưa đủ, lại dùng lực giẫm lên mấy cước, trong miệng hét lớn: “Xem từ nay về sau người còn dám đụng vào ái phi của bản Vương nữa không! Bản Vương đánh chết người!”

“Trời ơi! Nhị Hoàng đệ, đệ đánh lầm người!” Thấy thế, nụ cười của Ninh Vương phi trắng bệch, liên tục không ngừng lớn tiếng kêu lên.

Nhưng Phụng Dục Minh vốn không nghe, tiếp tục tăng quyền cước với hắn.

Người làm khác trong Vương phủ đương nhiên cũng chỉ có thể nhìn, ngàn vạn lần không dám động thủ với đường đường là Vương gia.

Chờ hắn đánh đối phương hơn mười lần, Quý Du Nhiên mới ‘đột nhiên tỉnh ra’, ‘vội vàng’ bò xuống giường kéo hắn: “Vương gia, chàng nghĩ sai rồi, hắn không đụng đến ta!”

“Không có sao?” Lúc này Phụng Dục Minh mới ngừng tay, trong đôi mắt đen láy viết đầy nghi ngờ.

Quý Du Nhiên lắc đầu, “Thật sự không có. Hắn là biểu huynh nhà mẹ đẻ của đại Hoàng tẩu, mới vừa rồi chúng ta gặp ở vườn mẫu đơn, nói cũng không nói mấy câu, hắn sao có thể vô duyên vô cớ động thủ với ta?”

“Vậy ai động nàng? Nói cho bốn Vương, bốn Vương giáo huấn hắn giúp nàng!” Phụng Dục Minh lại nói, bắt đầu xắn tay áo rồi.

“Không có ai!” Quý Du Nhiên vội vàng giữ hắn lại, “Ta chỉ đứng lâu hơi mệt, cho nên tới đây nghỉ ngơi một chút. Là ai nói cho chàng biết ta bị đụng hôn mê?”

“Là... Bốn Vương quên rồi!” Suy nghĩ một chút, Phụng Dục Minh nói như thế.

Quý Du Nhiên vô lực, nhưng mà điều này cũng có tình có lý, nơi này người nào mà không phải người sành sỏi? Bọn họ làm việc đương nhiên cẩn thận mọi chuyện, sẽ không lưu lại dấu vết gì.

Nên giả bộ giận dữ nói, “Cũng không biết kẻ nào lắm mồm, nghe thấy một chút tiếng gió đã truyền loạn, làm hại Vương gia chàng lo lắng thành như vậy. Nếu để ta bắt được, xem ta có xé miệng hắn không!”

“Chắc là nha đầu phía dưới nghe lầm! Cũng nhất thời do tình thế cấp bách nói sai, việc này nhị đệ muội không cần quản, quay đầu ta nhất định gọi người tìm ra người trừng trị thích đáng một trận.” Ninh Vương phi vội vàng nói, trong mắt lưu chuyển một vòng ai oán, “Chỉ đáng thương cho biểu ca ta, tự dưng bị thiệt thòi lớn như vậy.”

Ánh mắt phu thê Quý Du Nhiên lúc này mới quay về phía công tử văn nhã vô duyên vô cớ bị đánh đau một trận.

Đương nhiên, bị đè xuống đất vừa đá lại đánh, áo choàng sạch sẽ gọn gàng sớm vừa dơ lại nhẵn, một đầu tóc đen được chải vuốt chỉnh tề giờ mất trật tự rồi, chiếc quạt trong tay rơi xuống đất giờ bị quét qua một bên. Trước lịch sự nho nhã, nhẹ nhàng phong độ trên thân người giờ không thấy nữa, trong mắt Quý Du Nhiên chỉ thấy một tiểu nam nhân mặt mày xám tro.

Bởi như vậy, hắn càng không giống ca ca của nàng rồi.

Phải biết rằng, lúc trước ca ca của nàng là mỹ nam đệ nhất Kinh thành, phong thái tuyệt vời, không nhiễm trần tục, cho dù chán nản hết sức, nhưng khi độ này không giảm nửa phần, ngược lại càng thêm vài phần của vẻ đẹp lộng lẫy, vẫn khiến một đám nữ quyến ở Kinh thành thấy mà tâm hoảng ý loạn, bao nhiêu người thậm chí không phải quân không lấy chồng.

Chỉ tiếc, thời gian thấm thoát thoi đưa, người và vật đã không còn, cũng không biết thiếu niên tuyệt sắc đó hiện giờ ở đâu, trôi qua như thế nào.

“Hi hi he he.” Lúc này mới chính thức ý thức được mình đánh lầm người rồi, thái độ của Phụng Dục Minh cũng mềm đi, nhếch miệng lên cười cười với nam nhân kia, bàn tay không được tự nhiên gãi gáy, “Xin lỗi, bốn Vương sai rồi, người sao rồi? Có nặng lắm không? Nếu không, bốn Vương đền người chút tiền thuốc thang?”

Biểu ca của Ninh Vương phi tỏ vẻ muốn khóc, khó khăn lắm mới cắn răng trả lời: “Không có gì đáng ngại, chẳng qua chỉ là chút thương da thịt thôi, Đại Vương gia không cần lo lắng.”

Mới là lạ! Hiện giờ toàn thân hắn không chỗ nào không đau, có thể nhìn thấy tên này ra tay ngoan độc. Lần này cho dù không thương tổn gân cốt, nhưng vết thương da thịt kia cũng đủ để cho hắn đau rất nhiều ngày rồi.

Nhưng mà, như vậy thì thế nào? Hắn đâu thể so đo với một Vương gia ngọc? Huống chi, bây giờ còn ở trong phủ đệ của biểu muội.

Ninh Vương phi cũng nhanh chóng nói: “Thái y vừa mới đi ra ngoài, chắc còn chưa đi xa. Người đâu, nhanh chóng mời Thái y lại!”

Rồi kéo biểu ca nhà mình, “Biểu ca, huynh đi theo muội nghỉ một lát trước! Cũng để cho Thái y kiểm tra một chút cho huynh.”

Biểu ca của Ninh Vương phi yên lặng đi theo, trước khi đi lại quay đầu liếc nhìn Quý Du Nhiên. Ánh mắt muốn nói lại thôi, giống như muốn nói gì đó.

Quý Du Nhiên vốn lười phải nhìn hắn, lúc này kéo Phụng Dục Minh lên, tự tay lau mồ hôi trên đầu cho hắn, nhẹ giọng oán trách: “Vương gia chàng thiệt là, vết thương trên người còn chưa hoàn toàn tốt, sao lại bắt đầu lộng lẫy rồi hả? Không phải Thái y dặn dò bảo chàng tuyệt đối đừng tìm người tức giận sao?”

“Bỏn Vương chính là chịu hết nổi!” Phụng Dục Minh nhỏ giọng nói, miệng còn vênh lên cao cao.

“Đúng vậy, vừa nghe nhị Hoàng tẩu xảy ra chuyện, nhị Hoàng huynh lập tức nhảy lên, một người chạy nhanh chóng, những người khác đều đuổi theo không kịp.”

Chuyện chuẩn bị kết thúc rồi, thất Hoàng tử mới khoan thai chậm rãi tới. Mặc dù còn chống gậy, nhưng sau vài ngày cộ sát trước đó, bây giờ ở trước mặt phu thê Quý Du Nhiên hẳn không mất tự nhiên nữa, ngữ điệu nói chuyện cũng nhanh nhẹn hơn nhiều.

Nghe nói như thế, trong lòng Quý Du Nhiên không nhịn được lại ngọt ngào, nên lôi kéo Phụng Dục Minh vào nhà ngồi xuống.

Thất Hoàng tử theo đuôi đến, trong mắt nhuộm lên nụ cười nhẹ: “Nhị Hoàng tẩu, nhị Hoàng huynh thật sự để ý đến tẩu! Tình cảm phu thê hai người thật tốt.”

“Đúng thế, nàng là ái phi của bỏn Vương mà!” Phụng Dục Minh tuyệt đối là kẻ gia hỏa thấy cộc thì bò lên, lập tức cười rạng rỡ, kéo tay Quý Du Nhiên không buông ra.

Quý Du Nhiên lắc lắc không thoát, cũng lười, dù sao những ngày kia hình tượng của bọn hắn gần như đã bị hủy trước mặt người đệ đệ này rồi, nên quyết định vô dã mễ lại sứ, “Vương gia nói rất đúng, chàng là trượng phu của ta, đối xử tốt với ta như vậy, ta đương nhiên phải đối xử tốt với chàng rồi.”

Nói xong, hai người nhìn nhau cười, tình cảm ấm áp vô thức lan truyền khắp nơi, khiến những người đứng xem đều không kiềm chế được mỉm cười theo.

Trong mắt thất Hoàng tử thoáng hiện lên vẻ hâm mộ, “Nhị Hoàng huynh hai người chung đụng hòa hợp như thế, thật sự có thể nói là ông trời tác hợp cho. Chỉ có điều -” ngừng một chút, hắn cẩn thận quan sát bốn phía một chút, phát hiện bên trong chỉ có nha đầu cận thân Lục Ý của Quý Du Nhiên, nên lạng lẽ đi về phía bọn họ, hạ giọng nói, “Nhưng mà, đệ nghe mẫu phi nói, hình như mẫu hậu chuẩn bị thu xếp ban thưởng cho Thái tử Hoàng huynh và nhị Hoàng huynh mỗi người mười mỹ tỷ! Chỉ chờ sau khi hai người thành hôn ba tháng mà không mang thai, người sẽ ban thưởng xuống.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Ghen ghét nhỏ nhỏ

Ba tháng? Bây giờ bọn họ đã đại hôn không sai biệt lắm chừng hai tháng rồi?

Hoàng hậu nương nương nghĩ thật sự chu đáo, nàng mới vừa tiêu diệt do thám nàng ta đặt ở Dật vương phủ, đảo mắt nàng ta đã kiếm có nhét người mới vào? Không thể tìm được tư liệu trực tiếp về hành động của bọn họ, lão nhân gia nàng ta rất lo nghĩ thật sao? Quý Du Nhiên cười nhạt.

Phụng Dục Minh thì chớp chớp mắt, vẻ mặt tò mò hỏi: “Mỹ tỷ? Đẹp bao nhiêu? Có đẹp hơn ái phi không?”

“Đó là đương nhiên, hơn nữa tài nấu nướng siêu phẩm, có thể so với ngự trù!” Quý Du Nhiên cười lạnh nói.

Lời vừa nói ra, lập tức nhận lấy ánh mắt như bốn đèn pha càn quét bắn tới người.

Phụng Dục Minh lập tức hỏi, “Ái phi, sao nàng biết?”

Ừa, sao nàng lại nói ra sự tình biết đến ở kiếp trước? Quý Du Nhiên giật mình, vội vàng nặn ra nụ cười: “Đoán chứ sao! Không phải mẫu hậu vẫn luôn nhìn không vừa mắt ta sao? Ta nghĩ, nếu muốn đưa người mới tới, đương nhiên phải tìm được người chèn ép ta khắp nơi. Mà bây giờ, chẳng phải Vương gia thích tài nấu nướng của ta sao? Như vậy tìm mấy người tinh thông trù nghệ tới, có thể dễ dàng đánh bại ta, trái tim Vương gia dĩ nhiên bị nàng ta mang đi.”

Kiếp trước, sau khi nàng và Phụng Dục Minh thành hôn ba tháng, Hoàng hậu nương nương đúng là đưa mười mỹ nhân vào. Một người trong đó chính là nữ ngự trù, ngày thường xinh đẹp như hoa, ngay từ đầu nàng ta thật sự bắt lấy Phụng Dục Minh rồi. Sau đó nàng từ trong ăn năn hối hận hiểu ra, lại dốc bao công sức mới có thể kéo hắn về bên cạnh mình.

Còn lần này, ngay từ đầu Phụng Dục Minh đã tỏ vẻ rất thích tài nghệ nấu ăn của nàng, nghĩ cũng không cần nghĩ Hoàng hậu nương nương càng sẽ đưa nha đầu coi như vũ khí bí mật kia đến, nói không tốt có khi còn kèm theo vài người có tài nấu nướng siêu phẩm.

Đến lúc đó, nàng khó khăn lắm mới có thời gian yên bình sẽ biến thành như thế nào, nàng gần như có thể đoán được.

“Nhị Hoàng tẩu, tẩu ăn dấm sao?” Đột nhiên, một giọng nói yếu ớt vang lên, khiến lòng Quý Du Nhiên nhảy dựng.

“Ta... Không thể nào!”

“Thật sự không có sao?” Thấp giọng hỏi, khoe miệng Thất Hoàng tử cong lên một chút đường cong.

Tiểu hài tử này...

Sao trước kia nàng không cảm thấy hấn vô sỉ như vậy?

Quý Du Nhiên hơi ngửa tay rồi.

Nhưng Phụng Dục Minh lại không biết, lần nào cũng thêm dầu vào lửa: “Ái phi nàng ăn dấm sao? Tại sao vậy? Bỏn Vương không thấy nàng ăn dấm nha! Không phải nàng nói nàng không thích ăn dấm sao?”

Tên này nói đúng là ông nói gà bà nói vịt, Quý Du Nhiên thật sự không hiểu có nên cảm thấy cao hứng vì hấn đơn thuần không.

“Nhị Hoàng huynh nghe lầm rồi!” Lúc này, Thất Hoàng tử còn muốn chen vào một chân, “Ý của đệ nói, biết lập tức sẽ có mười mỹ nhân vào phủ, nhị Hoàng tẩu mất hứng.”

“Hả, tại sao?” Cho nên nghiêng đầu, về mặt Phụng Dục Minh nghi ngờ.

Quý Du Nhiên dẫu môi.

Là một nữ nhân cũng sẽ không hy vọng trong tân hôn của mình, bên cạnh trượng phu sẽ có yến oanh vây quanh? Huống chi còn thoáng cái đến mười! Thêm vào đó chính giữa còn có gián điệp nằm vùng!

“Được rồi!” Thấy đáng vẻ thờ phỉ phò của nàng, Phụng Dục Minh vỗ tay, “Nếu ái phi nàng không vui, chúng ta không cần nữa! Bây giờ bỏn Vương sẽ đi gặp mẫu hậu, kêu người không cần đưa người đến, chúng ta không cần!”

“Chàng trở lại cho ta!” Vội vàng bắt đồ quý có gió nói mưa trở lại, Quý Du Nhiên lờm hấn, “Chàng tưởng rằng chỉ cần d1end4n13q21yd0n một câu của chàng mẫu hậu sẽ không cho chàng rời hả?”

Người tưởng rằng mặt mũi của người lớn vậy? Huống chi, việc này còn không xác định, chỉ là tin tức nho nhỏ mà Địch phi nghe được thôi, có thể chắc chắn sao? Nếu như bây giờ đi qua, Hoàng hậu nương nương trả đũa thì làm thế nào?

“Nếu mẫu phi không đáp ứng, vậy bỏn Vương đi tìm Hoàng tổ mẫu, để người làm chủ cho bỏn Vương! Nếu Hoàng tổ mẫu không được, vậy... Vậy bỏn Vương sẽ khóc cho họ xem! Khóc cho bọn họ trời đen kịt, xem bọn họ có đáp ứng không!”

Kẻ ngốc chính là kẻ ngốc, cách suy nghĩ vấn đề cũng đơn giản trực tiếp như vậy.

Quý Du Nhiên vô lực lắc đầu: “Chàng quên đi!”

Hấn thật sự làm vậy, kết cục của hai người bọn họ nhất định sẽ rất thảm!

“Tùy tiện đi! Chúng ta đừng động, bọn họ thích làm sao thì làm thế.”

“Như vậy sao được? Không phải ái phi nàng không thích bọn họ vào phủ sao?”

“Ta chỉ không thích các nàng quần lấy chàng từ sáng đến tối.”

Quý Du Nhiên nói xong, đột nhiên lóe sáng, “Vương gia, nếu không, chúng ta thương lượng chuyện này.”

“Cái gì?”

“Chuyện này, trước hết chúng ta khoan để ý tới, tất cả coi như không biết. Đợi đến lúc đó nếu mẫu hậu thật sự đưa người tới, chàng cứ giao bọn họ cho ta, sống hay chết đều do ta quyết định, chàng không cần nhúng tay, như thế nào?”

“Được!” Phụng Dục Minh không chút nghĩ ngợi lập tức gật đầu, “Chỉ cần ái phi nàng vui mừng, nàng muốn như thế nào thì làm như thế đó!”

“Ừ, biện pháp này của nhị Hoàng tẩu không tệ!” Thất Hoàng tử cũng gật đầu theo.

Quý Du Nhiên lập tức chuyển sang hấn, cười với hấn đến mặt mày cong cong.

Tim thất Hoàng tử đột nhiên đập rộn lên: “Nhị hoàng tẩu, tẩu... Tẩu nhìn ta như vậy làm gì?”

“Không có gì, chính là rất cảm ơn đệ. Nếu như không phải đệ kịp thời báo tin tức này, đến lúc đó hai chúng ta nhất định sẽ loay hoay đến náo loạn, vì vấn đề mảy may đầu vào phủ mà đau đầu.”

Nếu như không phải hiện giờ hấn nói một tiếng, nàng thiếu chút nữa đã quên việc sau này Hoàng hậu nương nương phái một đám do thám tới! Xem ra, trở về nàng phải hồi tưởng kỹ lại chút chuyện đã xảy ra năm đó mới được, không thể lại tiếp tục mù quáng như vậy.

Được khen thưởng, thất Hoàng tử cười đến rất mắc cỡ, “Tiện tay mà thôi, hai người giúp đệ chuyện lớn như vậy, đệ bánh ít đi, bánh quy lại là việc cần làm. Hơn nữa, mẫu phi cũng nói, mẫu hậu làm vậy vốn không chân chính. Phu thê hai người đang ngọt ngào, lại có thể nhét vài người mới vào, đây không phải rõ ràng phá hư tình cảm của hai người sao?”

Ồ, người bệnh tật từ sáng đến tối chỉ biết lau nước mắt sẽ nói lời thấu tình đạt lý như vậy sao? Quý Du Nhiên cười cười: “Địch phi nương nương nói không sai, mẫu hậu làm vậy đúng là không chân chính.”

Hơn nữa, suy nghĩ một chút, sau này chuyện không chân chính bà ta cũng làm nhiều lần! Còn có cái gọi là mẫu thân đại nhân nhà mẹ đẻ, còn có tỷ tỷ của mẫu thân đại nhân – Đại Trương thị, bọn họ không thiếu đào hầm ngáng chân nàng.

Kiếp trước dù vô tình hay cố ý đã từng trải qua rất nhiều biện pháp của các nàng, hiện giờ chuyện cũ lâu như vậy, mặc dù nàng còn nhớ đại khái mạch lạc chuyện đã xảy ra, nhưng nói đến cụ thể, luôn có vài chi tiết nàng đã mơ hồ.

Phương pháp bình đến tướng chán nước đến đất chặn chỉ có thể trị phần ngọn không thể trị tận gốc với nàng cô đơn lẻ bóng. Việc cấp bách, nàng phải nghĩ ra cách tốt nhất để ứng đối mới được.

Tốt nhất là chủ động xuất trận, đánh cho các nàng ta trở tay không kịp, ai bảo các nàng cứ có tâm tình từ sáng đến tối nghĩ sao hại nàng.

Nhưng mà, làm thế nào mới có thể chính thức đâm chọc chỗ đau của các nàng ta đây, để cho các nàng ta tự động rối loạn trận cước đây? Đây là một vấn đề lớn, phải suy nghĩ kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Suy một ra ba

Có một ý tưởng là chuyện quá dễ dàng. Nhưng áp dụng cụ thể ra sao, vào tay từ góc độ nào, lại là chuyện khiến người ta hết sức hao tổn tâm trí.

Quý Du Nhiên khổ cực suy nghĩ thật lâu, suy cho cùng vẫn không tìm ra phương pháp phá giả: Hoàng hậu, Trương thị, tiểu Trương thị, Thái tử phi, bốn người này là đối tượng chủ yếu nàng muốn đầu.

Bởi vì quan hệ người thân, bởi vì đủ loại lợi ích liên quan, bốn người bọn họ tạo thành một mạng lưới liên lạc dày đặc, đây cũng chính là cơ sở để bốn người bọn họ liên thủ đối phó nàng. Muốn một lần đối phó với bốn người bọn họ, đây quả thật không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng mà, nàng lại không thể ngồi nhìn mặc kệ, chờ vô ích bọn họ chủ động tới tập kích.

Dù sao, trong đầu nàng vẫn còn trí nhớ một năm kia, coi như nàng may mắn tránh được một năm này, vậy sau một năm? Hai năm? Thậm chí còn mười năm hai mươi năm?

Nàng luôn không có khả năng vẫn may mắn như thế? Bốn người kia đều không phải đèn đã cạn dầu, muốn thiết kế nàng chính là một câu nói.

Nhưng với nàng mà nói, lập tức phải đề phòng bốn người, cùng với vô số nanh vuốt là thù hạ của bọn họ, rất lâu sẽ không thể phân thân, mệt mỏi kiệt sức.

“Ái phi, ái phi!”

Thân thể bị người dùng sức lay, Quý Du Nhiên ngẩng đầu lên, lại thấy khuôn mặt thờ phi phò của Phụng Dục Minh.

“Vương gia, sao vậy?”

“Hừ, nàng còn hỏi bản Vương?” Phụng Dục Minh trừng mắt, quay đầu ra không để ý đến nàng nữa.

Ặc... Quý Du Nhiên mờ mịt, vẫn là Lục Ý nhỏ giọng nhắc nhở nàng: “Vừa rồi Vương gia gọi ngài thật lâu, ngài vẫn không để ý đến, hiện giờ Vương gia mất hứng.”

Nàng cũng đoán được.

Quý Du Nhiên hơi mím môi, khẽ mỉm cười, chủ động nắm tay Phụng Dục Minh: “Vương gia, chàng đừng tức giận! Vừa rồi ta đang suy nghĩ một chuyện!”

“Nghĩ cái gì?” Có chuyện gì còn quan trọng hơn hấn sao? Phụng Dục Minh tức giận hỏi.

“Về thất Hoàng đệ.” Quý Du Nhiên nói, quả nhiên thành công hấp dẫn sự chú ý của hấn.

“Đệ ấy có gì tốt mà nghĩ.”

“Ta đang suy nghĩ, thất Hoàng đệ thật đáng thương! Thân thể Dịch phi không tốt, tự lo cũng không có thì giờ. Chân của đệ ấy lại không tốt, từ nhỏ đã bị tị Bình Cố bắt nạt, hiện giờ mặc dù Bình Cố được đưa đến bên cạnh Hoàng tổ mẫu, nhưng chắc chắn hiện giờ muội ấy cũng hận chết thất Hoàng đệ rồi. Về sau có cơ hội, muội ấy nhất định sẽ bắt nạt đệ ấy. Thất Hoàng đệ đáng thương, đệ ấy không trêu không chọc ai, sao vô duyên vô cớ lại bị bọn họ bắt nạt chứ? Chẳng nói đi, chúng ta giúp đệ ấy một chút được không?”

“Tại sao phải giúp đệ ấy?” Thấy trong lòng nàng đang nghĩ đến tiểu tử kia, trong lòng Phụng Dục Minh thoải mái hơn chút, nhưng vẻ mặt vẫn khó chịu mà kiêu ngạo.

“Bởi vì đệ ấy là đệ đệ của Vương gia ngài!” Quý Du Nhiên cười nói, “Thân là huynh trưởng, chẳng vốn nên bảo vệ đệ đệ, điều này cũng có thể làm nổi bật hình tượng nam tử hán của chàng đó!”

“Đúng vậy!” Mắt Phụng Dục Minh sáng lên, sáng tỏ thông suốt, “Ái phi nàng nói rất đúng! Chúng ta nên bảo vệ thất Hoàng đệ!”

Thật ra thì chính là chàng muốn làm d1end4n3q21yd0n nam tử hán một lần đi? Quý Du Nhiên oán thầm, sắc mặt trầm xuống: “Nhưng mà, nói ra đơn giản, Bình Cố là bảo bối tâm can của mẫu hậu, ai dám động đến muội ấy, đó không phải là đối nghịch với mẫu hậu sao?”

“Vậy chúng ta sẽ không ra tay từ muội ấy!” Phụng Dục Minh nói, “Chúng ta tìm Dụ Đức đi!”

Dụ Đức?

“Tại sao?”

“Bởi vì muội ấy vẫn đi theo bên cạnh Bình Cố! Thật ra thì, mẫu phi của muội ấy chỉ là tiểu cung nữ, bây giờ còn chưa phong tước, trong Hoàng cung sẽ không có mấy người nàng ấy dám đắc tội. Đi theo bên cạnh Bình Cố chỉ là cáo mượn oai hùm thôi. Ban đầu muội ấy còn bắt nạt bốn Vương mà, kết quả bị bốn Vương đánh cho một trận, sau cứ nhìn thấy bốn Vương lại đi đường vòng. Hiện giờ, chúng ta dụ dỗ đe dọa muội ấy, kêu muội ấy thời thời khắc khắc chú ý từng cử động của Bình Cố, một khi Bình Cố bắt nạt thất Hoàng đệ, lập tức ngăn cản. Nếu không chúng ta kéo muội ấy ra ngoài đánh, còn đánh mẫu phi của muội ấy! Bảo đảm muội ấy ngoan ngoãn nghe lời!”

Trời của tôi!

Quý Du Nhiên nghe được tròn mắt há mồm, “Vương gia, sao chàng nghĩ ra được?”

Người này, hán thật sự là một kẻ ngu sao?

“Cái này gọi là mượn lực chống lực!” Phụng Dục Minh rất hưởng thụ biểu hiện của nàng, “Trên binh thư viết!”

Thì ra hán còn từng xem binh thư? Quý Du Nhiên xem vậy là đủ rồi.

“Như thế nào? Ái phi, cách này của bốn Vương có thể được không?” Nói xong, Phụng Dục Minh lại chớp chớp mắt, lại trở về dáng vẻ con chó nhỏ tội nghiệp.

“Có thể được, quá có thể được rồi!” Quý Du Nhiên liên tục không ngừng gật đầu, giờ ngón tay cái lên với hán, “Vương gia chàng thật lợi hại!”

Phụng Dục Minh lập tức cười vui vẻ.

Cách này của hán, lại nói cũng không khó khăn, thật ra thì chính là ra tay với nhóm người bên cạnh Bình Cố, tìm được điểm yếu nhất trong đó, đánh tới nhược điểm kia. Sau đó, hợp với nhược điểm này, đánh vào trong nội bộ các nàng, sau đó đưa tay vào bên trong, từ từ tiêu diệt lực lượng của các nàng... Đúng rồi! Đưa tay vào bên trong!

Trước mắt chợt sáng lên, Quý Du Nhiên nàng nghĩ ra rồi!

Lập tức, miệng nàng nhếch lên, mặt mày hớn hờ, “Vương gia!”

“Ái phi?”

“Vương gia!” Nhảy dựng lên, nhào qua dùng sức ôm hán, Quý Du Nhiên nhiệt tình kêu to, “Chàng thật lợi hại chàng thật lợi hại! Ta thật sự rất thích chàng!”

“Ái ái ái... Ái phi?” Phụng Dục Minh ngốc luôn, không chống đỡ nổi nhiệt tình cuộn cuộn của nàng đập vào mặt.

Quý Du Nhiên cũng mặc kệ, bây giờ nàng rất vui vẻ, rất hưng phấn, cũng rất xúc động! Ôm chặt hán, nàng ra sức gọi: “Sao chàng có thể thông minh như vậy chứ? Ai nói chàng ngốc? Đầu óc chàng rõ ràng cũng rất lợi hại!” Khen còn chưa đủ, ngôn ngữ hoàn toàn không biểu đạt được cảm kích từ đáy lòng nàng, nàng vừa buông tay ra, nâng mặt của hán, nhón chân lên đưa môi thơm.

Một nụ hôn ướt át rơi lên mặt, cảm giác ấm áp thơm thơm khiến cho tứ chi hán cứng đờ, cảm giác giống như điện giật tập kích, trong nháy mắt truyền

khấp tứ chi bách hải. Phụng Dục Minh hóa đá.

“Nàng nàng nàng...” Thật lâu, hân mới giơ tay lên, gò má vốn trắng không sao cả cũng ửng hồng, giống màu ánh nắng chiều tươi đẹp nơi chân trời, trong tròng mắt trắng đen rõ ràng cũng nhuộm lên màu sắc khác thường. Nàng hồi lâu, hân khó khăn lắm mới quay đầu đi, hờn dỗi, muốn nói lại thôi phun ra hai chữ - “Không thích!” Rồi quay đầu, bịch bịch chạy mất.

“Vương gia...” Mất thấy hân chạy trốn như làn khói không thấy nữa, Quý Du Nhiên cũng ngây người.

Phi!

Lục Ý bên cạnh buồn cười: “Vương phi người thật ngây ngốc, Vương gia... Ngây ngốc hơn.”

Đúng là, rất ngốc. Nhớ lại biểu hiện vừa rồi của mình, mặt Quý Du Nhiên cũng nóng lên.

“Vương phi.” Lúc này, Bình công công đột nhiên xuất hiện ngoài cửa ngõ dáo dác, Quý Du Nhiên lập tức nâng mặt, “Chuyện gì?”

“Người phu Quý Tướng tới đây, nói là phu nhân Tướng gia ngã bệnh.”

“A.” Mẫu thân sinh bệnh, thân là nữ nhi nàng đương nhiên phải về nhà hầu hạ. Nhưng mà, đôi phu thê kia có muốn để cho nàng về không, vẫn là một vấn đề. Nhưng mà... Nàng quân xem bọn họ làm trò khi gió gi! Đi mòn gót sắt chẳng tìm thấy đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công phu, cơ hội đưa tới cửa, sao nàng có thể bỏ qua?

Khẽ cười một tiếng, Quý Du Nhiên gật đầu: “Kêu hân về, nói ít ngày nữa ta sẽ cùng Vương gia về phủ hầu hạ, cần phải hầu hạ mẫu thân đại nhân thoải mái dễ chịu!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chủ động xuất trận

Ngày hôm sau, Quý Du Nhiên nói lời giữ lời, chuẩn bị lễ hậu rồi đánh đến tận cửa Tướng phủ. Phụng Dục Minh sợ nàng lại bị người bắt nạt thua thiệt, chết sống cũng theo bên cạnh nàng vội vàng đi theo.

Thân là nữ nhi ruột thịt của tiểu Trương thị, Thái tử phi Quý Du Dung cũng xuất hiện ở đây đã lâu.

Khi Quý Du Nhiên đi vào phòng của tiểu Trương thị, hai mẹ con này đang tay nắm tay, mắt đắm lệ nhìn vào mắt đắm lệ, không biết đang thầm nói gì.

Chỉ có điều, Quý Du Nhiên nghĩ, chắc chắn có liên quan đến nàng, nếu không, tại sao khi nghe được giọng của nàng thì vẻ mặt bọn họ hoảng sợ như mèo bị dấm phải đuôi?

Bấm mạnh một cái vào thất lung, nặn ra chút nước mắt nơi khóe mắt, Quý Du Nhiên kéo dài giọng kêu lên: “Mẫu thân đại nhân, ngài thế nào? Nữ nhi nghe nói ngài bị bệnh? Bệnh có nặng không? Có nặng không? Đại phu nói như thế nào?”

Tiểu Trương thị bị câu hỏi của nàng bắn liên tục đập đến hoa mắt, lâu sau mới phản ứng kịp lại bị khuôn mặt buồn bã của nàng dọa cho gần chết. Vội vàng ôm chân lui vào bên trong, vẻ mặt die, n, da.nlze.qur,ydo/mn đề phòng nói: “Không có việc gì, chỉ bị gió rét, ho khan gay gắt một chút, không chết được.”

“A, vậy thân nữ nhi con yên tâm.” Vỗ ngực một cái, Quý Du Nhiên lại nở nụ cười vui mừng hơn hờ.

Nữ nhân này đương nhiên không thể chết được, nàng vẫn chờ đợi mời bà ta ném thứ gấp bội tất cả những gì đã làm với mẹ con nàng một lần!

Thấy nàng ta nở nụ cười, trong lòng tiểu Trương thị dĩ nhiên cực kỳ khó chịu, quay đầu sang bên ho khan mấy tiếng: “Thần phụ không có việc gì, làm phiền Dật Vương phi tới thăm.”

“Mẫu thân đại nhân nói chi vậy, ngài tuổi già lắm bệnh, thân là nữ nhi con nhanh tới hầu hạ không phải là chuyện đương nhiên sao?” Quý Du Nhiên cười, tự nhiên tiến đến mép giường ngồi, kéo tay tiểu Trương thị rồi hỏi, “Nếu bị bệnh, ngài vẫn cần nghỉ ngơi cho khỏe đi! Có muốn ăn gì không? Hoặc muốn tìm thứ gì? Tất cả đều nói cho con biết, nữ nhi con nhất định dốc toàn lực lấy cho ngài. Vương gia, chàng nói đúng không?”

“Đúng, ái phi nói gì chính là cái đó.” Phụng Dục Minh đứng ngoài cửa cười híp mắt gật đầu.

Quý Du Dung bị nàng ta đẩy sang một bên hận đến cắn răng nghiền lợi: “Tỷ tỷ, muội biết rõ tỷ đầy lòng tốt bụng. Chỉ có điều, chỗ mẫu thân đã có muội chăm sóc, mẫu thân muốn ăn gì muốn lấy cái gì muội cũng sẽ cùng Thái tử điện hạ lấy, tỷ không cần phí lòng này rồi.”

Còn đặc biệt cường điệu hai từ ‘Thái tử điện hạ’ và ‘cùng’ này, muốn tranh cãi với nàng sao? Chỉ tiếc, Thái tử điện hạ nhà nàng ta hôm nay vốn không có ở đây, lại nhìn đáng vẻ chột dạ lúc nói chuyện của nàng ta, vốn không hề có chút tin cậy nào. Quý Du Nhiên cũng lười vạch trần nàng ta, chỉ cười nhạt một tiếng: “Cho dù nói như thế nào, thân là nữ nhi, dù sao tỷ cũng phải ra một phần lực không phải sao? Có chuyện gì tỷ muội hai ta cùng nhau chia sẻ, cũng có thể giảm bớt chút gánh nặng trên vai muội. Muội vừa mới lên làm Thái tử phi, chắc hẳn trên đầu có rất nhiều chuyện phải làm”

Nữ nhân này hôm nay uống lộn thuốc sao? Đây là ý tưởng chung của hai mẹ con Quý Du Dung. Vừa vào cửa đã nhiệt tình hàn huyên như vậy, còn kéo tay cười, giống như đầu trí đầu dũng vừa rồi đều là ảo giác của các nàng.

Nhưng mà... Không thể coi thường nữ nhân này, trời mới biết khi nào nàng ta sẽ nổi điên lên hồ đồ một trận? Ký ức ngày lại mặt còn rõ như ban ngày, Quý Du Dung và tiểu Trương thị liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt hai người cũng viết đầy cẩn thận và đề phòng.

Ở cửa, Quý Tướng cũng không nhìn được nữa, nói giải vây thay thế tử và nữ nhi: “Được rồi, bây giờ đã nhìn, biết mẫu thân ngươi không có việc gì, Dật Vương gia, Dật Vương phi, mời hai vị theo vi thần ra phòng khách phía sau dùng trà, nghỉ ngơi một lát!”

“Được thôi!” Lá mặt lá trái với các nàng một phen, trong lòng Quý Du Nhiên cũng giống như chán ghét đến không chịu nổi. Nhanh chóng để cho Quý Du Dung nhường chỗ, kéo tay Phụng Dục Minh đi về phía hậu viện.

Rất hiển nhiên, tình cảm của Quý Thúc với nữ nhi này vẫn là chán ghét chiếm đa số. Để cho nhân vật nguy hiểm này tránh xa thế tử và nữ nhi bảo bối của hắn, rồi hắn lưu lại vài người nhìn bọn họ, bản thân thì chân như bôi dầu chạy mất.

Chờ hắn vừa đi, Quý Du Nhiên lập tức cười một tiếng xấu xa, rồi cùng Phụng Dục Minh bỏ rơi mấy cái đuôi nhỏ, vui sướng chạy ra vườn hoa phía sau Tướng phủ chơi tìm bảo vật.

Không có người khác tới quấy rầy, hai người chơi đến vui vẻ. Bất tri bất giác, không biết qua bao nhiêu thời gian, Quý Du Nhiên đột nhiên quay đầu lại, lại phát hiện một người ăn mặc kiểu quý phụ đứng trên đường nhỏ cách đó không xa, đang rướn cổ nhìn về phía bên này.

Phát hiện ra ánh mắt của nàng, phụ nhân ngẩn ra, liên tục không ngừng quay đầu đi.

Quý Du Nhiên nào có đạo lý để con cá lớn vô duyên vô cớ chuồn đi mất? Lập tức vội vàng mang theo khuôn mặt tươi cười đi tới: “Di nương, người cũng đến thăm bệnh mẫu thân đại nhân sao?”

Đúng vậy, người đến chính là Trương thị. Thật ra thì Quý Du Nhiên đã sớm phát hiện sự tồn tại của bà ta, nhưng vẫn không nhìn tới, cho đến khi cảm thấy đã đến lúc rồi, mới chủ động đi qua chào hỏi.

Nếu nàng đã lên tiếng, Trương thị cũng chỉ có thể đứng tại chỗ ngượng ngùng cười nói: ‘Đúng vậy! Muội muội muốn nói chuyện với Thái tử phi, nên ta ra ngoài một chút, không ngờ lại gặp người, thật khéo!’

“Đúng vậy sao? Trước kia lúc ở nhà mẹ đẻ, ta cũng không có mấy lần được gặp mặt di nương. Bây giờ xuất giá rồi, cơ hội chúng ta gặp mặt ngược lại càng nhiều.” Quý Du Nhiên cười, cầm một đóa hoa trong tay nghịch.

Nàng không thèm đếm xỉa đến, trong lòng Trương thị càng gấp như có lửa đốt. Cuối cùng, sau khi giằng co một lát, bà chịu hết nổi mở miệng: “Cái kia... Dật Vương phi, ngày đó chúng ta nói chuyện ở trong Ninh Vương phủ...”

“Chuyện gì? A, về hôn sự của Xảo nhi muội muội đúng không? Di nương ngài nghĩ thông suốt? Vẫn có ý định để cho muội ấy đính hôn với tiểu Thế tử của Chu Vương?”

“Không thể nào!” Trong lòng Trương thị lộp bộp, liên tục không ngừng lắc đầu xua tay, “Ta muốn hỏi, việc này người chưa đề cập đến với Thái hậu chứ?”

“Không có!” Quý Du Nhiên tự nhiên lắc đầu, “Không phải di nương nói chưa có ý đó sao? Vậy sao ta phải đề cập đến?”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Trương thị thở phào một hơi, lại chủ động nắm tay nàng, “Nếu không đề cập đến, vậy sau này cũng không cần phải nói ra! Tiểu nữ vụng về, thật sự không xứng với Thế tử của Chu Vương. Phụ thân con bé đã nói rồi, tìm cho con bé một nhà môn đăng hộ đối là được, nhà chúng ta cũng không có suy nghĩ lớn như vậy.”

Trong lòng bàn tay bị nhét một vật tròn trịa, sờ hết sức ảm áp, là dạ minh châu sao? Thu tay về, Quý Du Nhiên cười nhạt: “Ta hiểu, nếu di nương người nói chuyện rõ ràng như vậy, ta đâu thể không hiểu đạo lý? Người yên tâm đi, những lời này ta nói rồi liền quên, quyết không nói lung tung khắp nơi với người khác.”

“Được.” Trương thị vỗ ngực một cái, nhưng ngay sau đó, một giọng nói kéo thật dài của Quý Du Nhiên lại treo ngược lòng bà lên thật cao, “Chỉ có điều...”

“Di nương.” Lại gần, Quý Du Nhiên cố ý hạ thấp âm lượng, “Người đã đối xử với ta tốt như vậy, nên ta cũng không ngại báo cho một mình người một tin tức, cũng coi như báo đáp phần hậu lễ này.”

“Cái gì?” Trương thị vội hỏi.

“Hình như Hoàng hậu hết sức bất mãn với việc ta và Thái tử phi gả đi lâu như vậy còn chưa mang thai, gần đây đang chuẩn bị ban thưởng mỹ nữ cho

Thái tử và Dật vương! Người cũng đã đang chọn rồi, đoán chừng không lâu nữa sẽ đưa tới.”

“Có chuyện này? Nhưng các người lập gia đình mới không được bao lâu mà!”

“Hết cách rồi, ai bảo chúng ta đang ở Hoàng gia chứ?” Quý Du Nhiên buông tay, “Ta ngược lại không coi là gì, dù sao đều trôi qua ngày như vậy. Chỉ có điều bên Thái tử phi muội muội... Muội ấy nhất định sẽ càng sút đầu mẻ trán?”

Trương thị ngẩng đầu lên nhìn nàng, trong mắt đầy hoài nghi.

Quý Du Nhiên cũng không nhiều lời hơn nữa, chỉ cắt dạ mình châu vào trong tay áo, rồi xoay người đi về phía Phụng Dục Minh, chỉ để lại một câu: “Có tin hay không tùy di nương. Dù sao, ta chỉ có lòng tốt, ngày sau di nương sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Tự tìm khổ ăn

Một tháng sau, vừa vặn chính là sinh nhật ba mươi tám tuổi của Hoàng hậu nương nương. Bởi vì không phải là sinh nhật tuổi chẵn, cộng thêm Thái hậu nương nương luôn kêu gọi tiết kiệm, cho nên bọn họ không làm phô trương, chỉ bày mấy bàn tiệc rượu trong tâm cung của Hoàng hậu, các quý phụ có phẩm cấp trong để đồ đi vào dập đầu uống ly trà, tất cả kết thúc.

Mặc dù đã ba mươi tám tuổi rồi, nhưng Hoàng hậu nương nương được bảo dưỡng rất tốt. Da bóng láng nhẵn nhụi, vóc người cân xứng yếu điệu, trừ khóe mắt mờ hồ có vài nếp nhăn không cách nào che giấu tiết lộ tuổi của nàng, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến xinh đẹp tôn quý của nàng. Có thể nghĩ, lúc tuổi còn trẻ nàng nhất định vang dội Kinh thành, không biết làm khuynh đảo bao nhiêu Vương tôn quý tộc. Sinh nhật hôm nay, sao quanh trắng sáng, nàng càng thêm vui mừng như nở mày, cả người cũng tươi cười rạng rỡ, khiến Hoàng đế bệ hạ nhìn nhiều hơn vài lần.

Chỉ có điều, bữa tiệc Hoàng gia, nói đi nói lại cũng chỉ có vậy, nhìn ngoài mặt náo nhiệt, trên thực tế cực kỳ trống rỗng, các nữ nhân ngoài một câu ta một câu, thoáng cái thời gian đã qua.

Sau bữa tiệc, mặt trời đã dần lặn về tây, các quý phụ quý xin rồi đi, Hoàng đế đi Ngự thư phòng xử lý chính vụ, bọn người Thái tử cũng cáo từ rồi khỏi.

Hoàng hậu nương nương kêu Thái tử phi và Quý Du Nhiên, còn có Ninh Vương phi và các tiểu công chúa đi hậu hoa viên, nói cho oai là nữ nhân trò chuyện giải sầu.

Đời trước nàng đã trải qua chuyện này một lần, cho nên Quý Du Nhiên sáng khóa đồng ý. Thái tử phi ngược lại hơi do dự, nhưng cũng nhanh chóng đồng ý, còn chủ động tiến lên đỡ Hoàng hậu nương nương, hai người mẹ chồng nàng dâu xem ra cực kỳ thân thiết.

Chờ hai người đi trước, Quý Du Nhiên đang định theo sát, đột nhiên một bóng dáng nhỏ đi tới trước mặt nàng, chân nhỏ dẫm lên, cầm vênh lên, trong lỗ mũi bật ra một tiếng “Hừ!” lạnh cực kỳ khinh thường.

Quý Du Nhiên sững sờ, ngay sau đó bật cười.

Sao nàng lại quên, hôm nay là sinh nhật Hoàng hậu, thân là nữ nhi một tay lão nhân gia nuôi dưỡng lớn lên, Bình Cố đương nhiên có thể có được tự do ngắn ngủi.

Mà trước mặt mẫu hậu yêu quý, lại gặp nàng vốn có thù, nàng ta chắc chắn đã bằm nàng thành trăm mảnh ở trong lòng rồi.

Bây giờ, những người không có nhiệm vụ đã lui ra, chính là thời cơ tốt để báo thù, nàng ta chắc chắn đang thầm tính làm thế nào để đòi cả vốn lẫn lời về! Một cái liếc mắt này chỉ là chút tiền lời mà thôi.

Ừ, thật không tệ. Biết rõ con đường phía trước gian nguy, nhưng tâm tình Quý Du Nhiên rất tốt: Vốn cho rằng chuyện xưa tiếp theo giống như kiếp trước, lặp lại một lần đi qua là xong, mình cứ như con rối gỗ máy móc ứng phó. Nhưng bây giờ, sự việc vốn có vì Bình Cố mà thay đổi, có thể nghĩ sự việc nhất định sẽ không lặp lại như đời trước. Thật tốt! Nàng có chút hy vọng rồi!

Lúc này, mắt thấy Ninh Vương phi đã đến đây, kéo tay nàng dịu dàng khuyên nhủ: “Nhị đệ muội, Bình Cố là đứa bé không hiểu chuyện, muội đừng để trong lòng.”

“Muội không để trong lòng!” Quý Du Nhiên cười nói, ngược lại, nàng rất vui vẻ có được không?

“Muội...” Nhìn sắc mặt nàng quả thật vui mừng, Ninh Vương phi cũng không thể phán đoán được trong lòng Quý Du Nhiên đang nghĩ gì, nên dứt khoát không nói, kéo tay nàng: “Chúng ta vẫn tranh thủ thời gian đuổi theo mẫu hậu thôi!”

Quý Du Nhiên hớn hờ gạt đầu.

Vì vậy, Hoàng hậu nương nương và Thái tử phi còn có công chúa Bình Cố đi trước vừa nói vừa cười, giống như một đoàn thể nhỏ ngoan cố, những người khác ai cũng không chen lọt vào; Quý Du Nhiên và Ninh Vương phi tay nắm tay người một câu ta một câu, tình cảm xem ra cũng hết sức tốt hơn; mấy tiểu công chúa khác theo sát phía sau, phần lớn đi chung một chỗ, nhìn chung quanh, âm thanh hi hi ha ha bên tai không dứt.

Không tới mười người, lại có thể chia thành ba bốn bang phái nhỏ độc lập, Hoàng gia náo nhiệt cũng không phải hẳn trong này sao? Đáy lòng Quý Du Nhiên cười lạnh, mắt không bỏ qua cảnh đẹp trước mắt.

Không hổ là vườn hoa của Hoàng gia, nơi này sưu tập tất cả cây cối và hoa chim danh quý trên dưới cả nước, cho dù lúc nào, nơi này đều trang trí đẹp đẽ, đẹp không sao tả xiết.

Huống chi lúc này cuối xuân đầu hạ, chính là tiết trời trăm hoa đua nở. Gió nhẹ thổi tới, từng đợt hương hoa, con chim ca hát trên đầu, nhánh cây và lá cây tiếp xúc lẫn nhau, vang xào xạc, một đám nữ nhân ăn mặc lộng lẫy chạy qua chạy lại, lưu luyến, cũng không làm mất đi cảnh đẹp.

Đi chừng thời gian một bữa cơm, Hoàng hậu nương nương phía trước mệt rồi, mọi người vào trong đình hóng mát gần đó nghỉ tạm.

Có mẹ chồng đại nhân ở trên, lão nhân gia nài nỉ, Quý Du Nhiên Quý Du Dung còn có Ninh Vương phi ba người làm con dâu đương nhiên không dám ngồi xuống, cũng đành hoàng đế đứng bên cạnh bưng trà dâng nước phụng bồi.

Bình Cố mấy tiểu nha đầu còn chưa xuất giá, cũng có thể ngồi phía dưới nghỉ chân một chút.

“Nhị Hoàng tẩu, ta khát, tẩu rót cho ta ly nước đi!” Cái miệng vừa dính vào băng ghế đá, Bình Cố lập tức ngửa mặt lên, cười hi hi chỉ huy Quý Du Nhiên.

Sớm biết được nàng ta sẽ như thế, Quý Du Nhiên cũng mỉm cười gật đầu: “Được!” Rồi rót cho nàng ta một ly.

“Đa tạ nhị Hoàng tẩu, chỉ có điều, tẩu có thể mang tới cho ta không? Vừa rồi ta đỡ mẩu hậu hồi lâu, cánh tay mỏi đến không nhắc lên được.” Cái ly đang ở trước mặt, nhưng Bình Cố vẫn sừng sững bất động, tiếp tục cười hi hi ra lệnh.

Biết rõ nàng ta mở miệng nói vậy, nhưng Hoàng hậu nương nương ngồi bên cạnh người nàng ta, cười híp mắt nhìn họ, không hề có chút ý tưởng ngăn cản nào. Quý Du Dung cũng mỉm cười, cặp mắt chớp cũng không chớp nhìn nàng, rõ ràng hả hê.

“Được.” Bây giờ, trừ đồng ý nàng còn có thể làm sao? Quý Du Nhiên cười đến cảnh xuân rục rịch, bưng ly lên đưa đến trước mặt nàng ta, “Lục Hoàng muội, cẩn thận một chút, nước trà hơi nóng.”

“Đa tạ nhị Hoàng tẩu.” Thấy nàng ta ngoan ngoãn vâng lời, Bình Cố hết sức hài lòng, đưa tay đón.

Chỉ có điều, ngón tay của nàng vừa đặt lên ly mới chạm đến mép ly, Quý Du Nhiên đã thuận thế đẩy cái ly về trước –

“Ồi!”

Không ngoài dự đoán, Bình Cố vốn còn không chuẩn bị sẵn sàng, cái ly đã nghiêng đi, nước trà bên trong văng ra ngoài. Thêm tư thế Quý Du Nhiên từ trên cao nhìn xuống, nước này mượn ưu thế địa lý, đổ thẳng lên đầu Bình Cố, dính đầy đầu đầy mặt.

“A a a!” Nước trà vừa ra lò, mặc dù đã qua vài trình tự ngâm trà nhiệt độ đã giảm một chút, nhưng đột ngột đổ lên người vẫn rất bỏng. Bình Cố lập tức nháy dựng lên, bất chấp hình tượng kêu to.

“Trời!” Mặt Quý Du Nhiên cũng tái đi, tiện tay ném cái ly xuống đất, người không ngừng lui về sau, ngoài miệng lại nhỏ giọng lầm bầm, “Sao muội lại bất cẩn như vậy? Không phải ta nói nước trà rất nóng sao? Thật là... Muội không sao chứ? Sao lại bất cẩn như vậy? Cô nương lớn như vậy rồi, tay chân vẫn không ổn như thế, giờ làm sao cho tốt?”

“Ngươi cầm miệng!” Nữ nhi yêu mến bị bỏng rồi, tim gan Hoàng hậu nương nương đều đau đến không xong, nàng ta lại còn ở bên cạnh nói mát, nên không nhịn được quát nàng ta một câu.

Quý Du Nhiên lập tức cầm miệng, ngoan ngoãn đứng bên cạnh, mắt lạnh nhìn mặt Bình Cố bị bỏng đến đỏ bừng không ngừng gãi chân, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh –

Tiểu nha đầu, đầu vói ta? Tìm chết!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Hiềm khích giữa mẹ chồng nàng dâu

Nhảy nhót lung tung một trận, bốn, năm cung nữ cũng không khuyên được, cuối cùng vẫn là Hoàng hậu nương nương ra tay, mới trấn an được Bình Cố khóc lóc rồi rít, để cho người mang nạng ta trở về thay quần áo.

Khó khăn lắm trong đình mới yên tĩnh lại, Hoàng hậu nương nương vừa quay đầu, Quý Du Nhiên vội vàng cúi đầu xuống làm thành dáng vẻ chim cút.

Trong lòng biết sự việc chắc chắn có quý, nhưng lại xảy ra trước mặt mọi người, vốn không có nhọc điểm để ra tay.

Hơn nữa bắt đầu cũng là do Bình Cố không đứng, một bụng tức của Hoàng hậu nương nương không có chỗ phát tác, nên giận tím mặt nói: “Dụ Đức, mấy người các người đi cùng Bình Cố đi! Ninh Vương phi, người ra ngoài đã lâu như vậy, Vì nhi chắc đã tỉnh, người nhanh đi về đi! Lưu lại Thái tử phi và Dật Vương phi ở cùng bốn cung là được rồi!”

“Vâng.” Biết Hoàng hậu nương nương có ý đuổi các nàng đi, đám người Ninh Vương phi vội vàng phúc thân lui xuống.

Trong đình nghỉ mát vừa rồi còn chen chen lấn lấn lập tức thanh tịnh không ít. Hoàng hậu nương nương lại thay bộ mặt hiền lành, dịu dàng ngoác ngoác tay với hai con dâu: “Ồ đây không có người ngoài, các người cũng ngồi xuống đi! Đứng hồi lâu đã mệt rồi.”

“Mẫu hậu, hầu hạ ngài là bổn phận của nhi thần, nhi thần không mệt.” Quý Du Dung vội vàng lắc đầu, nhưng giây kế tiếp cái mông đã dính chặt trên băng ghế đá. Quý Du Nhiên cười lạnh trong lòng, cũng tự nhiên ngồi xuống.

Sau khi đợi các nàng ngồi xuống, Hoàng hậu nương nương lập tức lại sừng mặt lên: “Dật Vương phi, không phải bốn cung nói người, người là người lớn như vậy, sao vẫn cứ động chân động tay? Tuổi Bình Cố còn nhỏ, vừa rồi lại mệt nhọc, người nên lo lắng vì con bé mới đứng, sao lại nhanh buông tay như vậy? May mà nước trà không quá bỏng, nếu không, nếu khiến con bé bị hủy dung, nửa đời sau của con bé nên làm cái gì?”

Hủy dung mới đứng! Không cần ra ngoài gieo họa cho người, cả đời làm bạn với lão nhân gia ngài, mẫu tử hai người thành tổ chức đoàn thể giết hết Hoàng cung mới đứng là vương đạo. Quý Du Nhiên thầm nghĩ, nhưng cúi đầu thấp hơn: “Nhi thần biết sai rồi.”

“Haizzz!” Lập tức lại thả chậm giọng điệu, mặt Hoàng hậu nương nương nặng nề, “Không phải bốn cung nói người, mà là... Haizzz, người biết rõ tâm trí Dật Vương chỉ bằng Bình Cố, nên càng cần người cẩn thận che chở hơn. Nhưng người xem người đi, ngay cả Bình Cố cũng không chăm sóc tốt, như vậy sao chăm sóc được Dật Vương? Người nói, nếu như chuyện hôm nay xảy ra trên người Dật Vương, vậy làm thế nào cho phải? Thái hậu còn không róc xương lóc thịt người sao!”

Thái hậu lão nhân gia không hề nói chuyện không lý lẽ như vậy với nàng, hơn nữa nàng cũng sẽ không để cho kẻ ngốc nhà nàng gặp chuyện khổ sở như vậy. Quý Du Nhiên thầm nghĩ, ngoài mặt tiếp tục nhận sai: “Là nhi thần không đứng, về sau nhi thần nhất định sẽ sửa chữa.”

“Muốn thay đổi cũng cần thời gian.” Hoàng hậu nương nương tỏ vẻ thần nhiên nói: “Tránh cho cuộc sống của Dật Vương gặp bất trắc, bốn cung nghĩ vẫn nên ch người này nha đầu giúp đỡ người trước.” Rồi háy mắt với cung nữ bên cạnh, cung nữ vỗ vỗ tay, lập tức hai đội thiếu nữ thướt tha mặc cung trang đầu đội cung mào chậm rãi đi lên phía trước.

Quả nhiên, ngày này vẫn tới.

Nhìn những người này dần dần từ xa đến, Quý Du Nhiên đột nhiên hơi buồn cười – thật ra thì, Hoàng hậu nương nương đúng là một nữ nhân lợi hại, hiểu được nhất làm sao để dẫn dụ phát triển. Đời trước bà ta lấy cơ nàng và kẻ ngốc nhà nàng không thân cận, cho nên đưa mười cô nương kia tới giúp bọn họ tăng tiến tình cảm. Lần này thì lại thuận thế lấy chuyện Bình Cố để khai đao, giống như hoàn toàn đẩy trách nhiệm lên đầu nàng, hơn nữa vốn không để cho nàng có đường cự tuyệt. Không thể không thừa nhận, nữ nhân này có thể ngồi vững vàng vị trí Hoàng hậu quả nhiên có chút mảnh khảnh.

Ngước mắt nhìn sang đối diện, sắc mặt Thái tử phi hơi cứng ngắc, nhưng vẫn còn nhìn được, không kinh hoàng và tức giận giống như đời trước. Xem ra, Trương thị đã truyền đạt những lời nàng nói trước đó.

Chờ các thiếu nữ đến gần, Hoàng hậu nương nương lại nói: “Đây là hai mươi mỹ nhân, là mấy người hiền thực nhất dịu dàng nhất trong các cung nữ mà bốn cung chọn lựa, bây giờ chia ra làm hai tốp, mười cho Dật Vương, mười cho Thái tử. Chuyện trong Đông cung cũng nhiều, Thái tử phi người ngoài việc giúp đỡ cho Thái tử, cũng phải khuyên hân hưởng mưa móc, thai nghén con nối dòng nhiều hơn mới đúng. Hoàng thượng đã qua tuổi bốn mươi, một tôn tử cũng không có, Thái hậu cũng nhanh chóng thúc giục!”

Ừ, rất tốt, trước chụp một cái nón cho nàng, giờ lại lấy hai tòa núi lớn Hoàng thượng và Thái hậu đặt lên đầu Thái tử phi, khiến cho nàng ta không thể từ chối – lời này ngược lại giống đời trước như đúc.

Quý Du Nhiên rõ ràng phát hiện sắc mặt Quý Du Dung thay đổi, chắc nhớ tới câu nói chậm chạp không mang thai kia đi! Thân là Thái tử phi, nàng ta đương nhiên hy vọng nhanh chóng mang thai sinh hạ long tử để vững chắc địa vị của mình.

Nhưng với Quý Du Nhiên mà nói, cả đời này nàng sẽ không trông cậy vào sinh con đường cái rồi, cho nên trình độ tiếp nhận chuyện này cao hơn. Lúc này lập tức cười đứng dậy, thần nhiên hành lễ với Hoàng hậu nương nương: “Vẫn là mẫu hậu ngài thương Dật Vương, biết chúng con thiếu cái gì. Mẫu hậu ngài chọn chắc chắn là tốt nhất, nếu nhi thần từ chối thì đúng là bất kính rồi.”

Coi như thức thời, Hoàng hậu nương nương hài lòng gật đầu, chuyển mắt sang phía Quý Du Dung: “Thái tử phi, con thì sao?”

Nàng có thể từ chối sao? Mặc dù trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng sự việc chân thật diễn ra ngay trước mắt, Quý Du Dung vẫn ghê tởm như ăn phải con ruồi. Bọn họ mới thành thân được ba tháng, nào có chuyện nhanh chóng mang thai hài tử như vậy? Hoàng hậu này lại gấp giống như cái gì, nhanh chóng nhét nhiều nữ nhân như vậy vào trong ngực Thái tử. Không thu lại, là làm trái ý tưởng bối. Nhưng nhận rồi, có thể không an bài ai đi thị

tầm cho Thái tử sao? Nhưng bọn họ mới kết hôn không bao lâu, nàng có thể dễ dàng tha thứ cho người nhanh chóng đến nhúng tay vào giữa nàng và Thái tử sao? Huống chi nàng còn chưa nhanh chóng phát huy tất cả vốn liếng để thu phục Thái tử!

“Thái tử phi!” Thấy đã lâu mà nàng ta không tỏ thái độ, Hoàng hậu bắt đầu mất hứng.

Quý Du Nhiên nhân cơ hội đẩy nàng ta: “Muội muội, mẫu hậu gọi muội kìa!”

Nàng biết! Cặp mắt căm hận trừng Quý Du Nhiên, chính là người, đồng ý sáng khoái như vậy làm gì? Còn thu toàn bộ mười! Làm hại nàng cũng không thể từ chối. Quý Du Dung đứng lên, cắn răng nghiêng lợi nói: “Nhi thần đa tạ ý tốt của mẫu hậu, chắc hẳn Thái tử sẽ rất vui vẻ.”

“Chỉ mong hai phu thê các người sống hòa hảo qua ngày, sinh nhiều hài tử để cho bốn cung ngâm kẹo dừa cháu, bốn cung đã thỏa mãn.” Hoàn toàn hài lòng, Hoàng hậu nung nung gặt đầu, đáng về hết sức thỏa mãn.

Bà ta lại còn thật thỏa mãn, vẫn là xây dựng trên nỗi đau khổ của nàng! Quý Du Dung càng nghĩ càng giận, đôi tay nắm chặt trong tay áo.

Quý Du Nhiên nhìn thấy, khẽ cười một tiếng: “Mẫu hậu, nhi thần đột nhiên cảm thấy đầu hơi choáng, muốn đi ra ngoài một chút. Thái tử phi, muội ở lại hầu hạ mẫu hậu một chút đi!”

“Người đi đi, không nên gấp gáp, đi đường cẩn thận một chút.” Giải quyết xong một tâm sự, Hoàng hậu nung nung cũng khó có được vẻ mặt ôn hòa, còn nói lời quan tâm nàng như vậy.

Yên tâm, nàng nhất định chậm không thể chậm hơn được nữa, cho bà ta đủ thời gian giải thích hành động việc làm với Thái tử phi, để cho hiềm khích nơi đáy lòng Thái tử phi muội muội biến mất, tiếp tục cùng bà mẹ chồng này tương thân tương ái.

Chỉ có điều... Khóe miệng Quý Du Nhiên nhếch lên, trải qua chuyện này, trong trái tim nhỏ bé của muội muội nhà nàng đã sớm mọc mầm mống hiểu lầm, đã không dễ dàng nhỏ hết được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Đạt thành hiệp nghị

Theo dẫn dò của Hoàng hậu nung nung, Quý Du Nhiên chậm rãi đi dạo trong hậu hoa viên, nhìn hoa đỏ lá xanh trước mắt, cảm nhận gió xuân thổi vào mặt, tâm tình thật sự không cần quá tốt!

“Dật Vương phi, Dật Vương phi.”

Một tiếng kêu trầm thấp vang lên, kêu liên tiếp vài tiếng, mới làm thức tỉnh nàng đang đắm chìm trong cảnh sắc tốt đẹp này.

Nhìn đáng vẻ nàng ta, hình như hơi quen thuộc. Nhưng gặp ở đâu? Sao lại không nhớ. Khẽ gật đầu: “Chuyện gì?”

“Địch phi nương nương cho mời.”

Ồ! Nghĩ ra, đây không phải là một trong những cung nữ đi bên cạnh Địch phi ngày đó sao? Trong lòng không khỏi kinh ngạc, “Địch phi cũng ở đây?”

Cung nữ gật đầu: “Vâng. Biết Dật Vương phi ở đây, cho nên mời ngài đi qua.”

“Được!” Quý Du Nhiên gật đầu. Vừa đúng lúc nàng không có việc gì!

Chỗ Địch phi cũng không quá xa, đi khoảng nửa ly trà nhỏ đã tới.

Hôm nay bà mặc một bộ màu hồng nhạt, đầu cài trang sức bằng ngọc màu xanh lục, trên lỗ tai trên cổ trên tay đều mang trang sức bằng ngọc cùng màu, hồng xanh phối hợp, cũng không lộ vẻ tục tằn, ngược lại, phối hợp với da thịt trắng nõn của Địch phi càng tăng thêm sức mạnh, liếc mắt nhìn qua giống như thiếu nữ mười sáu tuổi, người không biết tuyệt đối không ngờ rằng Địch phi đã là mẫu thân của đứa bé hơn mười tuổi.

Đứng trong hoa đỏ lá xanh này, bà cũng không hề có chỗ nào thua kém, ngược lại gần như hòa làm một thể với cảnh trí xinh đẹp này, khi Quý Du Nhiên thấy cũng ngây người.

“Dật Vương phi, người đã đến rồi!” Từ xa thấy nàng đến đây, Địch phi lập tức đứng dậy chào đón, trên mặt xinh đẹp mang theo nụ cười quá nhiệt tình.

Quý Du Nhiên được sùng mà sợ, định lui lại, ai ngờ Địch phi cứ thế túm lấy tay nàng rồi kéo nàng ấn xuống ngồi lên ghế, ngoài miệng còn nhiệt tình nói, “Nơi bí mật, không có người ngoài, không cần khách sáo, miễn những hư lễ kia đi! Nhanh ngồi xuống!”

Không ngờ nữ nhân nhìn nhu nhược này, lại có hơi sức lớn như vậy, Quý Du Nhiên cũng làm về bà, đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống. Dịch phi mới tự tìm chỗ ngồi xuống, lại đẩy một ly trà đến trước mặt nàng: “Đây là trà thơm nước Thiên La mới tiến cống, vừa ngâm nước, người nếm thử một chút xem có thích không?”

Nữ nhân này... Bà ta đang làm gì đó?

Nâng chung trà lên uống một ngụm, Quý Du Nhiên mỉm cười: “Quả nhiên là trà ngon, mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, răng môi lưu hương, bây giờ cũng chỉ có mấy người Dịch phi nương nương có thể hưởng thụ đồ tốt như rồi.”

“Nếu như người thích, chỗ này ta còn có một hộp, kêu người mang về đưa đến Vương phủ cho người đi cũng được.” Dịch phi cười cười, hào phóng nói như thế.

Quý Du Nhiên thật sự bị kinh sợ, vị nương nương vốn không tranh quyền thế sao đột nhiên lại nhiệt tình với nàng như vậy rồi hả? Nàng nhớ hình như đời trước nàng cũng không có giao tình gì với bà ấy? Bắt đầu lo lắng, rồi cười nói: “Có câu, không có chuyện gì mà ân cần, không phải gian xảo cũng là trộm cắp. Nhưng mà, ta nghĩ lấy thân phận địa vị của Dịch phi nương nương ngài, không nên lấy lòng với tiểu bối ta như vậy?”

Dịch phi nghe xong, lúc này che miệng cười khê: “Dật Vương phi người thật biết điều. Thôi, người đã sang khoản như vậy, bản cung cũng không che giấu nhiều hơn với người. Hôm nay bản cung đặc biệt sai người mời người tới đây, chính là muốn tạ ơn người và Dật Vương mấy ngày qua chăm sóc Kha nhi. Gần đây bản cung phát hiện hân sảng sửa hơn nhiều, cũng cười nhiều hơn, còn động một chút lại nhắc tới các người, chắc hẳn các người đã mất không ít tâm tư vì hân.”

Ặc... Nàng có thể nói cho bà ấy biết thật ra thì đứa bé này chính là nàng dùng để luyện tay không? Đầu tiên trở mặt với Bình Cố như thế, sau lại uy hiếp đe dọa Dụ Đức cũng như vậy. Đối mặt với ánh mắt chán thành tha thiết mà cảm kích của đối phương, trên mặt Quý Du Nhiên hơi nóng, vội vàng xoa tay: “Không có gì, chỉ một cái nhắc tay mà thôi. Hơn nữa, đệ ấy vốn chính là đệ đệ của Vương gia, đệ ấy có chuyện Vương gia ra mặt giúp đệ ấy là chuyện thuộc bốn phận của Vương gia.”

“Nhưng mà Dật Vương nói rồi, chuyện này người kêu Dật Vương làm!” Dịch phi cười nói.

A, kẻ ngốc này nói như vậy sao? Quý Du Nhiên càng ngượng ngùng, “Thật ra thì không có gì, thất Hoàng đệ vốn là đứa bé ngoan. Lúc Vương gia bị thương nằm trên giường bệnh chỉ có một mình đệ ấy đi thăm, biết Hoàng hậu nhét người vào trong phủ ta, cũng là đệ ấy báo cho chúng ta biết đầu tiên. Đệ ấy đối xử tốt với chúng ta như vậy, chúng ta không có lý do gì mà không ra mặt thay cho đệ ấy! Nhân tình qua lại, hỗ trợ lẫn nhau, đây mới là đạo lý lâu dài, không phải sao?”

“Nói như vậy, các người rất hài lòng với việc Kha nhi báo trước cho các người?”

“Đúng -” Há? Quý Du Nhiên đột nhiên ngẩng đầu, tràn đầy ý cười với Dịch phi. “Nữ nhân này... Khẽ nhú mày, cười đến vui vẻ như vậy, luôn làm cho người ta có cảm giác không có ý tốt.

Xua xua tay, cung nữ đứng hầu bốn phía lui ra, chỉ để lại hai cận thân bên cạnh. Dịch phi ngồi yên, mắt to long lanh nhìn Quý Du Nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn quanh năm mang cười đột nhiên nghiêm túc, không khỏi khiến lòng Quý Du Nhiên bỗng trầm xuống.

“Dật Vương phi.” Khẽ gọi, cũng không còn nhu nhược uyển chuyển, mềm mại động lòng người như trước.

Quý Du Nhiên cũng không tự chủ ngẩng đầu, ưỡn ngực, nghiêm nghị đợi, “Nương nương?”

“Thật ra thì hôm nay bản cung mời người đến đây, là muốn nói chuyện hợp tác một chút cùng người.”

“Hợp tác cái gì?”

“Thật ra thì rất đơn giản. Người và Dật Vương bảo vệ Kha nhi trong phạm vi năng lực của các người, không để cho hân bị người ta bắt nạt nữa; mà bản cung hết sức mở lối đi trong Hoàng cung cho các người. Bản cung bất tài, không có nhiều thực lực, nhưng ít ra có thể thổi gió bên tai Hoàng thượng vài lời có ích cho các người, một khi nghe được bất kỳ gió thổi cỏ lay nào, cũng có thể lập tức cho người đi báo cho các người biết, người xem thế nào?”

Được! Nghe lời bà ấy nói, rõ ràng chính là có lợi ích rất lớn cho bọn họ! Trong lòng khê động, Quý Du Nhiên muốn gật đầu. Nhưng mà! Lý trí lập tức kêu dừng, nàng hoài nghi nhìn về phía nữ nhân xinh đẹp nhu nhược: “Tại sao tìm tới chúng ta?”

Dịch phi chớp chớp lông mi thật cong thật dài: “Bởi vì, các người đáng để tin tưởng.”

“Nhưng mà, chỉ vì bảo vệ một thất Hoàng đệ, mà đổi được nhiều chỗ tốt như vậy, hình như hơi không chân thực!” Quý Du Nhiên hoài nghi nói.

Dịch phi che miệng lần nữa: “Đối với người mà nói, hình như các người chiếm được đại tiện nghi, nhưng mà đối với bản cung mà nói, cảm giác không phải như thế?” Nói tới chỗ này, nàng ngược mắt nhìn về phương xa, ánh mắt dần xa xăm. “Nhớ ngày đó, bản cung lấy thân phận công chúa nước Thiên La xuất giá hòa thân ở Đại Lương xa xa, vào cung đã được phong làm đứng đầu tứ phi, rất được Hoàng thượng sủng ái. Nhưng mà, trong hậu cung, đã sớm có Hoàng hậu ở trên cao. Mới vừa sinh hạ Kha nhi, từ đó mẫu tử chúng ta đã trải qua cuộc sống không bằng chết. Mặc dù sau khi Kha nhi thế bị thương ở chân, nhưng bà ta vẫn không chịu bỏ qua cho hân! Người cũng đã biết, với một mẫu thân mà nói, trở mặt nhìn nhi tử của mình bị người bắt nạt nhưng không cách nào giúp được hân, đây là một tâm tình như thế nào? Thật ra thì bản cung chưa từng nghĩ tới tranh đoạt vị trí Thái tử, mẫu tử chúng ta chỉ muốn bình an trải qua cả đời. Nhưng cho dù bản cung thể hiện như thế nào, bà ta đều không chịu tin tưởng, nhất định chèn ép chúng ta mọi nơi, kiên trì nhỏ cọt tận gốc. Bà ta đối xử với bản cung như thế nào, bản cung không sao cả, dù sao kể từ khi vào Hoàng cung, bản cung đã thành một hoạt tử

nhân. Nhưng Kha nhi... Hắn còn nhỏ như vậy, bổn cung tuyệt đối không thể để cho hắn tiếp tục như vậy!” Nói xong ánh mắt xoay lại, bình tĩnh nhìn Quý Du Nhiên, “Yêu cầu của bổn cung không cao, chỉ cần các người che chở cho hắn mấy năm, chờ hắn phong Vương có đất phong, bổn vương sẽ đi cùng hắn, không bao giờ trở về chỗ này nữa!”

Đây chính là mẫu thân. Trong lòng bà, hài tử vĩnh viễn quan trọng nhất.

Nơi mềm mại nhất trong lòng bị xúc động, Quý Du Nhiên không khỏi nhớ lại mẫu thân đã mất sớm của mình, còn nhớ rõ nụ cười của bà, ánh mắt dịu dàng của bà, từng tiếng êm ái gọi tên nàng của bà... Tất cả, đều đã là ký ức tốt đẹp nhất trong lòng nàng.

“Được!” Nghĩ như vậy, nàng gật đầu, “Cùng nhau có lợi, trợ giúp lẫn nhau, ta đồng ý với nương nương!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Đối chọi gay gắt

Nghe như thế, Dịch phi rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng cầm tay nàng một lần nữa: “Đã như vậy, nói lời giữ lời. Bắt đầu từ bây giờ, chỉ cần các người bảo đảm hài tử của ta bình an, bổn cung bảo đảm, chỉ cần không phải việc lớn liên quan đến tính mạng, bổn cung cũng sẽ hết sức giúp đỡ các người khỏi thông, bảo đảm các người an toàn không lo nghĩ.”

“Được!” Nàng muốn chính là những lời này! Quý Du Nhiên cầm lại tay bà ấy, hai nữ nhân nhìn nhau cười, tất cả không cần nói.

“Nhưng mà -” Nghĩ lại, Quý Du Nhiên hơi bận tâm, “Dịch phi nương nương, nói miệng không bằng chứng, nếu không chúng ta đều đưa ra một tín vật làm thế chấp?”

“Không cần, bổn cung tin tưởng người.” Dịch phi cười lắc đầu, ngừng một chút, “Hoặc nói là, bổn cung tin tưởng hai mắt của mình.”

Quý Du Nhiên giật mình. Ý của bà ấy, là tin tưởng vào nhân phẩm của nàng? Lập tức vui vẻ lên: “Được! Nương nương đã tin tưởng ta như vậy, ta tuyệt đối không để cho nương nương thất vọng!”

Dịch phi gật đầu: “Ta cũng tin tưởng người nói được thì làm được.”

Nói đến đây, nói gì nữa cũng đều uống phỉ. Hai nữ nhân lần nữa nâng ly trà lên, thưởng thức trà, ngắm cảnh. Trời xanh mây trắng, gió nhẹ phất phơ, tâm tình thật sự vô cùng tốt.

Chỉ có điều, tâm tình tốt không duy trì được bao lâu, đã bị tiếng bước chân nhỏ nhẹ cắt đứt.

“Dịch phi, Dật Vương phi, thì ra hai người ở trong này! Làm hại chúng ta tìm mãi!” Giọng nữ nhân vui sướng, chính là Thái tử phi Quý Du Dung - muội muội cùng cha khác mẹ với nàng. Chỉ thấy nàng ta dịu dàng Hoàng hậu nương nương, hai người mẹ chồng nàng dâu thân ái ngọt ngào, vừa nói vừa cười, hiếm khách lúc trước đã biến mất, hai người là một đôi mẹ chồng nàng dâu vô cùng thân mật khăng khít.

Nhìn thấy bọn họ, sắc mặt Quý Du Nhiên và Dịch phi đồng thời thay đổi. Quý Du Nhiên vội vàng đứng lên, Dịch phi chặt vật được cung nữ đỡ bên cạnh, lao đảo hành lễ với Hoàng hậu nương nương, giọng nói mềm nhẹ mơ màng giống như sau một khắc muốn biến mất theo gió: “Tham kiến Hoàng hậu nương nương, thân thể thần thiếp không khỏe, qua đây ngắm hoa, không ngờ lại gặp Dật Vương phi, nên mời nàng ấy lại đây uống trà hàn huyên hai câu.”

“Ha ha, trò chuyện thì trò chuyện đi, các người coi như là mẹ chồng nàng dâu, chuyện nhỏ nhặt như vậy không cần báo lại với bổn cung.” Hoàng hậu nương nương rộng lượng cười cười, bản thân lại cùng Thái tử phi vó ngựa không dừng đi về phía đình.

Quý Du Nhiên vội vàng nhường chỗ, Hoàng hậu nương nương đương nhiên bắt nhường * ngồi xuống vị trí của Dịch phi, còn đối khách làm chủ nhiệt tình chào hỏi Dịch phi, “Muội muội, thân thể muội muội không tốt, đừng đứng! Ngồi đi!”

(*) đương nhân bắt nhường: việc nhân đức không nhường ai.

“Vâng.” Tạ ơn Hoàng hậu, Dịch phi nhẹ nhàng uyển chuyển ngồi xuống, cung nữ lại dâng trà mới lên.

Hoàng hậu nương nương uống một hớp, vẻ mặt lại tươi cười, “Muội muội thật có phúc khí. Ở Đại Lương chúng ta xa xôi, cũng có thể một năm bốn mùa được uống trà thơm của nước Thiên La, Hoàng thượng đúng là sủng ái muội.”

“Tỷ tỷ nói gì vậy! Cũng chỉ vì phụ hoàng nô tỳ đau lòng thần thiếp cách xa quê hương, mỗi quý đều sai người đưa trà mới tới cho thần thiếp mà thôi.” Dịch phi vội vàng lắc đầu, mặt buồn bã nói, “Thần thiếp xấu hổ, thân là nữ nhân, không chỉ không có năng lực khiến phụ hoàng bớt lo, còn làm phiền lão nhân gia ngài một bó lớn tuổi còn lo lắng cho thần thiếp, lại lo lắng thần thiếp ăn không ngon ở không quen, còn muốn lao tâm lao lực vì thần thiếp, thần thiếp quả thật nghiệp chướng nặng nề.”

Lời này khiến mặt Hoàng hậu nương nương u ám – Địch phi này, há miệng thật sự biết trộm long chuyển phượng rồi! Hơn nữa, nàng ta tránh không nói đến Hoàng đế thì thôi đi, nàng ta lại còn lôi phụ diemndkdan/leeeqhydonnn thân nước nhỏ Thiên La ở xa kia ra nói chuyện, luôn mồm nói hỏ thẹn hỏ thẹn, nhưng giữa từng câu từng chữ lại bao hàm ý tứ đắc ý không thôi, hơn nữa còn luôn miệng nói cho nàng biết: Cho dù nàng ta rời xa quê quán bao năm rồi, nước Thiên La vẫn còn nhớ kỹ nàng ta, lo nghĩ khắp nơi cho nàng ta, muốn là hậu thuẫn kiên cố nhất cho nàng ta! Trái lại người nhà mẹ đẻ nàng ở đế đô thì sao? Mỗi tháng ngược lại có vài lượt người vào cung thăm nàng, nhưng mỗi lần nói ngọt không được mấy câu, đã bắt đầu đòi hỏi quan chức cho trạng phu nhi từ cháu bà con xa, vốn không để ý tới nàng vị Hoàng hậu này vốn không thể tham chính! Mà ngay cả phụ thân Thái sư đức cao vọng trọng của nàng, mỗi lần nhìn thấy đều chỉ có thể giáo huấn nàng, nói nàng chỗ này không đúng chỗ kia không khéo léo, bây giờ càng thêm ghét bỏ hai đứa con trai nàng sinh, có thể do hai đứa con trai của nàng cho đến bây giờ không sinh ra dù chỉ một trứng! Cứ thế mãi, địa vị đáng lo lắng! Địch phi nương nương, ta quả thật xem nhẹ người.

Mất thấy Hoàng hậu nương nương bất tri bất giác lại bị đồng bọn của mình làm cho sặc đến không nói ra lời, Quý Du Nhiên thầm vui sướng trong lòng nhanh chóng hành lễ: “Mẫu hậu, giờ không còn sớm, chắc nhị thần cũng nên cùng Vương gia về Vương phủ thôi.”

“Đi đi!” Bị kích thích đến toàn thân vô lực, Hoàng hậu nương nương tùy ý khoát tay cho đi.

“Nhị thần đi cùng Dật Vương phi!” Thái tử phi vội nói, thân mật cầm tay Quý Du Nhiên, “Vừa vặn, nhị thần có vài lời muốn nói với tỷ!”

“Cũng tốt.” Hoàng hậu nương nương nói, ánh mắt u oán còn rơi lên khuôn mặt nhỏ nhắn diễm đam đáng yêu của Địch phi, lúc này, một đôi tỷ muội kiêm chị em bạn dâu hành lễ cáo lui, lưu lại đôi tình địch tiếp tục giằng co.

Mà khi vừa rời khỏi phạm vi tầm mắt Hoàng hậu nương nương, Thái tử phi lập tức vung tay, xệ mặt xuống lạnh lùng nói: “Lần này ngươi vui mừng?”

Quý Du Nhiên không giải thích được, “Cái gì có vui mừng hay không? Ngươi đang nói gì?”

“Hừ, đừng tưởng rằng ta không biết, Quý Du Nhiên, cũng chỉ bởi vì ngươi!” Ngón tay mềm mịn như nước chỉ về phía nàng ta, đôi mắt đẹp của Thái tử phi trừng lên, “Chính vì ngươi không ở yên trong dienddn liequidoon nhà, gây chuyện thị phi khắp nơi, mẫu hậu không nhìn nổi, chỉ có thể tìm người tới chăm sóc Dật Vương. Nhưng mà, e ngại mặt mũi ngươi khó coi, nên mẫu hậu chỉ có thể kéo ta xuống nước! Ta thật sự khổ tám đời, sao chuyện gì cũng liên quan đến ngươi!”

A, nói tới cái kia sao! Quý Du Nhiên nở nụ cười, “Đúng thì như thế nào?”

“Ngươi!” Thái tử phi tức giận đến giật mình, Quý Du Nhiên đẩy ta nàng ta ra, “Chuyện cho tới bây giờ, dù ngươi kêu ngươi gào với ta thì có tác dụng gì? Ngươi không đáng hoàng tử tể mang mười nha đầu này về, còn phải vui mừng vui mừng mừng sắp xếp cho bọn họ và Thái tử điện hạ yêu mến của ngươi chung giường chung gối? Có bản lĩnh thì ngươi tìm Hoàng hậu mà âm ỉ tìm Hoàng hậu mà náo loạn đi!”

Nếu nàng có thể đi náo loạn còn phải tìm đến nàng ta phát tiết sao? Thái tử phi giận đến dậm chân.

Nàng ta càng tức giận, Quý Du Nhiên càng vui mừng, “Trời ạ, nhớ ra rồi!” Vỗ tay một cái, nàng vui vẻ nói: “Chuyện này đúng là không có liên quan gì đến ta. Dù sao Vương gia nhà ta cả ngày lẫn đêm chỉ biết ăn chơi đùa, hần vốn không hiểu vui sướng chốn khuê phòng sắc đẹp gì đó. Mười nha đầu này theo ta về cũng chỉ làm bạn chơi với hần mà thôi. Nhưng muội muội ngươi lại khác nha! Thái tử nhà ngươi bây giờ gánh vác trách nhiệm nặng nề nối dõi tông đường, chỉ cần ngươi một ngày không có hài tử, thì Hoàng đế Hoàng hậu sẽ một ngày không ngừng nhét nữ nhân lên giường hần, hần cũng sẽ không từ chối, ngươi càng không thể nào từ chối... Ha ha, nói như vậy, muội muội ngươi làm Thái tử phi đúng là đủ ghen tức! Còn không bằng Vương phi ta đây thoải mái.”

“Ngươi cầm miệng cho ta!” Giống như Hoàng hậu nương nương vừa rồi, Thái tử phi cũng bị tức đến toàn thân phát run, “Quý Du Nhiên, ngươi nghĩ rằng ai thèm ngươi? Như ngươi vậy, đúng là xứng với thằng ngốc kia – a! Ngươi làm gì?”

“Không được kêu hần là thằng ngốc.” Nắm chặt cổ tay nàng ta, tiện thể đẩy nàng ta về sau! Quý Du Nhiên lạnh giọng quát, “Xung hô như thế chỉ có ta có thể gọi. Những người khác ai dám? Xem ta có chinh chết kẻ đó không!” Nói xong lạnh lùng nhìn thoáng qua, quay đầu bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Mười mỹ nhân

Đào mất trở lại Dật Vương phủ, tâm tình Quý Du Nhiên thật tốt, thấy mà Phượng Dục Minh cũng mặt mày hớn hờ theo.

“Ái phi ái phi!” Kéo tay nàng, hần cười đến mắt cũng sắp híp lại, “Sao nàng lại vui vẻ như vậy?”

“Bởi vì mẫu hậu đã ban thưởng mười mỹ nhân đến cho chàng!” Quý Du Nhiên cười, ngoắc ngoắc tay ra ngoài, đã thấy mười thiếu nữ thướt tha mặc cung trang xếp hàng nối đuôi đi vào. Tuổi của bọn họ không sai biệt lắm chừng mười ba mười bốn, lớn nhất cũng chỉ mười sáu, chính là độ tuổi nụ hoa chớm nở, từng người có ngũ quan không tầm thường, đáng vẻ xinh đẹp, đầy đặn thon thả, mảnh mai tươi đẹp, liếc nhìn lại, cần gì có đó, người xem thật sự hoa

mắt. Ừ, kiểu đường như còn phong phú hơn kiếp trước, vừa quan sát họ, Quý Du Nhiên thầm so sánh trong lòng.

“A a a, đi ra ngoài đi ra ngoài, tất cả các người đều đi ra ngoài cho Bồn Vương!” Nhưng mà, vừa nhìn thấy những người này, huyết sắc trên mặt Phụng Dục Minh mất hết, liên tục không ngừng lớn tiếng kêu ngă về phía bên cạnh Quý Du Nhiên.

Quý Du Nhiên không giải thích được: “Vương gia, chàng làm sao vậy?”

Cả đám mỹ nhân đều là vẻ mặt die nđ da n l e q u u ydo n bị tổn thương, mặc dù không nói gì, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đằm đằm đáng yêu của các nàng, cặp mắt tràn ngập nước mắt, cũng đã đủ khiến không thiếu lòng nam nhân đau như đao cắt rồi.

Nhưng mà, Phụng Dục Minh vốn không nhìn họ, chỉ ôm chặt cánh tay Quý Du Nhiên kêu lên: “Bồn Vương không cần các nàng! Bồn Vương chỉ cần một mình ái phi là đủ rồi, nàng đề cho bọn họ đi đi! Không được xuất hiện trước mặt bồn Vương!”

Ặc... Thì ra là như vậy.

Trong lòng âm áp, Quý Du Nhiên sờ sờ đầu hăn: “Vương gia yên tâm, ta gọi bọn họ tới đây, chỉ để cho chàng nhìn xem, sau đó phân bổ các nàng đi vài chỗ. Nhưng mà”, ngừng một chút, khoe mắt thoáng cười, “Nếu như chàng thấy trong số họ có người nào thuận mắt, muốn giữ lại bên người, cũng chỉ cần nói với ta một tiếng, ta sẽ để lại cho chàng.”

Lời vừa nói ra, trong mười người cũng có ba bốn người mắt sáng lên, quăng ánh mắt mong chờ về phía Phụng Dục Minh.

Nhưng mà vừa nghe xong lời này, Phụng Dục Minh lại khẽ run lên, vội vàng ôm Quý Du Nhiên chặt hơn: “Không cần! Bồn Vương không thấy ai thuận mắt, ái phi ném tất cả bọn họ vào phòng cũi đi! Bồn Vương chỉ cần nàng chỉ cần nàng!”

“Vương gia...”

Nghe thấy lời ấy, có một hai người không chịu nổi, hai hàng nước mắt chảy xuống theo khoe mắt, nghẹn ngào, giọng nói càng giống như dây đàn, biến đôi bất ngờ, kéo dài uyển chuyển, nâng ý thương tiếc nơi đáy lòng người lên, để cho lòng người cũng bị nhéo lên.

Nếu là nam nhân bình thường, chỉ sợ đã sớm không chống lại được mà đổi ý.

Nhưng mà, rất dễ nhận thấy, kẻ ngốc Phụng Dục Minh này không nằm trong số đó.

Nhìn thấy nàng ta khóc, hăn lập tức nhú mặt lại: “Người khóc cái gì chứ? Bồn Vương đâu có bắt nạt người. Thật là, còn thích khóc hơn Bình Cô, đáng ghét chết đi!”

Lúc này mỹ nhân bị nghẹn không khóc nổi rồi.

Phụng Dục Minh bĩu môi: “Ái phi, đáng đáp bọn họ khó coi, lại thích khóc, bồn Vương không thích, nàng ném bọn họ ra xa xa đi! Không để cho bọn họ xuất hiện trước mặt bồn Vương!” Rồi nhảy dựng lên, “Bồn Vương đi chơi, khi nào bọn họ đi rồi, bồn Vương lại tới tìm nàng chơi!”

Chạy trốn nhanh như vậy, giống như chạy nạn.

Quý Du Nhiên ngờ ngác nhìn hăn đi xa, lúc quay đầu lại đã phát hiện mười người trước mắt về mặt khác nhau, có người đi3nd@nl3qu.yd0n thờ phào nhẹ nhõm, cũng có người về mặt thất vọng, nhưng một người trong số đó, từ đầu tới đuôi mặt bình tĩnh không quan tâm hơn thua, giống như một pho tượng đá đứng đó không nhúc nhích, lập tức thu hút sự chú ý của nàng.

Người này... Đường như đời trước nàng chưa từng gặp.

Thăm nghĩ, Quý Du Nhiên nhìn về phía nàng ta hỏi: “Người tên gì vậy?”

“Bẩm Vương phi, nô tỳ tên Thái Bình.” Mỹ nhân trả lời, từng câu từng chữ thông thả ung dung, mặc dù bị nữ chủ nhân Vương phủ điểm trúng cũng sóng nước chẳng xao.

Có chút ý nghĩa.

Quý Du Nhiên cười: “Thái Bình đúng không, người nói xem, người biết làm những gì?”

“Chỉ cần việc nô tỳ nên làm, nô tỳ sẽ làm.”

Ha ha, càng ngày càng có ý tứ rồi!

Nhìn đáng vẻ trong mắt không có người nào của nàng ta, chẳng lẽ nàng ta chính là một trong những do thám Hoàng hậu phái tới?

Nhưng mà...

Nếu quả thật là do thám, cũng không thể dễ dàng bại lộ như vậy chứ?

Ngẫm nghĩ tới lui, cũng không quyết định chắc chắn được, Quý Du Nhiên lập tức chuyển ánh mắt, nhìn về phía thiếu nữ khuôn mặt xinh đẹp đứng chính giữa – người này nàng có thể khẳng định, chính là do thám Hoàng hậu phải tới.

Nhìn thấy nàng liếc tới, thiếu nữ vội vàng phúc thân hành lễ, biểu hiện ngoan đến không ngoan hơn. Đây mới là đáng về một do thám cần phải có!

Bầu môi, Quý Du Nhiên thu lại ánh mắt, lần lượt đánh giá các nàng ta một lần, rồi nói: “Tên của các ngươi là gì, cũng biết làm những gì, từng người báo lên.”

Mười người báo lên theo thứ tự.

Không ngoài dự đoán, chỉ biết nấu ăn có bốn người, còn có ba người nữ công, hai người trêu mèo ghẹo chó, còn có một nô tỳ cái gì cũng làm nhưng không có sở trường gì – mỹ nhân tượng đá vừa rồi.

Nghe xong các nàng báo lại, Quý Du Nhiên gật gật đầu, chỉ về phía mỹ nhân tượng đá: “Ngươi tên Thái Bình đúng không? Về sau hãy ở bên cạnh ta, cùng Lục Ý hầu hạ. Những người khác, Bình công công, họ giao cho ngươi, theo ta dặn dò trước đó cho ngươi, để cho bọn họ phát huy sở trường, ai có chức nấy, cần phải hầu hạ Vương gia thoải mái dễ chịu.”

“Dạ.”

Mọi người vội vàng hành lễ, Bình công công đi vào dẫn chín người còn lại đi, chỉ để lại mỹ nhân tượng đá.

Quý Du Nhiên lần nữa gật đầu với Lục Ý: “Từ nay về sau, nha đầu này theo em làm việc, em phải hướng dẫn nàng ta nhiều một chút, có cái gì mau sớm dạy dỗ cho nàng ta.”

“Vâng ạ!” Lục Ý vội vàng đồng ý, gọi nha hoàn bên cạnh dẫn người đi xuống trước. Bản thân mình thì trở lại bên cạnh Quý Du Nhiên tiếp tục đứng nghiêm.

Đuổi một nhóm người lớn như vậy đi, trong phòng lập tức thanh tịnh không ít.

Quý Du Nhiên cũng thờ phào nhẹ nhõm, cả người nằm trên ghế dựa.

Lục Ý vội vàng tới bóp vai cho nàng, Quý Du Nhiên nhắm mắt hưởng thụ, nhẹ giọng gọi: “Lục Ý.”

“Vương phi?”

“Người tên Thái Bình, em có ý kiến gì?”

“Nô tỳ không biết, chỉ có điều... Nô tỳ cảm thấy dường như nàng ta không đơn giản.”

“Ừ, giống như ý của ta.”

Tay nhỏ đặt trên vai nàng cứng đờ, “Vương phi, nếu biết nàng ta không đơn giản, vậy sao Vương phi còn giữ nàng ta bên người? Vương phi cũng biết rõ, nàng ta có thể là người của Hoàng hậu nương nương!”

“Cũng bởi vì biết nàng ta có khả năng cực lớn, cho nên ta mới đặc biệt lưu nàng ta lại!” Quý Du Nhiên cười, vỗ vỗ tay Lục Ý, “Trong những người này, chỉ có nàng ta là nhìn không thấu. Nếu nhìn không thấu, ta đương nhiên muốn đặt nàng ta ở chỗ gần ta nhất, quan sát kỹ mới đúng. Hơn nữa”, mở mắt ra, “Không phải ta còn có em đó sao?”

Thân thể Lục Ý chấn động, lập tức gật đầu: “Dạ, nô tỳ biết! Nô tỳ sẽ chú ý tới từng cử động của nàng ta bất cứ lúc nào, một khi có chỗ không đúng, lập tức báo cáo với Vương phi!”

“Ừ.” Quý Du Nhiên gật đầu, “Còn có bên Bình công công, cũng đã dặn dò xong chưa?”

“Đều đã dặn dò tốt rồi, chỗ Lý ma ma nô tỳ cũng đã sớm nói xong.”

“Vậy thì tốt.” Nhắm mắt lại lần nữa, chân mày Quý Du Nhiên không nhịn được hơi nhíu lên – Thái Bình đó, nàng ta rốt cuộc từ đâu ra? Trong trí nhớ đời trước của nàng không có sự tồn tại của nàng ta!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Vương gia ngốc bán manh

(*) Góc 萌 (manh): bắt nguồn dùng là từ “moe” (萌え) trong tiếng Nhật thường dùng cho những nhân vật trong anime-manga (hoạt hình) 萌え đồng âm với 燃え, nghĩa là bốc cháy, tức để biểu hiện tình cảm tha thiết, cháy bỏng với nhân vật. Cho nên moe 萌え trở thành 1 kiểu nói ý chỉ rằng đối tượng được nói đến rất “yêu” (adorable, cute, lovely, etc... nói chung là thay những tính từ khen ngợi) hoặc là biểu hiện rằng người nói rất có cảm tình với đối tượng được nói đến. (by MeteoraX)

Kể từ sau khi chúng mỹ nhân tới, tình hình ăn uống của bọn họ rõ ràng cải thiện không ít, thú vui trong cuộc sống đã gia tăng rất nhiều rồi.

Ngươi hỏi tại sao? Không tin mời xem: Trong lúc rảnh rỗi, hai phu thê tùy tiện đi dạo trong Vương phủ, cho dù đi đến chỗ nào, luôn có thể thỉnh thoảng thấy một mỹ nhân ngu dốt ăn mặc xinh đẹp, như có như không lác lư trước mặt bọn họ, ‘Không chú ý’ nhìn thấy Dật Vương gia, sau đó dưới ‘Sự kinh hãi’, ‘Không chú ý’ vấp ngã trước mặt hắn, lại ‘Không chú ý’ để lộ ra cái cổ thon dài chân nhỏ da thịt nhẵn nhụi trắng như tuyết...

Không thể không thừa nhận, lần này Hoàng hậu nương nương lỗ vốn rồi, những mỹ nhân nhi này trừ gương mặt xinh đẹp, tư thái bên ngoài thật tốt ra, ngay cả da thịt trắng như tuyết, dáng vẻ lúc ngã xuống, cùng với vẻ mặt nhỏ nhắn điềm đạm đáng yêu vội vàng ngẩng đầu lên, đó cũng là trong trăm có một, đẹp tuyệt nhân gian, để cho người ta nhìn một lần lại muốn nhìn lần thứ hai. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Quý Du Nhiên không nổi giận, ngược lại còn tích cực lôi kéo Phượng Dục Minh chạy khắp nơi.

Chỉ có điều, tâm tình của Phượng Dục Minh lại tạo thành đối lập rõ rệt với nàng.

Bắt đầu kể từ ngày chúng mỹ nhân đến, Quý Du Nhiên gần như không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn. Theo thời gian chuyển dời, khuôn mặt của hắn càng ngày càng căng thẳng, càng căng chặt hơn, bây giờ sắp keo căng thành một miếng vải thêu rồi!

“Ồi!” Không tốt! Phía trước lại có một mỹ nhân ngã xuống rồi!

Thân thể mềm mại xoay tròn một dieenndkan/leeequhydonnn đường cong hoàn mỹ trên không trung, sau đó từ từ ngã xuống đất. Làn váy thật dài và dài lạ ở phía sau cầm trong tay xoay ra làn sóng cực kỳ động lòng người, dáng vẻ tuyệt đẹp, mơ hồ như tiên.

Ngã xuống đâu ra? Nói nàng ta đang khiêu vũ cũng hoàn toàn không quá!

“Vương, Vương gia!” Mỹ nhân ngẩng đầu, trong tròng mắt trong suốt đã dâng lên một tầng hơi nước. Cánh môi đỏ thắm nhẹ nhàng mím lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp để là chĩa chực khóc, giống như một con nai con bị kinh sợ, điềm đạm đáng yêu như thế, khiến cho người ta thật muốn một phát ôm vào trong ngực che chở cẩn thận.

Ừ, không tệ.

Nhìn toàn bộ quá trình mỹ nhân ngã xuống đất, Quý Du Nhiên vỗ cảm nhẹ nhàng gật đầu: Kiểu tóc này của nàng ta thật xinh đẹp, lát nữa gọi Lục Ý nghiên cứu một chút, ngày mai chải kiểu tóc này cho nàng. Màu sắc này phối cũng không tồi, tươi sáng đẹp mà không tục, mềm mại đáng yêu mà không diêm dúa lẳng lơ, đai lưng đẹp này càng có mặt đúng lúc, một nư con bướm nhỏ nhỏ cũng khiến toàn thể trở nên hoạt bát đáng yêu, có chút hơi thờ thanh xuân. Ngày khác nàng cũng phải thử một chút.

Chỉ có điều, nhìn thấy tình hình trước mắt, Phượng Dục Minh nghiêm mặt, oán khí tích lũy nhiều ngày bộc phát như lũ quét: “Tại sao lại có một người ngã xuống? Hôm nay ngươi chưa ăn cơm sao? Người đâu, dẫn nàng ta đi xuống, mỗi bữa cho nàng ta ăn ba chén cơm lớn, không ăn hết không cho ra. Người khác cũng thế!”

“Vương gia!” Mỹ nhân nhi vừa nghe, đau khổ trên mặt lập tức tan thành mây khói, lưu lại chỉ có hoảng sợ vô hạn – ba chén cơm lớn, Vương gia định làm mập chét nàng sao? Nàng khó khăn lắm mới nuôi được dáng vẻ này!

Quý Du Nhiên nghe được cũng kinh ngạc, vừa định nói chuyện, Phượng Dục Minh đã xoay đầu đi: “Nhanh lên chút, dẫn người đi xuống! Bỏn Vương không muốn nhìn thấy các nàng!”

“Dạ!” Bình công công vội vàng sai người qua, mang mỹ nhân đi.

Phượng Dục Minh cũng tóm lấy cổ tay dfienddn lieqiudoon Quý Du Nhiên, “Chúng ta trở về! Không chơi!” Hoàn toàn không để ý tới mỹ nhân u oán kêu khóc ở nơi xa.

“Hả? A!” Quý Du Nhiên le lưỡi, thật ra thì nàng chưa xem đủ!

Hai phu thê trở về trong phòng, Phượng Dục Minh mới buông tay ra, đặt mông ngồi trên ghế, vẫn còn tiếp tục nghiêm mặt hờn dỗi.

Quý Du Nhiên không rõ chân tướng, rót ly trà đưa qua: “Vương gia, chàng làm sao vậy?”

Phượng Dục Minh không nói lời nào, chỉ ngược đầu lên, dùng cặp mắt trắng đen rõ ràng chớp cũng không chớp nhìn nàng chằm chằm.

Quý Du Nhiên bị nhìn chằm chằm nổi da gà liên tục, vội vàng ngồi xuống: “Vương gia, trong lòng chàng có lời gì, cứ nói với ta đi! Chúng ta là phu thê, còn có cái gì cần che giấu sao?”

“Ái phi.” Cuối cùng, động động môi, Phượng Dục Minh lên tiếng, giọng nói lại mang theo chút ghen ghét.

Lúc này Quý Du Nhiên đau lòng không thôi: “Vương gia, chàng làm sao?”

“Ái phi!” Đột nhiên một phát nhào vào trong ngực nàng, đôi tay Phụng Dục Minh ôm chặt lấy eo nàng, “Nàng không được rời khỏi bồn Vương, ngàn vạn lần không được! Bồn Vương không cần mỹ nhân gì cả, bồn Vương chỉ cần một mình nàng là đủ rồi! Ái phi!”

Hả? Hắn đang nói gì đây? Quý Du Nhiên ngây ngốc hồi lâu, mới sờ lên đầu hắn: “Ta đương nhiên sẽ không rời khỏi chàng! Không phải ta đã sớm nói sao, ta đã là Vương phi của chàng rồi, thì đời này đều là người của chàng. Chúng ta sinh cùng ngũ chết chung huyết, đời này kiếp này sẽ không chia lìa.”

“Có thật không?” Lực quần chặt trên eo nàng thả lỏng một chút, Phụng Dục Minh ngẩng đầu lên, chẳng biết từ lúc nào khóe mắt đã tập hợp giọt nước mắt lấp lánh, “Nhưng mà, Bình công công hắn nói...”

Hả? Bất được chữ mấu chốt rồi! “Bình công công hắn nói gì hả?”

“Hắn...”

“Nói!”

“Hắn nói, nàng không thích mười mỹ nhân này, càng không thích ta gần các nàng. Hắn còn nói, chỉ cần ta gần một trong số bọn họ chơi đùa nở nụ cười, nàng nhất định sẽ tức giận, sau đó sẽ không để ý tới ta!” Nói xong lại ôm chặt nàng lần nữa, “Bồn Vương hứa, từ nay về sau tuyệt đối không liếc nhìn bọn họ! Ái phi, nàng không nên tức giận, không được không để ý tới bồn Vương được không? Được không?”

Hóa ra lão gia hỏa kia đang giở trò!

Khóe miệng Quý Du Nhiên khẽ nhếch, vội vàng trấn an hắn: “Chàng nghe hắn nói những gì cuối cùng vậy? Ta không tức giận, ta đương nhiên, da.nhze.quydo/nn nhiên cũng sẽ không có chuyện không để ý đến chàng. Cho dù chàng hẹn hò gì với mười mỹ nhân này, ta cũng sẽ không nói gì!”

“Nhưng mà, Bình công công hắn nói...”

“Chàng rốt cuộc tin ta hay tin tưởng hắn?”

Người ôm nàng cứng đờ.

Phụng Dục Minh chậm rãi thông thả, trong tròng mắt trong suốt sáng ngời: “Bình công công chưa bao giờ lừa gạt bồn Vương.”

“Vậy chính là chàng tin hắn?” Trong lòng Quý Du Nhiên thoáng lạnh lẽo.

Phụng Dục Minh cắn môi.

Trầm mặc chính là thừa nhận.

Đáy lòng chợt phun lên cơn tức giận, Quý Du Nhiên định đẩy hắn ra, ai ngờ Phụng Dục Minh đoạt trước ôm chặt lấy nàng: “Ái phi nàng đừng đi! Bồn vương tin tưởng nàng! Chỉ tin tưởng nàng! Được không? Nàng đừng nóng giận!”

Haizz, lời này của hắn có độ tin cậy bao nhiêu đây? Vừa rồi rõ ràng do dự rất lâu! Hơn nữa sức lực của tên này thật đúng là không nhỏ, bị hắn ôm lâu như vậy, nàng vốn không thể động đậy.

Lại nghe giọng nói càng thêm ngẹn ngào của hắn, mắt thấy sắp khóc, Quý Du Nhiên không đành lòng, đành phải nuốt giận dữ xuống nói: “Được rồi, ta không đi. Chàng buông tay.”

Phụng Dục Minh liếc mắt liếc đầu, cả người hắn không thể áp lên người nàng.

Quý Du Nhiên bắt lực, “Ta thật sự không tức giận rồi, chàng buông ta ra đi!”

Phụng Dục Minh vẫn lắc đầu.

Một lâu sau, mới nhỏ giọng nói ra một câu: “Trên người ái phi thật thơm, thật mềm, thật ấm, ôm thật thoải mái, bồn Vương rất thích.”

Cho nên, hắn không nỡ buông ra?

Trong lòng lại chuyển thành mềm nhũn, Quý Du Nhiên chậm rãi đưa hai tay ôm lấy hắn: “Được rồi! Chàng muốn ôm thì ôm đi! Bao giờ ôm đủ rồi, thì buông ra.”

“Ừ.” Phụng Dục Minh gật gật đầu, hạnh phúc nhắm mắt lại, nhẹ nhàng i ôi trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Một miếng gừng

(*) Gừng trong gừng càng già càng cay

Phượng Dục Minh nói lời giữ lời, thật sự cứ thế ôm nàng, vẫn luôn ôm, ôm..

Cuối cùng, Quý Du Nhiên ngồi đến chân đã tê rần, chịu hết nổi nhẹ nhàng nhúc nhích: “Vương gia?”

“Khò khò khò... Khò khò...” Tiếng ngáy nhẹ truyền đến.

Hai tay vòng trên eo cuối cùng buông lỏng rồi, dung nhan ngọt ngào khi ngủ của Phượng Dục Minh hiện ra trước mắt nàng.

Chỉ một thoáng, một vụn đầu thần thú đang gào thét trong lòng nàng, trong lòng Quý Du Nhiên đã có ý nện chết hần – trướng thú, buồn ngủ sao không nói sớm! Coi nàng như gối đầu là có ý tứ gì? Làm hại nàng còn vất hết óc suy nghĩ kỹ nhiều lời an ủi hần, kết quả, kết quả một câu không có công dụng!

Ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, hai người Lục Ý và Thái Bình đang chờ bên ngoài.

Vội vàng gọi hai nàng vào, ba chân bốn cẳng chuyển người nằm yên trên giường.

Đứng ở đầu giường, mắt thấy Thái Bình quen cửa quen nẻo cời vớ giày, kéo chăn lên đắp kín cho hần, nhất cử nhất động thuần thực tiêu chuẩn, đứng theo lời nàng ta nói, nàng ta đều biết làm tất cả công việc của nô tỳ, hơn nữa làm rất tốt.

Nhưng mà, Quý Du Nhiên chính là die nd da nl e q u u ydo n cảm thấy có điểm bất thường, cảm giác nàng ta không đơn giản như vậy. Nhất là, mười ngày vừa rồi, chín người kia luôn tìm kiếm đủ mọi cơ hội lộ diện trước mặt Phượng Dục Minh, còn nàng ta thì sao? Từ sáng đến tối đều theo bên người nàng, rõ ràng gần Phượng Dục Minh nhất, nhưng chưa bao giờ có cử động quá phận, điều này thật sự quá bất thường rồi!

“Vương phi, ngài còn gì phân phó sao?”

Lúc đang suy nghĩ, hai người đã dàn xếp xong cho Phượng Dục Minh rồi.

Thái Bình quay đầu lại, phát hiện nàng đang nhìn mình, vội vàng cúi đầu lễ phép hỏi.

Mắt Quý Du Nhiên xoay chuyển, khẽ cười nhẹ: “Vừa rồi Vương gia căn dặn xuống, từ nay về sau mỗi bữa đều muốn cho các người ăn ba chén cơm! Người cao hứng không?”

Mặt Thái Bình không hề thay đổi, lúc này phúc thân hành lễ: “Đa tạ Vương gia rộng lượng, nô tỳ thật cao hứng.”

Nhìn xem, phản ứng này cũng khác biệt rất lớn với các mỹ nhân khác.

Thật không có ý nghĩa.

Quý Du Nhiên bĩu môi: “Thôi, người đi xuống đi! Lục Ý, đi gọi Bình công công đến sảnh bên chờ ta, ta có lời hỏi hần.”

“Dạ.” Hai người đều tự lui ra, không bao lâu, Bình công công đã tới.

Mắt lạnh nhìn hần cong eo hành lễ với nàng, Quý Du Nhiên thần nhiên uống xong một ly trà, mới trầm giọng quát: “Bình công công, người có biết tội của người không?”

“Lão nô biết tội.” Lập tức quỳ xuống, Bình công công thẳng thắn nhận tội của mình.

Lão lại biết nhanh như vậy? Quý Du Nhiên còn định nghiêm hình bức cung đột nhiên sừng sốt, đã thấy Bình công công ngẩng đầu lên, mắt đục ngầu của lão nhìn nàng, trên mặt nhăn nhó thật dày vẫn mang theo ý cười không nói thành lời: “Nhưng mà, chỉ cần có thể khiến Vương gia vui vẻ thoải mái, cho dù đánh cuộc mạng già của lão nô, đây có tính là gì?”

Nghe vậy, Quý Du Nhiên chau mày, trong đầu bực dọc với lão càng sâu.

“Để Vương gia quán quít chết ta, không dĩ3nd@n3qu.yd0n để ý những mỹ nhân này, là hần vui vẻ rồi hả?”

“Đúng thế.”

“Hừ, ngay từ đầu không phải người luôn đề phòng ta sao, sợ ta làm gì Vương gia nhà người đó thôi?”

“Là lão nô sai rồi, lão nô nhận người không rõ, xin Vương phi trách phạt.” Vội vàng dập đầu một cái, Bình công công cung kính nói, “Lão nô bị người ngoài dùng lời nói che mắt, mới có thể sinh lòng thành kiến với Vương phi. Nhưng hơn ba tháng, mắt thấy ngài đối xử với Vương gia tốt như vậy, toàn tâm toàn ý chăm sóc Vương gia, lão nô biết, ngài thật lòng đối xử tốt với Vương gia. Đời này kiếp này, ngài sẽ không làm hại Vương gia.”

“Ha ha, chẳng lẽ nói, mười vạn nhân này sẽ hại hấn sao?”

“Cho dù cả mười người không hại, nhưng luôn có một hai người chờ làm ra chuyện.”

Giật mình trong lòng, sắc mặt Quý Du Nhiên dần nghiêm túc.

Bình công công cũng trầm mặt: “Vương phi ngài là người thông minh, ngài nhìn ở trong mắt thái độ của Hoàng hậu nương nương đối với Vương gia. Lúc trước gian tế bị bà ta đưa tới đều bị ngài một phát diệt trừ, hiện giờ trong mười người mới tới, lão nô không tin bên trong không có gian tế mới. Thà giết lầm một ngàn, không thể bỏ qua cho một. Cho nên, mười người này tuyệt đối không thể tới gần Vương gia. Vì vậy, lão nô tình nguyện để Vương gia thân cận Vương phi ngài nhiều một chút, cũng tốt hơn lại bị người nào đó trong lúc vô tình hại tới.”

“Lại?” Bền nhảy bắt được từ mấu chốt, Quý Du Nhiên bỗng mở to hai mắt.

Bình công công lại giật nảy mình, liên tục không ngừng đổi lời, “Lão nô không nói, Vương phi nghe lầm!”

“Nghe lầm, vậy do chính bản thân người không cẩn thận nói lỡ miệng?” Khóe miệng nhếch lên, Quý Du Nhiên lạnh giọng quát hỏi.

Bình công công ngẩn ra, quỳ xuống đất không nói.

Lão càng như vậy, nghi vấn trong lòng Quý Du Nhiên càng sâu, nên vội vàng đứng lên: “Thành thật khai báo, Vương gia từng bị người nào làm hại? Từ lúc nào?”

Bình công công ngậm kín miệng, cúi đầu không nói.

Quý Du Nhiên tiếp tục ép hỏi, lão vẫn không nói.

Trong lòng không khỏi vừa nóng vừa giận, Quý Du Nhiên sải bước đi tới bên cạnh lão: “Nếu người không nói, coi chừng ta không khách khí với người!”

“Vương phi.” Ngẩng đầu nhìn nàng, nét mặt Bình công công bình tĩnh trước nay chưa từng có, “Có một số việc, không phải lão nô không muốn nói, mà bây giờ thật sự không thể nói. Ngài chỉ cần tin tưởng, bây giờ Vương gia an toàn, có lão nô ở đây, có ngài ở đây, chúng ta cùng bảo vệ Vương gia, không có người sẽ hại Vương gia nữa.”

Nói cách khác, hấn thật sự từng bị người hãm hại! Quý Du Nhiên chưa xót trong lòng: “Rốt cuộc là từ khi nào? Ai?”

Bình công công lắc đầu: “Lão nô không thể nói.”

“Người thật sự không nói?”

“Thật sự không thể nói.”

“Là không thể nói, hay người hại Vương gia vốn chính là người gần gũi liên quan?”

Lời vừa nói ra, thân thể Bình công công khẽ run lên! Lòng Quý Du Nhiên cũng trầm xuống theo: “Chẳng lẽ là thật?”

Bình công công chậm rãi ngẩng đầu: “Vương phi, có một số việc, nói đôi ba câu không rõ ràng. Nếu như ngài thật sự muốn biết, lão nô cũng không dám giấu ngài. Nhưng mà, xin ngài bắt được gian tế Hoàng hậu nương nương phái tới trước, chờ bắt được người rồi, có mấy lời lão nô sẽ thành thật khai báo, quyết không lừa ngài một chữ.”

“Có thật không?” Nói một câu thật lòng, trong lòng Quý Du Nhiên vẫn không tình nguyện tin tưởng lời của lão: Lão già này chính là một con hồ ly tinh lão luyện. Nói chuyện làm việc vẫn cực kỳ khôn khéo, đôi trước nàng đã ăn không ít thiệt thòi từ lão. Đời này may mắn mà nàng vẫn cột Phụng Dục Minh vào bên cạnh mới may mắn thoát nạn. Bây giờ khó khăn lắm mới bắt được nhược điểm của lão, người này mới bằng lòng ăn nói khép nép với nàng. Nhưng mà, nếu lần này cứ dễ dàng bỏ qua cho lão như vậy, ai biết lần sau lão sẽ có biểu hiện như thế nào?

“Hơn nữa, chỉ cần lão nô kiên trì không nói, cho dù ngài bức tử lão nô, lão nô cũng sẽ tuyệt đối không thổ lộ một chữ.”

Xem đi! Nàng còn chưa nói gì đâu, lão già này đã bắt đầu chủ động uy hiếp nàng.

Quý Du Nhiên giận đến cắn răng: “Được!” Bây giờ, trừ như vậy nàng cũng không có cách nào khác, “Bây giờ ta không ép buộc được người. Nhưng mà, về sau chuyện của Vương gia, chuyện Vương phủ, tất cả đều phải do ta làm chủ, không cho phép người bằng mặt không bằng lòng, lại càng không cho phép người ngăn chân ta!”

“Vâng, lão nô nhất định lấy Vương phi ngài làm chủ, mọi chuyện hỗ trợ ngài.” Bình công công vội vàng dập đầu, giọng nói thật sự có thể coi là cung kính.

Nhưng mà, trong lòng Quý Du Nhiên càng ngày càng buồn bực, thật sự muốn một cước đá văng lão ra!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Nghi ngờ thật sâu

Khi Phụng Dục Minh tỉnh lại, hần phát hiện Quý Du Nhiên đang ngồi trước giường, ánh mắt thâm sâu nhìn hần.

Nét mặt của nàng... Nói như thế nào đây? Hơi thâm thúy, còn mang theo chút thương cảm, chút thương hại, nhìn thấy khiến trong đầu hần liên tục xuất hiện dấu chấm hỏi.

“Ái phi.” Dụi mắt, hần nhỏ giọng kêu lên, “Bổn Vương đói bụng rồi.”

“A, ta biết rồi.” Lúc này mới hồi hồn, Quý Du Nhiên nặn ra nụ cười nhạt, bản thân hầu hạ hần rồi giường mặc quần áo.

Com tối nhanh chóng chuẩn bị xong, hai người vừa ăn com, Quý Du Nhiên giống như vô tình nhắc đến: “Vương gia, chàng còn nhớ rõ chuyện lúc trước bao nhiêu?”

“Chuyện gì?”

“Về mẫu phi Trần phi, còn có khi còn bé có ai bắt nạt chàng không, mẫu hậu có từng làm khó dễ mẫu tử chàng không?”

“A, cái này hả, bổn Vương không nhớ rõ!” Le lưỡi, Phụng Dục Minh trả lời rất sáng khoái.

Hần còn dám trả lời một cách dứt khoát như vậy? Quý Du Nhiên thiếu chút nữa lấy đầu đập đất. Chỉ có điều suy nghĩ một chút cũng phải, tính cách người này vui vẻ như vậy, lại khờ, sao có thể nhớ rõ nhiều như thế? Là nàng nóng lòng cầu thành rồi.

“Chỉ có điều.” Ngừng một chút, Phụng Dục Minh giống như nghĩ ra cái gì, “Bổn Vương nhớ, khi còn bé thân thể của bổn Vương đặc biệt không tốt, vẫn nằm trên giường nghỉ ngơi, mẫu phi thường ở bên cạnh bổn Vương. Dung mạo người rất đẹp, người rất dịu dàng, hơn nữa cũng biết làm bánh ngọt đó! Làm ăn ngon như ái phi vậy!”

Thì ra là như vậy. Quý Du Nhiên gạt đầu, khó trách lần này nàng nhanh chóng kéo được hần vào phe của mình, thì ra có nhân tố kia ở bên trong.

“Còn có...” Ngay sau đó Phụng Dục Minh lại hạ thấp âm lượng, “Bổn Vương còn nhớ rõ, mẫu phi rất thích khóc, nhất là lúc bón thuốc cho bổn Vương ăn bánh ngọt, người vừa bón vừa khóc. Khóc mãi, rồi ném đồ xuống ôm bổn Vương gào khóc. Đúng rồi! Bổn Vương nhớ ra! Có một lần bổn Vương tỉnh ngủ, nhìn thấy người ngờ ngác ngồi đó, nhìn một bàn bánh ngọt mới ra lò mà ngăn người, bổn Vương đói bụng, chạy đến cầm một miếng nhét vào trong miệng. Nhưng mà, người lại lập tức hung hăng đánh cho bổn Vương một cái tát, ném bánh ngọt trên đất. Lúc ấy sắc mặt người thật khó nhìn, bổn Vương cũng sợ đến phát khóc. Còn chưa khóc người đã khóc trước, còn ôm chặt bổn Vương, nói gì mà xin lỗi bổn Vương, người không cố ý gì đó.”

“Cái gì gọi là không phải cố ý?” Nghe hần nói lung tung lộn xộn, nghi ngờ ký sinh trong đầu Quý Du Nhiên, trong đầu cũng loạn thành đoàn.

Phụng Dục Minh xua tay, “Bổn Vương cũng không biết! Bây giờ ấn tượng lớn nhất của bổn Vương về mẫu phi chính là người thích khóc, còn có còn có!” Đột nhiên ánh mắt sáng lên, hần cười hi hi nhìn Quý Du Nhiên, “Trước khi mẫu phi qua đời, người kéo tay bổn Vương, kêu bổn Vương phải nghe lời Hoàng tử mẫu, về sau nếu như gặp được cô nương mình thích, nhất định phải quý trọng nàng thương yêu nàng, không cho bất kỳ kẻ nào ức hiếp nàng...”

“Vương gia!” Nói đi nói lại, sao lại chuyển về đề tài này? Mặt Quý Du Nhiên phát sốt, vội vàng gấp một miếng thịt vào trong chén hần, “Ăn com đi!”

“A.” Có thịt trong tay, Phụng Dục Minh lập tức thay đổi ý định, a ô a ô ăn ngon gặm lấy gặm để.

Nghi ngờ trong đầu Quý Du Nhiên càng ngày càng sâu, lại nhìn chàng ngốc Vương gia trước mắt, nàng thờ dài. Xem ra vẫn phải thay đổi cách khác mới được.

Ngày hôm sau, mượn cơ hội hai phu thê vào cung bái kiến Thái hậu nương nương, nàng ở lại bên cạnh Thái hậu, ân cần bưng trà đưa nước.

Thái hậu nương nương được nàng dụ dỗ rất vui vẻ, nên kêu nàng ngồi xuống: “Ai gia thấy trong mắt con có chuyện, chuyện gì, nói đi!”

“Thật ra thì, cũng không phải chuyện quan trọng gì. Nhi thần chính là muốn biết, ban đầu hình như Vương gia bị bệnh nặng, bị bệnh thật lâu. Sau khi khỏi bệnh thì biến thành dáng vẻ như bây giờ, chỉ có điều, lúc đó rốt cuộc bị mắc bệnh gì? Nhi thần đã hỏi đám người Bình công công, bọn họ đều không nói rõ ràng lắm.” Mặt mỉm cười, Quý Du Nhiên gằn từng chữ một.

Lời vừa nói ra, nụ cười trên mặt Thái hậu nương nương cứng ngắc.

Tay khẽ run, ly trà đặt lại khay trà, phát ra một tiếng “Cạch”. Lão nhân gia lập tức quay đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, chỉ lạnh nhạt nói: “Đều là chuyện đã qua, con nhắc tới nó làm gì? Chỉ cần bây giờ Dật Vương gia bình an vô sự không phải tốt rồi?”

Chuyện có thể làm cho lão nhân gia ngời hốt hoảng như vậy, chắc chắn là chuyện lớn. Xem ra, suy đoán của nàng không sai. Càng thấy bà như vậy, Quý Du Nhiên lại càng không thể bỏ qua, nên nói tiếp: “Nhi thần chỉ muốn biết chân tướng sự việc. Dù sao, Vương gia bị bệnh lớn một trận như vậy, nhưng đến nay không có một câu trả lời hợp lý. Hơn nữa, hần còn nói, ban đầu lúc Trần phi chăm sóc hần luôn khóc, đau lòng muốn chết -”

“Dật Vương phi!” Đột nhiên quát khê một tiếng, cắt đứt lời nàng. Thái hậu nương nương cuối cùng nhìn lại, ánh mắt hết sức lạnh lẽo, “Chuyện quá khứ đã qua lâu như vậy, con nhắc lại còn có lợi ích gì? Người cũng đã chết rồi, con để cho nàng ấy nghỉ ngơi đi! Về phần Dật Vương, ai gia cũng nói, có ai gia ở đây, ai gia sẽ bảo vệ hần bình an. Bây giờ thân thể ai gia khỏe mạnh, vợ chồng son các người nhất định thoải mái hơn trước kia. Nếu như ngày nào đó ai gia không được, trước khi chết ai gia sẽ an bài xong, ít nhất để Hoàng thượng chuẩn bị một miếng đất phong cho các người, để cho các người nhanh chóng đi qua, bảo đảm cả đời áo cơm không lo. Vậy không phải đủ sao? Chuyện quá khứ đã qua rồi, không nên nhắc lại. Làm người vẫn nên nhìn về phía trước mới đúng, câu nệ chuyện đã qua như vậy làm gì?”

Một câu nói của nàng, lại đổi lại nhiều lời giải thích như thế của bà, đây không phải rõ ràng giấu đầu lòi đuôi sao? Hơn nữa, lão nhân gia bà càng không để cho nàng truy cứu, Quý Du Nhiên càng không nhận được muốn đi truy cứu. “Hoàng tổ mẫu...”

“Có thể!” Khó có được, Thái hậu nương nương không nhận được cắt đứt nàng, “Dật Vương phi, ai gia mệt mỏi, hai đứa về đi thôi! Hôm nào rảnh rồi ai gia sẽ gọi hai đứa tới đây.” Rồi nghiêng đầu nhắm mắt, vốn không để ý đến nàng.

Thấy bà như thế, Quý Du Nhiên cũng biết lão nhân gia sẽ không nói tiếp vấn đề này rồi. Trong lòng hơi thất vọng, nàng cũng chỉ đành phải đứng lên hành lễ: “Dạ, nhi thần cáo lui.”

Đi ra khỏi cung Phượng Nghi, Phượng Dục Minh sôi nổi bên cạnh, ánh mặt trời âm áp sáng rõ trên đầu, làm thế nào cũng không đi vào trong lòng nàng. Suốt dọc đường đi, Quý Du Nhiên đều đang suy nghĩ, chuyện càng ngày càng kỳ quái, hơn nữa rõ ràng gắn bó mật thiết với chàng ngốc nhà nàng – hơn nữa còn là liên quan vô cùng không tốt. Thái độ tránh né của Thái hậu đã có thể nói rõ vấn đề, cho nên: Chuyện này, nàng phải biết rõ!

Nhưng mà, nên xuống tay từ nơi nào đây? Ngay cả Thái hậu cũng giữ kín như bưng, vậy thì đừng nhắc tới những người khác. Thật là một vấn đề làm cho người ta nhức đầu.

“Ái phi, ái phi!” Người bên cạnh đột nhiên kéo nàng, trong đôi mắt lóe sáng tràn đầy nghi ngờ, “Nàng lại đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì! Chỉ đang nghĩ, khi nào chàng lại mời thất Hoàng đệ tới đây một chuyến? Đã lâu không gặp đệ ấy, ta nhớ đệ ấy rồi.” Nở nụ cười, Quý Du Nhiên dịu dàng trả lời.

Xem ra, bây giờ đối tượng duy nhất mà nàng có thể tìm kiếm trợ giúp chỉ có Dịch phi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Vô ý rơi xuống nước

Một tờ giấy nhắn ngắn gọn đưa đi, không ngờ thu hoạch lại là một tờ giấy ngắn gọn hơn trở lại.

Được làm vua thua làm giặc, đứt đuôi mong đường sống. Được làm vua thua làm giặc, đứt đuôi mong đường sống...

Trong đầu không ngừng lăm lăm hai câu này, trong bụng Quý Du Nhiên rất khó hiểu: Lời này của Dịch phi nương nương có ý gì? Được làm vua thua làm giặc, chỉ ai? Trần phi năm đó sao? Hay là người khác? Hoàng hậu nương nương? Đứt đuôi mong đường sống đại biểu cái gì? Ban đầu Trần phi hy sinh cái gì? Trong lòng mơ hồ có chỗ hiểu ra ý tứ, nhưng ngàn lời vạn chữ, thế nào cũng không nghĩ ra nguyên do, ngược lại khiến tâm tình mình rất phiền não.

“Nhi đệ muội, muội đang nghĩ gì vậy?”

Đột nhiên giọng nói mềm mại vang lên bên tai, Quý Du Nhiên quay đầu lại, đối mặt với Ninh Vương phi nở nụ cười ôn hòa. Vội vàng cũng cười nói: “Không có gì, chính là cảm thán tuổi xuân trôi nhanh, hồng nhan không quay lại. Mầu đơn đẹp như vậy, mấy ngày nữa sẽ không còn. Muốn nhìn lại, lại không muốn chờ một năm.”

“Nói đến cái này, ta còn muốn nói muội đó! Rõ ràng hay rảnh rồi thì cứ tới đây ngắm hoa, mà ta khổ sở đợi lâu như vậy, muội lại chậm chạp không xuất hiện, hay là ta gửi thiệp mời, muội mới tới đây. Nếu không phải mất thấy kỷ hoa nở sắp qua, thật sự... Thật sự nghĩ muội là mê như vậy, xem một chút rốt cuộc muội còn nhớ phải thực hiện lời hứa hay không!”

Dung nhan xinh đẹp, cho dù mang theo tức giận nhàn nhạt cũng xinh đẹp động lòng người. Quý Du Nhiên vội vàng cười làm lành nói: “Không phải gần đây muội không có thời gian sao? Không phải tẩu không biết, khoảng thời gian trước vẫn chuẩn bị làm lễ thọ cho mẫu hậu, hai ngày nay lại bận rộn thu xếp cho mười nữ nhân, Vương gia lại còn quần lấy muội không buông, cộng thêm những chuyện vụn vặt kia trong Vương phủ, muội hận không thể sinh ra ba đầu sáu tay đó!”

“Ta đương nhiên biết. Nếu không phải hiểu được tình cảnh của muội, muội cho rằng ta sẽ chủ động gửi thiệp mời gọi muội tới?” Khoe môi hơi cong lên, Ninh Vương phi đột nhiên lộ vẻ ân cần, “Đúng rồi, mười mỹ nhân này như thế nào? Có làm ra hành động gì quá đáng không?”

“Trừ ông ọ làm đáng bên cạnh Vương gia, vẫn thật không có gì.” Quý Du Nhiên nhún nhún vai, “May mà Vương gia ham chơi, sắc đẹp trong mắt chàng còn không quan trọng bằng miêu nhi cầu nhi chàng nuôi, cho nên vẫn không nhìn. Đến bây giờ, họ cũng bắt đầu lười biếng rồi.”

“Ha ha, vậy thì tốt!” Ninh Vương phi vội vàng nở nụ cười, “Ta chỉ sợ hai người bởi vì chuyện này mà xa lạ! Bây giờ trông thấy muội và Vương gia vẫn thân mật như cũ, ta biết ngay mười người kia chắc chắn không làm gì được muội.”

“Đó là tự nhiên.” Quý Du Nhiên cười đắc ý.

“Nhưng mà, bên Đông cung kia chắc chắn sẽ không bình tĩnh như vậy rồi. Theo ta nghe nói, chỉ mấy ngày này, bên trong đó đã náo loạn nhiều lần! Nhiều mỹ nhân bị phạt, nghe nói Thái tử vẫn còn vì chuyện này mà khiển trách Thái tử phi mấy câu, buổi tối đặc biệt triệu mỹ nhân bị phạt thị tẩm, hai người như nước với lửa, cùng ở dưới một mái nhà mà không nói lời nào.”

“Vậy sao?” Quý Du Nhiên cười cười, “Muội muội quả nhiên còn nhỏ tuổi, thiếu kiên nhẫn!”

“Đúng vậy! Mỹ nhân nhiều hơn nữa, được cung chiều hơn nữa, cũng không dao động được địa vị của muội ấy đúng không? Việc cấp bách bây giờ của muội ấy chính là nhanh chóng mang thai sinh tiểu Hoàng tôn mới đúng.” Ninh Vương phi gật đầu nói.

Nói cho hết lời, hai nữ nhân trao đổi ánh mắt, đều không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Thường hết hoa mẫu đơn, hai người đi tới bên hồ sen ngồi xuống nghỉ chân. Bước chân của mùa xuân đang đi xa, mùa hạ dần đến gần, thời tiết đã nóng lên, ánh mặt trời trên đỉnh đầu cũng hơi sắc bén. Cũng chỉ đúng một lúc trong vườn hoa, trên mặt hai người đã ửng hồng, cổ họng khô rát, trong lòng cũng hơi nóng ran.

Cây liễu trên đầu đã sớm cành lá rậm rạp, vừa lúc chặn lại ánh mặt trời cho các nàng, còn để lại một bóng râm. Một chén nước ô mai ướp lạnh vào miệng, bớt khô nóng, thân thể lập tức sáng khoái không ít. Quý Du Nhiên liếc chung quanh, lập tức thấy trước mắt một mảng nhỏ lá sen xanh nhạt đang nhẹ nhàng tô điểm trong sóng xanh, nhìn rất đẹp mắt.

Ninh Vương phi cũng nhìn thấy, liền cười nói: “Vừa lúc, chờ hoa mẫu đơn tàn, hoa sen sẽ nở ra. Đến lúc đó chúng ta cùng chèo thuyền, tự mình hái đài sen ăn!”

“Được!” Quý Du Nhiên vội vàng gật đầu, nỗi niềm xúc động xôn lên. Không nhìn được đứng lên, nàng chỉ thấy mấy lá sen nhỏ đang nhô ra từ trên mặt nước, trên mặt hiện lên nụ cười yếu ớt tỉnh mạch, “Tướng phủ cũng có một ao sen. Còn nhớ rõ khi còn bé, đến hè, ca ca cũng sẽ chèo thuyền nhỏ, chờ muội và mẫu thân dạo chơi trên mặt hồ. Khi đó mẫu thân còn có thể ra ngoài đi dạo, không sợ thấy gió ngã bệnh.”

“Nhị đệ muội...” Nghe vậy, Ninh Vương phi hơi mím môi, đi tới vỗ vỗ tay nàng, “Chuyện đã qua không cần nhắc lại. Bây giờ không phải cuộc sống của muội vô cùng tốt sao?”

“Đúng vậy, đều đã qua rồi.” Quý Du Nhiên cười thản nhiên, hít sâu một cái, “Thật là, hôm nay muội tới cửa làm khách, nói chuyện đau lòng này với tẩu làm gì? Đại Hoàng tẩu, chúng ta tiếp tục uống trà đi! Khó có được hôm nay phong cảnh đẹp như vậy – A!”

Mới định xoay người, không biết dưới chân vấp phải cái gì, để cho thân thể nàng không ổn định, ngã thẳng xuống dưới mặt nước. Tay vừa nắm Ninh Vương phi cũng rời ra. Trong nháy mắt đó, nàng khua khua tay túm mấy cái vào khoảng không, đáng tiếc không túm được bất cứ vật gì, cứ rớt xuống như vậy.

Chỉ nghe thấy bên tai vang lên một âm thanh trầm đục lớn, nước ao lạnh như băng lập tức vây lấy nàng, tìm được khe hở từ trong miệng nàng mãnh liệt chui vào, nàng bị ép uống vài ngụm vào miệng.

Cuối mùa xuân đầu hạ, mặc dù thời tiết đã nóng lên, nhưng nước ao vẫn còn lạnh lẽo thấu xương. Quần áo nhanh chóng hút nước, nặng trĩu dính trên người, khiến cho hoạt động của nàng hết sức bất tiện.

Lúc này tóc dài cũng tạo thành gánh nặng, trầm bạc cài trên đầu bị bung ra, tóc thật dài buông xuống, giống như tảo biển quấn vòng quanh lấy nàng, khiến nàng không thể buông tay buông chân.

Lá sen xinh đẹp đến đâu cũng không đẹp đẽ, ngược lại thành chướng ngại vật trở ngại hành động của nàng.

Thân thể càng lúc càng chìm xuống, nước ao từ bốn phương tám hướng đổ vào thân thể nàng, nàng dần dần thở không thông.

Ở trong nước liều mạng đập mấy cái, khó khăn lắm mới nổi trên mặt nước, nàng kêu to cứu mạng. Nhưng mỗi lần lập tức có nước ao lạnh lẽo nhào tới trước mặt, đổ vào trong miệng của nàng.

Muốn ới phun không ra, cứ thế tắc vào phổi, đau rát. Quý Du Nhiên khó chịu nhắm mắt lại.

Nàng không biết bơi, mới thoáng dừng động tác, đã cảm thấy phía dưới giống như có vô số tay túm chân nàng, kêu gào muốn túm nàng vào đáy ao. Hình như còn có thể nghe thấy Ninh Vương phi bên bờ hoảng hốt kêu cứu, vài bóng người chạy từ đằng xa tới.

Tất cả trước mắt dần mờ hồ, trong đầu cũng dần choáng váng kéo dài. Trong thoáng chốc, hình như Quý Du Nhiên nghe thấy vài tiếng bùm bùm liên tiếp. Sóng nước bắt đầu khởi động, một bóng dáng màu xanh nhạt áp sát về phía nàng.

Giống như qua cả đời dài với nàng vậy, khi nàng định buông tha hy vọng, một cánh tay có lực đột nhiên ôm lấy nàng từ phía sau, kéo eo nàng lên khỏi mặt nước.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Mỹ nhân cứu mỹ nhân

Ánh sáng hy vọng lần nữa xuất hiện trước mắt, Quý Du Nhiên vội vàng lên chút tinh thần cuối cùng nắm chặt lấy cánh tay đối phương.

Bàn tay nâng eo nàng đến bên bờ, lập tức có vài cánh tay giúp đỡ, ba chân bốn cẳng kéo nàng lên.

Một đôi tay nắm chặt lấy bả vai nàng, Lục Ý mang theo âm thanh khóc nức nở văng vẳng bên tai nàng: “Vương phi, Vương phi, ngài có sao không?”

“Khụ khụ khụ...” Cảm giác toàn thân bị nước bao quanh, trong miệng lỗ mũi đôi mắt đều là nước, Quý Du Nhiên định nói chuyện, nhưng há miệng ra, thì có nước chảy ra, ngực căng chặt, vốn không phát ra được dù chỉ một âm tiết.

“Không tốt, Dật Vương phi uống nước nhiều quá!”

Không biết người nào gào to một tiếng, đám người chung quanh lại hoảng loạn lên. Có người kêu nhanh chóng đi gọi đại phu, có người lớn tiếng hỏi nên làm cái gì làm thế nào, cũng có người ôm cái mền tới đắp lên người nàng.

Bất thành linh lại có người kéo tay nàng lên, một giọng nam lo lắng hỏi: “Trước tiên ôm nàng trở về phòng đi.”

“Từ từ!” Nhưng ngay lúc đó, một tay khác chụp lấy hán, Quý Du Nhiên nhận thấy nút áo cổ định ở cổ bị cởi ra, thân thể dieenddafnleequysddoon cũng bị lộ ngực, bụng giống như tụt vào đầu gối, đầu tự nhiên rũ xuống, một đôi tay đề lên lưng nàng. Đề mạnh vài cái, hạ xuống, hai cái, ba cái...

Nước trong lồng ngực và bụng ồ ạt vài cái, rồi chảy ngược ra theo yết hầu. Ọe một tiếng, Quý Du Nhiên phun ra một bãi mang theo bùn cát nước sông.

“Tốt rồi tốt rồi! Nước phun ra rồi! Không thành vấn đề!” Bên tai lại nghe thấy tam cô lục bà la to, đầu óc mơ màng dần rõ ràng một chút, Quý Du Nhiên mở mắt ra, thấy xung quanh có vô số nha hoàn bà tử vây lấy nàng chặt như nêm cối. Ninh Vương phi nắm chặt khăn đứng bên cạnh, trên mặt là nụ cười vừa quan tâm vừa lo lắng, ở bên cạnh nàng, còn có một... Nam nhân đang đứng? Áo gấm màu xanh nhạt, đai ngọc quấn eo, khuôn mặt như ngọc có vài phần tương tự ca ca nàng. Chỉ có điều, hán đây là sao? Tất cả trên người đều là nước, tóc cũng ướt nhẹp dính vào bên mai, lọn tóc còn đang nhỏ nước xuống từng giọt nhỏ.

Tầm mắt từ xa đến gần, nàng nhìn thấy Lục Ý đang quỳ gối nước mắt lưng tròng đứng bên cạnh, hải tử đáng thương, mắt đã khóc đỏ. Nhưng mà – Không phải nàng ấy đỡ nàng sao? Lại ngẩng đầu lên, rốt cuộc nhìn thấy: Trên đỉnh đầu, là dung nhan bình tĩnh. Tuần mất tu mi, hạnh kiểm đào tai *, nước trên người cũng không ngừng chảy, nhưng mặt không hề thay đổi, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng.

(*) tuần mất tu mi: đôi mắt xinh đẹp thanh tú, chân mày thon dài tinh tế.

Hạnh kiểm đào tai: hình dung cô gái có dung mạo xinh đẹp

“Thái, Thái Bình?” Nhíu nhíu mày, Quý Du Nhiên nhỏ giọng kêu lên.

Thái Bình gật đầu, kêu Lục Ý tới nâng nàng dậy.

Ninh Vương phi cũng vội kêu lên: “Người đâu, mau tới đỡ Dật Vương phi đi thay quần áo nghỉ ngơi!”

Mơ mơ màng màng bị đưa đến phòng ấm ở đông sương, nhanh chóng có người bưng nước ấm cầm xiêm áo của Ninh Vương phi tới, hầu hạ nàng thay quần áo ấm ướt.

Đội nàng thay xong, Ninh Vương phi khuyên nàng nằm xuống nghỉ một lát.

Nhưng trong lòng Quý Du Nhiên có chuyện, sao có thể nằm được, nên nhìn Thái Bình ở đầu giường, lại nhìn về phía Ninh Vương phi: “Là ai cứu muội từ dưới hồ lên?”

“Là nha đầu này và biểu ca ta cùng cứu!” Ninh Vương phi vội nói, “Hai ngày nay giao mùa, Vương gia sốt nhẹ không ngừng, một mình ta thật sự vô cùng bận, biểu ca nhà mẹ đẻ ta lập tức tới đây hỗ trợ. Vừa rồi khi gặp chuyện bất trắc huynh ấy vừa vận cách đó không xa, nghe thấy tiếng kêu nên chạy tới,

một đầu đâm vào trong nước. Nhưng mà -” Ánh mắt chuyển sang bên Thái Bình, nụ cười của nàng ta hơi cứng ngắt, “Không ngờ bên cạnh muối cũng có tay bơi lội giỏi, mắt thấy muối té xuống lập tức theo sát nhảy xuống. Hơn nữa, còn có thể thúc muối phun nước ra trước.”

Thì ra thật sự là nàng ta. Quý Du Nhiên hơi mỉm cười, lại không nhìn được liếc nhìn Thái Bình. Thái Bình lại cúi đầu đứng thẳng bên cạnh, nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy coi trời bằng vung trước sau như một. Nên thấp giọng nói: “Đại Hoàng tâu, trên người nha đầu này của muối cũng ướt, phiền tâu kêu người tìm một chỗ cho nàng ấy thay đổi quần áo đi!”

“Ồ! Vừa rồi vào tắm muối, ta đã quên nàng ta cũng ướt đầm! Người đâu, mau tìm bộ quần áo đưa cho nàng thay!” Ninh Vương phi như ở trong mộng mới tỉnh, liên tục không ngừng dặn dò.

Thái Bình phúc thân với bọn họ, rồi xoay người đi ra ngoài.

Ninh Vương phi cũng kêu những người không có nhiệm vụ đi ra ngoài, bản thân ngồi bên mép giường, dịu dàng dịch đi enda4nle3qu21ydo0n góc chân cho Quý Du Nhiên, mới về mặt nặng nề nói: “Nhị đệ muối yên tâm, chuyện ngày hôm nay, ta sẽ không nói cho nhị Hoàng đệ.”

“Chuyện gì?” Quý Du Nhiên không giải thích được.

“Là... Chính là chuyện biểu ca xuống nước cứu muối! Nam nữ thụ thụ bất thân, dù là rơi xuống nước cũng không được. Mặc dù chuyện nguy cấp, nhưng nếu cho người bên ngoài biết, tóm lại...”

“Tâu cũng nói là chuyện nguy cấp, đó là chuyện không có cách nào khác, có gì quan trọng hơn sao?” Quý Du Nhiên lơ đãng cười nói.

Ninh Vương phi lại sốt ruột hơn: “Nhị đệ muối -”

“Ái phi! Ái phi!” Đang nói chuyện, đột nhiên cửa phòng bị người phá ra, Phụng Dục Minh biết được tin tức xông vào, “Bổn Vương nghe nói nàng bị rơi xuống nước? Như thế nào? Không sao chứ?”

“Không có việc gì, làm phiền biểu huynh của đại Hoàng tâu hào hiệp trợ giúp, nghe được tin tức ta rơi xuống nước vội vàng nhảy xuống cứu ta lên. Còn có Thái Bình, nàng ta cũng bỏ khá nhiều công sức.” Cầm tay của hắn, Quý Du Nhiên an ủi nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt Ninh Vương phi đột nhiên thay đổi, vội vàng xoay đầu đi.

Phụng Dục Minh vội vàng thở dài một hơi: “Không có việc gì là tốt.” Nói xong, đột nhiên hai hàng nước mắt lớn chùng hạt đậu lăn ngay xuống dưới, một đầu hấn đụng tới, ngực Quý Du Nhiên đau rồi, còn không kịp kêu đau, đã nghe thấy Phụng Dục Minh oa một tiếng khóc lớn, hai cánh tay quẩn lấy hông nàng, nước mắt ấm áp dính ướt quần áo nàng lần nữa, “Ái phi, may mà nàng không chết! Bổn Vương chỉ sợ nàng chết! Oa oa oa, nàng mà chết, bổn Vương nên làm cái gì! Oa oa oa, bổn Vương không thể không có nàng! Oa oa oa... Nàng không thể chết, ngàn vạn lần không thể chết, oa oa oa...”

Làm ơn, nàng còn chưa chết đâu, sao hắn phải khóc đến đau lòng như vậy? Một trận rơi xuống nước đã giày vò nàng cả người không có lực, bây giờ còn bị người này ôm lắc qua lắc lại, ngực vẫn còn cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, Quý Du Nhiên tình nguyện nàng đã chết rồi!

Nhưng mà, khoảnh khắc khi nghe nói nàng bị rơi xuống nước, ngực Phụng Dục Minh chất chứa áp lực cực lớn. Bây giờ rốt cuộc nhìn thấy nàng hoàn hảo không có vấn đề gì, áp lực được buông thả, mặc dù tràn đầy cảm giác vui sướng vì sống sót sau tai nạn, nhưng bị thương tràn đầy cũng cần không gian thể hiện. Phụng Dục Minh cũng không không chế được mình, chỉ có thể ôm nàng vừa khóc vừa gào.

A a a! Nàng thật sự không chịu nổi!

Đầu óc càng lúc càng hôn mê, Quý Du Nhiên vô lực nhắm mắt lại, mắt thấy một đám mây đen từ đằng xa bay tới, sẽ ăn mòn đầu nàng. Cấn răng một cái, nàng đẩy hắn ra: “Không cho khóc!”

Phụng Dục Minh ngăn ra, một giọt nước mắt sáng trong suốt lăn lăn trong khóe mắt, quả nhiên không dám rơi xuống rồi.

“Không phải ta đây không có chuyện gì sao? Muốn khóc trở về rồi chúng ta hãy nói, ở trong nhà người khác, sao có thể náo loạn lớn như vậy được?” Mặt lạnh nói xong những lời này, Quý Du Nhiên hạ thấp giọng điệu nắm chặt tay hắn, “Được rồi, đừng khóc, nha? Bây giờ, chúng ta phải suy nghĩ nên báo đáp biểu huynh của đại Hoàng tâu như thế nào? Hắn là ân nhân cứu mạng của ta! Đại Hoàng tâu, tâu nói đúng không?”

“À, ừ.” Ngừng một chút, Ninh Vương phi cười khan gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Kiên trì báo đáp

“Báo đáp hân? Được!” Phụng Dục Minh vội vàng gật đầu, “Đại Hoàng tẩu, biểu huynh của tẩu ở đâu? Mau gọi hân tới đây!”

Về mặt phần khôi lại kích động, vốn không hề cảm thấy tức giận vì thê tử của mình và nam nhân khác da thịt thân cận... Có lẽ, hân vốn không nghĩ đến phụng diện nam nữ cấm kỵ kia! Ninh Vương phi bị đá kích đến quên, sao nàng lại quên, kẻ ngốc này vốn không biết tư tình nam nữ là gì. Nên lạnh nhạt nói: “Biểu ca ở bên kia thay quần áo! Ta đi xem một chút, nếu thu thập xong rồi sẽ kêu biểu ca đến đây.”

“Mau đi đi mau đi đi!” Phụng Dục Minh vội vàng xua tay.

Ninh Vương phi im lặng hỏi ông trời, xoay người lao đảo đi ra ngoài.

Phụng Dục Minh lập tức chui đầu vào trong lòng Quý Du Nhiên: “Ái phi, bọn Vương sai rồi!”

Ặc, Quý Du Nhiên lại lần nữa không giải thích được, “Chàng lại làm gì rồi hả?” Không phải hủy hoại vật gì trong phủ Ninh Vương chứ?

“Bọn Vương không nên để nàng một mình. Nếu như bọn Vương ở bên cạnh nàng bảo vệ nàng, nàng chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Nàng yên tâm, từ nay về sau, bọn Vương nhất định sẽ hầu bên cạnh nàng bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, không bao giờ rời nàng đi nữa!”

Ông trời ơi!

Quý Du Nhiên im lặng ngưng nghe.

Trong khoảng thời gian này hân dính nàng còn chưa đủ chặt sao? Nếu không phải lúc trước Ninh Vương phi đề xuất đi3nd@nl3qu.yd0n mời nàng đến ngắm hoa mẫu đơn, đây là nữ nhân tụ họp, khó khăn lắm mới đuổi được hân ra ngoài, nàng mới có chút không gian tự do hô hấp. Mà bây giờ, hân còn muốn cuốn lấy chặt hơn? Hân muốn tươi sống ghim chết nàng sao?

Muốn nhả nhận từ chối hân, nhưng đúng lúc này Ninh Vương phi lại dẫn biểu ca nhà nàng ta tới.

Người này đôi một bộ trường bào màu xanh da trời, tóc còn hơi ướt, nhưng đã vắn sơ lên. Trong trông mất nhu hòa gọn sòng mệnh mệnh, như hàm chứa tình cảm gì.

Sau khi đi đến, liếc nhìn Quý Du Nhiên, lại liếc nhìn Phụng Dục Minh, hân cung kính khom mình hành lễ.

“Miễn lễ!” Phụng Dục Minh liên tục không ngừng đi qua đỡ hân, “Thì ra chính là người cứu ái phi của bọn Vương! Thật tốt, người nói mau nói mau, người muốn báo đáp cái gì? Chỉ cần có thể đưa cho người, bọn Vương đưa tất cho người!”

Trời ạ! Quý Du Nhiên lần nữa nâng trán té nhào. Người này nói chuyện cũng quá thẳng thắn rồi? Dù sao cũng nên nói chuyện uyển chuyển một chút có được không?

Liếc nhìn, sắc mặt của đối phương và Ninh Vương phi cũng thay đổi, khóe miệng co quắp mấy cái.

Nam nhân liên tục không ngừng đẩy Phụng Dục Minh ra: “Đại Vương gia nói quá lời. Tại hạ cũng chỉ là một cái nhấc tay, không hề có ý tứ muốn báo đáp.”

“Nhưng bọn Vương muốn báo đáp người!” Phụng Dục Minh lớn tiếng nói, “Người cứ nói đi! Bây giờ người thiếu cái gì? Muốn cái gì? Nói cho bọn Vương, bọn Vương nhất định hết sức giúp người làm được!”

“Không cần, thật sự không cần!” Nam nhân bị nhiệt tình của hân dọa sợ đến lui thẳng về sau.

Ninh Vương phi nhìn không được, vội vàng giải vây, “Nhị Hoàng đệ, thật sự không cần. Biểu ca huynh ấy không thiếu cái gì, hơn nữa...” Giọng nói đột nhiên dừng lại, Quý Du Nhiên không nhận được vênh tai lên, nghe được Ninh Vương phi nói sâu xa, “Từ năm ngoái sau khi biểu tẩu qua đời, huynh ấy trở nên vô dục vô cầu, mỗi ngày chỉ ở nhà chăm sóc hoa cỏ, chăm sóc người nhà. Chỉ cần người nhà bình an vô sự, huynh ấy đã thỏa mãn.”

Lời nói này, nặng nề xông vào đáy lòng nàng, dâng lên từng đợt sóng, Quý Du Nhiên không thể không nghĩ tới ca ca nhẫn tâm của nàng, ngay sau đó khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

Mà nghe nói như thế, ánh mắt Phụng Dục Minh lại sáng lên: “Thê tử người đã qua đời? Bây giờ còn chưa tái giá sao? Vậy dễ làm, trong phủ bọn Vương nhiều mỹ nhân, người chọn vài người mang về đi! Nhiều mỹ nhân như vậy, tùy tiện chọn! Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!” Vừa nói, còn vừa tiến lên kéo đối phương muốn cho hân đi “Tùy tiện chọn” rồi.

Nam nhân sợ tới mức vội vàng từ chối, nhưng Phụng Dục Minh chính là không buông tay.

Lôi lôi kéo kéo, Quý Du Nhiên cũng không nhìn được, vội vàng gọi Phụng Dục Minh lại nói: “Vương gia, trong lòng người ta có thể từ đã mất, chàng cần gì phải làm người khác khó chịu? Theo ta nói, nếu hân muốn thù thân như ngọc vì thê tử đã qua đời, vậy chúng ta nên tôn trọng quyết định của hân mới đúng. Ta thấy Ngô công tử hào hoa phong nhã, chắc là người đọc sách? Không biết đã có công danh chưa?”

“Bốn năm trước thi tiến sỹ không đậu, vốn năm ngoái định thi lại, nhưng bởi vì chuyết kinh * qua đời... Cho nên, cho tới giờ vẫn chỉ là cử nhân.” Cúi đầu, nam nhân nhỏ giọng trả lời.

(*) Chuyết kinh: người vợ kém cỏi của tôi (cách nói lịch sự khi giới thiệu về bản thân và gia đình)

“Thì ra là như vậy.” Quý Du Nhiên gật đầu, nói với Phụng Dục Minh: “Vương gia, nếu là như vậy, không bằng chúng ta đi cầu xin Hoàng tổ mẫu, để Hoàng tổ mẫu nói với Phụ hoàng, ban thưởng chức quan cho Ngô công tử? Nếu là người nhà mẹ đẻ Ninh Vương phi, vậy phẩm chất học vấn của người này chắc chắn không thành vấn đề.”

“Được! Ngày mai bản Vương sẽ nói với Hoàng tổ mẫu!” Phụng Dục Minh vội vàng gật đầu, gơ ngón tay cái lên với nàng, “Vẫn là ái phi nàng thông minh!”

Hai người kia... Ân ái ngay trước mặt bọn họ, không hề để ý đến cảm nhận của người khác, thật sự khiến người ta đổ mồ hôi lạnh.

Ninh Vương phi miễn cưỡng cười nói: “Tình cảm của nhị Hoàng đệ và nhị đệ muội thật sự càng ngày càng tốt rồi.”

“Chính thế!” Phụng Dục Minh chỉ nhìn ý tứ trên mặt chữ của nàng ta, vui vẻ ôm lấy cánh tay Quý Du Nhiên gật đầu.

Nụ cười của Ninh Vương phi cứng đờ, xoay đầu đi nói: “Biểu ca, Dật Vương gia giúp huynh cầu quan đó, huynh còn không nhanh chóng cảm ơn bọn họ?”

“Đa tạ Dật Vương gia Dật Vương phi.” Nam nhân liên tục không ngừng tiến lên hành lễ.

Phụng Dục Minh vui vẻ xoa tay: “Không sao, chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.” Lại mở to mắt, “Những mỹ nhân kia, người thật sự không muốn?”

Khóe miệng nam nhân giật giật: “Đa tạ ý tốt của Vương gia, tại hạ tạm thời còn không có ý định tái giá.”

“Được rồi!” Chu miệng lên, Phụng Dục Minh hơi mất hứng.

Nam nhân phát hiện ra, lòng tràn đầy khó hiểu nhìn về phía Ninh Vương phi, Ninh Vương phi hạ mắt, “Nhị đệ muội, muội trước tiên nằm xuống nghỉ ngơi đi! Nhị Hoàng đệ -”

“Bản Vương ở lại chăm sóc ái phi!”

Thật ra thì hắn không cần tích cực như vậy. Nàng biết hắn sẽ nói gì.

Ninh Vương phi buồn bực gật đầu, nói tiếng được, rồi cùng biểu ca nhà nàng đồng thời đi ra ngoài.

Chờ hai người này vừa đi, Phụng Dục Minh lập tức suy sụp cúi mặt, thở thật dài.

Người này... Quý Du Nhiên lắc đầu, chọc chọc lên trán hắn: “Thế nào, muốn đưa những mỹ nhân này ra ngoài nhưng không thành công, cảm thấy rất thất bại?”

“Đúng vậy!” Phụng Dục Minh cong miệng lên, thuận thế nằm lên giường, chui đầu vào trong chăn, hít một hơi thật sâu không khí mang theo mùi vị dễ ngủ trên người nàng, người cũng áp sát vào bên cạnh nàng, “Rõ ràng bản Vương có nàng là đủ rồi! Mẫu hậu cần gì phải đưa nhiều người như vậy tới? Nuôi nhiều người như vậy rất tốn lương thực?”

Phụt! Quý Du Nhiên suýt chút nữa phun ra, “Có bản lĩnh chàng nói lý do này cho mẫu hậu đi?”

“Nếu có thể nói, bản Vương đã sớm nói rồi.” Về mặt Phụng Dục Minh buồn bực, đầu lại chui vào trong ngực nàng, mắt to nhấp nháy đột nhiên nhìn về phía nàng, tò mò phớt tình nói, “Chỉ có điều ái phi yên tâm, bản Vương nhất định sẽ nhanh chóng đuổi bọn họ ra ngoài đấy! Nhất định!”

Thật ra thì chàng không cần gắng sức như vậy. Quý Du Nhiên trầm nghĩ. Kể từ sau khi mười người kia tới, nàng cảm thấy cuộc sống trong Vương phủ lập tức náo nhiệt rất nhiều! Hơn nữa còn có Thái Bình đòi trước không có, chơi rất khá, nàng càng ngày càng cảm thấy có chút ý tứ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Phu thê chia lìa

Nghỉ ngơi tạm ở phủ Ninh Vương một chút, hai phu thê thu dọn đồ đạc ra về.

Không đến mấy ngày, Phụng Dục Minh quả nhiên đến quần lấy Thái hậu nương nương lấy chức quan biên tu * trong Hàn Lâm viện cho biểu ca của Ninh Vương phi, quan thất phẩm, bậc không coi là nhỏ, vừa thanh quý lại thanh nhàn, coi như đáp trả ân tình của đối phương

(*) biên tu: biên soạn.

Đối với lần này, Ninh Vương phi và biểu ca của nàng cũng rất hài lòng – ít nhất ngoài mặt hài lòng không sai.

Thời gian thoáng cái lại qua một tháng, hình như trong Đông cung náo loạn một số chuyện không nhỏ, nhóm người Hoàng hậu nương nương, tiểu Trương thị vội vàng đến hòa giải tình cảm của vợ chồng son, không có tâm tình tới chỗ nàng đào hầm. Quý Du Nhiên cũng được vui vẻ từ đây, tiếp tục nhìn đám mỹ nhân quần ma loạn vũ * trong nhà.

(*) quần ma loạn vũ: Một bọn người xấu múa may trên vũ đài chính trị.

Bất tri bất giác mùa hè đến, trời nóng nực lên, phần lớn Hoàng cung rầm rộ đi Ly Sơn nghỉ hè.

Đương nhiên, thân là Hoàng tử kiêm Vương gia, lại là thương yêu mà Thái hậu nương nương để trong lòng trong mắt, phủ đệ của bọn họ chiếm diện tích và vị trí đều rất không tồi ở Ly Sơn.

Bên cạnh phủ đệ của bọn họ, có một hồ thiên nhiên, dãy núi vòng quanh bốn phía, thế núi uốn lượn, cây cối xanh um. Trong núi gió mát phát phơ thổi, mang theo mùi hoa nhàn nhạt, thấm vào ruột gan, để cho người ta bình ổn lại từ sâu trong lòng. Chỗ này, đúng là một chỗ giải nóng tốt.

Đời trước bởi vì liên quan đến mẫu thân, Quý Du Nhiên thời kỳ thiếu nữ vẫn lựa chọn ở Kinh Thành ăn cần hầu hạ, một nhà ba người Quý Thúc vui vui về về đến nơi đây thỏa sức hưởng thụ.

Sau khi mẫu thân qua đời, nàng bởi vì oán hận ba người kia, ngay cả đến đây cũng không thể nào ra cửa.

Sau lại gả cho Phượng Dục Minh, bởi vì đủ loại nguyên nhân cho nên nàng vẫn chưa hề đi ra nhìn đã mất cảnh đẹp nơi này.

Cho nên, khi một lần nữa trở lại nơi này, mới lần đầu tiên Quý Du Nhiên đã bị cảnh đẹp nơi này chấn động, đồng thời thầm thì: Lần này, nàng sẽ không bao giờ bỏ qua bất kỳ thứ gì thuộc về nàng!

Vì vậy, ngày thứ hai sau khi đến đây, mỗi ngày trừ sáng sớm đến chỗ Thái hậu nương nương thỉnh an, nàng lại cùng Phượng Dục Minh chạy ra ngoài, thỏa sức chạy cười vui nơi núi hoang rừng rậm, thường rất khuya mới trở về. Nhiều lần Ninh Vương phi đi tìm nàng nói chuyện cũng không chờ được người.

Một ngày này, vừa ăn điểm tâm xong, Phượng Dục Minh không biết móc ra hai cây cần câu từ chỗ nào, hào hứng bưng bưng kéo tay nàng: “Ái phi, hôm nay chúng ta đi câu cá đi! Vị cá tươi sống non mềm trong hồ Bích Ba, nướng ăn càng ngon, hôm nay chúng ta phải tự đi câu mấy con, nướng ăn bên hồ, còn dư lại đưa đi cho Hoàng tử mẫu, bảo đảm lão nhân gia ngài vui vẻ đến không ngậm miệng được!”

Chết tiệt, tự mình thêm ăn cứ việc nói thẳng, còn cần phải nhắc tới Thái hậu. Quý Du Nhiên không khỏi cười khế: “Được! Chỉ có điều, nói rõ trước, chàng phải tự chuẩn bị mồi câu, lát nữa chàng móc lên cho ta, ta không động vào những thứ đó.”

“Tại sao vậy? Con giun rất thú vị đó!” Gãi gãi đầu, Phượng Dục Minh tỏ vẻ không hiểu.

Đó là chàng cảm thấy chơi thật khá có được không? Nàng chỉ cảm thấy những động vật thân mềm ngo ngoáy đó thì sợ hãi trong lòng! Chỉ có điều nàng tuyệt đối không nói ra những lời này được, Quý Du Nhiên chỉ lạnh nhạt nói: “Chỉ điều kiện này, chàng có đồng ý không?”

“Được rồi, bôn Vương đồng ý nàng là được rồi.” Mặc dù rất không tình nguyện, nhưng Phượng Dục Minh vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Vì vậy, hai người thu thập đơn giản một chút, chỉ dẫn theo ba bốn nha đầu gả sai vật cận thân, Phượng Dục Minh dắt theo đại câu tiểu Hắc hắc thích nhất, đánh tới hồ Bích Ba.

Thời gian vẫn còn sớm, mặt trời mới lộ ra khỏi chân trời không bao lâu, trong núi còn che phủ một tầng sương mù thật mỏng. Tia sáng vàng óng xuyên qua màn sương mù chiếu rọi tới đây, khiến cho sáng sớm mát mẻ tăng thêm chút ấm áp. Trên mặt hồ loáng thoáng bao phủ một tầng khói nhạt, bốn phía hồ nước đều là núi, bóng cây trên rừng núi dày đặc, trời trong rộng mở, đứng ở bên hồ, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng chim hót thanh thúy nơi xa, làm cho người ta có cảm giác rộng mở lại trong sáng đẹp đẽ.

Nha đầu gả sai vật đã chuẩn bị xong đồ câu cá, hai người chọn xong vị trí, rồi thả lưỡi câu bắt đầu câu cá.

Người từng câu cá đều biết, câu cá cần nhất kiên nhẫn. Nhưng nếu hôm nay vận khí không tốt... Vậy thì không phải kiên nhẫn có thể tạo nên tác dụng.

Phượng Dục Minh tự xưng là kẻ thích câu cá có thâm niên, trên đường đi vẫn âm thầm dạy Quý Du Nhiên bí quyết câu cá. Nhưng nhanh chóng, bọn họ phát hiện – có lúc, vận may quan trọng hơn thực lực nhiều lắm.

Rõ ràng cần câu giống nhau, mồi câu giống nhau, ngay cả chỗ hai người ngồi cũng không khác nhau nhiều lắm, nhưng không biết có chuyện gì xảy ra, cá trong hồ giống như trêu chọc hân, phía sau tiếp tục chạy về phía Quý Du Nhiên, nàng gần như nhắc lên chuẩn xác. Móc câu có cá, hơn nữa đầu cá còn không nhỏ!

Nhìn lại Phượng Dục Minh? Tới bao lâu, hân ngồi yên bao lâu, mắt liếc nhìn chăm chăm bóng cá, cũng trừng đến sắp đau mắt, lâu vẫn không thấy có cá dính móc câu. Khó khăn lắm động một cái, vội vàng kéo lên, tối đa cũng chỉ có một con cá nhỏ cho mèo ăn, còn chưa đủ để nhét kẽ răng tiểu Hắc nhà hân.

Vì vậy, Phụng Dục Minh rất u oán.

Vừa bắt đầu còn có tâm tình hái lá cây treu chọc cá trong thùng nước, hoặc len lén vớt một con cá từ chỗ Quý Du Nhiên ném cho chó ăn, nhưng một lúc sau, hần dần không kiên nhẫn được, bắt đầu nhìn chung quanh, cuối cùng dứt khoát ném cần câu sang bên cạnh, chỉ nâng cầm hòn sỏi.

“Vương gia, kiên nhẫn một chút.” Lần này đến lượt Quý Du Nhiên an ủi lại hần.

Phụng Dục Minh liếc mắt xem thường, quay đầu đi không để ý đến nàng. Quý Du Nhiên buồn cười không thôi, vừa định quay qua khuyên hần, không ngờ bong bóng cá chợt động, lại có cá mắc câu, vội vàng nhắc lên! Một con cá ngát tươi sống nhảy ra mặt nước.

“Ha ha, Vương gia, chẳng mau nhìn, ta lại câu được một con!” Mắt thấy kết quả thắng lợi của mình, Quý Du Nhiên vui mừng không dứt, không nhịn được khoe khoang với Phụng Dục Minh.

Phụng Dục Minh nhú mày kêu một tiếng đau đớn, đầu chúi thẳng vào trong đám lông chó dày đặc của tiểu Hắc không nhìn nàng.

Người này... Quý Du Nhiên bắt đắc dĩ, chỉ có thể lắc đầu yếu ớt.

Lạ xạo!

Lúc này, trong bụi cỏ bên cạnh đột nhiên khẽ vang lên, một bóng trắng lóe lên trước mắt.

“Gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu!” Tiểu Hắc phát hiện ra đầu tiên, há mồm phàn khởi kêu to lên. Bốn chân cũng không yên phận, chạy về phía con chó nhỏ biến mất.

“Thỏ! Thỏ!” Phụng Dục Minh cũng phát hiện, vội vàng nhảy lên, “Bỏ Vương không câu cá, bỏ Vương đi bắt thỏ! Tiểu Hắc, đợi bỏ Vương một chút!” Cũng gào thét đuổi theo bước chân tiểu Hắc.

“Này!” Chẳng không mang đồ bắt thỏ đi có được không? Quý Du Nhiên cũng đi theo, lại phát hiện cả hai đã sớm chạy thật xa, chỉ có thể vội vàng kêu hai gã sai vật đuổi theo, mình ngồi lại, bắt đắc dĩ thở dài.

“Khốn kiếp.” Không nhịn được chửi thề, đưa tay hái đóa hoa bên cạnh xé thành mảnh nhỏ ném vào trong hồ, “Ban đầu là ai nói sẽ không rời khỏi bên cạnh ta nửa bước? Bây giờ, vì một con chó chẳng ném ta qua một bên mặc kệ!”

Người không bằng chó, người không bằng chó a! Quay đầu lại, nàng muốn giết con chó kia hàm cách thủy nấu lẩu thịt cây!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thái tử phi tức giận

Lần đi này của Phụng Dục Minh chính là đi nửa ngày không có tin tức.

Mặt trời bắt tri bắt giác bò lên đỉnh đầu, gió mát lảng lảng, ve sầu ca hát trong rừng cây, khiến người ta buồn ngủ.

Không có người kia bên cạnh, Quý Du Nhiên cũng dần dần không có tâm tình thả câu.

Hình như cá cũng nhận ra tâm tình của nàng, cần câu không chuyên cần nữa rồi.

Khi nàng đang mắt sáng khê khếp, sắp uể oải, một giọng nữ nhân cực kỳ tức giận truyền vào trong tai, giống như đang lớn tiếng khiển trách cái gì. Trong lúc đó còn kèm theo tiếng thị nữ vâng vâng dạ dạ đáp lại, cũng nhanh chóng đi về phía nàng.

Đi đến gần, Quý Du Nhiên phát hiện – a, người quen!

Nhìn đáng vẻ tức giận phùng phùng, quần áo rực rỡ, không phải muội muội Thái tử phi đã lâu nàng không gặp sao? Đi bên cạnh nàng ta, chính là nha đầu hồi môn Lục Dao đáng thương, từ nhỏ khi nàng ta hơi không thoải mái sẽ mắng nha đầu này xối xả, lần này không biết vì sao nàng ta lại mắng đến nước mắt lưng tròng. Chỉ có điều, hình như chuyện này không liên quan gì đến nàng.

Rất nhanh, đôi phương cũng phát hiện ra nàng.

Lúc này ánh mắt Quý Du Dung tối sầm lại, cảm hận lườm nàng, rồi dừng bước lại, hất cằm lên nhìn về phía Quý Du Nhiên, ý vị không nói cũng hiểu – Thái tử phi ở đây, mấy người còn không nhanh tới quỳ lạy?

Lục Ý Thái Bình hiển nhiên cũng nhận ra, vội vàng tới phúc thân bái kiến.

Quý Du Nhiên cũng cúi đầu hành lễ: “Ra mắt Thái tử phi.”

Thái tử phi mới tỏ vẻ lạnh lùng cười nói: “Thì ra là Dật Vương phi, ngươì ở đây câu cá sao?” Nói xong, ánh mắt đảo qua, nhanh chóng quan sát xung quanh một lần.

Quý Du Nhiên gật đầu nói: “Đúng vậy! Vốn cùng với Vương gia, nhưng chàng vừa chạy đi bắt thỏ rồi, ta ở đây vừa câu cá vừa chờ chàng.”

“Thật sao?” Từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ này, Thái tử phi vịn tay Lục Dao đi tới, lại càn quét bốn phía một lần, tin chắc đúng là không có đám người khác ở phía sau, thì cười đến lạnh hơn, ý vị châm chọc trong giọng nói càng đầy đủ: “Phu thê tỷ tỷ thật hăng hái, mỗi ngày không phải lên núi bắt thỏ chính là xuống nước câu cá, cuộc sống chân chính là nhân nhâ.”

“Thái tử phi quá khen. Phu thê chúng ta không quyền không danh, cả đời cũng vì mong miếng cơm manh áo tự do tự tại, nếu đến đây, dĩ nhiên phải thưởng thức chủ cảnh đẹp rừng núi, sẽ không uổng phí cuộc đời này rồi.” Nghe được giữa những hàng chữ của nàng ta không phải có ý tốt, Quý Du Nhiên lạnh nhạt đáp lại.

Thái tử phi tiếp tục cười lạnh, “Đúng vậy, các ngươì tự do tự tại rồi, dù sao các ngươì chính là cặp phu thê nhân tản, cái khác không nhiều lắm, tiền bạc nhiều rảnh rỗi nhiều. Nhưng cũng không suy nghĩ một chút, cá ngươì trải qua cuộc sống vừa lòng như vậy ở đây, cũng do có ngươì đỡ áp lực nặng nề phía trên cho!”

Nữ nhân này, giọng điệu của nàng ta có thể không nồng đậm như vậy không? Gây đây nhóm mỹ nhân trong Đông cung càng đấu hăng hái bùng bùng, mười mấy ngươì đã không thể thỏa mãn đòi hỏi của nàng ta, bây giờ bắt đầu chiến lược khuếch trương, kiên quyết muốn kéo nàng theo vào hỗn chiến? Quý Du Nhiên nhủ mảy, “Khí sắc của Thái tử phi nhìn có vẻ không được tốt, do gần đây sự tình quá nhiều đến mệt rồi hả? Thái tử phi còn trẻ, tuyệt đối nhớ rõ bảo trọng thân thể, tể thủy trường lưu * mới là đạo lý mạnh.”

(*) tể thủy trường lưu: sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu, nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài.

“Ha ha, nếu không phải bởi vì mấy ngươì các ngươì, chúng ta đâu mệt mỏi thành như vậy? Chúng ta cả ngày mệt sống mệt chết, ngược lại tiện nghi cho mấy ngươì các ngươì!” Hai ánh mắt lạnh lẽo hận không thể xèo hai miếng thịt trên ngươì nàng, sau đó trong tiếng nói thắm đẫm chua chát của Thái tử phi thì đã có thể vào miệng rồi.

Quý Du Nhiên cũng tức giận.

Từ vừa mới bắt đầu nàng đã không trêu chọc nàng ta, dựa vào cái gì mà mỗi lần nữ nhân này đều đổ trách nhiệm lên đầu nàng chứ? Thấy nàng thể lực mỏng manh dễ bắt nạt lắm đúng không? Nên mặt lạnh tới: “Thái tử phi ngươì cần gì phải nhắm lửa đạn về phía ta? Ngươì có tinh lực còn không bằng đi lấy lòng mẹ chồng ngươì đi. Đúng rồi, không phải nói gần đây Thái tử điện hạ vẫn rất sùng ái một mỹ nhân sao? Ngươì nên đi đâu với nàng ta mới đúng, chạy tới chỗ ta kêu bầy kêu bạ cái gì? Ta không phải là nữ nhân kia.”

Nghe thấy những lời ấy, tức giận trong mắt Thái tử phi càng tăng lên: “Hừ, không nhắm vào ngươì, ta nên nhắm vào ngươì nào? Ta sớm cũng biết, nữ nhân không biết xấu hổ giống như ngươì, sao có thể an phận làm một Vương phi của kẻ ngốc? Ta biết ngay ngươì sẽ không bỏ qua cho Thái tử!”

Nữ nhân này không thể thiếu so đo mấy lần với nàng sao? Không phải ngươì nào cũng coi nam nhân của nàng ta là bảo bối! Khóe miệng Quý Du Nhiên kéo nhẹ, “Thái tử phi, ngươì nghĩ quá nhiều.”

“Ha ha, ta nghĩ quá nhiều? Rốt cuộc là ta nghĩ quá nhiều hay trong lòng ngươì có quý? Quý Du Nhiên, hôm nay chúng ta nói cho rõ ràng, rốt cuộc đến lúc nào ngươì mới có thể hoàn toàn buông bỏ chàng? Không phải ngươì tuyên dương khắp nơi ngươì vào thẳng ngốc kia phu thê tình thâm sao? Các ngươì cứ tiếp tục tình thâm tiếp đi!”

“Quý Du Dung!” Nghe thấy Phụng Dục Minh bị liên lụy vào, Quý Du Nhiên cũng khó chịu, “Ngươì đừng khinh ngươì quá đáng!”

“Rốt cuộc là ai khinh ngươì quá đáng? Hiện giờ nhân chứng vật chứng đều ở chỗ ta, ngươì còn không dám thừa nhận?” Thái tử phi kêu lên, giật một chiếc khăn vuông từ trong tay áo ra ném tới, “Tự ngươì xem đi, vật này là của ai?”

Vật này... Là của nàng! Chụp khăn vào trong tay, tìm Quý Du Nhiên đập mạnh hơn: “Đồ của ta sao lại trong tay ngươì?”

“Ha ha, không ở trong tay ta, chẳng lẽ ngươì hy vọng nó tiếp tục nằm trong tay Thái tử sao?” Thái tử phi lạnh lùng nói.

Quý Du Nhiên đột nhiên ngăn ra. Nàng nhớ tới: Mấy tháng trước, ngày lại mặt xuất giá, nàng và Thái tử gây gỗ, ném một chiếc khăn xuống.. Không phải chính là chiếc này sao? Thì ra lại bị hấn nhậ về?

“Quý Du Nhiên, ta nói cho ngươì biết, dù sao ngươì gả cũng đã gả cho thẳng ngốc kia, đời này cũng đừng trông cậy vào cá mặ xoay ngươì nữa. Ngươì cứ sống tốt cả đời với kẻ ngốc kia đi! Thái tử đã là của ta, ngươì đừng mơ tưởng sẽ đoạt lại chàng!” Thái tử phi cực kỳ tức giận, giọng gào thét vẫn còn oanh tạc bên tai, Quý Du Nhiên khó có được ngăn, lại quên đi đánh trả lại.

Thấy nàng như thế, Thái tử phi giống như bắt được cái chuỗi, chua ngoa hơn mắ lên: “Quý Du Nhiên, ngươì kẻ dê tiện này, ta sớm biết ngươì chưa từng tính toán buông tay. Ngươì và thẳng ngốc kia đều giả dối, ngươì khác tin ngươì, ta không tin! Cả đời ngươì cũng đừng nghĩ che đậy ta!”

Xú nữ nhân, tìm chết!

Sau khi sững sờ, nhìn đôi môi đỏ tươi khép khép mở mở của nàng ta, từng tiếng từng câu đều không thể tách rời nhục mạ nàng và Phượng Dục Minh, Quý Du Nhiên khẽ liếc mắt, lạnh lùng ném ra mấy chữ: “Nói đủ chưa?”

“Ngươi...” Thái tử phi ngẩn ra, bị trông mắt lạnh lẽo của nàng dọa sợ đến trong lòng run rẩy.

Từng bước một tiến về phía nàng ta, Quý Du Nhiên cười lạnh: “Đã sớm nói với ngươi, không được kêu chàng là kẻ đi 3nđ@nl3qu.yd0n ngọc, sao ngươi không nhớ kỹ chứ? Muội muội à muội muội, tại sao ngươi lại không nhớ được dạy dỗ chứ?”

“Ngươi... Ngươi định làm gì?” Vội vàng lui về phía sau, Thái tử phi run giọng kêu, “Quý Du Nhiên, ngươi đừng quên, ta chính là Thái tử phi!”

“Ngươi chính là muội muội và em dâu ta! Thân là tỷ tỷ và chị dâu, ta có quyền dạy dỗ tiểu bối cứng đầu cứng cổ chứ?”

“Loại nữ nhân như ngươi, ngươi không có tư cách!”

“Bởi vì chuyện giữa ta và Thái tử sao? Ngươi tin cũng được, không tin cũng được, dù sao ta hoàn toàn đoạn tuyệt lui tới với hắn. Chiếc khăn này không phải của ta, ngươi nhận lầm” Nhẹ nhàng nói xong, Quý Du Nhiên vung tay lên, khăn bay luôn vào trong hồ, nhanh chóng bị nước hồ nhấn chìm.

“Quý Du Nhiên!” Thấy thế, Thái tử phi tức giận tới mức giơ chân, “Ngươi đừng cho rằng ngươi phá hủy chứng cứ thì có thể nhon nhon ngoài vòng pháp luật, ta...”

“Lại định nhờ tới mẫu hậu? Tùy ngươi thôi, coi như bây giờ ngươi kêu người tới làm viện binh cũng không có vấn đề gì, cùng lắm thì ta nhờ tới Hoàng tổ mẫu! Chúng ta xem, rốt cuộc tôn Phật nào trên đỉnh đầu người nào lớn hơn!”

“Ngươi... Ngươi... Hừ!” Bị nàng chọc tức đến phát run, Thái tử phi dùng sức dậm chân, “Thôi, ta không chấp nhặt với ngươi. Chỉ có điều, ta cho ngươi biết, từ nay về sau ngươi đừng mơ tưởng đến gần Thái tử thêm một bước. Nếu như ngươi không nghe, xem ta thu thập ngươi như thế nào! Lục Dao, chúng ta đi!”

“Đi thông thả, không tiễn!” Khoát khoát tay về phía bóng lưng nàng ta, Quý Du Nhiên cũng đột nhiên giận tím mặt xoay người, “Thôi, không câu nữa, thu dọn đồ đạc, đi về!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Oan gia ngõ hẹp

Tâm tình vốn thật tốt, lại bị người điên này náo loạn một trận đến hủy diệt hoàn toàn rồi. Quý Du Nhiên đầy bụng tức giận, kêu Thái Bình chạy đi tìm Phượng Dục Minh, mình thì cùng Lục Ý tức giận bùng bùng đi về. Một đường đi, nàng thâm nguyên rửa đôi câu nam câu nữ Quý Du Dung và Thái tử tiếp tục náo loạn, ngày ngày náo loạn, náo loạn đến chết thôi!

Nhưng trời mới biết, có phải ông trời thấy nàng quá rảnh rồi không, mới đi ra được mười mấy bước, phía trước xa xa, nàng đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc xuất hiện – chính là Thái tử đã lâu không gặp!

Nhìn thấy hắn lại phiền lòng, Quý Du Nhiên quả quyết xoay người, đi sang đường nhỏ bên cạnh.

Khoảnh khắc khi nàng xoay người, Thái tử cũng nhìn thấy bóng dáng của nàng.

Lập tức kích động trong lòng, tăng nhanh bước chân chạy tới.

Nhưng chờ đến nơi, giai nhân đã sớm không thấy tung tích. Vội vàng túm lấy tiểu thái giám sau lưng: “Vừa rồi ngươi thấy cái gì?”

“Nô tài... Nô tài không thấy cái gì.” Tiểu thái giám vội vàng cúi đầu nói.

Bên kia, hai người Quý Du Nhiên và Lục Ý chạy theo đường nhỏ càng chạy càng xa, hình như đi vào sâu trong cánh rừng, cảm giác dưới chân lồm vào càng ngày càng nặng, trên đỉnh đầu thấy ánh mặt trời không rõ ràng, lại không hề cảm thấy ẩm áp.

“Vương phi.” Xoa xoa cánh tay càng ngày càng nổi nhiều da gà, Lục Ý nhỏ giọng kêu lên, “Hình như chúng ta đi nhầm hướng rồi.”

“Không sao, cứ tiếp tục đi về phía trước, nhất định có thể đi lên đường lớn.” Quý Du Nhiên nói, vẫn không quay đầu lại mà đi về phía trước.

Nghe Vương phi nói như vậy, Lục Ý liền câm miệng, ngoan ngoãn đi theo Vương phi tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng mà, sự thật chứng minh: Vương phi đoán sai rồi.

Càng đi về phía trước, đường càng khó đi. Trước trên đường lớn sớm đã có đội vệ binh của Hoàng gia trải đá xanh, mà con đường nhỏ này ban đầu còn là đường đất nện, dần bắt đầu trở thành đất bùn xốp. Chờ tới bây giờ, dưới chân Quý Du Nhiên đã giẫm lên mảng lớn cỏ xanh rồi. Cỏ này ngày thường mềm dẻo rậm rạp, gần như cao gần nửa người, cây cối trên đầu cũng cao che trời, cành lá xum xuê, hoàn toàn che kín ánh mặt trời. Hai người vừa đi, thỉnh thoảng có thể kinh động chim nhỏ sóc con sống trên cây, cũng có thể nghe thấy tiếng vang xào xạc trong bụi cỏ, không biết là động vật nào núp ở trong.

Từng cơn gió lạnh, mang đến lạnh thấu xương, trong lòng Quý Du Nhiên cũng không tìm được sự an ủi. Nhiều lần, nàng đã nghĩ đến quay đầu lại trở ra đường lớn, nhưng mà nghĩ đến sắc mặt Thái tử phi lúc trước, nàng vẫn cắn răng kiên trì tiếp. Đạp lên cỏ xanh cao cỡ nửa người đau khổ tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng trời không phụ người có lòng, khi đi không biết được bao lâu, ánh rạng đông ngay trong tầm mắt, cuối cùng các nàng nhìn thấy một đường nhỏ bùn đất rồi!

Chỉ có điều – Thái tử? Tại sao lại để cho nàng gặp hắn?

“Du – Dật Vương phi? Quả nhiên là nàng?” Hiên nhiên chờ đợi ở đây đã lâu, trên mặt Thái tử hiện lên vẻ vui mừng, ba chân bốn cẳng đi về phía nàng.

Quý Du Nhiên quyết định thật nhanh, kéo Lục Ý định quay đầu bước đi.

Khó khăn lắm mới gặp lại nàng, sao hắn có thể thả cho các nàng đi? Lúc này ra lệnh một tiếng: “Cản các nàng lại cho cô!”

Kết quả, vài tên thị vệ tới, ngăn cản đường đi của các nàng nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh.

Mất nhìn thấy đường đi không thông, lại nghĩ tới vừa rồi Thái tử phi hô to gọi nhỏ, Quý Du Nhiên cực kỳ giận dữ, quay đầu lại quát khẽ: “Thái tử điện hạ, ngài như vậy là có ý gì?”

“Không có gì, cô chỉ muốn nói vài lời với nàng.” Đón ánh mắt của nàng, Thái tử thấp giọng nói.

Quý Du Nhiên cười nhạt, “Thúc tẩu một chỗ, không hợp lý, chẳng lẽ Thái tử ngài địa vị cao quý nhất quốc gia lại không hiểu đạo lý kia?”

“Người nơi này đều là thân tín của ta, cô tin tưởng bọn họ sẽ không nói chuyện này ra ngoài.” Thái tử nhỏ giọng nói, trốn tránh đề tài nàng nói.

Nói cách khác, hắn chính là cố ý định bỏ qua luân lý đạo đức ở riêng một chỗ với nàng rồi.

Quý Du Nhiên cắn răng không nói.

Thái tử nháy mắt với thị vệ thủ hạ, bọn thị vệ lập tức kéo Lục Ý sang bên. Tiếp theo Thái tử tiến lên, trầm giọng gọi một tiếng: “Du Nhiên.”

Quý Du Nhiên nổi hết da gà: “Thái tử điện hạ, xin giữ lễ! Ta là chị dâu của ngài!”

“Du Nhiên, nàng còn giận ta thật sao?” Nghe vậy, Thái tử suy sụp, tỏ vẻ đau thương hỏi.

Quý Du Nhiên đã có ý muốn ối, “Ta không biết ta có gì để tức giận.”

“Nàng chính là đang tức giận.” Nghe nàng nói như vậy, Thái tử cực kỳ khẳng định nói. Tiếp tục tỏ vẻ áy náy, “Nàng còn tưởng rằng lần đó ta nói cho mẫu hậu biết nàng đánh ta sao? Ta thề với nàng, ta không hề nói sự kiện kia với ai! Đó là Thái tử phi nàng ta đơn phương cho là thế! Ta đã sớm nói cho nàng ta biết chuyện này không liên quan gì đến nàng, nhưng nàng ta không tin, nhất định phải đi tìm mẫu hậu phân xử, cuối cùng còn tính toán lên đầu nàng.. Xin lỗi, nói đi nói lại, vẫn là lỗi của ta. Nếu như lúc đó ta ngăn nàng ta lại, có lẽ nhị Hoàng huynh có thể miễn hai mươi hèo này rồi.”

Quý Du Nhiên nghe mà dở khóc dở cười. Làm ơn, đây cũng là chuyện mấy trăm năm trước? Nàng đã quên rồi có được không? Không ngờ hắn còn nhớ rõ ràng như thế.

“Nếu như ngài muốn nói rõ ràng sự kiện này với ta ở đây, được, ta tha thứ cho ngài. Không thành vấn đề chứ?” Nặng nề cười nhạt, Quý Du Nhiên lạnh lùng nói, cất bước đi.

Thái tử vội vàng ngăn nàng lại, “Du Nhiên, nàng còn đang tức giận đúng không? Ta còn làm sai chỗ nào, nàng nói cho ta biết được không?”

“Xin lỗi, ngài không sai, tất cả đều là lỗi của ta. Là ta bị coi thường, là ta không biết xấu hổ, ban đầu ta không nên quyền rũ ngài, cho nên bây giờ ta không có mặt mũi gặp ngài. Thái tử điện hạ, ta van cầu ngài, về sau chúng ta không cần nhìn mặt không cần nói chuyện, được không?” Chắp tay trước ngực, Quý Du Nhiên thật sự hy vọng hắn.

Nhưng Thái tử chính là không nghe ra ý tứ trong đó, tiếp tục đến gần nàng, “Du Nhiên, nàng làm sao vậy? Có phải Thái tử phi nói gì với nàng không? Nàng không cần nghe lời nàng ta nói, trong lòng nàng ta hận nàng ghen tỵ, nàng, mỗi lần nhìn thấy nàng đều không nói lời hay, nàng đừng để lời nói của nàng ta vào trong lòng.”

“Thì ra ngài cũng biết hả?” Nghe vậy, nở nụ cười, trong lòng Quý Du Nhiên thoáng chốc hiểu ra điều gì.

Thái tử ngẩn ra, “Du Nhiên...”

“Đù rồi!” Lạnh lùng cắt lời hẳn, Quý Du Nhiên lớn tiếng nói, “Thái tử điện hạ, mấy tháng trước ta đã nói rõ ràng với ngài, giữa chúng ta đã kết thúc rồi. Chuyện đã qua đã thành ký ức, ta rất hài lòng với cuộc sống bây giờ của ta, ta quá thật rất bình ổn, rất hạnh phúc, ta không muốn có bất kỳ liên hệ gì với ngài. Từ nay về sau, ngài đi đường dương quan của ngài, ta đi cầu độc mộc của ta, xin bái biệt từ đây, cũng không gặp lại!” Nói xong câu cuối cùng, đi vòng qua hẳn.

“Du Nhiên, đừng!” Nghe nàng nói như vậy, trong lòng Thái tử đột nhiên lạnh lẽo, chưa từ bỏ ý định kêu to.

Nhưng Quý Du Nhiên đã sớm triệt để chán ngán hẳn, vội vàng tăng nhanh bước chân.

Nhưng đối phương là nam nhân, vóc dáng cao hơn nàng, thể lực mạnh hơn nàng, rất nhanh đã đuổi kịp nàng, một phát bắt lấy cổ tay nàng.

“Ngài buông tay!” Quý Du Nhiên quay đầu lại quát khê, vội vàng giùng giăng, dưới chân cũng rối loạn, đồng thời loạn, nên không cẩn thận –

“A!” Lại dẫm hụt rồi!

“Du Nhiên!” Mắt thấy thân thể nàng nghiêng đi, cả người đều rơi xuống. Thái tử vội vàng nắm chặt cổ tay nàng, cũng bị nàng kéo xuống, hai người cùng nhau lăn xuống sườn núi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Rơi xuống lần nữa

Mặc dù đã là mùa hè, nhưng bên Ly Sơn vẫn ẩm áp như mùa xuân. Thêm với không khí ẩm ướt, cỏ cây trong núi thường rất xum xuê.

Lúc này trên sườn núi cũng đầy cỏ dại mềm mại rậm rạp, đai khái cao ngang bắp chân, cỏ dại ngay ngắn đồ rập trên sườn núi, giống như một thang trượt, chân người ở phía trên vốn đứng không vững. Chân Quý Du Nhiên vừa dính vào, thì không kiềm chế được không ngừng trượt xuống.

Không mất nhiều thời gian, hai người bọn họ đã cùng trượt đến đáy dốc.

May mà đáy dốc cũng đầy cỏ xanh thật dài thật dày, Quý Du Nhiên không té đau. Vội vàng bò dậy vỗ vỗ cỏ dại trên người, nàng ngẩng đầu nhìn lên trên, phát hiện dốc nhỏ này lại cao đến không nhìn thấy đỉnh. Lại nhìn chu vi: Trước mặt đều là một mảnh xanh lá mạ, núi xanh liên miên chập chùng, trên núi có vô số cây cỏ thụ che trời dày đặc đan xen, bốn bề xung quanh chỗ nàng ngã xuống cũng đều rậm rạp các loại cỏ cây không nhận ra, từng đóa hoa nhỏ làm đẹp giữa màu xanh lá cây, đón gió phấp phới, sức sống dồi dào.

Hoàn toàn cách xa chỗ người ở, đưa mắt nhìn không thấy nửa bóng người. Nơi xa cây cối dày đặc, trên đầu không nhìn thấy ánh mặt trời. Tiếng chim chóc kêu hót tiếng nọ chồng lên tiếng kia, trong nơi khe núi yên tĩnh lộ ra cực kỳ dọa người, chỉ nghe thôi đã thấy sợ hãi.

Quý Du Nhiên chịu hết nổi run lên, theo bản năng ôm lấy cánh tay.

“Du Nhiên, đừng sợ, có ta ở đây!” Lúc này, một giọng nói trầm thấp hùng hậu vang lên từ phía sau, Quý Du Nhiên

lập tức hoảng hốt – Thái tử! Nàng thiếu chút nữa đã quên hẳn cũng ở đây!

Vội vàng xoay người lại nhìn hẳn, mặt đề phòng hỏi: “Ngài lại định làm gì?”

Thấy thế, khoe miệng Thái tử dâng lên nụ cười khỏ: “Du Nhiên, nàng tội gì phải đề phòng ta? Ta sẽ không làm gì nàng cả.”

“Ngài sẽ không sao?” Quý Du Nhiên hừ lạnh.

Thái tử vừa định gật đầu, Quý Du Nhiên lại nói sâu xa, “Cho dù ngài sẽ không, thì Thái tử phi nhất định sẽ có.”

Nghe vậy, cuối cùng Thái tử không cười được nữa. Hạ rèm mắt, hẳn nhỏ giọng nói: “Đã đến nước này, nàng còn nhắc đến nàng ta làm gì? Bây giờ vẫn nên suy tính xem định thoát hiểm như thế nào thì hơn!”

“Cho dù muốn thoát hiểm, ta sẽ tuyệt đối không đi cùng ngài. Nếu không, quay đầu lại để cho mọi người nhà ta biết, vậy ta thật sự không còn đường sống rồi!” Quý Du Nhiên lạnh lùng nói, xoay người rời đi.

Trước chỉ nhặt được một chiếc khăn tay của nàng mà người kia đã hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng, nếu bây giờ để cho nàng ta biết nàng và nam nhân của nàng ta cô nam quả nữ ở chung một chỗ lâu như vậy, nàng ta không cắt nàng thành tám khúc mới lạ!

Nàng cũng không cần dính vào giữa đôi nam nữ này! Bây giờ chính nàng cũng đã loay hoay sút đầu bẻ trán.

Nhưng mà, nàng không muốn có bất kỳ liên quan gì với hắn, Thái tử lại hoàn toàn không nghĩ như vậy. Mắt thấy nàng định đi, hắn vội vàng đuổi theo: “Du Nhiên, nàng định đi đâu?”

“Cách ngơoi xa một chút.” Quý Du Nhiên lạnh lẽo đáp lại.

“Du Nhiên đừng!” Một bàn tay có lực nắm chặt lấy cổ tay nàng lần nữa, giọng lo lắng của Thái tử khẽ gọi gần bên tai.

Quý Du Nhiên cực kỳ phiền lòng, hất tay lên kêu to, “Ngài mau buông ta ra!”

“Không buông!” Thái tử còn cố tình nắm chặt, một tay kéo nàng lui về phía sau, làm ra vẻ muốn ôm.

Quý Du Nhiên tức giận không thôi, giãy giụa.

Hai người đẩy dứa lằng nhằng, không biết từ lúc nào đã náo loạn đến bên cạnh triền núi, một chân Thái tử đạp về phía sau, đã nghe – rào rào.

Nhánh cây lá cây kịch liệt đung đưa, khiến cho bọn họ đứng không vững. Định thần nhìn lại! Quý Du Nhiên kinh hãi phát hiện dưới chân Thái tử đột nhiên xuất hiện một lỗ thủng lớn. Phía dưới trống rỗng, cái gì cũng không nhìn thấy.

Thế mới biết: Thì ra nhìn bên này giống như đường nhỏ bằng phẳng, lại là dây leo quấn quýt lên, không hề an toàn chút nào!

Nhưng mà, bây giờ hồi hận thì đã muộn.

Thái tử đạp một cước vào trống rỗng, cả người đều rơi xuống. Quý Du Nhiên bị hắn lôi kéo, cũng không thể tránh khỏi bị kéo xuống nửa người. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, nàng vội vàng túm lấy nhánh cây có xu thế chia ra bên cạnh, quát to với Thái tử phía dưới: “Ngươi mau buông!”

Ai ngờ Thái tử nhếch miệng cười với nàng, lộ ra hàm răng trắng tinh: “Không. Cho dù phải chết, cô cũng phải chết cùng ngơoi!”

Quý Du Nhiên đột nhiên kinh hãi, chỉ có thể siết chặt nhánh cây trong tay.

Thái tử cũng siết sao nắm chặt cổ tay nàng, mặc dù không kiềm chế được rơi xuống từng chút một, nhưng hắn vẫn cắn răng giữ chặt như cũ.

Sức nặng của hai người vốn không nhỏ, thêm với nhánh cây vốn không đủ thô chắc, miễn cưỡng chống đỡ được tạm thời, một lúc sau đó... Không bao lâu, chỉ nghe thấy tiếng rắc rắc truyền vào tai. Trong lòng Quý Du Nhiên căng thẳng, ngẩng đầu lên nhìn, cành cây nắm trong tay đang nhanh chóng tách khỏi thân cây...

Quý Du Nhiên nóng nảy lên, không nhịn được đạp hắn mấy đạp: “Ngươi buông tay nhanh lên! Ta không muốn chết cùng ngơoi!”

“Có muốn hay không, chỉ sợ không phụ thuộc vào nàng nữa rồi.” Sự tình cho tới bây giờ, Thái tử ngược lại cực kỳ trầm ổn. Còn ngược mắt lên nhìn quá trình nhánh cây gãy lìa từng chút một, khóe miệng nhếch lên nụ cười yếu ớt.

“Phượng Dục Hiền, ngơoi... Ngơoi điên rồi!” Quý Du Nhiên tức giận gầm nhẹ.

Thái tử cười nhìn nàng: “Đúng vậy, cô điên rồi. Vì nàng mà điên.”

“Ngơoi – a!”

Không có thời gian nhiều lời, cành cây đã hoàn toàn gãy lìa, một chút chống đỡ duy nhất biến mất, Quý Du Nhiên cũng bị kéo vào trong hang lớn, rơi xuống cùng Thái tử.

Tiếng gió vù vù vang dội bên tai, gió núi mãnh liệt thổi tới khiến nàng mở mắt không ra. Trên mặt có nhánh cây mảnh lá cây như có như không trượt qua, đau rất, nàng lại không có sức ngăn cản.

Vương gia... Chàng ngốc!

Khoảnh khắc khi đôi mắt nhắm lại, hiển hiện trước mắt Quý Du Nhiên chỉ có khuôn mặt tươi cười xán lạn của Phượng Dục Minh. Nàng không muốn chết! Kiếp trước nàng còn chưa sống tốt với hắn bao nhiêu ngày, đời này nàng không dễ gì muốn toàn tâm toàn ý ở cùng một chỗ với hắn, không ngờ lại đụng phải việc này! Chẳng lẽ nói, đời này, nàng và hắn ngay cả một năm cùng nhau cũng chưa đến sao? Nàng không cam tâm!

Trong lòng đột nhiên co rút đau đớn, khóe mắt rơi xuống một giọt nước mắt, nàng cao giọng kêu to: “Chàng ngốc, chàng đang ở đâu? Mau tới cứu ta!”

Nhưng mà, đáp lại nàng chỉ có gió núi vù vù, cùng với vách núi đang không ngừng vọng về tiếng kêu to của chính nàng.

Rồi sau đó, đột nhiên cảm giác có một sức lực kéo nàng về phía trước, giống như có cánh tay ôm chặt nàng, nàng theo bản năng muốn giãy giụa, nhưng phía sau lưng lại hung hăng đụng lên cái gì đó. Buồn bã khổ sở đánh úp tới, còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã nhân tiện lăn một vòng, chớp mũi người thấy mùi thơm hoa cỏ. Bên tai, giống như còn có tiếng kêu đau đớn của nam nhân.

Chỉ có điều nàng không nghe rõ ràng, cũng chưa kịp hé mắt nhìn xem, nàng đã cảm giác trên đầu bị đánh một phát nặng nề, trước mắt chính là choáng váng một trận, ngay sau đó từng mảng lớn tối đen đột kích, nhanh chóng cắn nuốt thần trí nàng.

Chương 49: Thái tử bị thương

Khi Quý Du Nhiên từ từ tỉnh lại, mặt trời đã treo trên đỉnh núi phía tây rồi.

Ánh mặt trời chạng vạng tối chiếu nghiêng đến đây, roi xuống giống như từng sợi tơ vàng óng ánh vào trong khe núi sâu thẳm. Gió lạnh thổi qua, mang đến từng cơn lạnh lẽo – nàng chính là vì bị lạnh đến tỉnh.

“Ừm.” Chuyển động thân thể, đã cảm thấy trên gáy đau đớn buồn bực. Thân thể cũng mệt mỏi, toàn thân không hề có chút sức lực nào.

Nên nằm trên thảm cỏ, nàng nhìn khe núi trước mắt, phát hiện nơi này càng thêm âm u yên tĩnh hơn nơi trước, cũng càng sâu xa hơn. Lại thêm mất thấy mặt trời sắp xuống núi, tiếng chim hót liên tiếp, còn có chim mệt mỏi về tổ thỉnh thoảng xoay quanh phía trên, sau đó không hề lưu luyến tránh đi.

Nàng rớt xuống chỗ nào đây...

Trong lòng suy nghĩ, nàng chậm rãi động não – trời ơi, chẳng ngốc!

Đột nhiên trong lòng kích động, nàng cuống quýt ngồi dậy: Trời đã trở thế này, nàng còn chưa trở về, chàng ngốc nhà nàng chắc sẽ sốt ruột? Nhưng mà... Lại ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh, nàng đột nhiên có kích động muốn khóc: Đây là nơi nào? Nàng trở về như thế nào?

“Du Nhiên...” Khi nàng đang chậm chạp chống đỡ thân thể bò dậy, chỗ cách nàng không xa truyền đến một tiếng gọi thật trầm thấp.

Đây là giọng nam nhân, không nhận sai. Hơn nữa còn là một nam nhân quen thuộc.

Nhưng mà, nghe được giọng nói này, trong lòng Quý Du Nhiên không kiềm chế được vọt lên một đám ngọn lửa tức giận – Phụng Dục Hiền, đều do hắn! Nếu như không phải hắn đuổi cùng giết tận không buông nàng ra, còn lôi kéo nàng chôn cùng hắn, nàng cũng không đến nỗi lưu lạc đến nơi này!

Nhìn cũng không muốn liếc nhìn hắn một lần, Quý Du Nhiên nhắc chân bước đi.

Nhưng mà, chân trước bước lên, nàng phát hiện chân sau bắt động.

Cúi đầu, đã thấy một bàn tay trắng nõn dính đầy bụi bặm đang nắm chặt cá chân của nàng, một mực chặn bước tiến của nàng.

Trong lòng Quý Du Nhiên trầm xuống: “Buông tay.”

Phụng Dục Hiền lắc đầu.

Quý Du Nhiên phẫn nộ rồi: “Phụng Dục Hiền, ngươi là nam nhân thì ngươi đứng lên cho ta! Vụng trộm ra tay với nữ nhân thì tính là có bản lĩnh gì?”

“Cô muốn đứng lên. Nhưng mà... Chân cô té bị thương rồi.” Cười khổ với nàng, Thái tử nhỏ giọng nói như thế.

Quý Du Nhiên sững sờ, sau đó cười khê: “Đáng đời.”

Thái tử gia cũng cười tự giễu: “Đúng vậy! Chỉ cần nàng bình yên vô sự, coi như hai chân cô đều gãy cũng cam tâm tình nguyện.”

Hắn.. “Lời này của ngươi có ý gì?” Trong lòng hồi hộp, Quý Du Nhiên nhú mày.

Thái tử cúi mắt lắc đầu, nhưng hắn càng không nói, Quý Du Nhiên lại càng không nhận được mà nghĩ: Nàng nhớ, khi chạm đất, người này đột nhiên ôm lấy nàng, sau đó... Đường như hắn rên một tiếng? Chính là lúc đó sao?

“Ngươi vì bảo vệ ta nên mới té gãy chân sao?”

Thái tử cúi đầu giữ im lặng, trong lòng Quý Du Nhiên không có tư vị gì. Thấy hắn còn nắm chặt cá chân nàng, nàng khê cắn răng: “Ngươi buông tay.”

Lần này, Thái tử ngoan ngoãn buông lỏng ra.

Quý Du Nhiên lập tức nhìn chung quanh một chút, tìm kiếm phía dưới, rất nhanh chóng tìm được một khúc cây gỗ dài nhỏ đưa cho hắn: “Cầm cái này, tạm thời đảm nhiệm cây gậy đi!”

“Cám ơn nàng.” Thái tử vội vàng nói cảm ơn, nhưng không đưa tay nhận, mà chớp mắt, đôi mắt trông mong nhìn nàng.

Chắc hẳn bạn đang chờ mong nàng chủ động nâng đỡ bạn.

Nếu không phải bởi vì bạn cứu nàng một mạng, nàng thật sự không muốn để ý đến người này!

Mặc dù trong lòng cực kỳ chán ghét, nhưng Quý Du Nhiên vẫn kiềm chế nóng giận nâng đỡ bạn lên, lại nhét cây gậy vào đít bạn trong tay bạn: “Được rồi, chúng ta cứ từ biệt như vậy, đường ai nấy đi đi!”

“Du Nhiên...” Nghe thấy lời ấy, mặt mũi Thái tử tràn đầy đau khổ.

Bạn khổ sở theo đuổi nàng hồi lâu, thậm chí không tiếc dùng thân thể của mình vì nàng chặn lại tai họa, kết quả nàng lại dùng một cây gậy cộng thêm một nâng đỡ đuổi bạn đi?

Nhưng mà, Quý Du Nhiên giống như không hề nghe thấy, tiêu sái xoay người rời đi.

Chỉ có điều, đáy khe núi lại là chỗ lớn như vậy, hai bên đều là nhám thạch dốc đứng. Trên tảng đá trơn tuột, chỉ có trong kẽ đá mọc ra mấy cây non gầy yếu. Ngửa đầu nhìn lên, lần này nàng không nhìn lên đến đỉnh rồi, đưa mắt nhìn, chỉ thấy bầu trời xanh thẳm, cùng với đám mây màu vàng kim nơi chân trời. Muốn theo con đường rơi xuống để leo lên là không thể nào, Quý Du Nhiên lập tức đổi chủ ý khác, quyết định tìm một dốc thoải, từ từ bò lên.

Chỉ có điều, một mình đi trong khe núi hồi lâu, chỉ thấy vách đá dựng đứng hai bên, vốn không hề thấy bất kỳ dốc thoải nào. Mà trên đỉnh đầu, mặt trời đã tiếp giáp với đường chân trời rồi. Thật sự nếu không nhanh chóng tìm được nhà dân, kết quả của nàng nhất định bị dã thú đi ra ngoài kiếm ăn buổi tối xé thành mảnh nhỏ!

Quý Du Nhiên không khỏi thầm oán hận bản thân, tại sao năm nay lại muốn chạy đến nơi này nghỉ hè. Nghỉ hè thì cũng thôi đi, đang êm đẹp nàng chạy loạn gì đâu? Mỗi ngày lần lượt làm theo trình tự sống qua ngày không phải thật tốt sao?

Vòng tới vòng lui trong khe núi, từ đầu đến cuối không tìm được một chút đường đi nào ra ngoài, mọi cách rơi vào đường cùng, nàng ngẩng đầu lớn tiếng kêu cứu.

Nhưng mà, âm thanh cao vang vọng trong không trung, mang tới từng đợt tiếng vọng về.

Từng tiếng vọng về trùng điệp đan vào một chỗ, kinh động chim thú giữa rừng núi, tiếng vỗ cánh phành phạch không dứt bên tai, càng tăng thêm vẻ tịch mịch lạnh lẽo của khe núi này.

“Đừng kêu nữa. Nàng lớn tiếng như vậy, coi chừng dẫn mãnh thú tới. Nếu không đến lúc đó người đến cứu nàng còn chưa tới, nàng đã mất mạng rồi.” Giọng nói chậm rãi lại vang lên lần nữa, Quý Du Nhiên kinh hãi quay đầu lại, “Người theo dõi ta?”

“Ta không yên lòng về nàng.” Thái tử thấp giọng nói, đôi mắt thâm thúy nhìn nàng chằm chằm, “Hơn nữa, sắc trời đã tối, một người giữa rừng núi quá không an toàn. Ta cảm thấy, chúng ta vẫn cùng đi thì tương đối bảo đảm hơn, tốt xấu gì hai người hỗ trợ có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Người muốn ta giúp đỡ người đi?” Quý Du Nhiên hừ lạnh.

Thái tử cười cười: “Cũng có ý đó.”

Quý Du Nhiên không nói gì.

Thái tử chậm rãi di chuyển đến trước mặt nàng, vẻ mặt trịnh trọng nói: “Du Nhiên, cô biết trong lòng nàng hận cô. Nhưng mà, bây giờ thật sự không phải là lúc đùa giỡn nóng nảy. Việc cấp bách, chúng ta vẫn tạm gác lại hợp tác như thế nào, cùng đi ra khỏi chỗ này đi!”

“Nơi này khắp nơi đều là vách núi vách đá, phía trước ngay cả một bóng ma cũng không có, người để cho ta hợp tác với người như thế nào?” Một hồi nửa ngày rồi, cũng tức giận nửa ngày rồi, Quý Du Nhiên sắp mất kiên nhẫn, bẻ gãy một cành cây ném lung tung trên mặt đất.

Thái tử kiên nhẫn trả lời: “Hàng năm cô đều đến Ly Sơn, coi như quen thuộc hoàn cảnh nơi này. Tuy chưa từng đến chỗ này, nhưng đi dọc theo con đường này, bảy rẽ tám ngoặt, luôn có thể tìm ra được đường trở về.”

Như vậy phải không? Nghe bạn nói như vậy, trong lòng Quý Du Nhiên lại thấp thoáng đốt lên một vòng hy vọng.

Nhưng mà... Nàng vẫn đề phòng nhìn bạn như cũ: “Người xác định?”

Thái tử cười nhạt: “Cho dù không ra được, ít nhất cô có thể cùng đi chết với nàng. Trên đường đến hoàng tuyền hai người cũng không cô đơn.”

“Thôi, người cứ đi tìm đường đi! Ta không muốn cùng lên đường hoàng tuyền với người.” Quý Du Nhiên bĩu môi, một câu thuận miệng làm đông cứng nụ cười trên mặt Thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tắm rửa dưới ánh trăng

Bất lực thu lại khuôn mặt tươi cười, Thái tử đưa tay về phía nàng: “Đi theo ta đi!”

“Không cần, người đi phía trước, ta theo là được.” Quý Du Nhiên bỏ mặc cũng không bỏ mặc hắn, lạnh giọng từ chối.

Cứ luôn bị nàng đá kích, thể diện của Thái tử vô cùng không nhịn được. Nhưng trong núi hoang đồng vắng, quay mặt về phía nữ nhân đã từng dụng tâm rất sâu với hắn, bây giờ hắn vẫn luôn ngày nhớ đêm mong, hắn lại không hạ được quyết tâm. Nên yên lặng xoay đầu đi, vùng gầy gộc đi lên phía trước. Vừa đi, hắn vừa còn dùng tay tạo dấu hiệu giống nhau trong tảng đá trên vách đá dựng đứng trước mắt.

Không thể không thừa nhận, năng lực sinh tồn ngoài nơi hoang dã của nam nhân này mạnh hơn nàng nhiều. Im lặng theo sau lưng hắn, mặc dù trong lòng Quý Du Nhiên còn không quá cao hứng, nhưng hiểu được dưới tình cảnh này, người mà nàng có khả năng dựa vào cũng chỉ có một mình hắn.

Dưới sự dẫn dắt của Thái tử, hai người đi ra khỏi khe núi nhỏ hẹp, đi lên một con đường nhỏ đầy cỏ xanh cao đến gối. Càng đi về phía trước, đã nghe thấy tiếng nước chảy róc rách – hắn rõ ràng thật sự dẫn nàng đi đến bờ sông!

Còn chưa tới đợt lũ định kỳ, hơn phân nửa lòng sông đều lộ ra. Trên bờ sông đá loạn rải đất, lại không có bao nhiêu cỏ cây.

Mặt trời đã chạm vào đường chân trời, chỉ có dư âm vàng óng ánh rơi vài xuống, miễn cưỡng chiếu sáng đường đi. Nàng nhìn sang, thì thấy một người đi tới.

Đi lâu như vậy, hai người đã không còn bao nhiêu sức lực.

Nhìn thấy sông uốn lượn, hai bên vẫn không nhìn thấy nhà dân, Thái tử đành quay đầu lại nói: “Trước đừng chân nghỉ một chút đi! Uống miếng nước rồi tiếp tục tìm đường.”

Quý Du Nhiên im lặng không lên tiếng, tìm một chỗ nhẹ nhàng ngồi xuống, rửa sạch đôi tay, lại vốc một ngụm nước đưa lên khóe miệng uống. Uống xong ba ngụm, cảm giác tốt hơn nhiều, nàng lại nhìn về phía Thái tử, chỉ thấy hắn để cây gậy sang bên cạnh, bản thân ngồi trên tảng đá bên dòng suối, đang vốc nước suối lên cẩn thận rửa mặt. Nam nhân này, bất cứ lúc nào cũng yêu quý hình tượng như vậy. Quý Du Nhiên bĩu môi, suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn móc khăn ra ném tới.

Thái tử ngẩng ra, trong mắt thoáng hiện lên vẻ vui mừng: “Du Nhiên?”

“Cho người mượn, dùng xong nhớ trả lại cho ta.” Quý Du Nhiên lạnh lùng nói, Thái tử lại cười hết sức vui vẻ, vội vàng thận trọng cầm khăn lên lau mặt.

Chờ hắn lau xong rồi, Quý Du Nhiên nói lời giữ lời lập tức đòi đòi khăn lại. Thái tử không chịu, nhưng bị ánh mắt lạnh lẽo của nàng nhìn sang, lời vừa đến khóe miệng lại nuốt xuống.

Nghỉ ngơi một chút, cảm giác sức lực đã khôi phục một phần, Quý Du Nhiên nhìn vòng quanh bốn phía một vòng: Hoàn cảnh nơi này tốt hơn vừa rồi nhiều. Nhưng mà, vẫn là trong hoang dã! Trời sắp tối, còn không nhìn thấy bóng người, nên làm thế nào cho phải?

“Xem ra, tối nay chúng ta phải ngủ lại ngoài hoang dã rồi.” Thái tử ngược lại tỏ vẻ hết sức lạnh nhạt, chống cây gậy lại từ từ đứng lên.

Quý Du Nhiên lờm lửng, lưỡng lự đi về phía trước. Đi được khoảng chừng mười bước, hai mắt của nàng đột nhiên bùng sáng – “Mau nhìn mau nhìn! Căn nhà!”

“Có thật không?” Nghe được hai chữ kia, Thái tử cũng phấn chấn, liên tục không ngừng tăng nhanh bước chân tới đây.

Chếch nghiêng phía trước bọn họ, trên một sườn núi hơi bằng phẳng, có một túp lều nhỏ bất ngờ ở đó. Mặc dù chỉ là căn nhà nho nhỏ, nhưng cũng đủ để khiến cho hai người phấn chấn lên. Thoáng chốc đã tận dụng hết sức lực, Quý Du Nhiên dùng cả tay chân leo lên, quay đầu lại nhìn thấy Thái tử chống gậy đi đường gian nan, trong lòng bất giác mềm nhũn, nên đưa tay về phía hắn, “Đưa gậy qua, ta đỡ người một đoạn đường.”

Thái tử hơi sững sờ, đột nhiên cười vui vẻ. Mặc dù chỉ là cầm gậy, hắn cũng đã rất phấn chấn.

Khó khăn lắm, trước khi đêm tối phủ xuống, hai người tìm được căn lều nhỏ. Đẩy cửa ra, một loạt bụi mù đập vào mặt, sắc đến hai người ho khan, vội vàng lui về sau vài bước. Trong phòng cũng đen thui lụi, không thấy một bóng người nào.

Quý Du Nhiên kêu lên vài tiếng, không nghe thấy bất kỳ âm thanh đáp lại nào, nên móc hộp quẹt ra đốt, mới phát hiện trong lều nhỏ cũng đơn giản đến đáng sợ, chỉ có một cái bàn gỗ bốn cái ghế, còn có một bếp lò nhỏ. Trên bàn ghế còn tích đầy bụi bặm, góc tường chất đống mạng nhện rậm rạp chằng chịt, vừa nhìn chính là đã lâu không có người ở.

“Nơi này chắc là chỗ tạm thời nghỉ chân của những người canh rừng rồi!” Thái tử liếc mắt nhìn, đứng từ xa xa nhỏ giọng nói.

Quý Du Nhiên đi vào, tìm kiếm một vòng bên trong, tìm ra được một đoạn nệm, lại lôi một chiếc khăn lau ra lau đơn giản bàn ghế, rồi nói ra bên ngoài: “Có thể, vào đi!”

Lúc này Thái tử mới cau mày đi vào, miễn cưỡng ngồi xuống. Nhưng nhìn hoàn cảnh đồ đạc xung quanh trong lều, hai chân mày của hắn vẫn nhíu chặt như cũ.

Đây chính là công tử ca vốn sống an nhàn sung sướng, không ăn nổi một chút đau khổ. Quý Du Nhiên khinh bỉ trong lòng, thái độ cũng không tốt hơn chút nào.

Thái tử đương nhiên cũng phát hiện, vội vàng lúng túng nghĩ tới tìm chút việc để làm, Quý Du Nhiên vội vàng xua tay: “Ngài vẫn ngồi đi! Một mình ta là đủ rồi!” Rồi lại tìm kiếm một vòng, tìm ra một bó củi, một cái nồi nhỏ, lại còn phát hiện một túi gạo, một chút muối ăn cùng với một bọc dưa muối trên xà nhà, vội vàng nổi lửa nấu cơm.

Bởi vì đói rồi, mắt thấy đồ ăn thô ráp như vậy, Thái tử chỉ hung hăng nhíu mày, vẫn miễn cưỡng chấp nhận, còn phiền muộn thở dài một tiếng: “Đây là lần đầu tiên cô ăn cơm nấu bằng củi!”

“Ừ, cũng may không phải là Vương gia nhà ta chịu cùng ta. Nếu không, chàng chắc chắn náo loạn đến không thể ăn không chịu ăn.” Quý Du Nhiên cười nhạt.

Nghe nàng có ý vô ý nhắc đến người kia, hơn nữa còn là giọng điệu nhớ nhung thân thiết như vậy, tâm tư nói giỡn khó khăn lắm mới nảy sinh của Thái tử cũng không còn rồi, cúi đầu hai ba miếng giải quyết, rồi ném chén sang một bên.

Quý Du Nhiên chậm rãi ăn xong, rồi sửa sang lại rom rạ trên giường nệm một chút: “Điều kiện đơn sơ, ngài tạm thời nhẫn nại một chút!”

“Đã rất tốt rồi.” Lần này Thái tử đã có kinh nghiệm, ngoan ngoãn chống gậy đi lên nằm xuống, hai mắt lóe sáng nhón nhạo tình ý dịu dàng, “Nếu đổi lại là muối muối của nàng, nàng ấy chắc chắn không làm được đêm này, chỉ biết gào khóc oán trách.”

Nghe hắn nhắc đến muối muối Thái tử phi, Quý Du Nhiên cũng lạnh mặt. Rồi xoay người ôm lấy nồi chén, Thái tử thấy thế, vội vàng ngồi dậy: “Nàng muốn đi đâu?”

“Đi ra ngoài rửa sạch sẽ nồi chén. Để lần sau khi có người tới đây còn có thể dùng.” Quý Du Nhiên nói, lững thững đi ra ngoài.

“Cô đi cùng với nàng!”

“Thôi đi!” Quý Du Nhiên lạnh lùng nói, “Ngài bị thương, nên đành hoàng nằm ở đây đi! Đi theo lại tăng thêm dinendian.loqid]on gánh nặng cho ta.”

“Du Nhiên, nàng nhìn ta đến mức như vậy sao?” Bị ánh mắt khinh bỉ của nàng làm tổn thương sâu đậm, Thái tử cười cay đắng không thôi.

Quý Du Nhiên bĩu môi: “Không phải từ xưa đến nay ta đều nhìn ngươi như vậy sao?” Lúc trước thoáng đối xử tốt với hắn, một phần bởi vì hắn xem trọng hắn giúp đỡ nàng.

Thái tử đương nhiên cũng hiểu ý ngoài lời của nàng, lập tức vừa suy sụp, buồn buồn cúi đầu xuống không nói.

Quý Du Nhiên giờ một cây củi đốt lên trở lại bên bờ suối, đốt một đồng lửa nhỏ ở đằng kia, nhanh chóng rửa sạch nồi chén rồi. Lại nhìn xung quanh một chút – Mọi âm thanh im lìm, chỉ có một vầng trăng tròn treo ở chân trời, nhẹ nhàng phát ra ánh sáng bạc nhàn nhạt.

Khóe miệng lập tức câu lên, nàng chậm rãi cởi quần áo, từ từ đi vào trong dòng suối nhỏ.

Nước suối hơi mát, nhưng vẫn nằm trong phạm vi tiếp nhận được.

Vốc nước lên người, cảm nhận cảm giác thoải mái nhờ nước suối lành lạnh mang đi vết bẩn, Quý Du Nhiên sung sướng nhắm mắt lại.

Lạo xạo... Lạo xạo... Đột nhiên, tiếng bước chân trầm thấp truyền đến, động tác của nàng nhanh chóng dừng lại, vội vàng quay đầu, lập tức tròn tròn hai mắt –

“Là người?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Thái tử cưỡng ép ôm

Dưới ánh trăng mờ mờ, Thái tử chống gậy, ánh mắt ngờ ngác đứng cách đó không xa. Nhìn chăm chăm vào vai động nước của nàng hồi lâu, hắn mới sững sờ nói: “Cô thấy nàng ra ngoài hơi lâu, cho rằng nàng đã xảy ra chuyện, vì thế mới ra ngoài xem một chút.”

“Ta không sao, ngươi có thể đi về.” Vội vàng nhặt quần áo lên khoác lên người, Quý Du Nhiên cố ý tỏ vẻ lạnh lùng.

Nhưng mà, Thái tử không lui mà tiến tới, trông mắt vốn coi như ôn hòa trong bỗng chốc dấy lên hai ngọn lửa, cây gậy trong tay cũng siết thật chặt.

Mặc dù ánh trăng mờ lung, nhưng ánh mắt của hắn hết sức nóng bỏng... Phải nói là quá nóng bỏng rồi, Quý Du Nhiên cách từ xa vẫn có thể cảm thấy rõ ràng, trong lòng cũng giật thột, có một dự cảm xấu đập vào mặt.

Vội vàng quần chặt lấy quần áo, nằng nằng nhìn hắn: “Ta kêu ngươi đi, ngươi có nghe thấy không?”

“Du Nhiên!” Lại nghe thấy một giọng nhỏ gọi, Thái tử tăng nhanh bước chân đi đến trước mặt nàng, một tay ôm nàng vào trong ngực, “Ta nhớ nàng muốn chết!”

“Ngươi buông ta ra!” Không ngờ tới hắn sẽ đột nhiên làm ra chuyện như vậy, Quý Du Nhiên đầu tiên sững sờ, tiếp theo đó bực tức kêu to. Dùng sức chống lại hắn, nhưng hơi sức của Thái tử vô cùng lớn, nằng nằng như thế nào cũng đẩy không ra. Khoảng cách giữa hai người gần như vậy, nàng có thể cảm nhận được trên người hắn tản mát ra từng đợt khí nóng, còn có hô hấp của hắn, nóng rực đến quá đáng, phun trên vành tai nàng, khiến cho nàng giật mình một cái, dự cảm xấu mãnh liệt hơn.

“Du Nhiên, Du Nhiên...” Thở chỉ kêu tên nàng, Thái tử ôm chặt lấy nàng, đầu tựa vào bờ vai nàng, hô hấp nóng bỏng không ngoại lệ phun lên bả vai nàng, lại kích thích khiến nàng run rẩy từng cơn.

Quý Du Nhiên cắn răng: “Phượng Dục Hiền, ta kêu ngươi buông tay ra, ngươi có nghe hay không?”

“Không buông.” Thái tử cố chấp nói, lỗ mũi chôn sâu vào cổ nàng còn mang theo hơi nước, hít sâu một cái mùi thơm dễ ngửi trên người nàng, “Du Nhiên, cô thật sự nhớ nàng muốn chết!”

“Ngươi không buông ra, vậy đừng trách ta không khách khí!” Nổi hết da gà đầy đất. Quý Du Nhiên nắm chặt quả đấm, đột nhiên nhấc chân, nhắm ngay vào bắp chân bị thương của hắn mà đập một đập!

“A!” Thái tử bị đau, đôi tay lập tức buông lỏng, người cũng đau đến ngồi xổm xuống.

Quý Du Nhiên nắm chặt thời gian chạy lên trên bờ. Ai ngờ còn chạy chưa được mấy bước, nàng lại cảm thấy mắt cá chân bị một bàn tay nóng rực đến quá đáng bắt được, trong lòng nhất thời hoảng hốt, nàng càng muốn thoát khỏi hắn, dùng tất cả hơi sức chạy lên phía trước.

Nào có thể đoán được tay kia tóm quá chặt, cục đá trong dòng suối nhỏ lại quá trơn, nàng đi quá vội, nên không cẩn thận dưới chân không vững, người nặng nề té xuống, văng lên bọt nước thật cao.

“Du Nhiên!” Thái tử lập tức bò qua, vội vàng vớt nàng từ trong nước lên. Người được đưa đến bên bờ, Quý Du Nhiên dần khôi phục tinh táo, nên lợi dụng đúng cơ hội đẩy nam nhân này ra định chạy đi, ai ngờ Thái tử đã sớm có đề phòng, vội vàng lật người đè nàng xuống phía dưới, “Nàng đừng chạy nữa!”

“Phượng Dục Hiền!” Quý Du Nhiên gấp đến mức sắp khóc, “Ngươi buông ta ra! Ta là chị dâu của ngươi chị dâu của ngươi! Ngươi không thể đối xử với ta như vậy!”

“Nàng vốn là của ta! Ngay từ lúc nàng còn chưa ra đời, mẫu hậu và mẫu thân của nàng đã chỉ phúc vi hôn * cho chúng ta rồi!” Thái tử lớn tiếng nói, cặp mắt sớm tụ máu đỏ bùng, hơi thở thô ráp hỗn hển.

(*) Chỉ phúc vi hôn: Chỉ bụng mà nói chuyện cưới xin, ý nói cha mẹ đôi bên hứa gả con cho nhau từ khi cô dâu chú rể còn trong bụng mẹ. (Từ điển Nguyên Quốc Hùng)

“Nhưng mà, không phải cuối cùng mẹ con các ngươi không lựa chọn như vậy mà chọn Quý Du Dung có lợi cho các ngươi nhất sao? Là các ngươi bội ước trước, ngươi muốn như thế nào?”

“Không như thế nào. Ngay từ đầu ta cho rằng ta có thể buông tha cho nàng, nhưng mà chờ đến khi chính thức nhìn nàng gả cho người khác, ta mới phát hiện, thật ra ta vốn không bỏ xuống được.” Giọng nói thoáng hòa hoãn đi, Thái tử cúi đầu xuống, đôi mắt đỏ ửng nhìn mắt nàng, hai bàn tay ướt sũng chậm rãi vuốt ve mặt nàng.

Quý Du Nhiên nghiêng mạnh đầu sang bên, khiến tay của hắn chụp hụt.

Thái tử lại không để ý cười khê, nhẹ nhàng vén tóc ẩm ướt bị dính trên trán cho nàng: “Du Nhiên, ta biết nàng còn đang giận ta. Nhưng mà, ta không ngại, bởi vì ta biết trong lòng nàng vẫn có ta, nếu không hôm nay nàng sẽ không giúp ta, càng sẽ không tự tay nấu cháo cho ta.”

“Đừng. Ta thừa nhận, trước đây, trong lòng của ta còn lưu lại một chút tình ý với ngươi. Nhưng mà!” Quý Du Nhiên quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, “Bây giờ, những tình ý kia đều bị hành động việc làm của ngươi tàn phá. Phượng Dục Hiền, để ta nhắc lại cho ngươi một lần, ta là chị dâu ngươi, ta đã có nam nhân rồi!”

“Hắn cũng coi như nam nhân?” Thái tử hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói, “Đừng cho rằng ta không biết, lập gia đình bốn năm tháng, cho đến bây giờ hai người còn chưa viên phòng!”

Chương 52: Thoát hiểm khỏi miệng hùm

Bị người chọc vào nỗi đau trong lòng, mặc dù tức giận vô tận mãnh liệt mà đến, Quý Du Nhiên vùng tay tát hấn một cái.

Bốp một tiếng vang lên, quanh quẩn trong khe núi yên tĩnh, có vẻ trong trẻo khác biệt.

“Vậy thì như thế nào?” Không khỏi cười lạnh, Quý Du Nhiên lớn tiếng nói, “Ta tình nguyện đi theo chàng ấy làm quả phụ, cũng tốt hơn ở bên cạnh kẻ hám lợi, vĩnh viễn không dứt được sữa như người!”

Sắc mặt Thái tử cứng đờ, ngay sau đó ngược lại dịu dàng một chút. Ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, hấn làm như tận tình khuyên bảo: “Du Nhiên, nàng cần gì phải nghĩ một đằng làm một nẻo như vậy? Trong lòng nàng nên hiểu được, tâm trí của nhị Hoàng huynh vĩnh viễn dừng lại ở lúc tám chín tuổi, suy nghĩ trong lòng vĩnh viễn là ha ha vui đùa một chút, tình yêu nam nữ vốn vô dụng với hấn. Theo một nam nhân như vậy, nàng thật sự cam tâm tình nguyện sao? Nàng thật sự cam tâm lãng phí cả đời nàng trên người hấn sao?”

Nếu như là kiếp trước, nàng không vui, cũng không cam tâm tình nguyện. Nhưng mà, đời này –

“Ta thích! Ta cam tâm! Có thể chứ?”

Thái tử tất nhiên không tin, “Du Nhiên, nàng đừng nói một đằng nghĩ một nẻo được không? Nàng như vậy thật sự khiến lòng ta đau...”

“Phụt!” Dứt khoát phi nhỏ hấn một ngụm, Quý Du Nhiên lạnh lùng quát, “Phượng Dục Hiền, người tạm thời tự cho là đúng! Chẳng lẽ đời này ta chỉ có thể theo đạo người như người một nam nhân không có trách nhiệm mới có thể hạnh phúc? Nói thật cho người biết, cuộc sống của ta, đời này kiếp này không liên quan gì đến người!”

“Làm sao có thể không liên quan? Du Nhiên, ta thích nàng, ta yêu nàng, lòng ta thương nàng! Nàng ngày thường đẹp như vậy, nàng lại vừa tốt như vậy, ta sao nhẫn tâm để cho nàng một đời ở thế vườn không nhà trống, cả đời với một kẻ ngu không có trình độ như vậy?”

“Người rốt cuộc muốn làm gì?!” Cảm giác được tay của hấn đang nhẹ nhàng tô vẽ lại đường cong khuôn mặt của nàng, cũng nhìn theo từ cảm xúc xuống phía dưới, Quý Du Nhiên vội vàng một phát đẩy ra, “Nhớ năm đó, ta biết được các nàng định để cho Hoàng thượng sửa lại Thánh chỉ, nghĩ đủ mọi cách thông báo cho người, nhưng người nói như thế nào? ‘Mẫu hậu ngài làm bất kỳ điều gì đều vì tốt cho cô, cô không thể làm trái ý ngài!’ Sau đó, hạ Thánh chỉ rồi, ta bị chỉ hôn cho chàng ngốc kia, ta lại đi tìm người, người lại nói như thế nào? ‘Đây là ý của mẫu hậu các nàng, cô cũng không có cách nào’. Bây giờ, sao người không tiếp tục tuân theo ý tứ của mẫu hậu người ân ân ái ái với Thái tử phi của người đi, người chạy đến chỗ ta đây đưa cái gì? Nàng ta không thích thấy ta và người tốt đẹp!”

Bị nàng gào đến run lên một cái, Thái tử vẫn đắm đuối đưa tình nhìn nàng: “Du Nhiên, thật sự xin lỗi, là cô sai rồi. Cô cho rằng muội muội của nàng không khác nàng nhiều lắm, nhưng ai biết... Haizz! Quả nhiên nàng là độc nhất vô nhị trên đời này, ai cũng không thể thay thế được nàng.”

Được nghe lời ấy, Quý Du Nhiên nổi giận.

Vẫn còn chưa kịp phát tác, Thái tử lại thâm tình chân thành nói tiếp: “Khoảng thời gian này, cô vẫn luôn chưa từ bỏ ý định chú ý tất cả của nàng, cô biết cuộc sống của nàng không dễ chịu trong lòng cô cũng hết sức mâu thuẫn. Nhưng mà Du Nhiên, cô thật sự không bỏ được nàng, cô muốn thương nàng che chở nàng, cô muốn cho nàng đoá hoa tươi này nở rộ đẹp càng đẹp hơn, mà không phải héo rũ điều linh trong tay thẳng ngốc kia...” Vừa nói, tay của hấn lại dôi xuống dưới một chút, vỗ về chơi đùa da thịt trước ngực nàng.

“Cút!”

Tuy thế, nghe lời nói ra về thâm tình của hấn, trong dạ dày Quý Du Nhiên dòi sông lấp biển, chán ghét vô tận như dòi núi lấp biển mà đến. Chịu hết nỗi gào to một tiếng, bốp nàng cho hấn một cái tát nặng nề: “Phượng Dục Hiền, người quá vô si rồi, ta nhìn thấy người lại chán ghét!”

Năm dấu tay rõ ràng trong nháy mắt hiện hiện ngay trước mắt, một vết máu tràn ra từ khóe miệng của hấn chậm rãi chảy xuống. Dưới ánh trăng, Quý Du Nhiên nhìn thấy một màn này vừa kinh hãi lại hả giận.

“Quý Du Nhiên.” Giống như bị một cái tát của nàng làm tỉnh táo, Thái tử thoáng cái trấn định không ít. Khẽ xoa gò má bị đánh đến sưng của mình, hấn giống như lâu bầu nói: “Đây là lần thứ ba nàng đánh cô rồi.”

“Đừng thì sao? Người chính là cần ăn đòn!” Quý Du Nhiên không sợ kêu to, “Người tin hay không, chỉ cần người dám tiếp tục dây dưa, ta sẽ đánh người thành đầu heo!”

“Thật sao?” Thái tử nhếch môi cười nhẹ, ngọn lửa trong mắt phút chốc sáng ngời không ít, “Cho dù trở thành đầu heo, cô cũng phải khiến nàng trở thành của cô!”

“Không – um!”

Lúc này đôi môi đỏ mọng bị một đôi môi lạnh như băng giữ chặt, nước suối trong veo chảy theo gương mặt hấn xuống, thấm vào trong khóe miệng hai người, trong lúc vô hình hình thành một cách trở.

Quý Du Nhiên nhanh chóng cắn chặt răng, kiên quyết không cho người này tiến thêm một bước công thành đoạt đất.

Thái tử thì cấp bách muốn ép nàng mở miệng, nên một tay bóp cằm nàng, cánh môi vuốt ve trên môi nàng, triển khai một khiêu khích mập mờ kiểu khác.

Quý Du Nhiên chán ghét không thôi. Nếu như có thể, nàng thật sự muốn giết chết nam nhân này thì thôi! Nhưng mà, bởi vì đang nằm, toàn thân nàng đều không dùng được chút sức lực nào, muốn lợi dụng chỉ vèn vèn có một chút cơ hội triển khai phản công, nhưng Thái tử đã sớm có chuẩn bị, một tay giữ chặt tay nàng, ấn chặt một bên. Hai chân của nàng cũng bị chân hấn đè ép chặt chẽ, vốn nhúc nhích một chút cũng không thể được.

Bây giờ, chỉ có đôi mắt của nàng còn có thể hoạt động. Quý Du Nhiên liền trừng lớn hai mắt, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nam nhân này, giống như muốn nhìn ánh mắt của hấn thành hai lỗ thủng.

Bốn mắt nhìn nhau với nàng, Thái tử cũng không sợ, ngược lại cười rộ lên. Thậm chí, hấn bắt đầu giảm bớt lực đạo trên môi nàng, êm ái hôn nàng, còn lè lưỡi ra, khẽ liếm ở khe môi. Sau đó lại thâm nhập thêm một bước, thấy không cạy được hàm răng nàng ra, lại dùng đầu lưỡi chậm rãi trượt trên hàm răng nàng, giống như đang gảy đàn.

Ghê tởm! Ghê tởm chết đi được!

Nam nhân này không ép được nàng há miệng thì không thể sao?

Trong lòng tuyệt vọng ngấm ngấm, Quý Du Nhiên cắn chặt răng một cái, nhắm mắt lại, chậm rãi hé miệng.

Vừa thấy nàng như thế, Thái tử vui mừng quá đỗi, đầu lưỡi vội vàng luồn vào trong miệng nàng, bắt đầu tinh tế mút nâng lưỡi của nàng, ra sức dụ dỗ nàng tới cùng múa.

Quý Du Nhiên đã không phản kháng cũng không hòa cùng, chỉ mặc hấn ra sức dây dưa với mình, trong lỗ mũi hô hấp thật sâu, thật sâu.

Nàng buông bỏ khiến Thái tử quả thật giật mình không nhỏ. Mặc dù vẫn còn chưa hoàn toàn tận theo, nhưng cũng là tiến bộ đủ lớn.

Trong mắt Thái tử hiện lên nụ cười chiến thắng, đầu lưỡi càng thêm êm ái khuấy tung lên trong miệng nàng.

Khóe miệng Quý Du Nhiên cũng quý dị nhếch lên, hai tay chậm rãi quán lên cổ hấn, dễ thương dịu dàng như thế.

Thái tử liền cười hả hê: Xem đi! Mặc dù ngoài miệng nói nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng không phải nàng cũng khát vọng an ủi của nam nhân đó sao?

“A -!”

Bất ngờ!

Đột nhiên gào to một tiếng, âm thanh chấn động trời đất, đánh thức chim chóc sống giữa rừng núi, phạch phạch bay về phía chân trời.

Vội vàng buông nàng ra, máu tươi mênh mông mãnh liệt chảy ra từ khóe miệng Thái tử, nhanh chóng thấm ướt cằm hấn.

Rốt cuộc đoạt được tự do, Quý Du Nhiên đứng lên, ung dung chỉnh quần áo trên người.

Trên mặt không có vẻ xấu hổ muốn chết sau khi bị xâm phạm, chỉ có nụ cười lạnh lùng, sắc mặt bình tĩnh nhìn nam nhân trước mặt.

“Thái tử điện hạ.” Nàng nhìn hấn, giọng nói lạnh lẽo giống như nước suối, “Xin hỏi mùi vị của ta như thế nào?”

Thái tử không nói, cầm ống tay áo dùng sức lau khóe miệng, chỉ chốc lát sau tay áo đã bị nhuộm đỏ.

Quý Du Nhiên liền cười một tiếng: “Sớm đã nói với ngươi, ban đầu ngươi đã không quan tâm ta, vậy bây giờ ngươi cũng sẽ không quan tâm nổi! Về sau nhớ lâu một chút đi, đừng đến phiền ta nữa. Lần sau, ta tuyệt đối sẽ không xuống tay nhẹ như vậy nữa.” Nói xong xoay người định đi, ai ngờ lập tức nghe thấy tiếng gió vù vù từ phía sau truyền đến, một đôi tay có lực dùng sức đẩy nàng ngã trên đất, một sức nặng như Thái Sơn đè đầu nặng nề rơi xuống, chất lỏng ấm áp, mang theo mùi tanh văng tung tóe lên bên phải khuôn mặt nàng, giọng Thái tử mơ hồ không rõ vang gần bên tai: “Chính là chết, cô cũng muốn lấy được nàng! Không chừng thủ đoạn nào!”

Rồi sau đó, đã nghe roẹt một tiếng vang, trên lưng nàng đột nhiên chột lạnh, quần áo bị hấn xé rách.

“Phượng Dục Hiền, ngươi!” Trong lòng Quý Du Nhiên run mạnh lên. Nam nhân này, hấn bị điên rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 52.2: Thoát hiểm khỏi miệng hùm

Đứng, Thái tử điên rồi. Cặp mắt đỏ bừng như lửa đốt, hân không để ý tới đầu lưỡi bị thương đang chảy máu tươi vô tận, dùng sức đè Quý Du Nhiên trên đất, đôi tay hung ác xé rách quần áo vốn không nhiều lắm ở trên người nàng. Vốn không để ý đến trình tự quy tắc, trong lòng hân chỉ đang kêu to: Nhanh! Nhanh! Hân phải chiếm được nàng, lập tức! Ngay lập tức!

Quý Du Nhiên cũng bị dọa sợ. Mặc dù không nhìn thấy được, nhưng từng mảng lớn mảng lớn lạnh lẽo trên lưng cũng khiến cho nàng hiểu: Nam nhân này thật sự bất cứ giá nào! Hân thật sự không quan tâm đến ý nguyện của nàng mà cưỡng chiếm nàng!

“Phượng Dục Hiên, ngươi buông tay! Buông tay!” Trong lòng thoáng chốc bị tuyệt vọng lấp đầy, nàng giùng giàng kêu to. Nhưng trong mắt Thái tử chỉ có người của nàng, người của nàng, tất cả những thứ khác đều cách hân rất xa. Mắt thấy giây giụa không hiệu quả, Quý Du Nhiên vô lực nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt từ góc nhỏ đỏ xuống.

“Chàng ngốc, chàng ngốc...” Âm thanh nghẹn ngào, nước mắt ào ạt rơi xuống không ngừng, nàng tuyệt vọng trong chốn u minh, “Chàng đang ở đâu? Chàng mau tới cứu ta! Mau tới đi!”

Thời khắc nguy cấp, trong đầu của nàng chỉ có sự hiện hữu của người ấy. Cũng tận đến giờ phút này, nàng mới biết được phần lượng của người kia ở trong lòng mình đã nặng đến như vậy rồi, dựa vào duy nhất ở hiện tại của nàng cũng chỉ có người ấy!

Nhưng mà, khổ sở kêu to vang vọng đến tận trời đêm, nước suối róc rách, ánh trăng mờ lung, trừ những thứ đó ra, tĩnh mịch không tiếng động. Bên cạnh chỉ có tiếng Thái tử xé rách quần áo của nàng vang dội, khiến cho thân thể lẫn đáy lòng nàng càng lúc càng lạnh.

Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể như vậy sao? Bị tên nam nhân không bằng cảm thú này giày xéo?

Trong lòng chỉ cần nghĩ như vậy, Quý Du Nhiên lại dùng lực cắn răng: Không! Thay vì như thế, nàng tình nguyện đi tìm cái chết!

Ngay lập tức hạ quyết tâm, nàng nhắm mắt lại, mở lớn hai hàm răng đến độ cong lớn nhất –

“Gâu gâu! Gâu gâu!”

Ngay lúc này, đột nhiên, tiếng chó sủa vang từ xa đến gần, cũng lấy tốc độ cực nhanh đến gần phía bên này.

“Tiểu Hắc!” Âm thanh quen thuộc thoáng chốc làm ấm áp đáy lòng lạnh lẽo của nàng. Quý Du Nhiên đột nhiên mở mắt, quả nhiên trông thấy một bóng dáng màu đen to lớn đang xuyên qua giữa rừng núi, thoáng cái đã đến phía trước bọn họ.

“Gâu gâu! Gâu gâu!” Nhanh chóng đi tới bên cạnh bọn họ, con chó bự hạ thấp nửa người phía trên xuống, nhẹ nhàng trợn mắt xòng về phía Thái tử đang đè lên người nàng phát ra âm thanh gừ gừ rít gào.

Động tác xé rách của Thái tử cuối cùng dừng lại. Ngắm nhìn bốn phía, hân cười lạnh: “Chỉ một con chó này? Cút!” Không chút nghĩ ngợi đã văng một cước đá ra.

Nhưng mà, không nghĩ tới, chân của hân vừa mới đưa ra, con chó bự đã há miệng ra tiện đà đón lại, hàm răng sắc nhọn cắn nát quần áo của hân, cắn vào trong thịt hân, cũng hung ác kéo một miếng thịt xuống.

“A!”

Tiếng hét thê thảm càng thê thảm hơn vang dội trong núi hoang. Thái tử cuối cùng ngã xuống. “Chó hoang, mày... Mày...”

Uỳnh!

Lời còn chưa dứt, hân đột nhiên nhắm hai mắt lại, ngã uỳnh xuống. Một loạt bọt nước văng lên, dính hết lên người Quý Du Nhiên.

Thật sự bản thân không thể tin được những gì mắt đã thấy. Châm rài quay đầu lại, nhìn thấy Thái tử quả thật té ngã ở trong chỗ nước trong không hề nhúc nhích, nàng còn thật cẩn thận đi qua nhắc đầu hân, thấy hai mắt hân nhắm nghiền, hô hấp hơi dòn dập, nhưng thân thể lại để mặc cho nàng loay hoay, cũng biết hân thật sự đã hôn mê.

Phù!

Vội vàng thở ra một hơi, thân thể Quý Du Nhiên lại mềm nhũn, vô lực ngã sấp xuống, hai giọt nước mắt lại một lần nữa hòa làm một thể với nước suối.

Cũng may, may mắn!

“Gâu gâu.” Tiếng chó sủa thoảng chóch thấp đi nhiều, đầu lưỡi nóng ẩm của con chó liếm liếm cánh tay nàng, rót cho nàng chút sức nóng.

“Tiểu Hắc!” Vội vàng ôm đầu xù lông của con chó bụi này, Quý Du Nhiên vừa khóc vừa cười, nước mắt tí tách rơi xuống, “Ngươi cuối cùng đã tới, ngươi cuối cùng đã tới!”

“Vương phi, nước suốt quá lạnh, ngài vẫn không nên ngâm quá lâu thì tốt hơn.”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo truyền vào trong tai, khiến cho cảnh giác nơi đáy lòng nàng đi lên. Quý Du Nhiên lập tức quay đầu lại nhìn, lại phát hiện – là nàng ta?

Dưới ánh trăng mờ màng, một người mặc áo trắng phấp phới đứng cách nàng không xa. Vóc người mảnh mai cao gầy, mái tóc đen búi thành hai búi tóc đơn giản, phía trên mặt không có bất kỳ tô điểm gì, nhìn có vẻ vô cùng khoan khoái. Gió đêm quét qua, thổi bay vài sợi tóc bên tai nàng ta, ông tay áo vạt áo cũng tung bay theo gió, khiến cho người ta có cảm giác nhẹ nhàng như muốn lên tiên.

“Là nô tỳ.” Gật đầu với nàng, Thái Bình lững thững đi tới.

Quý Du Nhiên không tự chủ ôm chó lui về phía sau: “Ngươi tới đây từ khi nào? Làm sao tới? Tới làm gì? Hắc... Thái tử do ngươi đánh ngã xiu sao?”

“Nô tỳ và tiểu Hắc cùng đến tìm Vương phi. Thái tử do nô tỳ đánh ngã xiu.” Thái Bình bình tĩnh trả lời, chìa tay về phía nàng.

Quý Du Nhiên do do dự dự, cuối cùng vẫn nắm lấy tay nàng ta, mượn lực nàng ta đứng lên. Toàn thân đều ướt nhèm nhẹp, từ đầu đến chân đều là nước chảy, gió đêm vừa thổi, không nhận được rung mình. Lập tức nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của mình, Quý Du Nhiên lại hoảng hốt trong lòng: “Ngươi tới đã bao lâu?”

“Thời gian uống cạn nửa ly trà.”

Nói cách khác... Nàng ta đều nhìn thấy? Trầm mặt, Quý Du Nhiên hạ thấp giọng: “Ngươi đã thấy bao nhiêu?”

“Nô tỳ thật sự không trông thấy.” Giọng Thái Bình lạnh nhạt đáp lại, đưa mắt nhìn ra xa xa.

Quý Du Nhiên nghe, không chỉ không cảm thấy yên lòng, ngược lại lo âu hơn: Nha đầu này, nàng ta rất thông minh. Hơn nữa, rất không bình thường – phải nói là thay đổi nhiều hơn so với ban đầu nàng nghĩ.

Gống như không nhận ra ánh mắt thăm trầm quá đáng của nàng, Thái Bình nhặt áo bên cạnh lên phủ thêm cho nàng: “Vương phi, nơi đây không nên ở lâu, ngài vẫn nên tranh thủ thời gian đi cùng nô tỳ thôi!”

“Đi đâu?” Mặc dù biết nàng ta cứu mình một mạng, nhưng đáy lòng Quý Du Nhiên vẫn còn tồn tại một tia đề phòng nàng ta.

“Cho dù đi đâu, tóm lại nô tỳ sẽ bảo đảm an toàn của ngài. Hơn nữa,” Thái Bình ngừng một chút, nhìn về phía Thái tử ngậm nửa người trong nước suối, ánh mắt nghiêng sang bên cạnh, “Rất nhanh sẽ có người tới.”

Xác thực, từ xa xa, đã có thể thấy loáng thoáng ánh sáng mấy cây đuốc ở phía bên kia rồi, chắc vừa bị mấy tiếng kêu thảm thiết của Thái tử hấp dẫn tới! Thái Bình nói không sai: Nàng phải mau chóng rời khỏi nơi này. Nếu không, một khi có người phát hiện ra bọn họ, như vậy tất cả giữa nàng và Thái tử sẽ bị công bố ra công chúng, đến lúc đó, Thái tử tự nhiên có Hoàng hậu và một đám quyền thần đứng ra bảo đảm, còn nàng thì sao? Tội danh quyền rũ Thái tử là không thể tránh khỏi, mấy người Hoàng hậu lại thêm bớt từ trong ra, tùy tiện chụp vài cái mũ lên cho nàng, đời này nàng chắc chắn sẽ chấm dứt sớm hơn đời trước.

“Cho nên, Vương phi, xin ngài nhanh chóng đi cùng nô tỳ thôi!” Đã nghe thấy tiếng người rồi, Thái Bình thúc giục lần nữa.

“Được.” Quý Du Nhiên lập tức gật đầu, nhận lấy quần áo của mình từ chỗ nàng ta, Thái Bình lập tức đi qua nhặt tất cả mảnh vụn quần áo và chén đĩa bên cạnh lên, hơn nữa huýt sáo với tiểu Hắc, tiểu Hắc lập tức lác lác cái đuôi đi theo phía sau các nàng ra ngoài.

Mang theo nàng đi khoảng thời gian một bữa cơm, hai người đã đến một cửa hang núi bằng phẳng nào đó. Tiễn tay ném mấy thứ chén đĩa xuống, nghe được tiếng rắc rắc vỡ thành mảnh vụn, Thái Bình quay đầu lại làm dấu tay xin mời với Quý Du Nhiên, “Vương phi, mời vào bên trong.”

Trong hang núi đã sớm chuẩn bị một bó củi khô, Thái Bình lấy một lửa ra đốt lên một đống lửa, lại quay lại cung kính nói: “Vương phi, mời ngài hơ lửa trước, hong khô quần áo đi! Trong núi ban đêm lạnh, ngài lại ngâm trong suối lâu, bị nhiễm phong hàn sẽ không tốt.”

“Lửa ta sẽ sưởi. Nhưng mà -” Đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt Quý Du Nhiên lạnh lùng nhìn nàng ta, “Ngươi nói cho ta biết trước, ngươi rốt cuộc là ai?”

Hình như đã sớm đoán được nàng sẽ hỏi như vậy, Thái Bình tỏ vẻ bình tĩnh: “Về thân phận của nô tỳ, Vương phi ngài lúc nên biết ngài sẽ biết. Còn như bây giờ... Ngài cứ việc yên tâm, nô tỳ tuyệt đối sẽ không hại ngài.”

“Ngươi nói không sợ ta thì sẽ thật sự không hại ta? Ở nơi ổ đề đô này, người muốn hại ta rất nhiều, ta làm sao biết được ngươi có phải là một trong số họ hay không?” Quý Du Nhiên cười lạnh, “Huống chi, ngay cả chó của Vương gia ngươi cũng sai sử được!” Thứ người như thế, không biết rõ lai lịch của nàng ta sao nàng dám tiếp tục lưu lại bên cạnh?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 52.3: Thoát hiểm khỏi miệng hùm

Thái Bình không hề có ý tứ giải thích, chỉ buông rèm mắt xuống: “Lửa lớn rồi, Vương phi ngài nghỉ ngơi đi, nô tỳ ra bên ngoài canh chừng cho ngài.” Rồi lững thững đi qua bên cạnh nàng.

“Thái Bình -”

“Vương phi.” Cái gáy giống như nhiều thêm một con mắt, Thái Bình một phát bắt được tay nàng vươn tới, ngoái đầu lại cười một tiếng với nàng, “Nếu như không yên lòng về nô tỳ, ngài cầm cái này đi! Một khi nô tỳ có bất kỳ động tĩnh gì bất lợi với ngài, ngài cũng có thứ tốt để phòng thân. Về phần tiểu Hắc – nó cũng không phải chịu thúc giục của nô tỳ mới có thể như thế, nó chỉ thay thế Vương gia bảo vệ ngài mà thôi.”

Mấy tháng rồi, đây là lần đầu tiên thấy nàng ta cười. Lúc này Quý Du Nhiên mới phát hiện ra, nha đầu này đúng là có dáng dấp hết sức xinh đẹp, vẻ đẹp lại không giống với chín nha đầu khác, mà là một kiểu... Nói như thế nào đây, hào hùng khí khái đi! Giật mình, lại có một cảm giác là lạ nổi lên trong lòng, hình như lòng đề phòng nàng ta của nàng lập tức giảm bớt đi phần nửa. Đưa mắt nhìn theo Thái Bình đi ra ngoài, Quý Du Nhiên cúi đầu xem xét một chút, phát hiện trong lòng bàn tay cầm một con dao găm xinh xắn. Rút dao ra xem, ánh lạnh chói mắt đâm vào khiến lòng nàng bất chợt run lên, tranh thủ rút nó lại.

Nắm chặt dao găm, nàng chậm rãi bước trở về, ngồi xuống bên cạnh đồng lửa. Ngọn lửa ấm áp không ngừng tỏa ra, tản khí nóng ra bốn phía, ấm áp người nàng, cũng ấm áp lòng nàng. Chó tiểu Hắc chậm chạp từ từ đến, tròn mắt nhìn nàng, chớp chớp không chớp nhìn nàng, ánh mắt tội nghiệp giống như ánh mắt chàng ngốc kia.

Trong lòng ấm áp không ngờ, Quý Du Nhiên đưa tay ôm cổ nó, vui mặt vào trong lớp lông dày như nhung của nó, khóe mắt ướt át, xúc động kêu lên: “Vương gia, chàng ngốc...”

Cũng không biết rơi vào giấc mộng đẹp từ khi nào.

Trong mộng, Quý Du Nhiên phát hiện mình trở lại hồ Bích Ba. Ngồi bên bờ hồ, nàng và Phượng Dục Minh cùng nhau câu được rất nhiều cá, sau đó nhóm một đồng lửa bên bờ hồ, Lục Ý Thái Bình giết cá rửa cá, hai người bọn họ xiên cá đã rửa sạch nướng trên đồng lửa, vừa nướng, vừa nói cười đùa giỡn. Con chó lớn tiểu Hắc của Phượng Dục Minh ở bên cạnh lắc lắc cái đuôi chạy tới chạy lui, vui sướng ăng ăng kêu to. Trời xanh, mây trắng, núi xanh, nước biếc, còn có người trong lòng nàng, nàng cảm thấy mình thật hạnh phúc, đồng lửa trước mắt giống như bùng nổ, nàng cảm thấy thật ấm áp, thật ấm áp...

Chỉ có điều, hình như quá ấm áp? Chàng ngốc, chàng thêm củi đốt quá nhiều! Cá sẽ nướng cháy đấy! Trong lòng nghĩ định gọi, lại thấy ngọn lửa nóng bỏng càng lúc càng cao, gần như muốn cắn nuốt trời đất, trên người của nàng cũng bị nướng ra một tầng mồ hôi. Nhưng ngay lúc đó, nàng lại giống như bị ném vào trong một khe nước lạnh lẽo, lạnh lẽo thấu xương đánh từ bốn phương tám hướng tới, nàng lạnh đến run rẩy bầy, lại không tìm được bất kỳ nguồn sưởi ấm nào. Chàng ngốc, chàng ngốc, chàng đang ở đâu? Chàng đang ở đâu!

“Vương phi, tỉnh, mau tỉnh lại!” Đột nhiên một cánh tay có lực lay lay nàng, đuổi toàn bộ lửa nóng và dòng suối nhỏ sang một bên. Một môi nâng mí mắt nặng trĩu lên, phát hiện đồng lửa đã tắt, chỉ còn lại một đồng tro bụi nhỏ. Quý Du Nhiên không còn hơi sức hỏi, “Làm gì?”

“Thời gian không còn sớm, chúng ta nên đi – sao trên người ngài nóng như vậy?” Tay của nàng ta sờ lên cánh tay nàng, lập tức thu về, Thái Bình đưa tay sờ lên trán nàng, Quý Du Nhiên lập tức thoải mái than thở ra tiếng, kéo mu bàn tay lạnh lẽo của nàng ta đè trên trán.

Thái Bình thoáng chốc trầm mặt xuống: “Không được, Vương phi ngài ngã bệnh! Chúng ta nhanh chóng đi về tìm đại phu!” Rồi đỡ nàng dậy, hai người đi theo đường nhỏ uốn lượn bí mật trong núi.

Đi ra khỏi hang núi, Quý Du Nhiên phát hiện sắc trời còn sớm. Mặt trời còn chưa lên, chân trời hiện lên màu sáng bạc, gió sớm trong rừng thổi qua, mang theo sương mù nồng nặc, thổi đi một tầng khí nóng trên người nàng, ý thức của Quý Du Nhiên tỉnh táo một chút. Lúc này nàng mới phát hiện ra: Mình gần như không động, Thái Bình chống nàng lên lưng mà đi! Hơn nữa tốc độ chạy còn không chậm!

“Người định mang ta đi đâu? Thả ta xuống!” Trong lòng chợt trầm xuống, nàng nắm chặt quần áo của nàng ta hỏi.

Bước chân Thái Bình vững vàng có lực, không loạn chút nào: “Nô tỳ mang ngài đi tìm gặp người đang đi tìm ngài. Vương phi ngài không cần phải lo lắng.” Rồi mặc kệ nàng yêu cầu như thế nào, nàng ta đều vững vàng dẫm bước chân lững thững đi về phía trước.

Con chó lớn tiểu Hắc lắc lắc cái đuôi, suốt dọc đường không tiếng động theo sát.

Đi thời gian chừng một bữa cơm, đã loáng thoáng nghe thấy phía trước có tiếng người nói chuyện, còn có rất nhiều tiếng bước chân lộn xộn truyền đến. Lúc này Thái Bình mới dừng bước chân một chút: “Vương phi, người tìm ngài đã tới.”

“A.”

Trong đầu choáng váng xây xẩm, mắt Quý Du Nhiên cũng sắp không mở ra được. Thái Bình lập tức huyt sáo gọi tiểu Hắc, tiểu Hắc vội vàng há họng gâu gâu kêu to lên, cũng xoe chân chạy về phía bên kia.

Không lâu lắm, đội mặc đồ đồng phục của cảnh vệ Hoàng gia xuất hiện trước mắt, hơn mười tên Ngự lâm quân giờ cao ngọn đuốc bước nhanh đi về phía bên này. Nhưng chạy đầu tiên đương nhiên là tiểu Hắc con chó cưng của Phụng Dục Minh!

“Các người cuối cùng đã tới!” Lập tức một tiếng yếu ớt khẽ kêu lên, cũng không phải phát ra từ trong miệng nàng. Quý Du Nhiên cảm thấy thân thể mình trượt xuống, đã bị nhẹ nhàng thả trên đất, Thái Bình ‘không còn hơi sức’, hình như còn mang theo chút nức nở khẽ kêu lên, “Vương phi ngài, ngài ấy đang sốt lên! Các người nhanh chóng mang ngài về tìm đại phu!”

Nha đầu này... Bỗng nhiên quay đầu lại, phát hiện búi tóc nàng ta rối tung, tất cả trên quần áo, trên mặt đều là vết bẩn đen xì, trên má phải còn có một vết cắt đã ngưng chảy máu. Chỉ cần liếc nhìn, đã có thể kết luận nha đầu này nhất định chịu không ít khổ. Quý Du Nhiên không nhìn được tặc lưỡi: Nàng ta giả dạng cũng quá giống đi? Mới vừa rồi người nào còn mạnh như rồng như hổ công nàng đi xuyên qua rừng núi chứ?

Chỉ có điều, đã không có thời gian quản lý nhiều như vậy, trên người nàng vừa lạnh lại vừa nóng, sớm trông rỗng đến không được, không thể nói dù chỉ một câu đầy đủ. May mà đội cảnh vệ có mang theo kiểu trúc ở bên cạnh, vội vàng để cho nàng ngồi lên.

Con chó to tiểu Hắc vẫn theo sát bên cạnh nàng, Quý Du Nhiên sờ đầu lông lá của nó, vừa nhìn ngó chung quanh, đến khi vẫn không phát hiện ra bóng dáng kia, đáy lòng dâng lên nỗi mất mát: “Vương gia đâu?”

“Bẩm Vương phi, Vương gia đang đi tìm trên một con đường khác.”

Thì ra hẳn thật sự không có ở đây? Trong mắt lập tức không nhìn được đau xót, Quý Du Nhiên hít sâu một hơi: “Nhanh lên một chút, trở về.”

Nàng muốn gặp hắn, điên cuồng muốn gặp hắn!

Tìm được nàng, đoàn người bên này nhanh chóng trở về, phía trước đương nhiên cũng có người chạy như bay về báo tin.

Khó khăn lắm mới đi ra khỏi khe núi sâu kín này, đám người trở lại cung điện Lâm Lập nơi biệt uyển tránh nóng, đang định đi về phía phủ Dật Vương, đã thấy Vương công công bên cạnh Hoàng đế xuất hiện, chặn đường đi của bọn họ lại: “Dật Vương phi, xin ngài chờ một chút. Hoàng thượng mời ngài hãy đi trước một chuyến.”

Hoàng thượng tìm nàng? Tại sao? Đầu óc hôn mê đột nhiên tỉnh táo, tinh thần Quý Du Nhiên chấn động – chẳng lẽ, sau khi Thái tử được tìm trở về, khai nàng ra rồi hả? Rất có thể!

Lúc này cái khó ló cái khôn, mắt nàng khép lại, giả bộ ngất đi.

Thái Bình vội nói: “Không được, Vương phi ngất rồi!”

“Ngất đi không sao, một lát nữa Hoàng thượng tự có biện pháp gọi Vương phi tỉnh táo lại.” Không nghĩ tới Vương công công lại nói lạnh lùng như thế, lời lẽ nghiêm khắc ra lệnh đội cảnh vệ đưa nàng theo hướng ngược lại đi về phía Khâu Đường các chỗ Hoàng thượng tạm nghỉ lại.

Xem ra, lần này nàng thật sự trốn không thoát. Âm thầm nắm chặt hai quả đấm, tim Quý Du Nhiên treo thật cao.

Nhanh chóng nàng bị đưa đến Khâu Đường các, không biết Vương công công cảm bình thuốc gì tới, quơ quơ dưới mũi nàng, Quý Du Nhiên bị hun đến khó chịu không nhìn được, vội vàng mở mắt ra.

“Dật Vương phi, nếu tỉnh, vậy ngài nhanh chóng vào trong đi!” Vương công công vội nói.

Không còn cách nào, Quý Du Nhiên được Thái Bình đỡ xuống kiệu, chậm rãi đi vào trong điện, Hoàng đế Hoàng hậu kể cả Thái hậu đều chờ ở đây. Ba người đoan đoan chính chính ngồi ở phía trên, mặt trang trọng, lập tức cho người ta một áp lực vô hình, suy nghĩ của Quý Du Nhiên thoáng qua, dưới chân suýt nữa đứng không vững.

Nhìn tình huống, nàng cũng biết ngay mọi việc không tốt!

Thái Bình nhanh chóng nâng nàng lên.

“Chuyện này là sao?” Thấy thế, Thái hậu nương nương vội hỏi.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, Vương phi ngài ngủ ngoài đồng cả đêm, bị gió rét, bây giờ đang phát sốt.” Thái Bình vội nói.

“Nàng ta cũng phát sốt?” Hoàng hậu giống như làm bầm lẫu bầu một câu, lại khiến cho trong lòng Quý Du Nhiên hồi hộp. Vội vàng hít sâu một hơi, nàng ổn định tinh thần, xiêu xiêu vẹo vẹo đi qua hành lễ với ba người: “Nhi thần ra mắt Hoàng tổ mẫu, phụ hoàng, mẫu hậu.”

“Haizz, ai gia nhìn nha đầu này bệnh cũng không nhẹ! Nếu không trước hết để cho con bé trở về nghỉ ngơi, chờ thân mình tốt hơn chút lại kêu tới đây hỏi đi!” Thấy thế, Thái hậu nương nương tỏ vẻ không đành lòng, đề nghị đầu tiên.

Hoàng hậu lại lắc đầu nói: “Mẫu hậu ngài quá lo rồi. Cũng chỉ hỏi một đôi câu mà thôi, hỏi xong sẽ thả nàng ta đi về, không tòi thời gian một ly trà, có gì quan trọng hơn? Bây giờ thả nàng ta trở về, hai ngày nữa lại kêu nàng ta tới, nàng ta khó khăn lắm mới tốt hơn một chút, vậy lại chịu phong hàn lần nữa, họa vô đơn chí, không phải bệnh sẽ lợi hại hơn sao?”

Thái hậu chau mày, rất không thể đồng ý với lời của Hoàng hậu. Nhưng còn chưa kịp mở miệng, Hoàng đế đã mở miệng trước nói rồi: “Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy Hoàng hậu nói cũng có lý. Chỉ mất thời gian nói mấy câu, không có gì lớn. Cùng lắm thì nhi thần nhanh chóng hỏi xong là được.”

Thái hậu lạnh mặt, nhưng không tiện nói thêm gì, nên quay đầu ra khoát khoát tay: “Thôi, các người hỏi đi! Chỉ có điều, dù sao cũng phải cho con bé một cái ghế ngồi một chút! Nha đầu này đáng thương, đứng cũng không vững.”

“Dạ, nhi thần biết.” Hoàng đế vội nói, rồi gọi tiểu thái giám bên cạnh đưa một cái ghế đến cho nàng ngồi, lại chuyển sang Quý Du Nhiên, bồng trăm mặt, “Dật Vương phi!”

Trong lòng Quý Du Nhiên thoáng giật mình, vụt một cái đứng lên: “Nhi thần ở đây!”

“Người nói đi, chiều hôm qua, người và Thái tử làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 52.4: Thoát hiểm khỏi miệng hùm

Quả nhiên, bọn họ đều biết cả rồi. Quý Du Nhiên khẽ cắn răng: “Phụ hoàng ngài đang nói gì? Nhi thần không nghe rõ.”

“Người còn giả bộ! Chiều hôm qua, có người nhìn thấy hai người các người chân trước chân sau đi vào cánh rừng!” Hoàng hậu hắng giọng quát to, trong giọng nói tràn đầy tức giận, trong mắt bắn ra ánh sáng sắc bén gần như muốn bắn nàng thành cái sàng.

Nghe cách bà ta nói, quả thật muốn trị nàng tội danh quyến rũ Thái tử? Quý Du Nhiên buồn cười, trong đầu lại choáng váng mãnh liệt một trận, hai chân yếu ớt mềm nhũn không có sức, thoáng cái lại ngã ngược về trên ghế.

Thái Bình nóng lòng, phịch một tiếng quỳ xuống nói: “Hoàng hậu nương nương, Vương phi nhà nô tỳ nóng sốt rất kịch liệt, thần chỉ người không tỉnh, quả thật không có sức lực trả lời câu hỏi của ngài. Nếu không ngài xem thể này, tối hôm qua nô tỳ đều ở chung một chỗ với Vương phi, ngài có lời gì hỏi nô tỳ cũng được.”

“Hỏi người? Được!” Mắt Hoàng hậu nương nương thỉnh linh sáng lên, “Vậy người nói, ngày hôm qua người gặp Dật Vương phi ở đâu, khi nào?”

“Buổi trưa ngày hôm qua, Vương phi câu cá mệt mỏi, đã nói phải đi về nghỉ ngơi, cũng để nô tỳ đi báo cho Vương gia một tiếng. Nhưng mà, đợi sau khi tìm được Vương gia, Lục Ý tỷ đến báo lại Vương phi mất tích rồi! Mọi người vội vàng chia nhau đi tìm, Vương gia cũng giao con chó cưng của Vương gia cho nô tỳ, muốn tiểu Hắc giúp tìm Vương phi một chút! Nhưng mà, cũng không biết xảy ra chuyện gì, nô tỳ đi tới đi lui lại thất lạc những người khác, ngoài ý muốn gặp được Vương phi lạc đường. Vương phi nói, trên đường về ngài phát hiện cảnh sắc trong núi cực đẹp, cũng không nhận được nên định đi chung quanh ngắm một chút, nhưng ai biết thể nhưng lại thất lạc Lục Ý tỷ rồi, bản thân cũng bị vây trong núi không tìm thấy lối ra. Chúng nô tỳ kết bạn đi về phía trước, đi mãi đến khi trời đã tối rồi mà vẫn còn chưa tìm được lối ra, cuối cùng quyết định tìm hang núi tạm lánh cả đêm, đợi trời sáng ra thì trở ra tiếp tục tìm. May mà trên người Vương phi mang theo mồi lửa, nếu không tối hôm qua chúng nô tỳ không phải chết rét trong hang núi thì chính là bị thú hoang ăn thịt! Chỉ có điều, dù sao Vương phi yếu ớt, ngủ bên ngoài hoang dã cả đêm, nên phát sốt lên, nô tỳ cũng cảm thấy được có gì không đúng, mới liều mạng công đi cầu cứu chung quanh, may mà gặp được đội cảnh vệ rồi!”

Nha đầu này, thật lợi hại! Nghe xong lời nàng ta nói, trong đầu hỗn loạn của Quý Du Nhiên cũng không nhận được mà hiện lên hàng chữ này. Núi hoang đồng vắng, vốn chỉ có hai người các nàng, đã xảy ra chuyện gì, nói lời gì, chỉ có mấy người bọn họ biết. Nàng ta chỉ nói mấy câu thật, sau đó bên trong pha trộn chút lời nói dối, thật thật giả giả, hư hư thật thật, có mấy người có thể phân biệt ra được?

“Chỉ có như vậy?” Nghe thế, ánh mắt Hoàng hậu nương nương tối sầm lại, nhìn giống như rất không hài lòng với giải thích của nàng ta.

Thái Bình liên tục không ngừng sụp xuống dập đầu: “Nô tỳ nói hoàn toàn là sự thật. Nếu như có nửa câu nói dối, cam tâm tình nguyện ngũ lôi oanh đình *!”

(*) ngũ lôi oanh đình: năm tia sét đánh lên đầu.

Lời thề ác như vậy đã phát ra rồi, Hoàng hậu cũng không có cách nào chất vấn.

Sắc mặt Hoàng đế cũng thoáng dễ nhìn một chút, nhưng vẫn lớn tiếng hỏi: “Vậy người giải thích sao Thái tử lại cùng mất tích với người?”

“Thái tử cũng mất tích sao?” Khó khăn lắm mới thở nổi, Quý Du Nhiên vội vàng theo lời Thái Bình nói, “Nhi thần không biết! Nhi thần nhớ hôm qua ở bên bờ hồ nói vài câu với Thái tử phi, trên đường trở về hình như có gặp mặt Thái tử một lần, nói cũng không nói câu nào, sau đó thì không còn có cái gì

nữa!”

“Người nói là sự thật?” Hoàng hậu vẫn bán tín bán nghi. Nhưng mà, Quý Du Nhiên chóng mặt, cặp mắt mở không ra, nàng cũng không thể phân biệt rõ thật giả từ trong ánh mắt của nàng ta, nhất thời trong lòng cũng rối thành nùi gai.

Quý Du Nhiên vội vàng gật đầu: “Hoàn toàn là sự thật. Mặc dù nhi thần ngu ngốc, nhưng cũng biết đại cảm kỵ của nam nữ, quy củ thức tẩu không có chuyện quan trọng không ở chung một chỗ. Hơn nữa, Thái tử địa vị cao quý, nhi thần thấy ngài ấy đến né tránh còn không kịp, làm sao sẽ làm ra chuyện không đúng với thân phận chứ?”

Lời nói này, khiến toàn bộ sầu lo trên mặt Thái hậu nương nương tan biến. Vội vàng chen miệng nói, “Các người xem đi! Ai gia đã sớm nói con bé không phải là đứa như vậy, các người cứ không tin!”

Hoàng thượng mặc dù còn mặt lạnh, nhưng thái độ hùng hổ dọa người cũng hòa hoãn không ít. Chỉ có Hoàng hậu nương nương vẫn chưa tỏ vẻ tin tưởng hoàn toàn, nhưng cũng không biết nên nói gì nữa mới phải.

Thân thể ban đầu đã hết sức yếu ớt, bây giờ bị bọn họ thăm vấn một trận, dưới áp lực cao, tinh thần thể lực của Quý Du Nhiên tiêu hao càng nhanh, mắt cũng sắp không mở ra được.

Thái hậu nương nương rất đau lòng, vội vàng thúc giục: “Hoàng thượng, lời của người hỏi xong chưa? Hỏi xong rồi thì mau chóng để con bé đi về nghỉ!”

“Hoàng thượng...” Sắc mặt Hoàng hậu cuống lên, nhỏ giọng uyển chuyển kêu.

Hoàng đế cũng không nhìn Hoàng hậu, chỉ phát tay lên, “Có thể, Dật Vương phi người lui ra đi!”

“Dạ, nhi thần cáo lui.” Quý Du Nhiên lại mềm nhũn đứng lên, mềm nhũn hành lễ, khi định đứng dậy, không ngờ trước mắt bỗng tối sầm, thân thể mềm nhũn xuống, yếu ớt té xuống đất.

“Ái phi!”

Vào giờ phút này, một giọng kêu to đột nhiên vang lên bên tai, một đôi tay có lực ôm lấy hông nàng, mùi vị ánh mặt trời quen thuộc đập vào mặt. Chạm rãi mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt đã tâm tâm niệm niệm thật lâu, lỗ mũi Quý Du Nhiên chua xót, hai hàng nước mắt trong suốt tí tách chảy xuống.

“Chàng... Sao bây giờ chàng mới tới!” Một quyền đâm lên vai hấn, nàng cuối cùng uất ức đến bật khóc lên.

Phượng Dục Minh thoáng chốc ngây dại. Lỗ mũi vừa nhú, cực kỳ uất ức nói: “Sau khi bản Vương nghe được tin tức của nàng đã chạy về rồi! Đã rất nhanh, những người đó còn bị ném ở phía sau xa thật xa!”

“Ta mặc kệ ta mặc kệ! Dù sao chàng tới chậm, tới quá muộn!” Hấn càng giải thích, nàng lại càng đau lòng, nước mắt không ngừng tí tách chảy xuống. Cũng không biết hơi sức từ đâu, Quý Du Nhiên giờ quả đắm lên đập mạnh lên người hấn, vừa đập vừa kêu khóc, “Là chàng nói từ nay về sau cũng sẽ không rời khỏi bên cạnh ta nửa bước đấy! Chính miệng chàng nói! Phượng Dục Minh, chàng nói chuyện không giữ lời! Chàng có phải nam nhân không? Có phải nam nhân không? Chàng có biết tối hôm qua ta sợ biết bao không? Trong núi rừng tĩnh lặng như vậy, một bóng người cũng không thấy, ta sắp bị hù chết! Buổi tối trời đen thui lù, chỉ nghe thấy tiếng sói tru, ta được lừa vây quanh cũng cảm thấy lạnh. Ta khóc gọi chàng, gọi rất nhiều, nhưng một tiếng chàng cũng không trả lời, một tiếng chàng cũng không trả lời! Chàng chạy đi đâu cho ta? Chàng chạy đi đâu? Chàng nói chàng sẽ luôn luôn ở bên cạnh bảo vệ ta! Nhưng lúc ta cần chàng nhất lại không thấy bóng dáng của chàng! Phượng Dục Minh, ta hận chàng chết đi được, tối hôm qua rốt cuộc chàng đang ở đâu?”

“Bản Vương, bản Vương đi tìm nàng khắp nơi mà!” Bị chửi đến ngây ngốc, Phượng Dục Minh ngu ngơ trả lời.

“Chàng nói sao! Nếu chàng tìm, tại sao không tìm được? Ta đợi chàng cả đêm! Cả một đêm hôm qua ta đều chờ chàng, nhưng chàng chính là không xuất hiện! Phượng Dục Minh, chàng khôn kiếp! Ta hận chàng! Ta hận chàng chết đi được! Chàng cút cho ta! Cút sang bên cạnh! Ta không muốn gặp lại chàng!”

Mộng và thật đan xen một chỗ, khuôn mặt dữ tợn của Thái tử xuất hiện ngay trước mắt, đủ loại sợ hãi đêm qua nổi lên trong lòng. Phát tay lần nữa, Quý Du Nhiên lại càng nghĩ càng sợ, không nhận được vùng quyền cước về phía hấn, khóc lớn náo loạn lớn lên.

Thấy nàng như vậy, Phượng Dục Minh cũng gấp gáp. Vừa gấp gáp, nước mắt của hấn cũng rơi xuống rồi. Vội vàng ôm chặt lấy nàng, hấn thận trọng nói: “Ái phi, bản Vương thật sự đang tìm nàng, một khắc cũng không ngừng tìm, nàng phải tin tưởng bản Vương! Bản Vương chưa bao giờ nói dối đâu! Nàng đừng hận bản Vương có được không? Có được không?”

“Không được! Không được!” Quý Du Nhiên cũng không biết mình làm sao, hấn càng ăn nói khép nép, nàng lại càng tức giận, càng muốn trút hết sự bất mãn ra với hấn, nên dùng sức giãy dụa, hắng giọng kêu to, “Chàng buông ta ra! Chàng để cho ta đi! Đời này ta cũng không muốn gặp lại chàng nữa!”

Phượng Dục Minh thật sự bị chửi cho ngây ngốc.

Thân thể cương cứng giống như hòn đá, hấn nghe nàng điên cuồng la to, trong lòng giống như bị mười vạn mũi tên đồng loạt bắn trúng, đau đến chết lặng. Khẽ buông tay, hấn lại nghe lời nàng buông tay ra.

Trên người đã sớm không còn nhiều hơi sức, hấn vừa buông ra, Quý Du Nhiên lập tức không ngừng ngã xuống đất. Thân thể nặng nề ngã trên đất, đau

đón khó chịu từng trận làm tỉnh bộ phận thần trí của nàng. Định bò dậy, lại phát hiện có lồng không có sức. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn nam nhân trước mặt ngây ngốc rơi lệ, đột nhiên đau buồn, hắng giọng khóc lớn lên.

“Oa!”

Ngay sau đó, Phụng Dục Minh cũng nhếch miệng oa oa khóc lớn lên.

“Ái phi!” Hắc quỷ xuống, ôm lấy cổ nàng, “Nàng không cần tức giận có được không? Bôn Vương không muốn rời khỏi nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 52.5: Thoát hiểm khỏi miệng hùm

“Vương gia, Vương gia...” Trờ lại ngực của hắn, nàng mới đột nhiên cảm thấy ấm áp trong đó. Trái tim chùng chát vết thương thất lại, nàng cũng vội vàng ôm chặt hắn, nước mắt rơi như mưa, trong điện to lớn chỉ có thể nghe thấy tiếng khóc lớn của hai người bọn họ ôm nhau, quanh quẩn hết lần này đến lần khác.

Hoàng thượng Hoàng hậu hai người đầu đầy vạch đen, Thái hậu thì quay sang bên cạnh vụng trộm lau nước mắt. Cung nữ thái giám xung quanh cũng không nhận được khúc mắt đau xót, có không ít người đôi mắt ửng đỏ.

“Được rồi được rồi!” Không nhìn nổi nữa, Hoàng đế nặng nề ho khan mấy tiếng, “Không phải ngủ ngoài đồng hoang cả đêm sao, về còn nào loạn thành như vậy? Người đâu, đưa Dật Vương và Dật Vương phi trở về, các người muốn khóc trở về tùy ý khóc đủ, nơi này không phải là nơi để cho các người khóc!”

Lục Ý Thái Bình vội vàng chạy tới đỡ lấy Quý Du Nhiên.

Nhưng vừa nào loạn một trận, gần như lấy hết hơi sức trên người nàng, hai chân Quý Du Nhiên vừa chạm đất lập tức cảm giác khụy xuống, thiếu chút nữa lại xụi lơ về trên đất.

“Ái phi!” Phụng Dục Minh vội vàng không ngừng ôm lấy eo nàng, “Nàng làm sao vậy? Ngã bệnh sao?”

“Vương gia, ta mệt quá.” Mệt mỏi nhắm mắt lại, Quý Du Nhiên thuận thế chui vào lòng hắn yếu đuối nói.

Mặt mũi Phụng Dục Minh trắng bệch, vội vàng không ngừng ôm lấy eo nàng: “Được, vậy bôn Vương ôm nàng về nghỉ ngơi, chúng ta đi luôn!” Rồi ôm nàng, ngay cả hành lễ với các vị trưởng bối cũng không có, đã chạy như một làn khói đi thật xa.

Đưa mắt nhìn bọn họ đi xa, Thái hậu, Hoàng đế, Hoàng hậu ba người trầm mặc hồi lâu.

Cuối cùng, vẫn còn sau một tiếng thờ dài thật dài đánh vỡ tịch mịch khó nhin này. Ý vị sâu xa nhìn về phía Hoàng hậu nương nương, giọng Thái hậu lạnh nhạt nói: “Hoàng hậu, mắt thấy mới là thật, bây giờ người hiểu lời ai gia nói chứ?” Rồi vịn tay cung nữ đứng dậy, một tay cầm khăn lau trán mấy cái: “Haizz, âm ỉ ồn ào, đầu ai gia cũng muốn ngắt, trở về nghỉ ngơi thôi!”

Sắc mặt Hoàng hậu thay đổi, trong mắt dflenddn lieqiudoon tràn đầy không phục, nhưng lại không biết nên nói sao mới phải.

Chân trước Thái hậu vừa đi, chân sau Hoàng đế cũng đứng lên, dùng sức hất tay áo, phát ra một tiếng hừ lạnh nặng nề.

Lập tức biết được hắn tức giận, Hoàng hậu vội vàng vàng đứng lên: “Hoàng thượng...”

Hoàng đế đột nhiên xoay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, “Hoàng hậu, bây giờ nàng giải thích rõ cho trẫm, đây chính là nói Dật Vương phi tình cũ khó quên với Thái tử? Tình cảm của nàng ta và Dật vương như thế nào, vừa rồi chính mắt nàng trông thấy, đây giống như trong lòng còn tồn tại đáng yêu người khác sao? Tự nàng nói xem!”

“Thần thiếp... Nhưng mà, rõ ràng là thật sự có người nhìn thấy...”

“Trẫm chỉ tin mắt thấy mới là thật. Ánh mắt của trẫm không thấy, mắt người nào thấy? Nàng kêu người đó đến đây, nói trước mặt trẫm!”

“Hoàng thượng...”

“Hoàng hậu!” Hét to một tiếng, Hoàng đế lạnh nhạt nói, “Trẫm nề tình nàng là Hoàng hậu, mới nhìn nàng mấy phần, lời nàng nói trẫm chưa từng hoài nghi. Nhưng lúc này đây, nàng thật sự quá khiến cho trẫm thất vọng!” Rồi nhắc bước chân đi, “Người đâu, bãi giá, đến chỗ Dịch phi!”

“Vâng.” Bọn thái giám cung nữ rồi rút lu bu công việc lên, tiền hô hậu ủng đi theo Hoàng thượng ra ngoài. Một nơi to như thế chỉ còn lại một mình Hoàng

hậu, nhìn nơi này tiêu điều, nàng dùng sức dậm chân một cái, khóc không ra nước mắt.

“Nương nương.” Cung nữ tâm phúc lặng lẽ đi tới, ai ngờ lập tức bị nàng vỗ cho một cái bạt tai, “Cút! Kêu Từ Tô đến cho bản cung, bản cung muốn hỏi nàng ta vài lời!”

Cung nữ vội vàng che mặt lui xuống.

Không lâu lắm, lại một gã thái giám lần một vòng chạy đến, “Nương nương nương nương, không xong!”

“Cút! Tất cả các người đều lui ra, để bản cung một mình yên lặng một chút!”

“Nương nương, không thể đâu! Thái tử lại bắt đầu phát sốt, miệng đầy mề sáng, Thái y cũng sắp bó tay hết cách!”

“Cái gì? Vậy sao người không nói sớm?” Lúc này cả kinh thất sắc, Hoàng hậu nương nương vội vàng chạy ra ngoài, “Mau, kêu toàn bộ Thái y ở Thái y viện đến, cần phải để cho Thái tử an toàn không lo ngại!”

Bên này, Phụng Dục Minh ôm Quý Du Nhiên trở lại Vương phủ, Quý Du Nhiên đã ngất đi.

Thấy thế, Phụng Dục Minh ngăn ngo, hạt nước mắt như hạt châu lớn chùng hạt đậu lần nữa tí tách tí tách rơi xuống.

“Ái phi! Ái phi!” Một tay ôm nàng vào trong ngực, hân hoan chết lắc lắc nàng, “Nàng đừng chết! Nàng đừng chết mà! Bản Vương sai rồi, bản Vương thật sự sai rồi, về sau bản Vương sẽ không bao giờ rời khỏi bên cạnh nàng nữa, nàng đừng tức giận có được không? Ái phi!”

“Vương gia...” Khóe mắt Thái Bình co rút, “Vương phi ngài không chết.”

“Có thật không?” Phụng Dục Minh vội vàng quay đầu lại, “Tại sao nàng ấy không để ý tới bản Vương? Không phải nàng vẫn còn tức giận bản Vương chứ? Bản Vương thật sự biết sai rồi!” Nói xong, nước mắt lại tiếp tục tí tách rơi xuống.

Vạch đen đầy đầu, Thái Bình yếu ớt trả lời: “Vương phi ngài bị dính gió rét phát sốt, bây giờ rơi vào hôn mê.”

“A, như vậy sao!” Phụng Dục Minh thở dài một hơi, “Ái phi nàng không phải tức giận với bản Vương là tốt rồi – Cái gì? Người nói nàng hôn mê? Vậy phải làm như thế nào? Ái phi, ái phi!” Quay đầu, lại tiếp tục ôm Quý Du Nhiên khóc không ngừng.

Trời! Thái Bình thật sự muốn quay đầu đi đụng chết.

Bình công công cũng không nhìn nổi nữa, “Vương gia, Vương phi ngã bệnh, bây giờ cần đi mời Thái y tới xem một chút!”

“A, đúng vậy, phải tìm Thái y!” Phụng Dục Minh như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng quay đầu lại, “Các người cũng lo lắng làm gì? Nhanh đi tìm Thái y đi! Gọi người tốt nhất tới! Gọi vài người!”

“Dạ, dạ, dạ.” Bình công công vội vàng không ngừng đi ra ngoài.

Phụng Dục Minh nhanh chóng ngồi bên mép giường, nắm lấy tay Quý Du Nhiên, lăm bầm lăm bầm nhận sai nhận sai lại nhận sai.

Không bao lâu, Bình công công trở lại, cũng vẫn một thân một mình, gương mặt già nua đã nhăn như cái bánh bao.

Phụng Dục Minh vội vàng: “Bình công công, Thái y đâu?”

“Vương gia, tất cả Thái y đều bị gọi và Đông cung, nói Thái tử bệnh nặng, tình huống nguy cấp!”

“Tất cả đều gọi đi? Một người cũng không lưu lại?” Lý ma ma không nhịn được khẽ nói.

Bình công công lau mồ hôi trên đầu, “Đúng vậy đó! Nghe nói Hoàng hậu nương nương hạ lệnh, bọn họ không dám không nghe theo!”

“Vậy bây giờ nên làm cái gì?” Lục Ý cũng gấp, “Không có đại phu, Vương phi ngài... Bình công công, chẳng lẽ không thể phái người đi Đông cung nói một chút, kêu bọn họ san sẻ một người ra cho chúng ta?”

“Người cho rằng ta không thử cách này sao? Nhưng cận vệ cửa Đông cung nghiêm ngặt, người của chúng ta còn chưa vào cửa đã bị đánh văng ra ngoài rồi. Nói là truyền khẩu dụ của Hoàng hậu nương nương, Thái tử bệnh nặng, bất kỳ người không có nhiệm vụ đều không thể quấy nhiễu!”

“Trời!” Từng tiếng kêu vang lên ầm ầm trong phòng, nước mắt đầm người Lục Ý cũng trôi xuống: “Đây nên làm như thế nào cho phải? Vương phi ngài đã nóng sốt đến không thành ra dạng gì rồi!”

“Bản Vương đi.”

Đột nhiên, một giọng nói kiên định vang lên, tất cả mọi người đều sửng sốt, đã thấy Phụng Dục Minh đứng lên, mặt kiên định nói.

“Vương gia...”

“Bỏn Vương đi tìm người cho ái phi, bọn họ không dám cho, bỏn Vương sẽ khóc chết bọn họ!” Cấn chặt hàm răng, Phụng Dục Minh nói lời lẽ chính nghĩa như thế.

Lời nói tức cười, lại làm cho tâm thần mọi người phát rét.

Bình công công vội vàng nói, “Lão nô đi cùng ngài! Lý ma ma, mấy người các người ở đây chăm sóc Vương phi, chúng ta sẽ nhanh chóng chạy về!”

“Được. Đi nhanh về nhanh, nhìn dáng vẻ Vương phi sợ rằng không chờ nổi nữa!” Lý ma ma lau nơi khóe mắt nói.

Bình công công vội vàng đuổi theo bước chân Phụng Dục Minh, hai người giống như bay đến cửa Đông cung ở Ly Sơn.

Cửa Đông cung, quả nhiên trông thấy mười tên thị vệ canh giữ nơi này. Nhìn thấy Phụng Dục Minh, bọn họ vội vàng quỳ xuống.

Bản thân Phụng Dục Minh cũng không thèm nhìn bọn họ, nhắc chân lập tức đi vào trong.

Một thị vệ vội vàng ngăn cản hắn: “Dật Vương gia xin dừng bước! Thái tử điện hạ bệnh nặng, Thái y đang cứu chữa, bây giờ không thể gặp khách, ngài có chuyện gì nếu không ngại có thể nói cho thuộc hạ, thuộc hạ sẽ chuyển lời tới Thái tử điện hạ dừng ngài.”

“Cút!” Một cước đá ngã hắn, Phụng Dục Minh tiếp tục tiến lên.

Lại có một thị vệ khác định cản hắn, Phụng Dục Minh lập tức gạt gao trừng mắt nhìn bọn họ, “Bỏn Vương phải cứu ái phi của bỏn Vương. Các người ai dám ngăn cản bỏn Vương cứ thử một chút? Bỏn Vương sẽ khiến các người chết không có chỗ chôn!”

Có lẽ bị ánh mắt ác độc của hắn làm hoảng sợ, cũng có thể bị lời hắn nói làm kinh sợ, mấy người còn lại đều dừng bước, Phụng Dục Minh vội vàng đi vào, túm được một cung nữ bê nước quát hỏi: “Thái y ở đâu?”

“Dật Vương gia -” nhìn thấy hắn, cung nữ theo bản năng định hành lễ, Phụng Dục Minh nắm cổ áo nàng ta hỏi, “Nói cho bỏn Vương nhanh lên một chút, Thái y đều đang ở đâu?”

Cung nữ kia cũng bị sợ đến choáng váng, khó khăn lắm mới lắp ba lắp bắp nói: “Ồ, ở đông sương.”

Phụng Dục Minh lập tức bỏ qua cho nàng ta, chạy thẳng tới đông sương.

Đông sương là tấm điện của Thái tử ở Ly Sơn.

Mới vừa vào cửa trong, đã nhìn thấy thái giám cung nữ lui tới, bùng nước, đưa khăn lông, mỗi một người đều có vẻ mặt buồn rầu, bước chân vội vàng.

Đi qua cửa trong, còn có thể nghe thấy tiếng nước nổ liên tiếp của nữ nhân, cảm đầu chính là Thái tử phi, còn có mấy nữ nhân theo bên người nàng ta, từng người một đều cầm khăn bịt mặt khóc khế.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 52.6: Thoát hiểm khỏi miệng hùm

Nhìn thấy khí thế hung hăng giết tới của hắn, tất cả người nơi này đều sững sờ, có người định hành lễ, lại bị Phụng Dục Minh đẩy ra. Tất cả người dọc đường định ngăn cản hắn đều bị đẩy sang một bên, Phụng Dục Minh lấy tốc độ nhanh nhất đi về phía trước, Bình công công ở phía sau đuổi đến thờ hồng học, gần như cũng không đuổi kịp.

Đám người Thái tử phi nhìn thấy nam nhân khác, không khỏi hô to gọi nhỏ mấy tiếng, Phụng Dục Minh tiến lên túm được nàng, lại thi triển hành động lúc trước làm với cung nữ: “Thái y đâu? Đều ở đây sao?”

“Vương gia, bọn họ đều ở trong này!” Bình công công thờ hồn hèn nói.

“A.” Lấy được đáp án, Phụng Dục Minh không chút do dự buông tay, mặc cho Thái tử phi đặt móng té xuống đất, té không hề có hình tượng chút nào. Bản thân thì chạy về phía cửa chính khép hờ, đẩy mạnh nó ra!

Rầm rầm!

Tiếng vang ầm ầm dần kinh động tất cả người trong phòng.

Tất cả mọi người không nhìn được quay đầu lại, Hoàng hậu nương nương không khỏi lạnh mặt: “Dật Vương, người tới đây làm gì?”

Phượng Dục Minh vốn không chú ý tới bà ta, trực tiếp đi tới trước mặt một đám Thái y, lay từng người từng người một: “Người này, không phải... Người này, cũng không phải... Người này... Người này...”

Lay từng người từng người một xong rồi, cũng vẫn không tìm được người hấn muốn tìm. May mà nhìn thấy trước giường bệnh dường như còn ba người, chạy nhanh qua, một tay kéo người cách hấn gần nhất qua nhìn –

“Liễu Thái y, cuối cùng bốn Vương đã tìm được người! Đi theo bốn Vương nhanh lên một chút!”

“Vương gia...” Liễu Thái y còn không biết gì, đã không tự chủ đi theo hấn ra cửa mấy bước.

Hoàng hậu nương nương vừa thấy nổi giận, lúc này hạ lệnh, “Người đâu, ngăn cản bọn họ lại cho bốn cung!”

Vì vậy, hơn mười người cùng nhau ngăn cản đường đi của bọn họ, cửa phòng cũng bị chen lấn đến tràn đầy.

Phượng Dục Minh bất đắc dĩ dừng bước lại, quay đầu kêu lên: “Mẫu hậu, ngài làm gì vậy? Nhi thần chờ Liễu Thái y về cứu mạng đấy!”

“Người không phân tốt xấu đã kéo Liễu Thái y đi, đây không phải mưu đồ tính mạng của Thái tử?” Ánh mắt Hoàng hậu nương nương âm trầm trừng mắt nhìn hấn, lạnh lùng quát, “Người đâu, bắt Dật Vương lại cho bốn cung!”

“Không được!” Phượng Dục Minh vội vàng kêu to, “Bốn Vương phải cứu ái phi trước! Mẫu hậu, nếu không như vậy đi! Chờ nhi thần mang Liễu Thái y về trước, sau đó ngài hãy kêu người bắt nhi thần đi?”

“Chỉ nói bậy nói bạ!” Hoàng hậu nương nương giận tái mặt, “Dật Vương, người thật sự muốn hại chết tính mạng của Thái tử sao?”

“Nhi thần không có!” Phượng Dục Minh ngây ngốc lắc đầu, còn cười lấy lòng với bà ta, “Mẫu hậu, ngài cũng đừng nói giỡn với nhi thần, mau kêu bọn họ tránh đường đi! Nhi thần phải trở về cứu ái phi!”

“Bốn cung không biết người đang nói cái gì!” Hoàng hậu nương nương bực tức quát khế, “Người đâu, Dật Vương náo loạn cứu trị cho Thái tử, ý đồ mưu hại tính mạng Thái tử, bắt hấn lại cho bốn cung!”

“Các người ai dám!” Mặc dù tâm trí chưa đủ, nhưng đến bây giờ Phượng Dục Minh cũng hiểu Hoàng hậu nương nương động thủ với hấn thật rồi. Lập tức cũng giận tái mặt, ánh mắt sáng quắc nhìn người chung quanh.

Một là Hoàng hậu cao cao tại thượng, một là Dật Vương được Thái hậu thương yêu, cả hai đều không dễ chọc, bọn họ không dám đắc tội với bất kỳ ai!

Cung nữ thái giám bốn phía hơi do dự. Chỉ có điều, có thể xuất hiện ở đây đều là thân tín của Hoàng hậu, bọn họ đương nhiên cũng hướng về Hoàng hậu nhiều hơn.

Chỉ do dự một chút, đã có mấy người đi tới định trói Phượng Dục Minh lại.

Vừa thấy như thế, Phượng Dục Minh giận dữ, dùng cả tay chân đá văng bọn họ ra, vừa đạp vừa mắng: “Các người thật to gan! Các người chờ đó! Bốn Vương nhớ các người, quay đầu bốn Vương nhất định sẽ khiến tất cả các người chết không được từ tế!”

Hoàng hậu nương nương vừa nghe, mắt cũng tròn tròn: “Người được đẩy Dật Vương, dám gây chuyện ở đây, người có ý muốn hại chết Thái tử sao?” Lại trừng mắt về một đám cung nữ thái giám, “Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau kéo hấn ra ngoài!”

“Oa!”

Song quyền nan địch tứ thủ *, mắt thấy càng nhiều người tiến về phía hấn, trong lòng Phượng Dục Minh biết rõ mình chạy trốn vô vọng, dứt khoát ngược cổ lên, hăng giọng khóc lớn.

(*) Song quyền nan địch tứ thủ: Hai tay không thể đánh lại bốn tay, ý chỉ một người không thể đánh lại đám đông.

Lần này thật không hay.

Tiếng khóc to rõ quá đáng thoảng chốc vang dội cả phòng, gần như ném cả nóc nhà đi. Người cả phòng cũng không chịu được che lỗ tai, ngay cả người chờ ở bên ngoài cũng khó chịu tránh đi ra nơi xa chút. Người bệnh bên cạnh càng khó chịu, vốn lúc nóng lúc lạnh rất khó chịu, trên người còn nhiều chỗ có vết thương, bây giờ lại bị âm thanh ma quỷ xuyên thủng não, Thái tử khó chịu đến cau chặt chân mày, người ở trên giường quay cuồng không xong.

Hoàng hậu nương nương nhìn thấy, trong lòng vừa tức vừa lo lắng, liên tục không ngừng hăng giọng kêu to: “Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, kéo tên gieo họa này ra ngoài!”

Vì vậy, một đường kêu khóc, Phượng Dục Minh bị kéo ra khỏi tầm điện của Thái tử, cũng kéo thẳng ra ngoài.

Chỉ có điều, cũng coi như hấn có bản lĩnh.

Tiếng gào thét này quá vang dội, hấn gào thét suốt dọc đường đã làm kinh động người đi trên đường, cuối cùng ngay cả bên Hoàng đế Thái hậu cũng bị

kinh động.

Thái hậu vừa nghe, lập tức nhận ra là giọng của Phượng Dục Minh, vội vàng bãi giá chạy tới, vừa lúc đụng vào Phượng Dục Minh bị ném ra khỏi Đông cung.

Mắt thấy đứa bé mặc dù bị ném ra vẫn còn kêu khóc muốn xông vào trong, Thái hậu chưa xót trong lòng không dứt, vội vàng quát bảo thị vệ định nhấc hẳn lên ném ra xa ngưỡng lại.

“Hoàng tử mẫu!” Vừa quay đầu lại, phát hiện cứu tinh tới, miệng Phượng Dục Minh méo xẹo, nước mắt lập tức như nước suối nóng phun trào, người cũng cầm đầu đụng tới, ôm lão nhân gia ngài khóc lớn một trận.

Thái hậu cũng bị cảm xúc đau lòng của hắn lấy đến, không nhịn được ôm hắn khóc một lúc, rồi mới lau nước mắt nước mũi cho hắn hỏi, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Con chạy tới Đông cung làm cái gì?”

“Oa!”

Không đề cập đến còn may, vừa nhắc tới chuyện đau lòng, Phượng Dục Minh lần nữa không ức chế được oa oa khóc lớn.

Thái hậu nương nương cũng bị khóc đến mờ mịt rồi, vẫn là Bình công công lau nước mắt tiến lên nói: “Bẩm Thái hậu nương nương, chuyện là như vậy. Bởi vì Vương phi bị gió rét nên sốt cao, các nô tài muốn đi Thái y viện mời Thái y kiểm tra cho Vương phi, ai ngờ Thái y theo tới đều bị Hoàng hậu nương nương cho gọi tới Đông cung. Nên Vương gia tới đây định mượn dùng một người đi xem cho Vương phi một chút, ai ngờ Hoàng hậu nương nương không cho, còn nói Vương gia có ý đồ mưu hại Thái tử, còn lỗ mãng đề cho người kéo Vương gia ra. Vương gia đau lòng, cho nên khóc lớn không thôi.”

“Thì ra lại là như vậy?” Thái hậu vừa nghe, trong nháy mắt nổi giận, “Tốt cho một Hoàng hậu, chẳng lẽ Thái tử là người, cháu dâu của ai gia không phải là người rồi hả? Một Thái tử mà thôi, phải để cho toàn bộ người của Thái y viện xoay quanh một mình hắn sao? Người đâu, đi mời Hoàng thượng đến đây. Dặt Vương con đừng khóc, bây giờ con đi vào cùng ai gia, ai gia làm chủ cho con!”

“Hu hu hu, Hoàng tử mẫu, ngài nhất định phải, nhất định phải cứu cứu ái phi! Nàng ấy sắp, cũng sắp nóng chín rồi! Hu hu hu...” Ngẩng đầu lên, Phượng Dục Minh khóc đến giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ vậy.

Vốn tích một bụng tức giận. Nhưng vừa nghe lời của hắn, Thái hậu nương nương thiếu chút nữa phá nát. Vội vàng kéo hắn lên: “Đừng nói, chúng ta nhanh chóng đi vào mới đúng đắn.”

“Vâng!” Phượng Dục Minh vội vàng gập đầu, tỏ tôn hai người tay cầm tay khí thế hùng hăng trở lại chiến trường.

Lần này, có Thái hậu nương nương tòa Thái Sơn ở đây, bọn họ một đường thuận lợi.

Thậm chí Hoàng hậu nương nương cũng nghe đến vội ra nghênh đón, “Mẫu hậu sao ngài lại tới? Thái tử vẫn còn đang hôn mê, lúc nào hắn tỉnh, nhi thần sẽ tự đề cho người đi thông báo với ngài -”

“Ai gia mặc kệ hắn khi nào tỉnh lại!” Thái hậu nương nương tức giận đùng đùng cắt đứt lời lẽ dài dòng của nàng ta, ánh mắt lạnh lẽo khiến Hoàng hậu nương nương không rét mà run, “Hoàng hậu, ai gia hỏi ngươi, vì sao ngươi phải gọi tất cả Thái y trong Thái y viện tới đây, không chờa một mống?”

“Đó là bởi vì bệnh tình của Thái tử nặng thêm, nhi thần e sợ một hai người bọn họ không trị hết, cho nên...”

“Chẳng lẽ tất cả mọi người tới đây thì hắn có thể lập tức tốt lên?” Thái hậu hừ lạnh, “Người Thái y viện, mỗi người có một chuyên môn nghề nghiệp riêng, tới hôm qua ngươi đã chọn mấy người tốt nhất đi, lại vẫn chưa đủ, hôm nay còn đoạt tất cả mọi người, ngươi không muốn chờa đường sống cho người khác sao?”

“Nhi thần không dám!” Hoàng hậu nương nương vội vàng phịch một tiếng quỳ xuống, “Nhi thần chỉ lo lắng cho Thái tử! Dù sao hắn bệnh cũng quá nặng! Hơn nữa dù sao hắn cũng là Thái tử một nước, một khi hắn có mệnh hệ gì...”

“Người đã làm Thái tử, nên tự mình cố gắng tự lập. Một chút đau bệnh nho nhỏ tính là gì? Nếu như hắn thật sự có phúc phận này, vậy chắc chắn sẽ sống tốt được. Nếu như không có, đó cũng là do ông trời an bài. Cha mẹ yêu con, là sách lược sâu sắc, nhưng không sâu xa giống như ngươi vậy! Hoàng hậu, ngươi hôm nay thật sự quá đáng!”

“Dạ, nhi thần biết sai rồi!” Ngay cả trong lòng không phục, nhưng Hoàng hậu nương nương vẫn một mực cung kính quỳ trên mặt đất không dám phản kháng một chữ.

Lúc này Thái hậu mới thở phào nhẹ nhõm: “Thôi! Ai gia biết ngươi yêu con sốt ruột. Nhưng mà, hắn đã là người lớn, có một số việc phải tự mình gánh vác. Mặc dù hắn là Hoàng đế tương lai, cũng không thể độc chiếm tất cả đồ tốt trong thiên hạ. Nếu không, ngươi như vậy ngày sau cũng không thể chống đỡ nổi một quốc gia! Được rồi, ai gia cũng không phải người nhiều lời, ngươi có thể lưu lại những Thái y này, nhưng nhất định phải phân ra một người để ai gia mang đi.”

“Dạ, nhi thần hiểu, đa tạ mẫu hậu dạy dỗ.” Bị mắng đến cầu huyết lâm đầu *, Hoàng hậu nương nương quay đầu lại vẫn phải nói cảm tạ, tâm tình thật sự không phải uất ức bình thường.

(*) cầu huyết lâm đầu: máu chó đầy đầu, ý chỉ mắg xối xả, mắg như tát nước.

Chỉ có điều, nàng uất ức là chuyện của nàng, Thái hậu và Phụng Dục Minh lại vui mừng.

Thái hậu vội vàng đầy hấn: “Dật Vương, con muốn Thái y nào, tự mình đi chọn đi!”

“Vâng!” Phụng Dục Minh sôi nổi hoạt bát chạy vào, một tay kéo Liễu Thái y ra ngoài: “Nhi thần muốn hấn!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 53.1: Mạnh hơn chưa thỏa mãn

Mệt mỏi, mệt quá.

Nhức đầu, cổ cũng đau, từng chỗ toàn thân cũng đau không chịu được.

Váng đầu chóng mặt, trên người lúc lạnh lúc nóng, Quý Du Nhiên cảm thấy nàng thật khó chịu, nàng khó chịu đến sắp chết rồi!

“Chàng ngốc, chàng ngốc!” Trước khi chết, trong đầu nàng chỉ có bóng dáng của người kia, trong lòng cũng chỉ có tên tuổi của người kia. Không kiểm chế được, nàng gian nan gọi tên hấn không biết bao nhiêu lần.

“Ái phi, bôn Vương ở đây! Bôn Vương ở đây!” Trong mơ mơ màng màng, hình như có người kêu cái gì đó bên tai nàng? Nhưng nàng nghe không rõ, Quý Du Nhiên cảm thấy hình như cả người nàng cũng nằm trên đám mây, theo gió bay bay, không biết bị thổi đi đâu.

“Ái phi, hu hu, ái phi, nàng đừng ngủ, nàng mau tỉnh lại! Tỉnh lại! Hu hu hu, ái phi...”

Thật ồn ào, mệt quá, thật phiền!

Một âm thanh riu rít một mực nổ tới nổ đi bên tai nàng, nổ đã bao lâu? Ít nhất nửa đời rồi? Sắp khiến đầu nàng cũng nổ theo! Người nào vậy, đáng ghét như thế? Đợi nàng tỉnh lại, nàng nhất định... Nhất định... Nhất định thế nào đây? Nàng cũng không biết.

“Hu hu hu, hu hu hu... Ái phi, nàng đừng chết, ngàn vạn lần đừng chết, nàng chết bôn Vương cũng không sống! Hu hu hu...”

Trời ạ, âm thanh om sòm đó lại tới! Vẫn còn ở đó khóc khóc khóc, ai nói nàng chết? Nàng còn chưa gieo họa d1en d4nl 3q21y d0n đủ đâu!

“Phiền chết rồi!” Không thể nhịn được nữa, Quý Du Nhiên bực tức quát khế.

“Hả, ái phi?” Lập tức, tiếng khóc ngưng.

Phù, thế giới này xem như thanh tịnh.

Lỡ tai khó có được nhẹ nhàng khoan khoái, tâm tình Quý Du Nhiên thật tốt, bất giác từ từ mở mí mắt đã khép lại thật lâu.

Nhưng mà, vừa mới nhúc nhích, nàng lại phát hiện thật khó, trên người mình không một chỗ nào không chua xót, không một nơi nào không mềm, giống như không ra được chút hơi sức nào.

Lông mi hơi run khế rung động, nàng cố gắng mở mắt, một luồng ánh sáng chiếu rọi vào, đâm vào ánh mắt nàng làm đau, nàng vội vàng nhắm mắt lại.

“Ái phi? Ái phi nàng rốt cuộc có tỉnh không vậy?” Lại một âm thanh mang tính thử dò xét vang lên, thận trọng, còn giả bộ khóc thút thít, nghe được khiến nàng vừa bực mình vừa buồn cười.

Lần nữa thử mở mắt ra, Quý Du Nhiên cuối cùng có thể từ từ thích ứng với luồng ánh sáng chói mắt này. Cho nên, nàng nhìn thấy một bóng người mờ lung xuất hiện trước mắt. Bóng dáng này hình như rất quen thuộc, nhưng nàng không nhìn rõ, chỉ có thể nhìn ra đại khái là một bóng dáng nam nhân. Mập máy đôi môi khô ráp, nàng nhẹ giọng hỏi: “Ai vậy?”

Lúc nói chuyện, cổ họng của nàng cũng tắc nghẹn đến đau, thoáng nhúc nhích lập tức khó chịu.

“Vương phi, ngài đã tỉnh rồi hả?” Lời vừa mới ra miệng, bóng dáng mờ lung đó lập tức xông về phía trước, hưng phấn đến kêu to.

Âm thanh này lớn hơn trước kia, làm cho đầu nàng càng đau rồi.

Nhưng mà, giống như cảm giác náo loạn nàng còn chưa đủ, một đôi tay túm lấy bả vai nàng, liều mạng lay nàng: “Ái phi ái phi, nàng đã tỉnh rồi! Ha ha

ha, ái phi tỉnh rồi! Nàng cuối cùng đã tỉnh! Ha ha ha!”

Ồn ào chết được!

“Người câm miệng!” Đầu óc đều văng lên ong ong, người thiếu chút nữa bị hấn huyền não đến ngất đi, Quý Du Nhiên không nhận được há họng hét lớn một tiếng.

Vì vậy, âm thanh biến mất, thế giới khôi phục yên tĩnh một lần nữa. Nhưng mà, không lâu lắm lại –

Tỉ tách, tỉ tách.

Trời mưa sao? Nàng đang ở đâu? Tại sao lại có nước mưa rơi lên mặt nàng? Hơn nữa... Liếm liếm, tại sao lại có vị mặn? Người nào rảnh rồi nhảm chán thêm muối vào trong nước mưa?

Tâm tình cực kỳ khó chịu, nhận định có người đang giờ trò quỵ với nàng, Quý Du Nhiên tức giận.

Hít sâu một cái, nàng dùng sức mở to hai mắt, lập tức thấy một khuôn mặt vô cùng to lớn xuất hiện ngay trước mắt.

A!

Mọi người giật mình.

Nàng vội vã lùi về phía sau, một lần nữa định thần nhìn lại, mới phát hiện đó là một khuôn mặt nam nhân bản thủ. Làn da màu mặt ong, một đôi mắt to ngập nước chớp chớp, mặc dù đầu mang trăm khám đá quý, nhưng búi tóc trên đầu hấn lại xốc xếch không chịu nổi. Dưới một thân áo gấm, mặt của hấn cũng bản thủ, phía trên giống như bọc một tầng bùn, ở dưới mắt lưu lại hai vết được coi như sạch sẽ - nhìn một cái cũng biết là dấu vết nước mắt cọ rửa lâu dài lưu lại. Đã thế, bây giờ hấn còn giả bộ đáng thương rơi nước mắt! Nếu như không phải nhìn thấy cái đầu hấn khá lớn, Quý Du Nhiên thật sự cho rằng mình nhìn thấy một đứa bé chưa lớn lên.

Chỉ có điều, chống lại ánh mắt hấn, trong lòng Quý Du Nhiên chợt xé ra, lại có vài cảm giác đau lòng.

“A, Vương phi tỉnh, tỉnh thật!”

“Có ai không, nhanh đi nói cho Thái hậu, nói Vương phi tỉnh!”

“Không đúng, nên đi mời Liễu Thái y trước mới đúng!”

...

Lập tức, nữ nhân riu rít vang lên, may mà âm thanh không lớn, hơn nữa còn ở chỗ xa một chút, vẫn trong phạm vi nàng có thể tiếp nhận được. Cho nên Quý Du Nhiên không có phản ứng bao nhiêu. Huống chi, bây giờ nàng còn có nhiệm vụ quan trọng hơn phải làm – chính là theo chân nam nhân khóc đến giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ.

Mở to mắt, nàng nhìn ánh mắt giả bộ đáng thương của hấn, nhìn nước mắt hấn vẫn còn tí tách rơi xuống, đột nhiên buồn cười, hi hi một tiếng bật cười.

“Oa!” Không cười còn may, vừa thấy nàng cười, Phụng Dục Minh càng thêm đau buồn, hắng giọng khóc lớn lên.

Lại nữa! Quý Du Nhiên nhướn mày, “Không cho khóc!”

Tiếng khóc lập tức ngưng lại, Phụng Dục Minh lại chớp chớp đôi mắt đầy lệ, tội nghiệp giống như con chó nhỏ nhìn thẳng vào mắt nàng.

Làm thế nào? Nàng đột nhiên lại buồn cười rồi! Chỉ có điều, nhìn đáng vẻ đối phương cắn chặt môi dưới cố nén khóc, nàng có thể khẳng định: Chỉ cần nàng dám cười ra tiếng, hấn nhất định sẽ dùng tiếng khóc lớn hơn để báo đáp lại! Nàng sẽ không chịu nổi.

Lúc này, một ly trà xanh mùi hương thoang thoảng bốc lên tách hai người ra: “Vương phi, mời dùng trà.”

A! Không nhắc nhở còn đỡ, nàng đã quên miệng mình khát đến khó chịu, giọng nói cũng đau đến khó chịu. Đều do hấn tên gia hỏa này làm hại!

Không nhận được cách ly trà trọn mắt lườm hấn một cái, Quý Du Nhiên vội vàng nhận lấy ly trà uống một hơi cạn sạch. Uống xong, nàng đưa ly lại: “Còn muốn.”

Một hơi uống cạn ba ly trà, giọng nói rõ ràng thoải mái hơn, nàng mới có tâm tình nhìn chung quanh một chút, lúc này mới phát hiện người trong phòng này không ít! Năm sáu nha hoàn ăn mặc lờ lờ, trên mặt mỗi người đều là vẻ mặt buồn rầu, còn có một tốp nam nhân nữ nhân trên dưới bốn mươi, bọn họ đứng ở cuối giường, nhìn qua cách ăn mặc có thể nói là người có chút quyền thế.

Chỉ có điều, hấp dẫn ánh mắt nàng nhất còn phải kể đến nam nhân trước mắt này. Ừ, nói như thế nào đây, mặc dù ngoại hình của hấn xem ra hết sức bản thủ, thế nhưng một thân áo gấm không phải là giả, hơn nữa vẻ mặt nhỏ nhắn đậm đà yêu hút hút mũi... Ô ơ ơ, khiến nàng thật sự muốn bắt nạt hấn!

Người này cho nàng một cảm giác, rất quen thuộc, rất đau lòng, cũng rất bất đắc dĩ. Trong đầu mơ hồ hiện lên một cái tên, nhưng như thế nào nàng cũng

không thấy rõ.

Quý Du Nhiên rất cố gắng nỗ lực nhìn hồi lâu, nhưng sau khi cố gắng không có kết quả, nàng bỏ qua. Ngược lại nhìn về phía hấn, nàng nhỏ giọng hỏi: “Ngươi... Là ai?”

“Oa!”

Vừa dứt lời, một tràng tiếng khóc to rõ vang dội về phía chân trời, lẫn nữa chấn động làm màng nhĩ nàng ong ong lên.

“Oa oa oa, oa oa oa! Oa oa oa, oa oa oa!”

Sau đó, đủ tiếng khóc bị thương đau lòng thê thảm vang vọng trong Dật Vương phủ, vang vọng đi, trải qua hồi lâu không nghỉ.

Dần dần, mọi người đều đang –

Tập, quen, rồi!

“Haizz!” Nửa nằm trên giường, Quý Du Nhiên nhìn đứa bé bự đang khóc oa oa oa oa không ngừng trước mặt, rất bất đắc dĩ thở dài.

Thái hậu cũng thở dài theo, “Hài tử này... Haizz! Ai gia cũng không có cách nào.”

Nếu như lão nhân gia ngài không có cách nào, nàng nên làm cái gì đây? Quý Du Nhiên kêu to trong lòng. Không phải do nàng ngủ quá lâu đầu óc hơi mơ hồ sao? Không cần thận đảm đến trái tim nhỏ bé nhạy cảm của hấn, kết quả khiến cho hấn biến thành như bây giờ rồi. Mặc dù nàng rất nhanh nghĩ tới, nhưng cũng đã không có cách nào cứu vãn rồi, cho dù nàng nói xin lỗi như thế nào lời hữu ích ra sao, hấn nhất định không nghe, còn càng lớn tiếng khóc cho nàng nghe! Ngay cả mời Thái hậu tâu Thái Sơn ngồi ở đây cũng không dùng được, thiếu chút nữa Quý Du Nhiên cũng muốn nhìn hấn khóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 53.2: Mạnh hơn chưa thỏa mãn

“Thật ra thì, chuyện này là con không đúng.” Ngừng một chút, Thái hậu thiên vị cháu trai chậm rãi mở miệng. “Một ngày một đêm qua, Dật Vương nó một tắc cũng không rời canh chừng cháu, không chịu ăn cơm không chịu uống nước, nếu không phải vô cùng mệt mỏi gục xuống, gần như mất cũng không chịu khép lại, chờ mãi cho đến lúc con đã tỉnh, thật sự không nghĩ đến câu đầu tiên của con là như vậy, coi như lòng nóng nữa không phải cũng bị một chậu nước lạnh của con dội lạnh rồi sao? Dật Vương đứa bé này tâm tư nặng, một lòng đồ lên người con, con như vậy sao không khiến cho hấn đau lòng?”

“Nhi thần biết sai rồi.” Mặc dù đã bị chửi vô số lần, nhưng lần này Quý Du Nhiên vẫn bị mắng đến đầu cúi tận ngực, rất yếu ớt thành khẩn nhận sai.

“Haizz!” Thở dài nữa, Thái hậu vịn tay cung nữ cận thân đứng lên, “Thôi. Con tỉnh là tốt rồi, nếu Liễu Thái y nói con không sao, vậy ai gia cũng yên lòng, tự con nghỉ ngơi cho tốt đi! Ai gia già rồi, cũng không tiện những tay vào chuyện vợ chồng son các con, giải quyết như thế nào thì tự các con nghĩ cách đi! Lúc nào hòa giải được, khi đó lại phái người tới báo một tiếng cho ai gia.” Rồi xoay người rời đi.

“Hoàng tử mẫu!” Ngài cứ rời đi như vậy? Quý Du Nhiên trợn mắt há hốc mồm. Nhưng ý tưởng gửi vào hy vọng của nàng đã tan biến, bây giờ, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhưng mà... Vừa quay đầu lại, nhìn thấy đứa bé bự vui đùa khóc đó, Quý Du Nhiên đau đầu không thôi. Nàng vẫn còn là một người bệnh có được không? Không chơi bắt nạt người như vậy!

Lúc này, Phụng Dục Minh đột nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng. Ánh mắt long lanh như nước đỏ ừng, lỗ mũi hít hà lên xuống, miệng lập tức lại mở lớn, bật ra tiếng khóc khoa trương liên tiếp –

“Oa oa oa!”

“Chàng thôi đi cho ta!”

Còn khóc? Khóc hơn nửa canh giờ rồi, cổ họng hấn có mệt không vậy? Coi như cổ họng hấn không mệt, lỗ tai bọn họ cũng sắp không chịu nổi có được không? Quý Du Nhiên không chịu được gặm nhấm.

Tiếng khóc lập tức ngừng lại, Phụng Dục Minh ngẩng đầu lên, thận trọng liếc nhìn nàng, đáy mắt còn viết đầy uất ức và khổ sở.

Quý Du Nhiên buồn cười không thôi, lập tức lạnh mặt nói: “Tới đây.”

Phượng Dục Minh ngo ngác tại chỗ, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi tới.

“Ngồi xuống.”

Hắn lại bần thần ngo ngác ở mép giường ngồi xuống.

“Vương gia.” Rất vô lực nhìn hắn, Quý Du Nhiên cố gắng để giọng nói nhu hòa đi. Nhưng Phượng Dục Minh vẫn còn rõ ràng run rẩy, ánh mắt vẫn cẩn thận như trước vậy.

Haizzz! Cảm giác vô lực từng đợt xông lên đầu, Quý Du Nhiên nhìn hắn: “Chàng biết chàng sai ở chỗ nào không?”

Phượng Dục Minh ngăn ra.

Quý Du Nhiên lập tức cau mặt lại, “Hả?”

“Bổn Vương... Bổn Vương... Oa!” Đột nhiên, sóng gợn lăn tăn trong đôi mắt, hai hàng nước mắt lớn chùng hạt đậu lại lăn xuống.

Phượng Dục Minh khóc lớn một tiếng, bất thành linh đầu đâm vào trong ngực nàng, “Ái phi, bổn Vương biết sai rồi, thật sự sai lầm rồi, nàng đừng tức giận, có được không? Bổn Vương biết sai rồi!”

“Nếu quả thật biết sai rồi, bây giờ chàng cũng đừng khóc cho ta!” Quý Du Nhiên lạnh giọng quát lên.

Thân thể Phượng Dục Minh cứng đờ, nhưng vẫn ngoan ngoãn thu nước mắt lại.

Quý Du Nhiên đẩy hắn tiếp: “Đứng lên nói chuyện.”

“Không đứng.” Nhưng lần này Phượng Dục Minh cự tuyệt, đôi tay còn vững vàng ôm chặt lấy eo nàng.

Quý Du Nhiên trầm giọng xuống, “Ta kêu chàng buông tay, chúng ta để nói chuyện!”

“Không buông, trừ phi nàng nói nàng không tức giận nữa!”

Người này... Thật sự có thể! Quý Du Nhiên giận đến buồn cười rồi, “Được, ta không giận chàng, chàng buông tay đi!”

“Có thật không?” Cái đầu chui vào trong ngực nàng ngẩng lên, ánh mắt long lanh như nước còn tràn đầy không thể tin.

Quý Du Nhiên trịnh trọng gật đầu, “Thật.”

Lúc này Phượng Dục Minh mới yên tâm buông tay ra, người giống như đứa bé làm việc gì sai rồi đầu gối đó không dám làm một cử động nhỏ nào.

Thấy hắn như thế, Quý Du Nhiên buồn cười không dứt, nhưng vẫn cố ý mặt lạnh hỏi: “Ta hỏi chàng đó, chàng có biết sai ở đâu không?”

“Lỗi của bổn Vương ở chỗ, lỗi nói chuyện không giữ lời. Bổn Vương nên ở bên cạnh nàng coi chừng nàng, bảo vệ nàng. Nếu không, nàng cũng sẽ không rơi xuống vách núi, còn, còn bệnh thành ra như vậy...” Thút tha thút thít nói xong, nước mắt của Phượng Dục Minh lại bắt đầu rơi xuống.

Quý Du Nhiên nhức đầu, “Chàng đừng khóc! Nói chuyện từ từ!”

Phượng Dục Minh vội vàng ngẩng đầu lên, đưa tay cầm tay của nàng: “Ái phi, bổn Vương thật sự biết sai rồi! Về sau bổn Vương sẽ sửa, nhất định sẽ sửa chữa!”

Thật ra thì, một phen lúc ở Hoàng cung nàng chỉ thuận miệng nói bậy trong lúc tình thế cấp bách, lúc ấy trong đầu nghĩ đến cái gì thì nói thẳng ra cái đó, hơn nữa còn chuyên chọn chuyện khó nghe mà nói. Nói xong chính nàng cũng quên, nào biết hắn lại nghe lọt được toàn bộ, hơn nữa còn vì thế mà ăn năn hối hận lâu như vậy? Bây giờ, hắn còn hạ thấp giọng điệu nhận lỗi với nàng, lời thề son sắt bảo đảm, trong lòng Quý Du Nhiên cũng cực kỳ áy náy.

“Có thể.” Gương mặt hơi phát sốt, nàng vội vã cầm ngược tay hắn, “Không phải ta nói ta không tức giận với chàng sao? Ta cũng nói thật.”

“Ừ, ái phi nàng thật tốt!” Có những lời này của nàng, Phượng Dục Minh cuối cùng cười rộ lên rồi, mặc dù khóe mắt còn lóe ra nước mắt sáng trong.

Khuôn mặt lần lượt thay đổi từ rom róm nước mắt sang cười tươi nở rộ như hoa, xem ra thật tức cười. Quý Du Nhiên buồn cười trong lòng, nhưng làm thế nào cũng không cười ra được. Thậm chí, trong lòng còn hơi ề ảm, khóe mắt cũng hơi khó chịu. Sống hai đời, cho tới bây giờ, sẽ thật lòng nghĩ vì nàng, coi chuyện của nàng thành chuyện của mình, còn để lời nói của nàng vào trong lòng, trừ mẫu thân đã qua đời, ca ca không biết tung tích, cũng chỉ có hắn. Một người đối xử tốt với nàng như vậy, sao nàng lại nỡ tổn thương hắn sâu như thế, còn để cho hắn khóc thành như thế? Quý Du Nhiên, nghiệp chướng của người thật nặng!

“Vương gia.” Không kiềm chế được tự khiển trách sâu trong nội tâm, Quý Du Nhiên ôm cổ hắn, “Xin lỗi, ta không nên hung dữ với chàng.” Cho dù ở trước mặt Hoàng đế Hoàng hậu, hay là vừa rồi, nàng thật sự không có lập trường.

“Ái phi!” Phượng Dục Minh vội vàng cũng thuận thế ôm lấy nàng, nước mắt một lần nữa không tự chủ rơi xuống. “Ái phi, ái phi.” Ôm nàng thật chặt, hắn

ngheñ ngào nói nhỏ, “Nàng còn không biết, bồn Vương thật sự lo lắng gần chết! Bồn Vương thật sự sợ nàng cũng không tỉnh lại nữa, bồn Vương thật sự sợ nàng cứ bị thiêu nóng như vậy mà chết! Bồn Vương nằm mơ cũng mơ thấy nàng bị thiêu thành một khối than rồi, hu hu hu, xấu xí xấu xí, hu hu hu, ái phi...”

Choáng thật, tại sa nàng phát sốt n sẽ bị đốt thành khối than chứ? Biến thành than thì cũng thôi đi, tại sao lại còn xấu xí xấu xí? Trong đầu chàng ngốc này đang suy nghĩ cái gì?

Một bụng xúc động cảm kích bị lời nói chuyện của hắn cuốn đi, Quý Du Nhiên đột nhiên có suy nghĩ muốn nhéo lỗ tai hắn gào lớn với hắn.

Khóc thì không thể khóc nổi rồi, lập tức thu lại nước mắt, Quý Du Nhiên đẩy hắn ra: “Có thể, Vương gia, buông tay đi!”

Phượng Dục Minh lại không nghe lời, “Không cần, bồn Vương muốn ôm nàng!”

“Nhưng mà ta cảm thấy trên người rất không thoải mái, muốn tắm. Hơn nữa, trên người chàng bẩn như vậy, cũng nên tắm từ tế một cái.”

“Vương phi, mặc dù ngài hạ sốt, nhưng phong hàn chưa lành, đại phu đã thông báo tạm thời không thể tắm.” Lục Ý vội nói, lúc này Quý Du Nhiên bắt đầu lo lắng.

Cảnh tượng đêm hôm đó từng cảnh từng cảnh thoáng hiện lên trước mắt, Thái tử điên cuồng, máu tươi chói mắt, trắng sáng trắng bạch, tay ghê tởm, miệng ghê tởm này, hành vi vô sỉ không chút kiêng kỵ mò mẫm lung tung trên người nàng này... Trong dạ dày một trận dôi sông lấp bễ, nàng nhắm mắt lại: “Ta phải tắm”

“Nếu như nhất định muốn tắm, dùng khăn lông ướt lau thân thể một chút là có thể. Chỉ có điều Vương phi ngài yên tâm, sau khi Thái y chẩn bệnh cho ngài xong, nô tỳ đã lau một lần cho ngài, hiện giờ trên thân ngài rất sạch sẽ.” Lúc này, giọng nói kín đáo của Thái Bình truyền đến, Quý Du Nhiên không khỏi căng thẳng trong lòng: Lời nói uyển chuyển này của nàng ta, thâm ý trong đó cũng chỉ có hai người các nàng hiểu – nàng ta đang nói cho nàng biết, tất cả dấu vết trên người nàng đều đã bị rửa sạch, không còn để lại bất cứ dấu vết gì.

Dấu vết trong lòng lập tức cũng bị mất đi không ít, mặc dù trong lòng còn hơi chán ghét, nhưng rõ ràng đã khiến cho nàng thoải mái hơn. Lúc này mới quan sát trên dưới thân thể mình, quả nhiên phát hiện quần áo đều khô ráo sạch sẽ, trên người cũng hết sức nhẹ nhàng khoan khoái, Quý Du Nhiên âm thầm hít khí, mặt không tỏ vẻ gì gật đầu: “Người làm rất khá, quay về ta sẽ trọng thưởng.”

“Đa tạ Vương phi.” Thái Bình lập tức khom người hành lễ, về mặt vẫn lạnh nhạt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 53.3: Mạnh hơn chưa thỏa mãn

Quý Du Nhiên đột nhiên một mối trong lòng, lại chuyển sang Phượng Dục Minh: “Vương gia, chàng mau dậy đi tắm một chút đi! Trên người chàng quá bẩn rồi!” Thừa dịp hắn đi ra ngoài tắm, nàng thuận tiện làm chút chuyện.

“Nhưng mà, bồn Vương đã nói sẽ không bao giờ rời khỏi nàng nữa bước đấy!” Phượng Dục Minh lại trả lời như thế, còn nắm chặt tay nàng tỏ vẻ quyết tâm.

Quý Du Nhiên sững sờ, trong lòng chưa xót: “Vương gia...”

“Chỉ có điều, hình như trên người bồn Vương rất bẩn.” Bất chợt nhìn ngó đức hạnh bản thủ của bản thân, Phượng Dục Minh lại lăm lăm lâu lâu, “Cứ như vậy đi! Bình công công, nhanh chóng để cho người đi múc nước, bồn Vương tắm ở đây!”

“Ồ đây?!” Đám người Quý Du Nhiên, Bình công công tất cả đều kinh hãi.

“Đúng vậy!” Chỉ có Phượng Dục Minh cười híp mắt, còn dương dương đắc ý nói với Quý Du Nhiên, “Ái phi, biện pháp này của bồn Vương thông minh chứ? Vừa có thể tắm sạch, còn có thể không rời khỏi bên cạnh nàng. Ừ, về sau cứ làm như vậy đi!”

Ặc...

Khóe miệng co rút, nhưng đối diện với ánh mắt chờ mong của hắn, Quý Du Nhiên không tự chủ được gật đầu: “Đúng, Vương gia chàng thật thông minh.”

“Hắc hắc, đó là đương nhiên!” Phượng Dục Minh lập tức cười đến càng vui vẻ hơn rồi.

Thấy thế, Bình công công vội vàng lui ra ngoài phân phó người chuẩn bị nước nóng.

Quý Du Nhiên ngắm nhìn bốn phía, căn dặn những người khác, lại dặn dò Thái Bình: “Trong miệng ta không có mùi vị, người đi phòng bếp lấy cho ta chút canh nóng.”

“Vâng.” Thái Bình lui ra, nơi này chỉ còn lại nàng, Phượng Dục Minh còn có Lục Ý ba người.

Phượng Dục Minh ầy mà... Người này tạm thời giống như thật sự tính toán tuân thủ lời hứa rồi, móng vuốt đen thùi lù kia gắt gao nắm chặt cổ tay nàng không có dấu hiệu định buông ra, Quý Du Nhiên suy nghĩ một chút, liền quyết định không lãng phí nước miếng, trực tiếp ngoắc ngoắc tay với Lục Ý, “Em qua đây.”

Phích!

Ai ngờ lúc này Lục Ý nặng nề quỳ xuống.

Quý Du Nhiên đột nhiên sững sốt: “Em đang làm cái gì vậy?”

Phượng Dục Minh cũng không hiểu kêu lên: “Người làm cái gì vậy hả? Muốn hù chết á phi sao?”

“Vương phi, nô tỳ không có năng lực gì, cầu xin Vương phi trách phạt!” Ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay của Lục Ý vương đầy nước mắt, trong đôi mắt lệ lung tròn cũng hiện đầy vẻ bi thương.

Đây là chuyện gì xảy ra? Nàng khó khăn lắm mới hàng phục được người bên cạnh, bây giờ lại thêm một người nữa? Quý Du Nhiên hơi phiền muộn trong lòng, “Em làm sao vậy?”

“Nô tỳ... Từ nhỏ bởi vì nô tỳ được Vương phi ngài chứa chấp, mới miễn bị rơi vào kết quả lưu lạc lầu xanh. Qua nhiều năm như vậy, Vương phi ngài vẫn luôn đối xử tốt với nô tỳ như vậy, cho dù nô tỳ phạm vào lỗi gì cũng không trách cứ nô tỳ, còn bảo vệ nô tỳ khắp nơi, nô tỳ vốn nên vì ngài mà nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không cối ừ, nhưng... Lúc ở Ninh Vương phủ, nô tỳ không phải là người đầu tiên nhảy xuống nước cứu ngài, ngày đó khi ở trong rừng trúc nô tỳ cũng không hoàn thành trách nhiệm bảo vệ, sau khi ngài rơi vào trong khe núi, nô tỳ càng không mau chóng sớm tìm được tung tích của ngài, cho nên hai ngài lưu lạc bên ngoài cả đêm, thân nhiễm bệnh nặng, nô tỳ... Nô tỳ thật sự thẹn với thịnh tình của ngài, nô tỳ không có mặt mũi gặp ngài! Từ nay về sau, nô tỳ cam nguyện nhường vị trí cho Thái Bình, để cho nàng ta đảm đương chức trách hầu hạ cận thân cho ngài. Có nàng ta ở bên cạnh ngài, ngài nhất định có thể nhận được chăm sóc tốt hơn, tuyệt đối sẽ không giống như lúc nô tỳ hầu hạ ngài, không cần thận lại...”

“Ai cho phép em tự giận mình như vậy hay sao?” Ánh mắt đột nhiên tối sầm lại, Quý Du Nhiên lạnh lùng cắt đứt lời nàng ầy.

Lục Ý lập tức im miệng: “Vương phi?”

Một tay vén chân lên, Quý Du Nhiên đứng dậy quát khê: “Em là nha đầu cận thân của ta, trước kia là vậy, bây giờ là vậy, về sau cũng nhất định sẽ là vậy! Ta chưa nói em hầu hạ không được tốt, em có tư cách gì nói chính mình như vậy?”

Nước mắt lớn chừng hạt đậu vòng tới vòng lui trong hốc mắt, lại chậm chạp không rơi xuống. Lục Ý bị mắng chóng mặt, “Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết! Em là nha đầu cận thân của ta, cho dù em làm cái gì ta cũng biết em vì tốt cho ta. Ta rơi xuống nước em không cứu ta, bởi vì ta biết em không biết bơi, cho dù em nhảy xuống cũng chỉ có thể chết chìm với ta, chuyện trong rừng trúc, không có liên quan gì đến em, em chỉ nghe theo mệnh lệnh của ta mà thôi; về phần chuyện đi vào trong khe núi tìm ta - ” Quý Du Nhiên ngừng một chút, “Em chỉ cần thành thật khai báo, em có đi tìm cùng bọn họ không?”

“Nô tỳ có đi.” Lục Ý vội vàng nói.

“Vậy thì đủ rồi!” Quý Du Nhiên cười vồ vai nàng ầy, “Mặc dù em không tìm được ta, nhưng mà ta biết em nhất định tận tâm nhất trong đám người này. Ta chưa bao giờ hoài nghi thật lòng của em với ta.”

“Vương phi...”

Nghe nói như vậy, Lục Ý cảm động đến khóc.

“Hu...” Bên cạnh, Phượng Dục Minh lại cũng khóc theo.

Đầu Quý Du Nhiên lập tức đau như nứt, “Vương gia, chàng lại tới dự náo nhiệt cái gì?”

“Ái phi nàng thiên vị!” Vừa nhỏ giọng nức nở, Phượng Dục Minh vừa dẫu miệng tố cáo, “Rõ ràng bốn Vương mới thích nàng nhất, quan tâm nàng nhất, bốn Vương cũng ở trong núi rừng tìm nàng một đêm! Bốn Vương lại còn ở đầu giường trông nàng một ngày một đêm! Mặc dù bốn Vương không tuân thủ nghiêm ngặt cam kết, nhưng mà, nhưng mà lòng bốn Vương với nàng cũng là thật không thể thật hơn nữa! Bốn Vương còn là Vương gia! Nhưng tại sao người nàng tin tưởng nhất không phải là bốn Vương? Tại sao nàng lại biết rõ rằng nàng ta tìm nàng tận tâm nhất chứ? Tận tâm nhất rõ ràng là bốn Vương! Bốn Vương mới tận tâm với nàng nhất! Không phải nàng ta!”

Càng nói càng đau lòng, nước mắt của hắn giống như chuỗi ngọc bị đứt tí tách bắn ra bên ngoài.

Quý Du Nhiên tròn mắt há hốc mồm. Tính toán sai lầm, thật ra nàng nên đuổi người này ra ngoài ngay từ đầu, thờ dài trong lòng, nàng vội vã trấn an hắn: “Đừng đừng đừng, ta sai lầm rồi, chàng mới đối xử tốt nhất, trung thành nhất, tận tâm nhất với ta. Ta nói sai, Lục Ý nàng ầy chỉ có thể xếp thứ hai, chàng

mới là số một!”

Nhưng Phụng Dục Minh vẫn khóc không ngừng.

Quý Du Nhiên không nói gì, Lục Ý bắt đắ dĩ cũng lau khô nước mắt gia nhập đội ngũ khuyên nhủ: “Vương gia, ngài suy nghĩ nhiều. Vương phi vừa mới nói tận tâm nhất, là chỉ nô tỳ trong một đám người, nô tỳ lớn lên từ nhỏ với Vương phi, cho nên tất cả lấy Vương phi làm trọng. Mà trong những người này, Vương gia đương nhiên là người quan tâm Vương phi nhất! Ngài là trượng phu của Vương phi, ở trong lòng trong mắt Vương phi, cho tới bây giờ ngài là người quan trọng nhất, cũng đối xử với Vương phi tốt nhất, đây là điều mà cả đời này của nô tỳ cũng không sánh nổi.”

“Hừ!” Nghe nói lời này, Phụng Dục Minh mới dừng nước mắt lại, cảm hận lườm Lục Ý một cái.

Lục Ý và Quý Du Nhiên trao đổi một ánh mắt bắt đắ dĩ, rồi vội vàng đứng dậy: “Nô tỳ vô dụng, làm Vương phi khó chịu, kính xin Vương phi bao dung. Ngài nghỉ ngơi trước đi, nô tỳ trở về rửa mặt rồi trở lại.”

“Nhanh đi ra ngoài đi!” Phụng Dục Minh vội vàng khoát tay.

Lục Ý vội vàng hành lễ đi ra ngoài. Chỉ có điều, lúc vén rèm lên, nàng lập tức thấy được Thái Bình đang cầm cái khay đứng ở đó, thoáng chốc sợ hãi lên.

Thái Bình ngược lại bất động như núi, nghiêng người đi qua bên người nàng ấy, một mực cung kính trình cái khay lên: “Vương phi, canh tới.”

“Đề đồ đi!” Quý Du Nhiên lạnh nhạt nói, “Hai ngày nay người cũng cực khổ, mấy ngày gần đây nghỉ ngơi cho tốt, cũng không cần tới đây hầu hạ.”

“Dạ, đa tạ Vương phi.” Cho dù nàng thường hay phạt, Thái Bình vẫn tỏ vẻ không chút thay đổi, chỉ nghe lời đề đồ đồ rồi lập tức lui xuống.

Nhìn bóng lưng duyên dáng rời đi của nàng ta, trong lòng Quý Du Nhiên ngũ vị tạp trần *.

(*) ngũ vị tạp trần: ngũ vị chỉ ngọt, chua, cay, đắng, mặn; ngũ vị tạp trần ý chỉ trong lòng rối bời.

“Ái phi? Ái phi?” Phụng Dục Minh bên cạnh đẩy đẩy nàng, Quý Du Nhiên vội vàng cười nói, “Sao vậy?”

“Không cho nhìn nàng ta.” Buồn bực quay mặt nàng về đối diện với hắn, Phụng Dục Minh buồn bực nói.

Quý Du Nhiên không hiểu, “Sao vậy?” Mới vừa rồi không phải nàng đã khuyên hắn xong rồi sao?

“Dù sao chính là không cho nhìn nàng ta.” Phụng Dục Minh nói xong, miệng vênh thật cao, gương mặt cũng nhăn như bánh bao.

Nhìn dáng vẻ này, giống như...

“Ghen?” Quý Du Nhiên thử hỏi.

Lúc này mặt Phụng Dục Minh đỏ lên, “Không có!”

Ha ha, còn nói không có? Quý Du Nhiên chính là cười nhìn hắn không nói.

Phụng Dục Minh bị cười đến rất không tự nhiên, dứt khoát cắn răng một cái: “Đúng thì như thế nào? Dù sao, nàng là Vương phi của bốn Vương, chính là người của bốn Vương! Ở trong lòng nàng, bốn Vương phải đứng thứ nhất, ai cũng không cho chiếm đoạt vị trí của bốn Vương! Lục Ý không được, Thái Bình càng không được!”

Thì ra là vì vậy?

Ngoài buồn cười, trong lòng Quý Du Nhiên không khỏi cảm động một trận.

“Đúng, chàng nói rất đúng, chàng chính là thứ nhất của ta, không có người nào có thể chiếm đoạt vị trí của chàng.” Nhìn hắn, nàng nhỏ giọng khẽ nói.

Phụng Dục Minh ngược lại bị sáng khoái của nàng dọa sợ, “Có thật không?”

Quý Du Nhiên gạt đầu, chủ động tựa sát lên người hắn: “Thật. Đời này kiếp này, chàng chính là trời của ta, ta có thể dựa vào chỉ có một mình chàng. Cho nên, Vương gia, chàng nhất định phải bảo vệ tốt cho ta, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 53.4: Mạnh hơn chưa thỏa mãn

Dáng dấp nhu nhược của nàng không tự giác khơi lên ý muốn bảo vệ nồng đậm của hắn, trong nháy mắt cảm giác hình tượng của mình cao lớn lên, Phụng Dục Minh vội vàng ưỡn ngực ngăn đầu nói: “Đó là đương nhiên!”

“Khụ khụ!”

Đang dục lưu luyến thì một tiếng ho khan không đúng lúc đánh vỡ không khí tốt đẹp này. Sau đó, Bình công công dẫn người xuất hiện: “Vương gia, nước đã đun xong, xin mời sang bên này tắm rửa thay quần áo.”

“Không cần, bồn Vương tắm ở đây.” Mất đảo qua, Phụng Dục Minh cất cao giọng nói.

“Nhưng mà, Vương phi ngài đang nghỉ ngơi...”

“Mặc kệ! Bồn Vương nhất định ở chỗ này!”

“Không có việc gì, cứ để cho Vương gia tắm ở đây đi!” Quý Du Nhiên cũng hào phóng nói: “Vương phủ này đều là của Vương gia, Vương gia muốn tắm ở đâu thì tắm.”

“Đúng vậy!” Phụng Dục Minh vui sướng hải lòng gật đầu phụ họa.

“... Vâng.” Bị hai người đánh bại, Bình công công bất đắc dĩ gọi người mang thùng tắm vào.

Mấy nha hoàn mang nước nóng tiến vào, mấy gã sai vặt tóc còn để chòm tới đây hầu hạ mời Phụng Dục Minh cởi áo ra. Khi từng chiếc từng chiếc quần áo trên người cởi xuống, cởi đến quần lót, Phụng Dục Minh đột nhiên che phía dưới, “Từ từ! Cái này không cho cởi!”

Mọi người dừng lại, rồi rít liếc mắt nhìn về phía Quý Du Nhiên.

Quý Du Nhiên cũng sững sờ, ngay sau đó ranh mãnh cười nhẹ. Không nhịn được lên tiếng đùa giỡn hắn: “Vương gia, chúng ta đều là phu thê, chàng cần gì phải che che giấu giấu trước mặt ta?”

“Hoàng tử mẫu đã nói, có thể lộ cánh tay trước mặt người ngoài, nhưng quần không thể cởi loạn!” Phụng Dục Minh trả lời lễ thắng khí hùng.

Đuôi chân mày của Quý Du Nhiên nháy lên, “Ta là người ngoài sao?”

“Không phải...”

“Cho nên?” Ánh mắt quét qua chỗ quần lót của hắn, tim Quý Du Nhiên bắt đầu nhảy thình thịch thịch, hình như trong miệng lại hơi khô khan, là vừa rồi uống nước chưa đủ sao?

Phát giác được ánh mắt nóng rát của nàng, Phụng Dục Minh cũng đỏ mặt lên, vội vàng quay đầu lại: “Dù sao, trừ bồn Vương, ai cũng không thể nhìn!” Rồi mang theo quần nhảy vào thùng nước tắm, dậm thẳng đầu vào.

Người này...

Quý Du Nhiên buồn cười không dứt.

Rất nhanh, gã sai vặt khác cũng xúm lại đi lên, gội đầu tắm cho hắn, Phụng Dục Minh đối mặt với nàng, còn nhếch môi cười đến thật vui vẻ với nàng.

Quý Du Nhiên cũng không nhịn được cười, trong lòng vẫn không khỏi nhớ lại lời nói vào đêm hôm đó của Thái tử -

“Hắn cũng được coi như nam nhân? Đừng cho rằng ta không biết, lập gia đình bốn, năm tháng, cho đến bây giờ hai người vẫn chưa viên phòng!”

Không phải nam nhân sao? Nhưng mà, nhớ lại một chút mình vừa rồi mới nhìn thấy... Hình như đồ chống đỡ dưới quần lót cũng không coi là quá nhỏ đi? Hình như còn lớn hơn một chút so với đời trước khi nàng vô tình nhìn thấy. Suy nghĩ một chút nữa, trên lý thuyết mà nói, hắn đã mười chín tuổi rồi, mặc dù đầu óc hơi có vấn đề, nhưng khả năng của nam nhân cũng đã trở về hoàn toàn chứ? Không biết có thể thử một lần không... Trời! Nghĩ tới đây, mặt nàng lại đỏ lên: Quý Du Nhiên, trong đầu ngươi đều đang nghĩ những cái gì? Hắn là Vương gia, hơn nữa còn là hải tử tâm trí chưa đủ chín tuổi, ngươi lại muốn làm chuyện như vậy với hắn? Ngươi thật sự muốn nam nhân đến phát điên rồi sao?

“Ái phi, bồn Vương tắm xong rồi!”

Đột nhiên, một đôi mắt to sáng ngời quá đáng xuất hiện trước mắt. Quý Du Nhiên giật mình, mới phát hiện Phụng Dục Minh đã tắm xong đi tới.

Vết bẩn trên mặt rửa sạch, lại lộ ra làn da sạch sẽ màu mật ong, mái tóc màu đen lau đến khi khô một nửa, chỉnh tề xoắn ở phía sau, cả người lập tức nhẹ nhàng khoan khoái không ít. Bộ đồ ngủ trên người, che phủ người cực kỳ chặt chẽ, chỉ có thể để cho nàng ngửi thấy mùi thơm ngát nhàn nhạt của xà bông, còn có mùi nam tính nồng nặc trên người hắn.

Đột nhiên có một kích động: Nàng muốn cởi quần áo của hắn, xem thật kỹ xem rốt cuộc hắn có phải là nam nhân bình thường hay không!

Nhưng mà, làm như vậy không khỏi hơi quá càn rỡ đi? Hơn nữa, nam nhân bình thường có bao nhiêu, nàng cũng không biết! Đồi trước nhìn thoáng quá, đến bây giờ cũng chỉ có một chút ấn tượng đáng thương. Chẳng lẽ, nàng còn phải đi tìm thêm vài nam nhân so sánh?

Thôi đi! Quý Du Nhiên, người còn chưa đói khát đến mức đó chứ? Đừng suy nghĩ nữa!

Nhưng mà, trong lòng ép buộc mình không được nghĩ sâu, đầu óc của nàng lại không kiềm chế được mà càng nghĩ về phương diện kia. Khóe mắt lặng lẽ hướng xuống dưới, mặc dù cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng trong lòng đã không nhận được mà nhận nhạo, trên gương mặt cũng không nhận được nổi lên rặng mây hồng.

“Ái phi, nàng làm sao vậy?” Thấy thế, trên mặt Phụng Dục Minh hiện lên vẻ nóng nảy, vội vàng bỏ lên giường sờ lên trán nàng, “Không nóng mà!” Lại sờ mặt nàng, “Thật nóng! Ái phi, nàng lại phát sốt?” Lập tức trong đôi mắt chứa đầy nước mắt, “Có ai không, mau tới đây! Đi kêu Liễu Thái y tới! Ái phi nàng lại phát sốt!”

“Chàng ngốc này!”

Nhìn hắn giật nảy mình, dáng vẻ hận bản thân không thể lập tức chạy đi kéo Liễu Thái y tới, trong lòng Quý Du Nhiên mềm nhũn, yếu ớt khẽ quát một tiếng.

Lúc này trong lòng Phụng Dục Minh cũng vừa động, cảm thấy hình như là lạ ở chỗ nào: “Ái phi?”

Nhếch miệng, đôi tay Quý Du Nhiên nâng mặt hắn lên: “Chàng ngốc.”

“Hả, ái phi?”

“Ta sinh đứa bé cho chàng, có được không?”

“Đứa bé?” Mắt thoáng chốc trừng đến tròn trịa, Phụng Dục Minh hiển nhiên ngây ngẩn cả người.

“Đúng vậy, đứa bé.” Quý Du Nhiên cười nói, “Một dung hợp giữa máu của chàng và ta, hài tử lớn lên giống ta cũng giống chàng, cũng kéo dài huyết mạch của chúng ta.”

“Được!” Nghe sự miêu tả của nàng, hình như có vẻ chơi rất tốt, Phụng Dục Minh hớn hờ gật đầu.

“Như vậy, bây giờ chúng ta bắt đầu chế tạo luôn đi!” Quý Du Nhiên liền cười, ngẩng đầu đưa đôi môi đỏ mọng lên, chậm rãi dán lên môi hắn.

Thân thể Phụng Dục Minh lập tức cứng đờ, “Ái phi – umh!”

Không cho hắn có cơ hội nói chuyện, Quý Du Nhiên đã đưa đầu lưỡi vào thăm dò trong miệng hắn, đôi tay đôi thành vòng trên cổ hắn, đầu lưỡi tìm kiếm trong miệng hắn, tìm kiếm, khi tìm được đầu lưỡi của hắn, lập tức nhẹ nhàng quấn quanh lên, quấy rầy từng chút từng chút một.

Cảm giác này, thật kỳ quái. Phụng Dục Minh chau mày. Ấm ướt nhớp nhúa, vốn rất không thoải mái, nhưng tại sao hắn lại cảm thấy thoải mái chứ? Hơn nữa, khi môi nàng và môi hắn kề nhau thật chặt, nhẹ nhàng vuốt ve, còn có lưỡi của nàng, mềm mại trên chốc hắn, cũng khiến cho trong lòng hắn dâng lên một nỗi kích động, hình như muốn làm chút gì. Loại kích động này, hắn nhớ mang máng đến động phòng cũng từng sinh ra, nhưng mà bởi vì cái gì, hắn thật sự đã quên. Chỉ có điều, kiểu này rất thoải mái là đúng, ngay cả... Thoải mái đến mức cả người hắn cũng nóng lên.

“Ha ha.” Không biết từ lúc nào, môi đỏ mọng mềm mại che trên môi hắn đã không thấy, thay vào đó là một ngón tay xinh đẹp thon dài trắng nõn trẻ trung, “Chàng ngốc, chàng nhớ thờ chứ?”

Lúc này mới phát hiện hơi thở của mình kìm nén đến khó chịu, thiếu chút nữa muốn ngắt đi. Phụng Dục Minh vội vàng hít sâu một cái, lại ngược mắt nhìn nàng: “Ái phi, nàng... Nàng đang làm cái gì vậy?”

“Làm chuyện mà chỉ phu thê chúng ta mới có thể làm!” Quý Du Nhiên cười, kéo tay hắn vào bên trong, sau đó thuận thế đẩy! Rồi để cho hắn ngã trên giường mềm mại, tiếp theo cúi người, lần nữa đưa môi đỏ mọng lên nhẹ nhàng hôn hắn.

Có kinh nghiệm trước, lần này Phụng Dục Minh không ngốc không hồ đồ như vậy nữa, nhưng cũng không có bao nhiêu thuần thực. Chỉ có điều, bây giờ, hắn cũng không có bao nhiêu thời gian đi quan tâm đến cảm nhận trong đầu, bởi vì –

“Umh, nàng, sao nàng lại cởi quần áo của ta?” Trước ngực bỗng nhiên chợt lạnh, hắn vội vã giữ lấy vạt áo bị cởi ra, mặt kinh hoảng khẽ kêu lên.

“Không cởi quần áo, sao làm được chuyện sinh con?” Quý Du Nhiên cười, đầu ngón tay hoạt động qua lại trên ngực hắn, mùi hương hoa lan dịu dàng nhẹ nhàng khoan khoái chui vào lỗ mũi, khiến cho đầu óc của hắn càng thêm choáng váng.

Nhưng kích thích do đầu ngón tay nàng khiến cho thân thể của hắn không tự chủ được mà căng thẳng, ngay cả đầu ngón chân cũng cong lên. “Không... Không được...” Trong lòng rối bời, hình như thân thể cũng không chịu sự khống chế của mình rồi.

Phụng Dục Minh cảm thấy rất khó chịu, rất phiền muộn, cũng rất... Dù sao, chính là đủ các cảm giác kỳ quái, để cho hắn không tự chủ được muốn

chống lại.

“Ha ha, nói chàng là kẻ ngốc, chàng vẫn thật sự là kẻ ngốc.” Thấy thế, Quý Du Nhiên cười, môi đỏ mọng tiếp tục mở hôn trên môi hắn, một tay mềm mại cầm lấy tay nắm chặt vạt áo của hắn, một tay khác, chậm rãi theo ngực đi xuống, vừa đến chỗ eo bụng, lục lọi đến chỗ một thứ gì đó (Không cho hiểu sai! Hiểu sai đi đối diện bức tường!), rồi dùng sức lôi kéo!

“A!” Phụng Dục Minh lập tức cảm thấy nửa người dưới thả lỏng, càng trở nên lạnh lẽo. Vội vàng định đẩy nàng ra đứng dậy, lại phát hiện không đẩy được. Hai chân lay động mấy cái, hắn nhảy bèn phát hiện được – “Nàng nàng nàng.. Nàng cởi quần của ta!”

“Đứng vậy!” Quý Du Nhiên cười nói, tiện tay ném khăn tay xuống, ngón tay ngọc trẻ trung đưa vào phía trong bắp đùi hắn, rồi chậm rãi vuốt ve lên trên.

Phụng Dục Minh giật mình một cái, chỉ cảm thấy trong đầu hoàn toàn trống rỗng, không thể suy nghĩ cái gì. Trong đầu của hắn, chỉ có thể cảm thấy môi mềm mại của nàng, nàng khẽ chạm lửa trên ngực hắn, thỉnh thoảng một tay lục lọi, còn có tay đưa vào bên đùi hắn, từ từ, từ từ đi lên một chút cảm xúc lạnh lẽo vòng quanh.

Dần dần, dần dần, cả người kéo căng đến chặt hơn, quả đấm của hắn nắm chặt, ngay cả hàm răng cũng cắn chặt. Còn có một cảm giác hốt hoảng, theo tay nàng chuyển dời lên trên, càng phát ra rõ ràng, cũng tích tụ từng điểm một, cho đến khi tay nàng lên đến phía trên nhất, bắt đầu đụng chạm một chút vào chỗ nào đó ở bụng dưới của hắn, cũng linh hoạt bắt đầu định cởi quần lót của hắn đi –

“A a a! Nàng lưu manh!”

Không chịu nổi! Hốt hoảng kêu to bật thốt lên, cũng không biết hơi sức từ đâu, một tay hắn đẩy nàng ra, tay chân luống cuống kéo quần, rồi mặt đỏ bừng lên, lớn tiếng gào thét, chạy thẳng ra cửa chạy ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 54.1: Lôi kéo đồng minh

“Này!”

Quý Du Nhiên sững sờ, đợi đến khi phản ứng kịp, Phụng Dục Minh đã chạy như một làn khói ra khỏi cửa, đảo mắt cũng không trông thấy bóng dáng.

“Người này...” Không tự chủ khẽ nín thở, Quý Du Nhiên tò mò về mất mát, “Chẳng lẽ kỹ xảo của ta quá mới lạ rồi hả?” Nhưng nàng rõ ràng phát hiện thân thể của hắn cũng có phản ứng mà!

Hơn nữa, là ai mới vừa rồi thề son sắt nói về sau sẽ không bao giờ rời khỏi bên người nàng chứ? Nhưng bây giờ, mới phát sinh một chuyện nhỏ bé tí tẹo như vậy, hắn đã la to chạy trốn thật xa.

Haizzz, lời nam nhân nói quả thật không thể tin.

“Vương phi.” Lặng lẽ, một tiếng kêu nhỏ vang lên từ ngoài cửa ra vào.

Ngẩng đầu lên nhìn, lại là Lý ma ma tỏ vẻ lúng túng, chắc hẳn bà cũng thấy được tình hình Phụng Dục Minh kéo quần lên chạy như điên ra khỏi phòng rồi? Trên mặt không tự chủ dâng lên vẻ đỏ ửng, Quý Du Nhiên khẽ hí mắt, “Chuyện gì?”

“Lão nô có đôi lời, không biết có nên nói hay không?”

“Cứ nói đi!” Lời đã đến khóe miệng rồi, không để cho bà nói bà cũng sẽ nói chứ?

“Thân thể ngài còn suy yếu, chuyện nam nữ này vẫn đợi sau này hãy nói thôi!” Cung kính đứng trước đầu giường, Lý ma ma ngượng ngùng nói.

Trên mặt thoáng chốc nóng hừng hực, Quý Du Nhiên cúi đầu thấp hơn một chút: “Chuyện của ta và Vương gia, ta tự có chừng mực.”

Lý ma ma vẫn còn tận tình khuyên nhủ: “Vương phi, trong lòng ngài có Vương gia, trong lòng nô tỳ cũng vui mừng. Nhưng mà... Không phải nô tỳ lắm mồm, ngài cũng biết tình huống của Vương gia. Vương gia như vậy, nài chỉ có thể từ từ từng chút từng chút một, tiến hành theo chất lượng, tuyệt đối không thể đột nhiên náo loạn ra như hôm nay, sẽ dọa Vương gia chạy mất!”

Chạy thì chạy đi! Quý Du Nhiên bĩu môi, vô lực nằm vật xuống. Thiêu đốt một lúc, trong xương nàng cũng chột dạ, trời mới biết vừa rồi mình phát bệnh thần kinh gì. Bây giờ Phụng Dục Minh chạy, nàng d1len d4nl 3q21y d0n cũng tỉnh táo lại, lập tức vút ý tưởng hoang đường sang một bên, chỉ nhỏ giọng nói: “Ta đói rồi.”

“Nô tỳ cho người nấu cháo đậu đỏ bo bo, đang trong nồi nóng lắm, để bung lại cho ngài!” Lý ma ma vội nói, vội vàng lác mình đi ra ngoài.

Đào mất Bình công công cũng mang người đi vào lấy mấy thứ thùng nước tắm ra, ánh mắt lão nhìn Quý Du Nhiên cũng hết sức... Ý vị sâu xa.

Quý Du Nhiên vội vàng quay đầu nhắm mắt lại.

Híp mắt thời gian chừng nửa ly trà nhỏ, giọng nói dịu dàng của Lục Ý truyền đến: “Vương phi, cháo tới.”

Quý Du Nhiên lập tức đứng dậy ăn gần nửa chén cháo, rồi đẩy chén sang bên cạnh. Mắt thấy ánh mắt Lục Ý vẫn còn hồng hồng, người cũng cẩn thận hơn trước kia nhiều, cảm thấy hết sức không được tự nhiên, lập tức trầm giọng nói: “Theo như em nói không cần suy nghĩ lung tung nữa, em chính là người đầu tiên ở bên cạnh ta, bất kỳ ai cũng không thay thế được vị trí của em!”

“Nô tỳ biết.” Lục Ý vội nói, “Chỉ có điều...” Lặng lẽ nhìn tới gần, nàng ghé vào bên tai Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói, “Mới vừa rồi lúc nô tỳ tiến vào, phát hiện Vương gia đứng ở ngoài cửa, nô tỳ muốn gọi Vương gia nhưng Vương gia không cho nô tỳ lên tiếng, đây là thế nào? Ngài lại bắt nạt Vương gia sao?”

Tại sao bọn họ đều cảm thấy là nàng bắt nạt hấn chứ? Quý Du Nhiên kêu to trong lòng. Chỉ có điều – “Em nói Vương gia tựa vào bên ngoài?”

“Đúng vậy!” Lục Ý vội vàng gật đầu.

Nói cách khác, hấn vốn không có chạy xa? Trong lòng Quý Du Nhiên đột nhiên vui vẻ, tất cả không thoải mái mới vừa rồi lập tức tan thành mây khói. Xem ra, lần này hấn thật sự nói lời giữ lời, chính là xảy ra chuyện gì cũng đều ở bên cạnh nàng. Nam nhân này... Nếu nói hấn không phải là nam nhân, người kia có thể coi là nam nhân sao?

Tâm tình lập tức thật tốt, khẩu vị cũng mở rộng ra, nàng lấy nửa chén cháo còn dư lại uống vào, lại uống một chén thuốc, rồi nửa nằm trên giường giả vờ ngủ say. Lập tức trong ngoài đều yên tĩnh lại, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới hấn ở bên ngoài bảo vệ nàng, Quý Du Nhiên đã cảm thấy cả người cũng ấm áp, rất nhanh đã ngủ thật say.

Một giấc ngủ đến ban đêm, đột nhiên nghe thấy Bình công công ở bên ngoài nhỏ giọng kêu lên: “Trời ơi, sao Vương gia ngài lại ở chỗ này? Nhanh lên một chút, chúng ta trở về Tây sương phòng nghỉ ngơi đi!”

“Không cần, bản Vương không muốn cách xa nơi này!” Phụng Dục Minh lập tức từ chối, mặc dù giọng nói ép tới thấp nhất, nhưng cũng không thoát khỏi được lỗ tai của nàng.

“Vương gia! Vương phi ngài ấy đã ngủ rồi, ngài có thể yên tâm. Lại nói ngài cũng mệt mỏi lâu như vậy...”

“Không!”

...

Tai nghe ồn ào phía ngoài, con buồn ngủ của Quý Du Nhiên biến mất, nghiêng tai lắng nghe bọn họ cãi cọ vài câu, khóe miệng dần dần vênh lên càng cao.

Lục Ý nhỏ giọng nói: “Vương phi, ngài có muốn đi nói hai câu không?”

“Thôi đi! Chính Vương gia muốn canh giữ ở kia, ta lại không ép Vương gia, ta có gì hay để nói?” Khinh thường bĩu môi, Quý Du Nhiên quay đầu lại, “Để Vương gia đi thôi! Một lát nữa Vương gia không kiên trì nổi, ta lại muốn xem Vương gia sẽ lựa chọn như thế nào!”

Thật ra thì, ngài chính là muốn nhìn biểu hiện sau này của Vương gia đi? Lục Ý thầm nói trong lòng, rồi không cần nhiều lời nữa, chỉ dùng tâm hầu hạ Vương phi.

Dần dần, sắc trời âm u xuống, chân trời đã có thể nhìn thấy bóng dáng vàng trắng tròn.

Ngủ thời gian dài như vậy, bây giờ đã hơi không buồn ngủ, Quý Du Nhiên liền nằm trên giường nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, chẳng biết Bình công công tiến vào từ lúc nào, gương mặt âm trầm: “Vương phi, Vương gia ngủ thiếp đi.”

“Ồ.” Quý Du Nhiên lạnh nhạt lên tiếng.

Trên mặt Bình công công cũng sắp nhỏ ra mực: “Vương gia ngài ấy đang ở bên ngoài, ngủ thiếp đi!”

“Ta biết rõ mà!” Quý Du Nhiên vẫn còn tỏ vẻ lạnh lùng, “Tự Vương gia muốn ngủ ở bên ngoài, chuyện liên quan gì đến ta?”

Rõ ràng Vương gia bị ngài hù dọa chạy ra! Bình công công cực kỳ khó chịu, nhưng nhìn dáng vẻ chuyện này không liên quan gì đến ta của Vương phi, lời vừa ra đến khóe miệng lại cứng rắn nuốt vào. Rồi giận dữ xoay đầu đi: “Dạ, nô tỳ biết rồi.” Lập tức sai bước đi ra ngoài.

Cũng không lâu lắm, Lục Ý bưng nước trà đi vào báo cáo: “Bình công công và Lý ma ma khiêng Vương gia đi Tây sương phòng rồi.”

“Thật sao?” Trong lòng có mất mát nhàn nhạt, khóe miệng Quý Du Nhiên nhếch lên nở nụ cười nhạt – hai người kia rõ ràng chính là muốn tranh cãi với nàng! Nhưng mà muốn chứng minh gì với nàng chứ? Đơn giản ăn vài miếng cơm tối, lại uống thuốc, nàng để Lục Ý trở về nghỉ ngơi, còn bản thân thì ôm

chấn lẫn qua lộn lại.

Một vầng trăng tròn treo chân trời, ánh trăng mỏng lung xuyên qua cửa sổ mở hơn một nửa chiếu vào. Gió lạnh trong núi từ từ quét qua, mang đến mát mẻ của nước hồ, cùng với hơi thở của hoa cỏ cây cối xanh tươi, rất có thể khiến tâm tình người ta yên ổn.

Nhưng mà, tâm tình đã sớm không còn yên tĩnh như ban đầu, mới vừa nhắm mắt lại, cảnh tượng đêm đó như thoáng hiện trước mắt: Thái tử điên cuồng, ánh trăng âm trầm, nước suối lạnh lẽo, còn có tiếng chim hót buồn bã trong núi, làm nổi bật Thái tử máu tươi khắp người, cùng với nụ cười khát máu trên mặt hắn, hắn không hề kiêng dè chút nào nhào về phía nàng, còn lớn tiếng kêu gào...

“Không!”

Hoảng sợ mở mắt ra, Quý Du Nhiên lại không dám nhắm mắt lại nữa.

Lúc này, nếu như có người có thể ở bên cạnh cùng với nàng thì tốt biết bao. Khẽ cắn môi dưới, nàng bắt lực nghĩ đến trong lòng. Nàng cần một cái ôm ấm áp vào trong ngực, tiếp nhận nàng, trấn an nàng, cho nàng yên tĩnh. Nhưng mà –

“Chàng ngốc, chàng ở đâu?” Khóe mắt không nhận được ướt át, Quý Du Nhiên nhẹ giọng kêu lên.

Ken kết – Giống như nghe thấy tiếng nàng kêu gọi, một giây kế tiếp, cửa phòng bị người đẩy ra, một bóng đen lăm lăm la lăm lét dò vào xem xét, ngay sau đó cả thân thể cũng chui vào, sau đó xoay người khép cửa lại, một đầu chui vào trong màn, sột soạt giống như con cá chạch chui vào trong chăn, cũng thuận thể ôm Quý Du Nhiên vào trong ngực, rồi bật ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Từ đó, tiếng hít thở đều đều vang lên bên tai, không có đoạn sau.

Quý Du Nhiên lại không nhận được mà kích động.

Chàng ngốc! Nàng thật sự muốn nhảy dựng lên kêu to. Hắn trở lại! Khi nàng đang cần hắn, hắn rút cuộc trở lại!

“Chàng ngốc, chàng ngốc.” Cuối cùng không hề đánh thức hắn, Quý Du Nhiên chỉ nhích người sát lại gần bên hắn, hít sâu mùi hương quen thuộc trên người hắn, rồi yên tâm nhắm mắt lại, dịu dàng gọi hắn mấy tiếng, cuối cùng yên tâm ngủ.

Cả đêm không mộng mị.

Sáng sớm ngày hôm sau tỉnh lại, khi Bình công công và Lý ma ma phát hiện Phượng Dục Minh lại hơn nửa đêm chạy đi, sắc mặt hai người đều không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 54.2: Lôi kéo đồng minh

Nghỉ ngơi một đêm, cộng thêm tâm tình rất tốt, tinh thần của Quý Du Nhiên đã khôi phục hơn phân nửa, lập tức hạ lệnh trọng thưởng cho tất cả người trong Vương phủ cả đêm vào núi tìm kiếm nàng, cũng cho Thái Bình ba ngày nghỉ ngơi, rồi đuổi những người không có nhiệm vụ ra ngoài, chỉ để lại ba người Bình công công, Lý ma ma còn có Lục Ý.

Bởi vì Phượng Dục Minh vô hình phản bội, trên mặt Bình công công và Lý ma ma đều rất không nén được giận, hai người đều như đầu gối đứng bên cạnh. Lục Ý ngược lại tỏ ra ân cần, cố gắng hầu hạ Quý Du Nhiên đạt tới thoải mái khoan khoái.

“Được rồi, em cũng tạm thời nghỉ ngơi chút đi!” Bởi vì vẫn còn mang bệnh, cho nên Quý Du Nhiên chỉ ở trên giường rửa mặt đơn giản, rồi đẩy Lục Ý ra nhìn về phía hai người Bình công công, “Bình công công, Lý ma ma, hai người biết ta lưu lại hai người vì lý do gì không?”

“Thứ cho lão nô ngu độn, kính xin Vương phi chỉ rõ.” Bình công công vội nói, tuy lời nói tỏ vẻ cung kính, nhưng trong giọng nói còn có thể nghe thấy bất bình rõ ràng.

Quý Du Nhiên lơ đãng cười cười, “Ta biết rõ hai người vẫn chưa hoàn toàn xem trọng ta, cảm thấy Vương gia đối xử với ta quá tốt, mà ta thật sự không có lương tâm, vốn không xứng với tấm lòng ơn chân thật của Vương gia, đúng không?”

“Lão nô không dám!” Bình công công vội nói.

Là không dám, mà không phải là không đúng. Đáp án này đã rất rõ ràng. May mà nàng đã sớm chuẩn bị tâm tư, Quý Du Nhiên lại nói: “Như vậy cũng tốt, chứng minh hai người đều thật lòng để Vương gia vào trong lòng, cũng sẽ không nịnh nọt gấp sao hay vậy, càng sẽ không để người ngoài cùng chung sức tới mưu hại Vương gia, ta cũng có thể yên tâm mà to gan nói rõ ràng những lời này với mấy người.”

Nghe thấy lời ấy, sắc mặt Bình công công và Lý ma ma lại thay đổi, một lần nữa đồng loạt nhìn về phía Quý Du Nhiên.

Quý Du Nhiên liếc nhìn Phượng Dục Minh vẫn nằm ở giữa giường ngủ đến yên ổn, sắc mặt lập tức hiện lên nụ cười yên ổn. “Thật ra thì, ta kêu các người đến, là muốn nói cho các người biết, đêm hôm đó ở trong khe núi, ta chính xác ở chung một chỗ với Thái tử. Thái tử cũng thật sự bởi vì ta mới có thể biến thành như vậy.”

“Thật sự có chuyện này sao?” Bình công công, Lý ma ma kể cả Lục Ý đều thay đổi sắc mặt trong thoáng chốc.

“Nhưng mà, Vương phi ngài không phải nói...” Lục Ý tỏ vẻ không thể tin khề nói.

Quý Du Nhiên cười cười, “Không phải em vẫn giống vậy một mực chắc chắn ta không gặp gỡ Thái tử ở trong rừng trúc sao?”

“Đó là bởi vì nếu như nô tỳ thừa nhận, vậy danh tiết của Vương phi ngài đã xong rồi! Còn có Hoàng hậu nương nương và Thái tử phi, bọn họ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ngài!”

“Ta đương nhiên biết, cho nên sau đó khi bọn họ ép hỏi ta cũng một mực phủ nhận rồi.” Quý Du Nhiên cười nói.

“Nhưng mà, tại sao lời Thái Bình nói cũng thật như vậy? Chẳng lẽ trước đó hai người đã khớp khẩu cung rồi sao?” Bình công công vội hỏi.

“Không có.” Quý Du Nhiên lắc đầu.

“Vậy tại sao -”

“Chuyện này, cũng chính là trọng điểm mà hôm nay ta muốn thảo luận cùng với các người.” Từ từ nâng mặt lên, Quý Du Nhiên hít sâu một hơi, từ từ nói chuyện đã xảy ra từ buổi trưa ngày đầu tiên đến sáng sớm ngày thứ hai, ngay cả Thái tử muốn cường bạo nàng, bị nàng cắn nát đầu lưỡi, thậm chí còn cả chi tiết tiểu Hắc cần bị thương chân hấn cũng không bỏ qua.

Sau khi nói xong, cả phòng rơi vào yên lặng như chết.

Ánh mắt Bình công công nhìn nàng lại thay đổi, Quý Du Nhiên mím môi: “Bình công công, ta biết rõ bây giờ mọi người vẫn còn xem thường ta. Mọi người vốn cảm thấy ta quá dở hơi, nếu không phải Vương gia vẫn che chở ta, mọi người mới không cho ta sắc mặt tốt mà nhìn. Nhưng bây giờ ta và Thái tử có thân thiết da thịt, vậy thì cùng với mất trinh, cũng chính là phản bội Vương gia, mọi người không muốn liếc mắt nhìn ta cũng hợp tình hợp lý. Chuyện này là ta đáng đời, ta quá ngu ngốc, cũng quá dễ dàng, mới có thể đưa đến tình cảnh như ngày hôm nay. Nhưng mà, ta cũng phải nói cho các người biết, nếu đã thành Dật Vương phi, vậy cả đời ta đều là thê tử của Vương gia, cho dù các người phản đối, vậy cũng vô dụng! Dù sao bây giờ Vương gia nghe lời của ta nhất!”

Khóe miệng của Bình công công nhếch lên, điều này mà nàng ta cũng coi như tự chuộc lỗi? Rõ ràng chính là đang uy hiếp mà? Vội vàng cúi đầu, vẫn câu nói kia: “Lão nô không dám.”

Quý Du Nhiên thở dài một hơi: “Ta mặc kệ bây giờ trong lòng mọi người nghĩ như thế nào, hôm nay ta nói thật cho các người, chính là muốn cho các người biết: Ta coi các người như người của mình. Trong Vương phủ này lắm thầy nhiều ma, ta không biết nên tin tưởng người nào, nhưng hai vị nhìn Vương gia lớn lên từ nhỏ, còn Lục Ý là nha đầu cận thân của ta, nếu như ba người các người mà ta cũng không thể tin tưởng, ta thật sự không biết còn ai đáng để ta tin tưởng nữa.”

“Thật lòng thật dạ của nô tỳ (nô tài) với Vương gia (Vương phi) có trời đất chứng giám, xin Vương phi minh xét!” Lời vừa nói ra, ba người vội vàng quỳ xuống cùng kêu to lên.

“Đều đứng lên đi!” Quý Du Nhiên khoát khoát tay, “Hôm nay ta có thể nói ra lời này, cũng chính là nhận các người đều là người mình. Về sau một khi gặp chuyện gì, ta cũng chỉ biết thương lượng với các người. Trước kia là ta không đúng, ta tự cao tự đại, cho rằng ta thông minh linh hoạt, chỉ dựa vào sức của bản thân là có thể áp đảo bọn họ. Nhưng mà chuyện đêm đó để cho ta hiểu ra, ta còn quá ngây thơ rồi. Ta chỉ là một nữ tử yếu đuối, bản về thể lực ta cũng chỉ dựa vào Thái hậu, bản về khí lực ngay cả Thái tử bị thương ở chân ta cũng đánh không lại, bản về tâm cơ ta còn không phải là đối thủ với ngay cả nha đầu bên cạnh, ta muốn đơn độc hăng hái chiến đấu, vốn không khác nào tự tìm đường chết. Cho nên ta muốn để cho các người làm tay trái tay phải của ta, ít nhất gặp phải chuyện gì thì giúp ta nghiên cứu xem xét cẩn kẽ, ta cũng sẽ không đến nỗi thua quá thảm.”

Sắc mặt ba người lập tức trở nên nghiêm túc, im lặng đứng bên cạnh không nói lời nào.

Quý Du Nhiên lại nói tiếp: “Ta hiểu biết rõ Lục Ý, cho dù ta làm cái gì em đều sẽ ủng hộ ta. Về phần Bình công công, Lý ma ma, ta hiểu biết rõ hai người chỉ một lòng muốn tốt cho Vương gia. Cho nên chỉ cần là chuyện có liên quan đến Vương gia, các người đều sẽ không coi nhẹ. Nhưng mà bây giờ Vương gia đã sớm cùng ta vui buồn có nhau, cho nên chuyện của ta cũng chính là chuyện của Vương gia, chỉ muốn các người còn nghĩ đến để cho Vương gia sống bình thường tiếp, các người cũng phải nghe lời của ta!”

Sắc mặt của Bình công công và Lý ma ma lại thay đổi, vẫn cùng đồng thời quỳ xuống đất: “Nô tỳ (lão nô) nghe theo tất cả Vương phi sắp xếp!”

Rất tốt. Bây giờ, hai người này ít nhất coi như đã tiếp nạp nàng một nửa rồi nhỉ? Quý Du Nhiên nghĩ tới: Cho dù như thế nào, chỉ cần lòng của Phượng Dục Minh còn đang đứng về phía nàng, như vậy mấy người bọn hấn chính là một nhóm người chung lợi ích, người ngoài rất khó công phá. Cho nên bây giờ nàng muốn chính là Phượng Dục Minh ngoan ngoãn nghe lời nàng nói.

Khóe miệng cuối cùng hiện lên nụ cười thoải mái, nàng kêu Lục Ý đỡ hai lão nhân dậy, rồi nghiêm mặt nói: “Lời nói nhảm khác ta không nói nhiều, sở dĩ

ta gấp gáp gọi các người tới như vậy, là bởi vì tình huống bây giờ đã hết sức khẩn cấp rồi. Trong lòng các người cũng nên hiểu, mặc dù thoát nhìn Thái tử tào nhả lịch sự, thật ra thì là người mềm yếu, mọi việc đều vì Hoàng hậu vâng lệnh nghe theo, tâm tư cũng rất nhỏ mọn giống như Hoàng hậu. Lần này ta vừa đánh lại mắng hấn, còn làm hại hấn trọng thương trong người, hấn khẳng định có lòng oán hận. Mặc dù cho đến bây giờ hấn vẫn nói năng thận trọng về chuyện này, nhưng không đảm bảo một ngày nào đó sẽ đường hoàng khai báo với Hoàng hậu. Hoàng hậu vốn nhìn ta không vừa mắt, lại muốn che chở Thái tử phi, vì vậy cũng chỉ có thể lấy ta ra khai đao. Đây cũng không là gì, bà ta hung hăng nữa cũng không thể có khả năng sẽ muốn mạng ta bây giờ, nhưng Thái tử không giống vậy, mặc dù hấn hận ta, nhưng trong lòng cũng có chút tình cảm với ta. Ta hiểu rõ hấn, hấn rất có thể sẽ dồn tất cả ý hận lên người Vương gia. Một người nhìn nhả lịch sự một khi phát điên lên mới là đáng sợ nhất. Vì vậy, từ nay về sau, tất cả các người đều phải cực kỳ cẩn thận, ngàn vạn lần canh chừng phía bên Thái tử đột nhiên ra chiêu đả thương Vương gia.”

Nghe nàng giải thích như vậy, sắc mặt Bình công công và Lý ma ma lập tức thay đổi lớn, Bình công công vội vàng nói: “Dạ, lão nô biết, về sau lão nô nhất định một tác cũng không rời canh chừng Vương gia, cần phải không để cho bất kỳ người lạ nào tiến gần Vương gia một bước!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chương 54.3: Lôi kéo đồng minh

“Người lạ dễ phòng, sợ nhất chính là người thân cận đột nhiên chọc cho hấn một đao! Bọn họ người đồng thể mạnh, chúng ta vốn khó lòng đề phòng.” Quý Du Nhiên thở dài, “Chỉ có điều Bình công công người cũng không cần quá trông gà hóa cuốc, mỗi ngày nên làm gì thì làm đi. Bây giờ Thái tử vẫn còn mang bệnh, sẽ không làm gì chúng ta. Bây giờ việc chúng ta cần làm chính là thăm dò rõ ràng lai lịch những người bên cạnh chúng ta, biết đại khái nên đề phòng người nào. Về phần trong Vương phủ này, tai mắt của Hoàng hậu cũng quá nhiều, chúng ta muốn nhỏ sạch sẽ là không thể nào. Chỉ có điều, ta đều không lo lắng về những người đó, chỉ có Thái Bình đó... Cừu chỉ của nàng ta thật sự quá đặc biệt! Nhưng mà, nàng ta vì ta mà làm rất nhiều, ta hoài nghi nàng ta ngược lại không sâu. Nha đầu này, lòng dạ nàng ta thật sự quá sâu, ta vốn không nhìn thấu. Huống chi nàng ta còn do Hoàng hậu phái tới! Người này chúng ta không thể không phòng.”

“Đúng vậy. Lão nô vẫn nhớ ngày đó khi Vương phi ngài ra từ trong núi ra ngoài, ánh mắt Hoàng hậu nương nương nhìn nàng ta rất không bình thường!” Bình công công vội nói, thay đổi thái độ lạnh lẽo lúc trước.

“Thật sao?” Khi ấy nàng bị sốt quá lợi hại, ngược lại không quan sát được điểm này. Quý Du Nhiên khẽ vuốt cằm, “Như thế xem ra, người này thật sự không đơn giản rồi, vừa mới đầu ta giữ nàng ta ở ngay bên cạnh chính là cách làm chính xác. Người như vậy, nếu như thả vào phía dưới, trời mới biết nàng ta sẽ bí mật bố trí những gì? Chỉ có điều, bây giờ nhiều chuyện như vậy, ta phát hiện nàng ta còn lợi hại hơn những gì ta tưởng tượng nhiều, chúng ta phải canh chừng chặt chẽ nha đầu này. Mà ta sức lực có hạn, nào có nhiều thời gian đi nhìn chăm chăm nàng ta như vậy? Cho nên, các người cũng suy nghĩ biện pháp giúp ta làm thế nào để ràng buộc nàng ta lại!”

“Vương phi, nô tỳ cảm thấy, nếu không ngài giao nàng ta cho nô tỳ đi? Đã nói kêu nàng ta đi theo nô tỳ học thêm chút quy củ, về sau tiện phục vụ tốt cho Vương phi ngài, dù sao thời gian mỗi ngày của nô tỳ ngược lại nhiều, có thể nhìn chăm chăm nàng ta bất kỳ lúc nào ở khắp nơi, chính là không thể tự mình canh chừng, cũng có thể gọi tiểu nha đầu cạnh nhìn, bảo đảm sẽ tìm ra rõ ràng hành tung của nàng ta.” Lý ma ma vội vàng đề nghị.

“Đây cũng có thể xem như một biện pháp tốt.” Quý Du Nhiên gật đầu, “Vậy trước tiên cứ như thế! Còn có Bình công công, nếu như nha đầu này do Hoàng hậu đưa tới, thân phận kia phải có chút dấu vết lần mò theo. Máy ngày nay người làm chân chạy nhiều hơn, đi tìm người hỏi thăm một chút xuất thân của nàng ta đi!” Nàng thật sự rất hiểu kỳ, rốt cuộc là một gia đình như thế nào mới có thể nuôi ra một nữ nhi như vậy?

“Dạ, lão nô biết.” Bình công công liên tục không ngừng lĩnh mệnh, thái độ vừa rồi không chỉ tốt hơn thái độ ban đầu một chút đâu.

Mất thấy một phen thành thật với nhau, ít nhất nàng đã đạt được tin tưởng bước đầu của bọn họ, Quý Du Nhiên cũng không nhận được thờ phào nhẹ nhõm, trên mặt hiện lên nụ cười vui vẻ.

Chờ sau khi Phượng Dục Minh ngủ đến tự nhiên tỉnh dậy, bọn họ đã sớm bố trí thỏa đáng tất cả, tinh thần của Bình công công và Lý ma ma phấn chấn công việc lu bu lên. Nhìn thấy Quý Du Nhiên nửa nằm trên giường mỉm cười nhìn hấn, hấn đầu tiên thoải mái nhếch miệng mỉm cười với nàng: “Ái phi, nàng tỉnh rồi!”

Quý Du Nhiên gật đầu. Chỉ có điều sau một khắc, sắc mặt Phượng Dục Minh lập tức thay đổi, liên tục không ngừng co rúc thành một cục cuộn vào trong chăn, mặt đề phòng nhìn nàng chăm chăm.

Quý Du Nhiên bật cười hi hi một tiếng: “Chàng đang làm gì vậy?”

“Không cho phép nàng coi quần của bản Vương!” Trợn to cặp mắt, hai tay của Phượng Dục Minh ở trong chăn nắm thật chặt dây lưng quần.

Hai gò má của Quý Du Nhiên lại không nhận được ứng hồng: “Chàng đang nói những nói cuội gì vậy? Người nào coi quần của chàng chứ?”

“Không có sao?” Phượng Dục Minh chớp mắt mấy cái, “Nhưng mà, bản Vương nhớ rõ ràng...”

“Vương gia, chắc chàng nằm mơ thôi?” Quý Du Nhiên tỏ vẻ phớt tình hời.

Phượng Dục Minh chính là ngẩn ra, “Là nằm mơ sao?”

“Đĩ nhiên!” Quý Du Nhiên vội vàng gạt đầu, “Ta là một nữ nhi con nhà, sao lại đi cời quần của chàng? Hơn nữa nếu như ta thật sự cời quần của chàng, chàng còn có thể thản nhiên ngủ cùng với ta sao?”

“Cũng đúng!” Lúc này Phượng Dục Minh mới phát hiện mình lại có thể cùng giường chung gối với nàng đây! Không đúng, hẳn nhớ rõ ràng tối hôm qua hẳn ngồi ngoài cửa kia cơ mà, sau đó Bình công công còn khuyên hẳn đi Tây sương phòng nghỉ ngơi đó, nhưng hẳn không chịu, sau đó... Rối loạn, trong đầu hoàn toàn rối loạn, rốt cuộc những thứ kia xảy ra thật hay vẫn là mộng? Nhưng mà, tại sao trí nhớ của hẳn lại linh hoạt như vậy, giống như thật sự xảy ra vậy?

Trí nhớ rối như tơ vò hỗn loạn ở chung một chỗ, vừa giống như mộng, lại vừa giống như không phải, Phượng Dục Minh hoàn toàn rối loạn.

Quý Du Nhiên vội vàng chuyển đổi đề tài: “Vương gia, thời gian đã không còn sớm, chàng có đói bụng không? Có muốn kêu bọn họ truyền bữa cơm trưa lên không?”

“Được, truyền!” Vội vàng nhảy thoát ra khỏi tư duy này, Phượng Dục Minh quyết định – hẳn không cần suy nghĩ nữa! Ái phi nói là nằm mơ thì là nằm mơ đi, ái phi không thể nào lừa hẳn đâu!

Vài ngày sau đó, Quý Du Nhiên đều nằm trên giường tĩnh dưỡng, Phượng Dục Minh vẫn theo bên cạnh nàng, trò chuyện d1en d4nl 3q21y d0n với nàng gọi con chó lớn tiểu Hắc tới vui đùa một chút.

Thỉnh thoảng thập nhị Hoàng tử và Ninh Vương phi cũng sẽ tới thăm nàng một chút, chỉ có điều thời gian mỗi lần dạo chơi đều không quá dài. Mỗi ngày Thái hậu đều sẽ sai người mang thuốc bổ tới đây cho nàng, bên phía Hoàng hậu cũng có, nhưng rõ ràng qua loa hơn nhiều lắm. Chỉ có điều Quý Du Nhiên cũng không thêm để ý, mỗi ngày chỉ cần quan tâm ăn được ngủ được là được.

Thân thể dần dần nuôi dưỡng không sai biệt lắm rồi, cuối cùng ngoài cửa lại nghênh đón một vị khách quý – Phu nhân Thị lang Trương thị, bà ta chủ động xuất hiện!

“Du Nhiên, người không sao chứ? Nghe nói người ngã bệnh, người cũng không biết trong lòng ta có bao nhiêu gấp gáp!” Mới vừa vào phòng, Trương thị lập tức tỏ vẻ ân cần nói.

Ha ha, nàng đã ngã bệnh nhiều ngày như vậy, cũng không thấy có nửa điểm tin tức của bà ta, bây giờ nàng đã tốt lên nhiều rồi, bà ta mới thông thả đi tới, lại còn nói loại lời như thế? Quý Du Nhiên cũng muốn cười.

Thản nhiên đi tới, Trương thị ngồi bên mép giường, chủ động cầm tay Quý Du Nhiên lên, một phen tình ý sâu xa: “Người là đứa bé ngoan, cũng nên hiểu tại sao chúng ta lâu như vậy không thể tới thăm người. Phía trước Thái tử cũng ngã bệnh, hơn nữa còn nặng hơn người nhiều lắm, hơn mười Thái y thay phiên nhau cứu chữa hai ba ngày mới cứu được hẳn về, chuyện này thật sự thiếu chút nữa khiến chúng ta lo đến chết! Cha mẹ người cũng vì lo lắng cho bệnh tình của Thái tử nên mới chậm chạp không đến thăm, nhưng mà không phải bọn họ cũng tặng đồ cho người sao? Hôm nay ta cũng coi như thay bọn họ tới xem một chút, giúp bọn họ truyền một lời. Người là đứa bé ngoan, chắc chắn sẽ không so đo với cha mẹ, đúng không?”

Bà ta cứ mở miệng lại tăng bốc nàng là đứa bé ngoan úp lên đầu nàng, nàng còn có thể nói không sao? Quý Du Nhiên cười khẽ: “Dạ ta hiểu. Phụ thân là Tể tướng đương triều, Thái tử điện hạ lại là con rể của người, người đương nhiên coi Thái tử quan trọng nhất, thêm nữa bệnh tình của ta vốn không nghiêm trọng, bọn họ cùng bên muối muối cũng là chuyện phải làm.”

“Đúng đúng đúng, chính là cái lý này!” Trương thị vội vàng gạt đầu hòa theo.

Quý Du Nhiên lập tức thuận thế hỏi: “Đúng rồi, những ngày qua ta vẫn ở nhà dưỡng bệnh, chưa từng hỏi tình huống bên ngoài, Thái tử như thế nào?”

“Đã tỉnh lại, chỉ có điều thân thể còn rất yếu ớt. Suy nghĩ một chút cũng đúng, một thân một mình ở trong núi rừng, gặp phải sói hoang tập kích, đương sống sờ sờ bị kéo một mảnh thịt từ trên đùi, còn lần từ chỗ cao như vậy té bị thương một cái chân khác, đầu lưỡi cũng bị cắn bể, người còn ngâm trong khe nước thật lâu, nếu đổi lại thành thân thể yếu đuối một chút, chỉ sợ cái mạng cũng đã sớm mất! May nhờ Thái tử là chân long thiên tử, Thái y đều nói chỉ cần tĩnh lại thì không có vấn đề gì, trên đùi cũng không tổn thương đến gân cốt, ngày sau đi lại cũng không có vấn đề gì.”

Thế mà lại không có nhiều vấn đề? Tên cầm thú kia nên gãy tay gãy chân, cả đời làm người tàn phế không thể gieo họa được cho người khác mới đúng! Trong lòng Quý Du Nhiên vô cùng bất mãn, nhưng trên mặt vẫn cười nói: “Đúng là vậy sao? Điều này thật sự nói rõ ràng rằng Thái tử có chân long hộ thể. Nếu đổi lại thành ta, gặp phải chuyện như vậy khẳng định vừa mới bắt đầu đã bị hù chết, những thứ phía sau nghĩ cũng không dám nghĩ đến, ta vốn không chịu nổi dù chỉ một điểm. Cũng không biết là người nào, lại có ý nghĩ kỳ lạ nói rằng ta và Thái tử ở chung một chỗ, điều này sao có thể? Ta một nữ nhi gia, sói hoang thấy ta chắc xé nát ta đi?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 54.4: Lôi kéo đồng minh

“Đúng vậy!” Trương thị liên tục không ngừng gật đầu, trong lòng hơi ngượng ngùng; bà vốn còn định mượn đề tài này tới dò hỏi Quý Du Nhiên một chút, nhìn xem lời nói ban đầu của Quý Du Nhiên là thật hay là giả. Nhưng không đợi nàng hỏi, Quý Du Nhiên đã nói thẳng tất cả ra, còn nói có lý có cứ như vậy, khiến nàng không có khả năng phản bác, Trương thị chỉ đành phải cười làm lành để nghi vấn trong lòng qua một bên.

“A, đúng rồi!” Giống như có tia sáng hiện ra, Quý Du Nhiên chủ động mở đề tài nói: “Di nương, sự kiện ban đầu ta nói cho di nương biết, như thế nào, ứng nghiệm chứ?”

Trương thị dĩ nhiên biết nàng nói về sự kiện Hoàng hậu ban thưởng mỹ nhân cho Thái tử và Dật Vương, trong lòng không khỏi trống rỗng, nụ cười trên mặt cũng hết sức miễn cưỡng: “Đúng vậy, người nói rất đúng.”

“Di nương kịp thời báo cho Thái tử phi chứ?”

“Có báo cho.”

“Như thế nào, Thái tử phi có cảm kích di nương không?”

“Có chứ!” Nói đến cái này, ánh mắt của Trương thị tỏa sáng lấp lánh, “Đại biểu ca của người cũng vì thế mà thăng một cấp quan, đang làm ở Quang lộc tự *, đương của người cũng cao húng!”

(*) Quang lộc tự: là một trong 6 tự trong quan chế Lục tự. Quang lộc tự là cơ quan phụ trách việc cung cấp và nấu rượu lễ, đồ lễ, đồ ăn trong các bữa tế tự, triều hội, yến tiệc cung đình, yến tiệc ân vinh Tiến sĩ.

“Vậy thì tốt.” Quý Du Nhiên tỏ vẻ vui mừng gật đầu. Chỉ có điều, đảo mắt nàng lại lạnh mặt hỏi, “Di nương, di nương có nói cho bọn họ biết chuyện này do ta nói cho di nương ngay từ đầu không?”

“Cái này... Du Nhiên, người cũng biết, trong lòng cha mẹ người và muội muội người đều có chút... Với người.”

“Ta hiểu, ta hiểu.” Quý Du Nhiên vội vàng gật đầu, “Di nương cứ yên tâm, ta không có ý trách cứ di nương. Thật ra thì ta cảm thấy di nương làm rất tốt, chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, di nương đã nói, có thể khiến di nương kiếm được chỗ tốt cũng là một chuyện tốt.”

Lại nói đến đây, hể trong lòng Trương thị biết chút xấu hổ cũng phải cảm thấy xấu hổ. Nên vội vàng nắm tay nàng nói: “Đứa bé ngoan, tâm địa thật rộng lớn. Chuyện này coi như di nương nợ người một nhân tình, bây giờ người chỉ cần nói cho ta biết, người muốn ăn cái gì muốn dùng cái gì? Chỉ cần ta có thể làm được, ta lập tức kêu người tìm đến cho người!”

A, một tin tức để cho nhi tử của bà ta thăng một cấp quan, bà ta lại định dùng chút đồ ăn để đuổi nàng đi? Nữ nhân này không khỏi nghĩ quá tốt rồi! Quý Du Nhiên cười lạnh trong lòng, vội vàng lắc đầu: “Làm phiền di nương quan tâm, bây giờ mọi thứ ăn dùng của ta đều không thiếu, không cần di nương phí tâm.”

“Thật sao?” Trương thị tỏ vẻ hơi thất vọng, cho là trong lòng cũng hiểu bà coi như thiếu Quý Du Nhiên một cái nhân tình. Cái này còn chưa đủ, Quý Du Nhiên lại lập tức tặng nhân tình cho bà: “Đúng rồi di nương, ta còn có chuyện muốn nói với di nương!”

“Cái gì?”

“Chờ lần này sau khi trở lại để đô, di nương ngàn vạn lần dặn dò biểu ca không được tham gia chuyện gì mà vạn người cùng thượng tấu, đó là trò hề mấy người nào loạn ra ngoài, Phụ hoàng biết tức giận lắm! Đến lúc đó hể là người tham dự vào đều sẽ bị chịu phạt, di nương ngàn vạn lần đừng để biểu ca cuốn vào trong cục diện rối rắm này!”

Nghe thấy lời ấy, trong lòng Trương thị hơi hồi hộp!

Vạn người cùng thượng tấu, chuyện này vừa vặn bây giờ mới bắt đầu! Nguyên nhân chính là Nội các học sĩ Giang Nhã Nho bị Ngự sử buộc tội tham ô nhận hối lộ, hơn nữa số lượng khổng lồ, sau khi điều tra là thật, nên bị giải vào nhà giam, chỉ chờ sau thu vắn trăm. Chẳng qua chỉ là vụ án tham ô, xử chém đầu thật sự quá nặng, huống chi Giang Nhã Nho là một học sĩ Nội các, kết giao khắp thiên hạ, văn võ cả triều còn có không ít người là đệ tử của hắn, chuyện này vừa ra, đương nhiên có không ít người kêu oan cho hắn. Vì vậy có vài môn sinh đặc ý đưa ra chủ ý muốn vạn người cùng thượng tấu thỉnh cầu Thánh thượng miễn tội chết cho hắn. Đề nghị vừa ra, đông đảo thanh niên nhiệt huyết rồi rít hừng ửng, con lớn nhất của Trương thị chính là một trong số đó. Bọn họ thậm chí còn vì thế mà mấy lần tụ họp nghiên cứu và thảo luận, chờ sau khi trở lại để đô chọn lựa mấy người có cơ hội tiếp xúc với Hoàng đế tự tay dâng mẫu đơn kiện kia vào trong tay Hoàng đế!

Chuyện này bà cũng tình cờ nghe được trượng phu và nhi tử nói đến mới biết một chút. Bà vốn cũng mang thái độ ủng hộ, dù sao cũng thuận miệng thôi, thành công ngày sau chính là một chiến công, cho dù thất bại, cũng có thể được người nói một tiếng lòng can đảm đáng khen ngợi. Nhưng bây giờ vừa nghe như vậy... “Chuyện này làm sao người biết?”

“Đương nhiên có người nói cho ta biết.” Quý Du Nhiên tỏ vẻ thần bí khó lường, “Nói thiệt cho di nương biết, di nương, thật ra Giang Nhã Nho bị xử vắn trăm, vốn không phải tội hắn tham ô bạc, mà là bởi vì...” Ghé sát vào bên tai bà ta, nhẹ nhàng phun ra một câu.

Trương thị lập tức sợ đến mặt mày trắng bệch, “Bái hồi (Cha chồng nàng dâu vụng trộm) *? Không thể nào?”

(*) Bái hôi: Hành vi này là thói xấu phong kiến cực kỳ không tôn trọng phụ nữ, thường xảy ra ở quần thể trình độ văn hóa thấp và giữa đám người có tư tưởng lạc hậu. Là một từ ngữ mô tả loạn luân, là từ chuyên chỉ quan hệ loạn luân phát sinh giữa cha chồng và con dâu. Bái hôi là tiết mục ác trong hôn lễ, làm nhục cô dâu, không phù hợp với giá trị quan trọng của xã hội chủ nghĩa. Trên sân khấu cha chồng và con dâu đều mặc đồ hóa trang, đều là màu đỏ. Cha chồng mặc giống như quan phục cửu phẩm triều Đường, đầu đội mũ quan màu đen, trên viết hai chữ “Bái hôi” tới biểu diễn. Nguyên nhân do sự kiện cha chồng thông dâm cùng con dâu. (Nguồn: Baik.e.baidu)

“Vô cùng chính xác!” Quý Du Nhiên tỏ vẻ thần nhiên gật đầu, “Chuyện này Phụ hoàng đã sớm biết, chẳng qua e ngại Giang Học sĩ có công hiến nhiều năm cho triều đình nên muốn cho hắn một thể diện, ai ngờ đám thanh niên nhiệt huyết kia không rõ ý tưởng, cứ muốn ồn ào, còn nào loạn muốn điều tra, một khi tra ra, chuyện đâu còn lừa gạt được? Đến lúc đó, Phụ hoàng tức giận là nhất định, di nương nói đi, một khi chuyện đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on xảy ra động tĩnh quá lớn, không chỉ có mặt mũi của Giang Học sĩ không giữ được, chẳng phải mặt mũi của Phụ hoàng cũng bị giảm đến nát bấy giống vậy sao? Phụ hoàng có thể không tức giận, có thể không phạt nặng những người đó sao?”

Vậy cũng đúng. Đối lại là bà, bà cũng không cách nào nhịn được! Trương thị thầm nghĩ, rồi âm thầm kêu may mắn mà bà gặp được Quý Du Nhiên, nếu không thì tử của mình thật sự khó có thể giữ được!

Quý Du Nhiên cũng đang cười lạnh trong lòng: Chuyện này vốn không có bất kỳ kẻ nào nói cho nàng biết, mà ở đời trước nàng tự thân trải qua. Nhưng mà, nàng mới không nói cho Trương thị, thật ra thì mặc dù con trai bà ta có tham dự vào chuyện này, nhưng bởi vì không phải nòng cốt, lại bởi vì có quan hệ dây mơ rễ má với Thái tử phi, cho nên cuối cùng cũng không chịu bao nhiêu trừng phạt, chỉ bị giam trong nhà hai ba ngày rồi thả ra. Nhưng mà, chỉ cần đời này nàng ngăn cản con trai của bà ta không để cho hắn tham gia, đợi quay đầu lại nhìn thấy kết quả của mấy người dẫn đầu, bà ta có thể không gán cảnh ngộ của bọn họ lên đầu con trai mình sao? Đến lúc đó, cảm kích của bà ta với nàng tự nhiên sẽ tăng lên một tầng.

Lại tiếp tục trầm giọng nói: “Dĩ nhiên, mặc dù ta có đường dây tin tức này, nhưng di nương ngài không tin lời ta cũng không nói thêm được cái gì. Quay đầu lại di nương cần thận đi hỏi thăm một chút, thoáng đảo móc chút dấu vết, dĩ nhiên có thể biết được rốt cuộc lời ta nói là thật hay giả rồi.”

“Ôi ôi, lời của người nói, ta còn có thể không tin sao? Di nương đương nhiên tin tưởng người.” Trương thị vội vàng nói.

Bởi vì chuyện lần trước, lần này nàng đã tin lời Quý Du Nhiên nói bảy tám phần, cho nên trong lòng cũng càng khó chịu: Lần này tới đây, nàng vốn nói lời khách sáo kiêm nhân tình của Quý Du Nhiên lần trước. Nhưng mà, nói đi nói lại hỏi lâu, nàng không chỉ một nhiệm vụ cũng không hoàn thành, ngược lại thiếu Quý Du Nhiên thêm một cái nhân tình! Vậy như thế nào mới tốt?

Quý Du Nhiên đương nhiên biết nữ nhân này muốn giữ một khoảng cách với nàng, nên hơi mỉm cười nói: “Di nương, những chuyện này của ta đều là tin vìa vè, gặp di nương thì thuận miệng nhắc đến, không đáng kể chút nào, di nương cũng không cần phải cảm thấy thiếu ta cái gì cả. Chỉ có điều, nếu như di nương thật sự cảm thấy muốn cho ta chút thù lao mà nói, vậy cũng đơn giản, chờ trở về di nương nói giúp ta vài lời hữu ích trước mặt mẫu thân đại nhân và Thái tử phi muội muội đi!”

Thì ra đây chính là mục đích của nàng ta? Nghe thấy lời ấy, trong lòng Trương thị thoáng vui vẻ, “Nhưng mà, trước đó không phải người vẫn mấy lần chơi cứng với bọn họ sao?”

“Đó là bởi vì ta ngốc!” Quý Du Nhiên lập tức thay đổi về mặt u oán, “Trước kia ta cho rằng chỉ cần dựa vào chính mình, có Hoàng tử mẫu là chỗ dựa là đủ rồi. Nhưng mà, thời gian dạo chơi trong Hoàng gia càng dài, ta đã càng hiểu, thật ra thì chỉ dựa vào bản thân mình vốn không đủ. Hoàng tử mẫu bà ấy cũng chỉ bởi vì đau lòng Vương gia mới yêu ai yêu cả đường đi lối về mà đối xử tốt với ta một chút. Đối với một nữ tử mà nói, thật ra quan trọng nhất chính là phải có một nhà mẹ vững chắc! Nhưng mà, trước ta đã khiến quan hệ với phụ thân và mẫu thân cương cứng như vậy, bây giờ muốn đền bù cũng uổng công. Chỉ sợ ta đột nhiên lấy lòng bọn họ, bọn họ còn có thể đi enda4nle3qu2lydo0n cảm thấy ta không có việc gì mà ân cần. Nghĩ tới nghĩ lui, ta biết rõ bây giờ chỉ có thể dựa vào di nương ngài đi vòng một chút cho ta. Di nương và mẫu thân là thân tỷ muội, lời của di nương mẫu thân luôn nghe lọt. Hơn nữa, ta cũng không cầu di nương khen ta thiên thượng hữu địa thượng vô *, chỉ cần lúc thật quan trọng chỉ điểm thêm vài câu là được rồi.”

(*) thiên thượng hữu địa thượng vô: trên trời có mà dưới đất thì không. Lời ít mà ý nhiều.

Yêu cầu của nàng ta chỉ đơn giản như vậy? Trương thị hết sức không tin. Chỉ có điều, nếu như nàng ta đã chủ động đưa đến, mà cũng là việc mình làm được, nàng làm gì mà không đi làm? Thuận miệng khen nàng ta mấy câu mà thôi, nàng nói thì có thể nói, nhưng cả nhà tiểu Trương thị bọn họ sẽ có phản ứng gì, vậy thì không phải là việc nàng có thể nắm chắc. Còn có thể có nhân tình của nàng ta, nàng vui vẻ mà đi làm thôi!

Nên không chút do dự gật đầu: “Việc này không thành vấn đề! Ta sẽ tìm thời cơ thích hợp vì người nói chuyện.”

“Vậy cũng thật đa tạ di nương rồi!” Quý Du Nhiên vội vàng cười, kêu Lục Ý rót trà cho bà ta, cũng tỏ vẻ ân cần nói: “Đây là trà do Hoàng tử mẫu ngày hôm qua kêu người đưa đến cho ta, nói là trà liễu điệp * do nước Thiên La mới tiến cống, là sản vật tốt nhất chỗ bọn họ, một năm cũng chỉ có mười cân, chính bọn họ lưu lại năm cân, năm cân tiến cống cho Đại Lương ta. Hoàng tử mẫu độc chiếm một cân, còn dư lại một nửa ban thưởng cho đại thần, còn sót lại hai cân mới phân cho Hoàng thượng Hoàng hậu Thái tử và các vị Hoàng tử Hoàng tôn, nhưng mà cũng chỉ có danh hiệu mới có thể ném thử một chút mùi vị, những người khác thật sự cả đời đều chỉ nghe thấy tên chứ không được nếm đâu! Di nương ngài hôm nay tới coi như đúng dịp!”

(*) Trà liễu điệp: là lá liễu, xuân hạ thu thập lá non để dùng. Trà liễu điệp tính lạnh không độc, dân gian thường lấy sắc thành nước để tắm, có công hiệu với bệnh sỏi, mụn nhọt ở trẻ con như cây thánh liễu. Trà liễu điệp có công dụng như salicin - về mặt hóa học, salicin có quan hệ gần gũi với aspirin và cũng có tác dụng tương tự trên cơ thể người, khi dùng, nó được chuyển hóa thành axit salicylic, có công hiệu giải nhiệt giảm đau. Mặt khác theo báo cáo lâm sàng, sắc trà liễu điệp thành thuốc có hiệu quả điều trị tốt với chứng viêm đường hô hấp, viêm phổi, viêm bàng quang, viêm tuyến sữa, viêm tuyến nước bọt sinh mủ, viêm da. (nguồn: hecha.cn)

Trương thị đương nhiên cũng từng nghe nói tới tên lá trà này. Sống nhiều năm như vậy, bà cũng biết khi còn bé ở trong thư phòng tổ phụ đã từng người

mùi vị lá trà này, mặc dù tướng công mình lên làm Thái lang, cháu gái làm Thái tử phi, bà cũng không có tư cách uống một ngụm lá trà này, lúc đầu trong lòng vô cùng mong mỏi. Hôm nay rốt cuộc có cơ hội thưởng thức, trong lòng kích động đến không xong, vẫn còn giả bộ thôi thối lá trà nổi lên trên, lại khẽ uống một ngụm “Ừ, mùi thơm mát ngon miệng, rằng mỗi lưu hương, đúng là trà ngon, còn tốt hơn nhiều lá trà ta đã từng nếm.”

“Nói như vậy, di nương thích rồi hả?” Quý Du Nhiên cười híp mắt, “Vậy thì tốt, vừa lúc chỗ này của ta có hai lạng, vậy chia đi nửa lạng cho di nương ngai mang về nhà đi, tiện thể cho biểu ca biểu muội bọn họ nếm thử một chút! Rồi kêu Lục Ý đi gói trà.”

“Làm vậy sao được?” Trương thị nói xong, nhưng khi Lục Ý đưa gói trà tới thì bà không từ chối như thế nào mà đã thu.

Chỉ có điều, nếu đã thu lễ đầy như vậy của người ta, nếu bây giờ bà không cho chút hồi báo có thực chất thì không xong được. Hơi suy nghĩ một chút, Trương thị lập tức nhỏ giọng nói: “Du Nhiên, có chuyện, di nương cảm thấy vẫn nên đề cập một câu với người thì tốt.”

“Chuyện gì?” Quý Du Nhiên vội vàng khiêm tốn hỏi.

Trương thị hơi mím môi, giống như suy nghĩ lại một chút, mới nói: “Ít ngày trước không phải Hoàng hậu nương nương ban thưởng cho Thái tử mười mỹ nhân sao? Trong đó có một người tên Yên Nhiên, rất được Thái tử yêu thích. Cũng bởi vì nàng ta, Thái tử phi đã náo loạn với Thái tử không dưới năm sáu lần rồi, Thái tử phi tuyên bố muốn đuổi Yên Nhiên ra ngoài, Thái tử vì thế mà thiếu chút nữa tát Thái tử phi một cái.”

“Hả?” Quý Du Nhiên lơ đãng cười một tiếng. Chuyện này có liên quan gì đến nàng? Chỉ có điều, rất nhanh, nụ cười của nàng đã cứng ở khóe miệng. Bởi vì Trương thị bổ sung một câu như vậy –

“Hơn nữa... Mặt mày nha đầu kia, có ba bốn phần tương tự người.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 55.1: Tốt nhỏ ra tay

Một nha đầu có dung mạo tương tự nàng, tên cũng có vài phần giống, ngày ngày được đặt ở trước mặt nhìn, Thái tử đây là có ý gì?

Sau khi Trương thị đi, Quý Du Nhiên rơi vào trầm tư.

Hơn nữa, vì người như vậy, hai phu thê Thái tử cũng đã náo loạn đến tình cảnh như thế, nhưng Hoàng hậu vẫn không đuổi người ta đi, đây là xảy ra chuyện gì? Đừng nói Thái tử đột nhiên cứng rắn đòi lưu giữ nàng ta lại, lời này trừ phi là đời sau nàng có lẽ có thể tin.

Nếu nói Thái tử tình cũ khó quên với nàng, nàng càng thêm tuyệt đối không tin. Sống lại một đời, nàng đã sớm không còn là cô nương ngốc ban đầu chỉ biết một lòng xông về phía trước. Nàng sớm hiểu: Nếu quả thật yêu thích nàng, hẳn sẽ không trơ mắt nhìn nàng gả cho nam nhân khác, càng sẽ không để cho nàng bị những người đó giày xéo đến chết. Thậm chí ngay cả đời này, hẳn vốn sẽ không có chuyện không để ý tới nàng mạnh mẽ phản đối mà động tay động chân với nàng, cũng đã đầy đủ nói rõ, trong lòng hẳn, vị trí mà nàng chiếm giữ cũng không quan trọng như vậy. Hoặc nói một cách khác, trong lòng người đó, hẳn vẫn thích nhất chính là bản thân hẳn!

Bởi vì địa vị vững chắc của bản thân, hẳn không chút lưu tình vứt bỏ nàng đổi sang cười muội muội nàng; bây giờ bởi vì không chịu nổi thái độ kiêu căng của Thái tử phi, hẳn ngược lại nhớ tới nàng tốt, không để ý tới sự tồn tại của Dật Vương muốn quay về tốt đẹp với nàng, hẳn ngược lại nghĩ đủ đẹp! Mới chỉ là một Thái tử mà thôi, cũng đã vọng tưởng muốn làm gì thì làm, thử người như thế nếu sau này lên làm Hoàng đế còn không phải huyền ảo đến thiên hạ đại loạn sao? Nhưng mà, thân là con trai thân thể còn khỏe mạnh duy nhất của Hoàng hậu, hẳn không làm Hoàng đế, còn có ai có thể thay thế vị trí của hẳn? Hoàng hậu nương nương là người đầu tiên sẽ không đồng ý. Nhưng mà, nếu hẳn quả thật lên ngôi Hoàng đế, vậy còn có ngày tốt cho nàng và chàng ngốc nhà nàng sao? Hẳn nhất định sẽ tìm cách ép buộc chết Phụng Dục Minh đấy! Quý Du Dung lên ngôi Hoàng hậu, cũng nhất định sẽ tìm hết tất cả mọi cách để diệt trừ nàng người được gọi là người Thái tử yêu, kể cả Thái hậu còn sống cũng không thể bảo vệ bọn họ được chút nào. Bởi vì hai người kia còn không bằng cả đương kim Hoàng đế, bọn họ chính là hai kẻ điên!

Haizzz! Càng nghĩ càng cảm thấy con đường phía trước mong manh, Quý Du Nhiên đầu đầu không dứt.

“Ha ha, nhị Hoàng đế, nhị đệ muội, hai người cũng đừng quá âu yếm chứ?”

Giọng nói dịu dàng vang lên, Ninh Vương phi ngồi ở đối diện nở nụ cười, trong mặt mày nhu hòa hàm chứa một vũng thu thủy, người nhìn thấy mà trong lòng nổi sóng nhộn nhạo.

Quý Du Nhiên ngẩn ra, vội vàng rút tay về, lại phát hiện Phụng Dục Minh nắm được cực chặt, cũng chỉ có thể xấu hổ cười nhẹ: “Đại Hoàng tẩu cũng đừng cười chúng muội, thật sự là Vương gia chàng ấy...”

“Bỏn Vương chính là muốn ở cùng một chỗ với ái phi chứ sao!” Phụng Dục Minh le lưỡi, dính dính dựa lên người nàng.

Quý Du Nhiên né tránh không kịp, gương mặt dính lên hai tầng son thật mỏng bởi vì câu nói rõ ràng của hẳn.

Ninh Vương phi liền cười xua tay: “Nói một chút mà thôi, đều là người mình cả, cần gì khắt trương như vậy? Thật ra thì lời nói trong lòng, nhìn tình cảm hai người tốt như vậy, chúng ta cũng đều vui mừng! Đáng vẻ không giống hai người kia... Haizzz!”

Quý Du Nhiên đương nhiên hiểu nàng ấy chỉ Thái tử và Thái tử phi đôi oan gia, chẳng qua chỉ mỉm môi cười cười: “Còn nói chúng muội đây, gần đây khí sắc của đại Hoàng hậu cũng rất tốt! Chuyện gì xảy ra, thân thể đại Hoàng hậu chuyển biến tốt rồi?”

“Đúng vậy!” Ninh Vương phi cười tùm tùm nói, cả người cũng giống như chìm vào trong cảnh xuân ấm áp, “Thật khó có được đó, mấy ngày gần đây thân thể Vương gia có chuyển biến lớn rất tốt, không chỉ có thể ăn được một chén cơm, còn có thể xuống đất đi lại, nói chuyện nửa canh giờ với ta cũng không thở dốc gì cả. Ta nghĩ, không còn lâu lắm thân thể Vương gia nên tốt lên toàn bộ?” Rồi ngưng ngưng cười một tiếng, “Thật ra thì ta cũng không trông cậy vào Vương gia có thể hành động tự nhiên bình thường như Thái tử Hoàng đệ khác, nhưng dù sao nhìn có thể làm việc nói chuyện bình thường ta đã đủ hài lòng.”

Thật ra thì đây cũng là một nữ nhân số khổ. Quý Du Nhiên thầm nghĩ. Ninh Vương gia sinh ra đã kém cỏi, có bệnh từ trong bụng mẹ ra ngoài, cho dù sau đó có nhiều thuốc tới bổ, cũng như muối bỏ biển, hiệu quả quá nhỏ, cũng chỉ hai người trong cuộc bọn họ còn có thể ôm hy vọng.

Mặc dù trong lòng còn mang chút ngăn cách với nàng ấy, nhưng không khỏi sinh ra mấy phần cảm giác hiểu nhau không cần nói, nói mấy câu trấn an.

Ninh Vương phi cười gật đầu, nhưng mà trên mặt lại dần dần hiện lên vẻ sầu khổ bí ẩn: “Haizzz! Thân thể Vương gia cuối cùng tốt một chút, vốn định tự mình đi thăm phụ hoàng mẫu hậu, nhưng ai biết bây giờ tất cả tâm tư của mẫu hậu đều đặt trên người Thái tử, vốn không rảnh bận tâm đến Vương gia.” Nói oán trách cho hết lời, vội vàng lại giống như đại lượng nói: “Chỉ có điều, thân thể Thái tử bây giờ đúng là còn suy yếu hơn Vương gia, mẫu hậu quan tâm Thái tử hơn cũng là chuyện đương nhiên. Hơn nữa, vì không để cho Vương gia dính thêm bệnh ở bên đó, mẫu hậu còn đặc biệt cho người tới đây dặn dò Vương gia không cần qua thăm, cũng thật lòng suy tính cho chúng ta.”

Nghe ra trong lời nói của nàng ấy có ý tứ trách móc Hoàng hậu nương nương thiên vị, trong đôi mắt chỉ nhìn thấy nhi tử là Thái tử đó, sớm quẳng nhi tử là tên phế vật Ninh Vương này ra sau đầu, Quý Du Nhiên lạnh nhạt cười nói: “Đúng là vậy sao? Ninh Vương và Thái tử đều do mẫu hậu sinh ra, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, mẫu hậu đương nhiên đều đau. Chỉ có điều, một khi thịt trong lòng bàn tay khó khăn hòng rồi, mẫu hậu đương nhiên sẽ cưng chiều thịt trong lòng bàn tay nhiều hơn chút.”

Thịt trong lòng bàn tay, cái này đúng là chỉ Thái tử. Ninh Vương phi nghe rõ, nên tự giễu cười cười: “Đúng vậy, thịt trên mu bàn tay đã đau lâu như vậy rồi, mẫu hậu chắc chết lặng? Cho nên bây giờ cũng thờ ơ.” Mà Thái tử vẫn được mẫu hậu nâng niu trong lòng bàn tay, coi như bây giờ bệnh đã một tháng rồi, nhưng Hoàng hậu nương nương vẫn như cũ nhiệt tình không giảm, mỗi ngày cùng Thái y nghiên cứu tình huống của hắn, tự mình cho hắn uống thuốc, nói chuyện với hắn, quả thật làm đủ đáng về mẫu thân. Người có ánh mắt đều có thể nhìn thấy Hoàng hậu nương nương thiên vị.

Nhưng mà, biết là biết, Quý Du Nhiên chắc chắn sẽ không nói thẳng, nên lạng lẽ nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, cũng không biết gần đây Thái tử như thế nào, tâu đi xem Thái tử sao?”

“Nhìn từ xa xa rồi, mẫu hậu không để cho đến gần. Nói là vết thương trên đùi đã kết vảy rồi, nói chuyện cũng có thể trôi chảy, tinh thần tốt không ít, trước khi trở về để đó có thể khôi phục chừng bảy tám phần!” Ninh Vương phi nói.

Vậy cũng thật tiện nghi cho tên cầm thú kia. Sớm biết như thế, nàng thật sự nên cầm tảng đá đập gãy chân hắn luôn! Quý Du Nhiên giận dữ trong lòng nghĩ, lại nghe Ninh Vương phi nói tiếp: “Đúng rồi, nhị đệ muội, ta thấy muội đã tốt không sai biệt lắm, hai người tính toán khi nào nhận sai với mẫu thân?”

Nghe được lời ấy, trong lòng Quý Du Nhiên xé ra, đầu lại đau. Nhớ ngày đó, vì giành được Liễu Thái y cho nàng, Phụng Dục Minh coi như hung hăng hạ mặt mũi của Hoàng hậu nương nương xuống trước mặt mọi người. Mặc dù sự kiện kia là do Hoàng hậu không đứng trước, nhưng thân là nhi tử trên danh nghĩa của Hoàng hậu, hành động cướp người của Phụng Dục Minh có thể nói là đại nghịch bất đạo. Huống chi sau đó Hoàng đế biết được, lại đặc biệt phái người đi nói Hoàng hậu nấy câu, tiếp theo đó cho tới bây giờ cũng không gặp Hoàng hậu một lần.

Mặc dù có Thái hậu ở giữa điều giải, nhưng bọn họ thân là tiểu bối nhất định phải nhận đòn chịu tội với Hoàng hậu nương nương, chuyện này mới có thể chấm dứt được. Hết cách rồi, quyền lớn một cấp đè chết người!

Nhưng mà, gần đây những ngày qua, Hoàng hậu nương nương vẫn luôn canh giữ bên cạnh Thái tử. Nói cách khác, nếu như bọn họ muốn đi nhận sai, vậy tất nhiên phải đối mặt với hai người Thái tử và Thái tử phi.

Bây giờ, mặc dù ngoài mặt coi như hòa thuận, nhưng hai bên đã sớm như nước với lửa. Lại đang ở trên đầu sóng ngọn gió, nếu bọn họ gặp nhau, hậu quả kia...

Nhưng mà, cho dù trong lòng chống đối như thế nào, Thái hậu nương nương lần nữa thúc giục bọn họ sớm đi qua nhận sai một chút, Bình công công và Lý ma ma cũng cho là hành động lần này rất cần thiết, trong nhiều áp lực nặng nề, bọn họ không thể không làm mặt dày chủ động tìm tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyện Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 55.2: Tốt nhỏ ra tay

“Định vào ngày mai.” Khóe miệng nhếch lên nụ cười khổ, Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói, “Mẫu hậu bây giờ một lòng tập trung vào trên người Thái tử, chúng muội phải người đưa thiệp bảy tám lần, mẫu hậu mới coi như thấy được, khó khăn lắm mới đồng ý cho chúng muội một thời gian qua nói mấy câu với mẫu hậu.”

Lão nhân gia bà ấy cũng không còn bận đến trình độ ngay cả mấy tấm thiệp của bọn họ cũng không có thời gian nhìn chứ? Hành động lần này rõ ràng chính là đang chèn ép bọn họ, muốn cho bọn họ một chút hạ mã uy *. Ninh Vương phi vô lực lắc đầu: “Các muội cũng thật đủ khổ.”

(*) hạ mã uy: ra oai phủ đầu, áp đảo tinh thần.

Quý Du Nhiên bắt đầu dĩ thử dài. Hết cách rồi, cho dù biết phía trước là đầm rồng hang hổ, bọn họ cũng nhất định phải nhắm mắt xông vào!

Đào mất thời gian hai ngày đã qua.

Sáng sớm ngày này, ngay cả Ly Sơn trời quang nhiều ngày như vậy bỗng nhiên thay đổi sắc trời, từng đóa mây đen từ đằng xa bay tới, rất nhanh đã mang đến từng trận sấm sét vang dội, cũng rơi xuống đất từng giọt mưa lớn như hạt đậu. Mưa rơi nhanh chóng trở nên to lớn, giọt mưa đánh vào trên cửa sổ, phát ra tiếng vang rào rào, trước cửa ra vào nhanh chóng tụ tập từng vũng nước nhỏ.

Cho đến khi Quý Du Nhiên rời giường đienddn liequidoon dọn dẹp xong, mưa rơi cũng không hề có dấu hiệu ngừng nghỉ. Mưa lớn như thế, chỉ sợ ra cửa một chuyến cũng khó khăn, nhưng đã nói với Hoàng hậu nương nương hôm nay đi nhận sai, nếu như bọn họ không đi, quay đầu lại Hoàng hậu nương nương sẽ nói như thế nào, bên ngoài những lời nói bóng nói gió kia sẽ truyền đi như thế nào, Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh thật sự không để ý đến, nhưng biết làm sao được mấy người Bình công công quyết tâm cần phải đuổi bọn họ đi ra ngoài, bọn họ cũng không thể làm gì khác hơn là đành phải bất chấp mưa xối xả như trút nước mà đi ra ngoài.

Hai người mang theo lễ trọng đi tới Đông cung, lại thấy trong Đông cung hoàn toàn hỗn loạn, ngay cả người giữ cửa cũng tỏ vẻ khẩn trương, dáng vẻ mất hồn mất vía. Đi vào rồi, thì lại càng thấy cung nữ gã sai vặt bất chấp mưa to chạy qua chạy lại, tình hình càng thêm nhếch nhác hơn ngày đó. Cần thận nghe bọn họ nói chuyện một chút, mới biết được thì ra do thời tiết thay đổi, chân bị thương của Thái tử đột nhiên vô cùng đau nhức, người khó chịu đến cứ lăn lộn trên giường. Hoàng hậu đau lòng đến không thôi, một lần nữa tự mình trấn giữ, cũng gọi Thái y tới khám cho hân, bây giờ còn đang xem đó, bọn họ cố tình lại tới.

Ha ha, đáng đời!

Nghe được tin tức như thế, trong lòng Quý Du Nhiên đột nhiên vô cùng sáng khoái, vội vàng lôi kéo Phụng Dục Minh lập tức chạy tới xem náo nhiệt.

Bên Đông sương kia đã sớm đầy ắp người, cung nữ, thái giám Đông cung, cung nữ, thái giám bên cạnh Hoàng hậu nương nương, cùng với tất cả Thái y, đầy tớ nhỏ đi theo Thái y, rất nhiều người chen chúc đầy đặc vào một chỗ nhỏ nhỏ như vậy, rất nhiều người không có chỗ đứng, chỉ có thể đứng ở trong mưa bị xối thành ướt sũng.

Bên ngoài chen chen lấn lấn một nhóm người, bên trong đương nhiên cũng chen lấn không thể nhúc nhích. Mặc dù bị chặn ở bên ngoài, không nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của Thái tử ở bên trong, nhưng nghe tiếng kêu thê lương của Hoàng hậu nương nương, Quý Du Nhiên đã cảm thấy giá trị đi ra của hôm nay, rất đáng!

Đi theo bên cạnh nàng, Phụng Dục Minh tỏ vẻ mê man: “Ái phi, nàng đang cười gì vậy?”

“Suýt!” Quý Du Nhiên vội vàng đưa tay làm thế đứng lên tiếng, “Vương gia chàng đừng có nói nhảm, ta đang đau lòng!”

“Vậy sao?” Phụng Dục Minh tỏ vẻ không thể tin.

Quý Du Nhiên lặng lẽ bấm một cái bên eo, ép ra hai giọt nước mắt cá sấu, “Dĩ nhiên! Thân thể Thái tử mới có chuyển biến tốt, mọi người mới vừa thờ phào nhẹ nhõm thôi, không nghĩ tới hôm nay lại đột nhiên chuyển biến xấu, ai lại không đau lòng chứ!”

“À.” Phụng Dục Minh đáp một tiếng, nhưng vẫn không tin tưởng lắm.

Quý Du Nhiên lập tức kéo nhẹ mặt hân, “Vương gia, chàng cũng có thể đau lòng, có biết không? Nào, khóc một cái cho ta xem.”

“Hả?” Phụng Dục Minh ngậy ngốc, dùng sức chớp chớp mắt, lập tức biến đổi thành hai mắt đầm lệ long lanh, “Như vậy có thể không?”

Ặc...

Quý Du Nhiên tròn mắt há hốc mồm. Người này thật sự có thể, kêu hân khóc, hân lập tức có thể khóc lên, vốn không cần giống như nàng liễu mạng bấm hông! Nàng ghen tỵ: “Sao chàng làm được vậy?”

“Thì suy nghĩ đến đáng về ít ngày trước của ái phi, bôn Vương lập tức không nhịn được mà đau lòng!”

Đúng vậy! Quý Du Nhiên một lần nữa ngây ngốc. Sao nàng lại có thể không nghĩ tới biện pháp đó?

Haizzz! Thật sự muốn tát cho mình mấy cái tát. Đây đã là lần thứ ba nàng học hỏi kinh nghiệm từ trên người hấn rồi. Càng ngày càng cảm thấy, người này thật ra còn thông minh hơn nàng nhiều lắm, nhưng mình còn luôn miệng gọi hấn là chàng ngốc.. Không biết rốt cuộc ai mới là kẻ ngốc!

Không nhịn được lại cảm tức nheo thêm mấy cái trên mặt hấn.

“Nhị Hoàng huynh, nhị Hoàng tẩu, mẫu hậu gọi hai người đi vào.” Đột nhiên một giọng nói lạnh lùng truyền đến, Quý Du Nhiên vội vàng thu tay lại, phát hiện Bình Cổ biến mất đã lâu lại xuất hiện ở đây.

Một tiểu nữ từ mười ba mười bốn tuổi, đáng ra nên là thời điểm nọ hoa chớm nở xinh đẹp nhất, lại cả ngày lẫn đêm tỏ vẻ nghiêm túc, không hề thấy được dấu vết của thanh xuân đẹp đẽ. Nàng ta không có sắc mặt tốt với bọn họ, Quý Du Nhiên đương nhiên cũng sẽ không nhiều nhiệt tình với nàng ta, chẳng qua chỉ gật gật đầu một cái, rồi cầm tay Phượng Dục Minh, cùng đi vào đông sương.

Trong phòng chật chội giống như nàng dự đoán.

Hoàng hậu nương nương ngồi ở mép giường, Thái tử phi đứng ở đầu giường, một tỏ vẻ ngưng trọng, một cúi đầu khóc khế, những Thái y khác xếp một hàng ở trước giường, sắc mặt mỗi người đều âm trầm, một tiếng cũng không dám thốt ra nhiều.

Hai người đi tới, cùng quỳ trước mặt Hoàng hậu nương nương, Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói: “Mẫu hậu, nhi thần và Vương gia tới nhận sai với ngài.”

“Thôi, đều đứng lên đi!” Hoàng hậu khoát tay, không còn hơi sức để nói.

“Đa tạ mẫu hậu!” Lời này chính là có ý tứ tha thứ cho bọn họ ư? Ít nhất trước mặt người ngoài bày tỏ ý tứ tha thứ. Quý Du Nhiên vội vàng nói cảm ơn, lôi kéo Phượng Dục Minh đứng lên.

Bên ngoài mưa to tầm tã, sắc trời mờ mờ, cửa sổ trong phòng sớm đóng kín, bên trong thấp trên trăm cây nến thật cao. Dưới nhiều ánh nến sáng ngời chiếu xuống, Quý Du Nhiên nhìn thấy đáng về Hoàng hậu nương nương đã sớm không còn quang vinh chói lọi như lúc ban đầu nữa. Hôm nay mặc dù Hoàng hậu mặc rất nặng nề, trên đầu hoa ngọc trên đầu cũng không ít, nhưng gương mặt nhợt nhạt như sáp nến, dưới mắt còn lưu lại hai vết bầm đen, vừa nhìn chính là kết quả lao tâm lao lực thật lâu. Đôi tay nắm chặt tay Thái tử, bà không ngừng lau mồ hôi trên trán cho Thái tử, trong đôi mắt mệt mỏi lộ ra vẻ quan tâm nồng đậm, khiến cho người khác nhìn thấy cũng không nhịn được mà cảm động tình tình mẹ nồng đậm của bà.

Chỉ có điều, nếu như đổi thành Ninh Vương phi và Ninh Vương gia tới đây, trong lòng bọn họ có lẽ sẽ là một cảm nhận khác đi? Quý Du Nhiên trầm nghĩ.

Lặng lẽ liếc mắt nhìn lên giường, đã thấy Thái tử vô cùng không an phận nằm đó. Mặc dù hai mắt nhắm nghiền, nhưng rõ ràng ngủ không được yên ổn. Ngủ quan của hấn càng nhủ chặt một chỗ, sắc mặt trắng bệch, cắn chặt hàm răng, khoe miệng còn thỉnh thoảng đột nhiên bật ra mấy tiếng hừ nhẹ đau đớn. Một bộ đồ ngủ màu trắng đã sớm bị ướt đầm mồ hôi, chân mền trên người cũng không che giấu được, không ngừng lăn qua lộn lại, kêu rên, tình trạng hết sức nhìn thấy mà đau lòng.

Không nhịn được nắm chặt tay Phượng Dục Minh, Quý Du Nhiên nhỏ giọng hỏi: “Đây là chuyện gì xảy ra? Không phải nói đã không sao rồi sao?”

“Vốn tưởng rằng đã không sao. Nhưng ai biết, trời vừa thay đổi, chàng lại biến thành như vậy!” Tiếng nước nở nghẹn ngào thật thấp truyền đến, Thái tử phi siết chặt khăn tay nước nở nói.

Thái y ở bên cạnh vội vàng nhỏ giọng giải thích: “Là vì thần sơ sót, quên trên người Thái tử còn có vết thương, lại còn bị ngâm trong nước suối lạnh lúc nửa đêm, bây giờ gió rét tận xương, về sau chỉ cần thời tiết thay đổi sẽ gây ra đau đớn. Vì vậy tính toán bây giờ, chỉ có thể cực kỳ điều dưỡng, về sau dần dần sẽ không có chuyện gì.”

Nghe lời ấy, ánh mắt Thái tử phi khép lại, lại hu hu khóc.

Ha ha ha! Quý Du Nhiên lại rất muốn ngửa mặt lên trời cười to.

Báo ứng, đúng là báo ứng! Lúc trước nàng còn nói dạy dỗ như vậy với cảm thú này còn không đủ đâu, bây giờ báo ứng đời này đã tới rồi. Nàng thật hy vọng từ nay về sau ngày ngày thời tiết thay đổi, khiến cả đời hấn đều đau hoài!

Chỉ có điều, ngay trước mặt Hoàng hậu nương nương, nàng không dám lộ vẻ mừng rỡ ra quá nhiều, chỉ có thể cẩn thận đề xuống, còn nhỏ giọng nói khuyên nhủ: “Mẫu hậu xin không cần lo lắng, Thái tử ngài ấy người hiền có trời phù hộ, chắc chắn chịu đựng được qua cửa ải này.”

“Bốn cung biết hấn có thể chịu đựng qua được. Nhưng mà, người nhìn xem hấn như bây giờ!” Chỉ vào giữa giường, Hoàng hậu nương nương cường ép nàng đi nhìn đáng về Thái tử, “Đứa bé thật tốt của bốn cung, vốn chuyện gì cũng không có. Cũng chỉ đi nhâm vào rừng núi, lại gặp phải sói đáng giết ngàn đao! Nó dám làm nhĩ tử của bốn cung bị thương thành như vậy, một ngày kia để bốn cung bắt được, bốn cung nhất định phải bóc xương lột thịt nó, chặt làm trăm mảnh!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chương 55.3: Tốt nhỏ ra tay

Thân thể không khỏi hung hăng run lên, một trận lạnh lẽo thấu xương đánh úp tới tứ chi bách hại. Quý Du Nhiên hiểu Hoàng hậu nương nương rõ ràng đang chỉ cây dâu mắng cây hòe, thông qua tình trạng thảm hại của Thái tử kích thích nàng nhớ lại, sau đó sẽ dựa vào lời nói nghiêm khắc tức giận mắng, muốn để cho nàng lộ dấu vết. Càng lúc này, nàng càng phải dè dặt. Vội vàng hít sâu một hơi, Quý Du Nhiên gật đầu theo: “Mẫu hậu nói rất có lý. Thái tử là Thái tử của Đại Lương chúng ta, toàn thân nơi nào không quý giá? Con sói này lại dám xuống tay với Thái tử, thật sự chán sống! Nhi thần nghĩ, chờ sau khi Thái tử khỏe mạnh, không bằng tổ chức một cuộc săn bắn, một lưới bắt hết sói ở đây, cũng tránh cho về sau bọn chúng lại ra hại người!”

Câu trả lời này hoàn toàn ngoài dự đoán của Hoàng hậu nương nương, nên sững sờ hồi lâu, bà mới cắn răng nghiêng lợi nói: “Đây là nhất định! Chỉ có điều, bốn cung phải tìm con sói đã thương Thái tử, bóc xương lột thịt nó!”

Haizzz, dù sao chính là bà muốn một hộp cần chết nàng không buông? Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của bà ta, Quý Du Nhiên cũng cười lạnh trong lòng. Hoàng hậu nương nương, coi như trong lòng bà vẫn nhận định Thái tử bị ta làm thành như vậy, nhưng vu khống, bà có thể làm gì được ta? Nên vẫn làm ra vẻ ngu ngốc tiếp tục nói về sói hoang với bà ta: “Nhưng mà, không phải sói hoang đều có dáng vẻ giống nhau sao? Chính là muốn phân biệt, vậy cũng chỉ có một mình Thái tử mới phân biệt được đúng không? Mẫu hậu sao có thể kết luận con sói nào đã thương Thái tử?”

Nhìn dáng vẻ vô tội của nàng ta, lửa giận cuộn cuộn trong lòng Hoàng hậu nương nương, thật hận không thể nhào tới một phát xé nát nàng ta: Quý Du Nhiên người được đẩy, bản lãnh đánh thái cực sao mà lợi hại như vậy, khiến cho nàng không lời gì có thể nói.

“Hu hu hu...” Thái tử phi ở bên cạnh che mặt khóc thút thít, nghẹn ngào nhỏ giọng nói, “Kính xin mẫu hậu nhất định phải chú trì công đạo vì Thái tử!”

Nghe các nàng người tới ta đi nói chi mà nhiều, Phượng Dục Minh tỏ vẻ mờ mịt: “Sói cái gì, kêu phụ hoàng phái người tới bắt đánh chết không được sao? Mẫu hậu ngài là nữ quyền, chuyện lỗ mãng như vậy vẫn nên giao cho người dưới đi làm thôi!”

Phụt!

Nghe nói như thế, Quý Du Nhiên thiếu chút nữa bật cười.

Vương gia, lời này của chàng nói thật hay! Vừa lúc giúp đỡ ta, lại trong lúc vô hình lộ rõ về lỗ mãng ác độc của hai người bọn họ. Xem một chút, sắc mặt của Hoàng hậu cũng trở nên thật khó nhìn!

Về mặt thay đổi mấy cái, Hoàng hậu cúi đầu che kín vẻ căm phẫn trong mắt, tiếp tục lau mồ hôi lạnh cho Thái tử. Nói nhiều như thế nhưng vẫn không thấy sắc mặt Quý Du Nhiên có bao nhiêu thay đổi, vẫn cùng Phượng Dục Minh phu xướng phụ tùy già ngây già dại, Thái tử phi cung gấp. Vội vàng đòi khăn nhìn Hoàng hậu mấy lần, Hoàng hậu ho nhẹ hai tiếng, lúc này Thái tử trên giường chợt giật giật, một tay vung loạn trên không hai cái, nhỏ giọng kêu: “Yên Nhiên! Yên Nhiên!”

“Hu...” Nước mắt của Thái tử phi lập tức như suối trào, “Mẫu hậu! Đã đến lúc này, Thái tử còn nghĩ đến tiểu hồ ly tinh đó!”

“Không phải bốn cung đã trừ nàng ta đi rồi sao? Người yên tâm, loại hàng dụ dỗ này, bốn cung vĩnh viễn sẽ không để cho các nàng tới gần Thái tử nửa bước.” Hoàng hậu lạnh lùng đáp lại, trong giọng nói lạnh lẽo mang theo mấy phần khuyên giải.

Thái tử phi vẫn khóc không ngừng.

Nghe nhiều lời chỉ cây dâu mắng cây hòe, Quý Du Nhiên cảm thấy đầu óc của nàng mệt quá. Nàng không nói rõ được, cuộc sống đang yên lành, sao các nàng phải khiến cho nó trời qua khổ cực như vậy? Vẫn ở chung một chỗ với chàng ngốc nhà nàng thì tốt hơn, trong lòng nghĩ cái gì thì nói thẳng cái đó, không cần phí tâm đi suy đoán xem trong lời nói của đối phương có hàm nghĩa gì. Suy nghĩ một chút, nàng quyết định chủ động chào từ biệt: “Mẫu hậu, nếu thân thể Thái tử không tốt, nhi thần cũng không quấy rầy lâu ở đây. Ngài và Thái tử phi chăm sóc Thái tử, nhi thần đợi thân thể Thái tử tốt lên lại đến thăm.”

“Đi đi!” Hoàng hậu nương nương liền nói, vốn không có tâm tình giữ lại.

Quý Du Nhiên cũng ước gì sớm rời đi mảnh đất thị phi này một chút, nên vội vàng lời kéo Phượng Dục Minh hành lễ, hai người nhanh chóng xuyên qua đám người chạy ra ngoài.

Bên ngoài vẫn mưa rất lớn như cũ, rào rào rơi đến người mờ mắt không ra, trên đất cũng có một tầng nước thật mỏng.

Người trong phủ Thái tử bận rộn chuyện của Thái tử, chỉ phái một tiểu thái giám dẫn đường cho bọn họ. Phượng Dục Minh vờn vàng nắm tay Quý Du Nhiên, hai người đi từ từ trong mưa, cũng thoải mái nhàn nhai, có một phen tình thú khác.

Chẳng qua là, khi sắp đến cổng trong, thỉnh thoảng có một tiếng kêu trầm trầm truyền đến –

“Đợi một chút, Dật Vương phi xin dừng bước!”

Tiếng kêu uyển chuyển vang trong tiếng mưa to không ngớt, hòa cùng với tiết tấu tiếng mưa rơi, hết sức thê lương. Quý Du Nhiên hoảng hốt trong lòng theo tiếng nhìn lại, đã thấy một cây dù giấy dầu dần dần bay tới từ bên phải.

Đi tới gần, Quý Du Nhiên nhìn thấy dưới cây dù là hai nữ tử trẻ tuổi, đứng bên trái che dù rõ ràng là một nha hoàn thanh tú, nữ tử bên phải khoác một

chiếc áo choàng màu xanh ngọc, đầu tóc đen bó lên đơn giản, không mang bất kỳ đồ trang sức gì, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay tràn đầy vẻ buồn rầu, đáng vẻ tha thướt ở trong mưa to lộ ra vẻ mảnh khảnh, cả người thoát nhìn yếu đuối.

Ánh mắt mới đảo qua đến mặt nàng ta, lòng Quý Du Nhiên bất chợt trầm xuống: Nàng nghĩ, nàng biết nữ nhân này là ai.

Lại thấy hai chủ tớ này chậm rãi đi tới, mềm nhũn hành lễ nói: “Thiếp thân Yên Nhiên, ra mắt Dật Vương gia, Dật Vương phi.”

Quả nhiên là nàng ta! Quý Du Nhiên âm thầm nắm quyền. Không thể không nói, nữ nhân này, dáng dấp của nàng ta thật sự có vài phần tương tự nàng! Nhất là cặp chân mày thon dài như lá liễu, cằm hơi nhọn, cùng với nốt ruồi giọt lệ nơi khóe mắt, còn có đáng vẻ đi là lướt... Thật sự khiến cho nàng có ảo giác như soi gương.

Chỉ có điều... Nàng ta xuất hiện từ đâu? Nàng nhớ rõ rằng đời trước nàng chưa từng nghe nói tới sự tồn tại của nàng ta!

Nàng vẫn nhìn chằm chằm vào nàng ta, nữ tử này cũng phát hiện ra tầm mắt của nàng. Nên ngẩng đầu liếc mắt nhìn lại nàng, lập tức thua kém không chịu nổi thẹn thùng rừ hàng mi xuống, u oán trên mặt cũng trở nên sâu hơn.

Chỉ có điều, nhìn lại mấy lần, nàng lập tức phát hiện có điểm khác biệt: Trên người nàng không có nhu nhược như nữ tử này. Mà nhu nhược, chính là thứ nàng chán ghét nhất từ nhỏ. Cho nên ấn tượng đầu tiên với nữ nhân này cũng chẳng ra sao cả, Quý Du Nhiên lạnh lùng nói: “Người là ai? Gọi ta làm gì?”

“Thiếp thân là thị thiếp của Thái tử điện hạ, tên là Yên Nhiên.” Nữ nhân vội nói, giọng nói mềm mỏng, mang theo chút hèn mọn.

“À.” Quý Du Nhiên vuốt cằm, thái độ ôn hòa.

Nữ nhân này phát hiện ra, nên cẩn thận nói tiếp: “Nhìn Vương phi ngài cùng Vương gia đi từ đông sương ra, vậy đã gặp được Điện hạ rồi? Ngài ấy bây giờ như thế nào? Tốt hơn chút nào không?”

“Muốn biết tình huống của Thái tử, người tự mình đi tới xem một chút không được sao?”

“Hoàng hậu không cho thiếp thân đến gần đông sương nửa bước.” Giọng nói sâu kín lập tức truyền đến, nữ nhân móc khăn ra chấm một cái lên khóe mắt, thân thể mảnh mai nhẹ nhàng trong mưa gió: “Từ lần trước sau khi Thái tử được mang ra khỏi dưới vách núi, thiếp thân chưa từng được gặp ngài một lần. Mấy lần thiếp thân định đi thăm, cũng đều bị ngăn cản trở lại. Chỉ vì Hoàng hậu nương nương nói thiếp thân không phải thứ lên được mặt bàn, Thái tử phi cũng rất chán ghét thiếp thân, cho nên, cho nên...”

Về phần vì sao? Nói hai chữ lại nghẹn ngào tiếp.

Một câu nói còn chưa dứt lời, một chuỗi nước mắt trong suốt đã rơi ra, không biết chuyện còn tưởng rằng nàng đang bắt nạt nàng ta đó! Trong lòng Quý Du Nhiên đang không nhận được, Phụng Dục Minh đã nắm chặt tay nàng: “Ái phi, chúng ta đi thôi! Chuyện trong phủ bọn họ, liên quan gì đến chúng ta?”

Đúng vậy!

Quý Du Nhiên liên tục không ngừng thuận nước đẩy thuyền định đi cùng hắn.

Ai ngờ nữ nhân kia đột nhiên phịch một tiếng quỳ gối trong mưa, ôm lấy bắp chân nàng kêu to: “Dật Vương phi, ngài có thể thi thương xót cho thiếp thân đi! Nếu không thể, ngài xem thiếp thân vì ngài chịu nhiều khổ cực như vậy, dầu gì giúp đỡ thiếp thân một tiếng đi!”

“Người có ý tứ gì?” Đây lòng lập tức treo thật cao, Quý Du Nhiên dùng sức muốn đẩy nàng ta sang một bên.

Ai ngờ nữ nhân này ôm nàng chặt cứng. “Vương phi ngài và Thái tử điện hạ tri kỷ nhiều năm, chẳng lẽ ngài còn không hiểu tình ý của Thái tử với ngài? Thái tử lưu thiếp thân ở bên người, cũng bởi vì gương mặt này của thiếp thân! Ngài có biết không, mỗi lần ở cùng với thiếp thân, Thái tử đều nhìn chằm chằm vào thiếp thân, bao nhiêu lần Thái tử thỏa sức kêu khuê danh của ngài. Sau khi ngủ, Thái tử càng thêm hết lần này đến lần khác kêu tên ngài. Thái tử phi vì vậy mà hận thiếp thân, nhiều lần mắng thiếp thân đánh thiếp thân, thiếp thân đều không nói một câu cho Thái tử. Nhưng ngài cũng biết rõ ràng, những đau khổ này của thiếp thân đều do ngài!”

Nữ nhân này, càng nói càng quá đáng. Trong lòng không khỏi tức giận một trận, Quý Du Nhiên khề cần rặng –

“Người cầm miệng cho ta!”

Quát to một tiếng, nàng và Phụng Dục Minh đều không hẹn mà cùng ra chân, đạp nàng ta bay ra ngoài thật xa, văng lên một đồng bọt nước thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chương 56.1: Ngốc hay không ngốc

Không ngờ đối phương sẽ ra tay, càng không nghĩ tới hai người ăn ý như vậy, hơn nữa mức hợp nhau lại có thể có hiệu quả lớn như thế, Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh cũng ngẩn ngơ, tiếp theo liếc mắt nhìn nhau, cười thầm.

Hình như, có một cảm giác không cách nào nói hết từ từ xảy ra giữa bọn họ.

“Hu!”

Mà bên kia, nữ nhân bị đá ra lăn một vòng trên đất, dính một thân nước bùn. Khó khăn lắm mới chống đỡ được nửa thân trên, trông mắt đau thương của nàng ta nhìn thấy Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh nhìn nhau cười, chẳng biết tại sao đau buồn, nên ngồi ở trong vũng bùn khóc thút thít. Nha đầu cận thân của nàng ta không ngừng chạy tới đìu nàng ta dậy, nhưng nàng ta cứ ngồi dưới đất khóc không chịu đứng lên.

“A! Ngươi... Các ngươi...”

Bất ngờ, một tiếng thét vang lên sau lưng, không biết vì sao Bình Cổ lại xuất hiện, trợn to hai mắt vội vàng hấp tấp lớn tiếng kêu lên: “Nhị Hoàng tẩu, các ngươi thế mà lại bắt nạt nàng ấy? Các ngươi có biết nàng ấy bây giờ là mỹ nhân Thái tử Hoàng huynh sủng ái nhất không?”

“Hu hu hu...” Lời vừa nói ra, nữ nhân kia khóc càng đau lòng.

Quý Du Nhiên thấy thế, nhướn mày, vội vàng kéo Phụng Dục Minh: “Vương gia, chúng ta đi.”

“Không được! Các ngươi đứng lại cho ta!” Thấy thế, Bình Cổ vội vàng lớn tiếng kêu tới ngăn bọn họ lại, “Thái tử Hoàng huynh vừa rồi vẫn còn náo loạn bên trong kêu muốn gặp nàng ấy, ta chính là đến đưa nàng ấy qua. Nhưng bây giờ các ngươi biến nàng ấy thành như vậy, các ngươi dđienddn liequidoon bảo ta phải làm sao? Ta nên trở về giao phó như thế nào?”

Quý Du Nhiên giả bộ không nghe thấy, lôi kéo Phụng Dục Minh đi.

Bình Cổ đương nhiên không chịu, một phát kéo tay áo của nàng không chịu buông. Quý Du Nhiên thoát không nổi, mặt lập tức lạnh xuống: “Ngươi buông tay ra cho ta.”

Mưa to rào rào rơi xuống, bởi vì là nữ nhân, làn váy Quý Du Nhiên đã sớm thấm ướt, trên đùi lạnh lạnh, khiến cho nàng vốn luôn yêu thích sạch sẽ cảm thấy rất khó chịu, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng trở về tắm nước nóng đổi bộ quần áo này. Ai ngờ Bình Cổ dứt khoát ôm chặt lấy nàng: “Không được! Ngươi đánh ái thiếp của Thái tử Hoàng huynh, bản cung không có cách nào giao phó, ngươi và bản cung cùng nhau về nói rõ ràng!”

Thôi đi, có gì hay để nói?

Thái tử tên cầm thú kia bây giờ còn đang trên giường đau đến chết đi sống lại rồi, làm sao có thời giờ nhìn nữ nhân? Nha đầu này có thể mượn đề tài để nói chuyện của mình, lại muốn mượn chuyện này chụp mũ lên đầu nàng làm Hoàng hậu nương nương phạt nàng để tiết mối hận trong lòng. Nàng mới không ngu như vậy!

Nên ra sức giãy giụa mấy cái, không nghĩ tới nha đầu này quyết tâm giống như con bạch tuộc tám chân gấu gao giữ chặt trên người nàng, hất ra cũng không hất ra được.

Hai nữ nhân đây đưa một chỗ, quay tới quay lui, bầu trời còn trút xuống mưa lớn như vậy, mấy người Lục Ý cảm dù vốn không có tác dụng rồi.

Nhận thấy được giọt mưa tí tách tí tách đánh trên vai mình, buồn buồn hơi đau, trên người nhanh chóng ướt hơn phân nửa, Quý Du Nhiên cảm thấy lạnh cả người, cảm giác bệnh cảm lúc trước đột kích lần nữa. Chỉ sợ vừa mới khỏi gặp phải gió rét sẽ lại ngốc đầu trở lại, nàng vội vã kêu to với Phụng Dục Minh: “Chàng kẻ ngốc còn đứng ở đó làm gì? Giúp ta gỡ nàng ta ra!”

Hắn cũng muốn! Nhưng mà... Nhìn hai nàng ôm chặt như vậy, hắn vốn không có cách nào xuống tay! Hơn nữa, coi như xuống tay, hắn cũng sợ không cẩn thận ngộ thương đến nàng, hắn nhất định sẽ đau lòng muốn chết! Mắt thấy trên mặt trên người hai nàng đều là nước mưa, Phụng Dục Minh nóng nảy, dứt khoát cắn răng một cái, bản thân cũng xông tới, gấu gao níu cánh tay Bình Cổ: “Ngươi buông nàng ra! Nếu không, nếu không bản Vương cũng không khách khí với ngươi nữa!”

“Nhị Hoàng huynh, ngươi lại định đánh ta?” Nghe vậy, Bình Cổ lập tức háng giọng hét âm lên, “Được, ngươi đánh đi! Dù sao trước kia ngươi đã đánh ta nhiều thật nhiều lần rồi, lần này mặc kệ ngươi đánh, tiếp tục đánh! Dứt khoát đánh chết ta đi là xong rồi!”

Nàng ta đang nói nhăng nói cuội gì đó?

Tiếng rít chói tai gần bên tai, khiến lỗ tai hai người cũng đau đến khó chịu. Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh vội rút khỏi chỗ phải nhắm mắt lại, lực trên tay hơi buông lỏng, Bình Cổ lợi dụng đúng cơ hội, vội vàng rút người ra chuyển sang bên cạnh, lăn ngay vào trong nước mưa. Vừa lăn, nàng ta còn vừa khóc lớn, hơn nữa còn kêu to Phụng Dục Minh đánh chết nàng thôi.

Nha đầu này thế nào? Bọn họ còn chưa nói muốn đánh nàng ta mà? Quý Du Nhiên tỏ vẻ kinh ngạc, Phụng Dục Minh cũng sửng sốt, “Ái phi, bản Vương chưa nói muốn đánh nàng ta mà!” Mặc dù hắn có ý tưởng đó, nhưng còn chưa kịp biến thành hiện thực!

Nàng biết rồi. Quý Du Nhiên khẽ vuốt cằm, nhìn Bình Cố hơi ý vị lẩn lộn la lối om sòm trên mặt đất, ánh mắt dần trầm xuống. Có cái gì không đúng. Trong lòng đột nhiên toát ra ý nghĩ này, lòng của nàng chợt trầm xuống.

Nha đầu này luôn luôn không để ý đến Phượng Dục Minh, theo đó cũng xem thường nàng. Cộng thêm lần trước sau khi Phượng Dục Minh đập nàng ta một cước, nàng ta liền kính nhi viễn chi * với Phượng Dục Minh, cho tới bây giờ đều tỏ vẻ cao quý ở bên cạnh bọn họ. Nhưng lúc này đây, tại sao nàng ta lại đột nhiên tới gần rồi, lại còn không để ý hình tượng như vậy... Âm thầm nắm chặt quả đấm, nha đầu này khôn như quỷ, biết rằng, nên thân cận cùng ai nhất, lại giữ khoảng cách với người nào, nếu như không phải là chuyện tất nhiên, nàng ta chắc chắn sẽ không làm như vậy.

(*) kính nhi viễn chi: tôn kính mà không gần gũi

Nói cách khác...

Không được, có bấy!

Trái tim nặng nề rơi xuống, Quý Du Nhiên vội vàng kéo Phượng Dục Minh lên định đi.

Nhưng mà, rõ ràng đã quá muộn.

Mới vừa xoay người đi vài bước, hai người sao mà vừa đứng lại thấy đỉnh cái lọng hình rồng màu vàng sáng xuất hiện ở cửa, tiếp theo đó chính là rất nhiều cung nữ thái giám xếp thành hai hàng từ từ đi tới.

Mặc dù mưa xối xả như trút nước phát ra tiếng rào rào, hai hàng ngũ vẫn giữ vững thật chỉnh tề, nét mặt của tất cả mọi người nghiêm túc kính cẩn, giống thường ngày như đúc.

Quả nhiên, lòng thất lại, Quý Du Nhiên vội vàng buông tay hành lễ: “Nhi thần ra mắt phụ hoàng.”

“Oa!”

Mà nhìn thấy vệt màu vàng sáng này, Bình Cố lập tức háng giọng lên khóc.

Giọng nữ tử vốn lạnh lạnh hơn nam tử, nàng ta lại càng thêm chưa thấy mặt đã thấy tiếng, cho nên một giọng này, khiến Hoàng đế ngồi trong kiệu bị kinh động rồi, tâm phúc của ngài là thái giám Vương công công vội vàng tới hỏi.

Lúc này Bình Cố mới không lăn, chỉ quỳ gối trong mưa khóc, luôn miệng nói xin phụ hoàng chủ trì công đạo cho mình, còn len lén nhìn sang phía Quý Du Nhiên.

Mọi người tự nhiên cũng nhìn về phía họ, từng người một lập tức thu hết tất cả tinh huống vào trong mắt.

Hoàng đế ở trong kiệu lập tức khẽ quát một tiếng hô đồ, chỉ có điều còn chưa phát tác, đã nghe thấy một giọng nữ mềm mại kín đáo vang lên: “Hoàng thượng, bây giờ trời còn đổ mưa, có chuyện gì hay cứ chờ tiền vào trong rồi nói! Đám Hoàng tử công chúa cũng dễ bệnh, một khi bệnh rồi... Một Thái tử đã đủ làm cho người ta lo lắng rồi, lại thêm mấy, thân thể của ngài làm sao chịu được?”

Địch phi!

Giọng nói mềm mại trước sau như một, yêu kiều êm ái, làm cho lòng người ta không khỏi hơi mềm mại theo.

Phát hiện bên trên long liễn còn tồn tại một người khác, sắc mặt Bình Cố lập tức trắng xanh, trong đôi mắt tràn đầy không thể tin.

Quý Du Nhiên và Phượng Dục Minh ngược lại hết sức bình tĩnh đón nhận hiện thực này, còn thập nhị Hoàng tử lặng lẽ theo phía sau lên tiếng chào.

Có Địch phi dịu dàng khuyên giải, tức giận trong đầu Hoàng đế quả nhiên biến mất, lại để cho Vương công công truyền lời, kêu tất cả mọi người ở đây cùng đi qua với ngài, chờ ngài thăm hỏi Thái tử xong sẽ xử lý.

Mất thấy hy vọng rồi đi tan biến, Quý Du Nhiên khẽ cắn răng, khó chịu liếc mắt nhìn Bình Cố, Bình Cố lập tức nhấc cái cằm xinh xắn lên, nặng nề hừ một tiếng với nàng.

Phượng Dục Minh nhìn thấy, lúc này mặt trầm xuống, Bình Cố vội vàng dựa vào long liễn rồi kêu to: “Phụ hoàng cứu mạng! Nhị Hoàng huynh hấn lại muốn đánh nhi thần rồi!”

“Nói hươu nói vượn!” Hoàng đế quát khê, “Vương công công, coi chừng Bình Cố cho tốt, đừng để cho con bé chạy loạn.”

“Vâng.” Vương công công lĩnh mệnh, liên tục không ngừng qua lời kéo Bình Cố sang bên cạnh.

Trước mặt, đã sớm có người chạy đi báo cho Hoàng hậu nương nương biết tin tức đám người Hoàng đế giá lâm.

Hoàng hậu nghe, đôi mắt âm đạm không ánh sáng lập tức sáng trong đứng lên: “Thật sao? Hoàng thượng thật sự đã đến? Đến thăm Thái tử sao?”

“Đúng vậy!” Hồng ma ma phụ trách truyền lời liên tục không ngừng gật đầu, “Mới buổi sáng tinh mơ, trời còn mưa lớn như vậy, Hoàng thượng đã vội

vàng gấp gáp tới rồi, cũng không phải đã chứng minh quan trọng của Thái tử trong lòng Hoàng thượng sao?” Rồi lại dè dặt âm điệu, “Nurong nurong, lần này, lấy Thái tử làm đầu, ngài thoảng mềm mại một chút, cho Hoàng thượng bạc thêm, tiện thể hòa hảo đi! Nếu không, cứ để cho Dịch phi con hồ ly đó cứ quần lấy Hoàng thượng, vậy làm thế nào cho phải?”

“Bồn cung biết.” Nghe được hai chữ ‘Dịch phi’ này, ánh mắt Hoàng hậu tối sầm lại, nói chuyện cũng hơi cắn răng nghiêng lợi.

Hồng ma ma lại vội vàng thu xếp cho người lấy son phấn tới, “Hoàng hậu ngài nhanh chóng thu dọn một chút đi! Tránh cho lúc gặp vua dung mạo không ngay ngắn, lại chọc cho Hoàng thượng mất hứng.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Chương 56.2: Ngốc hay không ngốc

Được!” Hoàng hậu vội vàng kêu cung nữ nhanh tới về loạn lên cho nàng.

Luống cuống tay chân thu thập xong, nần dẫn theo Thái tử phi tới cửa chờ, lệ lóng lánh trong mắt, tràn đầy mong chờ nhìn chăm chăm vào cổ kiệu trước mặt.

Chỉ có điều, khi nhìn thấy sau khi Hoàng đế đi ra từ trong kiệu, nhưng không lo lắng để ý đến mình, mà lập tức xoay người đỡ Dịch phi nhu nhược ở bên trong đi ra, sắc mặt của nàng lập tức biến đổi mạnh mẽ như Bình Cố vừa rồi, rồi vội vàng cúi đầu: “Thì ra Dịch phi muội muội cũng tới, sao không có ai sớm báo trước một tiếng cho bồn cung đây?”

“Tôi hôm qua thần thiếp ở chỗ Hoàng thượng thị tẩm, sáng sớm hôm nay, nghe nói Thái tử bệnh nặng rồi, trong lòng Hoàng thượng như lửa đốt, vừa đổi quần áo đã tới đây. Thần thiếp cũng lo lắng đến không xong, nên xin Hoàng thượng mang theo thần thiếp cùng tới. Nếu như có chỗ quấy rầy đến Hoàng hậu, kính xin ngài bao dung.” Dịu dàng hành lễ với Hoàng hậu, Dịch phi nhẹ nhàng tinh tế nói.

Giọng nói mềm mại nhu hòa, gần như bị tiếng mưa bên ngoài áp đảo. Chỉ có điều, mặc dù nghe nàng ta nói chuyện đơn giản như vậy, nhưng Hoàng hậu nurong nurong đã nghe ra cách nói: Thứ nhất, tối hôm qua Hoàng đế qua đêm chỗ nàng ta; thứ hai, bây giờ Hoàng đế càng ngày càng nặng ta nói gì nghe vậy rồi; thứ ba, khi Hoàng hậu không biết, địa vị của nàng ta thoảng đề cao lên một chút, bây giờ đã có thể ngồi lên long liên rồi! Phải nói nàng thân là Hoàng hậu, vào cung hơn hai mươi năm, số lần ngồi lên long liên đêm trên đầu ngón tay, mà không phải lúc đặc biệt thì không thể, đáng vẻ Dịch phi hôm nay như vậy... Cẩn chặt hàm răng, trong lòng Hoàng hậu lại ghi một bút cho nàng ta.

Nhưng mà, đối mặt với một nữ nhân nhu nhược yếu ớt như vậy, hơn nữa bên cạnh còn có Hoàng đế bệ hạ nhìn chăm chăm, Hoàng hậu cho dù hận chết nàng ta cũng không dám lộ ra chút nào, chỉ có thể đánh gãy răng nuốt vào trong bụng, còn phải nặn ra nụ cười vui sướng nói: “Dịch phi muội muội nói chi vậy? Mọi người quan tâm Thái tử, đây cũng là phúc phận của Thái tử. Thôi, bên ngoài mưa lớn, muội chính là nhanh chóng đi vào đi! Nếu không để cho mẫu tử hai người dính khí lạnh thấu xương mà sinh bệnh, vậy thật không đáng rồi.”

Dịch phi vội vàng cảm ơn, rồi đi theo Hoàng đế tiến vào.

Chờ chính mắt thấy được đáng vẻ bây giờ của Thái tử, Dịch phi choáng váng mặt mày tại chỗ, chui thẳng đầu vào trong ngực Hoàng đế không dám nhìn nữa.

Hoàng đế đau lòng Thái tử, nên nhìn hỏi Thái y tinh huống liên quan, rồi ban thưởng rất nhiều dược liệu quý giá, cũng dặn dò Hoàng hậu và Thái tử phi chăm sóc tốt cho hắn, rồi cùng Dịch phi ra ngoài.

Ngẩng đầu chờ đợi lâu như vậy, không ngờ Hoàng thượng đứng một lúc như vậy đã đi, hơn nữa còn bởi vì hồ ly tinh Dịch phi đó mới rồi đi sớm như vậy! Hoàng hậu không ngừng giữ lại, lại còn giận đến hàm răng nghiêng kèn kẹt.

Vẫn là Hồng ma ma lạnh lẽo khuyên nhủ: “Nurong nurong ngài trước đừng nóng giận, bây giờ chăm sóc tốt cho Thái tử quan trọng hơn. Vừa nãy không phải Hoàng thượng đã nói với ngài sao? Chính là Hoàng thượng đã không còn tức giận ngài nữa, chuyện này rất tốt. Hơn nữa, Hoàng thượng bây giờ vội vã đi ra xử lý chuyện của mấy người Bình Cố đó!”

“Nói đúng lắm” Hoàng hậu nurong nurong thay đổi vẻ mặt vừa mới nghiêng răng kèn kẹt, nhưng vẫn không nhịn được hỏi, “Bên chỗ Bình Cố không thành vấn đề chứ?”

“Không thành vấn đề, Hoàng thượng nhìn tất cả trong mắt!”

“Vậy thì tốt.” Hoàng hậu nurong nurong vỗ vỗ ngực, ngược lại ngồi trở lại mép giường tiếp tục chăm sóc Thái tử.

Thái tử phi Quý Du Dung ngây ngốc một lúc, vốn tưởng rằng Hoàng đế tới có thể mang Hoàng hậu đi, nhưng ai biết Hoàng hậu còn ở đây, chiếm vị trí thuộc về nàng, làm việc nàng vốn nên làm, lại khiến cho nàng vốn nghiêm chỉnh là một Thái tử phi không có việc làm. Trong lòng cũng hơi bất mãn, nên lại gần nhỏ giọng nói: “Mẫu hậu ngài mệt mỏi lâu như vậy, bằng không đi nghỉ ngơi trước một lát! Chỗ Thái tử đã có nhi thần đây!”

“Không có việc gì, bổn cung chăm sóc được. Thái tử bây giờ là mệnh của bổn cung, chỉ có nhìn thấy nó mạnh khỏe rồi, bổn cung mới có thể yên lòng. Người tuổi còn nhỏ, vẫn ở bên cạnh học là được rồi, về sau sẽ có lúc người chăm sóc nó.”

Về sau? Là lúc nào? Nàng đã gả vào được nửa năm rồi, trừ tháng tân hôn đầu tiên ra, về sau cơ hội gặp mặt Thái tử cơ bản chỉ đếm được trên đầu ngón tay, bây giờ ngay cả cơ hội chăm sóc hần cũng bị đoạt mất, về sau nàng còn có thể có cơ hội gì?

Từ nhỏ được Quý Thúc và tiểu Trương thị nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, lại được rất nhiều người vây quanh như sao vây quanh trăng sáng, muốn gió có gió muốn mưa có mưa, Quý Du Dung chưa từng chịu nhiều uất ức như vậy. Vừa mới bắt đầu nàng còn có thể nhịn một chút, nhưng nhiều lần, cộng thêm chuyện lần trước Hoàng hậu không báo trước đã mạnh mẽ ban thưởng mười mỹ nhân, vướng mắc trong lòng nàng tích tụ càng nhiều. Bây giờ, nàng thậm chí bắt đầu hoài nghi: Có phải bởi vì nàng gả vào lâu như vậy mà bụng vẫn không có tin tức, cho nên Hoàng hậu nương nương oán giận nàng trong lòng, cho nên mới không để cho nàng gần gũi Thái tử? Vừa nghĩ như thế, cảm thấy có mấy phần đạo lý, trong lòng lại uất ức một trận, thật sự muốn rời đi nơi quỷ quái này trở về nhà!

Bên kia, sau khi thăm Thái tử xong, Hoàng đế liền cùng Dịch phi ra tới sảnh ngoài.

Vợ chồng Quý Du Nhiên, Bình Cố, còn có mỹ nhân Yên Nhiên đều bị đưa đến nơi này.

Mất thấy Hoàng đế tới, bọn họ vội vàng hành lễ, phát hiện sắc mặt Hoàng đế không được tốt đẹp, biết hẳn nhất định bị chuyện của Thái tử gây nên, Quý Du Nhiên vội vàng cúi đầu thật thấp, cùng Phụng Dục Minh không dám nhiều một tiếng ra khỏi chỗ họ.

Bình Cố vẫn còn ở đó khóc thút thít, tiếng khóc xen lẫn tiếng khóc của mỹ nhân Yên Nhiên một chỗ, nước mắt nở nỏ, khiến cho người vốn phiền muộn trong lòng không thể chịu nổi.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Đi tới thượng vị ngồi xuống, Hoàng đế vô cùng không nhịn được hỏi.

“Phụ hoàng -”

Bình Cố vừa định mở miệng, Hoàng đế đã nói: “Dật Vương, người nói.”

Bình Cố dừng lại, cắn hặn dậm chân, nhưng cũng không dám nói lung tung, chỉ có thể trợn mắt nhìn Quý Du Nhiên ở bên này.

Phụng Dục Minh lên trước nói: “Phụ hoàng, nhi thần không sai!”

Mặt Hoàng đế trầm xuống: “Người lại đánh lộn Hoàng muội của người, còn nói không sai?”

“Nhi thần không đánh muội ấy!” Phụng Dục Minh uất ức kêu to, “Nhi thần rõ ràng đánh nàng ta!” Nói xong, chỉ về phía Yên Nhiên vẫn còn che mặt khóc khê.

Haizzz! Quý Du Nhiên nghe vậy nâng trán. Vương gia gốc của nàng, Bình Cố và Yên Nhiên, có khác nhau sao? Không phải đều là tiểu nữ nhân? Chi cần chàng đánh người, chính là không đúng!

Hiển nhiên Hoàng đế cũng nghĩ như vậy, nên quát lên: “Cần rồi! Bản thân người một đấng mày râu, ra tay với nữ nhân còn lý luận?”

“Dù sao nàng ta đáng đánh!”

“Cần rồi!”

“Hoàng thượng!” Vừa nhìn thấy Hoàng đế tức giận hơn rồi, Dịch phi vội vàng dụi dụi khuyên nhủ, “Dật Vương gia vốn tính thẳng thắn, hết sức mến yêu thủ hạ, chưa bao giờ nghe nói hần tùy tiện đánh người. Thần thiếp nghĩ, nếu có thể khiến cho hần động thủ, vậy chắc chắn có nguyên nhân gì đó chứ?”

Con tức giận của Hoàng đế quả nhiên được vỗ yên xuống, nên kiên nhẫn hỏi, “Được rồi, Dật Vương người nói một chút, tại sao người lại ra tay với nàng ta?”

“Nàng ta mắng chửi người!” Phụng Dục Minh liền nói, hai bên mặt giận đến phình to lên rồi.

Hoàng đế cũng nhất thời buồn bực, “Nàng ta mắng người nào?”

“Nàng ta... Nàng ta mắng ái phi!”

“Dật Vương phi?”

“Dạ!” Phụng Dục Minh lập tức gật đầu, dậm về thờ phi phò nói, “Phụ hoàng, người này thật quá đáng! Nhi thần và ái phi đến nhận sai với mẫu hậu, nhận hết sai lầm rồi định trở về phủ, không biết nàng ta từ đâu chạy ra ngoài, sống chết ôm chân ái phi không buông, còn nói nàng ta ở đây ăn không ít khổ từ chỗ Thái tử phi, những thứ này đều bởi vì ái phi! Nàng ta còn nói, nói cái gì mà Thái tử Hoàng đế vẫn còn tồn tại tình ý với ái phi, còn nói ái phi cũng biết, đây không phải mắng chửi người sao? Nhi thần cũng tức không nhịn nổi, lại nhìn thấy nàng ta không chịu buông tha cho ái phi, mới không thể chịu đựng được đập nàng ta một cước.”

Ôi trời ơi!

Nghe thấy lời ấy, Quý Du Nhiên nhúc nhúc đầu lần nữa.

Vương gia à Vương gia, ta vừa mới còn thán phục chàng thông minh ở trong lòng, sao chàng lại khờ như vậy tiếp rồi hả? Lời như thế có thể tùy tiện nói ra sao? Chàng làm không cẩn thận sẽ dẫn đến một trận hỗn loạn đó!

Quả nhiên, nghe hần nói như vậy, mặt Hoàng đế trầm xuống, mặt Dịch phi cũng tái theo, vội vàng nhỏ giọng nói: “Dật Vương, sợ rằng con nghe lầm đi?”

“Nhi thần không có! Nhi thần cũng nghe được rõ ràng! Nếu không vì sao nhi thần phải đập nạng ta?” Phụng Dục Minh nói năng hùng hồn lớn tiếng, “Người này quá ăn nói lung tung rồi! Ái phi nàng ấy ngày ngày ở cùng một chỗ với nhi thần, sao có đánh đập với Thái tử Hoàng đế được? Chính nàng ta đánh không lại Thái tử phi, nên kéo ái phi vào, thật sự quá ghê tởm! Phụ hoàng, ngài nhất định phải phạt nặng nàng ta!”

Ặc...

Chàng ngốc này... Rốt cuộc chàng ngốc hay không ngốc? Quý Du Nhiên cũng hôn mê.

Chỉ có điều, trong lòng hiểu rõ hần đang nói chuyện giúp mình. Cho nên, bây giờ suy nghĩ những thứ này cũng vô dụng, nàng phải làm chính là –

Bịch!

Nặng nề quỵ xuống đất, Quý Du Nhiên lớn tiếng nói: “Như Vương gia đã nói, nhi thần và Thái tử trong sạch, xin phụ hoàng cho nhi thần một công đạo!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 57.1: Vương gia ngốc ghen

Rất tốt, một tối não loạn còn chưa đủ, bây giờ một người khác cũng dính vào rồi, hơn nữa còn càng nói càng nhiều. Sắc mặt Hoàng đế sa sầm xuống: “Dật Vương phi, ngươi có biết ngươi đang nói gì ở đây không?”

“Nhi thần biết.” Quý Du Nhiên nói, “Chính vì vậy, nhi thần mới xin phụ hoàng làm chủ cho nhi thần một công đạo.”

“Ngươi nói có công đạo gì cần làm chủ?”

“Về chuyện của nhi thần và Thái tử.” Quý Du Nhiên thần nhiên nói, mặc kệ sắc mặt u ám của Hoàng đế, cứ thế nói tiếp, “Khi còn bé nhi thần nghe nói mẫu thân nhi thần và mẫu hậu từng nói đùa định ra hôn sự cho nhi thần và Thái tử. Nhưng mà, nói chuyện không bằng chứng, cho tới bây giờ cũng không nhìn thấy thiệp canh, chắc hẳn chẳng qua khi đó thuận miệng nói ra, không thể coi là thật. Sau đó, gia mẫu qua đời, nhi thần bởi vì thiếu hụt sự dạy dỗ của mẫu thân, một lần phạm phải không ít tội nghiệt, sau lại may mắn được mẫu thân Du Dung nuôi dạy, bây giờ mới không lệch ra. Nhưng mà, nhi thần phẩm hạnh còn thiếu, tự biết không xứng với Thái tử. Xá muối dung nhan xuất chúng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, cùng Thái tử là một đôi trời sinh, hai người bọn họ kết làm liên canh, thật sự là ông trời tác hợp cho, nhi thần cũng cảm thấy hết sức cao hứng vì xá muối. Nhưng mà, không biết từ lúc nào, đã có người bắt đầu lưu truyền nói nhi thần và Thái tử có tư tình, còn bắt động thanh sắc nói không ít chuyện vu vơ không căn cứ. Hiện giờ, trong đông cung có một người có vài phần tương tự nhi thần, bọn họ càng một mực chắc chắn đây là chuyện do Thái tử không thể quên nhi thần, hơn nữa đổ lỗi ân oán giữa người ta và Thái tử phi lên trên đầu nhi thần, nhi thần thật sự oan uổng! Trước không nói chuyện định ra cô dâu nhỏ hay không, đã nhiều năm như vậy, trước khi nhi thần xuất giá vẫn một mực ở trong Tương phủ, mặc dù ra mắt Thái tử vài lần, đều dưới con mắt mọi người, ngôn ngữ cử chỉ đều đúng lễ nghi, chưa bao giờ vượt qua. Bây giờ, nhi thần đã gả cho Dật Vương, trong lòng trong mắt tất cả đều là một mình Vương gia, nào còn có tâm tư có gì dính líu với Thái tử? Bây giờ nhi thần không biết những người kia nghĩ như thế nào, nhi thần thật sự quá oan uổng!”

“Đúng vậy! Ái phi nàng ấy ngày ngày ở cùng một chỗ với nhi thần, chưa từng gặp riêng Thái tử Hoàng đế, nàng ấy làm sao có thể có liên quan đến Hoàng đế!” Phụng Dục Minh cũng vội vã kêu to lên, quỵ xuống bên cạnh nàng.

Mặt Hoàng đế cũng tái xanh: “Trẫm biết ngươi và Thái tử không có tư tình.”

“Đa tạ phụ hoàng hiểu. Nhưng mà, chỉ là phụ hoàng ngài biết thì không đủ, ít nhất ngài phải để cho mẫu hậu bọn họ biết mới được!” Quý Du Nhiên lớn tiếng lớn, “Nhi thần từ nhỏ làm chuyện sai không ít. Chỉ cần là chuyện nhi thần làm sai, nhi thần cũng không dám phủ nhận. Nhưng mà, nếu như không phải nhi thần làm, cho dù thần phải chết cũng sẽ không thừa nhận! Bây giờ, một cái mũ oan lớn như vậy chụp lên đỉnh đầu, hơn nữa còn là oan không có chỗ tố cáo, kính xin phụ hoàng điều tra rõ chân tướng, xem rốt cuộc là người nào tạo dao, sớm ngày cho nhi thần một trong sạch!”

“Đúng vậy, xin phụ hoàng cho ái phi một trong sạch!” Phụng Dục Minh cũng theo đó lớn tiếng nói.

Sắc mặt Hoàng đế tím bầm, nhìn hai người bọn họ không biết nói gì.

Dịch phi hơi khựng lại, giọng êm ái nói: “Hoàng thượng, cái này... Chính xác là Dật Vương phi bị oan rồi, người xem...”

“Cũng chỉ là mấy phụ nhân miệng lưỡi mê sảng ra mà thôi, chuyện đã bao lâu, muốn đuổi theo cây đi tìm gốc rễ nào có đơn giản?” Hoàng đế lạnh lùng nói.

Đúng vậy, lời này đã truyền hơn mười năm, nhưng sau khi kết hôn nàng và Thái tử tình cũ khó quên, lui tới lẫn nhau, đây là lời đồn đại gần đây mới ra! Muốn tra ra ai khởi xướng là chuyện đơn giản, nhưng mà, nghe hắc lão nhân gia nói như vậy, cũng biết Hoàng đế muốn bao che cho người khác rồi. Quý Du Nhiên cười lạnh trong lòng. Ngoài miệng lớn tiếng nói: “Nhi thần biết chuyện này xử lý sẽ không đơn giản. Phụ hoàng ngài thời gian quý báu, cũng không có bao nhiêu thời gian lãng phí trên thân nhi thần. Cho nên, bây giờ nhi thần mong phụ hoàng lấy ra một hai điển hình, giết một người răn trăm người, càng dễ cho người khác nhìn một chút, về sau cũng không hề bịa đặt lung tung cho nhi thần nữa.”

Hoàng đế vội vàng thở ra một hơi, “Điển hình ở đâu?”

Quý Du Nhiên liếc nhìn sang Yên Nhiên vẫn còn che mặt khóc khê, cùng với Bình Cố mặt khó chịu.

Vừa nhìn thấy ánh mắt xấu bụng của nàng ta, trong lòng Điển Cố trống rỗng, vội vàng nhảy dựng lên nói: “Phụ hoàng ngài đừng nghe nàng ta nói bậy! Bọn họ định chối bỏ trách nhiệm! Mới vừa rồi nàng ta đạp Yên Nhiên một cước, nhi thần thấy rõ ràng!”

“Chuyện không liên quan đến ái phi, đều do nhi thần làm!” Phụng Dục Minh vội vàng kêu to, “Ái phi nàng ấy chỉ muốn hất nàng ta ra, chân chính động thù với nàng ta là nhi thần!”

“Phụ hoàng, nhi thần tận mắt nhìn thấy nàng ta đạp Yên Nhiên. Hơn nữa, lúc ấy tất cả người ở chỗ này đều nhìn thấy được! Chính là nàng ta!”

“Cần rồi!” Mắt thấy một nam một nữ tranh cãi ầm ĩ, Hoàng đế cũng lạnh mặt xuống, “Bình Cố, đây chính là người kính trọng nhị Hoàng tâu của ngươi?”

Bình Cố ngẩn ra, vội vàng thu ngón tay đang chỉ về phía Quý Du Nhiên, “Nhưng mà, nhi thần thật sự thấy được...”

“Bình Cố, bổn cung biết gần đây ngươi vẫn theo bên cạnh Thái hậu học quy củ, gần đây bởi vì thân thể Thái tử không tốt mới lúc nào cũng tới thăm. Bổn cung vốn tưởng rằng ngươi từ trước đến nay ở chung một chỗ với Hoàng hậu mới đúng, không nghĩ tới mới mấy ngày, ngươi đã quen thuộc với những người khác trong đông cung như vậy rồi, còn biết tên tuổi một cơ thiếp?” Bất thành lời, Dịch phi đột nhiên mở miệng nói.

Bình Cố thoáng chốc sững sờ, không nói ra lời.

Theo mạch suy nghĩ của Dịch phi nghĩ tiếp, Hoàng đế cũng lập tức lạnh mặt xuống: “Bình Cố, ngươi thật to gan! Trẫm thấy ngươi hiếu tâm đáng khen, nên đồng ý ngươi mỗi ngày tới đây một canh giờ thăm Hoàng hậu, thì ra ngươi dùng một canh giờ này để dùng làm việc này? Người đâu, dẫn Bình Cố đi, nói cho Thái hậu coi chừng kỹ con bé, trong vòng ba tháng, không cho con bé ra khỏi tâm cung Thái hậu nửa bước!”

“Không!” Bình Cố vừa nghe, mặt mũi trắng bệch, “Phụ hoàng, nhi thần không có! Ngài nghĩ sai rồi, nhi thần oan uổng mà!”

Ngần sai vạn sai, Hoàng đế không thể có lỗi. Chính là cho dù có lỗi, thân là nữ nhi cũng không có tư cách nói ngài có lỗi, huống chi còn nói ra trước mặt nhiều người như vậy. Lúc này sắc mặt Hoàng đế lạnh hơn: “Dẫn con bé đi xuống nhanh lên một chút! Trẫm không muốn gặp mặt con bé!”

“Dạ!” Vì vậy, cho dù Bình Cố kêu to cầu xin tha thứ như thế nào, Hoàng đế chỉ cảm thấy phiền lòng, vốn không nghe nàng ta nói.

Khó khăn lắm mới chờ được nha đầu này bị mang đi, hắc lại nhìn về phía mấy người Quý Du Nhiên, Quý Du Nhiên nhìn về phía Yên Nhiên bên cạnh.

Lòng Hoàng đế trầm xuống: “Ngươi chính là ái thiếp gần đây của Thái tử, Thái tử phi cũng vì ngươi mà náo loạn không xong với Thái tử?”

“Bẩm Hoàng thượng, là thần thiếp.” Yên Nhiên vội vàng để khăn xuống trả lời.

“Ngẩng đầu lên.”

“Vâng.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay ngẩng lên, phía trên đã sớm vương đầy nước mắt. Nhưng mà, cho dù như thế, ánh mắt điềm đạm đáng yêu này, mặt mắt hơi đỏ bừng, hay còn là cái mũi khéo léo mượt mà, không một chút không khiến cho lòng người ta sinh ra thương hại.

Chỉ tiếc, bây giờ ngồi bên cạnh Hoàng thượng chính là tổ tông của mảnh mai, dưới sự tôn lên của Dịch phi, chính là Yên Nhiên vô cùng mảnh mai ở trong mắt người khác, nàng ta cũng có thể coi như là một nữ tử hơi cường tráng một chút rồi.

Trong lòng Hoàng đế không dâng lên bao nhiêu cơn sóng, mà ánh mắt xoay chuyển giữa nàng ta và Quý Du Nhiên mấy lần, rồi bất chợt lạnh mặt: “Người đâu, mang nha đầu chỉ biết vỗ mồm này xuống đánh chết!”

Yên Nhiên nghe vậy, thân thể run lên rồi mềm mại ngã xuống đất.

Dịch phi cũng thét lên một tiếng kinh hãi, Hoàng đế hừ nhẹ nói: “Cũng chỉ là một mỹ nhân mà thôi. Quay đầu lại trẫm ban thêm cho Thái tử mấy mỹ nhân nữa là được. Trẫm cũng không tin, không có nàng ta Thái tử không thể sống nổi!”

Có thể, hắc đương nhiên có thể. Con cầm thú kia về sau khẳng định còn có thể mạnh như rồng như hổ!

Quý Du Nhiên trầm nghĩ, không khỏi nhớ tới tình trạng Thái tử hiện giờ còn đang lặn lội trên giường, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

“Dật Vương, Dật Vương phi!”

Đột nhiên, trên đỉnh đầu quát khẽ một tiếng, gọi cả hai bọn họ lên.

Trong lòng rét lạnh, Quý Du Nhiên vội vã ngẩng đầu lên: “Nhi thần ở đây!”

“Hôm nay các ngươi nên tới cửa cầu xin Hoàng hậu tha lỗi, giờ lại gây chuyện ở đông cung, tội này phải phạt!”

“Tại sao vậy?” Phụng Dục Minh không hiểu, “Rõ ràng là họ đụng vào chúng nhi thần! Ái phi không gỡ họ ra được mới...”

“Vương gia!” Bây giờ không thể nói thêm gì nữa! Vội vàng lôi kéo hân cùng nhau quỳ sấp xuống, Quý Du Nhiên lớn tiếng nói, “Nhi thần biết sai, xin phụ hoàng trách phạt.”

Hoàng đế lạnh lùng nhìn bọn họ: “Mặc dù ta biết là chuyện do bọn họ gây nên, nhưng nếu các ngươi không náo loạn lên với bọn họ, chuyện sao biến thành như bây giờ? Các ngươi đừng tưởng rằng trầm giả rồi nên hồ đồ!”

“Nhi thần không dám! Phụ hoàng ngài trẻ trung khỏe mạnh, anh minh thần võ, trên đời làm gì có chuyện giấu diếm được mắt của ngài?” Quý Du Nhiên vội nói.

Lời nói này coi như lọt tai, tâm tình Hoàng đế tốt rất nhiều, nhưng ngoài mặt vẫn lộ vẻ tức giận như cũ: “Chỉ có điều, truy cứu nguyên nhân, hôm nay các ngươi cũng là tòng phạm. Trầm phạt các ngươi trước khi hồi kinh không được chạy loạn, càng không được gần đông cung thêm nửa bước, nhớ chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 57.2: Vương gia ngốc ghen

“Dạ, nhi thần nhớ!” Cái gì gọi là trừng phạt? Rõ ràng chính là cô ý làm đáng một chút cho người khác nhìn mà! Quý Du Nhiên vội vàng khấu đầu, lạng lẽ kéo áo Phụng Dục Minh, “Vương gia?”

“Dạ, nhi thần nhớ.” Phụng Dục Minh âm ức nói.

Hoàng đế liền gật đầu, “Được rồi, các ngươi trở về đi thôi! Đừng ở chỗ này làm trẻ nãi Thái tử nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Rốt cuộc có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này rồi! Quý Du Nhiên không kìm được vui mừng, vội vàng kéo Phụng Dục Minh hành lễ rồi đi.

Mất thấy hai người kia tay nắm tay vai kề vai, thân mật thăm thiết mà đi ra cửa, Hoàng đế không nhịn được lắc đầu mà thở dài: “Thái tử thật sự quá càn quấy!”

“Hoàng thượng xin bớt giận!” Địch phi vội vàng mềm giọng khuyên nhủ.

Hoàng đế liền cầm tay nàng, rút cuộc trên mặt lộ ra mấy phần mệt mỏi, “Ái phi, may mà có nàng ở bên cạnh trăn. Không phải vậy... Haizzz! Trăn thật sự bị mấy đứa con cháu bất hiếu này làm cho tức chết!”

“Hoàng thượng xin đừng tức giận, thở chậm lại, long thể quan trọng hơn.” Bàn tay mềm mại nhỏ bé vội vàng vuốt nhẹ đienddn liequidoon hai cái lên ngực hân, giọng Địch phi êm ái, “Bây giờ cũng không biết Thái tử như thế nào, Hoàng thượng ngài có đi xem một chút không? Thần thiếp thấy Hoàng hậu vì chăm sóc Thái tử, bản thân cũng rất tiêu tụy!”

“Không cần.” Hoàng đế lạnh lùng nói, “Nếu như hân còn có thể nằm mơ gọi tên tuổi mỹ nhân của hân, chắc hân cũng không có gì đáng lo ngại. Trong ngự thư phòng còn có rất nhiều tấu chương phải phê duyệt, trăn đi thôi!”

“Dạ, vậy thần thiếp đi cùng ngài.” Địch phi liền nói, tiếp tục ở bên cạnh hân, giống như một con mèo nhu thuận, khiến lòng Hoàng đế mềm nhũn, không nhịn được dịu dàng nhìn nàng mấy cái.

--- -----Puck.d.đ.lq.đ-----

Bên này Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh mạo hiểm mưa to trở lại Dật Vương phủ, vội vàng tắm rửa thay một thân quần áo ướt đầm, cảm giác khô mát khiến tâm tình Quý Du Nhiên rất tốt.

Nhưng mà, Phụng Dục Minh lại rất không tốt.

Mặc dù cũng thay quần áo lau tóc, thế nhưng hắn vẫn mặt lạnh ngồi đó, mặc kệ Bình công công bọn họ nói chuyện như thế nào với hắn, hắn cũng không để ý không đáp lời.

Bình công công không còn cách nào, chỉ đành phải quăng ánh mắt cầu cứu về phía Quý Du Nhiên.

Xem đi, thời khắc mấu chốt, không phải chỉ còn có thể dựa vào nàng? Quý Du Nhiên hả hê nghĩ, đuổi những người không có phận sự ra ngoài, mình thì ngồi bên cạnh Phụng Dục Minh: “Vương gia, thế nào vậy?”

Phụng Dục Minh âm trầm, cũng không để ý đến nàng.

Trên mặt Quý Du Nhiên nóng rần lên. May mà mấy người Bình công công đi ra ngoài, nếu không nàng có thể nghĩ ra được lão già kia sẽ có ánh mắt như thế nào.

Nên thả nhẹ giọng điệu hơn, mình cũng cầm một chiếc ghế tới ngồi xuống bên cạnh hắn: “Vương gia, rốt cuộc như thế nào? Trong lòng chàng có chuyện gì, nói một chút với ta xem! Nói không chừng ta có thể giải quyết giúp chàng đó?”

“Bỏ Vương mất hứng.” Rốt cuộc, Phụng Dục Minh lên tiếng.

Quý Du Nhiên gật gật đầu, “Tại sao mất hứng?”

“Bọn họ nói nàng cùng Thái tử Hoàng đệ.” Phụng Dục Minh nói, hít hít lỗ mũi, trên mặt lại uất ức.

Quý Du Nhiên không nghĩ ra, “Vậy thì như thế nào?”

“Bỏ Vương chính là mất hứng!”

Hừ!

Hay thật, làm gì mà đột nhiên lớn tiếng như vậy? Nàng thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống. Vội vàng khoát tay ý bảo Lục Ý đang thò đầu ở cửa rời đi, Quý Du Nhiên không hiểu hỏi: “Rốt cuộc tại sao? Chàng nói từ tế nguyên nhân ra với ta đi!”

Phụng Dục Minh lại không lên tiếng.

Quý Du Nhiên rất vô lực.

“Bỏ đi!” Liếc mắt xem thường, “Sáng hôm nay thức dậy sớm, bây giờ ta mệt mỏi gần chết, đi ngủ trước thì tốt hơn. Khi nào chàng muốn nói, chờ ta tỉnh ngủ rồi lại nói sau!”

“Không cho ngủ!” Một cái tay lập tức kéo tay nàng, Quý Du Nhiên bất đắc dĩ quay đầu lại, “Rốt cuộc chàng muốn như thế nào?”

“Nàng là của bỏ Vương.”

Hả?

“Vương gia, chàng nói cái gì?”

“Nàng là của bỏ Vương.” Ngẩng đầu lên, mắt Phụng Dục Minh chớp chớp nhìn chăm chú vào nàng.

Quý Du Nhiên đột nhiên mặt đỏ tim đập mạnh, “Vương gia, chàng đang nói gì vậy? Ta vốn chính là của chàng mà!”

“Nàng chính là của bỏ Vương đó!” Giống như đang làm bầm lâu bầu, Phụng Dục Minh đột nhiên nhảy dựng lên, một phát ôm lấy hông nàng.

Quý Du Nhiên không khỏi giật mình: “Vương gia, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Bỏ Vương không biết.” Dán sát mặt lên lưng nàng, giọng Phụng Dục Minh buồn bực, “Chính là mới vừa rồi, khi nữ nhân kia nói nàng và Thái tử Hoàng đệ, trong lòng bỏ Vương rất không thoải mái, rất muốn nói với nàng ta, nàng là của bỏ Vương đấy! Sau đó khi nàng nói chuyện với phụ hoàng, bỏ Vương cũng muốn nói như vậy.”

Thật sao?

Trong lòng đột nhiên mừng thầm, Quý Du Nhiên quay đầu lại: “Vương gia, tại sao chàng đột nhiên có thể như vậy?”

Phụng Dục Minh lắc lắc đầu: “Bỏ Vương không biết. Bỏ Vương chỉ biết bỏ Vương rất không vui mừng.”

Bởi vì nàng bị dính dáng đến Thái tử sao? Quý Du Nhiên nghĩ thầm, liền thử thăm dò hỏi: “Chàng đang ăn giấm?”

“Ăn giấm?” Phụng Dục Minh chớp mắt mấy cái, “Bỏ Vương không ăn giấm, bỏ Vương thích ăn đường!”

Ặc, ông nói gà bà nói vịt. Quý Du Nhiên suy nghĩ một chút, quyết định vẫn đi thẳng vào vấn đề thì tốt hơn, nên hỏi: “Vương gia chàng không thích nghe người khác nói ta và Thái tử cùng một chỗ sao?”

“Ừ.” Phụng Dục Minh nghe lời gật đầu.

Trong lòng Quý Du Nhiên trở nên kích động, “Vậy chàng biết tại sao không thích không? Mỗi lần ta đi cùng Bình công công, hay đi cùng đại Hoàng tâu biểu ca, chàng có khấn trượng như vậy không?”

“Không có.” Phụng Dục Minh đang hoảng hốt, “Bỏn Vương là... Chính là không thích các nàng nói nàng có gì với Thái tử Hoàng đệ. Hai người làm sao có thể? Nàng là Vương phi của bỏn Vương, nàng muốn có cái gì nhất định cũng là cùng bỏn Vương! Có liên quan gì đến Thái tử Hoàng đệ? Thái tử Hoàng đệ muốn có cái gì thì phải đi có với Thái tử phi là được, sao phải tìm nàng? Thật đáng ghét.”

Trời!

Nghe hần thao thao bất tuyệt giống như phát hiện ra, nhịp tim Quý Du Nhiên như đánh trống. Chàng ngốc, hần... Hần rõ ràng không phải ngây ngốc ngờ ngác như vậy sao! Người này, cảm giác hần đối với nàng và đối với người khác quá rõ ràng! Sống hai đời, nàng cũng từng động chút tâm với Thái tử, nam nhân khác nàng trừ không có cảm giác chính là ghét, những thứ này hần đều cảm nhận được! Cho nên, hần mới tức giận như vậy?

Chàng ngốc thú, ít ngày trước vẫn còn ở trước mặt nàng giả bộ khờ dại thuần khiết đó, cảm giác hần cũng không phải chỉ là một cốc gỗ chỉ biết ăn uống vui đùa!

Trong lòng kích động không thôi, Quý Du Nhiên ôm ngược lại hần: “Bây giờ cảm thấy khá hơn không?”

“Ừ.” Thuận thế tựa đầu vào trên vai nàng, giọng Phụng Dục Minh vẫn còn ử rừ ử ử/

Quý Du Nhiên vỗ vỗ đầu hần: “Chàng yên tâm đi! Không phải ta đã nói rõ trước mặt phụ hoàng rồi sao? Ta và Thái tử thật sự không có gì, tất cả đều do bọn họ nói hươu nói vượn. Nói thật cho chàng biết, thật ra thì trong lòng ta vẫn còn ghét hần! Ta chỉ thích một mình chàng thôi!”

“Có thật không?” Cuối cùng nghe được một câu phần chấn, Phụng Dục Minh vội vàng ngẩng đầu lên, trong đôi mắt sáng trong suốt.

Mặt Quý Du Nhiên hơi phát sốt, nhưng vẫn gật gật đầu.

Phụng Dục Minh nhất thời vui mừng nhảy lên. Lập tức cũng ôm chặt lấy nàng: “Ái phi nàng thật tốt, bỏn Vương cũng thích nàng! Thích nàng nhất!”

Thật sao? Giật mình, nhìn khuôn mặt kích động của hần, cặp mắt tỏa sáng lấp lánh, trong lòng Quý Du Nhiên khẽ động, không nhịn được ngẩng đầu hôn lên gương mặt hần.

Phụng Dục Minh sững sờ, trên mặt lập tức từ màu mặt ong dần chuyển thành màu hồng phấn rồi chuyển sang màu hồng đào.

“Ái phi, nàng... Bỏn Vương thật sự rất thích nàng đó!” Bất chợt quát to một tiếng, hần cũng cúi đầu, ấn xuống một dấu nước miếng thấm ướt lên gò má nàng.

Lần này, đến lượt Quý Du Nhiên ngây ngẩn cả người.

“Thật, có thật không?”

“Ừ ừ ừ!” Phụng Dục Minh gật đầu mấy lần. Mắt thấy tên gương mặt nàng cũng ửng hồng, giống như phấn. Vốn là một mỹ nhân mi thanh mục tú *, bây giờ khuôn mặt đỏ lên, càng làm nổi bật da thịt nhẵn nhụi của nàng, ngũ quan tinh xảo, nhất là trên gương mặt đỏ tươi hơn một chút này, lại càng đẹp đẽ tự nhiên hơn phần đó, càng không có mùi thơm ngọt ngấy của nàng phấn, tràn đầy chớp mũi hần đều là mùi thơm dễ ngửi của nàng. Phụng Dục Minh nhìn cũng ngây dại, bật thốt lên nói: “Ái phi, nàng thật xinh đẹp!”

(*) mi thanh mục tú: Long mày dài nhỏ, mắt đẹp, chỉ diện mạo đẹp đẽ.

Thoáng chốc mặt của Quý Du Nhiên càng đỏ hơn, vội vàng xoay đầu đi.

Thế nhưng mà, đôi tay Phụng Dục Minh nâng khuôn mặt nàng lên, khiến cho nàng không thể động đậy. Không chỉ có như thế, hai mắt của hần chớp cũng không chớp nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt lại dần trở nên thâm thúy, cũng dần dần nóng rực lên.

Quý Du Nhiên gần như có thể thấy hai ngọn lửa nho nhỏ bốc cháy lên trong đáy mắt hần, cũng dần dần trở nên to lớn.

“Chàng...”

Vừa định nói gì, lại phát hiện gương mặt của Phụng Dục Minh cũng chậm rãi tới gần nàng, trước mắt nàng, hai mắt của hần càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, nàng gần như có thể nhìn thấy cái bóng của mình trong mắt hần. Mà ở trong mắt mình, nàng cũng chỉ có thể nhìn thấy hần, cùng mắt hần...

“Ái phi...” Nhỏ giọng kêu, trong giọng nói của Phụng Dục Minh mang theo chút khàn khàn, giống như đã uống một ly rượu ử trăm năm, ngay cả khí nóng trong miệng hần phun ra cũng giống như mang theo chút mùi rượu, hơi nóng, ẩm ướt, hun đến khiến cho nàng hơi lảng lảng rồi.

“Ngốc, chàng ngốc.” Chu chu mò, khó khăn lắm Quý Du Nhiên mới tìm được giọng nói của mình về.

“Ái phi, nàng thật đẹp, thật đẹp.”

Nhỏ giọng nói xong, đầu ngón tay Phụng Dục Minh nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa gương mặt nàng, mặt tiếp xúc gần sát mặt nàng. Cho đến cuối cùng –

Trên cánh môi đột nhiên mềm nhũn, một sức lực nhàn nhạt đè phía trên, trong đầu của nàng ầm một tiếng, giống như có một trái bom nổ ra, nổ nàng thành mảnh vụn. Trong một nháy mắt, nàng không biết cái gì nữa, chỉ cảm thấy tất cả thế gian cách bọn họ thật xa. Trong đầu nàng trống không, cái gì cũng nghĩ không đến, cái gì cũng nghe không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Chương 58.1: Tin tức của huynh trưởng

“Vương gia, Vương phi!”

Nhưng mà vào giờ phút này, bịch bịch bịch, bịch bịch bịch, tiếng bước chân dồn dập từ từ đến gần. Một giọng nói lo lắng bén nhọn nào đó ở ngay cửa ra vào, theo tiếng bước chân cách bọn họ càng lúc càng gần, hai người như chìm vào trong giấc mộng mới tỉnh, Quý Du Nhiên càng thêm giống như đầu bị đánh một gậy –

Nàng đang làm gì? Chàng ngốc này đang làm gì với nàng?

Vội vàng đẩy hẳn ra, muốn dùng sức lực lau mùi vị không thuộc về mình trên cánh môi. Nhưng giờ tay lên rồi, trong lòng lại bắt đầu không nỡ.

Phụng Dục Minh còn choáng váng, trong đôi mắt sáng trong che phủ một tầng khói mờ nhàn nhạt như sương: “Ái phi, nàng đẩy bốn Vương ra làm gì?”

“Ta...” Trên mặt nóng bỏng, Quý Du Nhiên vội vàng chuyển ra cửa, “Lý ma ma, chuyện gì mà gấp gấp như vậy?”

“Vương phi, trong vườn hoa Tử Tô và Thái Bình đang náo loạn, Tử Tô một lòng chắc chắn rằng Thái Bình là gian tế do Hoàng hậu nương nương phái tới, nói muốn tố giác thân phận của nàng ta với ngài!”

“Tử Tô?” Quý Du Nhiên nhướn mày. Tên này giống như từng nghe nói ở đâu?

“Không phải chính là một trong mười mỹ nhân Hoàng hậu nương nương đưa tới sao? Vừa tới đã bị ngài đưa đi phòng bếp làm việc, còn cả ngày lẫn đêm chưa từ bỏ ý định muốn lộ diện trước mặt Vương gia.” Lý ma ma oán hận nói, lại đến bên cạnh nàng hạ thấp giọng, “Hơn nữa, kể từ sau khi vào Vương phủ, nàng ta xen lẫn với Thiên Thiên và Thanh Khâm ở chung một chỗ, còn thường lui tới với Sở ma ma phòng chính, không biết truyền đi bao nhiêu lời đầu! Nô tỳ và Bình công công cũng nhận định người này là một trong những gian tế Hoàng hậu nương nương phái tới không thể nghi ngờ.”

Không sai, nha đầu này chính là một trong những gian tế. Quý Du Nhiên nhớ ra rồi, đời trước chính là nha đầu này thừa dịp nàng và Phụng Dục Minh không đề ý đến nhau, chạy đến trước mặt Phụng Dục Minh thi triển thủ đoạn dịu dàng của nàng ta, thiếu chút nữa kéo Phụng Dục Minh về phe của nàng ta. Sau đó khi nàng và Phụng Dục Minh lại hòa hảo rồi, nàng ta lại tỏ vẻ khoe mẽ với nàng, may mà nàng biết nha đầu là người Hoàng hậu đưa tới nên quyết định chủ ý giữ một khoảng cách với nàng ta, nếu không còn không biết có thể mắc bẫy của nàng ta hay không! Rồi sau đó, ở kiếp trước khi nàng bị hại đến nông nỗi kia, cũng có liên quan đến nha đầu này.

Mà bây giờ... Ha ha, làm trộm ngược lại kêu bắt trộm? Có chút ý tứ.

Khóe miệng khẽ vẽnh, Quý Du Nhiên lạnh lùng nói: “Bọn họ đâu?”

“Vẫn ở bên ngoài.”

“Được, kêu các nàng đi sảnh bên chờ ta, lát nữa ta qua.”

“Vâng.”

Tai nghe họ nói hết lời, Phụng Dục Minh vẫn như còn ở trong sương mù: “Ái phi, mọi người đang nói gì vậy?”

A!

Trong lòng lại không nhận được mà giật mình, mặt Quý Du Nhiên không nhận được khẽ nóng lên. Vội vàng lui về phía sau hai bước, “Không có gì, không có gì. Ta và ma ma có chính sự phải làm rồi, Vương gia chàng mệt không? Có muốn ngủ trước không?”

Tí tách, tí tách.

Nước mắt của Phụng Dục Minh lập tức rơi xuống.

Lòng Quý Du Nhiên lập tức bị nhéo cao, “Vương gia -”

“Ái phi, có phải nàng ghét bỏ本王 rồi không?”

“Không có mà!” Quý Du Nhiên vội vàng lắc đầu. Hình như nàng không làm gì sai cũng không có lỗi gì mà?

“Nàng gạt người!” Phụng Dục Minh lại nói, ánh mắt ướt nhẹp trong nháy mắt chớp cũng không chớp nhìn nàng. “Vừa rồi nàng đẩy本王 ra, bây giờ còn muốn đuổi本王 đi! Không phải bởi vì本王 hôn nàng?本王 thích nàng nha!本王 cũng thích tiểu Hắc,本王 cũng hôn nó như vậy, mỗi lần nó đều rất vui về!”

Ầm ầm! Một tia sấm sét nổ vang trong đầu, đầu óc Quý Du Nhiên trống rỗng.

Giống như tiểu Hắc? Nàng giống như một con chó? Ăn cũng hôn con chó kia như vậy sao? Trong mắt hắn, nàng giống con chó kia như đúc? Lần trước còn không bằng con chó đâu, lần này thì giống rồi, nàng nên vui mừng vì địa vị của mình tăng lên sao?

“Ái phi.” Nhìn thấy dáng vẻ xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ của nàng, Phụng Dục Minh chớp chớp đôi mắt đắm lệ, thận trọng lại gần, “Nàng làm sao vậy?本王 lại nói sai rồi sao?”

“Không, chàng nói không sai, chàng không làm sai cái gì.” Bất lực lắc đầu, Quý Du Nhiên lao đảo xoay người, khóc không ra nước mắt. Nàng đã nói rồi, chàng ngọc này chỉ biết ăn uống vui đùa, làm sao đột nhiên hiểu được chơi trò ghen tuông thâm ảo như vậy chứ? Thì ra, thì ra là như vậy!

“Ái phi...” Nàng rõ ràng chính là tức giận, Phụng Dục Minh vội vàng kéo nàng lại, Quý Du Nhiên lại đẩy ra, “Vương gia, ta còn có chuyện, ta đi ra ngoài trước. Chàng -”

“Bốn Vương cùng với nàng!” Nắm chặt cổ tay của nàng, Phụng Dục Minh lớn tiếng nói.

“Được rồi!” Xem ra người ta kiên định chấp niệm muốn gặt gao dính vào một chỗ với nàng rồi, Quý Du Nhiên suy nghĩ một chút rồi gật đầu, hai người cùng đi đến sảnh chính.

Hai người Từ Tô và Thái Bình đã sớm quỳ ở đây rồi, nhìn thấy hai người bọn họ xuất hiện, Từ Tô và Thái Bình liên tục không ngừng quỳ xuống hành lễ.

Quý Du Nhiên chỉ liếc nhìn bọn họ một chút, rồi cùng Phụng Dục Minh ngồi xuống, sau đó mới lạnh giọng quát hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cái gì gian tế với không gian tế?”

“Vương phi, hôm nay nô tỳ nhìn thấy Thái Bình lặng lẽ đưa cho Trương ma ma ở phòng chính một túi tiền nhỏ, Trương ma ma cầm túi tiền cứ vui vui về đi, chỉ chốc lát sau lại ôm về một bọc lớn. Nô tỳ lặng lẽ đi phòng nàng ta nhìn một chút, lại phát hiện ra cái này!” Từ Tô vội nói, đôi tay trình lên một túi tiền.

Lục Ý nhận lấy túi tiền mở ra, Quý Du Nhiên thấy bên trong chứa rất nhiều tờ giấy nhỏ. Mở một tờ ra xem, bên trong đó lại có rất nhiều chữ khải cực nhỏ, chữ viết rõ ràng, trong lời nói chính là để cho người thật chú ý động tĩnh trong Vương phủ, hơn nữa phải chú ý động tĩnh của nàng, một khi có cái gì không đúng, lập tức viết giấy báo cáo về. Mặc dù không có lạc khoản, nhưng nhìn giọng điệu sai khiến vênh mặt hất hàm về cao cao tại thượng giữa các hàng chữ, nghĩ cũng biết thân phận của người kia không bình thường.

Lòng Quý Du Nhiên trầm xuống, lại xem xét thêm mấy cái, phát hiện nội dung cũng tương tự, nên giận tái mặt: “Thái Bình, những thứ này đều là của người?”

“Bẩm Vương phi, đúng vậy.” Thái Bình thật sự không hề úp úp mở mở, thoải mái thừa nhận.

Quý Du Nhiên nắm chặt quả đấm: “Nói cách khác, người thừa nhận người là gian tế Hoàng hậu nương nương phải tới?”

“Không.”

Quý Du Nhiên lại sừng sốt.

Từ Tô cũng vội vàng cáo đội lốt hùm nói: “Người còn không thừa nhận? Giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, người cũng thừa nhận những thứ này là của người rồi, chứng cứ xác thực, người còn định chống chế?”

“Ta để cho người nói chuyện sao?” Bị giọng điệu om sòm của nàng ta làm đau lỗ tai, Quý Du Nhiên lạnh lùng quét tới, trong lòng càng khinh bỉ nha đầu này sâu hơn: Bây giờ còn ở đây nói tới người khác, thật ra thì chính nàng ta không phải cũng như vậy sao? Tám lạng nửa cân, bây giờ còn làm ra chuyện bán đồng bọn, đại khái nàng ta chính là nhìn thấy nàng ném Thái Bình cho Lý ma ma chèn ép, cho rằng nàng đã phát hiện ra thân thể của Thái Bình, cho nên đánh chủ ý khí tốt bảo soái *!

(*) Khí tốt bảo soái: từ bỏ lợi ích nhỏ của cá nhân, để giữ vững tình hình chung (câu tương tự: thí tốt giữ xe)

Từ Tô ngẩn ra, vội vàng ngoan ngoãn cúi đầu không nói.

Quý Du Nhiên lại nhìn về phía Thái Bình: “Ta ngược lại thật ra muốn biết, bây giờ nhân chứng vật chứng đều có, ngươi còn có gì có thể nói?”

“Nô tỳ không có lời nào để nói. Nhưng mà, nô tỳ có một món đồ muốn giao cho Vương phi ngài xem.” Thái Bình ung dung nói, lấy một cái lược nhỏ từ trong tay áo ra trình lên.

Lục Ý nhất thời chần chừ: “Vương phi?”

“Lấy tới.” Quý Du Nhiên nói.

Lục Ý liền đi qua cầm cây lược mang tới.

Đội khi đồ vào trong tay mình, Quý Du Nhiên phát hiện vật này chẳng qua lớn nhỏ chỉ trong lòng bàn tay, nhưng sức nặng không ít, chắc chế tạo từ gỗ đàn hương. Trên lưng lược còn vẽ một bộ tranh sơn thủy khéo léo, dưới bức vẽ có khắc mấy chữ. Chữ này...

Trời!

Tay chợt run lên, lược từ trên tay rớt xuống.

Quý Du Nhiên còn không kịp đi nhặt lại, đã vội vàng đứng lên: “Ngươi lấy được vật này từ chỗ nào?”

“Có người đưa cho nô tỳ.” Thái Bình nói.

“Người nào?”

“Nếu Vương phi muốn biết, xin mời lui người bên cạnh, nô tỳ sẽ thành thật nói ra.”

“Được!” Trong lòng vừa kích động lại vừa khẩn trương, Quý Du Nhiên không chút nghĩ ngợi lập tức đồng ý.

“Vương phi?” Đám người Lục Ý và Lý ma ma thấy thế, rối rít không hiểu.

Phượng Dục Minh cũng nghĩ không thông, nhặt lược lên xem một chút, ánh mắt hần lập tức sáng lên, “Ái phi, phía trên này có khắc tên của nàng nè!” Phù danh khảm tự bạc, trích hoạn chuyện du nhiên *. “Chơi thật tốt!”

(*) Hư danh nhìn mỏng manh, từ quan xuống nhân nhĩ (Thơ của Trương Cư Chính – một nhà chính trị học và học giả của Trung Quốc thời nhà Minh)

Đúng vậy! Cây lược nhỏ có khắc tên của nàng, hơn nữa còn là kiểu chữ lệ viết thành, một vạch một vẽ này, kiểu dáng mảnh gầy này, cho dù nhiều năm không thấy, nàng cũng có thể nhìn một cái là phân biệt ra được.

Quý Du Nhiên hít sâu một hơi: “Tất cả đều lui ra.”

“... Vâng.” Mặc dù trong lòng khó hiểu, nhưng đám người Lục Ý vẫn nghe lời lui ra.

Từ Tô còn định nói gì đó, nhưng Thái Bình lạnh lùng liếc nàng ta, nàng ta không khỏi run lên, rồi mặc cho Lục Ý lôi mình ra ngoài.

Phượng Dục Minh dĩ nhiên không đi ra.

Liếc nhìn đám người khác đều đã đi ra ngoài, chỉ để lại hần, Quý Du Nhiên còn có Thái Bình, lại nhìn cây lược trong tay, hần từ từ đi tới ngồi xuống bên cạnh Quý Du Nhiên.

Quý Du Nhiên cầm tay của hần lên, nắm thật chặt cây lược đó, cặp mắt vẫn còn nhìn chăm chăm vào Thái Bình: “Bây giờ, ngươi có thể nói chứ?”

“Bẩm Vương phi, cây lược này do chủ nhân của nô tỳ giao cho nô tỳ. Chủ nhân nói cho nô tỳ, trừ phi đến lúc vạn bất đắc dĩ, nếu không thì không được lộ đồ ra.” Đoan đoan chính chính quỳ gối ở dưới, về mặt Thái Bình lạnh nhạt, gần từng chữ một nói ra.

Quý Du Nhiên không nhịn được, sóng lòng càng thêm sôi sục: “Chủ nhân của ngươi là ai? Tên hần là gì? Có đáng đáp như thế nào? Bây giờ đang ở đâu?”

“Xin thứ cho nô tỳ không thể trả lời.”

Chín chữ lạnh lẽo, trong nháy mắt đánh nàng từ trên mây rớt xuống mặt đất, Quý Du Nhiên lại giống như rơi vào trong đầm băng.

Hít sâu một cái, nàng lạnh lùng nói: “Nếu như ngươi không chịu nói, ngươi có tin bây giờ ta lập tức khiến cho ngươi mất mạng không?”

“Nếu như nô tỳ mất mạng, điểm đầu mối duy nhất này của Vương phi cũn sẽ đứt, ngài sẽ không tìm được người kia.” Thái Bình lạnh lùng nói, vốn không bị uy hiếp của nàng hù dọa.

Đúng, nàg ta nói không sai. Quý Du Nhiên lui về sau hai bước, Phụng Dục Minh tranh thủ đỡ ổn định nàg, ngược lại quát lên: “Lớn mật! Ai cho phép ngươi bắt nạt ả phi của bõn Vương sao? Ngươi đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chương 58.2: Tin tức của huynh trưởngf

“Vương gia đừng!” Quý Du Nhiên vội vàng đè hấn lại, “Đây là việc của ta và nàg ấy, chàng không cần nhúng tay.”

“Nhưng mà, nàg ta đang bắt nạt nàg.” Phụng Dục Minh cong miệng lên buồn bực nói.

“Không thể nào, là ta đang hỏi nàg ấy mà.” Quý Du Nhiên cười nắm chặt tay hấn. Có hấn ngắt lời, đầu óc của nàg tạm thời thả lỏng một chút, lập tức tìm lại bị nhắc lên –

“Ngươi nói, cây lược này là do chủ nhân của ngươi đưa cho ngươi?”

“Đúng.” Thái Bình gật đầu.

“Ngươi đã có chủ nhân, tại sao còn tiến vào Hoàng cung, tại sao tới Vương phủ chúng ta? Các ngươi đánh mục đích gì?”

“Nô tỳ phụng mệnh của chủ nhân trước tới bảo vệ Vương phi.”

Thật sao? Trong lòng khẽ động, lỗ mũi Quý Du Nhiên đau xót, nhưng ngay sau đó lại lạnh mặt xuống: “Ngươi nói ta lập tức tin sao?”

“Có tin hay không thì tùy Vương phi ngài. Nô tỳ cũng không giấu giếm ngài nửa phần.”

“Nhưng mà, không nhìn thấy chủ nhân của ngươi, ta làm sao biết được rốt cuộc lời của ngươi nói là thật hay giả?”

“Ngài sớm muộn gì cũng sẽ thấy được chủ nhân của nô tỳ. Nhưng mà, không phải bây giờ.”

Có thật không?

Trong lòng lại kích động một trận, Quý Du Nhiên siết chặt tay Phụng Dục Minh, “Vậy là thời điểm nào?”

“Cái này nô tỳ không thể nói.”

“Ngươi!”

“Chỉ có điều.” Ngẩng đầu lên, Thái Bình gằn từng chữ một, “Mới vừa rồi Từ Tô nói cũng rất đúng, những tờ giấy kia, đúng là đều do Hoàng hậu nương nương sai người truyền cho nô tỳ.”

Quý Du Nhiên rét lạnh. Nói cách khác...

“Nói cách khác, nô tỳ cũng có thể coi là gian tế Hoàng hậu nương nương phái tới. Trước khi tới Vương phủ, nô tỳ đúng là được Hoàng hậu nương nương coi trọng, cũng lấy đệ đệ tuổi còn nhỏ của nô tỳ ở bên ngoài cung ra uy hiếp để nô tỳ hợp tác với Từ Tô, nhìn chặt ngài và Vương gia. Tốt nhất, có thể tìm ra sai lầm trên người ngài, tiện cho bọn họ lan rộng ra, để nhanh chóng diệt trừ ngài mầm tai họa này.”

“Vậy ngươi còn nói ngươi không phải?”

“Nô tỳ thật sự không phải. Bởi vì vừa mới bắt đầu nô tỳ được chủ nhân phái tới nằm vùng bên cạnh Hoàng hậu nương nương, ai ngờ lại được Hoàng hậu nương nương coi trọng, đưa tới bên này làm gian tế. Nhưng mà, lòng của nô tỳ vẫn hướng về chủ nhân ban đầu, cho nên, lúc này nô tỳ chỉ có thể nói nô tỳ bây giờ là gian tế chủ nhân phái đến bên cạnh Vương phi.”

Ôi trời ơi! Quý Du Nhiên không khỏi trở mắt. Cái này quanh đi quẩn lại, tới tới lui lui, dù sao bên cạnh nàg là gian tế bị người ta sắp xếp rồi. Hơn nữa, còn không chỉ có một người!

Trong lòng thoáng chốc cảnh giác: Vốn tưởng rằng chỉ một Hoàng hậu nương nương nhìn nàg không vừa mắt, cần thiết phải thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm nàg. Nhưng bây giờ xem ra, vài người còn lại cũng không chịu bỏ qua cho nàg? Vậy là ai? Hình như nàg không đắc tội những người khác mà? Hơn nữa, còn là người mà quyền thế của Hoàng hậu nương nương cũng không thể áp đảo? Vậy sẽ là ai?

“Vương phi, nô tỳ đã sớm nói, nô tỳ tới để bảo vệ ngài, chủ nhân của nô tỳ không có ác ý với ngài.”

Đúng lúc nàng đang hao phí hết đầu óc để tính toán, Thái Bình lại lên tiếng.

Quý Du Nhiên thờ phào nhẹ nhõm theo bản năng. Nhưng mà...

“Nói cách khác, nếu ta muốn gặp chủ nhân của ngươì, vậy nhất định phải chờ hắn chủ động xuất hiện trước mặt ta? Bây giờ, liên hệ trực tiếp của ta với hắn chỉ có một mình ngươì?”

“Đúng vậy.”

Nói cách khác, nàng muốn diệt trừ nàng ta cũng không được. Quý Du Nhiên chán chường trong lòng.

“Được rồi, ta đã biết.” Vô lực vung tay, nàng nhìn Thái Bình vẫn đứng thẳng tắp phía dưới, “Ta sẽ lưu ngươì lại. Nhưng Từ Tô...”

“Chỗ nô tỳ cũng có chứng cứ lui tới giữa nàng ta và Hoàng hậu nương nương. Nô tỳ còn biết, mỗi lần liên hệ tin tức với nàng ta đều thông qua Thanh Khâm trước kia Hoàng hậu nương nương phải tới, còn có Sở ma ma ở phòng chính.” Thái Bình lập tức nói, dâng lên một xấp thư xếp được chỉnh tề.

Quý Du Nhiên lần nữa nghẹn họng nhìn trân trối, “Ngươi cũng đi vào trong phòng nàng ta trộm đồ hả?”

“Nô tỳ không bao giờ làm chuyện ăn cắp.” Thái Bình tỏ vẻ khinh thường nói, “Những thứ này là do nô tỳ thỉnh thoảng đánh cắp từ Sở ma ma truyền tin tức, lục soát được trên người bà ta.”

Ặc...

Cái này có gì khác trộm đồ? Quý Du Nhiên rất muốn hỏi.

Thái Bình lại nói: “Việc truyền lại tin tức trong Vương phủ chỉ có một số lượng người không nhiều lắm biết, mà nội dung trong tờ giấy chỉ có Từ Tô và người bên cạnh Hoàng hậu nương nương biết. Trong tờ giấy có nội dung quan trọng, chính là thỉnh thoảng mất một hai tờ, Sở ma ma cũng không dám lộ ra, chỉ có thể giả bộ đã truyền tin qua, lừa gạt trong ngoài. Hoàng hậu nương nương và Từ Tô chính là có lúc truyền tin qua nhưng không nhận được trở lại, trong lòng cũng sẽ chỉ nghi ngờ trong Vương phủ đột nhiên quản được quá nghiêm không có cách xuống tay, sẽ lại tiếp tục đưa mảnh giấy qua.”

Ủ, thấy vậy Sở ma ma cũng là tay nửa vôi! Quý Du Nhiên thờ dài trong lòng nói, lại không khỏi cảm thán nha đầu này thật lợi hại! Đầu óc thông minh không nói, bản lĩnh cũng không kém. So sánh với nàng, nàng thật sự cảm giác mình làm cái gì cũng sai.

Phát hiện nàng lại bắt đầu nhìn về phía mình, Thái Bình vội vàng cúi đầu nói: “Chủ nhân cần dặn, đến Vương phủ, nô tỳ chính là người của Vương phi. Chỉ cần là chuyện không liên quan đến lợi ích của chủ nhân, tất cả mặc cho Vương phi cần dặn, nô tỳ không chối từ!”

“Vậy sao?” Quý Du Nhiên bĩu môi, “Có thể, ngươì đi xuống đi! Gọi Lý ma ma vào.”

“Vâng.” Không nên hỏi nhiều, Thái Bình đứng dậy đi ra ngoài, nhanh chóng gọi Lý ma ma đi vào.

“Ma ma, lát nữa ma ma ra ngoài, cứ nói sự kiện gian tế đều do họ cãi vã nói bậy, vốn là chuyện không có căn cứ. Để cho người đánh Từ Tô mười hèo, cắt nàng ta tiền lương một tháng, sau đó điều nàng ta đến bên cạnh ta để làm việc. Thái Bình cũng vậy, cũng điều đến bên cạnh ta, bảo hai nàng cùng nhau giúp đỡ Thanh Khâm phục vụ ta.”

“Vương phi, như vậy sao được? Ngài biết rõ...”

“Hai kẻ này đều không phải kẻ tốt lành gì. Ta phải đặt các nàng ở trước mắt, nhìn xem các nàng cần nhau như thế nào!” Quý Du Nhiên cười lạnh một tiếng, phất tay lần nữa, “Được rồi, ma ma đi ra ngoài đi! Ta mệt rồi.”

“Vâng.” Mặc dù trong lòng rất không tình nguyện, nhưng Lý ma ma vẫn đi ra ngoài làm.

Haizzz!

Chuyện tạm thời chấm dứt, Quý Du Nhiên vô lực ngồi xuống. Phượng Dục Minh dựa tới, trong tay hắn còn cầm cây lược, “Ái phi.”

“Vương gia.” Quý Du Nhiên khẽ tựa vào đầu vai hắn, “Ta mệt quá.”

Phượng Dục Minh vội vàng ôm lấy nàng, “Nàng mệt rồi thì nghỉ ngơi một chút đi! Chỉ cần nghe bọn Vương nói chuyện là được rồi.”

“Chàng định nói gì?” Quý Du Nhiên hỏi.

“Vừa rồi bọn Vương muốn nói với nàng, bọn Vương muốn thay một câu nói: Lúc trước không phải bọn Vương nói cũng hôn giống như hôn tiểu Hắc sao? Thật ra thì không phải! Bọn Vương chưa từng hôn miệng nó, bọn Vương đều cắn lỗ tai của nó đấy! Hơn nữa, vừa rồi lúc hôn nàng, cảm giác hoàn toàn không giống lúc hôn nó. Bọn Vương hôn nó bởi vì thích, hôn nàng cũng bởi vì... Bởi vì thích rất nhiều rất nhiều! Còn thích hơn tiểu Hắc!”

Hả? Trong lòng mệt mỏi bởi vì lời nói lộn xộn lung tung của hắn mà thoải mái hơn rất nhiều. Quý Du Nhiên mở mắt ra, “Chàng nói chàng yêu thích ta hơn tiểu Hắc nhiều, vậy rốt cuộc nhiều hơn bao nhiêu?”

“Nhiều rất nhiều rất nhiều á!” Muốn dùng một từ để diễn tả, Phương Dục Minh lại phát hiện hần vốn không tìm được từ thích hợp, chỉ có thể dùng sức để giải thích, “Dù sao, từ nhỏ đến lớn, bốn Vương chưa từng thích một người như vậy, còn thích hơn mười tiểu Hắc! Dù sao, chính là thích rất nhiều rất nhiều, rất nhiều rất nhiều!”

Đù rồi. Nàng đã nghe rõ giải thích của hần. Quý Du Nhiên âm áp trong lòng, dịu dàng rúc vào trong lòng hần: “Vương gia chàng đừng nói nữa, ý của chàng nói, ta hiểu.”

“Có thật không?” Phương Dục Minh tỏ vẻ mừng rỡ.

Quý Du Nhiên gật đầu, mỉm cười với hần, “Bởi vì ta cũng giống vậy. Thích chàng, còn thích nhiều hơn người khác.”

“Hi hi hi hi.” Phương Dục Minh cả cười, dùng sức ôm chặt nàng, “Ái phi nàng thật thông minh, bốn Vương muốn sống cùng nàng cả đời! Cả đời cũng thích nàng như vậy!”

Một dòng nước ấm thoáng chốc xông lên đầu, cô đơn trong lòng một cái biến mất hơn phân nửa. Quý Du Nhiên nhắm mắt lại, cảm giác mình giống như bay lên đám mây.

Đúng rồi, quân hần là Thái tử cái quái gì, hay chàng ngốc gì. Chỉ cần đối xử tốt với nàng, thích nàng, nàng cũng thích, vậy là đủ rồi. Ánh mắt người ngoài, hư danh gì đó, nàng đều không muốn quan tâm. Nàng chỉ muốn bản thân trôi qua thật tốt, vậy là được rồi.

Đột nhiên cảm giác được động tác trên đầu, nàng mở mắt ra, lại thấy Phương Dục Minh đang cầm cây lược chải tóc nàng. Cây lược kia...

Không nhận được đoạt lấy từ trên tay hần, tí mỉ nhìn thơ khắc trên cây lược, ánh mắt của nàng đau xót: “Vương gia, ta nhớ ca ca ta rồi.”

“Ái phi nàng có ca ca sao?” Phương Dục Minh lấy làm kinh hãi.

Quý Du Nhiên gật đầu, “Đúng vậy, nhưng đã rời đi rất nhiều năm. Còn nhớ rõ khi còn bé, mỗi lần đến sinh nhật ta, ca ca d1en d4nl 3q21y d0n đều tự mình làm cho ta một cây lược, đáng vẻ mỗi cây lược đều không giống nhau, nhưng phía trên đều khắc câu thơ này – Phù danh khán tự bạc, trích đoạn chuyện du nhiên.”

Thề chữ giống nhau, thơ từ giống nhau, bài thơ giống nhau, nàng có thể khẳng định 100%: Cây lược này, nhất định có xuất xứ từ tay huynh trưởng! Nói cách khác, huynh ấy vẫn còn sống! Chuyện này chính là một tin tức vô cùng tốt với nàng.

“Thật sao?” Cũng vuốt ve cây lược tinh xảo đẹp đẽ này, Phương Dục Minh suy nghĩ một chút nói, “Nếu nhớ hần, vậy chúng ta phái người đi tìm đi! Tìm được dẫn người trở lại, để cho hần tiếp tục làm lược cho nàng!”

“Có thể không?” Trong lòng Quý Du Nhiên khẽ lay động.

“Tại sao không thể?” Phương Dục Minh hỏi ngược lại.

“Cái này, biến người mờ mịt, tổn công tổn sức...”

“Mặc kệ nó, dù sao là người phía dưới làm việc, lại không cần chúng ta chạy.” Phương Dục Minh dừng dừng nói, “Hơn nữa, cây lược này do Thái Bình đưa đúng không? Nàng ta từ đâu tới, chúng ta cứ tập trung tìm ở đó, nhất định sẽ làm ít công to, nàng thấy đúng không?”

Đúng rồi!

Quý Du Nhiên thoáng chốc mở cở trong bụng.

“Vương gia, chàng thật thông minh!”

“Hắc hắc, bốn Vương vốn rất thông minh mà” Phương Dục Minh cười ha ha mà nói.

Nhưng mà, nàng thật sự nhận thức thêm một bậc về trí thông minh của hần. Hơn nữa, cho tới bây giờ, nàng rốt cuộc có thể kết luận: Chàng ngốc nhà nàng, mặc dù bề ngoài nhìn ngốc, nhưng trên thực tế không ngốc chút nào. Thậm chí còn thông minh hơn nàng nhiều lắm!

Nàng quả thật nhặt được bảo bối!

Không nhận được ôm cô hần: “Vương gia.”

“Ái phi?”

“Chuyện tìm ca ca, trước chúng ta đừng tuyên truyền rộng khắp, cứ kêu người mình từ từ tìm, đợi đến khi tìm được hãy nói. Còn có chuyện vừa xảy ra ở đây, cũng chỉ mấy người chúng ta biết, chàng ngàn vạn lần đừng nói với người khác, có được không?”

“Được!” Phương Dục Minh gật gật đầu.

Thế mà lại quá thẳng thắn? Quý Du Nhiên hơi buồn bực, “Vương gia, chàng cứ nghe lời ta như vậy?”

“Đúng vậy!” Phụng Dục Minh cười, “Ái phi nàng thích bồn Vương, chắc chắn sẽ không hại bồn Vương. Cho nên tất cả nàng nói khẳng định đều đúng!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Chương 59.1: Ninh phi có tin mừng

Nghe Phụng Dục Minh nói chuyện, trong lòng Quý Du Nhiên xúc động thật lâu.

Đời này, địa vị của nàng ở trong lòng hần chắc là quan trọng nhất đặc biệt nhất rồi chứ? Coi như hần không phải yêu nàng, nhưng khẳng định cũng đã cách yêu không xa.

Vì vậy, tâm tình sa sút lần nữa kích động. Cho dù tâm trí hần cả đời chỉ tám, chín tuổi, nhưng chỉ cần trong lòng hần có nàng, tình nguyện tin nàng vô điều kiện, chờ nàng, đời này của nàng cũng đáng. Mà nàng, cũng sẽ dùng yêu mến ngang hàng đi báo đáp hần.

Bởi vì Hoàng đế vừa dạy dỗ một trận, bây giờ bọn họ cũng không dám chạy loạn nữa, mỗi ngày chỉ có thể ngồi ở trong Vương phủ của mình, nếu không thì qua bên chỗ Thái hậu nương nương ngồi.

Nhưng mà bởi vì lần trước Quý Du Nhiên hỏi về vấn đề của Trần phi, bây giờ ánh mắt Thái hậu nương nương nhìn nàng luôn hơi kỳ lạ, cũng cực kỳ ít nói chuyện riêng với nàng, hoàn toàn để cho nàng chết tâm nói bóng nói gió.

Phụng Dục Minh vẫn cứ mỗi ngày quán lấy nàng không buông, nàng đi đâu cũng muốn đi theo, Quý Du Nhiên nhàm chán đến muốn chết, nên gọi Bình công công tìm đám người may đồ đến, lấy vài vóc tồn kho trong kho ra, một suy nghĩ làm vài bộ quần áo mới cho mình và Phụng Dục Minh.

Đồ trang sức của nàng cũng lựa một phần để cho người cầm đi hòa tan chế tạo thành kiểu dáng hiện lưu hành nhất, mỗi ngày trang điểm ăn mặc xinh đẹp cho mình không nói, nàng còn ban thưởng không ít quần áo đồ trang sức cho đám người Lục Ý.

Dần dà, mỗi khi chủ tớ bọn họ ra cửa, ven đường luôn có vài người chờ coi mở hai mắt. Chính là không thấy được dung nhan Dật Vương phi, vậy thì xem tỷ nữ như hoa như ngọc bên cạnh Vương phi cũng đỡ thèm, đó là thật tốt.

Trong thời gian này ồn ào nho nhỏ tự nhiên chưa từng dứt đoạn, Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh náo loạn phát cẩu nho nhỏ, Từ Tô gài bẫy Thái Bình, còn có thân thể Thái tử ngày từng ngày chuyển biến tốt. Chỉ trong chớp mắt, bọn họ đã tới Ly Sơn hai tháng.

Khí trời trong Kinh thành dần tản đi, lại đã đến lúc quy mô lớn trở về đế đô.

Một lần chuyển dời, là một công trình vĩ đại.

May mà thân phận bọn họ không thấp, theo sát sau Hoàng đế Thái hậu chính là đoàn người bọn họ. Bên cạnh còn có Ninh Vương phi làm bạn, còn có Phụng Dục Minh kẻ dớ hơi này làm cho nàng vui, đoạn đường này của Quý Du Nhiên coi như thoải mái.

Chỉ có điều, một ngày này, mắt thấy sắp lập tức đến đế đô, thân thể Ninh Vương gia không được thoải mái, chỉ có thể ngồi kiệu đi ở phía sau, Ninh Vương phi ngồi một mình nhàm chán, vẫn như cũ tới đây đi nhờ xe ngựa với bọn họ, dọc theo đường đi cười cười nói nói với Quý Du Nhiên.

Vừa nói vừa cười, chỉ thấy Ninh Vương phi đột nhiên nhướng mày, vội vàng quay đầu che đôi môi đỏ mọng.

Quý Du Nhiên lập tức phát hiện có cái gì không đúng: “Hoàng tẩu, tẩu làm sao vậy? Tại sao sắc mặt khó nhìn như vậy?”

“Có sao?” Ninh Vương phi yếu ớt cười cười, bàn tay trắng nõn sờ lên gò má xinh đẹp của mình.

“Có đó! Tẩu xem sắc mặt tẩu đã tái nhợt thành cái dạng gì rồi!” Quý Du Nhiên nhỏ giọng kêu, phân phó Lục Ý tìm cái gương nho nhỏ mang theo bên mình cho nàng ấy nhìn.

Ninh Vương phi cũng tỏ vẻ kinh sợ, nhưng ngay sau đó cười cười, “Chắc một đường bên ba, bị một rồi! Không có việc gì, chờ đến đế đô, ta nghỉ ngơi hai ngày là được.”

Chắc là vậy! Quý Du Nhiên gật đầu, nhưng trong lòng dù sao cũng cảm thấy có cái gì không đúng. Nên vỗ vỗ tay nàng ấy: “Tẩu chính là bảo trọng thân thể. Thân thể đại Hoàng huynh mới vừa vặn tốt lên một chút, vẫn chờ tẩu chăm sóc đó, tẩu cũng không thể ngã bệnh vào lúc này.”

“Ta hiểu.” Ninh Vương phi yếu ớt cười nói, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Đang nói, đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng người đánh xe xùy kêu to một tiếng, xe ngựa dốc lên, đoàn người cũng không nhìn được nặng nề nghiêng tới trước.

“Oe!”

Chính vào lúc này, Ninh Vương phi chau mày, liên tục không ngừng cầm khăn che miệng, nhưng đã không kịp rồi. Khăn còn chưa đưa lên đến, nàng đã nôn tràn ra ngoài, trong buồng xe nhỏ nhỏ lập tức tràn đầy mùi vị chua thúi.

Dạ dày Quý Du Nhiên cũng buồn nôn một trận, vội vàng rút khăn ra che miệng, Phụng Dục Minh đã sớm vén rèm xe lên nhảy xuống rồi, xoay người lại đưa tay cho Quý Du Nhiên: “Ái phi nàng mau ra đây! Mùi vị của tẩu ấy thật khó ngửi!”

Vương gia ngọc này, cho dù biết rõ, nhưng dù sao chàng cũng không thể lớn tiếng nói ra như vậy! Xem đi, chàng vừa kêu lên, những người khác đã lập tức chú ý tới.

Mấy thị vệ vội vàng chạy tới: “Vương gia, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì, chính là Ninh Vương phi say xe, nôn.” Quý Du Nhiên vội ngượng cười nói.

Vừa mới dứt lời, tỳ nữ thiếp thân Tú nhi của Ninh Vương phi ở trong xe ngựa hét ầm lên: “Không xong! Vương phi ngài ấy ngất đi rồi!”

Trời ơi!

Lòng Quý Du Nhiên bị néo chặt, vội vàng bỏ trở về xe ngựa, quả nhiên nhìn thấy Ninh Vương phi nhắm nghiền hai mắt, khăn trong tay đã rơi xuống nền xe, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, không thấy chút màu máu nào.

Vội vàng kêu với bên ngoài: “Thái y đâu? Gọi Thái y tới đây nhanh lên một chút!”

“Khỏi bầm Vương phi, Thái y đều ở phía sau! Ít nhất còn cần thời gian nửa ngày nữa mới có thể chạy tới.” Một thị vệ trả lời.

Quý Du Nhiên bắt đầu lo lắng, Tú nhi đã cúi đầu khóc.

Nửa ngày, vậy đợi thôi! Quý Du Nhiên cắn cắn môi, ngẩng đầu nhìn cửa thành gần ngay trước mắt một chút, lập tức nhanh trí lên: “Bây giờ còn có Thái y trấn giữ Thái y viện chứ?”

“Bẩm Vương phi, có.”

“Tốt lắm!” Quý Du Nhiên lập tức gật đầu, “Một người tới, nhanh đi tìm một cỗ kiệu, mang Ninh Vương phi trở về Ninh Vương phủ đi, hơn nữa phái mấy người đi tới Thái y viện báo cho Thái y, kêu bọn họ nhanh chóng đến Ninh Vương phủ chờ. Chờ Ninh Vương phi vừa đến, lập tức chẩn bệnh cho Vương phi!”

“Dạ!”

Thống lĩnh thị vệ lĩnh mệnh, vội vàng phân công nhiệm vụ xuống. Rất nhanh đã có người mang cỗ kiệu mềm tới, Quý Du Nhiên phân phó người đỡ Ninh Vương phi đi vào, rồi gọi thị vệ vội vàng đưa nàng ấy trở về. Tú nhi tự nhiên cũng lau nước mắt đi theo một đường chạy chậm về.

Chờ hết bận rộn chuyện của người khác, lại quay đầu lại nhìn, Quý Du Nhiên mới phát hiện xe ngựa của bọn họ còn bần thiêu chưa thu dọn.

Nhất thời suy sụp: “Vương gia, xem ra chúng ta phải đợi một lúc rồi.”

“Không có việc gì, bọn Vương chờ cùng nàng!” Phụng Dục Minh cười hi hi nói, móng vuốt cũng vô ý thức nắm chặt tay của nàng.

Quý Du Nhiên nhất thời ảm áp, ngẩng đầu khẽ mỉm cười với hắn.

Ước chừng qua nửa canh giờ, bọn họ cuối cùng ngồi lên xe ngựa dọn dẹp sạch sẽ trở về Vương phủ.

Trước đó Bình công công và Lý ma ma đã trở về trước dọn dẹp sạch sẽ thỏa đáng, mang theo người làm đầy phủ, ở cửa Vương phủ nghênh đón bọn họ trở về.

Trở lại Vương phủ đã cách xa thật lâu, Quý Du Nhiên thở ra một hơi thật dài, thỉnh thoảng nhớ tới chuyện của Ninh Vương phi, nên gọi Bình công công phái người qua hỏi thăm, bản thân thì lôi kéo Phụng Dục Minh đi chinh trang lại căn phòng của bọn họ.

Không lâu lắm, Bình công công trở lại, sắc mặt là lạ.

Lúc này Quý Du Nhiên bắt đầu lo lắng: “Thế nào?” Không phải Ninh Vương phi nàng ấy bị bệnh khó trị chứ?

“Vương phi, nô tài đi qua hỏi, Thái y nói thân thể Ninh Vương phi không có gì đáng lo ngại, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là có thai mà thôi.”

Cái gì!?

Lò huân hương nhỏ trong tay Quý Du Nhiên bịch một tiếng rơi xuống đất: “Ngươi nói gì? Lặp lại lần nữa!”

“Thái y nói, Ninh Vương phi mang thai, đã hai tháng.”

Ôi trời ơi! Hai chân Quý Du Nhiên mềm nhũn, không nhịn được lùi ngược lại mấy bước.

Phượng Dục Minh vội vàng đỡ nàng ổn định: “Ái phi, nàng làm sao vậy?”

Nàng muốn điên rồi! Quý Du Nhiên kêu to trong lòng, Ninh Vương phi, sao nàng ấy có thể mang thai chứ? Thân thể Ninh Vương gia kém như vậy, mỗi ngày thời gian nằm còn nhiều hơn thời gian ngồi, một bữa cơm ăn được còn ít hơn nàng, vì sao hẳn lại có tinh thần và sức khỏe làm chuyện vợ chồng với Ninh Vương phi? Hơn nữa, nếu như nàng nhớ không lầm, đời trước phu thê bọn họ vốn không viên phòng. Vậy tại sao đời này...

Haizzz! Càng ngày càng phát hiện, sống lại lần nữa, trở lại thân thể này hơn nửa năm, rất nhiều chuyện đã phát triển chệch hướng quỹ đạo đời trước, bây giờ nàng cũng sờ không tới kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Vội vàng hít sâu một cái để cho bản thân mình bình tĩnh lại: “Chuyện này Hoàng thượng bọn họ biết chưa?”

“Biết rồi. Nô tài nghe nói, Ninh Vương phi mới được đưa trở về Ninh Vương phủ, Hoàng thượng Hoàng hậu Thái hậu đã biết tin tức Vương phi say xe té xỉu, còn để cho người của mình qua hỏi thăm.”

“Vậy bọn họ có phản ứng gì?”

“Thật vui mừng!” Bình công công nói, ánh mắt nhìn vào nàng mang theo vài phần hoài nghi, “Vương phi, tại sao ngài lại hỏi như thế?”

“Không có gì.” Quý Du Nhiên vội vàng khoát tay, lại hít khí mấy cái sâu hơn.

“Vây, Vương phi ngài hiện giờ muốn đi xem một chút không? Lúc nô tài đi qua Ninh Vương phủ còn lắm bầm muốn gặp mặt cảm ơn ngài đấy.”

“Hôm nào đi!” Quý Du Nhiên thờ hồn hên nói, chuyện này trong lúc nhất thời nàng còn không tiếp nhận nổi. “Bây giờ ngươi nhanh đi chuẩn bị một phần quà tặng đưa qua, nói trong Vương phủ chúng ta có rất nhiều chuyện phải làm, để cho nàng ấy yên tâm nghỉ ngơi, ta không phải ngày mai thì ngày mốt qua thăm nàng ấy.”

“Vâng.”

Bình công công lui ra, Quý Du Nhiên mới phát giác hai chân bủn rủn, vội vàng kéo ghế tới ngồi xuống.

“Ái phi.” Phượng Dục Minh sát lại gần rồi, hai mắt mở thật to nhìn nàng, “Nàng làm sao vậy? Sắc mặt của nàng thật khó nhìn.”

“Bởi vì ta bị tin tức đại Hoàng tẩu mang thai hù sợ!” Quý Du Nhiên nói, thoáng chốc đáy lòng dâng lên một cảm giác cô đơn, “Bây giờ, đại Hoàng tẩu mang thai, bụng của ta và Thái tử phi vẫn còn chậm chạp không có động tĩnh, mẫu hậu bọn họ lại có lời muốn nói rồi.”

“Họ dám!” Phượng Dục Minh lập tức trừng mắt, “Ái phi nàng yên tâm, bản Vương che chở cho nàng! Bọn họ ai dám nói nàng nửa câu, bản Vương nhất định sẽ mắng lại giúp nàng!”

Chút cảm giác cô đơn vừa mới xuất hiện đã bị lời của hắn đánh trúng nát bấy, Quý Du Nhiên bật cười: “Được! Vây ta hoàn toàn dựa vào chàng!”

“Không thành vấn đề!” Phượng Dục Minh ngẩng đầu ưỡn ngực, vỗ ngực bảo đảm.

Ninh Vương phi có thai, chuyện này cho dù nói như thế nào Quý Du Nhiên cũng cảm thấy hết sức quý giá.

Đêm đó trước khi ngủ, trong đầu nàng vẫn còn nhớ lại chuyện đời trước, cứ thế trong mộng nàng còn nghe được Ninh Vương phi đời trước khóc lóc kể lể: “Ninh Vương yếu ớt, đừng nói chuyện vợ chồng làm gì, chính là đi nhiều hai bước cũng thở vô cùng gấp! Ta gả cho hắn, chính là làm nha hoàn cả đời cho hắn, sống cô quả cả đời! Nhị đệ muội, hai chúng ta đồng bệnh tương liên, cả đời đã bị tiêu hao hết như vậy.”

“Đi lấy nước! Đi lấy nước!”

Đang nằm mơ thấy Ninh Vương phi lôi kéo tay của nàng, thò lộ tình cảm với nàng, đột nhiên nghe thấy bên ngoài nhao nhao ầm ĩ, Quý Du Nhiên chợt mở mắt ra.

Phượng Dục Minh bên cạnh còn đang ngủ khò khò giống như con heo nhỏ, đôi tay ôm hông nàng, đầu cũng dựa vào trên người nàng, khiến cho nàng gần như không thể động đậy.

“Ừ~” giống như bị nàng động ngủ rất không thoải mái, Phượng Dục Minh hừ nhẹ một tiếng, đầu cọ cọ trên người nàng, tìm một vị trí thoải mái tiếp tục thờ to ngủ.

Quý Du Nhiên vênh tai cẩn thận nghe lần nữa, hình như âm thanh kia rất xa xôi, chắc ở bên ngoài phủ, nàng nhất thời yên tâm, nên lại nhắm mắt lại, rất nhanh ngủ thiếp đi.

Cả đêm không mộng寐.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 59.2: Ninh phi có tin mừng

Ngày hôm sau, khi Lục Ý hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, đột nhiên nói: “Tối ngày hôm qua, Ninh Vương phủ đi lấy nước.”

Tay Quý Du Nhiên đang cầm hộp phấn khựng lại, “Em nói ở đâu?”

“Ninh Vương phủ.” Lục Ý nói, lúc đó sớm đoán được Vương phi sẽ có phản ứng như vậy, tay mất lạnh lẽo đỡ lấy hộp phấn.

“Chỗ nào bị cháy rồi?” Tối hôm qua trong mơ mơ màng màng nghe được một chút tin tức, buổi sáng nàng đã quên. Bây giờ nghe nàng ấy nhắc đến, nàng còn cảm thấy giống như nằm mơ.

“Phòng ngủ của Ninh Vương phi.”

Trời ơi!

Trái tim Quý Du Nhiên thoáng chốc nhảy lên tận cổ họng rồi. Vợ vàng nắm chặt tay Lục Ý: “Tại sao có thể như vậy? Ninh Vương phi đâu rồi, nàng ấy như thế nào? Còn có Ninh Vương gia, bọn họ không sao chứ?”

Đôi môi Lục Ý giật giật, lại hạ rèm mắt xuống không trả lời.

Thái Bình liền nói: “Ninh Vương phi không có chuyện gì, nhưng mà Ninh Vương gia, ngài ấy... Bị cháy sạch sập không còn hình người rồi.”

Quý Du Nhiên sững sốt lần nữa: “Tại sao có thể như vậy?”

Bây giờ vẫn là cuối hè đầu thu, trong phòng vừa không đặt chậu than, cho dù bên trong thấp vài cây nến, nhưng cũng đều có nha hoàn đặc biệt trông nom đốt đèn tắt đèn mỗi ngày, bọn họ vốn không thể gây ra cháy!

“Ngày hôm qua trở lại Vương phủ, sau khi nghe nói Ninh Vương phi mang thai, Ninh Vương gia hết sức kích động, đêm đó quyết định tới canh chừng Ninh Vương phi. Nhưng thân thể ngài ấy vốn không tốt, buổi tối không ngủ được, nên gọi nha đầu thấp cây nến đọc sách. Có lẽ không cẩn thận ngủ gà ngủ gật, nên làm đổ cây nến đốt quyển sách, sau đó...” Đốt luôn cả gian phòng.

Lòng Quý Du Nhiên đau đến khó chịu giống như bị một bàn tay túm lấy. Hít sâu một hơi, nàng trầm giọng phân phó: “Nhanh chóng chải đầu cho ta, không cần mang những thứ vàng ngọc... kia, mặc một chút là tốt nhất. Quần áo cũng không cần mặc đồ mới làm, chúng ta lập tức tới Ninh Vương phủ hỏi thăm.”

“Vâng.”

Đám người Lục Ý vợ vàng hành động.

Chỉ trong thời gian một chén trà, nàng và Phụng Dục Minh đã thu thập thỏa đáng, hai người vợ vã chạy tới Ninh Vương phủ.

Chắc hẳn chuyện hỏa hoạn tối qua đã truyền vào trong Hoàng cung rồi, khi Quý Du Nhiên chạy đến, đám người Hoàng đế Hoàng hậu Thái hậu tất cả đều đã ở đây rồi.

Thái y đang chẩn bệnh cho Ninh Vương gia, Hoàng đế Thái tử canh giữ bên đó.

Ninh Vương phi vốn một đường lác lư trở về, thân thể hết sức yếu ớt, tối hôm qua lại bị kinh sợ, bây giờ càng thêm nằm trên giường không dậy nổi. Hoàng hậu Thái hậu còn có Thái tử phi canh giữ bên cạnh nàng.

Quý Du Nhiên tới, theo lý phải cùng Phụng Dục Minh mỗi người chia ra một ngả của mình, thăm đối tượng mình cần thăm. Nhưng mà, sau khi xuống kiệu, Phụng Dục Minh chính là dính vào bên người nàng, cho dù nàng đẩy qua bên Ninh Vương gia như thế nào cũng không chịu đi, trong miệng chỉ la hét kêu ‘Bỏ Vương muốn đi cùng ái phi, đã sớm nói sẽ không bao giờ rời khỏi bên cạnh nàng nữa bước’...

Quý Du Nhiên vô lực lại buồn cười, nên chỉ đành cùng hắn cùng nhau đến bên chỗ Ninh Vương gia trước.

Nhìn thấy hai người bọn họ đi lại đây, Hoàng đế Thái tử cũng lấy làm kinh hãi, sắc mặt đều rất không đẹp. Quý Du Nhiên bắt đầu nói: “Nhi thần và Vương gia nghe tin dữ bất ngờ, cũng vô cùng lo lắng cho bệnh tình của đại Hoàng huynh, cho nên muốn đi lại đây thăm huynh ấy.”

“Bây giờ nó còn hôn mê bất tỉnh, Thái y vẫn đang ở đây bó thuốc, các người cũng không cần đi vào quấy rầy.” Giọng Hoàng đế lạnh nhạt. Chỉ có điều suốt cả đêm qua, chắc Hoàng đế bị tin tức của con lớn nhất đã kích, cho nên lập tức già đi rất nhiều, nói chuyện cũng ỉu xìu buồn bã.

“Dạ, vậy nhi thần và Vương gia đi chỗ đại Hoàng tâu.” Quý Du Nhiên hành lễ, lại cong người hành lễ với Thái tử bên kia. Thái tử vội vàng hoàn lễ.

Thi lễ xong, hai người đồng thời ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người lập tức chạm vào nhau.

Sau khi từ biệt ở Đông cung Ly Sơn lần trước, bọn họ đã một hai tháng không gặp mặt rồi. Lại nhìn thấy hần lần nữa, Thái tử cũng đã khôi phục lại diện mạo nhã nhặn của hần, một bộ trang phục hoa lệ làm nổi bật lên khí chất cao nhã, ngọc thụ lâm phong, đau đớn từng gia tăng trên người hần cũng giống như hoàn toàn biến mất.

Chỉ có điều, khi trao đổi ánh mắt với nàng, Quý Du Nhiên rõ ràng nhìn thấy ánh mắt của hần lóe lóe, cái chân bị thương cũng co rúm lại một chút theo bản năng, lập tức cúi đầu: “Nhị Hoàng huynh nhị Hoàng tâu đi thông thả.”

Quý Du Nhiên liền cùng Phượng Dục Minh tay cầm tay xoay người rời đi, mặc kệ hai tầm mắt lạnh lẽo và nóng rực đan vào rơi lên sau lưng nàng, khiến cho nàng có cảm giác vừa lạnh vừa nóng rất quỷ dị.

“Ái phi.” Đi ra khỏi viện ở tạm của Ninh Vương gia, Phượng Dục Minh lặng lẽ kéo nàng.

Quý Du Nhiên dựa sát vào hần một chút, “Sao vậy?”

“Mới vừa rồi, Thái tử Hoàng đệ trừng mắt nhìn Vương! Lúc đi Hoàng đệ còn nhìn chòng chọc sau lưng bọn Vương, như muốn xé bọn Vương thành mảnh nhỏ vậy!”

Lòng hoảng hốt! Quý Du Nhiên vội vàng nắm chặt tay của hần: “Làm sao có thể! Vương gia chàng nhìn lầm rồi hả?”

“Không có đâu!” Phượng Dục Minh mở to hai mắt rất nghiêm túc nói, “Bọn Vương thấy rất rõ ràng, ánh mắt Thái tử Hoàng đệ giống như hai cây đao, khóe khiến trên người bọn Vương đau quá!”

“Suyt!” Vội vàng che cái miệng của hần, Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói, “Lời này chàng đừng nói lung tung ở bên ngoài. Một lát nữa chúng ta trở về rồi, chàng mới nói từ từ lại cho cho ta, nha?”

“Oh.” Phượng Dục Minh không cam tâm tình nguyện gật gật đầu, lấy tay xoa xoa cánh tay, thân thể lại cọ sát lên người nàng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bởi vì thân thể Ninh Vương gia không tốt, Thái y nói vẫn cần tĩnh dưỡng, hơn nữa vì cần thường xuyên uống thuốc, cho nên kể từ sau khi thành thân một tháng, hần và Ninh Vương phi chính thức chia phòng ngủ.

Mà hôm qua sau khi biết Ninh Vương phi mang thai, tâm tình của Ninh Vương gia thật tốt, nên chủ động tới viện Ninh Vương phi ở qua đêm. Cho nên, tối hôm qua bị cháy sạch chính là phòng ngủ của Ninh Vương phi.

Sau khi gặp chuyện không may, Ninh Vương gia tất nhiên được khiêng trở về chính viện của mình, Ninh Vương phi thì được đưa đến phòng ở nam sương.

Dọc đường đi, đi ngang qua tây sương Ninh Vương phi đã từng ở, mặc dù tường rào viện kia vẫn còn, nhưng cửa chính rộng mở, rất nhiều tời tở ra vào khuôn đờ, Quý Du Nhiên có thể thấy rõ ràng dĩ nhiên dĩ nhiên mấy căn phòng bên trong đều bị cháy sạch, chỉ còn dư lại mấy cây cột đen như hạt châu đen. Như vậy có thể thấy được thể lửa mãnh liệt cỡ nào, nhất thời lại bắt đầu lo lắng: Lửa lớn như vậy, khó trách Ninh Vương gia bị thiêu thành như thế. Nhưng... Nếu như vậy, tại sao Ninh Vương phi khi ấy đã ngủ lại tránh được một kiếp, bản thân chỉ bị chút kinh sợ?

Mang theo nghi vấn này, nàng và Phượng Dục Minh bước vào nam sương.

Lúc này, vừa lúc gặp phải ba người Hoàng hậu, Thái hậu và Thái tử phi vừa nói dứt lời ra ngoài.

Nhìn thấy hai người bọn họ cầm tay đứng chung một chỗ, Thái hậu tất nhiên cười đầy mặt vui mừng, Hoàng hậu nương nương tỏ vẻ bình tĩnh, trong mắt Thái tử phi rõ ràng nhuốm lên vẻ ghen tỵ.

Gặp phải người bên trên, Quý Du Nhiên và Phượng Dục Minh không tránh được khom người hành lễ: “Nhi thần ra mắt Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu, ra mắt Thái tử phi.”

“Miễn lễ.” Tối hôm qua hai đứa có bị hù sợ không?” Thân là người có địa vị tối cao nhất ở đây, Thái hậu nương nương mở miệng trước.

Quý Du Nhiên lắc đầu: “Không có. Ngày hôm qua nhi thần và Vương gia cũng quá mệt mỏi, cho nên ngủ say như chết, hình như nửa đêm nghe được chút động tĩnh, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, ai ngờ...”

“Haizzz, đó cũng chính là số mạng của Ninh Vương nó!” Thái hậu lắc đầu thở dài, “Chỉ có điều cũng may, vô cùng may mắn thai nhi trong bụng Ninh Vương phi không có việc gì. Hai đứa cũng mau vào đi thăm con bé một chút đi, con bé còn vừa mới lằm bằm sao hai đứa còn chưa tới!”

“Đạ, nhi thần qua liền.” Quý Du Nhiên vội nói, cùng Phượng Dục Minh nghiêng người nhường đường đi cho bọn họ.

“Ái phi, ánh mắt Thái tử phi nhìn nàng càng ngày càng bén nhọn rồi, gần như giống ánh mắt Thái tử nhìn bốn Vương như đúc.” Chờ sau khi bọn họ đi, Phượng Dục Minh bất thành linh thốt ra một câu.

Quý Du Nhiên ngăn ra: “Thật sao?”

Phượng Dục Minh gật đầu.

Quý Du Nhiên không nhịn được cười.

Phượng Dục Minh không hiểu, “Ái phi, nàng cười cái gì vậy?”

“Ta cười hai chúng ta thật sự là phu thê! Có người đối xử với chàng như vậy, lập tức có người đối xử với ta như thế, hai chúng ta hợp thành một, huề nhau!”

“Vậy cũng được đó!” Phượng Dục Minh vỗ vỗ đầu, rồi cũng cười theo.

Đội khi đi đến cửa phòng Ninh Vương phi, hai người vội vàng thu nụ cười lại, thay vẻ mặt đau thương.

“Nhị Hoàng đệ, nhị Hoàng muội, tưởng hai người không tới!” Ninh Vương phi đã sớm chờ bọn họ.

Nhìn thấy bọn họ đi vào, nàng vội vã gãy giữa bờ đậy, chủ động nắm tay Quý Du Nhiên, “Ngày hôm qua may mà có muội sớm cho người đưa ta về. Nếu không, ta còn không biết mình có tin vui đâu!”

Bởi vì ngày hôm qua vừa mừng vừa lo, bây giờ sắc mặt nàng tái nhợt như cũ. Trên người lại mặc đồ ngủ màu trắng, trên trán buộc một băng đai màu trắng, cả người xem ra hết sức yếu ớt, khiến trong lòng Quý Du Nhiên không nhịn được chính là đau nhói.

Vội vàng đỡ nàng ấy nằm xuống: “Bây giờ thân thể tẩu không tiện, nằm xuống nói chuyện với muội là được.”

“Không có việc gì, ta nghỉ ngơi một đêm, bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.” Ninh Vương gia cười cười, phân phó Tú nhi lấy gối dựa ra để cho mình nửa nằm, bàn tay lạnh lẽo nắm chặt tay Quý Du Nhiên, “Chỉ có điều Vương gia chàng ấy... Haizzz!” Quay đầu ra, một giọt nước mắt trong suốt đột nhiên lăn xuống từ khóe mắt.

Quý Du Nhiên vội vàng móc khăn ra lau cho nàng ấy, “Tẩu trước thoải mái, thả lỏng tinh thần dưỡng tốt thân thể đi! Tội muội mới vừa đi bên chỗ đại Hoàng huynh rồi, Thái y đang bồi thuốc cho huynh ấy, huynh ấy nhất định sẽ không có chuyện gì.”

“Chỉ hy vọng là như thế!” Ninh Vương phi miễn cưỡng nặn ra nụ cười, “Vương gia chàng ấy cũng thật là mệnh khổ. Từ nhỏ thân thể không tốt, trải qua nhiều năm điều dưỡng như vậy, khó khăn lắm mới có mấy phần khởi sắc, không ngờ tới hôm qua lại... Nếu như tới hôm qua chàng ấy không vội vã đẩy ta ra ngoài, chàng ấy cũng sẽ không bị xô ngã trên nóc nhà rớt xuống nền vào, cũng sẽ không biến thành đáng vẻ như bây giờ. Tất cả đều là lỗi của ta, nếu như tới hôm qua ta không để cho chàng ấy qua đêm ở phòng của ta, có lẽ cũng sẽ không xảy ra chuyện này.” Nói xong, giọng lại nghẹn ngào, vội vàng cầm khăn lên lau nước mắt.

Thì ra là như vậy. Quý Du Nhiên sáng tỏ: Khi ở Ly Sơn, Ninh Vương phi đã từng đề cập với nàng chuyện thân thể Ninh Vương gia có chuyển biến tốt, mà nàng ấy mang thai hai tháng... Thời gian cũng hợp lý. Mà Ninh Vương gia vì cứu Vương phi và hài tử trong bụng Vương phi hy sinh thân mình, điều này đích xác là hành vi của đại trượng phu. Trong lòng nàng không khỏi sinh ra mấy phần kính sợ vị đại bá từng thấy mặt mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 60.1: Vương gia ngốc phát uy

Vội vàng nhẹ giọng khuyên lon nàng ấy thông suốt, nói hơn nói thiệt để cho nàng ấy dừng nước mắt lại, Quý Du Nhiên mới cùng Phượng Dục Minh đồng thời trở về Vương phủ.

“Phù!”

Vừa vào cửa, nàng đã thở phào một hơi té nhào lên giường.

Phượng Dục Minh cũng đi theo phù một cái bổ nhào xuống.

Quý Du Nhiên buồn cười không thôi, “Chàng đang làm cái gì vậy?”

“Ái phi, bồn Vương mệt quá mà!” Phụng Dục Minh ngã lăn bên người nàng cọ cọ, cầm chôn trong chăn giọng buồn buồn nói.

Quý Du Nhiên tò mò, “Hôm nay chàng lại không làm gì cả, chỗ nào mệt đến chàng?”

“Dù sao chính là mệt mỗi chứ gì nữa!” Phụng Dục Minh nói, miệng dùng sức nhếch lên, “Nàng cũng không phải không thấy, nhóm người trong phủ đại Hoàng huynh u ám, Thái tử Hoàng đệ nhìn bồn Vương giống như kẻ thù giết cha, Thái tử phi lại nhìn nàng giống như kẻ thù giết mẹ, phụ hoàng mẫu hậu cũng là lạ. Còn có đại Hoàng tẩu, tẩu ấy mặc bộ đồ trắng, giống như đốt giấy đề tang vậy, còn ý vị khóc khóc khóc, làm cho giống như ai bắt nạt tẩu ấy vậy, phiền chết người! Chỉ cần đứng ở chỗ nào thôi, bồn Vương đã mệt mỗi không chịu nổi.”

Ặc...

Khỏe miệng Quý Du Nhiên co quắp: d1en d4nl 3q21y d0n “Người nào chàng nhìn cũng mất hứng, vậy rốt cuộc chàng nhìn ai thấy thuận mắt?”

“Ái phi nàng đó!” Phụng Dục Minh vui tươi hơn hờ nói.

Trong lòng Quý Du Nhiên ngẩn ra: “Chỉ có ta sao?”

“Còn có Hoàng tổ mẫu, Bình công công, Lý ma ma, Lục Ý, đại Hắc...” Phụng Dục Minh nghiêm túc giong ngón tay đếm từng ngón. Đếm tới cuối cùng lại xoay đầu về phía nàng cười, “Chỉ có điều, bồn Vương nhìn ái phi nàng vừa mắt nhất rồi!”

Người này! Năng lực lý giải của hắn thật sự siêu phàm thoát tục. Quý Du Nhiên dờ khóc dờ cười, dùng sức nhéo mặt của hắn một phát: “Được rồi, không phải nói mệt mỗi sao? Chàng nghỉ ngơi đi!”

“A.” Phụng Dục Minh liền rõ ràng nhắm mắt lại nằm xuống bên cạnh nàng, chỉ chốc lát sau đã truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Nghe âm thanh khò khò của hắn, lòng Quý Du Nhiên dần bình tĩnh lại, trong đầu lại không nhận được nghĩ tới chuyện liên tiếp xảy ra trong Ninh Vương phủ: Ninh Vương phi mang thai, Ninh Vương phủ bị cháy, Ninh Vương gia bị vết bỏng nghiêm trọng, những chuyện này đời trước chưa hề phát sinh. Vậy tại sao đời này lại xảy ra? Hơn nữa còn hoàn thành toàn bộ trong một đêm, không khỏi cũng quá trùng hợp rồi. Chẳng lẽ nói, là bởi vì khoảng thời gian trước trong lúc vô tình nàng thay đổi một điểm, đưa đến nguyên nhân sau này? Vậy sẽ là gì chứ? Nàng không nghĩ ra được.

Theo thời gian trôi qua, nàng càng ngày càng cảm giác mình thật ngốc. Rất nhiều chuyện rõ ràng chỉ cách một tầng cửa sổ, chỉ cần nàng dùng sức chọc một cái là có thể phá. Nhưng mà, nàng lại phát hiện mình tay mềm chân nhũn ra, vốn không thể ra chút sức lực, cũng chỉ có thể tro mắt nhìn những người đó ở sau cửa sổ muốn làm gì thì làm, mà mình chỉ có thể đứng tại chỗ lo lắng suông. Cảm giác này thật sự đáng chết, tệ hết biết rồi!

Thêm với lúc này thời gian đã trôi qua hơn một tháng, người được phái ra đi tìm hành tung huynh trưởng cũng chậm trễ không có bất kỳ ai quay lại. Có duy nhất một tin tức, chính là nửa tháng trước Bình công công truyền đến, chỉ nói nửa năm trước quê nhà Thái Bình gặp con nước lũ, cư dân trôi giạt khắp nơi, mặc dù bây giờ triều đình đã bố trí thỏa đáng, nhưng tất cả cư dân hương trấn đã sớm trộn lẫn một chỗ, cũng không thiếu người di chuyển đến địa phương khác, điều này mang đến khó khăn tương đối lớn cho ông việc tìm người của bọn họ. Mà cho dù nàng lười kéo tìm lời trong miệng Thái Bình như thế nào, nàng ấy đều hơn một chữ cũng không có, nàng lại một lần nữa thất vọng rồi.

Quên đi, không nghĩ nữa!

Lắc lắc đầu, vứt những suy nghĩ lung tung lộn xộn này qua một bên, Quý Du Nhiên nhắm mắt lại, dứt khoát đi ngủ.

Những ngày kế tiếp, vẫn ăn ăn ngủ ngủ, cách mấy ngày lại đi Ninh Vương phủ thăm Ninh Vương phi một chút.

Đào mắt đã hai tháng trôi qua, bụng Ninh Vương phi đã nhô ra rõ ràng, Ninh Vương gia cũng được cứu về rồi, nhưng bởi vì thân thể ban đầu suy yếu, vết bỏng lần này lại cực kỳ nghiêm trọng, bây giờ chỉ có thể nằm trên giường, gần như không thể động đậy được gì, tất cả ăn uống vệ sinh đều dựa vào thị nữ sai vặt hầu hạ, chỗ bị thiêu bỏng trên người cũng một mực bó thuốc.

Hoàng hậu lại nói, trong thuốc có ba phần độc, e sợ mùi thuốc nồng nặc ảnh hưởng tới thai nhi trong bụng Ninh Vương phi, nên kêu Ninh Vương phi cứ ở nam sương yên tâm dưỡng thai, bên Ninh Vương gia ít đi thì tốt hơn. Vì thế, Ninh Vương phi lại chây không ít nước mắt.

Bây giờ đã là cuối mùa thu, để độ ở phía bắc, khí trời đã lạnh xuống rồi. Gió thu gào thét, bất cứ lúc nào thổi vào người cũng đau giống như dao cắt, quần áo trên người Quý Du Nhiên cũng đã sớm đổi lấy dày thêm, bây giờ ít ra cửa làm gì, mỗi ngày cũng chỉ đến buổi trưa ra ngoài phơi nắng mặt trời, những thời gian khác đều ở trong phòng thêu hoa cắt vải, bảo là muốn làm một bộ quần áo mới cho Phụng Dục Minh.

Phụng Dục Minh thiếu chút nữa mừng rỡ đến nhảy dựng lên, lập tức mang theo mèo mèo chó chó hầu ở bên cạnh nàng, thiếu chút nữa biến phòng ngủ của bọn họ thành vườn động vật.

Một ngày này, thời gian gần giữa trưa, Quý Du Nhiên thêu hoa cho tới trưa, cánh tay cũng mềm nhũn, đang định đứng dậy nghỉ ngơi đi uống trà, Lý ma ma đi tới nói: “Vương phi, ngoài cửa có người cầu kiến, kêu nô tỳ đưa vật này giao lại cho ngài.”

Lục Ý nhận lấy đưa cho nàng, Quý Du Nhiên lập tức ngây người – lại là trâm phượng của nàng?

Trước mắt lập tức hiện lên một đôi mắt trong suốt sáng ngời, trong đó còn thoáng một vòng dịu dàng, tím của nàng thỉnh thoảng nháy lên, lập tức vội vàng nói: “Đây do người nào đưa tới? Người ở đâu? Ở chỗ nào?”

“Đạ đang ở bên ngoài!” Giống như bị phản ứng bất ngờ của nàng làm cho giật mình, Lý ma ma nhỏ giọng nói.

“Mau gọi hân vào đi!”

“Đạ.”

Khi Lý ma ma đi ra ngoài, sóng lòng Quý Du Nhiên mênh mông, cho dù hít sâu như thế nào cũng không thể khiến mình bình tĩnh lại.

Nàng nắm chặt tay đi tới đi lui trong phòng, vốn không ngồi xuống được.

Phượng Dục Minh thấy thế liền hỏi: “Ái phi, nàng làm sao vậy?”

Quý Du Nhiên chỉ có thể cười cười với hân: “Không có gì, một lát nữa chàng sẽ biết.”

“A.” Phượng Dục Minh gãi gãi đầu, rất không hài lòng với đáp án này của nàng.

Không lâu lắm, đã thấy một người thanh niên hết sức gầy yếu, dáng người thon dài, dưới sự hướng dẫn của Lý ma ma đi tới cửa.

Nửa năm không gặp, đứa nhỏ này lại cao lên không ít, chắc còn cao hơn nàng nửa cái đầu rồi, trên người mặc bộ quần áo bằng vải thô, ngang hông cột một đoạn dây thừng, nhưng cũng có vẻ vòng eo mềm mại, đi đường giống như liễu yếu đốn gió, còn có hấp dẫn hơn nữ nhân.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, ngũ quan khéo léo tinh xảo, phối hợp vừa đúng với khuôn mặt trái xoan của hân, nhưng điểm duy nhất hấp dẫn Quý Du Nhiên chính là ánh mắt phảng phất giống như của huyên trường.

Lâu như vậy, ánh mắt của hân cũng không có bao nhiêu thay đổi, chỉ linh hoạt hơn rất nhiều.

“Thảo dân tiểu Sơn, tham kiến Dật Vương gia, Dật Vương phi.” Mới vừa qua cổng chính, hân đã vội vàng quỳ xuống đất kêu to, thân thể gầy yếu khẽ run, trong giọng nói cũng không kiềm chế được rung động.

Quý Du Nhiên vội vàng khoát tay: “Đứng lên đi!”

Thiếu niên tiểu Sơn vội vàng tạ ơn đứng dậy, cả người còn gò bó mất tự nhiên.

Quý Du Nhiên thấy thế, biết trong lúc nhất thời hân không thay đổi được rồi.

Phượng Dục Minh đã tiến lại gần: “Ái phi, hân là ai vậy?”

Quý Du Nhiên liền cười hỏi: “Vương gia, chàng cảm thấy đáng đáp của hân có nhìn được không?”

“Ừ, rất dễ nhìn. Chỉ có điều, nhìn tốt nhất vẫn là cặp mắt kia.”

Nói được tốt quá! Quý Du Nhiên tươi cười rạng rỡ: “Ta cũng cảm thấy như vậy!”

Hai người bèn nhìn nhau cười, tình cảm tăng nhiệt độ lần nữa trong lúc vô hình.

Bên kia, mắt thấy hai người bọn họ vừa nói vừa cười, tiểu Sơn lặng lẽ nắm chặt quả đấm, vụng trộm cắn cắn môi, đột nhiên phịch một tiếng quỳ xuống đất: “Thảo dân mạo muội tới thăm hỏi, kính xin Dật Vương phi cứu thảo dân một mạng!”

Quý Du Nhiên bị dọa nhảy dựng lên: “Xảy ra chuyện gì?”

Phượng Dục Minh cũng không giải thích được nhìn sang: “Ái phi, hân làm gì vậy? Không phải bây giờ hân vô cùng tốt sao?”

Tiểu Sơn dập đầu khấu đầu mấy cái, rồi sau đó mới nói: “Không dối gạt Vương phi ngài, thảo dân lớn lên trong đoàn kịch hát từ nhỏ, nhiều năm chăm chỉ khổ luyện, mấy tháng gần đây cuối cùng được bộc lộ tài năng. Nhưng ai biết, bởi vì khuôn mặt nhìn được này của thảo dân, lại đưa tới vô số phiền toái cho mình. Trong đó có một vị chính là Thiên Ninh trưởng công chúa. Một tháng trước sau khi thảo dân diễn một màn kịch ở trong phủ đệ của công chúa xong, tây trang đi lãnh thưởng, ai ngờ tỷ nữ của công chúa lại dẫn thảo dân vào khuê phòng của công chúa, thảo dân bị sợ đến mất hết hồn hết vía, luống cuống tay chân bỏ đi ra ngoài. Vốn tưởng rằng làm đến thế này là thôi, nhưng ai biết, trong một tháng này, không phải công chúa tự mình đến quán trà đi xem thảo dân ca diễn, thì chính là để cho đoàn kịch hát nhỏ đến trong phủ đệ của công chúa. Tối ngày hôm qua, thảo dân chính tai nghe được quản gia trong phủ công chúa lặng lẽ thương nghị với chủ gánh hát, nói là ba ngày sau muốn đưa thảo dân đến phủ công chúa ngày ngày ca diễn cho công chúa. Đây nói là ca diễn, nhưng mỗi lần ánh mắt Thiên Ninh trưởng công chúa nhìn thảo dân đều giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống thảo dân, nếu như đến lúc đó thảo dân thật sự ở trong phủ công chúa, còn không phải công chúa sẽ lột da thảo dân đang sống sờ sờ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 78: Vương gia ngốc phát uy (2)

“Cho nên, người không muốn đi?” Quý Du Nhiên nói.

Tiểu Sơn đập đầu một cái nặng nề: “Cầu xin Vương phi cứu thảo dân một mạng!”

“Nhưng mà, Thiên Ninh trưởng công chúa là muội muội của Hoàng thượng, là cô của Vương gia, còn cao hơn chúng ta một bối phận. Thân là tiểu bối, chúng ta nói chuyện vì người như thế nào?” Quý Du Nhiên cau mày.

Thiên Ninh trưởng công chúa, người này có tiếng tăm lừng lẫy ở đế đô.

Công chúa là con gái út của tiên đế, vừa sinh ra không lâu mẫu phi đã qua đời. Bởi vì Thái hậu không có nữ nhi, cho nên ôm công chúa đến bên cạnh nuôi dưỡng lớn lên, tất cả đối xử đều giống như công chúa của Hoàng hậu.

Sau đó tiên hoàng băng hà, Hoàng đế bấy giờ lên ngôi, Thái hậu nương nương trong một ngàn người mới chọn được một người là kim khoa Trạng nguyên năm đó gả công chúa đi.

Nhưng nhiều năm công chúa ở bên cạnh Thái hậu như vậy, đã sớm bị làm hư rồi, đến nhà chồng cũng không biết thu lại, kiêu căng thành tính, lãng phí, cuối cùng ép tướng công của mình treo cổ tự vẫn.

Thái hậu thương công chúa, mặc dù biết là do vấn đề của công chúa nhưng vẫn cố ý bao che, còn khê khiển trách lại kêu Hoàng đế trước sau chọn hai vị đảm nhiệm hôn phu cho công chúa, nhưng hai người này cũng một điên một gặp trở ngại tự vận không có kết quả kết thúc.

Đến đây, hành vi của vị trưởng công chúa này khiến cho triều đình và dân chúng rất bất mãn, Thái hậu nương nương di ỉen n#dang# yuklle e#q quiq on cũng không che chở được cho công chúa, nên dứt khoát mặc kệ.

Cho nên, sau đó cho dù công chúa lại gả qua mấy lần, nhưng đều khiến cho nhà chồng gà chó không yên rồi bao lớn bao nhỏ trở về nhà mẹ đẻ, sau dứt khoát không lấy chồng nữa, bắt đầu vợ vết tiểu tướng công vui đùa cùng mình.

Cho tới bây giờ, trong phủ của công chúa có lẽ cũng có hơn trăm tiểu nam nhân da trắng dung mạo xinh đẹp rồi đi?

Từ nhỏ đã nghe qua danh hiệu của vị công chúa này. Nhưng bởi vì không có hứng thú, vị cô cô đại nhân này lại cả ngày lẫn đêm không phải bận sống phóng túng với tiểu nam nhân thì cũng tìm kiếm tiểu nam nhân trên đường, Quý Du Nhiên không tiếp xúc nhiều với vị trưởng công chúa này.

Cho nên hôm nay khi nghe hấn nhắc tới người kia, nàng còn hơi kinh ngạc.

Nghe nói lời ấy, cả người tiểu Sơn chợt lạnh lẽo, liên tục không ngừng đập đầu thật mạnh mấy cái: “Bây giờ thảo dân đã cùng đường, mới có thể nghĩ đến muốn tìm tới Vương phi để nương tựa vào ngài. Nếu như ngài có hề bảo vệ được thảo dân chu toàn trong lúc này, thảo dân cam nguyện làm trâu làm ngựa cho ngài, không chối từ, Nhưng mà... Nếu như bây giờ ngài hữu tâm vô lực, vậy thảo dân cũng không miễn cưỡng, thảo dân đành...”

Đành như thế nào? Trái tim Quý Du Nhiên treo thật cao, mắt chớp cũng không chớp nhìn hấn.

Tiểu Sơn từ từ ngẩng đầu lên, cặp mắt kia cực kỳ giống cặp mắt của ca ca nàng nhìn thẳng vào nàng hồi lâu, bên trong dần hiện lên vẻ dứt khoát: “Thảo dân sẽ treo cổ tự sát, tuyệt đối không chịu để người kia làm ô uestí xúi!” Nói xong lại khom người đập đầu, “Quấy rầy hai vị, thảo dân cáo từ.”

Rồi sau đó đứng dậy, kiên quyết xoay người rời đi.

Bóng lưng tự nhiên dứt khoát này, lồng vào bóng lưng nào đó trong trí nhớ của nàng, gần như hòa thành một thể. Mắt thấy hấn càng lúc càng xa, hình như sẽ biến mất trong thế giới của nàng, trong lòng Quý Du Nhiên khẽ động, đột nhiên quát to một tiếng, “Người đứng lại!” Rồi nhào tới, một phát tóm được cánh tay của hấn.

Tiểu Sơn ngây ngẩn cả người: “Dật Vương phi, ngài còn cần dặn gì?”

“Người lưu lại đi!” Quý Du Nhiên nói.

Tuyệt vọng trong mắt tiểu Sơn thoáng chốc bị mừng rỡ như điên thay thế, “Có thật không?”

Quý Du Nhiên gật đầu, quay đầu nói với Phượng Dục Minh: “Vương gia, chúng ta giữ hấn lại có được không? Ta muốn có một đệ đệ.”

“Được!” Phượng Dục Minh không chút nghĩ ngợi gật đầu.

Quý Du Nhiên cả cười, xoay người lại kéo tay hấn lên, môi đỏ mọng mỗ hôn một cái lên mặt hấn: “Vương gia chàng thật tốt!”

Mặt Phụng Dục Minh đỏ lên, vôi vàng chuyển đầu sang, nhưng trong mắt cũng nổi lên vẻ vui mừng.

Tiểu Sơn thấy thế, mừng rỡ trong lòng, nhưng sau đó lại sinh ra nỗi ưu sầu: “Nhưng mà, hai người lưu thảo dân lại, Thiên Ninh trường công chúa mất hứng thì làm như thế nào?”

“Bình đến tướng đỡ, đều là người một nhà, ta cũng không tin công chúa là một trường bối lại không biết xấu hổ đến chỗ chúng ta là văn bối cướp người!” Quý Du Nhiên cao giọng nói, “Vương gia, đúng không?”

“Ừm!” Phụng Dục Minh gật mạnh đầu, “Ai dám giành người của ái phi, bọn Vương nhất định sẽ giúp nàng đoạt hẳn lại!”

-

Chỉ có điều, rất nhanh, Quý Du Nhiên đã phát hiện nàng đã suy nghĩ chuyện quá tốt đẹp rồi.

Ngày đó quyết định lưu tiểu Sơn lại, nàng liền trực tiếp để cho người dẫn hán xuống tắm rửa sơ qua, rồi lại tìm quần áo trước kia của Phụng Dục Minh thay cho hán, ăn mặc gọn gàng lại, đã thấy một giai công tử nhẹ nhàng trong thời kỳ hỗn loạn đen tối xuất hiện ở trước mắt, khiến cho nàng rất thích.

Về phần gánh hát bên kia, nàng trực tiếp gọi Bình công công lấy ra năm trăm lượng bạc đưa qua, lấy khế ước bán thân của tiểu Sơn về cho mình, cũng tiêu hủy ngay trước mặt hán.

Tiểu Sơn thấy thế, lúc này lệ rơi đầy mặt, đi lenda4nle3qu21ydo0n lại quỳ xuống đất dập đầu không thôi.

Suốt đêm không nói chuyện.

Sáng sớm ngày hôm sau, là khi Phụng Dục Minh vẫn còn bám lấy giường, Quý Du Nhiên đã bị tiếng động kịch liệt bên ngoài đánh thức.

“Vương phi, Vương phi, không xong!” Lục Ý vôi vàng chạy vào khẽ gọi, “Thiên Ninh trường công chúa mang theo gia đình của mình đã tìm tới cửa! Bảo là muốn nhân vật quan trọng của ngài!”

Thật sự tới?

Buồn ngủ trong đầu thoáng chốc biến mất, Quý Du Nhiên lấy tư thế lý ngư đã định * ngồi dậy: “Rửa mặt, thay quần áo, chúng ta ra xem một chút.”

(*) lý ngư đã định: một động tác trong võ thuật, khi nằm trên đất, dùng lực tay, chân, lưng để bật dậy.

Dùng tốc độ nhanh nhất thay trang phục thỏa đáng, quay đầu lại nhìn Phụng Dục Minh vẫn còn đang ôm chăn thờ to ngủ, Quý Du Nhiên suy nghĩ một chút vẫn không nên đánh thức hán, đã một mình đi ra ngoài.

Ngoài cửa, tiểu Sơn mặc bộ đồ hoa lệ sớm chờ ở nơi đó, hán khăn trương kêu lên: “Vương phi...”

“Gọi tỷ tỷ.”

“Vâng, tỷ tỷ.” Tiểu Sơn cứng rắn đối xưng hô, trên mặt mang mấy phần sợ hãi, “Thiên Ninh trường công chúa thật sự tìm tới, đệ nên làm cái gì bây giờ?”

“Không có việc gì, đệ trở về phòng đi, tất cả có ta.” Quý Du Nhiên nói, khẽ mỉm cười với hán.

Tiểu Sơn lại lắc đầu, “Không, đệ và tỷ cùng đi.”

“Cũng được.” Quý Du Nhiên gật đầu, “Đệ hãy ở phía sau ta đi! Chỉ có điều đừng đi lạc.” Sờ sờ đầu của hán, “Yên tâm, ta sẽ không giao đệ ra.”

“Đệ biết rõ.” Tiểu Sơn giật giật khóe miệng, cười đến rất miễn cưỡng.

Quý Du Nhiên cũng không nói thêm nữa, lĩnh người đi tới sảnh trước.

Ở đó trong trong ngoài ngoài đã đứng không ít người rồi, một nửa đều là gia nô mà Thiên Ninh trường công chúa mang đến.

Đi vào cửa, nơi đó càng thêm đông đúc một mảng lớn, Thiên Ninh trường công chúa ngồi ở vị trí thượng vị, đang cảm ly trà khế thổi.

Kết quả qua nhiều thế hệ tuần nam mỹ nữ biến đổi gen, dung mạo của công chúa khẳng định không kém. Lại bởi vì nhiều năm sống an nhàn sung sướng, công chúa được bảo dưỡng cũng rất tốt, da trắng nõn nhẵn nhụi, ngũ quan tinh xảo động lòng người.

Nhưng nói thế nào cũng là người hơn ba mươi sắp bốn mươi tuổi, cho dù dặm thêm nhiều phấn hơn cũng không Dieễn ddàn lee quyí đôn che lấp được vết nhăn nơi khóe mắt. Bởi vì phóng túng quá độ, hốc mắt hơi sâu, tròng mắt chuyển vàng, ánh mắt hơi rã rời.

Còn có thân thể hơi hư thũng, cho dù mặc quần áo tinh xảo hoa lệ cũng không cách nào che giấu.

Nhìn thấy tiểu Sơn phía sau nàng, nàng ta lập tức mặt mày hớn hớn, bỏ ly trà qua một bên, tiến lên đón lấy: “Cháu dâu tốt, người lại vôi đưa người cho cô cô sao? Làm phiền rồi.” Đưa tay định kéo tiểu Sơn qua.

Quý Du Nhiên vội vàng kéo người ra sau lưng giấu kỹ: “Bên người cô cô ngai đã nhiều người hậu hạ như vậy, chẳng lẽ còn thiếu một người sao? Cháu dâu thích đứa nhỏ này, cháu đã nhận làm đệ đệ, định giữ nuôi ở bên người, ngài là trưởng bối, coi như đau lòng vẫn bối, bỏ qua thứ yêu thích một lần đi!”

Mặt Thiên Ninh trưởng công chúa lập tức sầm xuống, “Người nói cái gì?”

“Cháu nói, đứa nhỏ này bây giờ đã là đệ đệ của cháu rồi, Vương gia cũng đồng ý lưu hấn lại rồi.” Quý Du Nhiên nói, trong lời nói truyền ra ý tứ rõ ràng dễ hiểu: Nếu Phương Dục Minh đã nhận, tiểu Sơn chính là người nhà của bọn họ rồi, cũng chính là đổi thành thân thích của Thiên Ninh trưởng công chúa rồi, coi như là tiểu bối của công chúa.

Thân là trưởng bối, nếu còn có thể làm ra chuyện trắng trợn cướp đoạt tiểu bối, vậy cũng thật sự khiến cho người ta cười đến rụng răng.

Thiên Ninh trưởng công chúa cười lạnh: “Người nói lưu lại thì lưu lại? Bồn cung đã sớm nhìn trúng tiểu tử này, mấy ngày trước đã mang bạc chuộc thân tới, chỉ chờ hôm nay người của hấn mang khế ước bán thân tới rồi vào cửa! Nhưng người tốt rồi, lại trắng trợn cướp đoạt? Người rốt cuộc có hiểu cách nói tôn ti trường ấu hay không?”

“Thật sao? Có chuyện này? Cháu dâu lại không biết!” Quý Du Nhiên chớp mắt mấy cái, tỏ vẻ vô tội nói, “Lúc cháu cho người đi chuộc hấn, ông chủ gánh hát đã vui mừng hơn hờ ra mặt giao khế ước bán thân ra, một câu gì khác cũng không nói.” Lập tức lại tỏ vẻ tức giận, “Xem ra, tất cả đều do chủ gánh hát giờ trò quý, liền định một nam bán mấy nhà!”

“Bồn cung đã để người trừng phạt chủ gánh hát rồi.” Thiên Ninh trưởng công chúa lập tức nói, “Bây giờ, bồn cung chính là tới đón tiểu Sơn đến phủ bồn cung.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chương 60.3: Vương gia ngốc phát uy

Editor: Puck -

Quý Du Nhiên bắt đầu lo lắng: Nữ nhân này luôn mềm đều không rời tiểu Sơn là người của mình, cặp mắt kia giống như sói đói bụng ba tháng gặt gạo nhìn chăm chăm vào sau lưng nàng. Chính là nàng cũng đã cảm thấy không rét mà run rồi, nếu nàng thật sự giao đứa nhỏ này ra, kết quả của hấn chính là thê thảm không thể nhìn rồi?

Lập tức quyết định, nét mặt nở nụ cười xinh đẹp nói: “Nhưng cô cô, cháu cũng mua đứa nhỏ này! Khế ước bán thân của hấn bây giờ vẫn còn nằm trên tay cháu!”

“Người tốn bao nhiêu tiền, bồn cung tặng gấp bội bồi thường cho người.” Thiên Ninh Trưởng công chúa lạnh nhạt nói, vung tay lên, gả sai vật xinh đẹp sau lưng lập tức đưa tới ngân phiếu một ngàn lượng.

Xem ra, nữ nhân này vốn đã sớm có chuẩn bị.

Quý Du Nhiên khẽ cắn răng: “Ngượng ngùng rồi cô cô, mới vừa rồi không phải cháu dâu đã nói rồi sao? Cháu dâu nhìn thích đứa nhỏ này, cho nên đã quyết định giữ nó lại coi như đệ đệ nuôi dưỡng. Khó có được nhìn thấy một đứa bé có duyên hợp mắt như vậy, hơn nữa cũng đã nuôi dưỡng bên cạnh cả đêm, bây giờ cháu dâu không bỏ được hấn cho người khác!”

Thiên Ninh trưởng công chúa cả cười nói: “Bồn cung là cô cô của người, cũng không phải là người khác. Người chính là bắt hấn cho bồn cung, về sau khi người nhớ hấn có thể qua thăm! Hơn nữa, bồn cung là ai người còn không rõ ràng sao? Hấn đi theo bồn cung, nhất định tơ lụa cẩm y ngọc thực, chỉ biết càng thoải mái hơn đi theo người.”

Dù sao, nói đi nói lại nữ nhân này chính là không chịu bỏ qua cho hấn? Quý Du Nhiên nắm chặt quả đấm, “Không được, nếu làm đệ đệ của cháu dâu, cháu dâu đương nhiên muốn giữ hấn bên người nuôi dạy, nào có chuyện giao cho cô cô mang giúp cháu, cháu chỉ thường xuyên qua thăm một chút là xong chuyện? Như vậy không khỏi quá qua loa.”

“Dặt Vương phi!” Cuối cùng, di lenda4nle3qu21ydo0n kiên nhẫn của Thiên Ninh trưởng công chúa đã hao hết, mặt trầm xuống, “Người đừng có được cho mặt mũi mà lên mặt! Bồn cung nể tình mẫu hậu mới nói vài lời với người, người còn lên mặt lên mũi phải không? Bây giờ bồn cung nói một câu: Người này, hôm nay bồn cung chắc chắn phải có được! Người thức thời thì nhanh chóng giao hấn ra đây! Nếu không, hậu quả như thế nào chính người suy nghĩ đi!”

Lời vừa nói ra, Quý Du Nhiên rõ ràng cảm thấy bóng dáng đi theo sau lưng nàng run lên.

Vội vàng lặng lẽ vỗ vỗ tay hấn, nàng ngẩng đầu lên nói: “Cô cô, cháu dâu cũng nói lại một lời giống vậy với cô cô. Nếu không phải nể mặt mũi Hoàng tổ

mẫu, cháu dâu vốn không để cho cô cô mang người vào. Bây giờ, cháu dâu cứ bảo vệ hấn tới cùng! Cháu dâu xem cô cô có thể làm gì cháu dâu!”

“Ngươi!” Không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, trên mặt Thiên Ninh trưởng công chúa giăng đầy mây đen, “Được! Chính là một nha đầu lừa đảo, còn muốn đấu với bốn cung? Ngươi chán sống rồi!” Rồi dùng sức phất tay, “Tất cả đều lên cho ta! Đoạt lấy người cho ta!”

“Dạ!” Lúc này một đám nha đầu gã sai vặt trong ngoài đồng loạt lên, mấy người tới giữ Quý Du Nhiên, mấy người đi lôi kéo tiểu Sơn.

Quý Du Nhiên cuống quýt nắm chặt tay tiểu Sơn, nhưng bọn họ ít người, cũng không lòng trước được Thiên Ninh trưởng công chúa lại mang theo nhiều người như vậy tới cửa, dưới sự hoảng hốt, người bên ngoài còn chưa kịp chạy tới, mấy người bên trong đã sớm bị người của Thiên Ninh trưởng công chúa đề phòng trước chen sang một bên rồi. Quý Du Nhiên và tiểu Sơn siết chặt tay đối phương, vẫn bị bọn họ lôi kéo tách ra.

“Hừ!” Mắt thấy tiểu Sơn bị bắt đưa đến bên cạnh mình, Thiên Ninh trưởng công chúa há hê nhẹ một tiếng, “Như thế nào? Cháu dâu, đứa nhỏ này không phải ta vẫn đoạt được về rồi sao?” Rồi dương dương hã hê đắc ý đi sở chiến lợi phẩm của mình.

Ai ngờ tiểu Sơn một phát túm được tay cả nàng ta đưa vào trong miệng cắn, hàn răng bén nhọn dễ dàng cắn rách da tay được bảo dưỡng tốt của nàng ta, cắn vào trong da thịt mịn màng, cắn đến nàng kêu to lên, vội vàng hăng giọng kêu: “Cứu mạng, có ai không, cứu mạng!”

Những người bên cạnh vội vàng chạy tới kéo tiểu Sơn ra.

Tiểu Sơn cũng nhân cơ hội nhả ra, nhìn chính xác đường lối chạy về bên cạnh Quý Du Nhiên, cầm thật chặt tay nàng, “Tỷ tỷ.”

Một tiếng gọi yếu ớt này, lại khiến cho trong lòng Quý Du Nhiên mềm nhũn, biết hấn thật tâm thật ý tiếp nhận nàng, liền cũng cầm tay của hấn: “Xin lỗi, về sau ta sẽ không buông để ra nữa.”

“Ừm” Tiểu Sơn gật đầu.

Bên kia, vất vả lắm tránh thoát được hàm răng của hấn, Thiên Ninh trưởng công chúa vừa nhìn thấy cánh tay của mình bị cắn đến máu tươi giàn giụa, lập tức giận không kiềm chế được: “Khốn kiếp! Một con hát nhỏ, bốn cung muốn dẫn ngươi trở về là coi trọng ngươi, ngươi lại dám như vậy với bốn cung? Có ai không, đánh chết hấn cho bốn cung!”

“Ai dám!” Quý Du Nhiên lập tức nói, lôi kéo tiểu Sơn đến trước mặt nàng ta, ánh mắt nhìn thẳng vào người được gọi là cô cô bên nhà chồng, “Thiên Ninh trưởng công chúa, đây là Dật Vương phủ của ta. Cô cô mặc kệ người dưới hành hung trên địa bàn Dật Vương phủ ta đã là tội ác tày trời, bây giờ còn muốn xảy ra án mạng? Cô cô thật sự coi ta đây một Dật Vương phi là ngồi không sao?”

“Ha ha, bốn cung đâu chỉ coi ngươi ngồi không? Bốn cung vẫn còn cho rằng ngươi và tên tiểu tử ngốc cùng nhau uống gió tây bắc đấy!” Trong mắt Thiên Ninh trưởng công chúa lộ ra oán độc nói: “Không phải dựa vào mẫu hậu cung chiều sao? Mấy năm tiếp theo mẫu hậu không còn ở đây, ngươi cho rằng ngươi và tên tiểu tử ngốc còn có thể có con đường tốt gì?”

Bốp!

Nghe được ba chữ kia, Quý Du Nhiên trong con giận dữ, không chút nghĩ ngợi lập tức vung một cái tát qua.

Thiên Ninh trưởng công chúa nghiêng đầu đi, thật lâu mới quay đầu lại: “Ngươi dám đánh bốn cung?”

Bốp!

Quý Du Nhiên hất tay lại thêm một cái tát.

Thiên Ninh trưởng công chúa trong con giận dữ, lập tức phất tay định đánh trả: “Tiểu nha đầu lừa đảo, ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết!”

Bốp!

Quý Du Nhiên nhẹ nhàng linh hoạt tránh qua, lại một cái tát đánh tới. Đánh xong, còn khe khẽ cười một tiếng, “Cô cô, ngài già rồi, thân thể linh hoạt kém xa cháu dâu.”

Người đã trung niên, chịu không nổi nhất chính là bị người nói già, lại còn là một hậu bối trẻ trung hơn mình rất nhiều. Thiên Ninh trưởng công chúa lại càng trên lửa thêm lửa, vừa định tiến lên, nhưng vừa thấy tay Quý Du Nhiên thủ thế định đánh tới, vội vàng che mặt lui về phía sau. Nhưng vừa nghĩ tới mình vừa rồi quá uất ức, lập tức cười lạnh nói: “Bốn cung già rồi thì như thế nào? Chỉ sợ chờ đến khi ngươi già rồi vẫn còn không so sánh được với bốn cung bây giờ! Tuổi còn trẻ đã định nuôi tiểu nam nhân bên mình, ngươi cho rằng thằng cháu kia của bốn cung là một kẻ ngốc không hiểu nhân sự đúng không? Bây giờ, bốn cung sẽ phải thay mặt mẫu hậu dạy dỗ ngươi thật tốt một chút!”

Trong lòng biết một mình mình không phải là đối thủ của Quý Du Nhiên, nàng thông minh cho gọi thủ hạ bên cạnh mình: “Dật Vương phi không tuân thủ nữ tắc, quyến rũ nam nhân bên ngoài, chính là nhục mạ văn hóa Hoàng thất ta, các ngươi giữ nàng ta lại cho bốn cung, bốn cung cho nàng ta một bài học!”

“Nói bậy!”

Vừa dứt lời, một giọng nam gào to vang lên ở ngoài cửa, khiến cho mọi người đều sững sờ.

Đáy lòng lập tức nổi lên vui mừng, Quý Du Nhiên quay đầu lại khẽ gọi: “Vương gia!”

Quả nhiên, người tới chính là Phụng Dục Minh vừa mới rời giường.

Chỉ thấy hắn còn mặc áo ngủ, tóc tai bù xù, giày trên chân còn đeo xiềng xiềng vẹo vẹo, chắc vừa mới rời giường đã nhảy xuống tìm người rồi. Ánh mắt nhanh chóng đảo qua, khóa chặt vị trí Quý Du Nhiên, Phụng Dục Minh vội vàng chạy tới, cong miệng lên oán giận nói: “Ái phi nàng rời giường sao không gọi bốn Vương? Làm hại bốn Vương vừa tỉnh phát hiện không thấy nàng, bốn Vương cũng sắp bị hù chết!”

“Minh nhi ngốc, nha đầu này có tiểu nam nhân của mình rồi, đương nhiên phải giấu ngươi! Chỉ có điều, âm mưu của nàng ta bị cô cô phát hiện, chúng ta nhanh chóng dạy dỗ nàng ta một trận, bắt nàng ta vào trong cung giao cho Hoàng tổ mẫu của ngươi định đoạt!” Thấy hắn tới, Thiên Ninh trưởng công chúa không kiềm chế được vui mừng, há mồm nói.

Ánh mắt Phụng Dục Minh lập tức chuyển về phía nàng ta, trong đôi mắt sáng trong phủ lên một tầng sương nhạt, khiến cho người ta không nhìn rõ vẻ mặt của hắn.

Lòng Thiên Ninh trưởng công chúa lật lại trầm xuống, “Minh nhi, ngươi làm sao vậy? Sao lại nhìn cô cô như thế?”

“Ngươi mắng ái phi.” Phụng Dục Minh lạnh lùng nói.

“Đó là bởi vì nàng ta nên bị mắng!” Thiên Ninh trưởng công chúa the thé nói, đi lên phía trước lôi kéo tay hắn, “Ngươi nghe cô cô nói này, nha đầu này, quan hệ của nàng ta và tiểu tử bên cạnh nàng ta tuyệt đối không tầm thường! Nàng ta chính là bắt nạt ngươi không hiểu chuyện muốn cầm súng cho ngươi!”

“Nàng ấy sẽ không bắt nạt bốn Vương.” Phụng Dục Minh hất tay của nàng ta ra.

Thiên Ninh trưởng công chúa hơi khựng lại, “Này, ta nói không phải ý này! Ta nói là, nha đầu này trong lòng có quỷ, d bây giờ bắt đầu nuôi tiểu nam nhân bên cạnh, về sau không chừng còn có thể làm ra chuyện gì đó với ngươi! Ngươi nghe cô cô nói đi, hai chúng ta tốt nhất bây giờ giao nàng ta cho – a!”

Một chữ cuối cùng, giọng của nàng ta trở nên lạnh lạnh. Giống như một cây kim nhỏ từ trên trời giáng xuống, chui vào trong huyết thái dương của người ta, làm cho người ta khó chịu.

Trước mắt lóe lên theo đó, Thiên Ninh trưởng công chúa đã không còn đứng trước mặt Phụng Dục Minh, mà bay ra ngoài thật xa, cho đến khi đụng mạnh vào vách tường, khiến mặt đất cũng hơi rung lên, mới chậm rãi rơi xuống đất.

“Công chúa!” Tỷ nữ của nàng thấy thế, vội vàng thét lên chạy tới nâng nàng dậy.

Phụng Dục Minh lại tiến lên mấy bước, ánh mắt càng thêm âm u, Thiên Ninh trưởng công chúa sợ đến vội vàng lui về phía sau, “Minh nhi, ngươi làm sao? Cô cô đang giúp ngươi mà!”

“Ái phi nàng sẽ không làm chuyện xấu với bốn Vương!” Phụng Dục Minh kêu to.

Thiên Ninh trưởng công chúa vừa hận vừa sợ, trong miệng bắt đầu kêu loạn, “Này cô cô làm sao từng hại ngươi? Ngươi còn nhớ rõ khi ngươi còn bé không, cô cô thường dẫn ngươi cùng đi chơi đùa không? Bọn họ đều không chơi cùng ngươi, chỉ có một mình cô cô chịu để ý đến ngươi. Ta vẫn là cô cô thương yêu ngươi nhất!”

“Ngươi nói láo!”

Phụng Dục Minh chỉ nói những lời này, nhấc chân đá một cái. Hắn là nam nhân, mặc dù tâm trí chưa đủ, nhưng lực lượng tuyệt đối đủ. Thêm vào nữa hiện tại đang trong cơn tức giận, một cước này đá xuống, không đập bay người cũng phải lưu lại một dấu chân lớn.

Còn lần này, bởi vì có tỷ nữ của mình đỡ lấy, Thiên Ninh trưởng công chúa không bay lên, nhưng bởi vì không giúp nàng giảm bớt sức lực gì đó, một chân này ấn xuống, chỉ cảm thấy ngực quặn đau một trận, thân thể gần như không chống đỡ được.

“Không cho ngươi nói xấu ái phi của bốn Vương!” Mắt thấy nữ nhân này gần như vô lực té vào trong ngực tỷ nữ, Phụng Dục Minh vẫn còn tỏ vẻ âm trầm gào to, “Ái phi nàng làm việc có lý do của nàng, nàng khẳng định đúng rồi! Bốn Vương không cho ngươi mắng nàng nửa câu!”

Thiên Ninh trưởng công chúa nghe được mà lửa giận bộc phát. Nàng cũng không hiểu, tên ngốc này rốt cuộc bị nàng ta đồ thuốc mê hôn gì, cho dù nàng nói gì cũng không nghe lọt?

Ngẩng đầu lên, nàng oán hận nói: “Nàng ta vốn là -” Nhưng vừa thấy ngọn lửa cháy rừng rực trong mắt Phụng Dục Minh, còn có chân của hắn nhấc lên tới, nàng chợt run lên, vội vàng vàng hất tỷ nữ trái phải ra, dưới chân như đạp phong hỏa luân * chạy như bay ra ngoài –

(*) Phong hỏa luân: Là bánh xe lửa có thể lướt đi nhanh như gió của Na Tra Thái tử

“Mẫu hậu, cứu mạng! Dật Vương hắn vì tiểu nha đầu này định giết nhi thần!”

Chương 80: Chương 61: Cãi cọ trong hậu cung

“Ngươi im miệng!”

Phượng Dục Minh nghe vậy, vừa nói chân định chạy đi đuổi theo, Quý Du Nhiên lại đưa tay kéo hắn lại, “Vương gia đừng động, để cho nàng ta đi gọi đi.” Tốt nhất để cho người cả Kinh Thành cũng biết, như vậy mới tốt nhĩ!

“Nhưng mà...”

“Không sao. Kể cả nàng ta đưa chuyện đến trước mặt Hoàng tổ mẫu, chúng ta cũng đứng vững được gót chân, không sợ nàng ta vu cáo.”

“Cũng đúng!” Phượng Dục Minh suy nghĩ một chút, lập tức cười, “Ái phi nàng thật thông minh!”

Được hân khen thông minh, Quý Du Nhiên ngượng ngùng trong lòng, vội vàng nói sang chuyện khác: “Vừa như thế, vậy chúng ta cũng thu dọn một chút, đi theo vào cung đi! Bên Hoàng tổ mẫu chắc chắn cũng cần chúng ta đi nói một chút.” Lại quay sang nhìn về phía tiểu Sơn mặt như trút được gánh nặng, “Đệ cũng đi cùng chúng ta vào cung chứ, có gan này hay không?”

“Có.” Tiểu Sơn lập tức gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn tràn đầy vẻ trịnh trọng.

Tốt! Đây chính là đệ đệ mà nàng muốn! Trong lòng Quý Du Nhiên khen lớn một tiếng, mọi người liền trở về phòng mình thay quần áo chải rồi, rồi thân nhiên ngồi lên xe ngựa đi đến bên chỗ Thái hậu.

Không cần phải nhiều lời, Thiên Ninh trưởng công chúa đã sớm đến rồi, đang che mặt ôm bụng nằm gối đầu lên đầu gối Thái hậu khóc lớn tiếng tố cáo. Nhìn thấy bọn họ đi vào, nàng ta lập tức giống như nhìn thấy quỷ nhảy dựng lên kêu to: “Chính là bọn họ! Mẫu hậu, hai người bọn họ hại nhi thần thật thê thảm mà!”

Quý Du Nhiên làm như không thấy, cùng Phượng Dục Minh đồng thời hành lễ, rồi đẩy tiểu Sơn tới đằng trước: “Hoàng tổ mẫu, đây là đệ đệ nhi thần mới thu nuôi, tên là tiểu Sơn, người xem đáng đáp khiến người ta vui mừng không?”

Tiểu Sơn vội vàng quỳ xuống đất nói: “Thảo dân tiểu Sơn, bái kiến Thái hậu nương nương.”

Thái hậu nương nương khẽ nhíu mày: “Dật Vương phi, ai gia vừa mới phái người ra ngoài tìm con đấy, không ngờ các con lại trước mặt một bước đã tới.”

“Không biết Thái hậu tìm nhi thần có chuyện gì?” Quý Du Nhiên cười hỏi, mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Thái hậu nương nương sầm mặt: “Hai phu thê các con bắt kính với tiểu cô cô, còn cần ai gia nói sao?”

Quý Du Nhiên nghe vậy cười nhạt, “Hoàng tổ mẫu ngài mới nghe lời của một bên cô cô, đã muốn trị tội nhi thần sao? Trong lòng lão nhân gia ngài hiểu rõ nhất, sao không để cho nhi thần nói chi tiết mọi chuyện, ngài nghe xong rồi nhận định tiếp?”

Thiên Ninh trưởng công chúa nghe, lập tức cất cao giọng khóc lớn lên.

Trong mắt Thái hậu nương nương lóe lên vẻ không vui, vẫn còn bình tĩnh nói: “Cho dù như thế nào, hai con thân là tiểu bối, thế nhưng lại động thủ với trưởng bối, cũng đánh con bé ra thành như vậy, điều này cũng đúng là đại nghịch bất đạo. Đây cũng là lỗi của hai con!”

“Nếu như Hoàng tổ mẫu muốn nói như vậy --”

“Ái phi nàng không sai!” Quý Du Nhiên đang định nói tiếp, không ngờ Phượng Dục Minh đưa tay kéo nàng ra phía sau, ngửa đầu kêu to ra tiếng.

Quý Du Nhiên và Thái hậu đều sùng sốt.

Chân mày Thái hậu nhíu chặt hơn: “Dật Vương, ý tứ của con là gì?”

“Ái phi nàng chính là không sai, Hoàng tổ mẫu ngài sao lại nói nàng như vậy?” Trùng trùng mắt đến tròn trịa, Phượng Dục Minh tỏ vẻ tức giận, nhìn thấy mà khiến Thái hậu như rơi vào trong sương mù, “Ai gia nói nàng như thế nào?”

“Ngài nói nàng đại nghịch bất đạo, nói nàng có tội!” Phượng Dục Minh kêu to.

“Chẳng lẽ ai gia nói không đúng sao?”

“KHÔNG, ĐÚNG!”

Khóe miệng Thái hậu nung nung co rút, Phượng Dục Minh lập tức nói tiếp: “Vốn chính là cô cô chạy đến trong phủ của nhi thần la lối om sòm, còn mắng ái phi, nhi thần nhìn không được nên mới ra tay với cô cô. Rõ ràng là lỗi của cô cô, tại sao ngài lại muốn đẩy trách nhiệm lên trên đầu ái phi?”

“Ái gia chưa nói định cho Dật Vương phi gánh chịu tất cả trách nhiệm mà!” Thái hậu nung nung khẽ nói.

“Đó chính là nói ngài còn phải gánh chịu trách nhiệm?” Phượng Dục Minh bắt được chỗ sơ hở.

Thái hậu nung nung gật đầu, “Đó là đương nhiên, ngài động thủ đánh Thiên Ninh. Đây cũng là --”

“Ái phi ngài không sai! Ngài không phải gánh chịu bất kỳ trách nhiệm nào!” Phượng Dục Minh lại làm như không thấy, tiếp tục che chở Quý Du Nhiên, kêu to, “Nhi thần nói đúng lời nói thật! Nếu không phải cô cô ngài ta chạy đến trong phủ của nhi thần, còn mắng to ái phi, ái phi sao lại đánh cô cô chứ? Nhi thần tại sao lại động thủ với cô cô? Tất cả rõ ràng là do cô cô tự tìm!”

“Nhi thần không phải bởi vì cô cô mắng nhi thần nên mới động thủ với cô cô.” Quý Du Nhiên đột nhiên yếu ớt chen vào một câu, “Là cô cô ngài ta luôn miệng nói Vương gia là một kẻ ngốc, cái gì cũng không hiểu, nhi thần tức không chịu nổi, mới có thể vung tay với cô cô.”

Thái hậu nung nung hơi khựng lại, “Thiên Nhi, con...”

Thiên Ninh trưởng công chúa vội vàng kêu lên: “Mẫu hậu, nhi thần cũng chỉ tức giận, mới có thể thuận miệng nói, nhi thần vô tâm mà!”

“Cho dù cô cô vô tâm hay có tâm, nhưng ở trong lòng ta, ngoài trừ ta và Hoàng tổ mẫu ra, ai cũng không được mắng Vương gia một câu ngu. Ta và Hoàng tổ mẫu tất nhiên trong lòng có Vương gia, cách gọi “Kẻ ngốc” này là tên gọi thân mật, tuyệt đối không có nghĩa xấu. Nhưng nếu đổi thành người khác...” Quý Du Nhiên cười khẽ, “Ta thật không tin, trong lòng các người không có nửa điểm khinh bỉ Vương gia.”

Nghe thấy lời ấy, trong lòng Thái hậu khẽ ngẩn ra, sắc mặt dần dần nghiêm túc, “Thiên Ninh, chuyện này đúng là con không đúng.”

“Mẫu hậu!” Thiên Ninh trưởng công chúa ngược khuôn mặt tràn đầy đau tay lên khóc lớn, “Nhi thần thật sự vô tâm mà! Hơn nữa, từ nhỏ nhi thần được nuôi dưỡng bên người ngài, ban đầu khi Dật Vương đi theo ngài, nhi thần chơi đùa cùng hẳn bao nhiêu lần, hẳn nhìn trộm cái gì của nhi thần, cho tới bây giờ nhi thần đều không chút do dự đưa tất cả cho hẳn. Lòng nhi thần đối với hẳn giống như ngài đối với hẳn, nhi thần thương hẳn như vậy, khinh bỉ hẳn như thế nào chứ?”

“Người nói láo!” Phượng Dục Minh đột nhiên la lớn, “Từ nhỏ người đã không ít lần len lén đánh bốn Vương. Mỗi lần nói là chơi đùa với bốn Vương, nhưng đều dắt bốn Vương qua một bên rồi vừa đánh vừa nắn bốn Vương, nói bốn Vương đoạt mất yêu thích của Hoàng tổ mẫu, Hoàng tổ mẫu bởi vì bốn Vương mới càng ngày càng không thích người. Mỗi lần người cho bốn Vương đồ, quay đầu đi đều làm hư nó, cũng không để cho đồ hoàn hảo không chút tổn hại vào trong tay bốn Vương được quá một ngày. Mỗi lần bắt nạt bốn Vương xong, người còn uy hiếp bốn Vương không được nói sự việc ra ngoài, nếu không sẽ tiếp tục đánh bốn Vương!” Nói xong, hai mắt hẳn đỏ lên, “Ái phi, bốn Vương nhớ tới, ngài ta trước kia đã mắng bốn Vương thật nhiều lần rồi!”

“Vương gia...” Quý Du Nhiên đau xót trong lòng, vội vàng cầm tay hẳn.

Thái hậu nung nung vừa nghe như thế, lúc này trên mặt u ám: “Thiên Ninh, người thật to gan! Lại dám bắt nạt Dật Vương sau lưng bốn cung?”

Phịch!

Hai chân Thiên Ninh trưởng công chúa mềm nhũn, vội vàng quỵ xuống: “Mẫu hậu, nhi thần biết sai rồi! Chỉ có điều, đó cũng là chuyện đã qua, khi đó nhi thần tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện. Nhưng bây giờ nhi thần đã trưởng thành, nhi thần hiểu rõ sai rồi. Những năm này, không phải nhi thần cũng không bắt nạt hẳn nữa sao?”

“Đó là bởi vì những năm này cô cô vội vàng tìm kiếm tiểu nam nhân khắp nơi, vốn không có thời gian để ý đến chúng ta mới đúng chứ?” Quý Du Nhiên lại khẽ khàng chen vào một câu.

Mặt Thiên Ninh trưởng công chúa lập tức biến sắc, “Nơi này không có chuyện của người, người tạm thời ngậm miệng!”

“Cần rồi!”

Thái hậu nung nung đột nhiên quát to một tiếng, thân thể bà kịch liệt run lên, vội vàng ngẩng đầu, đã thấy ánh mắt Thái hậu âm trầm, đáng sợ và mưa gió sắp đến, “Thiên Ninh, những năm này, ai gia vẫn thương yêu người, chính là người làm chuyện sai lầm ai gia cũng hết sức che giấu vì người. Nhưng mà, bây giờ ai gia suy nghĩ lại, cho rằng ai gia làm sai rồi! Là ai gia nuông chiều hư người.”

“Mẫu hậu!” Nghe được giọng nói ai oán của bà, Thiên Ninh trưởng công chúa sợ hết hồn hết vía, vội vàng ngẩng đầu lên khẽ gọi.

Khóe miệng Quý Du Nhiên kéo ra, mắt thấy thời cơ không sai lầm, vội vàng kéo tiểu Sơn lên: “Hoàng tổ mẫu, về nguyên nhân nhi thần và Vương gia náo loạn lên với cô cô, không cần nhi thần nhiều lời nữa, trong lòng ngài đã sớm hiểu. Bây giờ, nhi thần mang đứa nhỏ này tới, chính là nói rõ ràng sự tình ra ở trước mặt ngài! Bây giờ, nhi thần đã nhận hẳn làm đệ đệ, Vương gia cũng hết sức yêu thích hẳn, đồng ý giữ hẳn nuôi ở trong phủ. Mặc kệ Thiên Ninh cô cô làm âm ỉ như thế nào, nhi thần cũng không giao hẳn ra.” Ngừng một chút, nàng để tiểu Sơn ngẩng đầu lên, “Mẫu hậu, ngài xem đứa bé này, hẳn còn nhỏ như thế, đáng đáp tốt như vậy, ngài chịu ném đứa bé xinh đẹp như vậy vào trong miệng hùm Thiên Ninh cô cô sao?”

Ánh mắt Thái hậu nương nương cứ tự nhiên rơi lên người tiểu Sơn như vậy, trên mặt hiện lên vẻ không đành lòng.

Thiên Ninh trưởng công chúa cũng vội vàng nắm chặt cơ hội kêu to: “Mẫu hậu, ngài nghe được rồi đấy! Nha đầu này chính là cướp người của nhi thần! Nó nói nó thích hần, nó rõ ràng chính là muốn nuôi tiểu tướng công ở bên cạnh mình! Quan hệ của nó và đứa nhỏ này tuyệt đối không đơn giản, xin mẫu hậu minh xét!”

“Người lại mắng ái phi!” mà Phụng Dục Minh vừa nghe, nhất thời trong con giận dữ, tiến lên giơ chân lên.

“A a a, mẫu hậu cứu mạng!” Thiên Ninh trưởng công chúa đã sớm có bóng ma trong lòng, khi hần áp sát tới thì toàn thân phát run, liên tục không ngừng thét lên trốn sau lưng Thái hậu.

“Đặt Vương, không thể!” Thái hậu tranh thủ ngăn Phụng Dục Minh lại, “Con lui về phía sau đi.”

“Nhưng nàng ta lại mắng ái phi!” Phụng Dục Minh trợn to mắt thở phì phò nói.

Thái hậu nương nương nâng trán: “Ai gia nghe được. Con yên tâm, chuyện này ai gia sẽ cho con một công đạo.”

Lúc này Phụng Dục Minh mới thoáng bớt giận lui về phía sau. Thiên Ninh trưởng công chúa vẫn núp phía sau lưng bà không chịu ra ngoài, Thái hậu nương nương hít sâu một hơi, nhìn lướt qua tiểu Sơn, lại chuyển sang Quý Du Nhiên, “Đặt Vương phi, con thật sự tính toán chưa chấp đứa bé này làm đệ đệ?”

“Bẩm Thái hậu, chính là vậy.” Quý Du Nhiên vội nói, “Không đối gạt Hoàng tổ mẫu ngài, kể từ hơn nửa năm trước sau khi gặp mặt hần một lần ở Ninh Vương phủ, nhi thần đã nhớ hần, bởi vì ánh mắt của hần cực kỳ giống ca ca của nhi thần! Mỗi lần nhìn thấy hần, nhi thần lại giống như gặp được huynh trưởng đã thất lạc nhiều năm, trong lòng không nhịn được muốn thân cận với hần. Huống chi bây giờ hần gặp nạn, Vương gia lại đồng ý, nhi thần làm chuyện đương nhiên giữ hần lại nuôi dưỡng bên người.”

“Hừ, nói thật đường hoàng, thật ra thì không giống nhau...”

“Hà?” Nghe được tiếng lầm bầm lâu bầu bất mãn sau lưng của Thiên Ninh trưởng công chúa, Thái hậu nương nương hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại lướt mắt nhìn, Thiên Ninh trưởng công chúa vội vàng ngậm miệng lại.

Thái hậu nương nương lại thở dài: “Thì ra là như vậy. Ai gia hiểu.”

Quý Du Nhiên liền cúi đầu: “Đa tạ Hoàng tổ mẫu tha thứ.”

“Nhưng mà, cho dù như thế nào, con và cô cô của con cướp người, còn khiến chuyện đến tình huống này, đúng là không thể làm. Chuyện này, một nửa nguyên nhân phải quy kết lên người con.” Thở dài một hơi, Thái hậu nương nương nhỏ giọng nói ra một câu như vậy, lập tức nghe thấy Phụng Dục Minh lại nổi điên kêu to –

“Ái phi nàng không sai!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 62.1: Mở đầu thắng lợi

Vô số vạch đen từ trên trán rớt xuống, khóe miệng và khóe mắt Thái hậu nương nương co rút mãnh liệt.

Quý Du Nhiên không nhìn nữa, lạnh lẽ kéo Phụng Dục Minh một cái: “Vương gia, chàng để yên cho Hoàng tổ mẫu nói hết lời đi!”

“Ngay từ đầu Hoàng tổ mẫu nói chính là sai, phía sau nào có thể còn nói đúng nữa? Nếu là sai, vậy tại sao còn phải lãng phí thời gian lãng phí tinh lực đi nói? Chúng ta nghe cũng lãng phí thời gian lãng phí tinh lực như vậy, đây là chịu tội gì? Cuộc đời ngắn ngủi, chúng ta phải nắm chặt thời gian có hạn làm chuyện có ích, đây là Hoàng tổ mẫu dạy bốn Vương đó!” Mở to mắt, Phụng Dục Minh tỏ vẻ thành thật nói.

Ặc...

Quý Du Nhiên không nói. Thái hậu nương nương cũng không nói.

Hai nữ nhân liếc mắt nhìn nhau, cùng thở dài trong lòng.

“Nhưng mà, Vương gia, cho dù như thế nào, chàng cứ lần lượt cắt đứt lời của Hoàng tổ mẫu, đây là không dểndn liequdoon kính trọng Hoàng tổ mẫu.” Hít sâu một hơi, Quý Du Nhiên trầm giọng nói.

Phượng Dục Minh bết bết miệng, từ từ cọ đến bên cạnh Thái hậu: “Nhi thần biết sai rồi, xin Hoàng tổ mẫu bao dung.” Nhưng ngay sau đó, hần lại ngẩng đầu lên, “Nhưng mà, ái phi nàng chính là không sai! Hoàng tổ mẫu ngài vì sao cứ muốn nói nàng có lỗi?”

“Ai gia không có... Haizz!” Thái hậu nung nung cũng nhức đầu. Nhìn hai mắt lóe sáng đến quá đáng kia đầu lão nhân gia bà đau đến sợ. Sao bà lại không biết, đứa nhỏ này cố chấp như vậy? Sao bà và hần cứ nói không thông.

“Thôi thôi!” Bất lực khoát tay, “Chuyện này cứ cho qua như vậy đi! Cũng chỉ là tranh đoạt một bé trai mà thôi, còn cần huyền não đến khối coi vậy sao? Các người một là cô cô, một phận làm cháu, khiêm nhường lẫn nhau một lần không được sao?” Hơn nữa bọn họ đấu đi đấu lại vẫn không xong, lại còn lỗi bà một lão bà tử cũng dính dáng vào, làm hại bà thiếu chút nữa mất hết mặt mũi trước đây tở bên cạnh.

“Nhưng mà, đây là người nhi thần coi trọng từ lâu. Nhi thần cũng thích hần một tháng!” Thiên Ninh trưởng công chúa cực kỳ uất ức nói, “Nếu muốn khiêm nhường thì cũng phải là bọn hần khiêm nhường nhi thần mới phải. Nhi thần là cô cô của bọn hần!”

“Không được! Ái phi nói muốn lưu hần lại làm đệ đệ đấy!” Phượng Dục Minh lập tức hất đầu lên, lực chiến đầu mười phần kêu to.

“Mẫu hậu!” Thiên Ninh trưởng công chúa lại ôm lấy Thái hậu bắt đầu khóc thút thít, “Nhi thần tốn tám trăm lượng bạc, lại còn tỉ mỉ mua rất nhiều đồ ở trong phủ cho hần, nhi thần thật lòng thích hần mà! Hơn nữa, nhi thần cũng ăn nhiều uất ức từ bọn họ như vậy, chẳng lẽ bọn họ không nên bồi thường một chút cho nhi thần sao?”

Bồi thường này, dĩ nhiên chính là tiểu Sơn.

Tiểu Sơn nghe, thân thể gầy yếu không có bất kỳ phản ứng gì, vẫn đứng đặc quỳ ở đó, khí phách như thế khiến cho Thái hậu rất tán thưởng.

Quý Du Nhiên cũng cười nói: “Nếu như cô cô ngài tốn tám trăm lượng mua hần, vậy chúng ta hoàn toàn giá tiền gấp đôi cho cô cô, coi như bồi thường ngài đi!”

Gậy ông đập lưng ông, nhất thời khiến Thiên Ninh trưởng công chúa hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Thái hậu liền nói: “Các con còn phải tự mình mời Thái y cho cô cô con, tiền bạc mời Thái y đương nhiên do các con ra.”

“Cái này không thành vấn đề!” Quý Du Nhiên liên tục không ngừng gật đầu, “Cô cô thích gì, cứ thoải mái nói với cháu dâu, cháu dâu ta sẽ đặt mua đưa đến trong phủ của ngài, chỉ cần ngài vui vẻ là tốt rồi.”

“Đưa tiểu Sơn cho ta, ta dĩ nhiên vui vẻ.” Thiên Ninh trưởng công chúa oán hận nói.

“Thiên Ninh!” Thái hậu nổi giận trong nháy mắt, một tay lôi nàng từ phía sau ra ngoài, “Tuổi con đã cao, sao còn cả ngày lẫn đêm nhìn chăm chăm người khác là hài tử tuổi còn chưa lớn không buông? Tiểu nhi tử của con cũng có thể vượt qua số tuổi của hần rồi đó, thua thiệt con còn có thể hạ thủ với hần được!”

Lập tức bị Thái hậu nung nung tức giận dọa sợ đến mất hồn mất vía, Thiên Ninh trưởng công chúa quỳ xuống kêu to, “Mẫu hậu, nhi thần biết sai rồi! Chỉ có điều, đứa nhỏ này...”

“Đứa nhỏ này đã là đệ đệ của Dật Vương phi.” Thái hậu nung nung lạnh lùng cắt lời.

Thiên Ninh trưởng công chúa ngẩn ra, die,n; da.nlze.qu;dydo/n “Mẫu hậu ngài đây là muốn giúp đỡ bọn họ?”

Thái hậu thờ dài, “Thiên Ninh, vừa mới bắt đầu ai gia giúp con đó!” Nhưng con lại bần nhào không trát được tường, về lý lẽ không nói được đầy đủ, ngay cả khi thể cũng thua hai đứa nó một mảng lớn, con để cho ta giúp con tiếp như thế nào? Huống chi, vài lời rài rác, lại dính dáng đến chuyện cũ năm xưa mà bà không biết, chính là một lòng coi Thiên Ninh như nữ nhi ruột thịt, Thái hậu cũng không nhịn được mà thất vọng.

Nhưng mà Thiên Ninh trưởng công chúa không biết độc thoại trong lòng bà, lại lôi kéo vạt áo của bà nói: “Vậy mẫu hậu ngài cứ tiếp tục giúp đỡ nhi thần đi! Nhi thần bảo đảm, chỉ cần có tiểu Sơn, về sau nhi thần sẽ sống tốt, không bao giờ làm xằng làm bậy nữa!”

Những lời tương tự như vậy Thiên Ninh đã nói với bà không dưới mười lần rồi, nhưng chưa một lần thực hiện được. Nghĩ tới lúc trước mỗi lần dọn dẹp cục diện rồi rầm vì con bé, thân thể Thái hậu nung nung mềm nhũn, càng thêm vô lực.

“Không cần. Đứa nhỏ này đi theo Dật Vương phi thì tốt hơn, con buông tay đi!”

Thiên Ninh trưởng công chúa không thể tin nhìn Thái hậu, “Vậy mấy bàn tay mấy đá chỗ nhi thần thành uổng phí sao?”

Điều này cũng do con tự tìm mà! Thái hậu kêu lên trong lòng, rất nhiều lần bà muốn đánh con bé mấy bàn tay, nhưng mỗi khi định nâng tay lên trong nháy mắt lại mềm lòng. Vậy mà hôm nay, nghe nói con bé bị đánh, bà thân làm mẫu thân lại không cảm thấy có bao nhiêu đau lòng, ngược lại cảm thấy con bé bị trừng phạt là đúng tội. Lại thờ dài tiếp, “Nếu như con không phục, ai gia sẽ thưởng thêm cho con vài thứ là được. Từ nay về sau, con hãy thành thật ở trong phủ đi! Tiểu quan ở trong phủ của con đã đủ nhiều rồi, ngày ngày còn đi ra làm cái gì?”

Thái hậu nói những lời này có ý tứ gì? Mặt Thiên Ninh trưởng công chúa lập tức biến sắc: “Mẫu hậu, ý ngài muốn nhốt nhi thần?”

Thái hậu nhìn Thiên Ninh: “Không phải nhốt, là giam cầm. Tránh cho con lại đi gây chuyện thị phi khắp nơi.”

“Không!” Hai chân Thiên Ninh trường công chúa mềm nhũn, vô lực nhờ giọng kêu, “Mẫu hậu, hôm nay nhi thần bị người hại! Vì sao ngài còn bỏ đá xuống giếng?”

“Ai gia sớm nên bỏ đá xuống giếng.” Thái hậu lạnh lùng nói, giữ quyết tâm đẩy Thiên Ninh ra, cũng nói với trái phải, “Dẫn Thiên Ninh trường công chúa đi, bẩm báo rõ với Hoàng thượng, sau đó đặt trọng binh bên ngoài phủ công chúa canh chừng, không cho công chúa đi ra ngoài một bước.”

“Mẫu hậu, đừng!” Thiên Ninh trường công chúa kêu to, lại gọi vô lực như thế.

Có lẽ trong lòng hiểu rõ lão nhân gia bà lần này thật sự buông bỏ mình, mặc dù nàng còn lôi kéo tay áo Thái hậu, nhưng bị cung nữ dùng sức kéo, ống tay áo thoát ra khỏi tay nàng, cả người càng lúc càng cách xa nàng.

“Haizzz!”

Đợi đến khi Thiên Ninh bị mang đi ra ngoài thật xa, Thái hậu mới thở dài, từ từ xoay đầu lại.

Quý Du Nhiên vội vàng đưa khăn lên, “Hoàng tổ mẫu xin không cần quá đau lòng.”

Thái hậu liếc nhìn nàng, kết quả vẫn cầm khăn lau khóe mắt, rồi lại lạnh mặt nói: “Lần này ngươi hài lòng?”

“Chỉ cần bảo vệ được tiểu Sơn, nhi thần liền hài lòng. Về phần giam cầm cô cô hay không, cái này không liên quan đến chuyện của nhi thần.” Quý Du Nhiên cúi đầu nhỏ giọng đáp.

Thái hậu cười lạnh: “Nếu không dĩ3n~d@n'13q21y'd0n giam cầm nó, trong lòng nó nhất định sẽ ghi hận ngươi, ngày sau không thể thiếu sẽ ngáng chân ngươi không ít. Đến lúc đó, sợ rằng chuyện sẽ huyền ảo lớn hơn.”

“Nhi thần cũng biết Hoàng tổ mẫu ngài hiểu rõ chúng nhi thần nhất!” Nghe lời nói ấy Quý Du Nhiên tươi cười rạng rỡ, Phụng Dục Minh cũng ha ha cười khúc khích theo.

Thái hậu đột nhiên lạnh mặt: “Ngươi đừng chớ vội hả hê! Mới vừa rồi ai gia xử lý Thiên Ninh, bây giờ đến lượt các ngươi!”

“Ái phi nàng không sai!” Nhưng ngay lúc đó, Phụng Dục Minh lại nhảy ra, vờn vàng bảo vệ Quý Du Nhiên ở sau lưng.

Thái hậu nương nương rất vô lực, “Dật Vương, ai gia cũng chỉ dạy dỗ nàng mấy câu mà không được sao?”

“Không được! Ái phi nàng không phạm sai lầm, ngài vì sao phải dạy dỗ nàng?”

Nàng ở ngoài sáng biết Thiên Ninh trường công chúa đã coi trọng tiểu Sơn, dưới tình huống đó còn che giấu hấn ở trong phủ của mình, cũng cự tuyệt không giao người ra, còn trong lúc tranh chấp vung chưởng với trường bối, đây đã là tội nghiệp rất nặng có được không? Thái hậu thật sự muốn nói như vậy, nhưng đối diện với hai mắt to tròn của hấn, bà phát hiện bà không thể nói ra khỏi miệng. Có lẽ, là biết có nói ra cũng bị hấn nghiêm nghị bác bỏ, theo đó càng cảm thấy vô lực đi!

“Vương gia!”

Được hấn bảo vệ suốt một đường từ Vương phủ đến đây, trong lòng Quý Du Nhiên vừa kinh ngạc vừa ngọt ngào, vội vàng lặng lẽ kéo hấn, “Chàng đừng dữ dội với Hoàng tổ mẫu như vậy! Có lời gì từ từ nói.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 62.2: Mở đầu thắng lợi

“A.” Phụng Dục Minh gật đầu, tiến lên chen chúc lên ngồi xuống cạnh Thái hậu, đôi tay ôm cổ lão nhân gia, ngọt ngào kêu lên, “Hoàng tổ mẫu, ái phi nàng chính là không sai mà! Trong lòng ngài rõ ràng đều hiểu, tất cả đều do Thiên Ninh cô cô gây ra, ái phi và nhi thần chỉ là bất đắc dĩ phản kích lại thôi. Ngài tốt như vậy, thông minh như vậy, chắc chắn đã sớm biết mà! Ngài xem, ngài cũng phạt Thiên Ninh cô cô, đã nói lên ngài công bằng chính trực nhất. Đã như vậy, ngài khẳng định cũng biết ái phi nàng không sai ha! Nàng chính là không sai mà! Hoàng tổ mẫu ~”

Ah~

Nổi hết da gà đầy đất, Quý Du Nhiên sắp bị giọng nói ngọt ngào của hấn hóa thành một vũng nước rồi. Vội vàng xoa xoa hai cánh tay, lặng lẽ lui về sau hai bước, lại thấy tiểu Sơn cúi đầu, bà vai nhúc nhích, giống như đang cười trộm.

Mà bên kia, bị hấn náo loạn như vậy, chính là một chút bất mãn sau đó trong đáy lòng Thái hậu cũng tan thành mây khói.

Lão nhân gia lớn tuổi, yêu thích nhất chính là ngâm kẹo dừa cháu. Nhưng mà bây giờ, chất trai không có một ai, cháu trai thì thừa thừa thốt thốt, thân thiết với bà cũng chỉ có Phụng Dục Minh. Vậy mà kể từ sau khi Phụng Dục Minh lập gia đình, thì cũng dần dần xa cách bà. Hôm nay khó khăn lắm mới được hưởng thụ một lần bà cháu vui vẻ, sao bà có thể không vui vẻ? Chỉ có điều, mặc dù trong lòng rất hưởng thụ, nhưng biết ở đây còn có người ngoài, Thái hậu ho nhẹ hai tiếng, nghiêm mặt đẩy hấn ra: “Được rồi, ai gia biết! Cùng lắm thì ai gia không nói rằng sai lầm nữa còn không được sao?”

“Có thật không? Thật tốt quá!” Lúc này Phụng Dục Minh mới ngâm miệng, cười đến cảnh xuân rực rỡ, “Hoàng tổ mẫu, nhi thần biết ngài tốt nhất!”

“Chỉ có điều, hai con không khỏi xuống tay với cô cô cũng hơi quá nặng! Bây giờ con bé bị giam lỏng trong phủ, các con dù sao cũng phải chuẩn bị chút quà tặng đưa qua an ủi cô cô các con một chút chứ?”

“A, còn phải đưa quà tặng sao?” Phụng Dục Minh lại suy sụp cúi mặt, Quý Du Nhiên thì vội vàng gạt đầu, “Dạ, nhi thần biết.”

Trong lòng hiểu đây là Thái hậu nương nương vòng vòng vèo vèo để cho bọn họ đưa chút lễ nhận lỗi qua, cũng coi như giữ mặt mũi cho Thiên Ninh trưởng công chúa. Chỉ có điều, vậy cũng là phương pháp xử lý rất tốt. Không đánh bọn họ, cũng không mắng bọn họ, còn tốt hơn hậu quả mà nàng tưởng tượng nhiều.

“Nha.” Nhìn thấy nàng gạt đầu, mặc dù trong lòng Phụng Dục Minh có vài phần không cam lòng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này Thái hậu nương nương mới buông lỏng thờ dài, dùng sức chọc chọc cái trán Phụng Dục Minh, lại không biết làm sao quay sang nhìn Quý Du Nhiên: “Đứa nhỏ này, sao càng ngày càng tệ rồi hả?”

Quý Du Nhiên cúi đầu cười nhẹ, Thái hậu lại nói: “Chỉ có điều cũng tốt. Điều này càng lộ ra hấn có thể đảm đương. Có một nam nhân có thể che chở, nữ nhân chúng ta cũng sẽ trôi qua tốt hơn.”

Quý Du Nhiên ngẩn ra, “Hoàng tổ mẫu?”

Thái hậu rung rung cười khê: “Thôi, đều là chuyện đã qua, cũng đừng nhắc lại.” Rồi cầm tay nàng, “Dật Vương phi, bây giờ Ninh Vương phi cũng đã mang thai, khi nào con có thể cho ta thêm một chất trai? Không phải chất chai, chất gái cũng được!”

“Hoàng tổ mẫu, cái này....” Không phải con không muốn, mà là cháu của ngài hấn không phối hợp! Quý Du Nhiên lúng túng cúi đầu.

Thái hậu liền cười cười: “Thôi, ai gia chỉ thuận miệng nói mà thôi. Hôm nay chỉ muốn hai nơi các con thật tốt, ai gia cũng đã giải quyết được một tâm bệnh. Hôm nay hai con cũng náo đủ rồi chứ? Ai gia nhức đầu rồi, nên trở về nghỉ ngơi rồi. Các con cũng mang theo đệ đệ mới nhận trở về đi! Trán an hấn từ tế, cũng đừng khiến cho hấn sợ hãi.”

“Dạ, nhi thần hiểu.” Quý Du Nhiên vội nói, lại ý bảo Phụng Dục Minh dùng lời ngon tiếng ngọt mấy câu, ba người mới có thể thân nhiên trở lại Vương phủ.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mang theo lòng vui sướng đến quá đáng trở lại Dật Vương phủ, chờ đến khi tới địa bàn của mình, Quý Du Nhiên cũng không kìm nén được nữa nhào qua ôm lấy hấn, “Vương gia, hôm nay chàng thật giỏi!”

“Thật sao?” Mấy ngày qua, hai người ôm ấp càng ngày càng nhiều, Phụng Dục Minh cũng dần quen với phương thức như vậy, nên cũng ôm nàng, vui vẻ nói: “Khi ở chỗ Hoàng tổ mẫu, bốn Vương thấy nàng ngăn cản bốn Vương lần nữa, còn tưởng rằng nàng không thích chứ!”

“Làm sao lại không thích? Ta thích chết được! Chàng không biết chứ, khi nhìn thấy chàng giằng co với Hoàng tổ mẫu vì ta, ta đã cảm động đến sắp khóc!” Chính là bây giờ khi nghĩ lại, Quý Du Nhiên vẫn không nhận được nước mắt lưng tròng.

“Ha ha, vốn là nàng không sai mà!” Phụng Dục Minh còn nói những lời này, khiến lòng Quý Du Nhiên cũng tan thành thác nước.

“Chàng tên ngọc này!”

Ngước mắt nhìn hấn, nàng cũng học dáng vẻ của Thái hậu nhẹ nhàng chọc chọc lên trán hấn, “Trong mắt chàng, chẳng lẽ ta chưa từng phạm sai lầm sao?”

“Không có!” Phụng Dục Minh vô cùng chăm chú nhìn nàng, “Ái phi nàng cho đến bây giờ nói đều đúng, chưa từng phạm sai lầm!”

Hả?

Quý Du Nhiên ngây ngẩn cả người, “Chàng nghiêm túc?”

Phụng Dục Minh gạt đầu liên tục.

Trời!

Quý Du Nhiên nâng trán, “Vương gia, chàng...”

“Ái phi?”

“Sao chàng có thể đáng yêu như thế chứ?” Hô nhỏ một tiếng từ trong đáy lòng, Quý Du Nhiên ôm lấy đầu hắn, rồi hung hăng gặm một miếng trên môi hắn.

Phượng Dục Minh liền cứng đờ, chau mày: “Ái phi, miệng nàng thật ướt.”

Quý Du Nhiên không nói gì. Người này, làm chuyện giỏi nhất chính là giết phong cảnh.

“Vương gia, Vương phi.” Lúc này, Bình công công lại xuất hiện ở cửa, “Tiểu Sơn cầu kiến.”

“Cho hắn vào đi!”

Vì vậy, cái bóng dáng gầy yếu vừa cùng đi vào cung với bọn họ đi vào trong phòng, vừa mới xuất hiện đã quỳ hai đầu gối xuống đất: “Thảo dân đa tạ ơn cứu mạng của Đại Vương gia Dật Vương phi. Đại ân đại đức như thế, cuộc đời này của thảo dân không có gì báo đáp, đời sau kết cỏ ngậm vành, cũng không chối từ.”

“Mau dậy đi!” Quý Du Nhiên vội vàng tự tay nâng hắn dậy, dịu dàng vén tóc tán loạn trên trán hắn, rồi sau đó nói, “Không phải nói về sau đệ chính là đệ của ta sao? Đều là người một nhà, vẫn còn khách khí như vậy làm gì?”

“Dật Vương phi ngài thật sự muốn thu thảo dân làm đệ đệ?” Tiểu Sơn tròn to mắt, khắp khuôn mặt là không thể tin nổi.

Quý Du Nhiên cả cười, “Lời này chính ta nói một lần trước mặt Thái hậu rồi, bây giờ còn có thể làm giả sao?” Rồi lại véo lên gò má mịn màng của hắn, “Hơn nửa lần đầu tiên gặp mặt không phải ta đã nói rồi sao, ta thích đệ. Đôi mắt này của đệ giống đôi mắt của ca ca ta như đúc, nhìn thấy đệ, ta sẽ giống như nhìn thấy ca ca. Bây giờ ca ca của ta không có ở đây, ta muốn lưu đệ lại bên mình. Chỉ có điều, nếu như đệ không muốn làm vật thay thế cho người khác, ta cũng sẽ không miễn cưỡng.”

“Không, tiểu Sơn bằng lòng!” Tiểu Sơn vội nói, “Nhờ Dật Vương phi để mắt, ở trong mắt ngài tiểu Sơn miễn cưỡng có thể có một chút tác dụng, cho dù ngài kêu tiểu Sơn lập tức móc mắt ra trình lên, tiểu Sơn tuyệt đối sẽ không từ chối.”

Lời này nói ra quá nghiêm trọng, sắc mặt Quý Du Nhiên hơi trắng bệch, “Ta chỉ muốn lưu đệ ở trong Vương phủ nhìn nhiều một chút mà thôi, không hề tính toán móc hai tròng mắt của đệ ra! Tròng mắt này chỉ có thể sinh trưởng ở trên người đệ mới cực kỳ có thần vận, móc xuống không có tác dụng gì với ta cả.”

Tiểu Sơn liền cúi đầu cười nhạt.

Dáng vẻ vừa cúi đầu, lại vô cùng giống ca ca trong trí nhớ của nàng. Trong lòng Quý Du Nhiên khẽ động, đột nhiên hỏi: “Tiểu Sơn, đệ từng đọc sách sao?”

Tiểu Sơn ngẩng ra, “Chỉ nhận biết vài chữ, vì nhớ lời thoại của kịch.”

“Như vậy sao?” Trong lòng hơi mất mát, Quý Du Nhiên chuyển sang Phượng Dục Minh, “Vương gia, chúng ta mời mấy phu tử tới dạy đệ ấy học tập viết chữ được không?”

“Được!” Phượng Dục Minh không chút nghĩ ngợi gật đầu.

Chàng ngốc ngàng, thật sự lấy lời của nàng nói làm tiêu chuẩn rồi hả? Trong lòng Quý Du Nhiên thỏa mãn không dứt, cũng ngọt ngào không thôi. Không nhìn được cảm tay của hắn, lại quay đầu về phía tiểu Sơn, “Đúng rồi, họ của đệ là gì? Tên đầy đủ là gì?”

“Đệ tên tiểu Sơn. Ba tuổi đã bị bán cho gánh hát, theo chủ gánh hát vào nam ra bắc, về dòng họ cha mẹ đã quên mất toàn bộ. Ngay cả cái tên này cũng do chủ gánh hát tùy tiện lấy cho.”

Nhìn vẻ mặt cô đơn của hắn, mắt Quý Du Nhiên sáng lên: “Tốt lắm. Đệ đã không có tên không có họ, về sau cứ theo họ của ta đi! Họ Quý, về tên hả... Liên kêu Du Thanh đi, nữ danh vẫn gọi là tiểu Sơn, để cho chúng ta gọi.”

“Đa tạ Dật Vương phi ban tên cho!” Tiểu Sơn lại vội vàng quỳ xuống đất bái tạ, Quý Du Nhiên vội vàng kéo hắn lên, “Không phải nói từ nay về sau đệ là đệ đệ của ta sao? Nếu là đệ đệ của ta, vậy đệ nên gọi ta là gì?”

“Tỷ, tỷ tỷ.” Tiểu Sơn thận trọng mở miệng.

“Ừm!” Quý Du Nhiên vội vàng đáp lời, lại chỉ về phía Phượng Dục Minh, “Còn kia?”

“Tỷ phu!”

“Ừm!” Phượng Dục Minh cũng khoan khoái đáp lời.

Chương 83: Chương 62.3: Mở đầu thắng lợi

Nhìn vẻ mừng rỡ và ngượng ngùng xen lẫn trên mặt hắn, Quý Du Nhiên cũng kích động không thôi. Sờ sờ đầu của hắn, nàng nức nở nói: “Chuyện này quyết định với vàng, chúng ta cũng không chuẩn bị quà tặng gì tốt cho đệ. Như vậy đi, ta sẽ gọi mấy người Bình công công tới may cho đệ quần áo mới giày mới, cũng ấm mặc từ tế cho đệ. Vương gia, chàng cảm thấy như thế nào?”

“Ái phi nàng nói là được rồi.” Phụng Dục Minh đầy mặt mỉm cười mà nói.

“Chuyện này, không cần đâu! Đệ mặc quần áo của tỷ phu đã được rồi.” Tiểu Sơn vội vàng lắc đầu.

Quý Du Nhiên lại kiên trì, “Thân người đệ thon cao gầy hơn tỷ phu đệ rất nhiều, quần áo của hắn đệ miễn cưỡng mặc một chút còn có thể. Nhưng về sau đệ là đệ đệ của ta rồi, cũng phải cùng ta và Vương gia đi ra ngoài gặp người, bản thân không có quần áo mới đâu được? Hơn nữa, về sau mỗi lần ăn mặc theo mùa, chúng ta đương nhiên cũng cần phải cùng nhau nhanh chóng may bộ đồ mới cho mình. Nếu không, chẳng phải mặt mũi của Dật Vương phủ chúng ta sẽ mất hết?”

“Vậy cũng được!” Nghe thấy lời ấy, tiểu Sơn mới ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng nói một câu, “Đa tạ tỷ tỷ.”

Chỉ một câu nói này, Quý Du Nhiên lại cảm thấy nàng cực khổ nửa ngày này cũng đáng giá.

Tiếp đó, triệu tập mọi người trong Vương phủ lại, giới thiệu tiểu Sơn, nói rõ tầm quan trọng của hắn đối với nàng, cũng đề cập đến với tất cả mọi người cảnh giác, không thể có điều ngạo mạn với hắn.

Buổi chiều lại vội vàng tìm đám người thường đến Vương phủ may đồ, gấp gấp may cho hắn mấy bộ đồ mới, d1en d4nl 3q21y d0n Quý Du Nhiên còn đặc biệt chọn mấy nha đầu gầy sai vặt lanh lợi đi hầu hạ hắn, khiến tiểu Sơn cảm động đến nói không ra lời.

Mà tới buổi tối, Quý Du Nhiên đột nhiên phát hiện còn chưa chuẩn bị quà tặng cho bên chỗ Thiên Ninh trường công chúa! Vội vàng bò dậy lại rồi ren một trận, chuẩn bị một phần quà tặng thật dày, dặn Bình công công sáng sớm mai phải đưa đến phủ công chúa.

Bận rộn như vậy suốt một ngày, khó khăn làm xong tất cả, Quý Du Nhiên ngã xuống giường lập tức nhắm hai mắt lại, ngủ thật say.

Ngày hôm sau, vẫn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, nàng và Phụng Dục Minh cùng nhau dậy.

Tiểu Sơn dậy sớm tới, nhìn thấy dáng vẻ gò bó của đứa nhỏ này, Quý Du Nhiên dịu dàng cười nói: “Tỷ phu đệ thích nhất ngủ nướng, về sau buổi sáng đệ cũng không cần thức dậy quá sớm.”

“Mỗi ngày trước kia đều phải dậy sớm luyện công, thói quen.” Tiểu Sơn nhỏ giọng đáp.

Quý Du Nhiên ngăn ra, “Đã như vậy, thế thì tùy đệ! Hơn nữa lập tức có phu tử tới dạy đệ đi học tập viết, mỗi ngày đệ dậy sớm một chút cũng tốt.”

Tiểu Sơn liền cười gật đầu.

Một bữa điểm tâm, ăn được hết sức ấm áp hài hòa.

Sau khi ăn xong, Quý Du Nhiên đang định mang tiểu Sơn đi chung quanh làm quen với hoàn cảnh Vương phủ một chút, Bình công công đột nhiên đi tới: “Vương phi, Quý Thúc Quý tướng gia cầu kiến.”

“Gặp ta sao?” Quý Du Nhiên hơi kinh ngạc.

Bình công công gật đầu: “Đúng vậy.”

Quý Du Nhiên liền không nhịn được cười khê: “Cũng được, mời hắn ta vào đi! Như đã nói rồi, ta đã lâu chưa gặp được phụ thân đại nhân rồi!”

Qua thời gian ước chừng nửa ly trà, trong sảnh Vương phủ, Tể tướng Quý Thúc tức giận bùng bùng xông vào.

Vừa vào cửa, quét nhìn xung quanh, phát hiện Phụng Dục Minh không có ở đây, hắn lập tức trầm mặt xuống, chỉ thẳng vào Quý Du Nhiên quát lớn: “Du Nhiên, người thật sự quá đáng! Trước kia ngươi ở trong nhà lộn xộn thì cũng thôi đi, dù sao có ta và mẫu thân ngươi chớ che. Bây giờ Vương gia che chở ngươi, tùy ý ngươi ở Vương phủ làm ầm ĩ như thế nào ta cũng bỏ qua. Nhưng hiện nay, lá gan của ngươi càng ngày càng lớn, lại xúi giục Dật Vương gia và Thiên Ninh trường công chúa náo loạn lên? Lại còn vì một con hát nhỏ? Ngươi có biết bây giờ chuyện này truyền khắp Kinh thành rồi không, cái mặt giả nua này của ta cũng bị ngươi làm cho mất hết!”

“A.” Ngồi ở trên ghế, từ từ uống xong một ngụm trà, Quý Du Nhiên nhìn miệng hân nước bọt bay tung tóe, thao thao bất tuyệt nói một hồi lâu, mới ngắt trôi giờ ly lên nói, “Phụ thân nói một không? Có muốn ngồi uống một ngụm trà thẩm giọng không?”

“Quý Du Nhiên!” Quý Thúc giận đến đỏ mặt tía tai, “Bây giờ trên dưới Kinh thành người nào không biết Dật Vương phi nuôi một con hát nhỏ ở bên người, còn không giữ thể diện nhân làm đệ đệ! Sáng nay khi ta vào triều bị đồng僚 cười đến không còn mặt mũi, người thì hay rồi, người lại còn uống trà tiếp? Người nhanh chóng ném con hát này ra!”

“Ta không ném.” Quý Du Nhiên lạnh nhạt nói.

Mặt Quý Thúc trầm xuống, “Người lặp lại lần nữa?”

Mất Quý Du Nhiên nhẹ nhàng nhìn hân, “Ta nói này phụ thân đại nhân, kể từ sau khi nữ nhi xuất giá, đây mới là lần thứ hai chúng ta gặp mặt nhi? Từ ngày lại mặt đó, đây chính là lần đầu tiên. Nữ nhi ta đây ở Ly Sơn thân nhiễm bệnh nặng, triệu triệu giường bệnh hơn một tháng ngài cũng không tới gặp mặt ta một lần. Hôm nay cũng bởi vì ta náo loạn lên chút chuyện làm hai ngài mất mặt mũi, ngài lại tìm tới cửa rồi hả? Đây không phải nói rằng, nếu như lần sau muốn gặp mặt ngài, ta phải liều mạng gây ra chuyện sao? Tốt nhất càng huyền não càng tốt?”

“Người dám!” Quý Thúc nhìn nàng chằm chằm.

Quý Du Nhiên nhún vai, “Ta rút cuộc có dám hay không, trong lòng phụ thân đại nhân biết rõ.”

“Người!” Quý Thúc hận đến siết chặt quả đấm, nhưng nhìn Quý Du Nhiên vốn không bị ảnh hưởng tiếp tục uống trà cắn hạt dưa, gương mặt già nua cũng sắp căng đến nứt ra.

“Du Nhiên.” Khó khăn hạ thấp giọng, “Ban đầu phụ thân không đến thăm người, là bởi vì thấy chỗ người và Dật Vương gia rất tốt. Hơn nữa, khi ở Ly Sơn, không phải bệnh của Thái tử nặng hơn sao?”

“Cho nên, ngài vì con rể bảo bối, ta đây nữ nhi như rể cô ngài chẳng thèm quan tâm rồi hả?”

Trong cổ họng Quý Thúc nghẹn đắng, “Không phải ta mời đi nương đến thăm người sao?”

“Vậy sao lần này ngài không mời đi nương đến dạy dỗ ta giống vậy?” Quý Du Nhiên cười hỏi.

Bởi vì chuyện này phải do đích thân hân ra tay! Hân sắp tức chết rồi, phải cho nàng một bài học! Sắc mặt Quý Thúc tái nhợt vừa đỏ lại vừa trắng, lấp bắp nãy lần mới nói: “Cho dù như thế nào, con hát này không thể lưu. Người nhanh chóng đuổi hân đi.”

“Nếu như ta nói, bởi vì hân lớn lên giống ca ca nên ta mới lưu hân lại, phụ thân ngài còn kiên trì để cho ta đuổi hân đi sao?”

Quý Thúc ngẩn ra.

Quý Du Nhiên cười nói: “Đã nhiều năm như vậy, phụ thân ngài khẳng định không nhớ ra được dáng vẻ của ca ca rồi nhỉ? Cũng đúng, bên người ngài vợ đẹp con ngoan vòng quanh, hạnh phúc mỹ mãn như rồng, đâu còn có tâm tư nghĩ đến một tên phá của?”

Mặt Quý Thúc xanh xanh, “Ai nói ta không nhớ rồi? Ta chỉ... Một con hát đệ tiện, sao có thể đánh đồng với nhi tử của ta? Người nhanh chóng đuổi hân đi, tránh cho nhục thân phận của người!”

“Ta không cảm thấy hân làm nhục thân phận của ta!” Quý Du Nhiên cười nói.

“Ta nói có thì có!” Quý Thúc hét lớn, “Người nha đầu chết tiệt này, tuổi không nhỏ, tính khí lại lớn, sớm biết hôm nay người sẽ chọc ra tai họa này, ta đã giáo huấn người vài trận trước khi xuất giá thì tốt rồi!”

“Người dám!”

Vừa dứt lời, một giọng nói tức giận ùng ùng từ ngoài cửa truyền đến. Phượng Dục Minh như gió điên cuồng xông tới đây, một cước đá về phía ngực trái của hân, “Chỉ bằng người, cũng dám dạy dỗ ái phi của bản Vương? Chán sống!”

Lại một lần nữa, Quý Du Nhiên nhìn thấy được công lực trên chân của Phượng Dục Minh, gương mặt mà nhìn Quý Thúc bị đá ra ngoài cửa, rơi bịch bịch trên đất.

Phượng Dục Minh còn tức giận không giảm, vừa lớn tiếng nói với bên ngoài, “Người đâu, nâng hân ra bên ngoài, ném!”

“Đạ!” Mấy gã sai vặt lập tức chạy ra, ba chân bốn cẳng khiêng Quý Thúc bị đá ngã xỉu đi rồi.

Ặc...

Quý Du Nhiên phát hiện nàng thật sự nói không ra lời.

Nhìn lại bên cạnh một chút, chẳng biết tiểu Sơn đi ra từ lúc nào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn mang theo vẻ kinh hoàng. Quý Du Nhiên vội vàng an ủi: “Đệ yên tâm, ta sẽ không ném đệ ra.”

“Đệ biết rõ.” Tiểu Sơn nói, ngẩng đầu lên nhìn nàng, “Chỉ có điều, tỷ tỷ, hần chính là đương kim Tể tướng Quý Thúc sao?”

“Đúng vậy!” Quý Du Nhiên cười nói.

“Nhưng mà, đệ nhớ được đệ đã từng thấy hần.” Tiểu Sơn nói, “Khuôn mặt giống nhau, lại ăn mặc khác, thân phận khác.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chương 63.1: Quá quan trọng

“Hần thường cải trang lẫn vào phố xá, nói cho oai là trải nghiệm và quan sát dân tình. Chắc đệ nhìn thấy lúc đó rồi!” Quý Du Nhiên cười nói.

Tiểu Sơn lắc đầu, “Không phải, đệ nhớ được đệ đã từng gặp hần rất nhiều lần, đều là trang phục không khá lắm, hơn nữa – là ở trong ngõ nhỏ Liễu Diệp ở thành Đông.”

Ngõ nhỏ Liễu Diệp, coi như là nơi cư ngụ của dân chúng trung hạ tầng để đô. Có thể xuất hiện ở chỗ đó, phần lớn là dân chúng, mỗi ngày phải dựa vào bán rau giặt quần áo duy trì kế sinh nhai. Chỗ đó Quý Thúc sống chết đi một lần cũng sẽ không đi lại lần nữa, hần sao có thể thấy được nhiều lần? Còn ăn mặc giống nhau? Theo nàng biết, mỗi lần Quý Thúc đi ra ngoài “Trải nghiệm và quan sát”, trở lại sẽ để cho người vớt bỏ quần áo trên người!

“Đệ xác định không phải người có đáng đáp tương tự?” Quý Du Nhiên kinh ngạc khẽ hỏi.

Tiểu Sơn trầm ngâm, vẫn lắc đầu: “Mặc dù hôm nay hần mặc trang phục ung dung hoa lệ khí độ bất phàm, nhưng dáng vẻ đi đứng và giọng nói lại sẽ không thay đổi. Đệ xuất thân là con hát, am hiểu nhất chính là quan sát cái này, đệ có thể khẳng định: Người kia, chính là hần!”

Làm sao có thể! Quý Du Nhiên khẽ nhún mày: “Đệ nói thật sự không đáng tin! Hần đường đường là Tể tướng, thường chạy đến chỗ đó làm gì?”

Tiểu Sơn lắc đầu, “Đệ cũng không biết.”

Lúc này, Phụng Dục Minh bị hai người bỏ quên chủ động chui tới: “Ái phi, hai người đang nói cái gì?”

“Không có gì.” Quý Du Nhiên vội vàng cười nói, “Vương gia, một cước hôm nay của chàng thật lợi hại! Còn anh dừng hơn hôm qua đá cô cô mấy phần!”

“Thật sao?” Phụng Dục Minh gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười.

Tiểu Sơn cũng nhỏ giọng nói: “Đệ cũng thấy được động tác vừa rồi của tỷ phu. Xuất cước cực nhanh, đặt chân vô cùng chính xác, dùng sức vô cùng ác độc, một cước này đi xuống, ít nhất cũng phải khiến người ta nằm ba ngày! Bán lĩnh như vậy, bình thường không luyện năm ba năm thật sự không làm được như thế!”

“Có sao?” Quý Du Nhiên nghe vậy kinh ngạc rồi, “Vương gia, ta không biết chàng còn luyện qua cái này!”

“Bỏn Vương không có!” Phụng Dục Minh vội vàng lắc đầu, “Từ nhỏ bỏn Vương đã như thế. Cước lực cực tốt, mỗi lần bị người chọc tới đều đá một cước, người kia đều sẽ bị bay ra ngoài thật xa. Cho nên, sau đó bọn họ cũng có kinh nghiệm, không có việc gì sẽ không đến chọc tới bỏn Vương.”

“Mà sao ta lại không biết?” Quý Du Nhiên nhỏ giọng kêu, đòi trước nàng lại chưa từng nghe tới chuyện này!

“Đó là bởi vì Hoàng tổ mẫu nói, ái phi các nàng là nữ nhi hết sức nhu nhược, nếu biết chân của bỏn Vương lợi hại như vậy, khẳng định sẽ bị hù dọa chết, làm sao còn dám thân cận với bỏn Vương? Vì có thể sống chung hòa thuận lâu dài với nàng, bỏn Vương không thể để cho nàng biết chuyện này.”

Ặc, thì ra là như vậy. Quý Du Nhiên gật đầu, lời này ngược lại rất đúng. Nếu như nàng sớm biết một cước của người này có thể đá người như vậy, vừa mới bắt đầu nàng chắc chắn sẽ không dám nói thêm vài câu với hần, e sợ không cẩn thận chọc giận đến hần, hần sẽ một cước đá bay nàng ra ngoài.

“Ái phi.” Nói xong, trong lòng Phụng Dục Minh lo sợ không yên giống như con thỏ nhỏ, “Bây giờ bỏn Vương nói cho nàng biết, nàng ngàn vạn lần đừng sợ chạy mất đó!”

“Ta đương nhiên sẽ không chạy.” Quý Du Nhiên vội vàng cười nắm tay hần, “Coi như chân của chàng lợi hại hơn nữa, chàng nhất định sẽ không làm gì ta, có đúng không?”

“Ừm!” Phụng Dục Minh dùng sức gật đầu, “Hoàng tổ mẫu nói rồi, muốn bỏn Vương yêu thương nàng, không thể hung dữ với nàng, càng không thể ra tay với nàng. Nếu không, vậy thì rất mất phong phạm của nam nhi rồi!”

“VẬY sao!” Quý Du Nhiên cười híp mắt gật đầu, “Chàng sẽ không động chân với ta, vào thời khắc nguy cấp còn có thể ra mặt giúp ta, điều này nói rõ chân này của chàng vì ta! Ta thích còn không kịp nữa, tại sao muốn chạy?”

“Hi hi hi.” Lúc này Phụng Dục Minh mới thả lỏng cười.

Nhìn thấy hai người bọn họ nhìn nhau cười, một ôn hòa, một ngây ngốc, đập vào trong mắt lại là sự ảm áp hòa thuận như vậy, làm cho lòng của người ta cũng hơi ảm áp. Tiểu Sơn cũng không nhịn được khoe môi vênh lên, nhẹ nhàng nở nụ cười.

--- -----Ta là đường ranh giới có người gây chuyện-----

Bởi vì ngày đó sau khi Thiên Ninh trưởng công chúa chạy từ Dật Vương phủ ra ngoài, đã một đường kêu khóc chạy về phía Hoàng cung, ngay cả xe ngựa cũng không ngồi. Cho nên phủ đệ dọc đường, mọi người đi ngang qua đều nghe thấy nội dung nàng gào lên, thêm với sau đó phu thê Dật Vương gia chạy vào Hoàng cung, Thiên Ninh trưởng công chúa lại bị phạt giam cầm, chuyện này càng gây lên sóng to gió lớn ở đế đô. Người có lòng thoáng tìm hiểu sâu xa một chút, đều đã hiểu thỏa đáng tất cả.

Cho nên, không tới ba ngày, chuyện này đã truyền đi xôn xao khắp đế đô, tất cả mọi người đều biết Dật Vương phi vì một con hát nhỏ mà vung tay với Thiên Ninh trưởng công chúa, còn Dật Vương gia thì dứt khoát lựa chọn giúp Vương phi!

Trong lúc nhất thời, người ghen tỵ Quý Du Nhiên may mắn có thể đoạt được tiểu Sơn, còn được Phụng Dục Minh sủng ái cũng có, người cười nhạo Phụng Dục Minh ngu si không biết mình bị cho đội nón xanh cũng có, cũng bởi vì Thái hậu cứ thiên vị phu thê Dật Vương mà khó chịu trong lòng cũng có...

Dù sao, đầu đường cuối ngõ, mỗi người đều có thể tìm được đề tài thảo luận triển khai một cuộc biện luận thật dài.

Thân ở trong Vương phủ, Quý Du Nhiên tất nhiên không biết chuyện này. Nàng không có tâm tình đi để ý chuyện bên ngoài rành rồi nói lung tung, bởi vì mỗi ngày nàng phải bận rộn trấn an Phụng Dục Minh, còn phải bố trí phòng ở cho tiểu Sơn, mời phu tử làm việc, còn phải quản một đồng chuyện vặt vãnh trong Vương phủ, mỗi ngày đều loay hoay giống như con quay, một ngày qua đi đầu hơi dính gối đã thờ ơ ngủ, ngày hôm sau cho đến khi Phụng Dục Minh rời giường nàng mới tỉnh dậy theo.

Bận rộn như vậy chừng mấy ngày, khó khăn lắm mới thoáng nhàn tản một chút, Ninh Vương phi lại gửi thiệp mời bọn họ qua, cũng cố ý nói lên muốn gặp đệ đệ Quý Du Nhiên mới thu.

Phụ nữ có thai vĩ đại, bây giờ ngay cả Hoàng hậu Thái hậu đều cung phụng nàng như bò tót, Quý Du Nhiên đương nhiên cũng sẽ không vì việc nhỏ mà làm trái ý tứ của nàng ta, nên chỉ định ngày mai theo Phụng Dục Minh và tiểu Sơn đi Ninh Vương phủ.

Chỉ có điều, lần này vừa mới tới cửa, Quý Du Nhiên đã phát hiện tình huống hình như có điều không giống như lúc trước – nhiều rất nhiều người, hơn nữa còn là nữ nhân!

“Nhị đệ muội, ngưng ngưng.” Nhìn thấy nàng tới, Ninh Vương phi tỏ vẻ áy náy, “Vốn ta chỉ mời mình muội tới, nhưng mà hôm nay không biết vì sao, mới sáng sớm các vị Hoàng thân Hoàng cô đã đột ngột tới thăm, ta cũng không tiện không lưu họ lại, cho nên...”

“Muội hiểu.” Quý Du Nhiên cười nhạt một tiếng, “Yên tâm đi, chúng muội chẳng qua cũng chỉ ngồi một chút. Có vài lời, hôm nào chúng ta nói sau cũng được.”

Ninh Vương phi bắt đầu gật đầu, “Cũng chỉ có thể như vậy.”

“Này, chị em bạn dâu hai người đang nói gì đó?” Lời mới nói mấy câu, đã có người cắt đứt, người này chính là Vương phi của Bát Hiền Vương – cũng chính là đệ đệ thứ tám của Đường kim Thánh thượng, cũng chính là Bát Vương phi rồi.

Ninh Vương phi dịu dàng cười một tiếng: “Không có gì, cũng chỉ nói chuyện phiếm mấy câu mà thôi.”

“Vừa là nói chuyện phiếm, vậy tại sao không nói chuyện phiếm với chúng ta đây? Chúng ta vừa lúc rảnh rồi nhàn chán!” Bát Vương phi vui vẻ nói, một đôi mắt khôn khéo rơi lên người Quý Du Nhiên, trở mình mấy cái, điểm quan trọng đã thò ra, “Dật Vương phi, vừa rồi chúng ta còn đang nói! Ngươi thật sự lưu con hát nhỏ đó ở trong phủ rồi hả?”

Quả nhiên, nên tới cuối cùng cũng tới. Chắc hẳn đám nữ nhân này hôm nay tụ tập ở đây chính là vì mục đích này đi! Trên mặt thoáng hiện lên nụ cười thích hợp, Quý Du Nhiên dịu dàng nói: “Đúng vậy! Đó là một hài tử ngoan, rất xinh đẹp lại cơ trí, cháu dâu rất thích hẳn, cho nên lưu lại.”

“Ha ha, quả nhiên vẫn là các người trẻ tuổi gan lớn, cũng có ý tưởng. Minh Nhi cũng thương người. Trước đó vài ngày ta vẫn còn nói, không biết người nào có phúc có được tiểu Sơn rồi, vừa vặn chính là cháu dâu chúng ta! Nhớ ngày đó, ta chỉ nghe hẳn hát một câu thôi, thì đã biết giọng đứa nhỏ này cực tốt, âm thanh réo rắt, làn điệu hùng hậu, là một mầm non hát hí khúc tốt. Ban đầu còn định trở về phủ thương lượng với Vương gia nhà ta mua hẳn về nuôi trong Vương phủ, mỗi ngày hát cho chúng ta giải buồn, nhưng bởi vì có chuyện quản lý nên nhất thời quên mất. Chờ lúc nhớ ra, không nghĩ tới hẳn lại bị người mua đi!” Bát Vương phi cười cười nhìn Quý Du Nhiên, “Ta nghe nói hôm nay các người cũng mang hẳn tới? Vừa lúc chúng ta tới đông đủ cả, nếu không người để cho hẳn đi vào hát cho chúng ta nghe một khúc đi! Ta cũng nhớ giọng hát của hẳn thật lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 63.2: Quá quan trăm tướng

“Đúng là vậy sao? Mặc dù ta chưa từng nghe tiểu Sơn ca diễn, nhưng biết trong thành Đông không ai qua được tiểu Sơn, hát được vô cùng tốt, trong lòng còn định hôm nào kêu hắn đến trong phủ hát một khúc đó, không nghĩ tới hôm nay lại may mắn nghe được ở đây!” Nhị Vương phi vội vàng tiếp lời, khuôn mặt được bảo dưỡng cực tốt cười khê, lại thêm ánh mắt sáng quắc nhìn về phía này.

Những người khác cũng rối rít phụ họa, tất cả đều không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào Quý Du Nhiên.

Dưới tình cảnh này, nếu như nàng từ chối, vậy cũng không khỏi quá không giữ mặt mũi cho những người này, dù sao tất cả bọn họ cũng đều là trưởng bối của nàng! Nhưng nếu như không từ chối, đó không phải là bày tỏ với bọn họ, nàng vẫn đối xử với tiểu Sơn như con hát, mua về cũng chỉ là một món đồ chơi mà thôi, như vậy là ngược lại với nguyện vọng ban đầu khi nàng chứa chấp tiểu Sơn.

Trong lòng Quý Du Nhiên khẽ động, đã thấy trong đám nữ nhân này, nhị Vương phi và bát Vương phi cũng đầy mặt mong chờ nhìn nàng, chỉ chờ nàng gật đầu lên tiếng.

Nhất thời trong lòng cười lạnh: Hai nữ nhân này, mặc dù nàng tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng biết hai người bọn họ chính là biểu tỷ muội, từ nhỏ ở cùng nhau chơi đùa náo lớn lên, tình cảm rất tốt. Chính là bây giờ lập gia đình của mình rồi, tình cảm của các nàng vẫn không trở thành nhạt nhẽo, thậm chí còn kết thân gia với nhau. Cho nên từ nhỏ đến lớn, chỉ cần có chuyện, hai người bọn họ chính là hợp tác ra tay, hiệu quả như vậy tốt hơn một người ra tay nhiều.

Mà về phần nhị Vương phi, bà vú của nàng hết lần này đến lần khác lại là tỷ muội tốt của bà vú của tiểu Trương thị phu nhân Quý Thúc. Cho nên quan hệ giữa đại tiểu Trương thị với các nàng cũng luôn luôn không tệ. Do đó, Quý Du Nhiên có thể khẳng định: Hai nữ nhân này đây đang nghĩ biện pháp báo thù vì mấy người Trương thị đây!

Mà nàng, tự nhiên không thể cúi đầu với bọn họ, nếu không chính là cúi đầu với phu thê Quý Thúc, cũng là tự làm mất mặt.

Ngay lúc này, trước mặt nhiều trưởng bối, Quý Du Nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, không nhanh không chậm nói: “Vậy thật không khéo, hai vị thẩm thẩm nói quá muộn rồi. Mấy ngày trước bởi vì cháu dâu rất thích tiểu Sơn, nên đã rõ ràng thu hắn làm đệ đệ, định đối xử nuôi dạy như công tử trong gia tộc lớn của người ta! Bây giờ hắn đã là hài tử trong sạch, sẽ không ca diễn nữa. Nếu như hai vị thẩm thẩm thích nghe hát kịch, ngày khác cháu dâu sẽ mời đoàn kịch hát nhỏ trong Kinh thành, hát cho các thẩm thẩm nghe, các thẩm thẩm thấy được không?”

“Một đoàn kịch hát nhỏ quá ồn ào rồi. Hơn nữa chỉ vì hai chúng ta mà giống như hưng sư động chúng * như vậy, Thái hậu biết được sẽ tức giận đó!” Bát Vương phi cười nhạt nói, “Hơn nữa, nơi này cũng chỉ có người của chúng ta, nếu như hắn là đệ đệ của người, vậy thì cũng là cháu của chúng ta. Cháu hát một khúc cho thẩm thẩm giải buồn, cũng giống như thái y ngu thân **, có liên quan gì? Dật Vương phi người nghĩ nhiều rồi.”

(*) Hưng sư động chúng: ra quân ồ ạt; phát động nhiều người làm một việc gì đó; động viên thi công; huy động nhân lực (thường mang nghĩa xấu)

(**) Thái y ngu thân: Thời Xuân Thu, lão Lai Tử là ẩn sĩ ở nước Sở vô cùng hiểu thuận với cha mẹ, muốn tìm mọi biện pháp để cho cha mẹ vui lòng, khiến cho bọn họ khỏe mạnh trường thọ. Lúc ông bảy mươi tuổi, cha mẹ vẫn còn khỏe mạnh, vì không để cho cha mẹ thấy ông có tóc trắng mà đau lòng, nên ông làm một bộ đồ sặc sỡ nhiều màu mặc lên người, cải trang thành đáng vẻ đứa bé nhảy múa khiến cho cha mẹ cao hứng (Theo Baike)

“Không phải cháu dâu nghĩ nhiều, mà ở nơi này, mọi người có thể mang chuyện này như một cuộc chơi đùa. Nhưng một khi truyền ra bên ngoài, ai biết người bên ngoài sẽ nói như thế nào? Bây giờ cháu dâu một lòng muốn kéo đệ đệ bảo bối về đường chính! Vì mấy chục năm sau này của đệ ấy mà suy tính, bây giờ cháu dâu phải để cho đệ ấy và tất cả quá khứ một đao cắt đứt!” Tiếp tục cười, lời Quý Du Nhiên nói lại hết sức dứt khoát.

Nụ cười của nhị Vương phi và bát Vương phi xuất hiện chút cứng nhắc. Bát Vương phi dứt khoát nâng tán, chào ôi ôi ao kêu lên. Nhị Vương phi vội hỏi bị làm sao, bát Vương phi liền như hấp hối nói: “Từ sau lần trước khi nghe tiểu Sơn ca diễn, giọng hát dễ nghe này giống như dư âm vẫn còn vang vọng bên tai, tới tới lui lui quanh quẩn trong đầu muội mấy ngày. Sau đó muội muốn nghe ngày ngày, muốn nghe hàng đêm, nghĩ đến bây giờ, đầu cũng đau! Nếu không thể cho muội nghe thêm một lần, chỉ sợ bệnh như đầu của muội đây sẽ không tốt lên được!”

Nữ nhân này! Nghe nói lời ấy, Quý Du Nhiên tức giận siết chặt quả đấm.

Vì buộc nàng đi vào khuôn khổ, nàng ta vẫn không thêm đếm xỉa đến thể diện mà đầu một trận tới cùng với nàng!

Mà những người khác nghe thấy, vội vàng rối rít tới khuyên Quý Du Nhiên, đều nói một con hát nhỏ mà thôi, đương nhiên kém hơn Vương phi cùng họ hàng được chiều chuộng, để cho hắn hát một khúc cũng không có vấn đề gì, v.v...

Quý Du Nhiên nghe được cười lạnh.

“Không được.” Không quản các nàng ta nói như thế nào, nàng chỉ nói hai chữ.

Nói xong lời cuối cùng, nhị Vương phi cũng biến sắc mặt: “Cũng chỉ là con hát mà thôi, xuất thân từ nhỏ cũng đã quyết định thân phận của hắn hạ tiện rồi, người cho dù nâng hắn thì có thể nâng hắn cao đến bao nhiêu? Chúng ta muốn nghe hắn hát chính là đủ nể mặt hắn rồi, những người khác xin hát cho

chúng ta nghe chúng ta còn không bằng lòng nghe!”

“Vậy thử đi nghe những người đó hát đi! Dù sao là đệ đệ của cháu dâu, cho dù thử cầu xin đến trời tối cháu dâu cũng sẽ không đồng ý để cho đệ ấy hát một câu!” Quý Du Nhiên lớn tiếng nói.

“Người nào van người!” Nhị Vương phi và bát Vương phi cùng rói rít, mặt biến sắc, cùng nhau hô to lên.

Đến đây, hai bên chính là vạch mặt rồi.

“Ái phi, sao vậy?” Cũng nghe được các nàng thét chói tai, Phụng Dục Minh vẫn một mực ở bên cạnh đang chơi châu châu mới phục hồi tinh thần lại. Vừa thấy tình hình trước mắt, hấn vội vàng bảo vệ Quý Du Nhiên ra sau lưng, “Các người làm gì? Định bắt nạt ái phi của bốn Vương?”

Trong phòng mất sáng ngời che phủ một tầng sương mù thật mỏng, trong sương mù lóe ra ánh lửa tức giận. Ở trong khí trời cuối thu thoải mái, lại đột nhiên khiến một đám Vương phi bối phận thâm thâm tứ chi chợt lạnh.

Nhưng mà, dù sao thân là trường bối, cứ như vậy bị một tên tiểu bối hù đến không nói được. Nhị Vương phi hận đến cắn răng, bát Vương phi day day huyết thái dương định mở miệng, lại nghe –

“Ồi chao, bụng của ta!”

Ninh Vương phi bàng quan thật lâu đột nhiên mặt biến sắc, ôm bụng kêu to lên.

Mọi người lập tức tất tâm tư cái vĩa, cuống quýt kêu người nâng Ninh Vương phi trở về phòng, lại mời Thái y trấn giữ ở nơi này tới bắt mạch.

Sau khi tỉ mỉ bắt mạch, Thái y ra ngoài nói: “Bảo thai trong bụng Ninh Vương phi không có vấn đề gì, chỉ có điều bởi vì vừa rồi quá mức ồn ào, chọc cho tinh thần Vương phi không được yên, cho nên động thai khí, uống một thang thuốc, tĩnh dưỡng một ngày là được.”

Mặc dù ngôn ngữ ôn hòa, nhưng từng câu từng chữ đều chỉ trích bọn họ làm quá mức thiếu chút nữa hại đến nữ nhân mang thai. Những người liên quan đều nhất thời xấu hổ cúi đầu, lúc này nha đầu bên cạnh Ninh Vương phi lại ra ngoài nói: “Dật Vương phi, Ninh Vương phi cho mời.”

“Được, ta sẽ đi.” Quý Du Nhiên vội nói, quay đầu nháy mắt với Phụng Dục Minh và tiểu Sơn, ba người chân trước chân sau nhảy vào trong phòng của Ninh Vương phi.

Mất thấy đối tượng mình định chĩa vào biến mất, mình lại bị Thái y chế nhạo như thế, nhị Vương phi và bát Vương phi ngượng ngùng. Bây giờ, chủ nhân Vương phủ bị bệnh, không có tinh thần và thể lực chiều đãi bọn họ, bọn họ cũng mất lý do muốn nán lại, họ chỉ đành phải ảo não cáo từ rồi đi. Có người đi vào truyền lời, Ninh Vương phi cũng chỉ nói một câu thông thả lần sau trở lại.

Hơn nữa, người truyền lời còn lặng lẽ nói một câu: “Bây giờ sắc mặt Vương phi thật sự không tốt, chỉ sợ ngày mai không thể vào cung gặp mặt Thái hậu rồi.” Điều này khiến biểu tỷ muội lại kinh sợ. Vừa nghĩ tới nếu ngày mai khuôn mặt Ninh Vương phi trắng bệch đi vào Hoàng cung, nói chuyện ngày hôm nay với Thái hậu, dựa vào cung chiều thiên vị của Thái hậu với phu thê Dật Vương, bọn họ còn có quả ngon để ăn sao? Nhất thời ý chí ngáng cao đầu chiến đấu biến mất, ở trong đáy lòng chỉ còn lại hồi hận vô tận.

--- -----Ta là đường ranh giới Ninh Vương phi thổ lộ tình cảm-----

Bên này, Quý Du Nhiên đi vào trong phòng, đã thấy Ninh Vương phi nửa nằm ở trên giường, trên trán theo lẽ thường cột một mảnh vải trắng, chỉ có điều sắc mặt hồng hào, khí sắc vẫn không tệ, tình trạng khác khá xa động thai khí cần tĩnh dưỡng trong miệng Thái y.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Chương 63.3: Quá quan trọng

Nhìn thấy kinh ngạc trong mắt nàng, Ninh Vương phi giao hoát cười một tiếng: “Yên tâm đi, ta không sao, kêu Thái y nói như vậy cũng chỉ để hù dọa bọn họ giật mình, nếu không khẳng định họ còn không chịu đi.”

Quý Du Nhiên thoáng chớp sáng tỏ, nhẹ nhàng hành lễ với nàng ấy, “Đa tạ ơn cứu mạng của đại Hoàng tẩu.”

Ninh Vương phi bật cười, “Được rồi, người trong nhà giữ lễ tiết như vậy làm gì? Nhanh qua đây, để cho ta tiện nói chuyện với muội.”

“Được!” Quý Du Nhiên liền cười đáp lời, đi tới bên mép giường ngồi xuống.

Hai người tay chống lên tay, Ninh Vương phi thở dài một hơi: “Hôm nay lại nói cũng là ta có lỗi với muội. Sớm biết mấy người Hoàng thân tới, ta nên cho người đi báo tin cho muội đừng xuất hiện. Họ đột nhiên cùng nhau giết tới đây, rõ ràng chính là vì muốn tìm chuyện của muội! Cũng trách ta quá sợ y

rời, ở nơi trên đầu sóng ngọn gió này còn gọi muối ra.”

“Chuyện này cũng không phải tầu có khả năng không chế. Hòn nứa, sáng sớm dậy tụi muối đã ra cửa, chỉ sợ tầu nhấn tin qua tụi muối cũng không nhận được. Thêm vào đó, mới vừa rồi không phải tầu cái khó là cái khôn giúp đỡ tụi muối một lần sao? Chuyện này đã rất hiếm thấy.” Quý Du Nhiên cười nói.

Ninh Vương phi liền cười cười. Ánh mắt lại lặng lẽ chuyển về phía tiểu Sơn xem xét, “Đứa nhỏ này, muối thật sự định coi làm đệ đệ mà nuôi dưỡng?”

Quý Du Nhiên gật đầu.

Ninh Vương phi liền vỗ vỗ mu bàn tay nàng, “Muối đã quyết định như vậy, thì ta cũng không nói gì. Chẳng qua, dĩ nhiên trước mặt khẳng định còn có rất nhiều gian nan hiểm trở đang chờ muối, muối cần phải thận trọng!”

“Khoảnh khắc khi quyết định lưu đệ ấy lại, muối đã chuẩn bị xong.” Quý Du Nhiên lo lắng cười một tiếng, “Không nói gạt tầu, cho dù hôm nay bọn họ không gây chuyện, hai ngày nữa muối sẽ bày mấy mâm rượu ở trong Vương phủ mời tất cả bằng hữu thân thích đến, nói cho bọn họ biết thân phận hiện tại của tiểu Sơn. Bọn họ thừa nhận cũng được không thừa nhận cũng được, dù sao muối đã nhận định đệ đệ này rồi, bọn họ thích nói như thế nào thì nói đi!”

“Chú ý này không tệ!” Mắt Ninh Vương phi sáng lên, rồi vội vàng gật đầu, “Đến lúc đó ngàn vạn lần nhớ đưa thiệp mời cho ta! Mặc dù ta hành động bất tiện, nhưng qua uống chút trà hưởng chút không khí vui mừng thì vẫn có thể.”

“Cầu còn không được!” Quý Du Nhiên vội vàng gật đầu.

Hai nữ nhân nhìn nhau cười một tiếng, ánh mắt Ninh Vương phi đột nhiên lướt qua nàng dừng lại trên người tiểu Sơn ở phía sau, nhìn lên nhìn xuống đánh giá hần một lần, nàng dần thu lại nụ cười thờ dài một tiếng, “Nói lời trong lòng, đứa nhỏ này quả thật giống Quý công tử, nhất là cặp mắt kia, quả thật giống nhau như đúc. Khó trách muối lại một lòng một dạ nhất định giữ hần lại. Nếu là ta, ta khẳng định cũng không nỡ bắt hần giao ra.”

“Đại Hoàng tầu?” Quý Du Nhiên đột nhiên giật mình trong lòng, dường như trong lòng mơ hồ cảm thấy có gì khác thường.

Ninh Vương phi cô đơn cười một tiếng: “Thật ra thì cũng không có gì, nhiều năm trước, khi ta vẫn còn là một tiểu hải tử, từng được phụ thân mang ra ngoài gặp khách vài lần. Có một lần, trên buổi tiệc, ta gặp được một thiếu niên nhanh nhẹn, hần chỉ chừng mười ba mười bốn tuổi thôi, lại mặt mày như vẽ, khí độ bất phàm, càng thêm học phú ngũ xa *, mở miệng thành văn chương, đều hết sức dễ thấy trong tất cả các khách. Lúc ấy ta đã nhớ kỹ hần, sau mới biết hần là công tử nhà Quý đại nhân Hộ bộ Thị lang, khi tuổi còn nhỏ đã leo lên vị trí đệ nhất tài tử đầu tiên ở Kinh thành. Còn nhớ khi đó, ta nhìn hần đến ngây người, hần vừa quay đầu lại, phát hiện ta đang nhìn hần, lại không giận, còn khẽ mỉm cười với ta. Nụ cười đó, cho tới bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ. Còn có cặp mắt kia của hần, ôn hòa và bình tĩnh như thế, giống như cho dù trong lòng có bao nhiêu sóng to gió lớn cũng có thể trấn tĩnh lại dưới ánh nhìn của hần. Ta thật sự cũng sắp ngây dại!”

(*) Học phú ngũ xa: Thời chiến quốc Huệ Thị là một nhà triết học ông rất ham đọc sách, sách của ông phải dùng đến 5 xe ngựa mới có thể chở hết. Về sau người ta sử dụng “Ngũ xa thư”, “ngũ xa”, “thư ngũ xa”, “Huệ xa”... để tỏ vẻ uyên bác hoặc ca ngợi. “Học phú ngũ xa” cùng “Tài trí hơn người” đều là ca ngợi học thức uyên bác.

“Thật sao?” Nghe nàng ấy nói tới dáng vẻ trước kia của ca ca, lòng Quý Du Nhiên cũng chìm xuống.

Ninh Vương phi lại cầm tay nàng lên: “Đây cũng là lý do vì sao lần đầu tiên nhìn thấy muối ta lại thích muối như vậy. Muối là muối muối của hần, làm ca ca xuất chúng như vậy, muối muối của hần có thể kém cỡ nào chứ?”

Trong lòng Quý Du Nhiên trống rỗng, “Muối kém xa ca ca.”

“Không, ta cảm thấy hai người rất giống, ít nhất cho ta cảm giác rất giống.” Ninh Vương phi nói xong quay sang nhìn tiểu Sơn, “Sau đó ta trưởng thành một chút, phụ thân không cho ta ra ngoài nữa, mỗi ngày để ta ở lại hậu viện học thêu thùa may vá. Nhưng mà, Quý công tử tài văn chương xuất chúng rất nổi bật, ta ở trong khuê phòng cũng thường có thể nghe đến tin tức của hần. Nhưng mà, ai ngờ không lâu lắm, lại truyền đến tin tức hần rời nhà đi! Lúc ấy ta và các tỷ muội đều khóc thành một đoàn, ta thiếu chút nữa còn kích động muốn rời ra đi ra ngoài theo hần, đi tìm tâm tư của hần!”

“Thật ra thì, ban đầu muối cũng muốn đi cùng ca ca.” Quý Du Nhiên nói. Hồi tưởng lại một đêm kia, ca ca đeo túi xách nói từ giả nàng, nàng khẩn cầu huynh ấy nói mang theo nàng cùng đi, lại bị ca ca từ chối. Còn nhớ rõ một ngày kia, trời cao mây nhạt, trăng sáng sao thưa, gió đêm mát mẻ thổi phất phơ trên người bọn họ, thổi lên tay áo ca ca, khiến cho huynh ấy giống như tiên bồng bềnh muốn bay, nàng định túm lấy, lại phát hiện như thế nào cũng không đuổi được tay ra... Quý Du Nhiên đau xót trong lòng, không muốn lại đi suy nghĩ nhiều.

Ninh Vương phi ở bên cạnh bỗng nhiên khẽ cười, “Lại nói không biết là ta may mắn hay còn như thế nào, sau đó một nhà di nhỏ ở Tần Châu phía xa đi tới Kinh thành, ta vừa nhìn thấy biểu ca, lúc ấy ngăn cản cả người – đó không phải là Quý công tử trong ký ức của ta sao? Khuôn mặt có năm sáu phần tương tự, khí chất cũng có vài phần tương tự. Vì duyên cớ đó, ta quan hệ tốt với huynh ấy, mặc dù không dễ dàng gặp mặt, nhưng thường xuyên có thư từ qua lại. Sau đó lại gặp muối, ta liền nghĩ, muối nhất định cũng rất nhớ ca ca muối, nên tính toán giới thiệu huynh ấy cho muối, cũng coi như giải trừ bớt nỗi khổ nhớ nhung của muối đối với huynh trưởng.”

Là như vậy sao? Trong lòng Quý Du Nhiên khẽ động, “Đây chính là nguyên nhân vì sau tầu nhiều lần mang hần đến trước mặt muối?”

Ninh Vương phi ngượng ngùng cười một tiếng, “Đúng vậy! Chỉ có điều bởi vì ta và muối đều là thiếu phụ khuê phòng, không tiện gặp khách nam. Lúc ấy ta còn tính toán, nếu như muối có điều xúc động, muốn tiếp tục lui tới với huynh ấy, ta sẽ ở giữa gạt dấy, để cho hai người làm một đôi huynh muội khác

phái. Nhưng ai biết, muội liếc mắt nhìn đã nhìn ra sự khác biệt giữa huynh ấy với Quý công tử, còn có cặp mắt tình tường nhận ra tiểu Sơn càng có khí độ của Quý công tử hơn! Không thể không thừa nhận, muội hiểu Quý công tử sâu hơn ta nhiều, nhận thức người cũng chính xác hơn ta quá nhiều.”

Thì ra là như vậy? Quý Du Nhiên khẽ nhủ mảy. Nghe nàng ấy giải thích, hành động đòi trước của nàng ấy cũng có thể giải thích được. Chính bản thân mình khi mới bắt đầu cũng thật sự bị biểu ca nhà nàng ấy có khí chất dung mạo tương tự ca ca mình mà mê mẩn đến thần hồn điên đảo, thiếu chút nữa vì hấn mà quăng Phụng Dục Minh ra. Nhưng mà, cẩn thận suy nghĩ lại một chút, chỗ sơ hở trong đó cũng không thiếu, nếu như nói chuyện quá mức trọn vẹn, đó mới chính là chỗ sơ hở lớn nhất thôi?

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng dứt khoát không nghĩ, rồi cười nói với Ninh Vương phi: “Đa tạ đại Hoàng tẩu phí tâm. Là muội phụ lòng khổ tâm của tẩu, bây giờ muội nhận sai với tẩu.”

“Không có việc gì. Biểu ca ta huynh ấy cũng coi như có phúc, nhờ phúc của muội và Vương gia có chức quan, hiện giờ con người sáng sủa không ít, còn dặn dò ta nhất định phải cảm ơn muội! Mà muội cũng có người càng tốt hơn ở bên cạnh, vậy cũng vẹn toàn đôi bên.” Ninh Vương phi mỉm cười nói, “Chỉ có điều, ta đã nói từng chuyện cho muội nghe rồi, muội không nên tùy tiện nói cho người khác biết.”

“Muội sẽ không.” Quý Du Nhiên vội vàng lắc đầu.

Ninh Vương phi gật đầu, “Ta cũng biết sẽ không. Chỉ có điều, ta còn có một yêu cầu, không biết muội có thể thỏa mãn ta không.”

“Đại Hoàng tẩu cứ việc nói.”

“Về sau, muội có rảnh rồi thì mang tiểu Sơn tới đây ngồi một chút nhiều hơn! Một mình ta cũng thật nhàm chán, nhìn lâu hấn mấy lần, nói không chừng về sau sinh hài tử cũng có thể xinh đẹp khéo léo như hấn, vậy ta cũng có thể vui đến chết rồi!”

“Nói cái gì vậy!” Quý Du Nhiên cười gật đầu, “Chỉ cần đừng giống như ngày hôm nay, muội thường xuyên dẫn hấn đến đây cũng không có vấn đề gì. Còn có thêm nhiều kiến thức, cũng là chuyện tốt mà!”

“Muội cứ yên tâm đi, ngày mai ta sẽ đi chỗ Hoàng tổ mẫu nói một chút, ngày sau bọn họ dĩ nhiên sẽ yên ổn rồi.” Ninh Vương phi cười thần bí, nhỏ giọng nói.

Quý Du Nhiên cũng cười quý dị, “Đại Hoàng tẩu, tẩu thật xấu. Coi chừng dạy hư hài tử trong bụng!”

“Điều này cũng không tính là dạy hư chứ? Ta đang dạy hấn làm người phải hiểu được thức thời.” Ninh Vương phi nghiêm túc ngược mặt lên, có vẻ mặt phớt tình nói.

Nói người, mình lại không nhận được nở nụ cười trước.

Hai người lại nói chuyện một lúc, bởi vì Phụng Dục Minh nhàm chán đến không đợi được, Quý Du Nhiên liền cáo từ, ba người cùng nhau đi ra xe ngựa.

“Tỷ tỷ, chúng ta đi đến chỗ gánh hát nhỏ một chuyến đi!” Xe ngựa vừa mới đi lên đường bằng đá xanh, tiểu Sơn đột nhiên nói như thế.

Quý Du Nhiên sững sốt, “Đệ còn đi đến đó làm gì?”

“Gặp mặt một người.” Tiểu Sơn nói, tỏ vẻ trịnh trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chương 64.1: Đệ đệ hoàn toàn đổi mới

Thấy hấn như thế, Quý Du Nhiên liền đồng ý, kêu Lục Ý phân phó phu xe thay đổi phương hướng.

Xe ngựa lọc cọc chạy nhanh đến thành Đông, đi về phía ngõ nhỏ Liễu Diệp, rồi dần dần nhìn thấy nhiều người, đa phần là người buôn bán nhỏ nặc xiêm áo vải thô vì kiếm sống mà bôn ba. Ven đường chen chen chúc chúc kê sát là một vài tiệm nhỏ, cũng không thiếu mấy hài tử ở trên đường lớn người truy ta đuổi.

Nhìn thấy một chiếc xe ngựa cao quý chạy tới trước mặt, đám người lớn đều tranh thủ kéo hài tử qua bên cạnh, nhưng cũng không nhận được dừng chân ngắm nhìn, hình như muốn nhìn một chút xem trong xe ngựa là quan lại quyền quý nhà nào.

Mà trong xe ngựa, Phụng Dục Minh đã sớm bị âm thanh bên ngoài hấp dẫn, đang vén màn cửa sổ bằng lụa mỏng lên nhìn ra ngoài. Vừa nhìn, hấn còn vừa vui mừng kêu to: “Wow, ái phi, ái phi, nàng mau nhìn! Đồ chơi làm bằng đường! Điều! Mặt nạ! Mau đến xem!”

“Ừ ừ ừ, ta đều thấy được.” Quý Du Nhiên vội vàng gật đầu, nhìn tiểu Sơn cùng nhau cười một tiếng, trong lòng vạn bất đắc dĩ.

Khó khăn lắm xe ngựa chạy đến cửa gánh hát nhỏ, tiểu Son nhảy xuống xe, rồi quay đầu lại nói: “Tỷ tỷ, tỷ phu, trong sân nhiều người, cũng đều không hiểu lễ số, hai người cũng không cần vào chung với đệ, miễn cho bị người khác đụng phải.”

“Ừ, đi nhanh về nhanh.” Quý Du Nhiên dịu dàng dặn dò.

Ánh mắt tiểu Son nhu hòa, gật đầu thật mạnh: “Vâng.” Rồi vội vàng xoay người sang chỗ khác, dưới ánh nhìn kinh ngạc của lão già canh cửa, vượt qua cánh cửa.

Đưa mắt nhìn bóng dáng thon gầy của hắn đi xa, cho đến khi không nhìn thấy, Quý Du Nhiên mới quay đầu lại, nhất thời đã thấy Phụng Dục Minh không nhìn chăm chăm ra bên ngoài, mà đoan đoan chính chính ngồi bên cạnh, trong cặp mắt tràn đầy buồn bã, đang chớp cũng không chớp nhìn nàng chăm chăm.

Lập tức tim đập mạnh, vội vàng nâng khuôn mặt tươi cười lên: “Vương gia, chàng làm sao vậy?”

“Ái phi, nàng đừng rất ưa thích hắn.” Cong miệng lên, Phụng Dục Minh buồn bực nói.

Quý Du Nhiên hơi sững sờ, rồi bật cười hi hi một tiếng.

“Vương gia, chàng lại ghen à?”

Phụng Dục Minh dẫu môi, “Bỏn Vương nói bỏn Vương không thích ăn giấm.”

“Dạ dạ dạ, ta biết rồi.” Quý Du Nhiên vội vàng gật đầu, “Chàng cảm thấy gần đây ta quan tâm tiểu Son nhiều quá, chia lực chú ý vốn thuộc về chàng cho đệ ấy bớt đúng không? Xin lỗi, trong hai ngày này, chờ dần xếp xong chuyện của đệ ấy, ta lại để cho đệ ấy đi theo phu tử học viết chữ đi, sau đó lại chơi với chàng như trước, có được không?”

“Ừ.” Vậy còn không sai biệt lắm

Coi như hài lòng với thái độ nhận sai của nàng, Phụng Dục Minh liền gật gật đầu, mắt lại không kiềm chế được nhìn ra phía ngoài.

Quý Du Nhiên nói: “Vương gia chàng muốn ăn đồ chơi làm bằng đường thật sao?” Rồi căn dặn Lục Ý, “Em đi mua một món đồ chơi làm bằng đường về đây cho Vương gia.”

“Không cần, bỏn Vương muốn tự mình chọn!” Phụng Dục Minh lại lớn giọng nói, Quý Du Nhiên không ngăn cản kịp, đã thấy hắn nhảy lên trước, người đã nhảy ra khỏi xe ngựa.

“Vương gia!” Vội vàng hô nhỏ một tiếng, nàng cũng tựa vào tay Lục Ý nhảy xuống, chỉ thấy Phụng Dục Minh đã nhảy đến trước tiệm nhỏ chỗ bán đồ chơi làm bằng đường, mắt nhìn chăm chăm vào đủ loại hình dáng đồ chơi làm bằng đường trên gian hàng, nhìn tới nhìn lui, gương mặt cũng rồi rầm không thành hình dạng gì.

Nếu đã xuống, cũng khó tới nơi này một chuyến, Quý Du Nhiên cũng không muốn quá gò bó hắn, nên cười nói: “Vương gia, nếu như chàng thấy thích nhiều, vậy thì mua nhiều mấy món là được, chúng ta còn không thiếu chút bạc này.”

“Được!” Vừa nghe lời này, ánh mắt Phụng Dục Minh lập tức sáng lên, vội vàng cầm một món đồ chơi làm bằng đường hình con khi lên, lại túm lấy một hình quả lê, sau một khắc móng vuốt lại đánh úp về phía một hình hồ lô khác... Chỉ trong thời gian một nháy mắt, hắn đã bắt vào tay bảy tám món, còn ngẩng đầu lên cười híp mắt nói, “Trước muốn những thứ này đi! lát nữa ăn xong lại trở lại mua những thứ khác.”

Quý Du Nhiên đầu vầng mắt hoa, vội vàng kêu Lục ý trả tiền rồi định dắt hắn về trong xe ngựa. Nhưng mà, có thể nghĩ, lần đầu tiên tới nơi như thế này, Phụng Dục Minh làm sao chỉ có thể thỏa mãn với nắm thứ một chút đồ chơi làm bằng đường là coi như xong?

Nhét một món đồ chơi làm bằng đường vào trong miệng, ánh mắt hắn đảo quanh, rồi thấy một quầy hàng bán điều ở bên cạnh, liền thuận tay nhét toàn bộ đồ chơi làm bằng đường còn sót lại vào trong tay Quý Du Nhiên, dưới chân đã sớm như ngựa không ngừng vó chạy tới phía bên đó.

Quý Du Nhiên vội vàng lôi kéo Lục Ý đuổi theo, nhưng ngay lúc đó, người kia đã lao tới quầy hàng nhỏ.

Chỉ trong thời gian một bữa cơm, chờ nhìn lại thì trong tay Quý Du Nhiên và Lục Ý đã sớm cầm đầy những món đồ vật nhỏ mà hắn tâm huyết dâng trào mua về.

Mà Phụng Dục Minh cũng không nhận rồi, chỉ thấy tay trái hắn cầm một món đồ chơi làm bằng đường, tay phải một cây mứt quả, bánh bò nhét vào trong miệng, trên đầu còn đeo một chiếc nạm nã răng nanh, cùng với một chiếc nạm nã hình con khi, một đôi mắt nhanh như chớp đảo loạn, xem một chút thích cái này, xem một chút cũng thấy cái kia thú vị, hai chân nhanh chóng xoay tròn giống như con quay, nhưng một muốn chết rồi vẫn chính là Quý Du Nhiên quen sống an nhàn sung sướng.

“Vương gia, chàng chậm một chút!” Đôi chân đi đến nổi bọt khí rồi, nhưng tên kia ở trước mặt vẫn giống như con khi linh hoạt xuyên qua trong đám người, Quý Du Nhiên đã muốn khóc.

Nhưng hình như Phụng Dục Minh không nghe thấy, còn quay đầu ngây ngốc cười với nàng, “Ái phi, nàng nhanh lên một chút đi! Phía trước có tiệm

nhỏ, phía trên có đồ chơi rất hay, chúng ta mau qua xem một chút!”

Xem cái đầu chàng! Người nàng cũng sắp tê liệt!

Trong lòng Quý Du Nhiên hồi hận tại sao mình lại muốn theo tới, mình cứ yên ổn ở trong xe ngựa đợi không phải vô cùng tốt sao? Cứ để cho một mình người này nhảy lên khắp nơi thôi, dù thế nào đi nữa hẳn tinh lực tràn đầy, không giống như nàng cả ngày lẫn đêm đều lười phải nhúc nhích.

Chỉ có điều, trong lòng nghĩ như vậy, chân nàng vẫn không nghe theo sai bảo mà di chuyển tới phía trước.

Có lẽ do quá mệt mỏi, không cẩn thận, nàng đã đụng phải một hải tử.

Lập tức, nàng cảm thấy có một sức lực khổng lồ đánh tới, nặng nề đẩy lui nàng về phía sau, một giọng con nít cật lực vang khiến huyết thái dương nàng cũng thấy đau: “Nữ nhân xấu xa từ đâu ra, lại dám ngăn cản lối đi của tiểu gia?”

“Vương phi!” Lục Ý vội vàng bỏ đồ xuống đi lại đỡ nàng. Quý Du Nhiên miễn cưỡng đứng vững gót chân, thấy có một tiểu nam hài đứng trước mặt, nhìn tuổi hẳn chừng mười một mười hai tuổi, xiêm áo trên người không tính là cao quý, nhưng trong một đám người mặc quần thô áo rách ở nơi này thì cũng coi là không tệ. Tóc chải thật chỉnh tề, da mặt trắng nõn, ngũ quan tinh tế, nhìn hình như còn hơi quen mắt. Chỉ có điều, trong cặp mắt nhỏ dài kia lúc này tràn đầy ý hận, còn có một cảm giác được xưng là kiêu căng cao cao tại thượng. Quý Du Nhiên tự nhiên tò mò: Một hải tử có thể xuất hiện ở địa phương này, còn có thể được nuôi ra thái độ kiêu căng như vậy? Nàng thật sự muốn biết phụ thân mẫu thân của nó là ai.

Dưới cái nhìn chăm chăm đầy tò mò của đôi phương, tiểu nam hài kia đã sượng mặt lên: “Nhìn cái gì vậy? Tiểu gia đẹp hơn nữa cũng không phải người có thể nhìn! Còn không mau xoay mặt đi chỗ khác!”

“Cần rồi!” Nghe vậy, Lục Ý quát khế trước, “Người lại dám vô lễ với Vương phi của chúng ta!”

Nghe nói như thế, tiểu nam hài lại không sợ, ngược lại lớn tiếng nở nụ cười: “Vương phi? Người là Vương phi từ đâu tới? Người là Vương phi, tỷ tỷ ta còn là Thái tử phi! Người hơn được tỷ ấy sao?”

Bốp!

Không biết sao, trong lòng Quý Du Nhiên giận dữ, phát tay đánh một cái tát qua: “Khốn kiếp! Cho dù là Vương phi hay là Thái tử phi, danh hào của chúng ta có thể tùy tiện để cho người giày xéo sao?”

Tiểu nam hài giống như bị một cái tát của nàng làm ngất ngốc.

Nhưng rất nhanh đã phản ứng kịp, lửa giận lập tức thiêu đốt trong mắt, lúc này lập tức nhào tới: “Nữ nhân xấu xa, người dám đánh ta? Ta muốn giết chết người!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Chương 64.2: Đệ đệ hoàn toàn đổi mới

“Ai dám động đến ái phi của bốn Vương?”

Lúc này, Phụng Dục Minh cũng phát hiện không đúng quay trở lại. Thấy tình cảnh này, lập tức một phát nâng cổ áo tiểu nam hài lên ném hẳn đi ra ngoài.

“Oa!”

Lần này thật sự chọc phải tổ ong vò vẽ. Tiểu nam hài bị ném trên đất, chắc do té đau đi, tiện thể lăn luôn một vòng, trực tiếp lăn lộn khóc rống.

Trong lúc nhất thời, người xung quanh đều xúm lại. Mà nhìn thấy có người tới, tiểu nam hài khóc đến càng lớn tiếng, lăn càng hăng hái, càng hấp dẫn nhiều người tới đây hơn...

Đầu Quý Du Nhiên lớn như cái đầu. Nhìn tình hình, chuyện này vẫn không thể bỏ qua rồi.

Phụng Dục Minh cũng là lần đầu tiên gặp phải người càn quấy như vậy, vung tay một cái rồi nói: “Ái phi nàng chờ đó, bốn Vương sẽ đi dạy dỗ hẳn ngay bây giờ!”

Lời vừa dứt, đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc gần trong gang tấc: “Hầu nhi, con đây là làm sao vậy?”

Lập tức giống như bị thuật định thân, thân thể Quý Du Nhiên đột nhiên cứng đờ, gần như không thể động đậy.

Nàng đứng ở nơi đó, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc chen lẫn trong đám người đi vào.

Mặc dù không khoác áo gấm, d1en d4nl 3q21y d0n trâm cài tóc trên đầu cũng là ngọc thạch bình thường không thể bình thường hơn, thế như phong cách nho nhã toàn thân, còn có khuôn mặt nàng nhìn hơn mười năm cũng không thay đổi.

Chỉ có điều, hôm nay trên gương mặt đó viết đầy yêu thương, cặp mắt gần đầy tình cảm dịu dàng chớp cũng không chớp mà nhìn chăm chăm vào tiểu nam hài lẫn lộn trên mặt đất, trong giọng nói cũng tràn đầy trìu mến – giống như khi ông ta hướng về tiểu nữ nhi của ông ta vậy.

“Phụ thân!” Nghe được giọng điệu của ông ta, tiểu nam hài cuối cùng không lẫn lộn, vội vàng bò dậy chui vào trong ngực ông ta, ngón tay mịn màng lại dùng sức chỉ về phía các nàng, “Bọn họ đừng con, còn đánh con!”

Lập tức, toàn bộ thể giới giống như dừng lại.

Quý Thúc quay đầu, không nghĩ tới lại đối diện với ánh mắt sững sờ của Quý Du Nhiên.

Ở bên cạnh nàng, Phụng Dục Minh đứng bên cạnh, trên tay xách đầy các thứ đồ mới mua, hẳn cũng đang tròn hai mắt nhìn về phía bên này, trong đôi mắt viết đầy nghi ngờ.

“Phụ thân, phụ thân!” Tiểu nam hài lại dùng sức lay ông ta mấy cái, “Hai người bọn họ mắng con, đánh con. Phụ thân xem, mặt của con cũng bị đánh sưng lên! Phụ thân phải giúp con đánh chết bọn họ!”

“Hầu nhi, không cho nói bậy!” Sắc mặt lập tức tái đi, Quý Thúc cúi đầu quát lớn.

Tiểu nam hài sững sờ, hai hàng nước mắt lớn chừng hạt đậu tích tụ trong hốc mắt.

Quý Thúc nhướn mày, “Không cho khóc! Hiện giờ phụ thân có chính sự!”

Chắc là bị khuôn mặt nghiêm túc của ông ta dọa sợ, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, nhưng không rơi xuống. Tiểu nam hài quay đầu liếc nhìn về phía Quý Du Nhiên, hung hăng dậm chân một cái với bọn họ, rồi xoay người chạy mất.

Quý Thúc lập tức giống như thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng tiến lên hành lễ: “Vi thần tham kiến Dật Vương gia, Dật Vương phi.”

“Ah, nhạc phụ đại nhân, thật sự là người à?” Phụng Dục Minh chớp mắt mấy cái, vẻ mặt thật kinh ngạc, “Bổn Vương còn tưởng rằng bổn Vương nhận lầm người rồi!”

Quý Thúc vội vàng cúi đầu, “Chính là vi thần bất tài này. Hôm nay vi thần nghỉ hưu một, nên muốn nhân cơ hội này cải trang vi hành tới đây, tiện thể kiểm tra chút dân tình. Không nghĩ tới lại gặp được phu thê Vương gia, không biết Dật Vương gia ngài vì sao lại tới nơi này?”

Người này quả nhiên bụng dạ cực sâu. Từ vừa mới bắt đầu phát hiện không đúng, sắc mặt thay đổi lớn, cho đến bây giờ sắc mặt như thường giống như thường ngày, mới dùng thời gian ngắn ngủi chưa tới uống một ngụm trà.

Còn đối với câu hỏi của Phụng Dục Minh, ông ta cũng chỉ trả lời một câu đơn giản qua loa, rồi ném vấn đề ra, dời lực chú ý của hắn đi.

Mà Phụng Dục Minh quả nhiên bị mắc lừa, liền lên tiếng: “Tiểu Sơn muốn trở về gặp bạn cũ của hắn, bổn Vương và ái phi liền trở lại một chuyến cùng hắn.”

Nghe được là chuyện liên quan đến con hát nhỏ kia, Quý Thúc nhướn mày. Muốn nói chút gì, nhưng vừa nhìn thấy Phụng Dục Minh ở bên cạnh, đôi tay không tự chủ che lên cái bụng ngày đó bị hắn hung ác đập một cú, “Thì ra là như vậy. Xem ra hôm nay chúng ta thật sự có duyên. Chỉ có điều, Vương gia Vương phi, thuộc hạ đi trải nghiệm và quan sát dân tình, không tiện rêu rao quá mức, cho nên...”

“Phụ thân đại nhân phải bận rộn thì bận rộn tiếp đi! Chỉ có điều, nữ nhi còn muốn hỏi một câu, nếu phụ thân tới trải nghiệm và quan sát dân tình, vậy tiểu nam hài vừa rồi là xảy ra chuyện gì? Tại sao hắn lại gọi ngài là phụ thân?”

Quý Du Nhiên thân nhiên nói một câu, thành công khiến cho sắc mặt hắn lại thay đổi.

Quý Thúc không ngừng cúi đầu: “Không đối gat Vương gia Vương phi, thật ra thì đầu óc tiểu nam hài kia có chút tật bệnh, nhìn thấy nam nhân khác lại kêu loạn là phụ thân. Hạ quan cũng chỉ nghe nói tới tình huống của hắn, có lòng thương tiếc hắn, nên mặc cho hắn kêu lung tung vài tiếng. Ai ngờ lại bị Vương phi nghe được! Lần sau vi thần không dám tùy tiện để cho người ta kêu nữa.”

Chẳng lẽ hắn còn định đẩy trách nhiệm lên trên đầu nàng? Quý Du Nhiên cười khê: “Hóa ra là như vậy! Nhưng mà, phụ thân đại nhân, tại sao nữ nhi lại cảm thấy đáng ghét tiểu nam hài này có vài phần giống ca ca mất tích đã lâu? Nhất là khuôn mặt, gần như cùng một cái khuôn đúc ra ngoài.”

“Chính là bởi vì mặt mày hắn giống như đã từng quen biết, cho nên vi thần mới có thể sinh ra lòng thương hại, cho hắn gọi loạn vậy!” Quả nhiên là người càng già càng lão luyện, lúc ấy Quý Thúc đã sớm biết nàng sẽ hỏi như vậy, nên mặt không đổi sắc nghĩ ra câu trả lời, còn cầm tay áo lên lau khóe mắt.

Quý Du Nhiên chán ghét trong lòng, nên kéo Phụng Dục Minh nói: “Vương gia, chơi cũng không sai biệt lắm, chúng ta trở về đi thôi! Tiểu Sơn chắc cũng đi ra rồi.”

Lại nhìn Quý Thúc người vẫn khom lưng một mực cung kính với bọn họ nói, “Phụ thân đại nhân đã có chuyện, vậy ngài cũng bận rộn chuyện của ngài đi!”

“Đạ, vì thân cáo từ.” Quý Thúc vội vàng hành lễ, khom người thối lui ra bên cạnh.

Chờ ông ta đi, Quý Du Nhiên cũng lôi kéo Phụng Dục Minh trở về.

Dọc đường đi, Phụng Dục Minh nhưn mảy, “Ái phi, tại sao bốn Vương cảm thấy biểu hiện hôm nay của nhạc phụ đại nhân rất không thích hợp!”

“Chàng cũng cảm thấy?” Quý Du Nhiên cười cười, “Ta cũng cảm thấy vậy.”

“Hắc hắc, nói như thế chúng ta thật sự là phu thê mà! Cảm giác cái gì cũng giống nhau!” Phụng Dục Minh lập tức mặt mày hớn hờ, không tiếp tục suy nghĩ sâu hơn nữa.

Quý Du Nhiên cũng không nói thêm gì, chỉ hơi cười cười.

Chờ bọn họ trở lại trong xe ngựa, tiểu Sơn quả nhiên đã trở lại. Trong tay ôm một cái túi lớn, trên khuôn mặt nhỏ bé xinh xắn mang theo vẻ uất ức, lông mi buông xuống, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Nhìn thấy hai người bọn họ trở lại, hắc vội vàng đứng dậy: “Tỷ tỷ, tỷ phu.”

Phụng Dục Minh gạt đầu một cái rồi cảm đồ chơi làm bằng đường lên tiếp tục gặm, còn có lòng tốt đưa một cây qua: “Đệ có ăn không?”

Tiểu Sơn cười nhẹ lắc đầu, Phụng Dục Minh quay đầu lại ăn một mình.

Quý Du Nhiên sờ sờ đầu hắc: “Nhìn thấy bạn cũ, trong lòng muôn vàn xúc động đúng không?”

Tiểu Sơn buồn buồn gạt đầu, “Mọi người cùng nhau lớn lên từ nhỏ, bây giờ chỉ có đệ có tiền đồ tốt, những người khác hâm mộ cũng có vui mừng vì đệ cũng có. Tiểu Ninh còn đặc biệt thu đồ của đệ sợ bị người khác ném đi, Trương đại nương phòng bếp còn đặc biệt làm một bọc bánh bò đệ thích ăn nhất cho đệ mang về Vương phủ ăn. Đệ...” Nói xong, vành mắt lại đỏ.

Quý Du Nhiên lại xoa đầu hắc: “Hoạn nạn thấy chân tình, ta hiểu đạo lý này. Hôm nay đệ có cuộc sống rất tốt rồi, gặp lại được những người đã từng là bằng hữu, trong lòng cũng hơi áy náy, hắc không thể cũng kéo theo bọn họ. Nhưng mà, hôm nay đệ vẫn phải phụ thuộc vào Vương phủ chúng ta sống qua ngày, cho dù muốn giúp bọn họ cũng là có tâm mà không có lực. Mà ta cũng tự nhận không phải người lương thiện gì. Ta vì cái gì chứa chấp đệ ta đã sớm nói rõ với đệ, nhưng nếu như đệ mang thêm một người đến cho ta, ta quả quyết sẽ không tiếp nhận. Phủ Dật Vương của chúng ta không phải thiên đường.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 64.3: Đệ đệ hoàn toàn đổi mới

“Đệ hiểu.” Tiểu Sơn vội vàng gạt đầu, “Tỷ tỷ đừng nghĩ quá nhiều, đệ chỉ cảm khái một chút ở trong lòng mà thôi! Việc đời khó đoán, mỗi người đều có con đường phải đi của mình, tất cả hôm nay của đệ cũng phải dựa vào bản thân đệ đập nổi chìm thuyền * đổi lấy, bọn họ muốn lấy cũng được, cũng phải bằng tự bản thân đi tranh thủ, đệ sẽ tùy tiện đưa tay cho người khác!”

(*) nguyên gốc 破釜沉舟 Phá phủ trầm chu (Phá phủ trầm châu): đập nổi chìm thuyền; quyết đánh đến cùng (dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

“Đệ hiểu là tốt rồi.” Sờ sờ đầu hắc, Quý Du Nhiên hài lòng gạt đầu: Quả nhiên, đệ đệ nàng nhận này là chính xác. Hải tử này rất thông minh, cũng rất khéo léo, hiểu được nhìn sắc mặt người ta, nhưng cũng biết hiểu thái thái nhân tình, có thể mạnh hơn tiểu hải tử tồi vừa rồi.

Nghĩ tới nam hải phách lối cuồng vọng vừa rồi, Quý Du Nhiên lại nhưn mảy, không cười được.

“Tỷ tỷ.” Lúc này, tiểu Sơn cũng lặng lẽ ngắt đầu, “Khi đệ ở trong phòng bếp tán gẫu với Trương đại nương, đại nương cũng nói đại nương từng gặp Quý Tướng rất nhiều lần, ở trong ngõ hẻm kia ở sau gác hát nhỏ của tụi đệ!”

“Suyt!” Quý Du Nhiên vội vàng làm thế tay giữ im lặng, “Nơi này tai vách mạch rừng, có lời gì chúng ta trở về rồi nói.”

“A.” Tiểu Sơn hiểu ý, vội vàng cầm miệng.

Chờ đến khi trở về Vương phủ, Quý Du Nhiên liền đuổi Lục Ý đi nghỉ ngơi, đổi Thái Bình tới đây phục vụ.

Cũng kéo Phụng Dục Minh và tiểu Sơn đến gần phòng trong, rồi mới nói với tiểu Sơn: “Được rồi, có lời nói đi!”

Tiểu Sơn liền triệt để nói tất cả những gì mình nghe được ra: “Trương đại nương nói, trong ngõ hẻm phía sau gánh hát, có một nhà họ Quý, hình như nam nhân trong nhà ra ngoài buôn bán, năm này tháng nọ không thấy bóng người, thỉnh thoảng một hai tháng xuất hiện một lần đã rất tốt. May mà gánh hát của chúng ta nán lại đó đủ lâu, nếu không người bình thường đúng là không biết người này. Mà nương tử của ông ta họ Thái, hàng ngày không hề ra cửa, trong nhà còn có một nhi tử hai nữ nhi, nhi tử lớn nhất, bây giờ đã mười một tuổi rồi, rất thông minh lanh lợi, đọc sách rất khá, còn nhỏ tuổi đã thi đậu đồng sinh rồi, nói sang năm sẽ định đi thi tú tài. Có lẽ bởi vì dáng dấp của hân không tệ, người lại có tài hoa, trong lúc bình thường hàng xóm láng giềng không khỏi đánh giá cao hơn hân một chút, bình thường cũng được phu tử rất thích, cho nên tính khí tương đối bộp chộp. Chỉ có điều, cho dù như thế, vẫn không ít người muốn kết thân với nhà bọn họ, nhưng đều bị Thái đại nương từ chối. Ngay cả Lưu đồ tể ở đầu tây cầu hôn, bọn họ cũng từ chối!”

Phụt!

Quý Du Nhiên trực tiếp bị những lời này làm cho phun.

Tiểu Sơn bị cười ngáy người, “Tỷ tỷ, tỷ cười cái gì?”

“Không có, không có gì.” Quý Du Nhiên vội vàng xua tay. Nhưng nghĩ đến đường đường là nhi tử của Tể tướng, nếu bị một tên giết heo coi trọng, tâm tình Quý Thúc khi đó có bao nhiêu buồn bực, nàng cũng có thể hiểu được.

Vội vàng hít sâu một hơi: “Còn nữa không?”

“Những chuyện khác thì không có gì rồi. Thái đại nương này không mấy khi ra cửa, mỗi ngày ở trong nhà nuôi dạy hai nhi tử. Hai nữ nhi tuổi còn nhỏ, nhưng không thả ra chạy loạn giống như những nhà khác, nói là mỗi được người tới dạy quy củ. Thỉnh thoảng nghe người ta nói đến, tướng công của bà ấy buôn bán làm bình thường, miễn cưỡng chỉ đủ một nhà năm miệng ăn sống tạm mà thôi.”

Đúng là vậy ư? Nếu như buôn bán làm được quá tốt, bọn họ cũng sẽ không tiếp tục ở đó! Quý Du Nhiên cười cười, nhìn về phía Thái Bình: “Người có ý kiến gì?”

“Quý Tướng nuôi phòng ngoài rồi. Hơn nữa phòng ngoài này còn sinh nhi tử cho ông ta.” Thái Bình lập tức nói.

Giỏi thật! Một đoạn văn ngắn đầu bỏ đuôi, cũng không cho nàng ta biết nguyên nhân, nàng ta chỉ nghe bọn họ nói như thế đã thông hiểu tất cả đạo lý. Nha đầu này, tâm tư quả nhiên không thể khinh thường. Quý Du Nhiên thâm kêu trong lòng, trên mặt lại cười gật đầu: “Không sai, ta cũng nghĩ vậy.”

Điều này cũng khiến cho có thể giải thích tại sao cho tới bây giờ, Quý Thúc đã gần mười năm không có một nhi tử nào vẫn dương dương tự đắc như vậy. Người không biết dĩ nhiên khen ông ta siêu phẩm thoát tục, không bị thế tục nhân tình quán thúc, nhưng một ngày chờ khi tiểu nhi tử đó lớn lên rồi, ông ta đón về nhà, tiểu Trương thị có thể nói gì? Ai bảo bà ta không sinh được nhi tử! Phụ thân đại nhân quả nhiên giỏi tính toán!

Xem một chút bên này, nhìn một chút bên kia, Phụng Dục Minh chớp mắt mấy cái: “Ái phi, nhạc phụ đại nhân lại có thêm nhi tử sao?”

“Đúng vậy!” Quý Du Nhiên cười nói. Thiếu chút nữa đã quên mất, chàng ngọc nhà nàng cũng rất thông minh. Mặc dù trong thông minh còn thường xuyên lộ ra chút ngu ngốc.

“Chính là người mà chúng ta định phải trên đường kia?”

“Có lẽ vậy.” Quý Du Nhiên gật đầu.

“Wow!” Phụng Dục Minh lập tức tròn to hai mắt, “Hân xuất hiện ở đâu ra vậy? Sao khi trước bốn Vương chưa từng gặp!”

“Vấn đề này, ta cũng muốn biết.” Khóe miệng Quý Du Nhiên vênh lên, nhìn về phía Thái Bình, Thái bình vội vàng quỳ xuống đất, “Xin Vương phi chỉ thị!”

“Người bây giờ là người của ta, chuyện ta căn dặn người làm, người cũng sẽ dốc hết sức mình hoàn thành, đúng không?” Quý Du Nhiên ôn nhu nói.

Thái Bình cúi đầu: “Đúng!”

“Tốt lắm, ta muốn người lúc rảnh rỗi qua bên ngõ hẻm Liễu Diệp ở thành đông bên kia hỏi thăm một chút, xem tình huống nhà bọn họ rốt cuộc như thế nào. Cụ thể trong nhà gồm có những ai, tên gọi là gì, lúc nào thì chuyển đến, lui tới với hàng xóm như thế nào, tất cả đều phải hỏi thăm nhất thanh nhị sở *, sau đó trở lại báo cáo nhanh cho ta.”

(*) nhất thanh nhị sở: Rõ ràng rành mạch, hoàn toàn rõ ràng, rõ như ban ngày

“Đạ, nô tỳ biết!”

“Ừ, có thể, người đi xuống đi!”

“Vâng.”

Thái Bình lui ra, Quý Du Nhiên đầu môi, nói với tiểu Sơn: “Đệ cũng trở về nghỉ ngơi đi!”

Tiểu Sơn thức thối lui xuống, Quý Du Nhiên lập tức xoay chuyển ánh mắt, giả bộ đáng thương nhìn Phụng Dục Minh: “Vương gia ~”

“Ái phi ~” Nghe giọng nói mềm nhũn của nàng, Phụng Dục Minh cũng kéo giọng được thật dài, d1en d4nl 3q21y d0n giang hai tay ra để cho nàng nhào tới.

“Vương gia.” Khi ở trong ngực hắn, Quý Du Nhiên nhắm mắt lại, trên mặt hiện lên một nụ cười cô đơn, “Ta đột nhiên có cảm giác giống như bị vứt bỏ.”

“Vứt bỏ?” Phụng Dục Minh khẽ gọi, “Bỏ Vương không vứt bỏ nàng mà!”

Đĩ nhiên không phải là chàng, mà là – phụ thân đại nhân của nàng.

Quý Du Nhiên cười lạnh trong lòng: Trước kia nàng còn buồn bực, lão nhân gia ông ta tại sao vẫn chưa từng gấp gáp, mỗi lần khi tiểu Trương thị vụng về cho nạp thiệp cho ông ta, ông ta còn lời lẽ chính nghĩa từ chối. Ông ta cũng chưa từng nói đến muốn đi tìm ca ca đã mất tích từ lâu của nàng về, thì ra, ông ta đã sớm vứt bỏ huynh muội bọn họ, người ta đã có thứ thay thế rồi! Mà nữ nhi này, cũng sớm bị ông ta ném qua một bên, trong mắt của ông ta chỉ có Thái tử phi hiện tại là nữ nhi của ông ta, nàng chính là một Vương phi vốn không cần nói đến.

Không nhận được ôm chặt hắn, Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói: “Vương gia, bây giờ ta thật sự chỉ có chàng rồi. Chàng thật sự phải yêu thương ta thật tốt, không được bỏ ta lại.”

“Bỏ Vương sẽ không!” Phụng Dục Minh vội vàng thề son sắt la lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chương 65.1: Chủ động nhận thân

Ba ngày sau, Thái Bình không phụ kỳ vọng giao cho nàng một xấp báo cáo thật dày.

Quý Du Nhiên nhìn kỹ, nhất thời trên mặt cười như hoa nở.

Phụng Dục Minh vừa thấy, liền cũng cười đến không tìm không phổi theo, ngoài miệng vẫn còn ngây ngốc hỏi: “Ái phi, nàng cười cái gì vậy?”

“Vương gia, ta thật sự có thêm một đệ đệ, còn có hai muội muội!” Một tay chống má, ngón tay như ngọc của Quý Du Nhiên nhẹ nhàng đập lên xấp báo cáo đó, đầy mắt có tia lạnh khẽ quét qua.

“Wow, thật tốt!” Phụng Dục Minh vội vàng vỗ tay, “Có người chơi với nàng rồi!” Nhưng ngay sau đó lại phồng mặt lên, “Nhưng không cho phép nàng chỉ lo chơi với bọn họ!”

Người này...

Hai ngày nay nàng cuối cùng thu xếp xong cho tiểu Sơn, tiểu Sơn cũng rất thức thời ở trong phòng mình luyện chữ đọc sách, trừ giờ cơm mới ra ngoài lác lư một lần trước mặt bọn họ, cho nên thời gian trống của nàng đều dành cho hắn. Phụng Dục Minh mới nếm được một chút ngon ngọt, đang mừng rỡ quên hết tất cả rồi, lập tức nghe thấy nàng nói như vậy, phản ứng này... Cũng rất dễ thương. Ít nhất hắn cũng không một mực khẳng định nàng chỉ có thể đi theo bên cạnh hắn.

Nên cười gật đầu: “Yên tâm đi! Bọn họ chỉ thỉnh thoảng vui đùa một chút mà thôi, bây giờ ta chủ yếu muốn làm chính là ở bên cạnh chàng!”

“Ừm!” Như vậy là tốt rồi, ánh mắt Phụng Dục Minh híp lại, móng vuốt lại sớm không yên phận theo bàn trà đi qua, lặng lẽ đặt lên mu bàn tay nàng, sau đó từ từ siết chặt, cầm tay của nàng.

Nhìn khuôn mặt như gian kế thực hiện được của hắn!

Từ đầu tới cuối đều thu những gì hắn làm vào trong mắt, Quý Du Nhiên buồn cười trong lòng, nên mặc kệ lòng ngón tay hắn tinh tế vuốt ve trên mu bàn tay nàng, tiếp tục có vẻ mặt phớt tình thương lượng với hắn, “Vương gia, chàng nói cuối cùng ta coi như biết sự tồn tại của ba đệ muội mình, ta có cần đi làm quen với bọn họ không?”

“Tại sao không cần?” Phụng Dục Minh vội nói, “Hoàng tổ mẫu nói rồi, huynh đệ tỷ muội nhiều, đó là chuyện tốt. Bây giờ có người có thể chơi cùng với nàng rồi, thật tốt mà!”

“Đúng vậy! Lại có người có thể chơi với ta rồi!” Đáy mắt Quý Du Nhiên phiêu đảng một nụ cười lạnh, một chủ ý nhanh chóng hình thành trong đáy lòng. “Như vậy, Vương gia chàng nói khi nào chúng ta đi nhìn bọn họ thì tương đối tốt đấy?”

“Càng nhanh càng tốt!”

Ừ, nói rất đúng. Càng nhanh càng tốt!

Hai người đang nói chuyện câu có câu không, ngoài cửa có người đến báo: “Trương phu nhân của Hộ bộ Thị lang có thiệp đưa đến.”

“Trình lên.” Quý Du Nhiên vội nói.

Mở tấm thiệp hình hoa mai ra, quét mắt nhìn mấy chữ lưa thưa trên đó, ý cười trong đáy mắt Quý Du Nhiên sâu hơn. Phụng Dục Minh vội hỏi, “Ái phi, đây là cái gì?”

“Đi nương nhà biểu muội đính hôn rồi, muốn mời chúng ta đi qua uống rượu đính hôn!” Quý Du Nhiên cười nói.

“Biểu muội bên kia?” Phụng Dục Minh nghiêm mặt, “Bổn Vương không muốn đi! Bọn họ đều không phải là người tốt!”

Nàng biết bọn họ đều không phải là người tốt. Chỉ có điều, nàng cũng không tính là người tốt lành gì? Quý Du Nhiên suy nghĩ trong lòng. Hơn nữa, cơ hội tốt đẹp như thế, sao nàng có thể bỏ qua? Nên liếc mắt nhìn Phụng Dục Minh, “Vương gia, nếu chàng không muốn đi, vậy ta chỉ có thể đi một mình rồi.” Chớp mắt mấy cái, “Chàng yên tâm để cho một mình ta đi qua sao?”

Phụng Dục Minh sững sốt, “Thật sự phải qua?”

Quý Du Nhiên gật đầu, “Nhất định phải tới.”

“Vậy cũng được!” Mặt suy sụp, mặc dù mặt còn tràn đầy không tình nguyện, Phụng Dục Minh vẫn gắng gượng gật đầu, “Nàng đã đi, vậy bổn Vương đi cùng nàng là được.”

Nàng cũng biết, chàng ngốc này cuối cùng vẫn sẽ nghe lời nàng nói.

Trong lòng âm áp, Quý Du Nhiên lật tay vỗ vỗ lưng hân: “Yên tâm, chúng ta đi ngồi một chút, uống ly trà thôi. Chúng ta không nói lời nào với những người đáng ghét kia là được.”

“Ừ.” Phụng Dục Minh buồn rầu gật đầu.

--- -----Ta là đường ranh giới Du Nhiên đi nhận thân-----

Một khi đã nắm bắt được toàn bộ tin tức Quý Thúc nuôi nhi nữ bên ngoài, Quý Du Nhiên vội vàng căn dặn người chuẩn bị tốt tất cả, chọn một ngày hoàng đạo gần đây, rồi kéo theo một xe ngựa lể vật ngồi xe ngựa cùng Phụng Dục Minh một lần nữa trở lại ngõ Liễu Diệp.

Men theo địa chỉ Thái Bình cho, bọn họ đi tới một cửa viện nhỏ gạch đen ngói xám, thoát nhìn hết sức bình thường. Lục Ý tiến lên gõ cửa, rất nhanh có hai tiểu cô nương tới mở cửa rồi, có lẽ thấy bọn họ mặc đồ hoa phục áo gấm, người lập tức ngăn ra đó: “Các người tìm ai?”

“Chính là tìm mấy người đấy!” Quý Du Nhiên cười nói, “Muội là Du Lan, muội là Du Cúc đúng không?”

Hai tiểu cô nương sững sờ: “Làm sao người biết tên chúng ta?”

“Bởi vì ta là tỷ tỷ của các muội!” Quý Du Nhiên cười cười, xoa hai cái đầu nhỏ kia.

Dung mạo hai nha đầu này nói tầm thường cũng không tầm thường, đưa lớn mắt trái xoan, da trắng, một đôi mắt hoa đào hẹp dài, giống Thái tử phi muội muội của nàng đến mấy phần. Mặt mày đưa nhỏ càng giống nàng hơn, thêm với tuổi còn nhỏ, khi nàng ta ngửa đầu nhìn nàng, ánh mắt vẫn còn rất u mê, làm tăng thêm cho nàng ta vài phần trẻ thơ thú vị, khiến cho người ta liếc mắt nhìn đã không nhịn được mà thích.

“A, vậy tỷ là Thái tử phi?” Nghe vậy, ánh mắt Du Lan người lớn hơn sáng lên, vội vàng lớn tiếng nói.

Quý Du Nhiên cười khê lắc đầu: “Thái tử phi là một tỷ tỷ khác của các muội, nàng ta còn không biết sự tồn tại của các muội đâu! Ta là đại tỷ, ta tên Quý Du Nhiên, bây giờ ta là Dật Vương phi.” Lại chỉ chỉ Phụng Dục Minh bên cạnh, “Đây là tỷ phu của các muội.”

Nghe nói như thế, hai tiểu cô nương cũng đều ngây ngẩn cả người.

“Nhưng mà, mẫu thân nói, chúng ta chỉ có một tỷ tỷ là Thái tử phi!” Răng sữa trắng tinh cắn đầu ngón tay béo mập, tiểu muội Du Cúc tỏ vẻ vô cùng nghi ngờ mà nói.

May mà đã sớm chuẩn bị tâm tư, nếu không Quý Du Nhiên khẳng định nàng sẽ bị lời của các nàng ta tức chết! Chỉ có điều, cho dù sớm đoán được bọn họ sẽ hỏi như thế, nhưng nghe lời hai tiểu cô nương không hề che giấu, trên mặt nàng vẫn gần như không nhịn được.

Vội vàng lấy ra hai túi hương nhỏ từ trên người đưa tới, nàng cố gắng dịu dàng cười nói: “Nếu như không tin, các muội đi về hỏi mẫu thân của các muội xem! Bà ấy khẳng định biết ta đấy.”

Khó có được nhìn thấy túi thơm tinh xảo như vậy, vải vóc và chế tác đều là kiểu trên quầy bên ngoài đều không cách nào bằng được. Hai tiểu cô nương vừa nhìn đã thích, nhỏ đưa tay định lấy, lớn thoáng hiểu chuyện chút, nên vội vàng đưa tay kéo tay muội muội qua bên cạnh.

Quý Du Nhiên thấy thế mỉm cười, cứ thế nhét túi thơm vào trong tay các nàng: “Một chút lễ nhỏ ra mắt mà thôi, lại không quý trọng, thu không có chuyện gì. Hơn nữa, thu cái này, các muội đi về hỏi mẫu thân của các muội một chút chuyện vừa rồi ta nói, chính là làm chân chạy giúp ta, được không?”

Lớn suy nghĩ một chút, rồi vui vẻ nhận thứ này.

Chỉ có điều, còn chưa kịp vội về gọi người, đã nghe thấy một giọng nói từ trong viện truyền đến: “Đại nha đầu, nhị nha đầu, ngoài cửa là ai? Sao các người đi hồi lâu vẫn chưa trở lại?”

Vừa nói, người đó vừa đi về phía bên này.

Quý Du Nhiên nghe, lúc này khóe miệng nhếch lên, ngẩng đầu nhìn về phía bên kia.

Nữ nhân trang phục phụ nhân bên kia từ từ đi tới, mắt vừa liếc, lập tức đã bị những gì nhìn thấy dọa sợ.

“Đại, đại tiểu thư?”

“Xem đi, ta đã nói mẫu thân các muội biết ta đấy.” Quý Du Nhiên liền cúi đầu nói với hai muội muội khác mẹ, nháy nháy mắt, kéo Phụng Dục Minh đi vào, “Thái di nương, đã lâu không gặp, thì ra di nương còn nhớ rõ ta nha?”

Nữ nhân được gọi là Thái di nương vội vàng che mặt: “Không biết đại tiểu thư đại giá quan lâm, không có đón tiếp từ xa. Nhưng hàn xá * đơn sơ, người xem...”

(*) hàn xá (hay tệ xá): có nghĩa là nhà nghèo, tỏ ý nhà mình không bằng nhà người khác. Tỏ ý khiêm tốn.

“Nếu đệ đệ muội muội ta cũng có thể ra đời trưởng thành ở chỗ này, ta làm trưởng tử chẳng lẽ còn ghét bỏ nơi này sao?” Quý Du Nhiên khẽ mỉm cười, lời nói ra thành công khiến Thái di nương biến sắc mặt.

“Cái này... Đại tiểu thư, ngài đang nói gì thế? Tại sao nô tỳ nghe không hiểu lắm?”

“Ha ha, Thái di nương... Ta đã gọi người là di nương rồi, người còn giả bộ ngu trước mặt ta sao?” Quý Du Nhiên che miệng cười khê, “Chứ nói tới dáng dấp đệ đệ giống phụ thân như vậy, hai muội muội cũng có mấy phần giống ta cũng như đại muội muội, chứng cứ như sắt thép bày ra ở đây, người định chống chế như thế nào?”

“Cái này...” Sắc mặt Thái di nương tái nhợt, thân hình hơi lão đảo muốn ngã, “Đại tiểu thư, ngài nghe nô tỳ giải thích, nô tỳ...”

“Có thể, nên biết ta đã biết rồi, di nương cũng không cần nhiều lời. Có lời gì chúng ta đi vào trong nói thì tốt hơn.” Quý Du Nhiên cười thật khê một tiếng, kêu Lục Ý tới đỡ bà ta, mình thì quay đầu gọi hai muội muội: “Nào, đều đến đây đi! Chúng ta cùng vào trong nhà nói chuyện.”

Đoàn người đi vào trong phòng, Thái di nương vội vàng mời Quý Du Nhiên ngồi xuống, tay chân rối loạn pha một ấm trà mang đến, “Đại tiểu thư, hàn xá đơn sơ, thật sự không có trà gì tốt, ngài chấp nhận uống tạm đi!”

“Không có việc gì.” Nhận lấy ly trà, thuận tay đưa cho Phụng Dục Minh, Quý Du Nhiên ngọt ngào cười nói, “Thái di nương, ta đã sớm nói chúng ta đều là người trong nhà, di nương không cần phải khách khí như vậy.”

Lúc nói chuyện, nhìn xung quanh bốn phía một vòng, nàng phát hiện phòng này đúng là hết sức đơn sơ. Trên tường gạch quét một lớp vôi, mấy cọc gỗ cây cột trên đầu, tất cả đều là kỹ thuật hết sức thô sơ. Ngay cả bàn ghế trong phòng tất cả đều dùng gỗ tầm thường làm thành, những thứ trang trí khác cũng không nhiều, màu sắc phần lớn nghiêng về xám xịt, gần như không có đồ gì quý giá.

Không khỏi âm thầm tắc lưỡi hít hà: Xem ra, phụ thân đại nhân của nàng vì sinh nhi tử mà thật sự bất cứ giá nào! Mà ngay cả hoàn cảnh đơn sơ như vậy cũng có thể cắn răng ở lại.

“Phi phi phi!” Phụng Dục Minh bên cạnh uống một ngụm trà, gương mặt lập tức nhăn thành hình bánh bao, vội vàng ném cái ly đi, trà trong miệng cũng vội vàng phun ra, “Đây là thứ quý gì! Khó uống muốn chết! Ái phi, bẩm Vương muốn uống bích loa xuân!”

“Vương gia bình tĩnh chút nào. Lát nữa chúng ta trở về sẽ có uống, bây giờ chàng ngoan một chút, nha?” Quý Du Nhiên vội vàng trấn an hần mấy câu.

Quay đầu lại thì phát hiện thấy sắc mặt Thái di nương hơi quý dị, cặp mắt cũng thỉnh thoảng quét về phía Vương gia, “Vị này là?”

“A, hần chính là Dật Vương gia, tướng công của ta.” Quý Du Nhiên cười nói, “Chẳng lẽ phụ thân chưa từng đề cập đến với di nương sao?”

“Dật Vương gia?” Thái di nương sững sờ, trên mặt chợt thoáng qua vẻ sáng tỏ, vội vàng lôi kéo đôi nữ nhi qua hành lễ.

“Di nương đừng như vậy!” Ngoài miệng Quý Du Nhiên nói vậy, nhưng lại đợi các nàng quỳ xuống rồi mới đỡ hai người nhỏ hơn lên. Lục Ý đỡ Thái thị dậy.

Từ trong biểu hiện vừa rồi của Thái thị, nàng đã phát hiện ra Quý Thúc không nói cho bọn họ biết chuyện nàng đã gả cho Phượng Dục Minh. Có lẽ trong lòng vị phụ thân này, nàng nữ nhi này thật sự quá không thể rồi, vốn không đáng giá để hấn nhắc tới!

Nghĩ như vậy, trong lòng đau thương một trận, nhưng nụ cười trên mặt càng tỏ ra xinh đẹp.

Thái di nương bị nụ cười của nàng làm cho tóc gáy cả người dựng đứng, nhẩn nhá thật lâu, cuối cùng mới lấy được dũng khí nói: “Không biết đại tiểu thư lấy được tin tức của chúng nô tỳ từ đâu? Phu nhân nghe nói không?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 65.2: Chủ động nhận thân

Thái di nương tên là Xảo Ngọc, trước kia vốn là nha đầu cận thân của tiểu Trương thị, là phu nhân hiện giờ của Quý Thúc. Đi theo bên cạnh tiểu Trương thị nhiều năm như vậy, bà ta hiểu tiểu Trương thị gần như còn hơn Quý Thúc, vì vậy, bà ta e ngại tiểu Trương thị còn sâu hơn Quý Thúc nhiều.

“A, ít ngày trước ta có thu một đệ đệ, lúc đi ngoài ngẫu nhiên đụng phải Du Sâm đệ đệ, còn có phụ thân.” Quý Du Nhiên cười, vài ba lời nói chuyện xảy ra trong hẻm nhỏ ngày đó một lần, “Lúc ấy ta đã nhìn ra dung mạo của Du Sâm đệ đệ và huynh trưởng rất giống nhau, nhưng phụ thân chính là không chịu thừa nhận! Phụ thân cho rằng có thể giấu giếm được ta sao? Quay đầu lại ta cho người điều tra, cũng không lâu đã tra được.”

Phát hiện sắc máu trên mặt Thái di nương dần rút đi, nàng mới chậm rãi nói: “Chỉ có điều di nương yên tâm đi, chuyện này cũng chỉ có ta và Vương gia nhà ta biết, những người khác ta đều chưa nói.”

Thái di nương vội vàng vỗ ngực thở hắt ra, “Vậy thì tốt.” Rồi vội vàng quỳ xuống với nàng, “Kính xin đại tiểu thư đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng báo chuyện này cho phu nhân. Nếu không, mấy mẫu tử chúng nô tỳ đều đừng nghĩ sống tốt!”

“Yên tâm, phải nói ta đã sớm nói rồi, sao bây giờ còn tự mình tới cửa nhìn các người?” Quý Du Nhiên cười, ý bảo Lục Ý lại đi đỡ người dậy.

Sắc mặt Thái di nương vẫn như cũ không dễ nhìn chút nào. Quý Du Nhiên liền nháy mắt ra hiệu Lục Ý, Lục Ý lập tức đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã dẫn người chuyển vài cái rương lớn vào. Mở rương ra, ba mẫu tử đã sớm quen với màu sắc tối tăm bị màu sắc hoa lệ đập vào gần như mở mắt không ra. Khó khăn lắm mới thích ứng được, một lần nữa định thần nhìn lại, đã thấy bên trong chứa vài vốc, đồ bằng ngọc, trang sức bạc, v.v..., thế mà có chừng bốn rương!

Hai tiểu cô nương hoan hô một tiếng, vội vàng chạy tới.

Thái di nương không kéo được, di1enda4nle3qu21ydo0n cũng chỉ có thể mang khuôn mặt tươi cười nói: “Đại tiểu thư, ngài đây là có ý gì?”

Quý Du Nhiên cười nói: “Lần trước ở trên đường gặp phải Du Sâm đệ đệ, ta đã phát hiện quần áo mặc trên người đệ ấy rất bình thường. Bây giờ nhìn cách ăn mặc của di nương và hai muội muội, ta đã biết những ngày qua trong nhà hết sức khó khăn. Cho nên, ta mới thu thập ít đồ tới đây, di nương người cứ việc cầm, làm mấy bộ quần áo mới cho đệ đệ muội muội, cũng cho ít đồ xứng với trên người bọn họ. Nếu không, Du Sâm đệ đệ đi học ở trong học đường, phần tài sản bị người so không bằng thì làm như thế nào? Còn có hai muội muội, mấy năm tiếp theo cũng phải nói đến chuyện gia đình rồi, khi đó chắc phụ thân cũng cho người đón mọi người về rồi? Đến lúc đó nếu như đến nhà chồng, các nàng lại chưa từng nhìn thấy kim tôn ngọc quý gì đó, vậy nên làm gì cho phải? Thẻ diện của phụ thân cũng không nhận được!”

Lời nói này hợp tâm ý của bà! Đề phòng nơi đây mất Thái di nương bị bớt đi không ít, còn giống như u oán thờ dài một tiếng: “Đó cũng không có cách nào! Lão gia làm quan thanh liêm, trong phủ lại bị phu nhân quản. Mỗi tháng có thể bớt chút tiền lặt vặt tới đây nuôi sống mấy mẫu tử nô tỳ cũng đã rất không dễ dàng. Cộng thêm Sâm nhi còn phải học, cuộc sống này trôi qua căng thẳng, cũng là chuyện không có cách nào khác.”

“Haizzz!” Quý Du Nhiên cũng thờ dài theo, “Đúng vậy, phụ thân đúng là đủ khổ. Thân là Tể tướng, ở trong mắt người ngoài rất vinh quang chói lọi, nhưng dưới gối chỉ có hai nữ nhi, bây giờ cũng đều lập gia đình, đây bụng học vẫn còn có gia sản của phụ thân nên đưa cho ai thừa kế? Mẫu thân lại cứ quản phụ thân chặt, người trong nhà ngoài nhà đều không cho phụ thân đụng loạn, tiền bạc lại càng không qua tay phụ thân. Mấy người có thể đi theo phụ thân đến bây giờ đã rất không dễ dàng.”

Chỉ có điều, lời lập tức lại xoay chuyển: “Nhưng mà, phụ thân hiện giờ tội gì phải khổ như thế chứ? Rõ ràng là ta và Thái tử phi muội muội đều đã gả đi! Cho dù mẫu thân và Thái tử phi muội muội cùng phe, nhưng chẳng lẽ ngay cả ta cũng không muốn tin tưởng sao? Nếu không phải mấy ngày trước gặp được trên đường, ta chỉ sợ còn chưa biết! Haizzz, thật sự không dám giấu giếm, hiện giờ ở trong phủ Dật Vương, ta là đương gia, tiền bạc trong phủ đều phải qua tay ta. Mỗi tháng tùy tiện lấy ra mười đến trăm lượng bạc tới đưa cho mấy người, cải thiện kẻ sinh nhai cho mấy người không phải rất tốt? Dù sao Vương gia nhà ta cũng sẽ không nói gì.” Nói xong, quay đầu lại nhìn về phía Phượng Dục Minh, “Vương gia chàng thấy đúng không?”

“Ừm!” Phượng Dục Minh vui vẻ gật đầu.

Tia sáng trong mắt Thái di nương lóe lên rồi mất, nhưng ngay lúc đó lại nhún nhường nói, “Đại tiểu thư ngài nói lời này không sai. Nhưng mà, lão gia người này không phải ngài không biết. Tồn tại của mấy mẫu tử nô tỳ, hết sức bất lợi cho thân phận của lão gia. Nhiều người biết, thì nhiều thêm một phần

nguy hiểm.”

“Ta hiểu.” Quý Du Nhiên tỏ vẻ hiểu rõ gật đầu, “Nhưng mà, cho dù như thế nào, ta là nữ nhi của phụ thân. Trước kia ta còn chưa biết chuyện thì không tính, nhưng bây giờ đã biết, dù sao ta cũng phải cố gắng một chút sức lực đúng không?”

Thái di nương thụ sủng nhược kinh *: “Đại tiểu thư...”

(*) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ, được cưng chiều mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Quý Du Nhiên chủ động nắm lấy tay bà ấy: “Di nương, ta cũng không quanh co lòng vòng với di nương nữa. Nói thật với di nương đi! Lúc ban đầu biết được phụ thân có nhi nữ ở bên ngoài, ta cũng rất tức giận, rất đau lòng. Nhưng mà, nghĩ lại, ca ca ta đã không biết tung tích, Di nương dần dần quý trọng nếu như bên cạnh phụ thân không có một nhi tử nào bên người, vậy chờ phụ thân sau trăm tuổi nên làm cái gì? Ta có thể gia nhập Hoàng gia, Thái tử phi muội muội có thể đứng vững gót chân ở Đông cung, đều có thể bởi vì thế lực của phụ thân ở trong triều! Nhưng nếu như phụ thân không có người nối nghiệp, không phải chúng ta sẽ mất đi trợ lực sau lưng rồi à? Hơn nữa, không đối gặt di nương, lần đầu tiên khi nhìn thấy Du Sâm đệ đệ, ta đã thích hắn, hơn nữa nghe nói hiện giờ hắn học tập rất tốt?”

Nhắc tới nhi tử, Thái di nương lập tức tỏ vẻ kiêu ngạo gật đầu.

Quý Du Nhiên liền cười nói: “Có thể chứ. Nếu sau này Du Sâm đệ đệ muốn về nhà kế thừa y bát * của phụ thân, ta sao có thể gạt bỏ đệ ấy? Ta thích đệ ấy lắm kéo đệ ấy còn không kịp! Chờ sau khi phụ thân từ vị trí Tể tướng lui xuống, ta còn trông cậy vào đệ ấy làm núi dựa giữ thể diện cho ta đây nè! Di nương nói đi, như vậy, ta có thể không đối xử tốt với đệ ấy sao?”

(*) Y bát: vốn chỉ áo cà sa và cái bát mà những nhà sư đạo Phật truyền lại cho môn đồ, sau này chỉ chung tư tưởng, học thuật, kỹ năng ... truyền lại cho đời sau

Vậy cũng đúng. Nghe được nàng nói như vậy, một chút đề phòng và e sợ trong mắt Thái di nương đều biến mất, thậm chí còn tỏ ra vài phần hả hê.

Phù!

Quý Du Nhiên cũng thờ dãi một hơi trong lòng, buông tay ra uống một ngụm trà thơm giọng.

Chỉ có điều, ngụm nước trà ngả vàng vào miệng, vị thô ráp để cho nàng nhún mảy, phản ứng đầu tiên chính là muốn lập tức phun ra giống như Phụng Dục Minh. Nhưng bây giờ ở trong nhà người khác, nàng chỉ có thể cắn răng nhịn xuống, miễn cưỡng nuốt trà xuống, rồi đẩy ly trà ra xa xa, tiếp tục miệng đắng lưỡi khô nói với Thái di nương: “Đúng rồi, di nương, ban đầu ta nhớ được di nương nói với mẫu thân rằng mình lớn tuổi, muốn chuộc thân hồi hương thành thân đúng không?”

“Đúng vậy!” Nhớ tới chuyện cũ, trên mặt Thái di nương tỏ vẻ ngưng ngẫm, “Nô tỳ nói cho phu nhân, nói lão gia nô tỳ có một vị biểu huynh, từ nhỏ là thanh mai trúc mã với nô tỳ. Sau đó hắn thi đậu công danh, làm tú tài giáo thụ * trong gia tộc rồi, nô tỳ muốn hồi hương gả cho hắn. Phu nhân thương nô tỳ hầu hạ phu nhân một thời gian, để cho nô tỳ ra ngoài, lại còn cho nô tỳ tiền đi lại hồi hương. Chẳng qua phu nhân không biết, vị biểu huynh kia của nô tỳ đã sớm bị nhiễm bệnh qua đời, tiền đi lại phu nhân cho vừa đủ để nô tỳ mua cái nhà ở đây.”

(*) Giáo thụ: thầy giáo (cách gọi cổ đại)

A~

Quý Du Nhiên gật đầu: “Nói như vậy, khi di nương rời khỏi Quý phủ cũng đã có thai rồi à?”

Thái di nương ngẩn ra, nhưng vẫn gật đầu.

Quý Du Nhiên không khỏi cười lạnh trong lòng: Phụ thân đại nhân, ngài thật sự rất lợi hại đấy! Ban đầu khi bên cạnh có mẫu thân ta đã cấu kết với tiểu Trương thị, còn làm bụng bà ta lớn rồi. Vài năm sau lại làm theo y vậy, ngay dưới mí mắt phu nhân mình đã làm lớn bụng nha hoàn cận thân của bà ta, còn lên lên nuôi trong Kinh thành nhiều năm. Bây giờ ta thật sự muốn xem một chút, khi phu nhân kể thất * của ngài biết được tin tức này sẽ có phản ứng như thế nào!

(*) kể thất: vợ kế

Nhất thời trên mặt cười đến càng vui vẻ hơn: “Thì ra là như vậy! Xem ra sau khi rời đi Quý phủ di nương mới sinh hạ Du Sâm đệ đệ đúng không Sau đó phụ thân mua lại căn nhà này cho mọi người thường trú rồi à?”

Thái di nương then thùng e lệ gật đầu.

Thật sự không tệ. Biết bà ta sinh nhi tử, Quý Thúc mới quyết định lưu bọn họ lại. Nếu như lúc ấy từ trong bụng die nd da nl e q uu ydo n bà ta ra là một nữ nhi... Chỉ sợ phụ thân đại nhân của nàng sẽ không có biểu hiện như thế.

Hai bên càng nói không khí càng hòa hợp, lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng vang lớn ngoài cửa, Thái di nương vội vàng đứng dậy: “Sâm nhi trở lại!”

Hai tiểu cô nương vẫn còn đang tìm bảo bối ở trong rương nghe vậy, vội vàng để đồ xuống, cùng mẫu thân chạy ra ngoài.

Quý Du Nhiên vội vàng kéo Phụng Dục Minh lên đi tới cửa, đã thấy Thái di nương vui vẻ nhận lấy túi sách trên người nhi tử sau đó ném cho đại nữ nhi: “Sâm nhi à, hôm nay đi học cực khổ không? Đói bụng chưa? Mẩu thân nấu cơm trong bếp rồi, con ăn bây giờ hay lát nữa ăn?”

“Bây giờ con không có khẩu vị, chết khát rồi!” Mặt tròn trắng lên, nam hài bọn họ đã gặp ngày đó lạnh lẽo nói.

Thái di nương vội vàng đẩy tiểu nữ nhi một cái: “Không nghe thấy ca ca con muốn uống trà sao? Nhanh đi lấy cho hần!”

Tiểu nữ nhi vội vàng chạy về châm trà.

Chắc chắn, nhi tử này bọn họ nuôi quả nhiên đủ khí phách! Cảm giác còn sống an nhàn sung sướng hơn chàng ngốc nhà nàng. Quý Du Nhiên thâm suy nghĩ trong lòng, rồi phát hiện ánh mắt tràn đầy hai ánh lửa như bó đuốc nhìn về phía nàng, dường như muốn đốt ra hai lỗ thủng trên người nàng.

“Du Sâm đệ đệ, đệ tan học?” Quý Du Nhiên vội vàng ngẩng khuôn mặt tươi cười lên chào hỏi hần.

Nhưng đáp lại nàng chính là một cái liếc mắt của tiểu nam hài, cùng với khí thế hung hăng quát to –

“Nương, ngày đó chính là hai người bọn họ đánh con. Nương đánh bọn họ về cho con!”

Quý Du Nhiên đã sớm nói cho Thái di nương biết chuyện ngày đó rồi. Cho nên bây giờ nghe được, bà vội vàng cười hòa giải: “Ồi, chuyện này nương cũng nghe nói rồi, hiểu lầm một trận, không có chuyện gì. Sâm, nào, đây là đại tỷ tỷ Dật Vương phi, mau lại đây gặp bọn họ!”

Nam hài lại đưa tới một cái xem thường thật to, “Dật Vương phi Vương gì, con chưa nghe nói tới! Con không muốn nhìn thấy bọn họ, nương mau để bọn họ cút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Chương 66.1: Ai lợi dụng ai

“Người nói cái gì?” Một chữ ‘cút’, khiến sắc mặt Phụng Dục Minh thay đổi, nhắc chân định đá qua.

Quý Du Nhiên vội vàng ôm lấy hần: “Vương gia đừng! Đệ ấy là đệ đệ của ta!”

“Đệ đệ thì như thế nào? Hoàng muội của bốn Vương bắt kính với nàng, bốn Vương cũng đá không sai!” Phụng Dục Minh thờ ơ phò nói, rồi định giãy thoát khỏi nàng tiến lên, Quý Du Nhiên một phát ôm chặt lấy, “Vương gia chàng đừng lộn xộn! Coi như ta van chàng được không? Chàng làm đệ ấy bị thương, ta khóc cho chàng xem!”

Động tác của Phụng Dục Minh dừng lại, “Nàng nói cái gì?”

“Vương gia, lần trước chúng ta không biết thân phận của đệ ấy thì không tính. Lần này, chúng ta tới cửa nhận thân, cũng không cần so đo những chuyện nhỏ nhặt này nữa, chàng nói có được hay không?” Vội vàng kéo tay hần, Quý Du Nhiên dùng lời nhỏ nhẹ nói.

Âm thanh mềm mại giống như một luồng gió xuân, ngấm mương theo gió xuân mông lung khẽ quét qua lòng hần, khiến bất mãn trong lòng Phụng Dục Minh trở thành hư không. Chống lại cặp mắt tràn đầy chờ mong của nàng, hần cắn cắn môi: “Được rồi! Lần này bốn Vương bỏ qua cho hần.”

“Vương gia, cảm ơn chàng, chàng thật tốt!” Quý Du Nhiên lập tức tươi cười rạng rỡ, nét mặt tươi cười như hoa chiếu sáng lên mặt của hần, miệng Phụng Dục Minh nhếch lên, ngây ngốc cười.

Nam hài sớm bị tức giận trên người Phụng Dục Minh gào thét mãnh liệt dọa cho ngây ngốc. Dù sao vẫn chỉ là một hài tử, từ nhỏ lại lớn lên ở chỗ như thế này, lại bởi vì là nam hài duy nhất ở trong nhà, đi học cũng tốt, cho dù ở nhà hay bên ngoài đều được người ta coi thành nhân vật sao quanh trắng sáng, đây là lần đầu tiên hần bị người ta hung dữ thành như vậy, đầu óc cũng bị dọa sợ trong nháy mắt rồi. Chỉ ngây ngốc đứng đó, tro mắt nhìn Phụng Dục Minh tức giận bị Quý Du Nhiên dịu dàng trấn an xuống, trong lòng hần, đã có hai hình tượng không có trong nhận thức từ từ định dạng.

Đợi đến khi Quý Du Nhiên trấn an được Phụng Dục Minh xoay người lại, thì khuôn mặt tươi cười mềm mại của nàng ở trong mắt hần dường như giống thiên nữ mỉm cười, làm cho cả người sáng khoái.

“Sâm nhi.” Đứng ở bên cạnh hần, Quý Du Nhiên vén sợi tóc rối loạn trên trán cho hần, “Ta thật sự là tỷ tỷ của đệ! Mặc dù trước kia ta không biết, nhưng bây giờ biết rồi, về sau tỷ tỷ nhất định sẽ chăm sóc tốt cho đệ, chuyện đã qua chúng ta coi như bỏ qua chuyện cũ, nha?”

Nói xong, kêu Lục Ý mang lễ ra mắt tới cho hần, là một bộ văn phong tứ bảo *.

(*) Văn phong tứ bảo: gồm bút lông, nghiên mực, mực tàu, giấy.

Nam hài vừa thấy, mắt liền sáng lên: “Đoan nghiêng *! Bút lông dê!” Còn sót lại hai thứ, mặc dù nói không biết tên cụ thể, nhưng vừa nhìn đã biết tốt hơn thứ hần dùng hiện tại nhiều.

(*) Đoan nghiêng (giản thể: 端硯; phồn thể: 端硯; bính âm Duānyàn) được sản xuất tại Triệu Khánh, Quảng Đông, có tên dựa theo tên của quận Đoan (quận trị sở thời nhà Đường). Đoan nghiêng làm từ đá núi lửa, thông thường có màu tím hoặc đỏ tím. Nghiên có nhiều loại vân đẹp do sự đa dạng của các loại vật liệu có trong đá, góp phần tạo nên những thiết kế độc đáo và những mắt đá (bao thể) được Trung Quốc thời xưa xem là có giá trị. Vào thời Tống người ta khai thác thêm đá màu xanh lá cây. Đoan nghiêng được phân loại rất cẩn thận theo từng nguồn gốc mỏ mà từ đó người ta khai thác đá. Một số mỏ chỉ mở ra để khai thác trong một số khoảng thời gian riêng biệt trong lịch sử. Chẳng hạn, mỏ đá Ma Tổ Khanh vốn chỉ được khai thác trong thời vua Càn Long trị vì, sau này đến thời hiện đại mới được mở trở lại. (Theo Wikipedia)

Quý Du Nhiên gật gù: “Đây là đồ quân gia trong Vương phủ tìm ra, ban đầu khi tỷ phu của đệ đi học thi mua, nhưng vẫn chưa từng dùng tới, bây giờ cho đệ. Đệ tạm dùng trước, chờ đệ thi đậu tú tài, ta lại tặng cho đệ một bộ tốt hơn.”

“Ái phi!” Nghe vậy, Phụng Dục Minh trừng lớn mắt, giống như bị lời của nàng hù sợ.

Quý Du Nhiên quay đầu lại cười một tiếng với hần, để cho hần im miệng.

“Có thật không?” Bên kia, nghe nàng nói như vậy, lực chú ý của nam hài đều đặt ở ngày sau càng có thứ tốt hơn, không hài lòng lúc trước nhanh chóng sớm tan thành mây khói.

Quý Du Nhiên cười nói: “Đương nhiên là thật. Mặc dù nhà ta không phải phú khả địch quốc *, nhưng ít đồ này vẫn đưa tặng được.”

(*) phú khả địch quốc: nhà giàu nhất nước.

Mắt tiểu nam hài lập tức long lanh, đáng vẻ thật mong đợi.

Cũng chính là lúc này, biết hần đã bắt đầu tiếp nhận nàng, Quý Du Nhiên vội nói: “Chỉ có điều, nếu như đệ nhận lấy phần quà tặng này, đó chính là thừa nhận ta đây là tỷ tỷ của đệ rồi. Bây giờ, tôi gọi một tiếng tỷ tỷ nghe coi!”

Miệng tiểu nam hài vừa động, nhưng không gọi, quay đầu lại nhìn về phía Thái di nương.

Thái di nương lập tức vội vàng gật đầu: “Kêu đi! Nàng là tỷ tỷ của con.”

Tiểu nam hài liền lớn tiếng kêu lên: “Tỷ tỷ!”

“Ừm!” Quý Du Nhiên thỏa mãn lên tiếng, vội vàng sờ đầu của hần, “Đệ đệ ngoan, về sau tỷ tỷ chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho đệ.” Lại quay đầu lại, nhận lấy một bộ quần áo ở trong tay Lục Ý, “Nào, đây là quần áo tỷ tỷ tự tay làm cho đệ, bởi vì thân phận bây giờ của mọi người, không dùng được vải quá tốt, đệ chịu đựng mặc một chút trước!”

“Đa tạ tỷ tỷ!” Đã có lần một sẽ có lần hai, vừa nhìn quần áo này mặc dù không phải bằng tơ lụa, nhưng cũng dùng nguyên liệu và thợ tốt hơn quần áo hần mặc bây giờ nhiều, tiểu nam hài vui mừng trong lòng, vội vàng nhận lấy ngọt ngào kêu lên.

Thái di nương cũng kích động đến không xong, vội vàng tiến lên nói: “Tiếp theo không có chuyện gì, nào, chúng ta trở vào bên trong ngồi đi!”

“Không, hôm nay chúng ta chỉ tới cửa xem một chút. Nếu đã gặp được đệ đệ muội muội, vậy cũng nên đi.” Quý Du Nhiên cười từ chối, “Hơn nữa, chúng ta vẫn ngồi xe ngựa tới, xe ngựa lớn tươi sáng như vậy đặt ở bên ngoài, thời gian càng dài, không phải càng gây chú ý sao? Chúng ta cũng không ở lâu, lần sau có rảnh rồi trở lại thăm mọi người là được rồi.”

Thái thị là nha đầu làm trong phủ Thị Lang, bây giờ lại bị Quý Thúc dạy vô số lần phải khiêm tốn làm việc, tự nhiên cũng hoàn toàn đồng ý với cách làm của nàng. Nên gật đầu nói: “Cũng tốt. Lần sau lúc nào hai người trở lại, nhưng kêu người đi thông báo trước một tiếng, chúng ta cũng chuẩn bị trước một chút.”

“Cái này không sao.” Quý Du Nhiên cười cười, “Chỉ có điều, vẫn hy vọng sau khi ta đi Thái di nương thông báo cho mấy đệ đệ muội muội thân phận của ta. Ta không hy vọng lần sau trở lại, trong đầu bọn họ chỉ biết mỗi một tỷ tỷ là Thái tử phi.”

“Đó là đương nhiên, nô tỳ nhất định sẽ nói.” Thái di nương vội vàng cười nhẹ gật đầu.

Quý Du Nhiên gật đầu, ánh mắt một lần nữa quét qua chỗ ba hài tử: “Du Sâm đệ đệ, Du Lan, Du Cúc muội muội, đại tỷ đi, ngày khác trở lại thăm các đệ muội.”

“Tỷ tỷ đi thông thả!” Ba hài tử miệng đồng thanh nói.

Tiếp theo, Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh tay cầm tay, dưới sự hộ tống của một gia đình này ra cửa, thân nhiên lên xe ngựa.

Cho đến khi xe ngựa chạy nhanh rồi đi, đi ra khỏi ngõ hẻm này, Quý Du Nhiên còn có thể nhìn thấy bốn người kia còn đứng ở cửa nhìn theo bọn họ.

Xe ngựa khó khăn vòng qua khúc quanh, sau khi rời khỏi tầm mắt bọn họ, Quý Du Nhiên cuối cùng không kìm nén được nữa, cười hi hi một tiếng.

“Vương gia!”

Ôm cổ Phụng Dục Minh, nàng nắm chặt ống tay áo hắn kêu to: “Chàng thấy được không? Một nam hài, hai nữ nhi, con cái phía ngoài của phụ thân đại nhân ta còn nhiều hơn ở nhà!”

“Bỏn Vương thấy được.” Phụng Dục Minh nhỏ giọng nói, “Chỉ có điều, ái phi, bỏn Vương có hai vấn đề hiểu không rõ.”

“Cái gì, chàng nói đi.”

“Một bộ văn phong tứ bảo, rõ ràng chính là mấy ngày trước nàng sai người mua gì đó trong thư phòng tiểu Sơn thì mua luôn, vì sao nàng nói là đồ bỏn Vương đã từng dùng? Còn nữa, bộ quần áo cho hắn, rõ ràng cũng không phải do nàng làm nha!”

“Nếu như ta không nói như vậy, làm sao có thể khiến cho bọn họ vui mừng hơn hờ nhận lấy?” Quý Du Nhiên cười lạnh, “Văn phong tứ bảo đó, đương nhiên phải nhanh chóng để cho đệ đệ ta thích dùng trước. Về phần làm quần áo, ta thỉnh thoảng chỉ làm một chút cho chàng và tiểu Sơn thôi, người bên ngoài? Ta điên rồi mới lao tâm lao lực đi phục vụ bọn họ?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Chương 66.2: Ai lợi dụng ai

“Nhưng mà, vậy sao nàng...”

“Chẳng lẽ chàng không cảm thấy sắc mặt biến hóa trước sau của bọn họ chơi rất khá sao?” Ngẩng đầu lên, Quý Du Nhiên cười hỏi.

Phụng Dục Minh suy nghĩ một chút. “Đúng vậy, rất tức cười.”

“Cho nên —” Quý Du Nhiên cầm tay của hắn, kiểu mười ngón tay đan xen, “Nếu bọn họ thích chơi cùng chúng ta, chúng ta cũng vui đùa với bọn họ một chút là được. Chỉ có điều, chàng nhớ phải chơi cùng với ta!”

“Được! Bỏn Vương thích nhất là chơi!” Phụng Dục Minh vội vàng cười híp mắt gật đầu.

--- -----Ta là đường ranh giới Quý Nhiên bắt đầu kích bác-----

Trở lại Vương phủ, Quý Du Nhiên lại lợi dụng đúng cơ hội để cho người đưa cho mẫu tử Thái di nương hai trăm lượng bạc, rồi tạm thời gác chuyện một nhà bọn họ lại, lại cùng Phụng Dục Minh bận rộn chuyện đi đến nhà Trương thị dự tiệc.

Đào mắt đã đến ngày viết trên thiệp mời, bọn họ mang theo quà tặng đến cửa.

Bởi vì chỉ là nữ nhi đình hôn, là lễ lớn không coi vào đâu, cho nên bọn họ cũng chỉ làm mấy mâm rượu, mời mấy người thân cận tới đây ăn cơm trò chuyện. Mẫu tử tiểu Trương thị dĩ nhiên cũng ở trong danh sách mời.

Khi Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh tới, tiểu Trương thị đã đến, nghe nói Đông cung có chuyện, Thái tử phi sẽ tới vào tối nay.

Quý Du Nhiên liền dẫn theo Phụng Dục Minh đi gặp bà ta bây giờ là mẫu thân đại nhân, sau khi nhìn tiểu Trương thị không tình nguyện chờ một đám quý phụ hành lễ cho bọn họ, mới chậm rãi rời đi ra vườn hoa phía sau tìm thú vui.

Dẫn đường cho bọn họ chính là một tiểu nha đầu bên cạnh Trương thị. Đợi sau khi dẫn bọn họ cách ra khỏi đám người tiểu Trương thị, tiểu nha đầu đột nhiên nói: “Đặt Vương phi, phu nhân cho mời.”

Đợi chính là giờ khắc này!

Quý Du Nhiên vội vàng gật đầu: “Dẫn đường đi!”

Rồi xuyên qua một hành lang đầy hoa, đi vào viện của Trương thị.

Trương thị đang đợi ở cửa ra vào, nhìn thấy bọn họ đến, vội vàng tự mình chào đón: “Du Nhiên, người đã đến rồi!”

Thái độ nhiệt tình, khuôn mặt tươi cười ân cần, bất giác khiến cho nàng cả kinh — nữ nhân này xảy ra chuyện gì? Có phải hơi nhiệt tình quá không? Trên mặt lại cười gật đầu: “Di nương, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp, mau vào ngồi đi!” Trương thị kéo nàng đi vào bên trong.

Vào phòng, tự tay ấn nạng ngồi xuống, trên mặt thoa một lớp son phấn thật dày vẫn tràn đầy ý cười.

Quý Du Nhiên nhìn thấy mà không giải thích được.

“Đúng rồi, còn chưa chúc mừng nhà di nương và nhà Trần Ngự sử sắp hỷ kết lương duyên *! Biểu muội và Trần công tử gia thế tương đối, dung mạo cũng hết sức xứng đôi, chắc hẳn là một mối lương duyên trời ban.”

(*) Hỷ kết lương duyên: duyên chỉ duyên phận, hỷ chỉ hỷ sự. Hai người có duyên phận kết hợp chung một chỗ gọi là “Hỷ kết lương duyên”.

“Chúng ta tạm thời không nói tới chuyện này, hôm nay di nương mời con tới chính là đặc biệt cảm tạ con!” Nắm thật chặt tay nạng, kích động trên mặt Trương thị càng lúc càng rõ ràng.

“Cảm tạ ta?” Quý Du Nhiên không hiểu, “Tại sao?”

“Bởi vì con giải vây giúp biểu ca con!” Trương thị vội nói, “May mà khi ở Ly Sơn được con nhắc nhở, quay đầu lại ta hỏi lão gia nhà ta, hai phụ tử bọn họ quả thật dính vào đủ sâu! Ta nói đầu đuôi lời của con cho ông ấy nghe, ông ấy trầm tư rồi, đặc biệt đi điều tra một lần, rồi sau đó từ từ lui từ trong vũng bùn ra ngoài. Nhưng mà biểu ca con tuổi trẻ khí thịnh, còn toàn cơ bắp định nhảy vào trong, chúng ta kéo thế nào cũng không được. Hơn nữa chờ đến ngày xin tha mạng đó, sáng sớm nó đã tuyên bố muốn đi ra ngoài tụ họp cùng đồng bạn, còn không thể không bay đi! Chúng ta hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là trối nó ở nhà. Sau đó quả nhiên! Người đi trước xin tha đều bị bắt, Thánh thượng mặt rồng giận dữ, chém đầu die,n; da.nlze.quydo/mn răn chúng người cầm đầu, mấy nòng cốt khác đều bị quất ít nhất trăm roi, về phần những người khác, một người bị đánh một trăm đại bản coi như là tốt. Có quan chức đều bị hạ xuống ba cấp, không có quan chức đều bị đoạt công danh đi, ít nhất trong vòng mười năm không được tham gia khoa cử!” Nói xong vội vỗ ngực một cái, đáng vẻ trong lòng vẫn còn sợ hãi, “May mà trước đó có con nhắc nhở. Nếu không, biểu ca của con đó, khẳng định đời này của nó cũng xong rồi! Chuyện này chúng ta phải cảm tạ con!”

Như vậy sao?

Quý Du Nhiên khẽ nhún mày. Nàng nhớ rõ ràng, đời trước Hoàng thượng không giận dữ thành như vậy! Chẳng qua chỉ phạt mấy nhân vật chủ chốt mà thôi, hơn nữa cũng không phạt quá nặng. Nhưng đời này...

Hồi tưởng lại một chút, khi chuyện xảy ra, dường như chính là không bao lâu sau khi phủ Ninh Vương bị cháy, chắc hẳn lúc ấy Hoàng thượng lo lắng cho Ninh Vương gia, lại bị nhiều người đụng vào rui ro như vậy, nhất thời phát tiết tức giận trong đáy lòng lên trên người những người vô tội kia! Chỉ có điều, phát tiết này không khỏi cũng quá hơi tàn nhẫn.

“Du Nhiên.” Tiếng gọi êm ái vang lên bên tai, đời này Quý Du Nhiên chưa từng được bà ta gọi dịu dàng như thế, vừa quay đầu lại, đối diện với ánh mắt nhu hòa của Trương thị, nàng nhất thời nổi da gà đầy đất, “Di nương, ngài đây là sao?”

“Không có gì, di nương cảm kích con đó!” Trương thị vội vàng cười nói.

“Không có việc gì, ta cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi. Cuối cùng, vẫn là mấy người di nương mạnh mẽ trối biểu ca lại mới khiến cho hắn tránh được một kiếp, lợi hại chân chính chính là các người!” Quý Du Nhiên vội vàng cười nói.

“Nhưng cho dù như thế nào, hôm nay là con giúp chúng ta một ơn lớn. Hơn nữa chuyện lúc trước...” Trên mặt Trương thị hiện lên vẻ then thùng, “Di nương thật tâm cảm kích con, cũng sẽ nói vài lời có ích ở trước mặt phụ mẫu con. Nhưng mà, ai ngờ ta vừa mới nhắc đến, bọn họ nghe đến tên của con đã đổi sắc mặt, không cho ta nói thêm gì nữa, cho nên...”

“Ta hiểu.” Quý Du Nhiên gật đầu, “Không sao, di nương ngài có thể có lòng nói chuyện vì ta cũng tốt rồi.”

Nhưng mà, người ta giúp bà nhiều như vậy, bà lại ngay cả một chuyện nhỏ người ta dặn dò một chút cũng không làm được, trong lòng Trương thị vẫn cảm thấy hết sức áy náy, “Bằng không như vậy đi! Về sau thừa dịp có cơ hội, ta vẫn sẽ nói giúp con một chút. Mặc dù phụ mẫu con rất không thích con, nhưng mà không phải người đại gian đại ác gì. dĩn~d@n'3q21y'd0n Con chính là tính khí bướng bỉnh thôi, trước kia lại huyền ảo với bọn họ quá cương cứng, trong lúc nhất thời muốn cải thiện quan hệ cũng khó. Nhưng từ từ đi, chúng ta từ từ tính, tất cả đều còn có thể thương lượng lại.”

Ha ha!

Nghe nói như thế, Quý Du Nhiên mừng rỡ trong lòng. Xem ra, sau khi trải qua chuyện này, nữ nhân này rốt cuộc tin tưởng nàng thật sự có lòng cải thiện quan hệ với bọn họ?

Rất tốt, chỉ cần trong lòng bà ta giãn ra một chút, vậy đã nói rõ cố gắng của nàng không uổng phí. Từ nay về sau, nàng khẳng định sẽ không ngừng cố gắng, cho đến khi phòng tuyến trong lòng nữ nhân này hoàn toàn công phá mới thôi! Nên khẽ mỉm cười: “Ta biết, đa tạ di nương phí tâm.”

“Ôi dào, cái này gọi là phí tâm gì? Chẳng qua chỉ là một cái nhắc tay mà thôi.” Trương thị vội vàng lắc đầu.

Quý Du Nhiên lại nói, “Đúng rồi, còn chưa hỏi di nương, hôn kỳ của biểu muội định vào khi nào?”

“Phụ thân nó nói tuổi còn nhỏ, định lưu lại bên cạnh mấy năm. Bây giờ cũng chỉ tạm thời định chung thân của nó ra mà thôi.” Trương thị vội nói.

Quý Du Nhiên vội vàng ngắt đầu, “Di nương, ta có câu, không biết có nên nói hay không.”

Trương thị ngán ra, “Nói cái gì?”

“Nếu như có thể, các người nhanh chóng gả biểu muội đi! Tốt nhất năm sau làm chuyện vui luôn, không nên kéo dài quá lâu. Nếu không—” ngừng một chút, “Coi chừng đêm dài lắm mộng!”

Trương thị bị vẻ mặt phớt tình của nàng dọa sợ, sắc mặt khẽ biến thành trắng bệch, “Chuyện này sao lại nói như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Chương 66.3: Ai lợi dụng ai

Quý Du Nhiên liền nói, “Di nương ngài đã nghe nói chứ? Nước Phong Lịch bên cạnh mấy năm nay hình như có một quân sư lợi hại, nhiều lần giao chiến với quân Đại Lương chúng ta, hai bên có thắng có bại. Hơn nữa vì giao chiến hàng năm, tiêu hao xe ngựa lương thảo không lồ, triều đình hơi không gánh vác nổi rồi. Bây giờ trong triều có người đề nghị nghị hòa, hình như tin tức truyền từ biên giới tới, nói là nước Phong Lịch bằng lòng hòa thân, Thái tử của bọn họ bây giờ đang là thiếu niên, muốn lấy công chúa Đại Lương chúng ta làm Thái tử phi, bây giờ Hoàng thượng đang suy nghĩ. Nhìn tình huống, rất có thể sẽ đáp ứng. Mà nếu như đồng ý, năm sau người của nước Phong Lịch sẽ sang đây bái kiến Thánh thượng của chúng ta rồi. Nhưng ngài suy nghĩ một chút, con cái của đương kim Thánh thượng thừa thối, bây giờ người duy nhất có thể xứng đôi với nước Phong Lịch chính là công chúa Bình Cố. Nhưng mà, Bình Cố là thứ xuất, tính khí lại không tốt, lúc trước bởi vì gây ra nhiều chuyện như vậy, bị giam cầm ở bên cạnh Thái hậu. Chuyện này bên kia sớm muộn gì cũng biết, Thái tử bọn họ làm sao có thể cưới một công chúa không chịu được như thế làm phi, hơn nữa ngày sau là mẫu nghi thiên hạ? Cho nên ta nghĩ, Hoàng thượng rất có thể tuyển một nữ tử tuổi tác và tướng mạo tương đối trong các nữ nhi của triều thần, phong làm công chúa sau đó đưa đến nước Phong Lịch hòa thân. Mà biểu muội, cho dù dung mạo hay xuất thân nuôi dạy của biểu muội, cũng không kém công chúa bao nhiêu.”

Chuyện này đúng là đã xảy ra ở đời trước của nàng. Hơn nữa hai bên chính xác đã nói xong chuyện hòa thân. Chỉ có điều, không đợi người nước Phong Lịch đến đây, đã xảy ra sự kiện kia, nàng bị ban rượu độc chết. Về phần phía sau rốt cuộc như thế nào, nàng cũng không thể biết được. Chỉ có điều, cho dù không xảy ra chuyện gì, nàng thuận miệng nói, chỉ cần có thể mang đến cảm giác nguy cơ cho Trương thị, cũng để cho bà ta ngây ngốc tin tưởng nàng, như vậy là đủ rồi.

Quả nhiên, vừa nghe nàng nói, Trương thị đã ngây ngẩn cả người, “Chuyện này... Cũng không đến nỗi chứ! Dao nhi cũng đính hôn rồi. Huống chi, đại gia khuê tú trong kinh thành xinh đẹp hơn con bé còn nhiều, rất nhiều, Hoàng thượng vì sao phải chọn con bé?”

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất *.” Quý Du Nhiên lạnh lùng nói, “Hơn nữa, coi như cuối cùng không tuyển trúng muội ấy. Chỉ cần phía trên truyền đến tin tức, nói Hoàng thượng muốn chọn nữ nhi đại gia phong làm công chúa hòa thân, chỉ cần trong nhà có nữ nhi vừa đủ độ tuổi cũng lo sợ hãi hùng đúng không? Thay vì sự việc như vậy mà gánh nỗi lo uống công trong thời gian dài, còn không bằng sớm một chút gả muội ấy ra ngoài, như thế xong hết mọi chuyện, ai nên lo lắng thì lo lắng đi, dù sao trong lòng chúng ta thoải mái là tốt rồi.”

(*) Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất: câu này có hàm nghĩa là lo xa, tính trước, có tầm nhìn xa (kiểu như tà giết lằm còn hơn bỏ sót). Phân tích từng câu chữ thì có nghĩa là “không sợ một vạn phần mà chỉ lo một phần vạn” ý là ngăn ngừa trước rủi ro. Nguyên nhân có cụm (thành ngữ) này thì lại xuất phát từ một tiếng lóng có trong câu: “Vạn nhất”. Từ ‘vạn nhất’ theo tiếng lóng nghĩa là ‘Lỡ như’.

“Lời này nói ngược lại không sai. Chỉ có điều, bây giờ vẫn có cách nói bộ phong tróc ảnh*...”

(*) bộ phong tróc ảnh: lời nói vu vơ hoặc việc làm dựa vào những căn cứ tưởng đúng mà thực ra là sai.

“Dù sao còn có thời gian, di nương ngài suy nghĩ nhiều một chút cũng được.” Quý Du Nhiên khẽ mỉm cười, “Chỉ có điều, ngài cũng đừng có quên, lần trước khi ở Ly Sơn, ta cũng chỉ thuận miệng nói, chuyện bộ phong tróc ảnh này cuối cùng không phải cũng thành sự thật sao?”

Trương thị bất giác run lên: “Làm sao người có thể đoán được chính xác như vậy?”

“Ta đã sớm nói ta có người trong cung!” Quý Du Nhiên cười nói.

“Là ai?”

“Chuyện này cũng không thể nói.”

Có phải Thái hậu không? Trong lòng Trương thị định hỏi như thế. Nhưng lời chưa tới miệng, một đứa nha hoàn đã tới đây nói: “Phu nhân, Thái tử phi tới.”

“Được, bây giờ ta qua liền!” Lực chú ý của Trương thị lập tức bị dời đi, trên mặt cũng hiện lên vẻ khẩn trương. Vội vàng liếc nhìn về phía Quý Du Nhiên, bà ta cười cười xin lỗi, “Du Nhiên, di nương đi đón Du Dung rồi, người và Dật Vương gia ra sau vườn hoa đi dạo đi! Một lát nữa trước khi khai tiệc ta sẽ để cho người mời các người.”

Rất tốt. Ở trong mắt bà ta, đứa cháu gái làm Thái tử phi dĩ nhiên phải quan trọng hơn nàng một Vương phi nhiều. Vừa mới bắt đầu bà ta còn định tôn

sùng nàng làm khách quý, bây giờ quan trọng hơn tới, nàng lập tức bị vứt bỏ như giấy rách rồi. Quý Du Nhiên cười trong lòng, nhưng cũng khẽ mỉm cười: “Được. Vậy ta sẽ không phiền đi nương ngài đãi khách rồi.” Rồi kéo Phụng Dục Minh cùng đi.

Phù!

Đưa mắt nhìn bóng dáng nàng ta và Phụng Dục Minh rời đi, Trương thị vội vàng vỗ ngực một cái, nhưng không khỏi chau mày: “Nha đầu này rốt cuộc nghe được tin tức từ đâu? Từng cái một thật sự chính xác không sai!” Cực kỳ mầu chốt chính là, mỗi một sự kiện đều liên quan đến ích lợi thiết thân của nhà bọn họ, không thể không khiến bà quan tâm!

Chỉ có điều, suy nghĩ một chút chuyện vẫn còn được đến sang năm rồi, bọn họ còn có chính là thời gian đi chuẩn bị. Việc cấp bách vẫn là tạo mối quan hệ với Thái tử phi mới đúng. Về phần cái này nếu nói Dật Vương phi... Trương thị hừ lạnh một tiếng, nàng ta thật sự trông cậy vào bà giúp nàng ta đã thông quan hệ? Một tiểu tiện nhân, bà không ở trước mặt phụ mẫu nàng ta nói nàng ta lại đập thêm mấy đá cũng không tệ rồi! Nhưng mà, bây giờ nhìn tin tức nàng ta tình thông, bà tạm thời trước dủ dỏ nàng ta, đợi quay đầu lại lợi dụng xong, thì tùy tiện để người phía trên xử lý đi!

Rồi vội vàng đứng lên: “Bay đâu, bới tóc cho ta, đổi xiêm áo, chúng ta nhanh chóng ra ngoài gặp Thái tử phi!” Cũng không thể khiến người bên kia biết được bà và kẻ đáng ghét nhất của họ đi lại thân mật.

Nhưng mà, bà một lòng một dạ sắp đặt kế hoạch rất tốt, lại quên sự tồn tại của bốn chữ ý trời trên người.

Khi Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh sắp đi từ trong viện của bà ra ngoài, hai bóng dáng từ xa xa vẫn đứng ở đó.

“Đó là Dật Vương phi sao?” Trợn to mắt, một người ăn mặc kiểu nha hoàn nhỏ giọng hỏi.

“Xem tình hình đúng vậy.” Tiểu nha đầu bên cạnh nàng ta gật gật đầu.

“Không phải nàng ta nói đi ra phía sau vườn hoa sao? Sao lại chạy đến bên chỗ di phu nhân?”

“Không biết!”

Hơn nữa, nhìn tình hình hai người bọn họ, tay cầm tay, vừa nói vừa cười, cho thấy chung đụng với Trương thị rất vui vẻ mới đúng.

Sắc mặt nha hoàn thay đổi: “Người cũng biết vì sao hôm nay di phu nhân phải mời Dật Vương phi đến đây?”

“Không biết!” Tiểu nha đầu vẫn lắc đầu.

Nha hoàn âm thầm cắn răng: “Vừa bắt đầu phu nhân còn buồn bực kia mà, đã nói phu nhân là một nữ nhi đã gả ra ngoài, lại không thân cận với nhà mẹ, huống chi đây là chuyện của tỷ tỷ nhà mẹ đẻ, không mời phu nhân cũng qua. Nhưng không phải di phu nhân nói gì mà đều là người một nhà, dù sao cũng phải gửi thiệp mời, về phần có tới hay không chính là chuyện của phu nhân. Bây giờ nhìn lại, di phu nhân rõ ràng chính là cố ý không tốt!”

“Hà?” Tiểu nha đầu sững sờ, “Vậy phải làm như thế nào?”

Nha hoàn hít sâu một hơi, “Không làm gì cả, lát nữa trở về nói cho phu nhân thôi!”

Nói xong, mắt thấy Trương thị đã đổi xong quần áo đi ra, nàng ta lại nâng lên khuôn mặt tươi cười nghênh đón: “Di phu nhân, sao ngài nửa ngày mới đi ra ngoài? Phu nhân nói chờ ngài cùng đi nghênh đón Thái tử phi!”

“Vẫn phải mặc bộ quần áo tốt, thử đi thử lại cân nhắc hồi lâu, cho nên mới trì hoãn thời gian.” Trương thị vội vàng cười nói, bởi vì lo lắng Quý Du Nhiên mới đi từ đây ra ngoài, cũng không phát hiện về âm trầm nơi đây mặt nha hoàn, “Muội muội cũng thật là, chỉ một chút thời gian mà thôi, cần gì phải kêu người đến mời?”

“Bởi vì phu nhân đã lâu không gặp Thái tử phi, không thể chờ đợi muốn nhìn thấy Thái tử phi sớm một chút!” Nha hoàn cười nói, chủ động tới nâng đỡ Trương thị, “Di phu nhân, chúng ta đi nhanh một chút đi!”

“Được rồi!” Trương thị vui vẻ đáp lời, trong lòng hoàn toàn không biết –

Một mầm mống nghi vấn, hiện tại đã gieo xuống, chẳng mấy chốc sẽ mọc rễ nảy mầm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Chương 67.1: Trực tiếp nói toạc ra

Bên này, Quý Du Nhiên lại vừa hoàn thành một bước kế hoạch, cũng sớm liếc thấy nha đầu của tiểu Trương thị ở bên kia, nhưng chỉ coi như không nhìn

thấy, tâm tình thoải mái lôi kéo Phụng Dục Minh đi vào hoa viên phía sau phủ Thị lang.

Bây giờ đã là cuối thu, chính là thời điểm trăm hoa khô héo cành lá điêu linh. Gió thu vừa thổi, đã nghe được âm thanh rào rào vang dội, vô số chiếc lá thu từ đầu cành bị thổi xuống, trượt trên không trung một đường cong xinh đẹp sau đó từ từ rơi xuống đất. Trên đường nhỏ bằng đá xanh rải đầy các loại lá rơi, một cước đạp lên, lập tức nghe thấy tiếng lá cây vỡ vụn, ánh mặt trời âm ập chiếu trên đầu, có một cảm giác tinh thần sáng khoái khác.

“Ái phi, nhìn kia, hoa!” Phụng Dục Minh sớm buông nàng ra, một mình tinh lực dồi dào hựu binh hựu khiêu * trên đường nhỏ. Nhảy đến cuối con đường nhỏ, hần đột nhiên chỉ về phía trước kêu lên.

(*) hựu binh hựu khiêu: nhảy nhót loi choi như khi, vui vẻ nhảy nhót.

Quý Du Nhiên ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên phát hiện phía trước xuất hiện một vườn có mảng cúc lớn. Diện tích vườn này ước chừng một hai mẫu, bên trong trồng đầy các loại hoa cúc. Bây giờ vừa đúng là thời gian hoa cúc nở rộ, vì vậy đưa mắt nhìn lại, trước mắt trải dài liên tục tất cả đều là đóa hoa đón gió nở rộ. Dưới ánh mắt trời mùa thu ở đây, càng lộ vẻ tươi đẹp chói mắt, đẹp không sao tả xiết. Trong vườn cúc có một cái đình nhỏ đứng thẳng, chắc là chỗ người ta dùng để thưởng thức cúc mùa thu. Mà bây giờ, trong đình có một người ngồi.

Từ xa nhìn lại, theo cách ăn mặc của hần chắc là một nam nhân, hơn nữa tuổi không thấp. Quý Du Nhiên vội vàng dừng bước lại, lại thấy người trong đình đứng lên, nhìn quanh về phía bọn họ.

“Ái phi, là nhạc phụ đại nhân!” Phụng Dục Minh vội vàng nói.

Thật sao? Khóe miệng Quý Du Nhiên nhếch lên: Vận khí hôm nay của nàng thật sự rất tốt, người muốn gặp đều để cho nàng gặp được.

Đang suy nghĩ, đã thấy gã sai vặt bên cạnh Quý Thúc tới đây nói: “Đại tiểu thư, Tướng gia cho mời.”

“Hần mời ta qua đó sao?” Quý Du Nhiên cười lạnh.

Gã sai vặt ngăn ra, “Tướng gia nói, ngài có chuyện rất quan trọng muốn nói với đại tiểu thư.”

“A.” Quý Du Nhiên gật đầu, “Vây cũng được, ta đi sang là được.” Rồi cùng Phụng Dục Minh đi tới.

Đến gần, Quý Thúc vội vàng cung kính hành lễ cho bọn họ: “Tham kiến Dật Vương gia, Dật Vương phi.”

“Nhạc phụ đại nhân niên lễ!” Phụng Dục Minh hào phóng khoát tay, bản thân đã nhảy vào trong đình, quan sát từ trên cao xuống, “Ái phi nàng mau nhìn! Bên kia có một đám màu đỏ chói, thật xinh đẹp!”

“Ừm, ta thấy được, đúng là rất đẹp.” Quý Du Nhiên mỉm cười gật đầu.

Phụng Dục Minh lập tức lộn xuống từ bên cạnh, “Ái phi nàng chờ!”

Quý Du Nhiên giật mình, “Vương gia, chàng làm gì đấy?”

Ngoài miệng kêu, mắt đã thấy người này nhảy vào trong vườn hoa, nhanh chóng gọn gàng đi đến bên cạnh một bụi cúc màu đỏ, lựa tới lựa lui, rồi hái một bông nở rộ nhất cầm về đưa cho nàng, “Ái phi, đóa hoa này xinh đẹp nhất, cho nàng!”

Ặc...

Khóe miệng Quý Du Nhiên rụt rụt, “Vương gia, chàng cho ta để làm gì?”

“Mang đó! Vừa rồi bản Vương thấy, trên đầu các nàng kia đều mang!”

Phụng Dục Minh nói như chuyện đương nhiên, thấy nàng không nhận, dứt khoát tự chạy tới cầm lên đầu nàng, sau đó lui về sau mấy bước nhìn trái một chút lại nhìn phải một chút, hài lòng cười đến híp cả mắt, “Đẹp mắt! Ái phi của bản Vương dễ nhìn nhất!”

Tim Quý Du Nhiên không tự chủ đập thình thịch mấy cái, trên gương mặt hơi phát sốt, “Chàng đồ...” Đang định quát lớn một tiếng chàng ngốc, nhưng không muốn để cho Quý Thúc nghe, nên đành phải thôi.

Bên cạnh, mắt thấy phu thê bọn họ chung đụng hòa hợp, trên mặt Quý Thúc lướt qua vẻ phiền muộn.

“Còn nhớ rõ, ban đầu mẫu thân ngươi thích nhất chính là hoa cúc rồi, hơn nữa cực kỳ thiên vị chính là cúc đỏ.”

“Mẫu thân? Là mẫu thân nào? Chắc không phải vị hiện giờ đứng không?” Tim chợt co rút lại, Quý Du Nhiên ngược mắt cười, “Ta nhớ rõ ràng bà ta thích mẫu đơn nhất, hơn nữa không phải Diêu Hoàng Ngụy Từ * không cần.”

(*) Diêu Hoàng Ngụy Từ: là hai loại hoa đẹp nhất đặc sắc nhất. Diêu Hoàng chỉ hoa mẫu đơn ngàn cánh màu vàng, từ nhà họ Diêu; Ngụy Từ chỉ hoa mẫu đơn ngàn cánh màu đỏ thắm, từ nhà họ Ngụy. Vốn là hai giống mẫu đơn danh quý ở Lạc Dương thời nhà Tống. Sau dùng để chỉ hoa cỏ danh quý. Nếu như nói mẫu đơn là hoa trung chi vương (Vua của hoa), như vậy, Diêu Hoàng và Ngụy Từ được xưng là mẫu đơn chi quân (Quan của mẫu đơn). (Theo baike)

Sắc mặt Quý Thúc khó xử: “Ta nói là mẫu thân ruột của ngươi!”

“A, thì ra phụ thân đại nhân còn nhớ rõ sở thích của mẫu thân ta à?” Quý Du Nhiên cười nói, “Ta còn tưởng rằng đã nhiều năm như vậy, ngài một lòng một dạ nghĩ tới như thế nào để lấy lòng người hiện tại, tiện theo đó lấy ra chút bạc từ trong tay keo kiệt của bà ta ra dùng, đã sớm quên mất tao khang chi thê * có đáng đáp như thế nào rồi!”

(*) tao khang chi thê: người vợ cảm bã, chỉ người vợ cùng qua hoạn nạn. Bã chỉ bã rượu người nghèo dùng để lót dạ, cảm là thức ăn thô. (Theo baike)

Nghe lời nàng nói ra có gai, vẻ mặt hiền lành khó có thể nặn ra của Quý Thúc biến mất. Lại nghiêm mặt: “Ngươi không thể nói chuyện tử tế với ta sao? Ta là phụ thân của ngươi!”

Ông ta sa sầm mặt, Quý Du Nhiên cũng lập tức thu lại vẻ mặt tươi cười, “Phụ thân ta thì như thế nào? Không phải cho tới bây giờ trong mắt ngài cũng chỉ nhìn thấy nữ nhi là Thái tử phi kia sao? Ở trong lòng của ngài, ngài nào có coi ta là nữ nhi? A, đúng rồi, chỉ sợ địa vị của hai tiểu nha đầu ở trong ngõ hẻm Liễu Diệp ở trong lòng ngài cũng vượt quá ta? Lão nhân gia ngài không phải vẫn cảm thấy ta làm mất mặt ngài sao, hận không thể trục xuất ta ra khỏi cửa, chết bên ngoài với huynh trưởng của ta sao? Hôm nay việc gì còn phải nói lời dọa người? Tiêu chuẩn đồng thời của ngài ngược lại dùng được thuần thực!”

“Ngươi!” Một câu đôi lấy nhiều câu như vậy của nàng, Quý Thúc cũng bị sắc đến mặt đỏ bừng.

Nhưng mà, nghe nàng nhắc đến cả nhà bên ngõ nhỏ Liễu Diệp kia, ông lại kinh hồn bạt vía, vội vàng nhìn quanh một vòng, phát hiện không có người khác, mới miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm.

Quý Du Nhiên còn tiếp tục cười lạnh nói: “Chỉ có điều cũng thế. Tuy hai nha đầu này còn nhỏ, nhưng tính khí dụ ngoan nghe lời, cả ngày lẫn đêm cung phụng nhi tử bảo bối của ngài như thần. Đáng vẻ này của ta, từ nhỏ đã không tốt, không cung kính với người làm phụ thân là ngài, hai bên đối lập, cũng khó trách lão nhân gia ngài không nhìn trúng ta, không nhắc tới ta một câu ở trước mặt đệ đệ muội muội.”

“Ngươi có thể nói chuyện nhỏ giọng một chút không?” Bí mật nhất nơi đáy lòng bị nàng đường hoàng lớn tiếng nói ra, hơn nữa còn ở trong sân nhà người khác, cho dù xung quanh không nhìn thấy một bóng người, nhưng Quý Thúc cũng căng thẳng đến không xong.

Quý Du Nhiên liền cười, “Như thế nào? d1en d4nl 3q21y d0n Phụ thân đại nhân ngài đường đường là Tể tướng, chẳng lẽ còn dám làm không dám chịu sao?”

Quý Thúc không nói, Quý Du Nhiên lại gắt đầu: “Cũng đúng. Vị trí Tể tướng này của ngài cũng coi như do ngài ôm bắp đùi của người hiện đảm nhiệm nhạc phụ của ngài mà bỏ lên. Chỉ cần bây giờ nhạc phụ của ngài không chết, ngài nào dám mang nhi tử bảo bối của ngài ra đứng không? Phụ thân đại nhân, nếu như ta đoán không sai, bây giờ mỗi ngày ngài hy vọng nhất chính là nhạc phụ của ngài sớm tìm chết một chút, ngài dễ dàng đón nam nữ phòng ngoài về một nhà đoàn viên. Chỉ có điều, bây giờ dĩ nhiên ngài không dám, bởi vì nếu như chuyện này vỡ lở ra rồi, ngài mất mặt không nói, chỉ sợ mẫu thân bây giờ cũng sẽ không tro mắt nhìn nha đầu cận thân của bà mang theo chứng cứ phản bội chủ nhân xuất hiện ở trước mặt mình, còn lộ liễu trắng trợn cướp đi tài sản bà bảo vệ nhiều năm. Ngài nó, có phải thế không?”

“Ngươi nói đủ chưa!?”

Ông không ngăn cản nàng, nàng còn càng nói càng hăng say, thậm chí đào tất cả chuyện ngấm ngầm xấu xa ở trong đáy lòng ông lên! Mặc dù ánh nắng mặt trời rực rỡ, nhưng Quý Thúc chỉ cảm thấy lạnh cả người, không chút nghĩ ngợi định nhào lên lấy tay che miệng nàng lại.

“Không cho chạm vào ái phi!” Nhưng ngay lúc đó, một cánh tay chặn phía trước, một tay đẩy hẳn ra, cũng vững vàng bảo vệ Quý Du Nhiên ở sau lưng.

Tuổi Quý Thúc không thấp, vốn vừa rồi rất kích động, dưới chân đứng cũng không vững. Bị hẳn đẩy như vậy, ông lập tức liên tục lui lại phía sau mấy bước, cho đến khi hai chân đụng vào ghế đá phía sau mới dừng lại. Vội vàng vịn lấy cây cột bên cạnh, cảm giác đau đớn trên bắp chân mờ mờ ảo ảo. Lại ngược đầu lên, thấy vẻ mặt tươi cười há hê của Quý Du Nhiên, nhất thời trong lòng trầm xuống, “Liệt nữ *, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

(*) Liệt nữ 劣女: liệt 劣 – xấu xa, kém cỏi. Liệt nữ chỉ người phụ nữ xấu. Cách đọc giống như Liệt nữ (烈女) – cô gái ngay thẳng, cương trực, không chịu khuất phục.

“Lời này phải để ta hỏi lại phụ thân đại nhân ngài chứ?” Quý Du Nhiên cười nói, kéo Phụng Dục Minh ngồi xuống bên cạnh hàng rào chắn, “Mới vừa rồi là ngài cho gọi chúng ta tới.”

Ông gọi nàng tới đây, nhưng mà... Lời muốn nói một câu cũng còn chưa nói ra, đã bị nàng bắn chất vấn liên hồi làm cho thẹn quá hóa giận á khẩu không nói ra được. Đến bây giờ, ông thậm chí đã quên ý định ban đầu khi gọi nàng tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Chương 67.2: Trực tiếp nói toạc ra

Vội vàng chỉnh sửa lại quần áo, ông cũng đoan chính ngồi xuống: “Cũng đúng, là phụ thân gọi người tới đây, chính là muốn nói rõ ràng với người, người làm thế nào biết được chỗ ở của mấy người Thái thị?”

“Ha ha ha, phụ thân ngài coi ta là kẻ ngu sao? Dáng dấp Du Sâm đệ đệ giống ca ca ta như vậy, lại còn dính lấy ngài gọi ngài một tiếng phụ thân, ngài cho rằng ngài thuận miệng soạn bấy một lời nói dối ta sẽ ngây ngốc tin? Ta không phải mấy mẹ con Trương thị!”

“Người đừng quá can rờ! Các nàng là mẫu thân và muội muội của người!” Tai nghe thê tử nữ nhi bị người trào phúng, Quý Thúc sung mặt lên định khiển trách, bỗng nhiên cảm giác có một cơn gió lạnh đánh tới mặt. Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy ánh mắt lạnh lùng của Phượng Dục Minh đang nhìn ông, đôi môi trắng tái đưa lên, đang định dồn sức chờ phát động.

Chỗ bị hấn đập qua ngày đó dường như lại bắt đầu cảm thấy đau đớn mờ mờ ảo ảo. Ông vội vã tỏ vẻ khiêm tốn một chút, nhìn Quý Du Nhiên nói: “Người nói chuyện cứ từ từ nói, việc gì phải nhất định liên lụy đến bọn họ vào?”

“Được rồi!” Quý Du Nhiên nhún vai, “Tình huống thực tế chính là, ngài còn nhớ rõ người đệ đệ ta thu kia không? Vô cùng đúng dịp, trước kia gánh hát nhỏ của đệ ấy cùng ở bên ngõ nhỏ Liễu Diệp kia, vì vậy biết sự tồn tại của mấy mẹ con Thái thị, cũng đã gặp ngài vài lần. Sau đó khi chúng ta đang ở ngõ Liễu Diệp vô tình gặp gỡ, vừa lúc chúng ta cũng cùng đệ ấy trở về thăm người thân, đệ ấy còn thuận tiện điều tra giúp ta chút tin tức của mẹ con Thái thị. Cho nên –” Cười nhạt, “Lại nói, tin tức tốt vô cùng này còn do phụ thân đại nhân ngài chủ động đưa lên chỗ nữ nhi đó, ngài nói ta có thể không coi trọng sao?”

Thì ra là như vậy? Quý Thúc sùng sốt, một hồi lâu không nói ra lời, đồng thời trong lòng hối hận không thôi – sớm biết như thế, ông cũng không dám chạy đi vào thời điểm đó!

Vậy mà, giờ đã trễ. Hôm nay đã sớm nắm chân tướng trong tay, mắt thấy dáng vẻ kinh hoàng của ông ta, trong lòng Quý Du Nhiên cực kỳ vui mừng, thân nhiên chấp tay hành lễ với ông ta: “Bây giờ, nữ nhi cần phải chúc mừng phụ thân đại nhân có người kế nghiệp. Du Sâm đệ đệ rất được chân truyền của ngài, đọc sách tốt, chữ cũng viết rất được. Chắc hẳn mấy năm tiếp theo nhất định đạt được thành tựu lớn, cũng sẽ là trụ cột đời kế tiếp của Quý gia chúng ta!”

Nghe nàng nói nhẹ nhàng linh hoạt như vậy, lòng Quý Thúc lại treo thật cao, “Người rốt cuộc muốn làm cái gì? Đúng, bọn họ do ta nuôi dưỡng bên ngoài, nhưng bọn họ chưa từng bắt nạt người, hơn nữa, Du Sâm lại là đệ đệ ruột của người!”

“Ta hiểu biết rồi!” Quý Du Nhiên tự nhiên gật đầu, “Cho nên ta mới tự mình tới cửa đi nhận thân, còn tặng cho bọn họ rất nhiều quà tặng. Điều này chắc Thái di nương đã nói với ngài rồi đúng không? Phụ thân đại nhân, ngài rất cao hứng đúng không, rất kích động, cũng rất vui mừng?”

Hắn vui mừng mới là lạ! Hắn sắp bị hù chết! Quý Thúc âm thầm siết chặt quả đấm, “Về sau không cho phép người lại đi gặp bọn họ! Cũng không được nhắc tới người khác về chuyện của bọn họ!”

“Chỉ sợ không được ấy chứ!” Quý Du Nhiên thông dong nói, sau khi nhìn thấy sắc mặt trắng xanh trắng bệch của Quý Thúc, mới lại nói, “Phụ thân đại nhân, ngài biết rồi đó, bây giờ ta đã chơi cứng với ngài còn có phu nhân của ngài và Du Dung muội muội rồi, các người hận ta, ước gì diệt trừ ta luôn cho thoải mái. Nhưng mà, ta tất nhiên sẽ không gây ngốc để cho các người diệt trừ, cho nên ta đương nhiên phải tìm cho mình một cái núi dựa. Bây giờ Vương gia là núi dựa của ta, nhưng mà về sau ấy mà...” Ngửa mặt lên, nở một nụ cười tươi xán lạn có thể so sánh với từng đóa hoa tranh nhau nở rực rỡ trong nắng ấm ngày thu, “Ta quyết định! Ta muốn kéo Du Sâm đệ đệ lên thuyền của ta trước! Cho dù các người bây giờ như thế nào, nhưng gia nghiệp về sau của ngài khẳng định sẽ rơi hết lên người của hắn. Chỉ cần có hắn, chờ sau khi ngài chết rồi, ta cũng không sợ không có chỗ dựa vào. Còn Du Dung muội muội, nàng ta coi như ngày sau làm Hoàng hậu, cũng không thể độc hết sức cắt bỏ thể lực nhà mẹ đẻ phía sau. Cho nên, sau khi ngài chết, Du Sâm đệ đệ xét thấy ta đã từng chăm sóc hắn, nhất định sẽ hết sức cảm kích ta. Mặc dù Du Dung muội muội không thích ta, hắn cũng nhất định sẽ chăm sóc ta nhiều hơn. Ngài nói, kế hoạch tốt như vậy, ta khờ mới không thực hiện!”

Hắn còn chưa có chết đâu, vậy mà nha đầu này cứ mở miệng lại một tiếng chờ sau khi hắn chết sẽ như thế này như thế kia, Quý Thúc tức đến gần như học máu, “Người cứ xác định, về sau gia nghiệp của ta chỉ có thể để cho nó kế thừa?”

“Nếu không thì sao? Chẳng lẽ phụ thân đại nhân còn nuôi một người phòng ngoài khác nữa?” Quý Du Nhiên chớp mắt mấy cái, “Cũng không có phần! Bây giờ mẫu thân quản ngài chặt như vậy, ngài có thể miễn cưỡng moi ra một chút đưa cho mấy mẫu tử bọn họ mua lương thực sống qua ngày cũng đã không đủ tẻ, nếu lại thêm mấy, không phải ngài phải đi bán mình sao?”

“Người im miệng cho ta!” Quý Thúc thật sự muốn phun máu rồi. Mới mấy ngày ngăn ngừa không gặp, nha đầu này càng ngày càng tỏ vẻ ương ngạnh, vốn không hề có điểm tôn trọng nào với ông

Rất dễ nhận thấy, kể từ sau khi biết ông ta có nữ nhân bên ngoài, điểm tôn trọng cuối cùng với ông ta cũng không còn sót lại chút gì. Bây giờ nhìn ông ta phờ phạc thanh thê la to trước mặt nàng, nàng trừ buồn cười ra thì không có cảm giác khác.

“Phụ thân đại nhân.” Rành rang vuốt ve móng tay vừa mới bôi nước ép hoa bóng nước lên sáng nay, trông mắt nàng lạnh nhạt nói, “Thật ra thì hôm nay ngài tìm ta vốn là làm điều thừa. Ngài đã chán ghét ta, vậy sau này cũng không cần đến tìm gặp ta thì tốt hơn, dù sao ta cũng chán ghét ngài như vậy. Chỉ có điều ngài yên tâm, bên Du Sâm đệ đệ kia ta nhất định sẽ lại đi, mỗi tháng ta cũng sẽ tiếp tế chút ngân lượng cho bọn họ. Còn về phần mẫu thân bây giờ, ngài yên tâm, chuyện này ta có ngốc mới có thể nói ra ngoài. Ta vẫn còn trông chờ vào Du Sâm đệ đệ sau này phong hầu bá tước để ta mượn uy phong của đệ ấy tiếp tục diễu võ dương oai đây!”

“Người đừng quá cần rờ! Bây giờ thanh danh của ta cũng đã bị người phá hủy một nửa, về sau người lại cứ như thế mà hủy đệ đệ của người, người có tình không muốn cho hắn có một chỗ đặt chân trong quan trường sao?”

“Ha ha, phụ thân, nhi tử của ngài bây giờ ngay cả tú tài cũng còn chưa thi đậu, ngài đã bắt đầu lo lắng cho danh dự của nó trong quan trường ngày sau? Theo như lời này, ngài đây đầy lòng tin đối với nhi tử này rồi!” Lòng mi khẽ nhấc, trông mắt lạnh lẽo của Quý Du Nhiên bắn ra, lời nói trong miệng lại vẫn nhẹ nhàng mềm mỏng như cũ.

Trong lòng Quý Thúc chợt lạnh, nhất thời càng thêm hối tiếc – ông đây là phát điên khùng cái gì mà cần phải nói chuyện với nàng ta? Bây giờ, mỗi lần ông xuất hiện trước mặt nàng ta, thì bị nàng ta chê cười một lần. Mỗi lần tránh thoát khỏi trước mặt nàng ta, ông cũng cần tới nửa ngày hồi phục tâm tình, nhưng chờ sau khi hồi phục xong, vì sao ông lại còn định nghĩ đến? Ông không có lòng tự trọng sao?

Cắn răng một cái, phát tay áo nghiêng đầu: “Thôi! Ta không nói với người nữa, ta đi, tự người giải quyết cho tốt đi!” Nếu từ trong lời của nàng ta cho biết bây giờ nàng ta không có uy hiếp đến nhi tử của mình, ông cũng yên lòng.

“Phụ thân đại nhân chậm đã!” Quý Du Nhiên vội vàng theo tới.

Quý Thúc quay đầu lại: “Chuyện gì?”

Quý Du Nhiên lấy hoa trên đầu xuống đưa tới: “Đóa hoa này, đưa cho phụ thân đại nhân ngài được chứ.”

Quý Thúc nhận cũng không nhận, thậm chí còn tỏ vẻ ghét bỏ: “Ta một đáng mày râu, cái cái này làm gì?”

“Ha ha ha, mới vừa rồi không phải phụ thân đại nhân ngài tỏ vẻ hoài niệm nói với ta, nói rằng đây là hoa mà mẫu thân đã mất của ta thích nhất sao? Thế nào chỉ trong chớp mắt, ngài đã không nhận ra nó, còn tỏ vẻ ghét bỏ như vậy?”

Quý Thúc bất thành linh run lên, lập tức biết ngay quý khách mới ban đầu của mình bị nàng ta nhìn thấu. Nặng mặt xuống: “Ta không thêm nói nhiều với người!” Rồi vội đi nhanh rồi đi.

Sau lưng, Quý Du Nhiên lại vui sướng cười to một trận: “Phụ thân đại nhân không cần thận quá thành giận, bây giờ ngài vẫn tranh thủ thời gian đến trước mặt con rể Thái tử của ngài tạo mối quan hệ đi! Bọn họ là một nửa chỗ dựa vào sau này của ngài!”

Mỗi một câu đều mang thương mang gầy, nghe được mà tim ông đập thình thịch. Quý Thúc siết chặt tay, vội vàng tăng nhanh bước chân rời khỏi nơi này, trong lòng âm thầm thề - từ nay về sau ông không bao giờ chủ động xuất hiện trước mặt nàng nữa, cũng sẽ không bao giờ ở cùng một chỗ với nàng! Nếu không, sớm muộn gì ông cũng sẽ bị liệt nữ này làm cho giận chết!

Đưa mắt nhìn bóng lưng của ông ta biến mất phía trước, Quý Du Nhiên bĩu môi, nụ cười trên mặt lập tức biến mất tăm mất tích.

Quay đầu lại đặt bông hoa cúc vào trong tay Phụng Dục Minh: “Vương gia, chàng cài lên lại cho ta được không?”

“Được!” Phụng Dục Minh nhẹ nhàng cài lên cho nàng, rồi giang tay ôm lấy nàng, một tay còn vỗ nhẹ sau lưng nàng, “Ái phi không đau lòng nữa, không khóc nha!”

Lo buồn nơi đáy lòng lập tức biến mất theo mấy cái vỗ vỗ của hắn, nước mắt của Quý Du Nhiên còn chưa kịp thành hình đã bị thu về, “Chàng đây học từ chỗ nào?”

“Mỗi lần bốn Vương mất hứng, nàng đều làm như vậy với bốn Vương mà!” Phụng Dục Minh nói.

Ặc, thì ra là học theo, suy một ra ba. Lòng đau buồn của Quý Du Nhiên được an ủi, không nhịn được bóp mặt hắn một cái: “Chàng kẻ ngốc này, rốt cuộc là ngốc thật hay giả ngốc?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chương 67.3: Trục tiếp nói toạc ra

“Ái phi, đau!” Phụng Dục Minh lập tức cau mặt lại thành cái bánh bao la to.

Mà thấy hắn như thế, tâm tình của Quý Du Nhiên lập tức thật tốt, khoan khoái nở nụ cười.

“Dật Vương gia, Dật Vương phi.” Khi hai người đang huyền não đến sung sướng, một người ăn mặc kiêu nha hoàn đi tới, “Ngay lập tức khai tiệc rồi, phu nhân mời hai người đến chỗ ngồi.”

“Thật sự phải đi ăn cơm sao?” Nghe vậy, Phụng Dục Minh không cần nàng bóp mặt đã cau chặt mặt lại.

“Không muốn đi thì không đi!” Quý Du Nhiên cười nói, “Chúng ta ra ngoài thời gian đủ dài rồi, bây giờ cần phải trở về.”

“Được!” Phụng Dục Minh vội vàng vỗ tay tán thành, “Ái phi, bây giờ chúng ta đi luôn!”

Nha hoàn vừa nghe, người cũng ngây ngốc: “Dật Vương phi, cái này...”

“Người quay lại nói cho phu nhân nhà người, nói chúng ta đã tới rồi, chuyện nên làm cũng đã làm, cũng không cần lưu lại ăn cơm. Đợi sang năm khi Xảo nhi biểu muội xuất giá, ta sẽ tự mình đưa một phần hậu lễ tới.” Quay đầu lại cười với nàng ta một tiếng, Quý Du Nhiên theo bước chân Phụng Dục Minh bước như bay chạy đi thật xa.

Nha hoàn nhìn, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn trở về đáp lời.

Trương thị nghe, vội vàng thở dài một hơi, tảng đá trong lòng rơi xuống đất, tiểu Trương thị lại tò vò về suy nghĩ sâu xa, ánh mắt phức tạp liếc nhìn tỷ tỷ ruột thịt bên cạnh, lần đầu tiên trong lòng sinh ra ngăn cách với tỷ ấy.

--- -----Ta là đường ranh giới trong lòng Thái tử phi cực kỳ khó chịu-----

Lại nói Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh, sau khi trở về, thời gian vẫn bình tĩnh không sóng gió như cũ. Thỉnh thoảng phái người đưa chút đồ bên chỗ Thái thị, hỏi thăm một chút xem bọn họ thiếu cái gì, rồi cho người mua đưa qua luôn, bản thân nàng ngược lại không hề qua gặp – thật ra thì cũng lười phải qua. Một nhà bốn miệng này, mỗi lần nhìn thấy bọn họ nàng sẽ nhớ tới những năm gần đây Quý Thúc làm bộ làm tịch, trong lòng chán ghét không thôi. Mà nhìn Quý Du Sâm bây giờ được cả nhà bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay gửi gắm kỳ vọng, trong lòng luôn sóng lớn mãnh liệt, khó mà bình tĩnh. Đã như vậy, nàng quyết định vẫn nên ít đi gặp mặt bọn họ thì tốt hơn.

“Vương phi.” Hôm nay, Thái Bình vừa qua đưa đồ xong quay trở lại.

Quý Du Nhiên gật đầu, “Cái gì cũng đưa đến?”

“Đã đưa đến. Thái di nương và hai vị tiểu thư đều hỏi, lúc nào ngài sẽ đi qua. Du Sâm thiếu gia nói giấy hán sắp dùng xong rồi, kính xin Vương phi ngài mua giấy tốt hơn, cũng tiện cho hán luyện tập nhiều hơn.”

“Vây đi trong kho phòng cầm một chút đưa tới cho hán!” Quý Du Nhiên nói, “Về phần lý do ta không đi qua...”

“Nô tỳ nói rồi, là Quý Tướng sợ ngài và bọn họ đi lại quá thường xuyên, lại lo lắng bị phu nhân trong Tướng phủ phát hiện, cho nên kêu ngài ít xuất hiện hơn. Hơn nữa, nô tỳ cũng nói, mặc dù Vương phi ngài không đi qua, nhưng bọn họ thiếu cái gì cứ việc nói, Vương phi ngài nhất định sẽ mua thêm cho bọn họ, sẽ không uất ức bọn họ.”

“Rất tốt!” Quý Du Nhiên hài lòng gật đầu. Chắc hẳn nghe nói như thế, trong lòng Thái thị và Du Sâm của bà sẽ có chút bất mãn đi!

“Còn có.” Lập tức, Thái Bình lại nói, Quý Du Nhiên ngược mắt, “Chuyện gì?”

“Hôm nay lúc nô tỳ ra ngoài, bị Tử Tô lôi kéo nói chuyện. Ở bên ngoài cũng phát hiện có người theo dõi, nô tỳ đã bỏ rơi người đó.”

Hả? Quý Du Nhiên nhú mày, “Ta biết rồi, người đi xuống đi!”

“Vâng.”

Lời nói xong toàn bộ, Thái Bình không chút do dự xoay người đi ra ngoài, hơn một lời dư thừa hơn một động tác dư thừa cũng không có, đơn giản chính là một nhà đầu hoàn mỹ điển hình. Quý Du Nhiên phát hiện, nàng cũng đã bắt đầu hơi lệ thuộc vào nàng ta, đây không phải là hiện tượng tốt gì?

“Tỷ tỷ!”

Đang suy nghĩ, tiểu Sơn từ bên ngoài tiến vào.

Nuôi ở trong Vương phủ một tháng có dư, cảm giác gò bó trên người hần rõ ràng biến mất. Người cũng sáng sủa rất nhiều, gọi tỷ tỷ có tinh thần hơn, trên người cũng nhiều thêm một chút phong độ của người trí thức, kết hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, còn có nụ cười thân nhiên trên mặt, người không biết quá khứ của hần sẽ nhất định cho rằng đây là một công tử thế gia sống sung sướng an nhàn từ nhỏ.

Vội vàng ngoác gọi hần tới, Quý Du Nhiên móc khăn ra lau vết mực dính trên chóp mũi cho hần: “Thật là, đã lâu như vậy, sao trên mặt vẫn dính mực?”

Trông mắt tiểu Sơn ngượng ngùng: “Chỉ một chút xíu, ít hơn ngày trước nhiều!”

“Vây còn được.” Quý Du Nhiên vênh môi, rồi lấy một bộ quần áo bên tay tới, “Trời giá rét, bây giờ phải đổi bộ dày hơn rồi, bộ này ta làm cho đệ, đệ thử xem có vừa người không?”

“Có thật không? Tỷ tỷ làm cho đệ?” Tiểu Sơn vừa nghe, trên mặt thoáng chốc cũng sáng lên rồi, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Quý Du Nhiên vỗ vỗ đầu hần: “Nói đệ bây giờ là đệ đệ của ta mà! Ta là tỷ tỷ làm cho đệ đệ bộ quần áo không phải sao? Huống chi, bộ quần áo này

cũng coi như bồi lễ đột nhiên đổi tên cho đệ đệ đi!”

“Tỷ tỷ suy nghĩ nhiều rồi, đệ vốn vô danh không có họ, tỷ kêu đệ tên gì thì là tên đó. Hơn nữa, Quý Tướng vốn không tốt với tỷ, chuyện này mọi người đều biết. Đã như vậy, đệ cũng không muốn theo họ của ông ta, đệ theo họ của mẫu thân, vậy tốt hơn! Nói vậy mẫu thân ở dưới đất biết được, cũng sẽ rất vui về.” Tiểu Sơn vội vàng lắc đầu nói.

Từ lần trước sau khi trở lại từ phủ Trương thị, Quý Du Nhiên đã kiên trì sửa họ cho tiểu Sơn, để hần cùng họ Vân với mẫu thân nàng. Nguyên nhân rất đơn giản: Nếu phụ thân đại nhân của nàng hận không thể che giấu sự tồn tại của nàng với mọi người, nàng cần gì phải khóc kêu để người khác biết quan hệ giữa nàng và ông ta? Lại nhớ tới, mẫu thân từng nói, ông ngoại và bà ngoại chỉ sinh một mình bà là nữ nhi, nói vậy bên kia, bên Vân gia mới thật sự không người nối nghiệp. Bây giờ đã có tiểu Sơn, vậy để cho hần kéo dài tiếp nhất mạch của ông ngoại là được, vậy cũng coi như nàng cho mẫu thân đáng thương của nàng một điểm bồi thường nho nhỏ đi!

Tự tay mặc quần áo lên người cho hần, Quý Du Nhiên xem trước xem sau một chút, vui vẻ gật gật đầu: “Rất tốt.” Quay đầu lại hỏi, “Vương gia, chàng cảm thấy như thế nào?”

“Ừ, không tệ.” Phụng Dục Minh lười biếng nói. Trên người đã sớm mặc bộ đồ mới Quý Du Nhiên đã sớm làm xong.

Mặt tiểu Sơn ửng đỏ, nhỏ giọng nói: “Đa tạ tỷ tỷ.”

Quý Du Nhiên vỗ vỗ mặt hần, “Không cần cảm ơn. Ta xem, ngày mai đệ mặc bộ quần áo này đi Ninh Vương phủ cùng chúng ta đi!”

“Lại phải đi bên kia à?” Nghe vậy, Phụng Dục Minh gào lên trước.

Quý Du Nhiên vô lực nhìn hần, “Vương gia, bệnh tình của đại Hoàng huynh vẫn không có khởi sắc, bụng đại Hoàng tẩu lại càng lúc càng lớn, nghe nói phản ứng có thai hết sức kịch liệt, đang cần có người ở bên cạnh với tẩu ấy. Bây giờ ở đây cũng chỉ có ta và tẩu ấy tốt nhất, huống chi người ta cũng chủ động phái người tới mời, chúng ta có thể không đi sao?”

“Được rồi được rồi!” Phụng Dục Minh bĩu môi, “Chỉ có điều chỉ trong một canh giờ! Lâu hơn bốn Vương không ở lại! Trong phủ bọn họ âm khí dày đặc, không dễ chơi một chút nào!”

“Biết rồi!” Quý Du Nhiên vô lực nói. Cũng không biết người nào nhìn ra được từ nơi nào, kể từ sau khi phủ Ninh Vương bị hỏa hoạn, đã luôn miệng nói không khí bên đó không đúng, nhiều lần làm hại nàng khi đi qua cũng kinh hồn bạt vía, may mà sự thật chứng minh sau đó thật sự không có gì xảy ra, nàng mới dần dần gan lớn lên.

Đảo mất thời gian hai ngày đã qua. Bọn họ ngồi vào xe ngựa đi tới cửa phủ Ninh Vương, không ngờ gặp phải một cỗ xe ngựa khác cao quý hơn ở sảnh trước.

“Muội muội!” Nhìn thấy người đi ra từ trong xe ngựa, khoe miệng Quý Du Nhiên nhếch lên, vội vàng lớn tiếng kêu gọi.

Thái tử phi Quý Du Dung nghe thấy quay đầu lại, vẻ không vui trong mắt lóe lên rồi biến mất. Hơn nữa, khi nhìn thấy Phụng Dục Minh tự tay đỡ nàng ta từ trong xe ngựa xuống, hơn nữa ngay sau đó nhìn thấy hần nắm tay nàng ta không buông ra, ánh mắt của nàng lập tức trở nên âm trầm rất nhiều.

Lại nhìn thấy tiểu Sơn nhảy xuống khỏi xe ngựa cuối cùng, mắt nàng hắt qua: “Đây là ai? Vì sao thấy bốn cung lại không quỳ lạy?”

Tiểu Sơn sững sờ, nhưng không ngay ngốc quỳ xuống.

Quý Du Nhiên lập tức kéo hần qua nói: “Chẳng lẽ muội muội không biết sao? Tháng trước ta có thu nhận một đệ đệ, tính toán để kéo dài hương khói cho ông ngoại và bà ngoại đã qua đời của ta. A, đúng rồi, chúng ta là tỷ muội, đệ đệ của ta chính là đệ đệ của muội. Nào, tiểu Sơn, nhanh lên qua ra mắt Thái tử phi tỷ tỷ!”

“Ra mắt Thái tử phi tỷ tỷ.” Tiểu Sơn vội vàng tiến lên hành lễ.

Thái tử phi cắn hận cắn răng: “Ai muốn nhận một con hát làm đệ đệ? Người muốn kéo dài hương khói cho Vân gia là việc của người, cũng đừng kéo ta vào!” Rồi không thèm nhìn đến tiểu Sơn một cái, một đầu chui thẳng vào trong kiệu kêu kiệu phu đi nhanh một chút.

A, sớm biết thế, nàng ta cần gì phải tỏ vẻ đùa bỡn trước mặt bọn họ? Quý Du Nhiên nhún vai, quay đầu vỗ vỗ tiểu Sơn: “Đừng đau lòng.”

“Tỷ tỷ yên tâm, đệ không đau lòng.” Tiểu Sơn vội vàng nặn ra một khuôn mặt tươi cười về phía nàng, “Ngược lại vẫn nghe người ta nói Thái tử phi không muốn gặp tỷ, hôm nay coi như đệ tận mắt nhìn thấy rồi. Tỷ tỷ yên tâm, về sau đệ cũng không muốn gặp nàng ta, giúp tỷ không chào đón lại!”

Phụt!

Lời nói ngay thơ khiến cho trong lòng nàng sáng tỏ thông suốt. Quý Du Nhiên cười thầm: “Thật sự là một hải tử ngoan.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chương 67.4: Trục tiếp nói toạc ra

Mọi người cũng không nói thêm gì nữa, ngồi lên cổ kiệu của mình đi vào trong phủ viện của Ninh Vương phi.

Một cách đương nhiên, Thái tử phi tới cửa để thăm Ninh Vương phi. Khi ba người Quý Du Nhiên đi vào trong phòng Ninh Vương phi thì Thái tử phi đã sớm ngồi xuống, trên bàn trong phòng chất đầy quà tặng giống như núi nhỏ. Ninh Vương phi nằm nghiêng trên giường, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần mang theo ý cười nhàn nhạt: “Nhị đệ muội cũng tới rồi hả? Thật trùng hợp, hôm nay hai tỷ muội lại cùng đi thăm ta, ta thật sự có vinh hạnh.”

“Đúng vậy, thật sự không nghĩ tới Thái tử phi muội muội hôm nay lại rảnh rỗi tới cửa.” Quý Du Nhiên cười nói, kêu người đặt thuốc bổ nàng mang tới xuống. So sánh với đồ Thái tử phi mang đến, đồ nàng mang đến chỉ có thể nói là một gò đất nhỏ hơn lớn một chút. Chỉ có điều Quý Du Nhiên không thêm đề ý đến, nên cũng hại Thái tử phi vốn có ý định ngao mạn với nàng một lần cũng không thể thực hiện.

Nếu bọn họ tới, Ninh Vương phi cũng không thể nằm tiếp nữa, nên vịn tay nha hoàn đứng lên nói: “Nhị đệ muội, trước đó vài ngày không phải muội gửi thư nói thích hoa cúc đỏ trong phủ Thị lang sao? Vừa lúc trong hậu hoa viên Vương phủ ta cũng trồng vài gốc, không bằng chúng ta thừa dịp tốt hiện tại, cùng đi xem một chút!”

“Được!” Quý Du Nhiên vội vàng gật đầu.

Thái tử phi lại nhủ mảy: “Đại Hoàng tẩu bây giờ lớn bụng, có thể lộn xộn sao?”

“Thái y nói rồi, nghỉ ngơi quan trọng, nhưng cũng cần đi nhiều một chút. Nếu không, thân thể quá yếu đuối, đến lúc đó không dễ sinh hài tử.” Ninh Vương phi cười nói, vừa định đưa tay về phía Quý Du Nhiên, Thái tử phi vội vàng nâng nàng lên, “Đã như vậy, thế chúng ta cùng đi chứ!”

Ninh Vương phi khẽ cười một tiếng: “Cũng tốt, khó có được mấy trục lý * chúng ta có thể tụ họp lại một chỗ trò chuyện.”

(*) trục lý: Chị em bạn dâu

Vì vậy, ba nữ nhân ở phía trước, hai nam nhân ở phía sau, chẳng sao còn đi theo rất nhiều tỷ nữ, mọi người cùng nhau đi về phía hoa viên sau Vương phủ.

Không thể không thừa nhận, hậu hoa viên của Ninh Vương phủ phải rộng lớn hơn nhà Trương thị nhiều, cũng đẹp hơn nhiều. Mặc dù Ninh Vương gia nằm trên giường không dậy nổi, nhưng vì để cho Ninh Vương phi thoải mái an thai, trên dưới Vương phủ cũng không dám lơ là, tất cả đều giữ vững cương vị của mình, cố gắng đặt tới chăm sóc tốt nhất cho Ninh Vương phi.

Trên đường nhỏ lát đá xanh, lá cây cũng sớm dọn không còn một mảnh, chân đạp lên, hình như còn có cảm giác mềm mại.

Nhìn Thái tử phi vụng về đỡ mình đi về phía trước, Ninh Vương phi khẽ mỉm cười nói: “Thái tử phi, thật ra thì mang thai cũng không phải chuyện lớn trời đất gì, không cần thiết phải cẩn thận như vậy. Về sau chớ muội mang thai, muội cũng không cần cẩn thận khắp nơi lúc nào cũng đề ý như thế, tất cả thuận theo tự nhiên là được rồi.”

Nghe nàng ta nói đến chuyện “Mang thai”, sắc mặt Thái tử phi biến hóa, trong lòng khó chịu giống như bị kim châm.

Quý Du Nhiên nhìn thấy, khỏe miệng khẽ cười, nhớ tới lần trước khi vào cung, Thái hậu vẫn còn nói riêng với nàng, vì sao Phượng Dục Minh và Thái tử đã thành thân hơn nửa năm rồi, trong hai phủ cũng không truyền ra tin tức.

Chuyện giữa nàng và Phượng Dục Minh Thái hậu biết rõ trong lòng. Cho nên cũng không nói thêm cái gì.

Chỉ có điều, Thái tử phi muội muội nàng ta... Chỉ sợ nàng ta phải gánh áp lực lớn đi. Bên ngoài có phu thê Quý Thúc vì địa vị vững chắc của nàng ta mà nát tâm, bên trong có Hoàng đế Hoàng hậu vì truyền thừa huyết mạch Hoàng thất mà tâm lực quá mệt mỏi, chỉ sợ nàng ta không ít lần bị Hoàng hậu kéo đi dạy dỗ.

Còn nhớ rõ đời trước, Thái tử phi vì mang thai, không biết khám bao nhiêu đại phu, thuốc cũng không biết đã uống bao nhiêu, nhưng chậm chạp không có hiệu quả. Trên dưới để đó nói bóng nói gió một đống lớn, có nói Thái tử phi không sinh được hài tử, cũng có nói có thể là vấn đề của Thái tử. Cuối cùng, Thái tử vì để chứng minh sự trong sạch của mình, dứt khoát không cho các mỹ nhân khác dùng thuốc, rất nhanh đã có nhiều mỹ nhân truyền đến tin tức tốt. Vì vậy, áp lực của Thái tử phi lớn hơn rồi, người cũng tiêu tụy không ra dáng gì.

Bây giờ trên mặt nàng ta đã có thể nhìn ra dấu vết tiêu tụy, chắc hẳn còn không lâu lắm, trong Đông cung sẽ truyền đến tin tức tốt của các mỹ nhân khác.

Haizzz! Khẽ thở dài trong lòng, đột nhiên cảm thấy, đời này của nàng ta còn xấu hơn đời trước nhiều.

“Tỷ tỷ, tỷ đang cười cái gì vậy?) Chẳng lẽ nói, tỷ cũng có tin vui?”

Đang suy nghĩ, đột nhiên giọng nói chua ngoa của Thái tử phi truyền đến.

Quay đầu nhìn lại, đã thấy muội muội nhà nàng cách Ninh Vương phi phóng đến ánh mắt phần hận về phía nàng, Quý Du Nhiên không khỏi co rúm người lại, không nhận được nghĩ tới không phải lần đó nàng ta biết chuyện nàng đánh tráo nước trà chứ? Chỉ có điều, suy nghĩ một chút thấy không đúng. Nếu đời trước họ không phát hiện ra, vậy thì đời này cũng không phát hiện ra mới đúng. Nên thân nhiên cười nói: “Không có! Ta và Vương gia đều cảm thấy còn chơi chưa đủ, tính toán qua mấy năm lại nói! Hơn nữa, bây giờ nhiệm vụ chủ yếu của ta là nuôi dạy tốt đệ đệ, những chuyện khác, chúng ta không vội.”

“Thật sao? Nhưng mà, hai người không vội, chỉ sợ Hoàng tử mẫu và phụ hoàng mẫu hậu gấp gáp! Hơn nữa tuổi hai người cũng không nhỏ.” Thái tử phi lạnh lùng nói.

Cho nên, có hai phu thê bọn họ tuổi lớn phủ đầu ở trên, Thái tử phi cho rằng phu thê hai người có thể tránh được một kiếp rồi hả? Trong lòng Quý Du Nhiên cũng bất giác hơi phát khò: Đời này, nàng đoán chừng vĩnh viễn sẽ không có được con của mình rồi. Chỉ có điều... Quay đầu lại liếc nhìn Phụng Dục Minh, trong lòng của nàng dễ chịu hơn khá nhiều. Chỉ cần có hắn ở bên cạnh, có thể sinh hay không cứ mặc cho số phận đi! Đợi đến ba mươi tuổi vẫn không có, nàng ôm một đứa trong Hoàng tộc tới nuôi dưỡng là được rồi.

Vốn định kích thích Quý Du Nhiên. Nhưng ai biết, nàng ta còn quay đầu lại nhìn nhau cười với Phụng Dục Minh, nàng ta đang biểu diễn cho mình thấy quan hệ phu thê bọn họ có nhiều hòa hợp sao? Thái tử phi hận đến muốn siết chặt quả đấm.

“A!” Ninh Vương phi lập tức hô nhỏ một tiếng, “Thái tử phi muội nhẹ một chút!”

“A, xin lỗi!” Lập tức phát hiện mình làm tổn thương đến nữ nhân có thai rồi, sắc mặt Thái tử phi trắng bệch.

Ninh Vương phi lắc đầu cười, chủ động cầm tay Thái tử phi lên, “Thái tử phi, ta thấy hôm nay tâm tình của muội không tốt, phụ hoàng mẫu hậu đã nói gì với muội rồi hả?”

Thái tử phi lập tức lắc đầu: “Không có!”

Phản ứng quá nhanh, giọng nói quá kịch liệt, rõ ràng giấu đầu hở đuôi.

Ninh Vương phi cũng không hỏi tới, chỉ vỗ vỗ mu bàn tay nàng ta: “Ta đã nói với muội, chuyện mang thai này, không gấp được, tất cả tốt nhất thuận theo tự nhiên. Giống như ta và Vương gia, không phải thành hôn nhiều năm như vậy rồi cuối cùng mới mang thai sao? Muội và Thái tử thành hôn còn chưa tới một năm, hai người vẫn còn trẻ tuổi, từ từ đi là tốt rồi. Quay đầu lại để ta nói một chút với mẫu hậu, để cho mẫu hậu đừng quá làm khó dễ muội.”

“Không cần.” Thái tử phi lạnh lùng từ chối, lửa giận trong lòng bộc phát.

Hôm nay nàng cũng không bằng lòng tới! Nhưng mà bị Hoàng hậu bức bách, nàng bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đã tới. Nỗ lực hơn nửa năm bụng vẫn không có động tĩnh, ăn nhiều thuốc như vậy cũng không thấy hiệu quả, nàng đã sắp vội muốn chết, Hoàng hậu biểu hiện còn thẳng thắn trực tiếp hơn, nhiều lần lạnh mặt tới hỏi nàng rốt cuộc có thể sinh hay không.

Bây giờ Ninh Vương phi mang thai, Hoàng hậu giống như chộp được cây cỏ cứu mạng, hai ngày ba bữa buộc nàng tới đây ngồi một lát, nói là cái gì mà cảm nhận được khí tức mang thai, cũng để cho nàng sớm ngày mang thai.

Nhưng mà, nàng đã tới nhiều lần như vậy, trong bụng vẫn không có tin tức. Ngược lại nhìn bụng Ninh Vương phi càng lúc càng lớn, nghe nàng ta mở miệng nói hài tử, còn có vẻ mặt phốt tỉnh giáo dục nàng nọ kia, trong lòng nàng cũng sắp phiền chết rồi!

Bây giờ lại còn thêm một Quý Du Nhiên chế giễu — cho dù nàng ta biểu hiện được nghiêm trang như thế nào, nàng ta chính là tới để chế giễu nàng đó!

Xem đi, bây giờ nàng ta còn mở miệng phụ họa: “Ta cảm thấy đại Hoàng tẩu nói rất đúng. Duyên phận giữa chúng ta và hài tử do ông trời định đoạt, cho nên thời điểm hài tử tới nhất định sẽ tới. Mọi việc đều không cần quá gấp gáp, thuận theo mệnh trời là tốt nhất. Dù sao bây giờ ta cũng không nóng nảy, vừa lúc bây giờ còn có thể học thêm chút gì đó từ chỗ đại Hoàng tẩu, về sau cũng học trộm chút phương pháp dạy hài tử, cũng tránh cho chờ đến ngày đó ta sẽ luống cuống tay chân, không biết phải làm sao mới đúng.”

“Còn không phải sao? Ta vốn cho rằng đời này trong số mệnh của ta không có hài tử rồi. Nhưng ai biết, hài tử này đột nhiên tới! Trước đó ta thật sự hoang mang lo sợ, làm gì cũng luống cuống tay chân, bây giờ mới tốt một chút rồi.” Ninh Vương phi vội vàng gạt đầu.

Hai nữ nhân bèn nhìn nhau cười, tình cảm rất hòa hợp.

Thái tử phi ở bên cạnh nhìn, cả người cũng sắp bị lửa giận hừng hực bao vây lấy.

Hai người bọn họ ngược lại nói thật nhẹ nhàng! Một đã mang thai, một người khác gả cho kẻ ngốc, kẻ ngốc này có thể sinh con hay không cũng là vấn đề đó! Nhưng nàng thì khác! Nàng là Thái tử phi, gánh chịu trách nhiệm kéo dài huyết mạch chính thống nhất của Hoàng tộc, nếu như nàng mãi không sinh ra nhi tử, không chỉ mất hết mặt mũi của mình, nếu như phía sau có người sinh ra nhi tử trước nàng, thậm chí chiếm cứ vị trí vốn thuộc về nhi tử của nàng, vậy nàng nên làm gì bây giờ? Địa vị của nàng sẽ không thể vững chắc!

Tức giận thấm vào đến từng tế bào toàn thân, cũng không dám phát tiết ra ngoài. Mà Ninh Vương phi và Quý Du Nhiên ở bên cạnh còn càng nói càng vui sướng, Ninh Vương phi còn cầm tay Quý Du Nhiên đặt lên bụng mình sờ một cái, Quý Du Nhiên kinh ngạc đến trợn to mắt lên: “Thật nha, hài tử thật sự đã tấu! Thật thú vị!”

“Đúng không?” Toàn thân Ninh Vương phi cũng tan mát ra hào quang hiền hòa của mẫu thân, quay đầu lại lại kéo tay Thái tử phi, “Nào, Thái tử phi, muội cũng sờ thử một cái xem.”

“Thôi đi!” Còn định kích thích nàng? Chẳng lẽ mấy ngày gần đây nàng bị kích thích còn chưa đủ sao? Thái tử phi khó chịu rút tay về.

“A!”

Ai ngờ, không biết có phải nàng dùng lực tay quá lớn không, thân thể Ninh Vương phi đột nhiên lắc lư một cái, dưới chân không vững, lắc lư mấy cái rồi nghiêng nghiêng té xuống.

“Trời!” Lúc này Thái tử phi cũng ngây ngốc —

Việc này, không phải do nàng làm hại chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Chương 68.1: Thời buổi rối loạn

“Hoàng tẩu cẩn thận!” Quý Du Nhiên thấy thế, cũng giật mình, lúc này nhào qua đỡ nàng ta.

Nhưng lực ngã xuống của Ninh Vương phi quá lớn, hơi sức trên tay nàng quá nhỏ, nên cũng chỉ có thể thoáng chậm lại tốc độ ngã xuống của nàng ta, cuối cùng vẫn là hai người cùng nhau ngã xuống đất.

“Ái phi!”

“Tỷ tỷ!”

Phượng Dục Minh và tiểu Sơn phía sau nhìn thấy, hai người cũng sắc mặt thay đổi lớn, vội vàng chạy tới.

Tỷ nữ phía sau cũng rít lên tiếng kinh hô, mọi người ùn ùn kéo đến.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy tất cả mọi người vây thành một đoàn, kêu người gọi người, đỡ nâng lên, chỉ có Thái tử phi ngơ ngác đứng đó, giống như bị sợ choáng váng.

Mà chờ tách các nàng ra đỡ dậy, Ninh Vương phi đã sấm sắc mặt trắng bệch, đôi tay không tự chủ che bụng: “Ta, ta đau bụng quá!”

Lập tức như một sấm sét giữa trời quang vang lên, mọi người mới vừa bình tĩnh một chút lại hoảng hốt, mấy người vội vàng chạy đi tìm Thái y, còn có mấy người luống cuống tay chân đỡ nàng trở về trong phòng.

Mấy người Quý Du Nhiên cũng vội vàng đuổi theo, nhưng mắt thấy Thái y đã sớm chờ ở trong phòng, bọn họ không tiện quấy rầy, nên chỉ chờ ở bên ngoài.

“Tỷ tỷ.” Khoảnh khắc cực kỳ lo lắng, dĩ nhiên tiểu Sơn đột nhiên lặng lẽ kéo nàng một cái.

Quý Du Nhiên cúi đầu: “Sao vậy?”

“Mới vừa rồi, khi Ninh Vương phi ngã xuống đất, đệ thấy được, thật ra thì Thái tử phi không làm gì nàng ấy cả, là nàng ấy tự mình ngã xuống.”

Cái gì!? Quý Du Nhiên không thể tin trọn to mắt: “Đệ nói có thật không?”

Tiểu Sơn khẽ gật đầu: “Khi Thái tử phi đẩy nàng ấy ra, bước chân nàng ấy vẫn còn ổn. Nhưng tiếp theo chỉ trong một cái chớp mắt, sau khi nàng ấy gọi ra, thân thể mới bắt đầu ngã ra sau, điểm này đệ nhìn thấy cực kỳ rõ ràng.”

Hắn xuất thân là con hát, phương diện quan sát này nhất định rất tốt. Quý Du Nhiên cũng không tin hắn sẽ lừa nàng, nhưng mà... Nếu như sự thật là như thế, Ninh Vương phi làm như vậy là vì cái gì? Giả họa Thái tử phi sao? Giữa các nàng có thâm thù đại hận gì? Hay là nói... Nàng ấy thấy Thái tử phi không sinh được hài tử, trượng phu của mình cũng do Hoàng hậu sinh ra, cho nên định đánh chủ ý muốn để cho hài tử của mình kế thừa ngôi vua? Gần đây nàng ngược lại vẫn nghe nói bụng Ninh Vương phi nhon, bên trong nhất định là nhi tử.

Vừa nghĩ như thế, lập tức không nhịn được giật mình một cái. Nếu sự thật là như vậy, Ninh Vương phi này không khỏi có ý nghĩ cũng quá kỳ lạ một chút? Cho dù Thái tử phi không sinh được, bên cạnh Thái tử không phải còn có nhiều mỹ nhân như vậy sao? Thái tử muốn có một nhi tử thân sinh cũng chưa phải thành vấn đề.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cho dù như thế nào, chuyện này đều không liên quan đến bọn họ. Nếu quả thật là vậy, thì cứ để cho bọn họ cắn nhau đi, cũng bớt phiền cho nàng rồi. Quý Du Nhiên âm thầm nghĩ, rồi đề thấp giọng nói: “Chuyện này đệ thấy được thì thấy được, về sau không được nhắc lại. Nhất là người ngoài, một chữ cũng không thể tiết lộ.”

“Đệ biết rồi.” Tiểu Sơn vội vàng gật đầu.

Đang nói, người trong Hoàng cung nghe được tin tức cũng phái người đi tới hỏi thăm tình hình. Không lâu lắm Thái y ra, bọn họ vội vàng nghênh đón hỏi. Lòng Thái y vẫn còn sợ hãi nói: “May mà Dật Vương phi kịp thời ra tay, cản một kiếp cho Vương phi. Bây giờ Vương phi chỉ bị kinh sợ, cộng thêm động thai khí, hạ quan đang định nấu thuốc cho Vương phi, tình đường thật tốt trong nửa tháng sẽ hết chuyện.”

Còn phải tình đường nửa tháng? Điều này nói rõ tình huống đã rất nghiêm trọng rồi!

Mọi người rối rít trong lòng cực kỳ run sợ, Quý Du Nhiên lặng lẽ quay đầu nhìn lại, đã thấy Thái tử phi giống như xa rồi quần chúng, một mình đứng ở đó, vẻ mặt cứng nhắc, ánh mắt tan rã, giống như cho tới bây giờ cũng không phản ứng kịp.

Nên cũng lùi lại nhìn lại, chỉ hỏi Thái y: “Bây giờ chúng ta có thể vào thăm Vương phi một chút không?”

“Có thể, chỉ có điều nhớ lấy nói khẽ giọng nói nhỏ nhẹ, thận trọng từ lời nói đến việc làm. Bây giờ thân thể Vương phi cực yếu, không chịu nổi một chút đã kích.”

“Được, ta biết rồi.” Quý Du Nhiên nói, theo người trong Hoàng cung tới đi vào.

Phía sau Thái tử phi cũng vô tri vô giác đi theo tới đây.

Đội đi vào trong phòng, quả nhiên nhìn thấy trên gò má của Ninh Vương phi vẫn còn trắng bệch phờ phạc, gần như không nhìn thấy bao nhiêu sắc máu, trên đầu theo như thường lệ lại cột một mảnh vải trắng, hình như trên trán lại còn thấm ra chút mồ hôi mỏng, một nha hoàn ngồi ở mép giường đang nhẹ nhàng lau sạch cho nàng.

Nhìn thấy bọn họ tiến vào, nàng vội vã nâng lên cười nói hết sức miễn cưỡng: “Các người đã tới? Thái tử phi, chuyện này muội không cần nhớ trong lòng, ta không sao.” Lại miễn lễ cho người Hoàng hậu Thái hậu phái tới, yếu ớt nói, “Các người trở về cứ một mực nói ta rất tốt, kêu mẫu hậu và Hoàng tổ mẫu không cần mắng Thái tử phi, Thái tử phi cũng chỉ vô tâm thôi, ta không trách muội ấy.”

Đã bị thương thành như vậy, vẫn còn tâm tâm niệm niệm giải vây vì người khác. Những người khác ở trong phòng này cũng nên bị cảm động đến hòng chứ? Thu khuôn mặt tái nhợt của nàng ta vào trong mắt, trong lòng Quý Du Nhiên lại đột nhiên buồn cười — Nàng ta nói như vậy, không phải giấu đầu lộ đuôi sao? Nàng ta đã thành ra như vậy rồi, người do Thái hậu Hoàng hậu phái tới sao lại không dám nói thật? Hơn nữa với những lời này của nàng ta... Cho dù không cần thận hỏi thăm tình huống cụ thể ngay lúc đó, tất cả mọi người đều không tự chủ nghĩ theo phương hướng Thái tử phi mưu hại hai nhi trong bụng nàng ta.

Tay chân bắt gác như hơi nhũn ra: Ninh Vương phi này, nhìn bề ngoài nàng ta dịu dàng hiền lương, nhưng trên thực tế chú ý trong bụng không ít! Ban đầu nàng có thể sống sót dưới tay nàng ta thật sự do đời trước tích đức rồi!

Nghe nàng ta nói như vậy, thân thể Thái tử phi lắc lư, lại như cũ rũ lông mi không nói gì.

Mấy người Vương công công cũng liên tục không ngừng gật đầu: “Đạ, chúng nô tài đã biết. Ninh Vương phi ngài nghỉ ngơi cho tốt đi, chúng nô tài cũng phải nhanh chóng trở về báo cho Hoàng hậu Thái hậu, tránh cho bọn họ lo lắng quá mức.” Rồi xoay người rời đi, trước khi đi còn ý vị sâu xa trộm dò xét Thái tử phi một cái.

Lần này, cuộc sống của Thái tử phi càng không dễ qua. Quý Du Nhiên nghĩ thầm, cũng không thật vui mừng như thế nào.

Nếu người ta phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, bọn họ cũng không tiện quấy rầy nhiều, lưu lại một lúc rồi đứng dậy cáo từ.

Mọi người cùng đi, lại là cùng đi. Cùng nhau ngồi lên kiệu đến hai xe ngựa ngoài sảnh, Quý Du Nhiên mắt thấy Thái tử phi vẫn đáng vẻ mắt hờn mắt vía như cũ, nên khó có được uyển chuyển khuyên nhủ một câu: “Muội muội người bớt buồn, không phải Thái y nói đại Hoàng tẩu không có chuyện gì sao?”

“Lần này chắc người hài lòng?” Ai ngờ, một câu nói này đã chọc tới tổ ong vỡ tổ, lúc này Thái tử phi phát tiết toàn bộ tất cả tức giận trong lòng về phía nàng, “Nhìn ta mắt mặt xấu hổ ở trước mặt người ngoài, người rất vui mừng đúng không? Biết trở về ta sẽ bị giáo huấn người rất hả hê đúng không? Quý Du Nhiên, ta nói cho người biết, kể cả ta bị giáo huấn, ta vẫn là Thái tử phi, người cái gì cũng không có! Bây giờ ta không có thai được, nhưng sớm muộn gì ta cũng sẽ sinh hạ tiểu Hoàng tử đấy! Nhưng mà người... Ai biết đời này của người còn có hy vọng không!”

“Người cần rồi!” Nghe vậy, Phượng Dục Minh tức giận tái mặt hét lên. Vừa định ra tay, Quý Du Nhiên ngăn hấn lại, “Vương gia, chàng đừng động, để cho ta tới.”

Lại ngửa mặt lên, cười lạnh: “Muội muội, người đã làm Thái tử phi lâu như vậy, sao vẫn không học được thông minh một chút? Chỉ bằng đầu óc ngu dốt như vậy của người, người cho rằng người sinh hạ Hoàng tử sẽ có chỗ đặt chân trong cung?”

“Người nói cái gì?” Thái tử phi đột nhiên lạnh mặt xuống.

Quý Du Nhiên tiếp tục cười lạnh, “Ta nói người ngốc! Nói người ngu! Ngu chết rồi! Đều do bị phụ mẫu người cưng chiều, cho đến bây giờ còn không

biết trời cao đất rộng. Người có thể lên vị trí Thái tử phi còn không phải toàn dựa vào mẫu thân người dốc hết sức lo liệu sao, bây giờ gả cho người rồi người vẫn không nắm được lòng của Thái tử, chỉ biết xuống tay với những người không liên quan, chỉ bằng người vậy, về sau có thể chấp chương hậu cung mẫu nghi thiên hạ? Sớm muộn gì cũng bị người bán còn giúp người ta đếm bạc!”

“Người!” Trong lòng đau lại còn bị nàng ta đâm thêm một nhát, Thái tử phi giận đến phát run, châu ngọc trên đầu cũng rung loạn theo, âm thanh trong trẻo, rất dễ nghe.

Quý Du Nhiên hừ nhẹ một tiếng: “Người cứ tiếp tục ngu xuẩn như vậy tiếp đi! Sớm muộn gì cũng có một ngày, ông trời không nhìn nổi cũng sẽ thu người về đấy!” Rồi kéo Phụng Dục Minh và tiểu Sơn, “Chúng ta trở về thôi! Về sau đừng tìm loại người ngu này giao thiệp, miễn cho bị lây bệnh ngu xuẩn của nàng ta!”

“Quý Du Nhiên, người!” Phía sau còn nghe được Thái tử phi cực kỳ tức giận hét to. Nhưng gần đây vốn bị Hoàng hậu mị mai gay gắt, mới vừa rồi lại bị chuyện của Ninh Vương phi dọa sợ đến mất hồn mất vía, bây giờ coi như bị Quý Du Nhiên mắng cho xối xả, phản ứng của nàng cũng bị chậm nửa nhịp. Khi nàng phản ứng kịp định mắng lại, mấy người Quý Du Nhiên đã chui vào trong xe ngựa đi rồi.

Nhất thời cả người run rẩy giống như lá rơi trong gió thu, lời nói đầy bụng đều không nói ra được. Lục Dao ở bên cạnh tới đây đỡ nàng, lại bị nàng tung một cái hất tay tới.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Chương 68.2: Thời buổi rối loạn

Phía bên kia, xe ngựa lắc lư ra khỏi Ninh Vương phủ, Phụng Dục Minh lập tức giơ ngón tay cái lên: “Ái phi, nàng rất lợi hại! Thái tử phi cũng bị nàng mắng khóc!”

Đó là bởi vì nàng ta vốn ngốc! Quý Du Nhiên trầm nghĩ tới trước kia khi ở nhà, nha đầu này ý vào cung chiều của phu thê Quý Thúc muốn làm gì thì làm, trừ nàng ra trên dưới toàn phủ không ai dám cãi lại ý tứ của nàng ta, cũng đã nuôi dưỡng thành tính tình nàng ta vô pháp vô thiên mất cao hơn đầu. Sau đó nàng ta lại muốn gả cho Thái tử, tiểu Trương thị và Quý Thúc lại hết sức lo liệu, hai người chấp tay đưa nàng ta lên ghế Thái tử phi. Nhưng ai biết, bản thân nàng ta đã lớn như vậy, vẫn còn như một hài tử không lớn thích mù quáng hồ đồ, mặc dù được Hoàng hậu dạy dỗ hiểu được chút thể thái nhân tình, nhưng đề có thể một mình sống sót ở trong hậu cung mà nói, khoảng cách vẫn còn kém xa. Khó trách cho tới bây giờ Thái tử vẫn không thân cận nổi với nàng ta. Đồi trước nàng ta có thể thuận buồm xuôi gió như vậy, tất cả đều bởi vì do có một cặp phụ mẫu tốt. Nhưng đời này... Quý Du Nhiên cười lạnh, đối với cánh tay đắc lực này, nàng theo thể tất yếu phải tháo xuống cho nàng ta!

“Chỉ có điều, tỷ tỷ, nàng ta là Thái tử phi! Tỷ mắng nàng ta, quay đầu lại nàng ta tố cáo với mấy người Hoàng hậu, cho tỷ “mang giày chặt” thì làm như thế nào?” Tiểu Sơn không hiểu được cong cong thẳng thẳng trong đó, trực tiếp biểu đạt lo lắng của hân ở trên mặt.

Quý Du Nhiên sờ sờ đầu hân: “Từ nhỏ đến lớn, nàng ta cho ta mang giày chặt đêm không xuê, ngày nào đó nàng ta không cho ta mang ta còn cảm thấy kỳ quái đấy! Về phần vấn đề tố cáo... Hôm nay nàng ta mới phạm phải chuyện ở đây, sau lại vẫn la lối om sòm, để nói Hoàng hậu nghe được trong lòng sẽ nghĩ như thế nào?”

“Cảm thấy nàng ta quá không biết nặng nhẹ, hơn nữa không biết hỏi cái.” Tiểu Sơn nói.

“Đúng vậy!” Quý Du Nhiên cười nói, “Cho nên, nếu như nàng ta còn chưa hoàn toàn đại đột, nàng ta sẽ không nói chuyện này cho Hoàng hậu.” Chỉ có điều, nói cho mẫu thân nàng ta biết là nhất định.

Nhưng cho dù chuyện chuyện tới bên chỗ tiểu Trương thị, đối với nàng mà nói cũng không sao — nếu ít ngày trước ngay cả mặt mũi Quý Thúc nàng cũng không cho, nữ nhân kia tính là thứ gì?

“Thì ra là như vậy.” Tiểu Sơn nhất thời hiểu được, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn cũng hiện lên ý cười, “Tỷ tỷ thật lợi hại! Thái tử phi... Nàng ta cũng đúng là quá ngu xuẩn.”

--- -----Ta là đường ranh giới Dịch phi tiết lộ bí mật-----

Sự thật chứng minh: Chuyện này quả nhiên không giải quyết được gì.

Sau khi hồi cung, Thái tử phi bị gọi vào trước mặt Hoàng hậu và Thái hậu, bị hai người thay nhau đấu tố một trận, rồi sau đó ịu xù làm đà điều trở lại Đông cung, nghe nói sa sút hồi lâu.

Quý Du Nhiên cũng bị Thái hậu triệu kiến, hỏi thăm cận kề chuyện xảy ra ngày hôm đó, Quý Du Nhiên cũng nói tất cả chi tiết không giấu giếm, nhưng lại không nói phát hiện của tiểu Sơn.

Thái hậu nghe, lại thờ dài thờ ngắn một trận: “Thái tử phi này tính tình thật xấu! Hoàng hậu thấy con bé chậm chạp không có bầu mới để cho con bé đi

đến chỗ Ninh Vương phi đánh chút không khí vui mừng, ai ngờ con bé trái lại ghen tỵ với Ninh Vương phi, còn muốn xuống tay với Ninh Vương phi! Đây chính là tăng tôn đầu tiên của ai gia, nếu hải nhi xảy ra chuyện, ai gia khẳng định đau lòng chết mất!”

A! Quý Du Nhiên sáng tỏ — nàng thiếu chút nữa đã quên rồi, hải tử trong bụng Ninh Vương phi chính là hải tử đầu tiên đòi kế tiếp của Hoàng gia. Như vậy, cho dù nó xuất hiện ở trong bụng của người nào, đây tất yếu sẽ nhận được cưng chiều của tất cả mọi người trên dưới trong Hoàng gia. Mà hiện nay, hải tử này suýt chút nữa gặp nạn, vậy càng mang đến trên dưới trong Hoàng tộc cùng một ý chí phẫn nộ. Nói như thế, Thái tử phi lần này sống sờ sờ rước lấy họa lớn.

Ah? Trong lòng nàng hơi hả hê là làm sao?

Quý Du Nhiên ngược khuôn mặt tươi cười lên: “Hoàng tổ mẫu, cũng không thể nói như vậy, Thái tử phi muội ấy thật ra thì cũng vô tâm.”

“Có thể xuống khí lực lớn như vậy với một người mang lục giáp *, còn có thể nói con bé vô tâm? Con bé chính là không có tim!” Thái hậu thở phì phò nói: “Trước kia Hoàng hậu hết lần này đến lần khác nói với ai gia rằng con bé thông minh lanh lợi, rất xinh đẹp, còn tính đầu ý hợp với Thái tử, ai gia mới đồng ý đổi thánh chỉ. Nhưng ai ngờ, vừa mới vào cửa, lại là tính khí đại tiểu thư nóng nảy không phân cao thấp với Bình Cố! Nhiều lần ở trước mặt ai gia con bé còn có thể lờ lởi, có thể thấy được chính là người không tìm không phổi. Dáng vẻ của con này, chẳng những chăm sóc tốt cho Dật Vương như vậy, còn có thể lúc nào cũng dụ dỗ cho ai gia vui vẻ như thế. Ngày đó càng thêm hữu dũng hữu mưu, cứu Ninh Vương phi ở thể nước lửa. Ai gia bị vô bên ngoài che mắt không thấy Thái Sơn, sớm biết như thế, cũng không nên tin lời Hoàng hậu, để con và Thái tử —”

(*) lục giáp: Chỉ người mang thai.

“Hoàng tổ mẫu!” Vội vàng cắt lời bà, Quý Du Nhiên cười khê nói, “Bây giờ không phải thật tốt sao? Con và Vương gia phu thê hòa thuận, con thích Vương gia, Vương gia cũng cưng chiều con, chúng con ngày ngày trôi qua nhân nhả tự tại. Ngài cũng biết tính khí con không tốt, con và Thái tử phi kế thừa chung huyết mạch, thật ra thì tính khí cũng tương tự. Nếu đến lượt con làm Thái tử phi, chỉ sợ bây giờ ngài lại hối hận sao không thay đổi để Thái tử cưới con.”

Thái hậu sửng sò, lại gật đầu, “Cũng đúng. Con làm phi tử của Dật Vương cũng rất tốt. Như bây giờ rất tốt, vẫn không cần thay đổi thì tốt hơn.”

“Còn không phải vậy sao?” Quý Du Nhiên cười cười, kéo Phượng Dục Minh qua, ba người cười cười nói nói, lại chọc cho bà lão nhân gia cười không ngậm miệng được.

Sau khi nói một lúc với Thái hậu, Quý Du Nhiên mới cùng Phượng Dục Minh cáo từ rồi đi.

Ra khỏi tam cung của Thái hậu, đi về phía trước mấy bước, một cung nữ bên cạnh Địch phi xuất hiện: “Dật Vương gia, Dật Vương phi, Địch phi cho mời.”

Vừa lúc, nàng cũng có chuyện muốn tìm Địch phi! Quý Du Nhiên vội vàng gật đầu: “Phiền toái dẫn đường.” Rồi lại đi tam cung của Địch phi.

Địch phi vẫn là đáng vẻ quyền rũ nhu nhược trước sau như một, một bộ váy xòe màu xanh nhạt làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay, vẻ điềm đạm đáng yêu xinh đẹp động lòng người. Vừa vặn thất Hoàng tử cũng ở đây, mẫu tử hai người đứng chung một chỗ, lại giống như tỷ muội ruột thịt, nhìn thấy mà Quý Du Nhiên tặc lưỡi liên tiếp.

Hai bên ra mắt, Địch phi sai khiến những người không có nhiệm vụ đi, cũng muốn để Phượng Dục Minh và thất Hoàng tử đi xuống chơi, nhưng làm gì Phượng Dục Minh cũng không chịu đi, kiên trì muốn ở lại bên cạnh Quý Du Nhiên.

Quý Du Nhiên liền nói: “Cứ để cho Vương gia lưu lại đi! Ta không có gì gạt chàng cả.”

“Ha ha, sớm nghe nói sau khi từ Ly Sơn về, Dật Vương gia và Dật Vương phi như hình với bóng, tình cảm phu thê càng thêm hòa thuận, vừa mới bắt đầu bốn cung còn không tin, bây giờ ngược lại tin rồi.” Địch phi ranh mãnh cười một tiếng, cũng ngoắc ngoắc tay với thất Hoàng tử, “Nếu Dật Vương lưu lại, vậy cũng để Kha nhi lưu lại đi! Tuổi Kha nhi cũng không nhỏ, chuyện trong hậu cung này cũng không cần thiết lừa gạt Kha nhi nữa.”

“Chuyện này không thành vấn đề!” Quý Du Nhiên gật đầu, vẫn nhìn thất Hoàng tử cùng nhau cười một tiếng.

Mất thấy bọn họ chung đụng dung hòa, Địch phi cười thầm, sau khi mọi người ngồi xuống chỗ của mình, Địch phi liền hỏi: “Ngày đó Thái tử phi và Ninh Vương phi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nghe nói Thái tử phi đẩy ngã Ninh Vương phi ngay trước mặt mọi người? Nàng ta không đến nỗi ngu xuẩn như vậy chứ!”

Quả nhiên bây giờ đều chăm chú vào chuyện này! Quý Du Nhiên cười nói: “Không đến nỗi ngu xuẩn như vậy, nhưng mà gần như rồi.” Rồi nói chuyện xảy ra ngày hôm đó một lần, lần này tăng thêm quan sát của tiểu Sơn.

Địch phi nghe xong, lúc này sáng tỏ gật đầu: “Thì ra là như vậy.”

Quý Du Nhiên lại nhủ mảy: “Ta không hiểu rõ, hành động lần này của Ninh Vương phi là có ý gì? Coi như hãm hại Thái tử phi, nhưng chuyện này có ích lợi gì cho nàng ta? Hoàng thượng cũng đã định ra Thái tử rồi, không có khả năng sẽ phế Thái tử đi, truyền ngôi vị Hoàng đế cách qua đời chúng ta trực tiếp tới đời sau chứ?”

“Cái này cũng chưa chắc!” Địch phi cười thần bí, “Kể từ sau khi từ Ly Sơn trở lại, Hoàng thượng giống như biến thành người khác vậy, động một chút là phát giận. Cộng thêm gần đây chiến sự biên cương khẩn trương, phe ta liên tiếp thất bại, Hoàng thượng càng thêm nóng nảy, nên mắng Thái tử rất nhiều

lần, nhìn đáng vẻ là bất mãn với Thái tử. Cộng thêm từ khi Thái tử thành hôn đến nay bụng Thái tử phi vẫn không có động tĩnh, chuyện này lại thêm một lý do để mắng. Nghe nói bây giờ Hoàng hậu đã bắt đầu thu xếp cho Thái tử thêm một nhóm mỹ nhân dễ sinh, bây giờ chỉ cần có thể sinh ra một hài tử báo lên là được. Ai ngờ hành động lần này lại chọc giận Hoàng thượng, bị Hoàng thượng mắng to không thể tùy ý lẫn lộn huyết thống Hoàng thất. Vì vậy, có người đoán, có phải đây là điềm báo trước Hoàng thượng có quyết định thay đổi Thái tử không?”

Hóa ra là như vậy? Trước mắt Quý Du Nhiên thoáng chốc rõ ràng, “Nhưng mà, Hoàng hậu sinh ra hai nhi tử, bây giờ Ninh Vương gia đứng lên cũng không nổi rồi, chỉ có một Thái tử hoàn hảo vô khuyết, bọn họ còn có thể thay đổi lập ai làm Thái tử?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Chương 68.3: Thời buổi rối loạn

“Cho nên có người suy đoán có phải là hài tử trong bụng Ninh Vương phi không!” Dịch phi khẽ mỉm cười, “Kể từ sau khi bụng nàng ta thành hình, đại phu phụ khoa trong cung gần như đều đi bắt mạch cho nàng ta, tám chín phần mười đều nói rằng là một tiểu Hoàng tôn, Hoàng thượng Thái hậu vui mừng chết đi được!”

“Nhưng như vậy cũng không quá đáng tin!” Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói, Dịch phi gật đầu, “Đúng là không đáng tin cậy. Nhưng mà, có người tin, cũng sẽ suy nghĩ về phương hướng kia. Cho nên, cũng không ngăn nổi có người động thủ trước.”

“Nói như thế, động thủ trước là Ninh Vương phi?”

“Chuyện này nói không chừng.” Dịch phi nhẹ nhàng lắc đầu, “Cũng có thể do Ninh Vương phi nhìn ra lòng dạ xấu xa của Thái tử phi, nên muốn đánh đòn phủ đầu. Dù sao lúc ấy người ở ngay bên cạnh, lấy giao tình của người và nàng, sẽ không bỏ mặc.”

Cho nên nói, nàng bị coi là con tốt rồi? Trong lòng nhất thời có cảm giác bị người đẩy mạnh vào trong hố, cảm thấy không vui, Quý Du Nhiên bĩu môi, “Nói thật, hiện giờ ta hơi sợ nàng ta rồi.” Trước kia vẫn chỉ đề phòng nàng ta một chút mà thôi, nhưng nay chuyện này vừa ra, nàng thật sự bắt đầu sợ. Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, mặt hồ cười là một loại tồn tại kinh khủng nhất.

“Nàng ta ngược lại không có gì đáng sợ, ít nhất sẽ không làm gì người.” Dịch phi lạnh nhạt nói, “Bây giờ đối tượng đối phó chủ yếu của nàng ta là Thái tử phi, Thái tử phi nhìn không vừa mắt nhất cũng chính là nàng ta. Tiếp đó, chúng ta chỉ cần nhìn hai nàng đấu đá là được. Cuối cùng cho dù ai thua ai thắng, đều là chuyện của bản thân họ, không liên quan gì đến chúng ta.”

Ha ha, vậy cũng đẹp mắt! Đấu tranh bên ngoài không khai mào lên, bây giờ đến phiên bên trong bọn họ đấu tranh nội bộ. Chỉ sợ Hoàng hậu nương nương sẽ bị khó cả đôi đường rồi, môi hồ rãnh lạnh, d1en d4nl 3q21y d0n một là nhi tử đầy đủ không sút mẻ của bà, một là tôn tử sắp ra đời của bà, giúp bên nào cũng không được. Nhưng nếu như không giúp — “Nếu như không có người ngoài giúp đỡ, lấy đầu óc của Thái tử phi, chỉ sợ rất khó không bị nàng ta ăn đến gấc gao.” Quý Du Nhiên khẳng định nói.

“Cái đó đúng.” Trong lòng Dịch phi có sự cảm thông gật đầu, “Gia giáo của Ninh Vương phi quá nghiêm, hơn nữa nàng ta được bồi dưỡng giống như Thái tử phi. Nếu như không phải bởi vì Ninh Vương nhiều bệnh yếu ớt, nàng ta khẳng định đã sớm ngồi vững vàng cái ghế Thái tử phi.”

“Còn có chuyện này.” Quý Du Nhiên ngập ngừng cả người.

Dịch phi cười nhẹ, “Đó cũng là chuyện của hai mươi năm trước, người không biết cũng bình thường, ta cũng chỉ nghe nói! Nghe nói ban đầu Hoàng hậu có thai, Thái y theo bụng bầu cũng chẩn đoán cũng là một nhi tử, Hoàng thượng Thái hậu mừng rỡ, Hoàng hậu cũng cười nhẹ nhàng mỗi ngày. Lúc ấy bà ta và nhi nữ Dịch Thái phó giao hảo, lúc đó nhi nữ Dịch Thái phó mới lập gia đình, hai người đã hẹn trước nếu như nhi nữ Dịch Thái phó sinh hạ nữ nhi, thì cho hai nhà kết làm bách niên chi hảo *. Sau đó, nhi nữ Dịch Thái phó quả thật sinh hạ nữ nhi, chính là Ninh Vương phi bây giờ. Nhưng mà, Ninh Vương vừa mới sinh ra đã bị Thái y kết luận sinh ra vốn kém cỏi, cần điều dưỡng nhiều. Một lần điều dưỡng chính là bao nhiêu năm như vậy, nhưng nhi nữ Dịch Thái phó vẫn ôm lấy lòng tin chuyện Ninh Vương gia lên làm Thái tử, nên từ nhỏ đã hết lòng dạy dỗ nữ nhi, dạy tất cả chuyện Thái tử phi nên làm cho nàng. Nhưng mà, ai ngờ sau đó Hoàng hậu lại sinh hạ Thái tử bây giờ, so sánh với Ninh Vương gia, Thái tử đương nhiên càng có thể đảm nhiệm vị trí Thái tử. Cho nên, Hoàng thượng đã hạ chỉ sắc phong Thái tử. Mẫu thân Ninh Vương phi nghe xong, muốn khuyên Hoàng hậu sửa phong Ninh Vương phi làm Thái tử phi, cũng tích cực mang theo Ninh Vương phi chạy vào cung, dù sao Ninh Vương phi cũng lớn hơn Thái tử ba tuổi. Nhưng mà, khi đó Hoàng hậu đã sớm cùng với phu nhân của Quý Tướng — cũng chính là mẫu thân của người — có quan hệ tốt rồi, cũng định ra chuyện hôn sự cho hai hài tử, cho nên chết không nổi giọng, vẫn còn sau khi Ninh Vương phong Vương thì khiến Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn. Vì chuyện này, nhi nữ Dịch Thái phó không nói chuyện với Hoàng hậu ước chừng một năm.”

(*) Bách niên chi hảo: Gắn bó suốt đời, ý chỉ kết thành phu thê.

Khó trách. Nàng đã nói ban đầu đã cảm thấy Ninh Vương phi có khí độ bất phàm, mặc dù nhìn như bằng lòng bình thản, nhưng có lúc lại khiến cho nàng có cảm giác bất ngờ.

“Hơn nữa —” ngừng một chút, Dịch phi tiếp tục nói, “Thời điểm mới bắt đầu, Ninh Vương phi cũng không để ý Ninh Vương gia như bây giờ. Sau khi được Hoàng hậu khuyên nhủ cảm hóa, sau đó mẫu thân nàng ta cũng nói ra nói vào mới chậm rãi tiếp nhận thực tế. Chúng ta đều cho rằng nàng ta đã

chấp nhận hiện thực, thật sự không nghĩ đến, thì ra trong bụng nàng ta vẫn mười năm như một ôm tức đầu!

Haizzz!

Nghe vậy, Quý Du Nhiên chỉ có thể thở dài. Nữ nhân có thể gả vào trong Hoàng gia, quả nhiên mỗi một người đều không dễ chọc. Dưới các nàng ấy làm nổi bật, nàng cảm thấy mình giống như một con tôm tép nhãi nhép, hoàn toàn không lên được mặt bàn.

“Đã như vậy, ta vẫn tiếp tục giấu tài đi! Sống phóng túng mỗi ngày với Vương gia nhà ta là được.” Những chuyện khác, bọn họ vẫn không nên nhúng ta vào thì tốt hơn.

“Đây cũng chính là điều ta muốn nói với ngươi!” Dịch phi vội vàng gạt đầu, “Hôm nay ta đặc biệt bảo ngươi tới đây, chính là muốn ngay mặt nói cho ngươi biết: Giữa Thái tử phi và Ninh Vương phi còn có một trận phải đánh, ta nghĩ Ninh Vương phi sẽ kéo ngươi vào nhóm. Còn ngươi, thỉnh thoảng qua thăm nàng ta một chút thì có thể, nói chuyện phiếm với nàng ta, đây là nhất định. Về phần cái khác, nàng ta nói gì ngươi gạt đầu là được, nhưng tuyệt đối không thể tham dự quá sâu. Chỉ cần hải tử trong bụng nàng ta yên ổn sinh hạ, cả đời nàng ta có thứ dựa vào, nhưng ngươi không thể. Hơn nữa, gần đây, Hoàng thượng tức giận càng lúc càng lớn, ta cũng không dám dễ dàng xuất hiện bên cạnh Hoàng thượng. Ngươi và Dật Vương gia càng thêm không thể chọc giận Hoàng thượng vào lúc này. Vì kế hoạch hôm nay, chính là ru rú trong nhà, chỉ sống qua ngày là được.”

“Ta hiểu.” Quý Du Nhiên gạt đầu, “Đúng rồi, về chuyện biên cảnh, ta nghe nói muốn nghị hòa rồi, là thật sao?”

“Có bảy tám phần xác định. Biên quan chiến đấu khổ sở, tướng sĩ đã sắp chịu không nổi, nghe nói lương thảo cũng hơi cung ứng không được, huống chi nghị hòa là do bên kia chủ động đưa tới, vậy cũng coi như cho chúng ta một bậc thang đi xuống. Một nửa thần tử trong triều cũng mang thái độ đồng ý, còn dư lại có phản đối, vẫn có đang nhìn ngó. Chỉ có điều, ta nhìn thái độ của Hoàng thượng, cũng có khuynh hướng đồng ý. Nhưng mà, nếu như nghị hòa, thì sẽ liên lụy đến vấn đề hòa thân, hiện giờ công chúa vừa đủ độ tuổi chỉ có Bình Cố, nhưng tính tình Bình Cố không được, gả nàng đi qua chỉ sợ sẽ gia tăng hiểm khích hai nước. Bây giờ, Hoàng thượng đã phái người đi hỏi nữ nhi vừa độ tuổi của quan viên tam phẩm trở lên trong triều rồi.”

Quả nhiên! Nàng đoán không sai. Quý Du Nhiên vội vàng thở phào nhẹ nhõm: “Được, ta biết rồi. Hai ngày nay ta sẽ ngoan ngoãn.”

“Biết là tốt rồi.” Nói xong, Dịch phi đứng dậy, tự nắm tay Quý Du Nhiên, “Hai ngày gần đây để cho Kha nhi đến phủ ngươi chơi đi! Không khí trong Hoàng cung quá dè dặt, tất cả mọi người đều lo sợ bị Hoàng thượng bắt lỗi mắng.”

“Được!” Quý Du Nhiên cười nói.

Lời đã nói xong, nàng lập tức cùng Phụng Dục Minh ra ngoài, vội vàng trở lại Dật Vương phủ.

Trước khi vào cửa, nàng còn tự cân nhắc mấy ngày nay phải rớt cổ ở nhà, bình tĩnh hòa nhã vài ngày nữa, không có việc gì cũng không cần tức giận. Nhưng mà, vừa mới vào cửa, lập tức phát hiện không khí trong phủ rất quỷ dị, Lý ma ma vội vàng ra đón, trên mặt còn mang theo vài phần kinh hoàng: “Vương gia Vương phi trở lại? Nhanh đi vào trong nhà nghỉ ngơi đi! Nô tỳ cho người chuẩn bị nước trà trước.”

“Chẳng lẽ các ngươi vẫn không chuẩn bị nước trà sao?” Quý Du Nhiên lạnh giọng hỏi.

Lý ma ma ngăn ra, vội vàng nâng khuôn mặt tươi cười lên: “Đương nhiên là có! Nô tỳ vừa rồi nói sai rồi, nô tỳ lập tức cho người bưng nước trà lên!” Rồi xoay người chạy như trốn.

“Từ từ!” Quý Du Nhiên vội vàng gọi bà ta lại.

Lý ma ma lập tức quay đầu lại, “Vương phi, ngài còn phân phó gì không?”

“Ma ma, có phải trong phủ xảy ra chuyện gì không?”

“Không có!” Lý ma ma tỏ vẻ mê man lắc đầu.

Nhưng mà, nhìn biểu hiện khác thường của bà ta, dáng vẻ như vậy giống như không có chuyện gì sao? Hơn nữa, ngày thường đều là Bình công công tới đây nghênh đón bọn họ, hôm nay Bình công công đi đâu? Tại sao lại đột nhiên đổi thành bà ta?

Lòng Quý Du Nhiên trầm xuống: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nói mau, Bình công công đâu?”

“Đúng vậy, xảy ra chuyện gì?” Phụng Dục Minh hình như cũng nhận thấy được tình huống rất không bình thường, đi theo lớn tiếng nói. Vừa nói, hần còn vừa nhìn ngó chung quanh, “Tiểu Hắc đâu? Các ngươi giấu nó ở chỗ nào rồi hả? Mau gọi nó ra ngoài! Bốn Vương muốn chơi cùng nó!”

Nghe thấy lời ấy, Lý ma ma lại run run, trong đôi mắt già nua cuối cùng rơi xuống hai giọt nước mắt vẫn đục: “Vương gia, ngài đừng tìm, tiểu Hắc nó, nó đã không có ở đây!”

“Ngươi nói cái gì?” Quý Du Nhiên hoảng hốt, Phụng Dục Minh trực tiếp ngăn cả người.

Lý ma ma lau một đồng lệ: “Chuyện này nô tỳ vốn định chờ thu thập xong sẽ nói tỉ mỉ với Vương gia, nhưng ai biết... Còn chưa chuẩn bị xong, Vương gia ngài đã trở lại rồi!”

Nô tỳ chờ... Nói cách khác, là thêm vài người.

Sắc mặt Phụng Dục Minh tái nhợt, ngây ngốc lắc đầu: “Không thể nào! Tiểu Hắc nó làm sao lại chết? Ngươi gạt người!”

Quý Du Nhiên lạnh giọng hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Bây giờ tiểu Hắc đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Chương 68.4: Thời buổi rối loạn

“Nó... Ở bên chỗ phòng bếp.”

Vừa dứt lời, Phụng Dục Minh đã như một làn khói quét qua bọn họ, ngay lập tức không thấy bóng dáng.

Quý Du Nhiên vội vàng đuổi theo.

Chờ đến bên chỗ phòng bếp, quả nhiên phát hiện ở đó đã sớm chật ních rất nhiều người.

Nhìn thấy Phụng Dục Minh tới đây, bọn họ không kịp né tránh, chỉ có thể né qua một bên quầy xuống đất hành lễ.

Chỉ có điều, Phụng Dục Minh cũng không có tâm tình để ý tới nhiều như vậy. Bởi vì, sự chú ý của hắn đã bị một đồng vụn vật gì đó hoặc đỏ hoặc đen ở trước mắt hấp dẫn.

“Tiểu Hắc!” Vừa bắt đầu đã sững sờ tại chỗ, Nhưng lúc thấy rõ cái đuôi màu đen bù xù, trong nháy mắt hắn ý thức được đây là cái gì, nhất thời thân hình vụt qua, tuyệt vọng kêu thành tiếng.

“Vương gia!” Binh công công quả nhiên ở đây.

Khi nhìn thấy Phụng Dục Minh xuất hiện. Lão cũng bị sợ hết hồn, vội vàng đứng lên, nhưng đôi tay tràn đầy máu tươi, trên người cũng dính vào không ít vết máu, xem ra nhìn thấy mà ghê.

Sau đó Quý Du Nhiên chạy tới, vừa nhìn thấy như thế, nhất thời trong dạ dày cuộn cuộn một trận, vội vàng lôi khăn tay ra che miệng lại không dám nhìn thêm nữa. dĩn~d@n`l3q21y'd0n

“Tiểu Hắc! Tiểu Hắc!” Sau khi lắc lắc mấy cái, Phụng Dục Minh vội vàng chạy tới, hai chân mềm nhũn, té quỵ xuống đất, nước mắt nhất thời tí tách tí tách rớt xuống.

Quý Du Nhiên từ từ đến gần, lặng lẽ liếc mắt nhìn, nhất thời trong dạ dày lại lẫn lộn một trận, đồng thời trong lòng cũng kinh hãi — là ai tàn nhẫn như vậy? Lại lột da gỡ xương, thịt trên người cũng bị cắt thành từng mảnh nhỏ! Máu chảy ròng ròng ném ở chỗ này.

Ngay sau đó trong lòng cũng không khỏi dâng lên nỗi đau thương: Tiểu Hắc, một con chó thông minh như vậy, khi trước đã cứu nàng một mạng, bây giờ lại...

“Vương gia, ngài đừng khóc. Con chó này không phải tiểu Hắc.” Mắt thấy Phụng Dục Minh khóc lớn không ngừng, Binh công công vội vàng khuyên nhủ.

Phụng Dục Minh lau nước mắt, “Nó chính là tiểu Hắc! Bỏn Vương nhận ra cái đuôi của nó!” Nói xong, một tay ôm lấy da con chó vào ngực, không để ý tới máu chó làm dơ quần áo của hắn.

Binh công công nhất thời không có lời nào để nói, chỉ có thể chờ mong chuyển hướng nhìn sang phía Quý Du Nhiên.

Bây giờ, nàng có thể như thế nào? Cần phải biết con chó này ở trong lòng Phụng Dục Minh có sức nặng không phân biệt cao thấp với nàng đó! Quý Du Nhiên kêu thầm trong lòng, nhưng vẫn đi tới nâng vai Phụng Dục Minh lên: “Vương gia.”

“Oa, ái phi!” Phụng Dục Minh lập tức xoay người, gào lên một tiếng rồi ôm da chó chui vào trong ngực nàng.

Ặc...

Chóp mũi có thể ngửi thấy mùi máu chó mới mẻ làm gay mũi, xiêm áo nàng mới làm chắc cũng bị hắn làm dấy bẩn. Quý Du Nhiên khẽ nhủ mảy, nhưng lập tức ôm lấy hắn, vỗ nhẹ lên sau lưng hắn: “Đừng khóc, bớt đau buồn đi.”

“Hu hu hu, ái phi, tiểu Hắc nó chết rồi, nó bị người giết chết!” Phụng Dục Minh không nghe thấy, chỉ một mực ở trong ngực nàng khóc không thôi.

Bây giờ, không cho hắn phát tiết ngược lại không tốt. Quý Du Nhiên không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng ôm lấy hắn, mặc hắn ôm da chó khóc lớn kêu lớn, khóc ít nhất nửa canh giờ, hắn mới khóc mệt mà ngủ thiếp đi.

Quý Du Nhiên cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cho người khiêng Phụng Dục Minh về.

Bình công công vội vàng đi tới: “Vương phi, vậy tiểu Hắc?”

Nhìn thi thể tiểu Hắc chịu khổ bị phân thây, Quý Du Nhiên cắn cắn môi: “Ghép nó lại, tìm một chỗ chôn đi!” Thế nào cũng phải để cho con chó trung thành bảo vệ chủ nương này toàn thây mới được.

“Đạ, nô tài biết rồi.” Bình công công vội nói, lúc này Quý Du Nhiên mới trở về phòng, vội vàng để cho người múc nước tắm, rửa sạch mùi máu tanh trên người.

Tắm xong ra ngoài, nàng lại nghe tiếng khóc vụn vặt. Vội vàng chạy tới nhìn, thì ra Phụng Dục Minh đang ngủ nức nỏ, trong miệng vẫn không quên gọi tên tiểu Hắc.

Lòng không khỏi nhéo chặt, nàng dịch tốt góc chăn cho hắn, nắm tay của hắn dịu dàng khuyên nhủ mấy câu, cho đến khi hắn dừng khóc thút thít mới buông tay ra quay đầu lại nói: “Kêu Thái Bình, Bình công công, còn có Lý ma ma đến!”

Rất nhanh, ba người đã đến, Quý Du Nhiên cũng không nói nhảm, trực tiếp nói thẳng: “Các người biết ta gọi các người tới là vì cái gì.”

Ba người vội vàng quỳ xuống đất: “Xin Vương phi thứ tội! Nô tài trông coi không nghiêm, để cho con chó cung của Vương gia bị người giết chết, xin Vương phi giáng tội!”

“Ta gọi các người tới cũng không phải nghe các người nói những lời vô dụng này!” Quý Du Nhiên quát khê, “Bây giờ các người phải nói với ta, rốt cuộc là ai có thâm thù đại hận lớn đến như thế với tiểu Hắc, lại làm như vậy với nó!”

“Cái này... Tiểu Hắc cho tới bây giờ đều đi theo Vương gia cùng nhau chơi đùa. Khi không cùng Vương gia chính là do gã sai vật thiếp thân của Vương gia Thạch Đầu phụ trách chiếu cố nó. Tình cảm của Thạch Đầu với tiểu Hắc cũng rất tốt, chắc không đến nỗi hạ độc thủ như vậy với tiểu Hắc.” Bình công công vội nói.

“Bây giờ ta không muốn nghe từng người các người phân tích là ai xuống tay được. Ta chỉ muốn biết, là ai to gan như vậy, dám giết cả con chó cung của Vương gia, còn là thủ pháp tàn nhẫn như vậy!” Quý Du Nhiên nhỏ giọng kêu. Mới vừa rồi còn cảm thấy buồn nôn, nhưng bây giờ nghĩ đến tình trạng thảm hại của tiểu Hắc, nàng trừ đau lòng chính là tức giận, bây giờ chỉ muốn lời đầu sỏ gây nên tới ngũ mã phanh thây! Phụng Dục Minh đáng thương, bị thực tế tàn khốc đã kích thành như vậy, chắc hẳn mấy ngày nữa sẽ buồn buồn không vui.

“Cái này... Nô tài thật sự không biết! Hôm nay Thạch Đầu xin nghỉ đi về nhà, tiểu Hắc giao cho một gã sai vật khác Thạch Mặc trông nom, nhưng Thạch Mặc không quản được nó, tiểu Hắc nhảy nhót trước mặt hắn không lâu đã không thấy tăm hơi. Hắn tìm khắp nơi không được, cuối cùng cũng phát hiện ra thi thể tiểu Hắc ở phía sau phòng bếp.” dieendaaneequydonn

“Vậy Thạch Mặc này đâu?” Quý Du Nhiên hỏi.

“Hắn... Sau khi biết tiểu Hắc chết, không mặt mũi nào đối diện với Vương gia, cho nên đục cột tự vẫn.”

Quý Du Nhiên nhất thời trầm mặc xuống.

Rất tốt, đằng trước Dịch phi vừa mới dạy dỗ nàng trong khoảng thời gian này phải ổn định, quay đầu lại trong phủ đã xảy ra án mạng. Hơn nữa nhân chứng liên quan đã không có ở đây. Lần này, nếu như nàng hạ lệnh nghiêm chỉnh điều tra kỹ, nhất định phải tìm ra hung thủ, thế tất yếu sẽ quấy Vương phủ một trận long trời lở đất. Đến lúc đó, chuyện nhất định sẽ lan truyền ra ngoài. Lại còn vì một con chó... Người ngoài không hiểu được tình cảm giữa Phụng Dục Minh và tiểu Hắc, ngược lại sẽ trách cứ bọn họ vì một con chó mà làm chậm trễ nhiều mạng người. Hơn nữa nếu có người có tâm đưa lời tới trước mặt Hoàng thượng, lấy tính khí hơi chút lại nổ pháo hiện này của Hoàng đế, chỉ sợ bọn họ sẽ bị tẩm tới hung hăng khiển trách một trận.

Nhưng mà, chẳng lẽ cứ như vậy sao? Không được! Cho dù nàng chịu dung túng lần này, Phụng Dục Minh khẳng định sẽ không chịu! Chỉ cần nghĩ tới đáng về đau lòng vừa rồi của Phụng Dục Minh, một chút ý tưởng mềm mỏng của nàng lập tức kiên định.

“Vương phi.” Lúc này, Thái Bình đột nhiên mở miệng.

Lúc này tâm lý Quý Du Nhiên thả lỏng! Chỉ cần có nàng ta mở miệng, chuyện kia nhất định có biện pháp giải quyết! Nên vội vàng nhìn sang: “Chuyện gì?”

“Vừa rồi nô tỳ đã quan sát, da tiểu Hắc bị lột ra đầy đủ, xương thịt cũng hoàn toàn chia lìa, không có dính liền bao nhiêu, vì vậy có thể phán đoán, kỹ thuật đao công của người kia khẳng định cực tốt.”

Quả nhiên! Quý Du Nhiên vội vàng mở to mắt: “Nói cách khác, người kia chính là một đồ tể?”

“Cũng có thể là đầu bếp của Vương phủ.” Thái Bình nói, “Bởi vì nô tỳ cũng quan sát kỹ, trong thịt tiểu Hắc bị cắt cũng không có bao nhiêu tia máu, nói cách khác, nó bị lột sống.”

Nghe vậy, trong lòng Quý Du Nhiên chấn động mạnh! Đột nhiên tức giận cuộn cuộn.

“Vậy là ai!” Người nào ác tâm như vậy? Róc xương lóc thịt một con chó thì thôi đi, lại còn lột sống?

“Hon nữa, nếu như còn sống mà bị hấn bắt được, nô tỳ cảm thấy, người kia nhất định hết sức quen thuộc với tiểu Hắc.”

Nói đến đây, phạm vi phong tỏa đã nhỏ lại rất nhiều. Trong lòng Quý Du Nhiên lập tức hiện lên một người, nhưng còn chưa nói ra miệng, Thái Bình lại lắc đầu, “Không thể nào là Từ Tô.”

“Tại sao?”

“Hôm nay nàng ta vẫn quần lầy nô tỳ, không có thời gian sức lực để ra tay.”

“Nhưng mà nàng có thể quần lầy người, không để cho người có cơ hội nhìn thấy, để cho đồng bọn của nàng ta xuống tay?” Quý Du Nhiên hỏi.

Thái Bình tỏ vẻ khen ngợi, “Cũng có thể có suy đoán này.”

Vì vậy, hai người đều không hẹn mà cùng nghĩ đến một cái tên — Thanh Khâm!

Ban đầu các nha đầu cùng Hồng Tụ được Hoàng hậu nương nương đưa vào Vương phủ, sau khi Hồng Tụ chết, nàng ta chính là thủ lĩnh của đám nha đầu kia rồi. Hon nữa đến nay nàng ta chính là vẫn có lui tới với Từ Tô.

Quý Du Nhiên lập tức hạ lệnh: “Bắt Thanh Khâm tới cho ta!”

“Còn nữa, Vương phi, nô tỳ cảm thấy, ngài tốt nhất cũng kiểm tra và tịch thu phòng ở của những người làm bếp, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.” Thái Bình lại nói.

Quý Du Nhiên gật đầu: “Nghe lời người!”

“Chỉ có điều —” Ngay sau đó, Thái Bình lại chậm rãi nhả ra một câu, “Nô tỳ đột nhiên nghĩ đến một chuyện.”

“Cái gì?”

“Người kia giết chết tiểu Hắc, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, nói không chừng không phải bởi vì hận tiểu Hắc, mà hận chủ nhân của nó. Khi giết chết tiểu Hắc, coi như là giết chết chủ nhân của nó. Vừa lúc có thể trả thù cũng thị uy với chủ nhân của tiểu Hắc.”

Nghe thấy lời ấy, Quý Du Nhiên đột nhiên sững sờ, trước mắt hiện lên một khuôn mặt nam nhân nho nhã lịch sự.

“Còn có. Nếu như nô tỳ đoán không lầm, chuyện hôm nay chỉ là một cảnh cáo nho nhỏ mà thôi. Ngay sau đó, hấn còn có thể tệ hơn.”

Một câu nói thần nhiên nhật nhõ, thành công để cho nàng giống như rơi xuống vực sâu, cả người phát rét.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Chương 69.1: Hồng nhan giận dữ

Rất nhanh, Thanh Khâm bị đưa đến.

Đời trước, lực chú ý của Quý Du Nhiên vẫn đặt trên người Hồng Tụ và Từ Tô, chưa bao giờ chú ý tới nàng ta quá nhiều. Đời này mặc dù biết từ trước đến nay nàng ta cấu kết với Từ Tô, thỉnh thoảng truyền ra ngoài tin tức gì đó, nhưng trong lòng biết nha đầu này cũng chỉ có khả năng này, nàng liền bỏ qua nàng ta.

Dù sao trong Vương phủ không thể không có nhân thủ nằm vùng của Hoàng hậu nương nương, thay vì diệt nàng ta để cho Hoàng hậu đưa người mới vào, còn không bằng để cho nha đầu nàng tương đối quen thuộc này tiếp tục lưu lại nơi này, bằng nàng ta cũng không gọi lên sóng gió gì được. Nhưng ai biết, cũng bởi vì nhất thời khinh thường, bọn họ lại bị một đòn của nha đầu này!

Quý Du Nhiên hỏi hận muốn chết. Sớm biết như thế, nàng thật sự nên đánh chết nàng ta cùng Hồng Tụ!

Bây giờ, mắt thấy tiểu nha đầu dung mạo xinh đẹp này một mực cung kính quỳ phía dưới, đáng về u mê ngây ngốc, trong lòng của nàng dâng lên lửa giận hừng hực.

“Những lời khác ta trước không nói, Thái Bình, trước thương nàng ta hai mươi bạt tai, đánh xong rồi hỏi!”

“Vâng.” Thái Bình tỏ vẻ bình tĩnh cầm công cụ đã sớm chuẩn bị trước, đi tới trước mặt Thanh Khâm rồi phát tay. Thanh Khâm lập tức định tránh đi, Thái Bình liền một tay giữ cầm nàng ta, một tay kia hung hăng đánh xuống.

Tiếng vang thanh thúy liên tiếp thoáng chốc liên tiếp vang lên trong sảnh, liên miên bất tận.

Thái Bình cũng ngoan độc, một cái tát, lại một bàn tay, cũng không phải liên tục đánh xuống, mà ở giữa hơi dừng lại một chút, chờ trên cổ tay tích đủ hơi sức rồi mới xuống tay lần nữa. Vì vậy, âm thanh này lập tức có thể cực kỳ vang dội, nghe được khiến lòng người run rẩy từng cơn, không nhận được sờ lên mặt, giống như bị đánh là mặt mình.

Cho đến thời gian nửa ly trà trôi qua, Thái Bình mới chậm rãi thu đồ lại, “Vương phi, bây giờ ngài có thể hỏi được rồi.”

Quý Du Nhiên gạt đầu, đặt ly trà trong tay xuống: “Thanh Khâm.”

Thanh Khâm đã sớm bị đánh đến mặt sưng phù, nước mắt mờ mờ, trong lỗ tai cũng ong ong cộng hưởng. Trong lúc mờ mờ hình như nghe thấy Quý Du Nhiên đang gọi mình, nàng vội vàng dập đầu kêu to: “Vương phi, nô tỳ oan uổng!”

“Ta còn chưa hỏi người cái gì đâu, người sao biết rõ mình oan uổng?” Quý Du Nhiên cười lạnh.

Thanh Khâm lệ rơi đầy mặt, “Nô tỳ không hề làm gì cả, lại vô duyên vô cớ bị đánh, nô tỳ thật sự oan uổng mà!”

“Không hề làm gì cả sao?” Mắt Quý Du Nhiên tối sầm lại, nhẹ nhàng đảo qua trên người nàng ta.

Thanh Khâm lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo đập vào mặt, không nhận được run lên: “Nô tỳ thật sự không hề làm gì cả!”

“Thật sao?” Khóe miệng Quý Du Nhiên nhếch lên, trên mặt dâng lên một nụ cười lạnh thấu xương, “Vậy thì được, ta hỏi người, hôm nay cho tới trưa người làm cái gì?”

“Nô tỳ theo căn dặn của Vương phi ở trong vườn hoa chăm sóc hoa cỏ, còn cắt một bó hồng mang đến trong phòng Vương phi ngài, bọn tỳ muội cũng có thể làm chứng!”

“Nói cách khác, sáng hôm nay, phần lớn thời gian người đều nán lại trong vườn hoa?” Không nghe nàng ta nói nhảm, Quý Du Nhiên chỉ túm vào trọng điểm.

Tay chân Thanh Khâm âm thầm lạnh toát, “Dạ, nô tỳ chăm sóc hoa cỏ ở —”

“Ta quản người làm cái gì gió gì!” Quý Du Nhiên quát khê, “Người chỉ cần nói, người thấy tiểu Hắc chưa?”

“Nô tỳ, nô tỳ từng thấy Thạch Mặc tiểu ca đuổi theo nó.”

“Chỉ như vậy?”

“Chỉ như vậy. Nô tỳ còn có chuyện phải làm, sao có thời gian đi để ý quá nhiều?”

Khóe miệng Quý Du Nhiên khê nhếch lên, “Nhưng mà, nếu như ta nhớ không lầm, thời gian này người đã từng len lén cho tiểu Hắc ăn, quan hệ với nó coi như không tệ. Nếu như nó chạy vào hậu hoa viên, nó không thể nào không đi tìm người.”

“Nô tỳ thật sự không có!” Tứ chi Thanh Khâm bắt đầu như nhũn ra, nhưng ngoài miệng vẫn như cũ không thay đổi.

Quý Du Nhiên cũng sớm đoán được nàng ta không nhanh cung khai như vậy, nhưng trong lòng lại càng hiện về tức giận. Nhắm hai mắt lại, nàng hít sâu một hơi: “Ta lại cho người một cơ hội, người hãy thành thật khai báo, ai kêu người hại chết tiểu Hắc, người cấu kết với ai giết chết nó? Nếu như nói ra bây giờ, ta còn có thể cho người một con đường sống. Nếu như người còn không nói...”

“Vương phi, nô tỳ thật sự oan uổng mà!” Không đợi nàng nói xong, Thanh Khâm lại hắng giọng kêu to lên.

Mặt Quý Du Nhiên trầm xuống, “Người còn càng kêu càng vui mừng đúng không? Người đâu, tôi và miệng!”

Thái Bình lại đi qua thường cho nàng ta vài bạt tai.

Chỉ có điều, nghe tràng bạt tai một lần nữa vang lên, trong lòng Quý Du Nhiên lại càng hiện ra về tức giận mãnh liệt.

Mắt thấy nha đầu này bị đánh như vậy còn ý vị uất ức rơi lệ kêu oan uổng, Quý Du Nhiên cười lạnh không ngừng: “Cũng được. Nếu như người không muốn ăn mềm, vậy chúng ta chơi cứng rắn là được. Lý ma ma!” d1en d4nl 3q21y d0n

“Vương phi, có nô tỳ!”

“Người ở trong Hoàng cung nhiều năm như vậy, chắc biết một chút thủ đoạn khi bức cung tra tấn dụng hình với nữ nhân chứ?”

“Nô tỳ biết một chút.”

“Vậy thì tốt, ngươi liền tìm biện pháp âm hiểm ác độc nhất dùng cho nàng ta một chút đi!”

“Dạ!” Lý ma ma lập tức đồng ý, phân phó người lấy một khối băng lớn đến.

Nhìn ma ma luôn mặt mũi hiền lành đột nhiên ngũ quan vặn vẹo, lại nghe đến bà ấy muốn dùng băng, Thanh Khâm vội vàng run lên: “Ngươi định làm gì?”

Lý ma ma cười lạnh: “Thanh Khâm cô nương sợ rằng chưa hư thân đúng không? Nếu như lúc này trong lúc nhất thời muốn để cho ngươi sinh hài tử, ngươi cảm thấy chúng ta nên làm cái gì?”

Thân thể Thanh Khâm bắt đầu khẽ phát run, “Ngươi dám tìm người dùng sức mạnh với ta, ta sẽ đụng đầu chết ngay bây giờ!”

“Tìm nam nhân tới, chẳng phải sẽ tiện nghi cho ngươi?” Lý ma ma cười nói, “Hôm nay lão thân sẽ để cho ngươi biết không cần nam nhân cũng sinh ra một hài tử!”

Nghe lời ấy, Thanh Khâm không chỉ không yên lòng, ngược lại run lợi hại hơn.

Không bao lâu, đã thấy hai tiểu nha đầu bụng một thùng băng lớn tới, Lý ma ma lựa ra một cây lớn bằng cánh tay, góc cạnh mài đến vô cùng êm tay, thỏa mãn mà gật gật đầu: “Mấy người tới, để nàng ta lại cho ta, lột quần cho ta!”

Thanh Khâm vừa nghe, đột nhiên bò dậy lao đầu về phía cây cột.

Mọi người cả kinh, vội định đi ngăn, Quý Du Nhiên cao giọng nói: “Đừng cản, ta muốn xem nàng ta có chết được hay không!”

Lập tức phát hiện Thanh Khâm đụng đầu vào cột đến bể đầu chảy máu.

Chỉ có điều, Lý ma ma đi qua kiểm tra dưới mũi nàng ta, phát hiện còn có hơi thở, nên quay đầu lại báo cáo: “Vương phi, nha đầu này đụng không hung ác, không nổi chết được!”

Quý Du Nhiên hừ nhẹ: “Sớm đoán được rồi.” Rồi khoát tay ý bảo bà ấy tiếp tục.

Lập tức có mấy người đề Thanh Khâm lại, quần cũng bị lột xuống, Lý ma ma cầm cây băng đẩy lên chỗ của nàng ta, tia lạnh gần như thấm vào xương tủy nàng ta, Thanh Khâm yếu ớt tỉnh lại, vội vàng giãy giụa kêu khóc lên: “Ngươi rốt cuộc định làm gì?”

“Thanh Khâm cô nương, không dối gạt ngươi, các nương nương trong cung nhìn nha đầu nào không vừa mắt, một lòng định treo cây cao quấy rầy Hoàng thượng, định mầu bằng tử quý, sẽ để cho ngươi cho nàng ta trải nghiệm một lần niềm vui thú của đao tiên tiêu dao. Phương pháp kia cũng đơn giản, nhét cây băng ở phía dưới của nàng ta, bởi vì khối băng quá lớn, nhất thời không hòa tan được, chò đi vào bên trong, sẽ dần dần đông cứng tất cả thịt ở chung quanh. Cổ tình trừ băng ra, những chỗ khác đều ấm, dưới vừa lạnh vừa ấm luân phiên, những thịt nằm ở giữa sẽ từ từ thối nát. Thời gian càng dài, phạm vi thối nát sẽ càng ngày càng mở rộng, không phải thứ gì đó bọc ở bốn phía khối băng càng ngày càng nhiều? Năm rộng tháng dài, ngươi cảm thấy có phải thoát nhìn trong bụng càng lúc càng nhiều thêm một khối thịt giống như càng lúc càng lớn không?”

Lý ma ma cười hi hi nói, nhưng Thanh Khâm nghe mặt càng lúc càng trắng bệch. Vết thương trên trán vẫn còn chảy máu tươi ra ngoài, kết hợp với sắc mặt trắng bệch của nàng ta càng thêm nổi bật, càng lộ vẻ nhìn thấy mà ghê.

Nhưng mà, điều này còn chưa đủ. Vừa để cho nàng ta cảm nhận uy lực của cây băng, Lý ma ma lại tiếp tục nói: “Hơn nữa, theo thịt thối trong cơ thể càng lúc càng nhiều, trên thân người này sẽ càng tỏa ra mùi thối từng trận, thời gian càng dài, mùi vị càng rõ ràng, cho dù mặc nhiều quần áo hơn nữa, hun nhiều hương hơn nữa cũng không che lấp được. Còn có, năm rộng tháng dài, chờ khối thịt này khá lớn, không bám vào được trong bụng ngươi, sẽ phải rớt ra.” Ngừng một chút, trong mắt lóe ra tia sáng lạnh, trên khuôn mặt già nua lại cười tươi như hoa, “Ngươi nói, như vậy không phải là sinh con sao? Chỉ có điều, ngươi cảm thấy ngươi sẽ sinh ra hài tử dạng gì?”

Qe!

Mới nghĩ theo chỉ dẫn suy nghĩ của bà ta, Thanh Khâm đã không nhịn được mà quay đầu phun ra.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 69.2: Hồng nhan giận dữ

Một khối thịt thối trong bụng, trên người tản ra mùi thối khó ngửi, cuối cùng còn phải sinh ra một khối như vậy... Chỉ suy nghĩ một chút nàng đã ghê tởm không chịu được.

Cố tình nói hết lời rồi, Lý ma ma lại lạnh mặt xuống, một lần nữa để cho người đề chặt nạng ta lại, quả thật cầm cây băng đi vào chỗ quan trọng.

“Không! Đừng!” Thân thể trở nên lạnh lẽo giống như cây băng, nạng vội vã hô to, “Ta nói! Ta nói! Là Hoàng hậu nương nương kêu ta làm như thế!”

Lúc này Lý ma ma mới dừng tay lại nhìn về phía Quý Du Nhiên.

Quý Du Nhiên cũng bị sợ ngây người, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt Lý ma ma — chưa bao giờ nghĩ đến, vị đại nương xem ra hiền lành hòa ái như thế, lại có thể nói ra lời nói ác độc như vậy! Lại một lần nữa, nạng khắc sâu hiểu được mình nhận thức nông cạn. Vốn tưởng rằng phu thê Quý Thúc hờ hững với nạng, động chửi mắng cũng mạnh mẽ cướp đoạt đi thứ thuộc về nạng cũng đã đủ hèn hạ vô si. Nhưng hôm nay xem ra, nạng nhìn thấy bầu không khí lạnh mạnh vẫn còn quá ít. Nạng cũng một lần nữa âm thầm kêu may mắn vì mình không vào cung làm Thái tử phi, nếu không, chỉ sợ ngày sau dùng hình phạt như vậy với người khác hoặc bị người khác trừng phạt như vậy chính là nạng!

Vội vàng uống một ngụm trà bình ổn sợ hãi trong lòng, lại ngược đầu lên, nạng tỏ vẻ âm trầm. Phất tay ý bảo người khác lui ra, Thanh Khâm vội vàng bỏ dậy chỉnh lại quần áo, vẫn còn không ngừng nôn khan.

Quý Du Nhiên cũng không nhịn được móc khăn ra che miệng, liền hỏi: “Nói đi! Vì sao Hoàng hậu nương nương bảo người làm như vậy? Còn nữa, ai là đồng bọn của người?”

“Hoàng hậu nương nương nói, Vương phi ngài ý vào sủng ái của Thái hậu nương nương trong mắt không có Hoàng hậu, bắt nạt công chúa Bình Cố, thậm chí còn nhục mạ Thái tử phi trước mặt mọi người, cũng chỉ mặt ngoài cung kính với Hoàng hậu, Dật Vương gia cũng bị ngài dạy hư rồi. Cho nên, kêu nô tỳ để cho các ngài một bài học, để cho các người biết vẫn luôn có người nhìn vào các ngài, về sau không thể ngạo mạn như thế. Về phần đồng bọn, chính là Tú Ngọc bị phân đến phòng bếp, cha nạng ấy là ngự trù trong cung, nạng ấy từ nhỏ mưa dầm thấm đất, phương pháp sử dụng dao rất tốt. Lại bởi vì trước khi còn chưa kịp nhìn thấy Vương gia đã bị Vương phi ngài đẩy tới chỗ phòng bếp, cũng hết sức oán giận Vương phi ngài, nhưng không dám làm gì hai vị, chỉ có thể giết chó cung của Vương gia cho hả giận.”

“Ha ha ha.” Nghe nạng ta tỏ vẻ phớt tình nói xong, Quý Du Nhiên cười.

Cười xong rồi, nạng chợt lạnh mặt xuống, “Lý ma ma, tiếp tục! Nhét thêm mấy khối băng vào cho ta!”

“Vương phi tha mạng!” Lời vừa nói ra, Thanh Khâm liên tục không ngừng bịch bịch bịch dập đầu, “Nô tỳ đã khai báo toàn bộ, ngài đã đáp ứng sẽ tha cho nô tỳ!”

“Người đây miệng nói láo, vậy cũng là khai báo?” Quý Du Nhiên cười lạnh, “Nếu như người dối người sai sử sau màn thành Thái tử phi, ta còn có thể tin tưởng, Hoàng hậu... Nếu bà ấy để cho người xuống tay với tiểu Hắc, thực hiện mục đích dạy dỗ này không khỏi quá nghèo nàn.”

Thanh Khâm run lên, không nói ra lời.

Khóe mắt Quý Du Nhiên nhảy lên: “Như thế nào? Bị ta nói trúng?”

Lúc này, Bình công công ở ngoài trở lại: “Vương phi, lão nô phái người tới trong phòng đầu bếp lục soát một lần, quả nhiên phát hiện một bộ quần áo dính máu ở trong phòng một nữ đầu bếp, còn có một con dao nhọn róc xương.” Nói xong, tự tay đưa quần áo dính máu và dao găm lên.

Nhìn thấy những thứ đồ này, trong lòng Quý Du Nhiên lại đau xót, vội vàng mờ to mắt. Lại liếc nhìn Thái Bình bên cạnh, vẻ mặt nạng ta vẫn bình tĩnh, trong mắt cũng không hề có gợn sóng, nên quay đầu lại lạnh giọng hỏi: “Vậy nữ đầu bếp đó đâu?”

“Nô tài đã mang bà ta, còn có người một nhà bà ta tới. Chỉ có điều, nam nhân nhà bà ta hôm nay đã ra ngoài làm việc, còn chưa trở lại.”

“Trước dẫn mấy người đó tới!”

“Vâng.”

Lập tức, một nhà bốn người nữ đầu bếp cũng bị dẫn theo tới đây. Nữ đầu bếp này đang làm sai vật trong phòng bếp, thỉnh thoảng bị người bắt tội, tạt dẻ trên người cũng chưa coi ra. Ở phía sau bà ta là ba hài tử của bà. Ngay phía trước là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, phía sau còn có một nam một nữ, một đứa đáng vẻ ước chừng mười tuổi, còn có một đứa khoảng bảy tám tuổi.

Mới vừa vào cửa, nữ đầu bếp đã lập tức quỳ xuống đất kêu to oan uổng.

Lại thêm một người tới đây là hoàng? Quý Du Nhiên nghe đến lỗ tai mọc kén rồi, Lý ma ma vội vàng quát lớn không cho bọn họ kêu loạn, rồi gọi Bình công công cầm quần áo dính máu đưa cho nhìn.

Nhìn cỡ quần áo, trong lòng Quý Du Nhiên đã nắm chắc rồi. Lại nhìn thiếu niên quỳ xuống đất bên cạnh, từ lúc đi vào, hần cứ thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Thanh Khâm mấy lần. Mặc dù cẩn thận, nhưng cũng không thể gạt được ánh mắt của nạng đang ngồi ở thượng vị.

Quý Du Nhiên nâng giọng lên nói: “Thanh Khâm, tình lang của người đã tới, còn không nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn hần?”

“Hần không phải là tình lang của nô tỳ! Đời này nô tỳ sinh ra là người của Vương gia, chết là quý của Vương gia!” Thanh Khâm vội nói.

Nghe nói như thế, thân thể thiếu niên rõ ràng cứng đờ, không hề nhìn về phía bên nạng ta nữa.

Quý Du Nhiên liền cười đứng lên: “Hắn? Là người nào? Nơi này chính là có hai nam hài đó!”

Thanh Khâm ngần ra, lập tức phản ứng kịp nàng nhất thời tình thế cấp bách nói sai. Vội vàng cúi đầu xuống, dứt khoát không nói lời nào.

Nha đầu này, thật sự kín miệng. Quý Du Nhiên âm thầm nắm quyền, ánh mắt chuyển về phía thiếu niên chừng mười bốn mười lăm tuổi đó, “Ngươi tên là gì vậy?”

“Bẩm, bẩm báo Vương phi, tiểu nhân tên Thạch Hựu.” Thiếu niên lắp ba lắp bắp mà nói.

Quý Du Nhiên mỉm cười, “Thạch Hựu hả, tên không tệ. Bây giờ ta thấy tuổi ngươi cũng không nhỏ, nên gả cô nương này cho ngươi, để cho nàng ta và ngươi cùng nhau sinh hài tử, ngươi cảm thấy có được không?”

Ọe!

Mới vừa nghe thấy ba chữ ‘sinh hài tử’, Thanh Khâm lập tức không nhịn được ói lên ói xuống.

Thấy nàng ta như thế, ánh mắt thiếu niên tối sầm lại, vẻ mặt sa sầm mà nói: “Đa tạ ý tốt của Vương phi. Chỉ có điều, tiểu nhân xuất thân thô bỉ, sợ rằng không xứng với vị tỷ tỷ này.”

“Ta nói xứng đôi, các ngươi liền xứng đôi.” Quý Du Nhiên lạnh nhạt nói, “Hơn nữa, không phải các ngươi đã sớm ám thông khúc khoản * rồi sao? Bây giờ ta thành toàn cho hai ngươi, các ngươi còn không nhanh chóng vui mừng hôn hờ về nhà sinh hài tử sao?”

(*) ám thông khúc khoản: chỉ nam nữ vụng trộm

Ọe ọe!

Đồ Thanh Khâm ăn vào sáng sớm đã ói ra toàn bộ, nhưng trong dạ dày phản xạ có điều kiện, vẫn không nhịn được ói ra nước chua.

Sắc mặt thiếu niên thay đổi lớn: “Vương phi, tiểu... Không có chuyện này! Tiểu nhân nào dám với cao đến người do Hoàng hậu nương nương ban cho Vương gia?”

“Đúng vậy Vương phi, Thạch Hựu nhà nô tỳ mỗi ngày đều dâng hoàng làm việc ở hậu hoa viên, làm sao có thời gian lui tới với cô nương gia? Kính xin Vương phi minh xét!” Nữ đầu bếp cũng vội vàng nói tốt vì nhi tử.

“A, thì ra hắn cũng làm việc ở hậu hoa viên!” Quý Du Nhiên lập tức bắt được một điểm mấu chốt, lập tức thấy thân thể Thanh Khâm một lần nữa căng thẳng.

Sắc mặt thiếu niên cũng biến đổi mấy lần, vội vàng mắt bò mới lo làm chuông nói, “Mặc dù tiểu nhân và Thanh Khâm tỷ tỷ đều cùng làm việc ở hậu hoa viên, nhưng tiểu nhân cũng chỉ là tiểu tử mang vác đá thô, làm sao có thể có chỗ liên quan tới Thanh Khâm tỷ tỷ? Hơn nữa, con chó kia do tiểu nhân giết, không có liên quan đến Thanh Khâm tỷ tỷ!”

“Ha ha ha!” Rốt cuộc, hắn nói xong. Quý Du Nhiên cười to không ngừng, “Thanh Khâm, ngươi cảm thấy hắn nói như thế nào?”

Thanh Khâm chột ngắc đầu, cảm hận nhìn chằm chằm vào thiếu niên: “Không phải đã nói với ngươi trừ phi cần thiết không được nói ra sao?”

“Nhưng mà...” Thiếu niên ngần ra, nhưng lời còn chưa tới khóe miệng đã bị nàng trợn mắt thu lại.

Thanh Khâm lại ngắc đầu, vẻ e ngại nhún nhường trên mặt đều đã biến mất. Nàng không sợ nhìn thẳng vào mắt Quý Du Nhiên ở thượng vị, mặc dù mặt sưng lên rồi cũng hết sức nghiêm mặt nói: “Không sai! Con chó kia do ta chỉ huy Thạch Hựu đi giết. Bởi vì ta hận ngươi! Hận Vương gia! Ta hận tất cả mọi người! Nếu như không phải bởi vì ngươi, Hồng Tụ tỷ tỷ sẽ không chết. Nếu như không phải bởi vì ngươi, Vương gia hắn sẽ không vứt bỏ chúng ta như giấy cũ. Nếu như không phải do thằng ngốc kia, ta cũng không đến nỗi lãng phí tuổi thanh xuân ở một nơi quỷ quái như vậy, cuối cùng bắt đắc dĩ phải dính lên một tiểu tử thô kệch!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chương 69.3: Hồng nhan giận dữ

“A.” Quý Du Nhiên vuốt cằm, “Thái Bình, ngươi lại đi đánh cho ta. Không đánh nàng ta đến răng hàm rơi xuống không dùng tay!”

“Dạ!” Thái Bình lúc này lĩnh mệnh đi qua, nâng cằm Thanh Khâm lên, một trận tát tai mãnh liệt.

Chỉ có điều, âm thanh vang dội còn chưa kéo dài bao lâu, thiếu niên kia đã nhảy dựng lên đầy năng ta qua một bên: “Không cho đánh nàng ấy! Muốn đánh người đánh ta là được, con chó kia do ta giết!”

Thái Bình hừ nhẹ một tiếng, một phát vặn ngược cánh tay của hắn, chỉ nhẹ nhàng nhéo một cái, thiếu niên kia đã khổ sở kêu to lên. Thanh Khâm thấy, nhưng không nói một chữ.

Chuyện cho tới bây giờ, tất cả đều rõ ràng. Quý Du Nhiên khoát khoát tay, “Thái Bình, đủ rồi.”

Thái Bình lập tức thu tay lại đến đứng bên cạnh nàng.

Quý Du Nhiên lại nhìn thiếu niên ở phía dưới đầu đến mặt trắng bệch, cùng với Thanh Khâm không nhúc nhích, đột nhiên cười khẽ một tiếng, “Quả nhiên là tiểu tử ngốc tuổi nhỏ bông bột. Bị người lợi dụng còn một lòng bảo toàn cho nàng ta. Nhưng người có biết hay không, nàng ta cũng chỉ coi người là tảng đá kê chân, có lòng muốn trèo lên cành cây cao!”

Thiếu niên ôm cánh tay không hiểu ngẩng đầu, Thanh Khâm mặt lạnh, “Vương gia đã quyền cao chức trọng, nô tỳ còn có thể trèo lên cành cây cao nào?”

“Trên Vương gia, dĩ nhiên vẫn có không ít người có vị trí cao hơn, quyền lợi nặng hơn Vương gia chứ?” Quý Du Nhiên cười nói, “Nói ví dụ như — Thái tử.”

Hai tay Thanh Khâm lập tức run lên.

Xoẹt!

Quý Du Nhiên lập tức phát tay ném ly trà lên người nàng ta, “Người được đẩy thứ ăn cây táo rào cây sung! Ăn cơm ở Dật Vương phủ ta nhiều năm như vậy, người đưa tin cho Hoàng hậu thì cũng thôi đi, bây giờ lại còn cấu kết với Thái tử? Hắn nói gì với người? Nói rằng sau khi chuyện thành công, cho người một vị trí trong ba ngàn hậu cung?”

“Nếu Vương phi đã đoán được, vậy ngài còn hỏi nô tỳ làm cái gì?” Bí mật vốn định giấu kín cũng bị nàng ta cẩn thận thăm dò ra được, sáng loáng bày ra dưới ánh mặt trời, Thanh Khâm cũng cười, “Nhớ năm đó, ta và Hồng Tụ tỷ tỷ cùng được Hoàng hậu ban cho Vương gia. Nhưng đến bây giờ đã ba năm, hắn không những chưa từng chạm đến chúng ta. Mà kể từ Vương phi ngài vào từ cửa sau, địa vị của chúng ta thậm chí còn tồi tệ hơn, ngài thậm chí không phân biệt tốt xấu kêu người đánh chết Hồng Tụ tỷ tỷ còn đang sống sờ sờ! Hơn nửa năm nay, bản thân ta sống ở Vương phủ cũng kinh hồn bạt vía, e sợ một ngày kia ngài cũng đánh chết ta. Ta nhờ Hoàng hậu giúp đỡ, nhưng bây giờ Hoàng hậu coi trọng Từ Tô hơn, ta hiểu biết rõ ta bị vứt bỏ rồi. Bây giờ, chỉ cần là ai có thể cứu ta ra khỏi hố lửa này, ta cam tâm tình nguyện bán mạng cho người đó! Huống chi —”

“Huống chi người kia còn là Thái tử cao cao tại thượng?” Quý Du Nhiên nói tiếp, Thanh Khâm sững sờ, cuối cùng vẫn gật đầu.

Chỉ có điều, sau gật đầu, nàng ta lại ngửa đầu cười nói: “Chỉ có điều, cho dù nô tỳ thừa nhận do Thái tử chỉ điểm thì như thế nào? Lời chúng nô tỳ ít trọng lượng, trên người lại không lưu lại bất kỳ vật chứng gì, cho dù đến trước mặt Hoàng thượng Hoàng hậu, bọn họ cũng sẽ không tin.”

“Người nói rất đúng.” Quý Du Nhiên gật đầu.

Ngay từ lúc nghi ngờ chuyện này do Thái tử sai người xuống tay, nàng cũng không có ý định lập tức xử lý hắn — nàng cũng không có quyền thế lớn như vậy.

“Chỉ có điều, không lật ngã được hắn, hiện giờ ta hành hạ người, trước tiêu bớt hận trong lòng, cũng có thể.”

Thanh Khâm lại run lên một cái, “Người còn định làm gì?”

“Tiếp tục chuyện mới vừa rồi còn chưa làm xong.” Quý Du Nhiên cười lạnh, “Ly ma ma, mang nha đầu này tới phòng sát vách đi! Làm chuyện vừa rồi còn chưa làm xong. Sau đó cho nàng ta một phòng, để cho người canh chừng nàng ta, ta muốn để cho nàng ta sinh thời sống không bằng chết!”

“Vay ta tình nguyện chết ngay bây giờ!” Thanh Khâm lớn tiếng nói, lại một phát đụng đầu vào tường.

Lần này không cần Quý Du Nhiên nói, cũng không có ai đi ngăn cản, đợi sau khi nàng ta đụng xong rồi, Ly ma ma mới qua nhắc nàng ta trở lại.

Quý Du Nhiên cũng cười lạnh: “Nếu như bằng lòng chết, người đã sớm chết rồi, có gì phải chờ tới bây giờ? Nếu không nỡ chết được, vậy người cứ chờ bị ta hành hạ từ từ đi! Nếu không, cứ chờ đến khi nào Thái tử nhớ tới người, tới cứu người ra khỏi hố lửa là được.”

Ly ma ma nghe vậy cười nhạo một tiếng, “Một tiểu nha đầu mà thôi, lợi dụng xong thì thôi đi, Thái tử sẽ vì nàng ta mà vạch mặt với Vương phủ chúng ta?”

Dĩ nhiên là không.

Dù sao cũng là huynh đệ ruột, cho dù vụng trộm mọi người đâm nhau một đao, nhưng ở ngoài mặt, bọn họ vẫn sẽ là huynh đệ hữu cung*, tương thân tương ái — ít nhất khi Hoàng thượng còn sống sẽ là như thế.

(*) huynh đệ hữu cung: hình dung tình yêu thương giữa huynh đệ.

Chuyện này tất cả mọi người đều biết rõ trong lòng. Thanh Khâm cũng hiểu, nhất thời người mềm nhũn xuống.

Quý Du Nhiên cũng lười nhìn nàng ta, chỉ kêu người đưa nàng ta đi. Sau đó, ánh mắt nàng khẽ chuyển sang thiếu niên sắc mặt vẫn trắng phờ phạc như cũ, khẽ mỉm cười với hắn: “Ngươi xem, Thái tử lợi dụng nàng ta, nàng ta lợi dụng ngươi, thật ra thì các ngươi đều là người đáng thương!”

“Vương phi tha mạng! Hựu nhi tuổi nhỏ không hiểu chuyện, bị người đầu độc làm chuyện sai lầm, nô tỳ biết sai rồi! Nhưng nó còn là một hài tử! Cầu xin Vương phi ngài không cần phạt hắn, có hậu quả gì ngài cứ việc để cho nô tỳ tới gánh chịu, nô tỳ cam nguyện lấy mạng đổi mạng!” Nữ đầu bếp nghe được đến giờ, trong lòng cũng hiểu. Vội vàng ôm một tia hy vọng cuối cùng cuống quýt dập đầu.

Quý Du Nhiên thở dài, “Đáng thương lòng phụ mẫu trong thiên hạ. Thạch Hựu, bây giờ sự thật đặt ở ngay trước mắt, ngươi hiện giờ thương tiếc Thanh Khâm thật nhiều rồi, hay còn đau lòng mẫu thân hơn?”

Thiếu niên liếc nhìn nữ đầu bếp không ngừng dập đầu, đầu lại không nhìn được quay về phía Thanh Khâm đang biến mất ở ngoài cửa.

Quý Du Nhiên thoáng chốc nhắm mắt lại, “Thôi, ta biết rồi.”

“Người đầu, mang tiểu tử này xuống, phết đôi tay đôi chân, nhốt vào cùng với Thanh Khâm đi! Lúc nào Thanh Khâm chết, sẽ để cho hắn cùng chôn theo. Về phần những người này, trước đồ thuốc cầm cho bọn họ, chờ nam nhân nhà bọn họ trở lại, cũng đều đồ thuốc, sau đó đưa đến thôn trang trong núi đi, cả đời không cho bọn họ ra khỏi trang nửa bước!”

“Không! Nương!” Nghe vậy, thiếu niên đột nhiên quay đầu lại, tất cả trong mắt đều là không thể tin.

Lòng Quý Du Nhiên đã sớm lạnh, nên cười lạnh với một mình hắn, “Bây giờ ngươi đã thấy chưa? Bởi vì ngươi nhất thời xúc động, bây giờ hại không ít người, cũng hại cả nhà ngươi.”

Thiếu niên vội vàng lắc đầu, một lúc lâu sau giống như phản ứng lại kịp, vội vàng cũng dập đầu kêu to: “Vương phi, tiểu nhân biết sai rồi! Tất cả đều do một tay tiểu nhân tạo thành, không hề liên quan đến người nhà tiểu nhân, xin ngài tha thứ cho người nhà tiểu nhân đi!”

“Bây giờ mới nghĩ tới nói như vậy? Đã muộn!” Quý Du Nhiên hừ lạnh một tiếng, không nghe hai mẫu tử này dập đầu cầu xin tha thứ nữa, ý bảo Bình công công kêu người dẫn tất cả bọn họ đi.

Rất nhanh, trong sảnh to như vậy chỉ còn lại mấy người bọn họ.

Đầu sỏ gây nên đã tìm được, chuyện cũng miễn cưỡng coi như được giải quyết. Nhưng mà, tâm tình Quý Du Nhiên không hề có chuyển biến tốt. Thậm chí, hối hận của nàng không giảm mà lại tăng. Thế nào cũng không nghĩ đến, nam nhân nhỏ mọn đó, hắn lại có thể biết...

“Vương phi, việc đời khó đoán, chúng ta có thể bảo vệ Vương gia an toàn, vậy đã là rất tốt.” Giống như đoán ra được trong lòng nàng đang nghĩ cái gì, Bình công công nhỏ giọng trấn an.

Thật sao? Quý Du Nhiên cười khổ.

“Giống như Thái Bình từng nói, ta hết lần này đến lần khác từ chối hắn, lại khiến cho hắn cao cao tại thượng bị thương nặng, hơn nữa đêm hôm đó, tiểu Hắc còn cần bị thương chân hắn, lấy tính cách tính toán chi li của hắn, hắn nhất định sẽ trả thù lại. Chỉ có điều, ta vốn tưởng rằng hắn sẽ đặt chú ý lên người ta và Vương gia, nhưng ai biết... Hắn mà ngay cả tiểu Hắc cũng không bỏ qua được! Các ngươi nói, sau lần này, hắn có thể làm càng thêm tệ hại hơn không? Bây giờ là tiểu Hắc, ngày mai có phải là người bên cạnh ta và Vương gia không? Vậy ngày một? Kẻ trí nghĩ đến ngàn điều, ta có thể bảo đảm bảo vệ Vương gia vạn vô nhất thất * như thế nào?” Mà một khi thật sự để người kia làm được việc, nàng nên làm cái gì bây giờ?

(*) vạn vô nhất thất: là thành ngữ Hán ngữ, chỉ vô cùng nắm chắc, tuyệt đối sẽ không xảy ra sai lầm.

“Hơn nữa, hôm nay trừ đi một Thanh Khâm, ai biết ngày mai trong Vương phủ sẽ có ai lại bị thu mua? Vương gia chàng như vậy... Có bao nhiêu người ôm lòng tin với Vương gia? Cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu có người bỏ xuống mỗi đủ mê người, trời mới biết được người nào lại đột nhiên khai đao về phía chúng ta?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 106: Chương 69.4: Hồng nhan giận dữ

Nghe vậy, mấy người Bình công công cũng rồi rít nhúu mày suy nghĩ sâu xa.

Bịch bịch bịch.

Bất thành linh, Lục Ý cuống quýt chạy vào: “Vương phi, Vương gia tỉnh rồi!”

Trong lòng rét lạnh, Quý Du Nhiên vội vàng chạy về phòng.

Đã thấy Phụng Dục Minh mặc áo ngủ, trên chân cũng không đeo giày, đang kêu to tên tiểu Hắc muốn đi tìm nó.

May nhờ đám người Thạch Đầu gắt gao ôm hông hắn, mới miễn cưỡng ngăn chặn hành động của hắn.

“Vương gia!” Quý Du Nhiên vội vàng chạy tới, “Chàng định làm gì?”

“Bỏn Vương muốn đi tìm tiểu Hắc!”

“Nó đã chết! Bị ta chôn ở sau vườn rồi!”

“Oa!” Phụng Dục Minh há miệng ra, vừa lớn tiếng khóc, “Nàng nói láo! Không có đâu, tiểu Hắc nó sẽ không chết!” Vừa gọi, vừa dùng sức lớn hơn muốn xông ra ngoài.

Mấy người Thạch Đầu gần như không ngăn nổi, Quý Du Nhiên nói rõ lý lẽ với hắn, hắn cũng hoàn toàn không nghe, ngoài miệng chỉ kêu to không thể nào, muốn đi tìm.

Không thể nhịn được nữa, Quý Du Nhiên vung tay lên —

Lập tức nghe một tiếng chát vang, toàn bộ thể giới đều yên tĩnh lại.

Trong đôi mắt còn nén lệ, Phụng Dục Minh chớp mắt mấy cái, ngây ngốc nhìn nàng. “Ái phi, nàng, nàng đánh bỏn Vương?”

“Không đánh chàng, sao chàng có thể tỉnh táo?” Quý Du Nhiên trầm mặt nói, kêu mấy người Thạch Đầu tránh sang bên cạnh, mình đi lên phía trước, “Bây giờ, nếu chàng không phục thì có thể đánh lại, ta sẽ không đánh trả.”

Phụng Dục Minh hít hít lỗ mũi, nhưng không giơ tay lên.

Quý Du Nhiên lại lặp lại một lần nữa: “Tiểu Hắc chết rồi.”

Nước mắt của Phụng Dục Minh lại chảy xuống, lần này yên lặng không tiếng động.

Quý Du Nhiên kéo tay hắn: “Nếu như chàng không vui, mặc dù khóc, mặc dù đánh, nhưng mà, sự thật đặt ở ngay trước mắt, chàng phải tiếp nhận!”

“Ái phi!” Cuối cùng không nổi ra tay với nàng, giữa do dự không dứt khoát, Phụng Dục Minh dứt khoát chui thẳng đầu vào trong ngực nàng, nước mắt chảy ròng ròng, “Bỏn Vương thật đau lòng mà!”

“Ta biết rõ chàng đau lòng.” Nàng không giống vậy sao? Thậm chí, lúc này nàng còn đau lòng hơn hắn. Dù sao, nếu không phải do nàng sơ sót, lúc này tiểu Hắc vẫn còn có thể ngoắc ngoắc cái đuôi đứng bên cạnh bọn họ, vốn sẽ không biến thành một đồng xương thịt bị chia lìa...

Đôi tay siết chặt, gắt gao nắm quần áo của hắn, Quý Du Nhiên lạnh lùng nói: “Vương gia, bây giờ chàng muốn khóc cứ khóc. Nhưng mà, đau lòng đi qua, ngại mai chàng phải phản chấn cho ta. Hung thủ hại chết tiểu Hắc đó, ta tuyệt đối không bỏ qua cho họ!”

“Bỏn Vương cũng sẽ không bỏ qua!” Phụng Dục Minh nghẹn ngào kêu to.

“Được, đến lúc đó chúng ta cùng nhau để cho hắn nợ máu phải trả bằng máu!”

“Ừ, nợ máu phải trả bằng máu!”

Khó khăn lắm mới trấn an được hắn xuống, Quý Du Nhiên mới đưa hắn ra sau vườn hoa xem chỗ hạ táng tiểu Hắc. Cũng chính là một cái mộ phần nhỏ, đặt ở bên cạnh núi giả mà Phụng Dục Minh thích nhất. Dù sao chỉ là một con chó, cũng không thể náo náo nhiệt nhiệt mà chôn cất cho nó, nhưng Quý Du Nhiên vẫn để cho người thấp nhang đèn đốt giấy tiền, tượng mô tượng dạng * cho nó không ít.

(*) tượng mô tượng dạng: Hình dung dáng vẻ cường điệu hoặc long trọng.

Phụng Dục Minh chảy nước mắt, tự tay viết bốn chữ lớn ‘tiểu Hắc chi mộ’ (mộ của tiểu Hắc) lên một thẻ gỗ, rồi yên lặng hóa vàng mã không nói lời nào.

Mặt trời dần dần ngả về tây, bất tri bất giác cũng đã chìm vào trong chân trời.

Chân trời sáng mờ rực rỡ, lưu lại cho thế gian vệt ánh sáng cuối cùng, cũng kéo bóng dáng Phụng Dục Minh và ngôi mộ nhỏ thật dài.

Có tiếng bước chân khe khẽ truyền đến, một giọng nói khàn khàn đặc biệt của thiếu niên truyền vào trong tai: “Tỷ tỷ.”

Quý Du Nhiên quay đầu lại, đã nhìn thấy một thiếu niên mặc cẩm bào màu xanh da trời đứng trong ánh sáng mờ, mặt như ngọc, phong thái tuyệt vời.

Khuôn mặt khê nở nụ cười: “Tan lớp?”

Tiểu Sơn gật đầu: “Đệ nghe nói, tiểu Hắc chết rồi.”

Quý Du Nhiên gật đầu, quay lại liếc nhìn Phụng Dục Minh, nàng đi sang bên cạnh, tiểu Sơn theo lời đuổi theo, trên gương mặt xinh đẹp mang đầy ý không hiểu, “Tỷ tỷ, như thế nào?”

“Gần đây quá không yên ổn!” Sờ sờ đầu hắc, Quý Du Nhiên cười nhạt nói, “Trong Hoàng cung chuyện này nối tiếp chuyện nọ, trong phủ Ninh Vương âm khí ảm đạm, bây giờ Vương phủ chúng ta cũng không thể may mắn thoát khỏi. Chỉ sợ không tới bao lâu, còn có một trận gió điên cuồng sẽ cuốn tới đây. Ta thật sự sợ... Tiểu Sơn, nếu không như vậy đi! Ta cho người thu thập đồ cho đệ, qua hết năm đệ đi Bình Châu, nơi đó còn một căn nhà cũ bên ngoài của chúng ta, ta sẽ lưu lại đây đủ ngân lượng cho đệ, bảo đảm cho đệ nửa đời sau áo cơm không lo, còn có thể thuận lợi cưới vợ sinh con.”

“Tỷ tỷ, xảy ra chuyện lớn gì sao?” Nghe nghiêm túc như vậy, tiểu Sơn nhỏ giọng hỏi.

Khóe miệng Quý Du Nhiên khẽ giật giật, “Đệ cũng không nhỏ, những chuyện này ta không dối gạt đệ. Ta và tỷ phu của đệ chọc giận tới Thái tử, chỉ sợ hắc sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Vốn trước kia ta cảm thấy có Thái hậu chống đỡ cho, chúng ta sẽ có thể an toàn đợi đến khi đi đất phong. Nhưng mà, bây giờ trong Kinh thành cũng bất bình, ta thật sự sợ có người thừa dịp cháy nhà đi hôi của. Mà thể lực của ta và tỷ phu đệ cũng hết sức yếu kém, nếu có người muốn làm gì chúng ta, chúng ta chỉ sợ không tránh được.”

“Nếu như không tránh được, đệ liền chết chung với hai người!” Tiểu Sơn đột nhiên nói.

Quý Du Nhiên ngăn ra, “Đệ cần gì phải như vậy chứ?”

“Tỷ tỷ, nếu như không có tỷ và tỷ phu, đệ chỉ sợ đã rơi vào ma trảo của Thiên Ninh trưởng công chúa, bây giờ đầu còn có thể cùng nói cùng cười với tỷ tỷ? Hơn nữa, cho dù Thiên Ninh trưởng công chúa không làm gì đệ, đời này của đệ chính là lúc tuổi còn trẻ thì hát một vài bài, lớn tuổi thì mệnh nghèo rớt mòng tơi chết già đầu đường. Bây giờ mặc dù mới ở cùng hai người được một hai tháng, nhưng tỷ tỷ và tỷ phu đối xử tốt với đệ, còn nhiều hơn chục năm trước đệ tích cóp lại. Đời này nên hiểu biết đệ cũng đã hiểu biết, nên bây giờ để cho đệ chết chung cùng hai người, đệ cũng không hối hận.”

Một cơn gió nhẹ thổi tới, tạo nên từng vòng sóng gợn ở trong lòng nàng. Quý Du Nhiên ngẩng đầu nhìn hắc: “Đệ hài tử này...”

“Tỷ tỷ, đệ chính là không đi.” Tiểu Sơn ngẩng đầu lên, mặt tỏ vẻ trịnh trọng lớn tiếng nói: “Muốn chết chúng ta cùng chết! Nếu không, nếu như không chết được, chúng ta nhiều người sức mạnh lớn, cũng có lực phản kháng ngược lại!”

Hài tử này, hắc quả nhiên không giống như ca ca nàng. Trong lòng Quý Du Nhiên đột nhiên phiền muộn. Nhớ năm đó mẫu thân vừa mới qua đời, bởi vì không chịu nổi mẹ kế chèn ép, ca ca của nàng đã căm phẫn ra đi, nhưng chưa bao giờ nói muốn lưu lại cùng nàng đối mặt, hoặc mang theo nàng cùng đi. Nếu như có thể, nàng tình nguyện cùng ca ca nghênh đón gió sương tuyết mưa bên ngoài, cũng không muốn ở chỗ cấm kỵ ngọc thực đó nhưng đau thương sống đến bây giờ. dffenddn liequidoon

Nhưng mà, sau phiền muộn, đáy lòng lại hiện lên vẻ mừng rỡ - không phải là ca ca thì tốt hơn! Mọi người cùng nhau, cho dù đối mặt với cái gì cũng cùng nhau đối mặt, chính là thật sự bị giầy vò đến chết rồi, cũng tốt hơn để cho bọn họ trợ trợ lè loi chờ đi tìm chết.

Hơn nữa, ai nói bọn họ nhất định sẽ chết rồi hả?

Đột nhiên chui ra từ rúc trong sừng trâu, Quý Du Nhiên có suy nghĩ muốn đập chết vọng động của mình. Mặc dù đời trước không gặp phải chuyện lung tung lộn xộn như vậy, nhưng cuối cùng không phải chỉ có một mình nàng chết thôi sao? Đến lúc đó, nếu như nàng vẫn thật sự không thể tránh khỏi một kiếp, như vậy trước kia chết, nàng sẽ kéo người kia cùng xuống địa ngục là được rồi! Dù sao nàng sẽ không để cho gian kế của hắc được thực hiện!

“Ái phi!” Lúc này, Phụng Dục Minh đột nhiên đã tới, cặp mắt khóc đến đỏ bừng, nhưng vẻ bi thương trên mặt hắc đã không còn nữa. Nắm chặt quả đấm, hắc ngẩng đầu lên lớn tiếng nói, “Rốt cuộc là ai giết chết tiểu Hắc vậy? Nàng nói cho bản Vương, bản Vương tự mình đi giết hắc!”

“Ta chỉ có thể nói cho chàng biết, người tự mình động dao với tiểu Hắc đã bị ta thu thập, đời này sẽ sống không bằng chết. Về phần người điều khiển bọn họ...” Quý Du Nhiên nắm chặt tay hắc, “Vương gia, người kia bây giờ ta không thể nói. Nhưng mà, ta cam đoan với chàng, cho dù hiện tại không thể làm gì hắc, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, ta nhất định sẽ khiến cho hắc phải trả giá cao vì hành động việc làm của mình!”

“Được!” Phụng Dục Minh dùng sức gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Chương 70.1: Ninh Vương phi lôi kéo

Nếu cuối cùng quyết tâm muốn tranh đấu với Thái tử, bên cạnh có Phụng Dục Minh và tiểu Sơn đồng thời ủng hộ, Quý Du Nhiên lập tức trọng chấn tinh thần, quyết tâm nhất định phải bảo vệ tốt hai người bọn họ, tuyệt đối không để cho bất kỳ kẻ nào làm hại hai người bọn họ!

Buổi tối hôm đó, sau khi rửa mặt, Phụng Dục Minh vẫn còn rất u buồn. Quý Du Nhiên hầu ở bên cạnh hắn, khó khăn lắm mới dỗ hắn ngủ, còn mình thì lăn qua lộn lại không ngủ được.

Rất nhiều chuyện nhảy tới nhảy lui trong đầu, vô số ý tưởng lần lượt thoáng hiện, nàng liền dứt khoát đứng dậy, tự hỏi bố trí trong Vương phủ, cũng mang giấy bút tới tô vẽ về một chút.

Cũng không biết vẽ bao lâu, dù sao cũng khoảng một hai canh giờ đi! Như thế nào cũng vẽ một biểu đồ sơ lược ra, cũng phác họa người sắp sửa thay thế vẽ ra, nàng mới thở nhẹ một hơi, ném bút xuống đứng lên duỗi lưng mỗi một cái thật lớn: “Đại cáo công thành — Á!”

Vừa quay đầu lại, phát hiện bên cạnh có người!

“Ái phi.”

Mềm nhũn, một tiếng gọi mềm mại, khiến cho tim gan nàng cũng không nhịn được mà run rẩy.

Chẳng biết từ lúc nào, Phụng Dục Minh đã bò dậy từ trên giường, mặc áo ngủ ngồi bên cạnh nàng, giống như con chó nhỏ chỉ chờ đợi chủ nhân không nhúc nhích mà nhìn nàng. Một đôi mắt tội nghiệp, làm cho người ta vừa đau lòng vừa buồn cười.

Vội vàng trấn an trái tim nhỏ đáng thương của mình một chút, Quý Du Nhiên dịu dàng nói: “Không phải chàng đã ngủ sao?”

“Nàng không có ở bên cạnh, bốn Vương không ngủ được.” Phụng Dục Minh buồn rầu nói, nước mắt trong đôi mắt bắt đầu khởi động, “Hơn nữa, bốn Vương lại nằm mơ thấy tiểu Hắc rồi.”

Nói xong, như chuyện đương nhiên chui vào trong ngực nàng, đôi tay ôm hông của nàng không nói.

Quý Du Nhiên im lặng.

Chỉ đành phải vỗ vỗ lưng của hắn: “Chàng đừng đau lòng. Tiểu Hắc chết rồi, ta lại để cho người mua cho chàng một con chó đen có được không?”

“Không cần. Chó đen nữa cũng không phải là tiểu Hắc.”

Ặc... Được rồi! Quý Du Nhiên thật sự hết ý kiến, đành chỉ ngồi ở đó mặc cho hắn ôm.

Một ngọn nến đỏ ở trên giá nến, từ từ cháy lên. Ánh nến chiếu lên rơi vào trên người hai người bọn họ, che lên người hai người bọn họ một tầng ánh sáng vàng nhạt.

“Ái phi.” Ôm nàng một hồi lâu, Phụng Dục Minh mới ngẩng đầu, vừa đáng thương vừa tội nghiệp kêu lên.

Quý Du Nhiên vội vàng cúi đầu: “Vương gia?”

“Tiểu Hắc không còn, bốn Vương chỉ còn một mình nàng. Nàng đừng chết đi, có được không?”

Lời nói van xin, mang theo một chút ghen ngạo, khiến lòng của nàng thoáng chốc bị nhéo đau đến khó chịu.

Có được hay không? Nàng cũng định không chút do dự mà gật đầu. Nhưng mà, tính toán thời gian, nháy mắt đã tới cuối năm. Qua tết, rằm tháng riêng Tết nguyên tiêu, ngày đó chính là thời điểm nàng chết ở đời trước. Mà cả đời này, nàng chỉ có thể tránh được một kiếp thôi sao? Nàng cũng không có địa vị bá đạo như ông trời.

“Ái phi.” Một đôi tay cầm tay của nàng, ánh mắt sáng thật to của Phụng Dục Minh nhìn nàng, “Nàng nghe được lời của bốn Vương nói không? Nàng mà chết cũng phải để cho bốn Vương chết trước nàng có được không? Nàng nhất định không được chết trước bốn Vương. Nếu không, bốn Vương thật sự đau lòng đến chết! Có được không?”

“Ta...” Định nói cái gì, nhưng đối diện với cặp mắt chân thành tha thiết của hắn, Quý Du Nhiên phát hiện nàng vốn không nói ra được bất kỳ câu nói hung ác nào khiến cho hắn đau lòng. Nên nhắm mắt lại, dùng sức gật đầu, “Được.”

“Ừ, bốn Vương cũng biết, ái phi nàng tốt nhất!” Phụng Dục Minh rút cuộc nâng lên thoáng cười đầu tiên trong ngày hôm nay, một lần nữa chui đầu vào trong ngực nàng.

--- -----Ta là đường ranh giới Vương phủ thay đổi máu lớn-----

Cả đêm yên bình trôi qua.

Ngày hôm sau, thất Hoàng tử quả nhiên theo sắp xếp của Địch phi tới đây ở rồi.

Xuống kiệu, hắn thấy Phụng Dục Minh và Quý Du Nhiên tới đón tiếp hắn, vội vàng nở nụ cười: “Nhị Hoàng huynh, nhị Hoàng tẩu, thời gian tiếp theo quây rầy.”

“Không sao.” Quý Du Nhiên lắc đầu cười nói, rồi tranh thủ dẫn hấn tới hậu viện.

Ngày hôm qua nàng đã sớm dặn dò chuyện này, viện của thất Hoàng tử đã sớm bố trí thỏa đáng, ở ngay bên cạnh bọn họ.

Thất Hoàng tử sau khi xem qua hết sức hài lòng, rồi cười hỏi: “Đúng rồi, không phải nhị Hoàng tẩu thu một đệ đệ sao? Sao còn chưa thấy hấn đâu?”

“Hấn đang đi theo phu tử học bài! Chắc còn chưa tan lớp!” Quý Du Nhiên nói, “Ta cho người đi xem một chút, nếu như tan học rồi sẽ kêu hấn đến đây.”

Thất Hoàng tử vội vàng gật đầu: “Vừa lúc, lúc ra ngoài mẫu phi cũng hết lần này đến lần khác cản dặn đệ không được quên học. Bây giờ bên cạnh có một bạn, đệ đi học cùng hấn là được rồi.”

Thật sao? Quý Du Nhiên được sủng mà e sợ, phải biết, nghe được tin tức nàng thu một con hát làm đệ đệ, những người xung quanh trong vòng của nàng đều có biểu hiện không giống nhau, nhưng phần lớn là mang thái độ không đồng ý thậm chí khiển trách. Ngay cả Thái hậu cũng bị buộc bắt đắc dĩ mới miễn cưỡng đồng ý, nhưng sau đó cũng không hỏi tin tức về tiểu Sơn, những người khác càng không cần phải nói. Cho nên hôm nay biết thất Hoàng tử muốn tới, nàng cũng không có ý định tiến cử tiểu Sơn cho hấn.

Nhưng ai biết, nàng không để ý đến, hấn lại chủ động yêu cầu gặp tiểu Sơn! Còn nói muốn cùng đi học với tiểu Sơn! Ý tứ bao hàm trong lời nói lần này hết sức phong phú, cũng có thể xem như mẫu tử Địch phi lấy lòng bọn họ sâu hơn một tầng đi!

Không thể không thừa nhận: Quý Du Nhiên bị cảm động rồi.

Nên vội vàng gật đầu: “Đã như thế, vậy phải làm phiền thất Hoàng đệ rồi. Mặc dù tuổi đệ đệ của ta lớn hơn đệ một chút, nhưng đi học muộn, hiện giờ đọc sách cũng không nhiều bằng đệ, quy củ vẫn còn chưa học hết, nếu đệ ấy có chỗ nào làm không đúng, mong thất Hoàng đệ thông cảm nhiều hơn.”

“Không có việc gì, đệ đệ của nhị Hoàng tẩu, vậy nhất định cũng dịu dàng và tốt lành giống như tẩu, đệ nhất định sẽ chung đụng hòa hợp với hấn!” Thất Hoàng tử vội vàng cười nói.

Quý Du Nhiên lập tức hoảng hốt — dịu dàng và tốt lành? Là nàng? Không thể nào!

Lần đầu tiên trong cuộc đời này được người tán dương tính khí tốt, nàng vui đến luống ca luống cuống.

Nếu thất Hoàng tử đã chủ động đưa ra đề nghị muốn đi học cùng tiểu Sơn, bọn họ đương nhiên không có đạo lý ngăn cản hấn, nên nhanh chóng để cho người đón tiểu Sơn tới đây.

Hai hài tử tuổi không kém nhiều đứng chung một chỗ, rõ ràng có thể nhìn thấy đầu tiểu Sơn cao hơn rất nhiều, vóc người cũng mảnh mai hơn. Ngũ quan như tô như vẽ, đáng đáp hết sức xinh đẹp tuyệt trần, người nhìn thấy trong lòng hết sức thoải mái. Mà nhìn lại thất Hoàng tử, hấn một thân áo gấm, nhưng cũng không che giấu được chân phải bị què. Nhưng mà, mặc dù trong tay chống gậy, trên mặt hấn vẫn không hề có bất kỳ vẻ xấu hổ gì. Mặc dù đáng đáp khuôn mặt không xinh đẹp như tiểu Sơn, nhưng cũng không hề kém. Hơn nữa, trên người hấn còn nhiều hơn vẻ trầm ổn khí lớn của con nhà Đế Vương mà tiểu Sơn không có.

Hai người, ngược lại mỗi người một vẻ, đứng hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau hết sức đoạt mắt người.

Hơn nữa, lần đầu tiên gặp mặt, hai hài tử đã xem như vừa mất nhau rồi, Quý Du Nhiên rõ ràng có thể nhìn thấy dáng vẻ hận gặp nhau đã muộn trong đôi mắt sáng của bọn họ. Hai người ngồi chung một chỗ trò chuyện, rất nhanh đã càng nói càng ăn ý, rất nhanh ngay cả Quý Du Nhiên cũng không chen miệng vào được.

Cuối cùng, thất Hoàng tử lại chủ động nói với bọn họ: “Nhị Hoàng huynh, nhị Hoàng tẩu, hai người có việc cứ đi làm việc của hai người trước đi! Thân đệ có tiểu Sơn ca ca bên cạnh là được rồi.”

Tiểu Sơn ca ca... Xung hô này vừa ra, lòng Quý Du Nhiên hoàn toàn buông xuống. Nên cười nói: “Vậy hai đệ từ từ chơi, lát nữa ăn cơm ta gọi các đệ.” Rồi phân phó Thái Bình lưu lại phục vụ, mình lôi kéo Phụng Dục Minh đi ra ngoài, lại gọi Bình công công và Lý ma ma tới, đưa tâm huyết mình đã nghiền cứu nửa đêm tới hôm qua ra cho bọn họ nhìn.

Mấy người lại nghiền cứu một phen, lại tăng giảm thêm chút điều khoản, lại tốn thêm nửa ngày rốt cuộc làm xong. Quý Du Nhiên lập tức để mấy người Bình công công đi xuống áp dụng.

Bắt đầu ngày hôm sau, công trình thay máu trong Vương phủ bắt đầu.

Trước là đám người Hoàng hậu nương nương đưa tới, trừ Từ Tô và Thái Bình, tất cả người khác đều bị tặng ra ngoài. Còn có một vài người có cử chỉ và nét mặt khả nghi, cũng đều đuổi bọn họ ra xa xa, cùng với một vài người chưa quen thuộc cũng chưa biết lai lịch, đều giữ một khoảng cách với bọn họ, cần phải giữ vững chỗ canh giữ bên cạnh mình đều là người của mình.

Dĩ nhiên, chuyện này nói tới thì dễ dàng, nhưng chân chính áp dụng vẫn là khó khăn nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Chương 70.2: Ninh Vương phi lôi kéo

Trước hết không nói những người khác, riêng những mỹ nhân do Hoàng hậu nương nương đưa tới kia, họ vào Vương phủ đã lâu như vậy, không chỉ có ngay cả lòng của Phượng Dục Minh cũng chưa được sờ tới, còn bị đuổi tới góc vách ngay người lâu như vậy, bây giờ nếu bị đuổi ra ngoài? Không ít người gào khóc không chịu đi, có người khóc lớn náo lớn trong Vương phủ, lại kêu muốn tự vẫn, còn có khóc muốn gặp Vương gia Vương phi, những người này đều bị Binh công công đề cho người cản lại.

Vốn tưởng rằng mọi chuyện đã bố trí hết sức kín đáo rồi. Nhưng ai biết, trăm căn mật vẫn còn có một sơ hở —

“Vương phi!” Ba ngày sau, khi Quý Du Nhiên đang ở trong phòng bếp định tự mình làm mấy món ăn sáng an ủi Phượng Dục Minh tiện thể khảo hai đệ đệ khổ cực học tập, Lục Ý vội vàng chạy tới, “Một mỹ nhân không chịu đi, lại chạy đến bên cạnh thất Hoàng tử cầu cạnh ngài ấy rồi!”

Cái gì?

Quý Du Nhiên bắt đầu lo lắng, ném thứ gì đó trong tay xuống, vội vàng rửa qua rồi lôi kéo Phượng Dục Minh chạy đến phòng học của thất Hoàng tử và tiểu Sơn.

Mới tới cửa, đã nghe tiếng khóc riu rít của một nữ tử, rất đau lòng.

“Thất Hoàng tử, van cầu ngài, van ngài giúp đỡ, coi như nể mặt tình cảm chúng ta giúp nô tỳ van cầu Vương phi đi! Mặc dù nô tỳ không có phúc phận phục vụ Vương gia, nhưng dù sao cũng là người do Hoàng hậu nương nương ban cho Vương gia, bây giờ lại bị đưa đến phía dưới gã cho gã sai vật khác, vậy có khác nào phụ lòng Hoàng hậu nương nương giao phó ban đầu? Nô tỳ sinh là người của Vương gia chết là quý của Vương gia, đời này quả quyết không thể rời khỏi bên cạnh Vương gia!”

Lại là lời này?

Quý Du Nhiên nghe, trong lòng cười lạnh không dứt.

Quay đầu lại nhìn Phượng Dục Minh, Phượng Dục Minh mở to hai mắt nhìn nàng: “Ái phi, nàng nói bốn Vương làm gì?”

Haizzz!

Mỹ nhân người ta ở trong đó tỏ vẻ trung thành với hấn đó, hấn lại ở đây tỏ vẻ sự việc không liên quan đến mình. Nếu như mỹ nhân nghe thấy được... Nàng ta không khỏi cũng quá đau lòng đi! Giải thích này chẳng qua cũng chỉ để nhiều người đồng tình mà thôi.

Nhưng mà! Ở trong nhà của bọn họ, người này lại đi quấy rầy khách tị nạn trước, còn một đồng nước mũi nước mắt, đây coi là có ý tứ gì? Nếu dọa sợ hãi từ người ta thì nàng nên giao phó lại với Dịch phi như thế nào?

Quý Du Nhiên nhắc vấy lên định xông vào, nhưng ngay lúc đó lại nghe thấy giọng điệu thiếu niên bình tĩnh vang lên: “Lam Diên tỷ tỷ, ta cũng hết sức đồng tình với tình cảnh của tỷ tỷ. Nhưng mà, bây giờ tỷ là người ở trong phủ của nhị Hoàng huynh, sống chết của tỷ cũng do nhị Hoàng huynh và nhị Hoàng tẩu định đoạt, chẳng liên quan tới ta. Xét thấy chúng ta từng có vài lần duyên phận ở trong cung, ta sẽ cầu cạnh với nhị Hoàng tẩu, để cho tẩu ấy tìm một người tốt giúp tỷ gả đi. Về phần những chuyện khác, ta lực bất tòng tâm rồi.”

Quý Du Nhiên thoáng chốc sững sờ. Xem ra, nàng đã xem nhẹ thất Hoàng tử này rồi.

“Hu hu hu...” Mỹ nhân tên Lam Diên lại khóc thút thít một trận, “Thất Hoàng tử, nô tỳ không muốn lập gia đình! Van cầu ngài giúp nô tỳ năn nỉ một chút đi! Nô tỳ không dám giành Vương gia với Vương phi, cho nên, không cần khiến Vương phi tùy tiện an bài một cuộc sống cho nô tỳ, coi như phục vụ tiểu Sơn thiếu gia cũng được!”

“Cần rồi!” Lập tức, một tiếng quát khê truyền đến, “Cái gì mà coi như phục vụ tiểu Sơn cũng được? Bản thân ngươi là nô tỳ, còn có tư cách chọn chọn lựa lựa sao? Phu thê Dật Vương không đành lòng để các ngươi phí hoài thời gian ở trong Vương phủ, thả các ngươi đi ra ngoài, lại còn chọn vị hôn phu cho các ngươi, các ngươi không những không cảm kích, ngược lại lòng tham không đáy, ngay cả cảm thấy phục vụ đệ đệ của Dật Vương phi cũng là tự hạ thấp địa vị của mình? Như thế xem ra, trong lòng ngươi cũng có vài phần chú ý, vậy còn đi cầu ta làm gì? Tự mình quyết định không được sao?”

“Thất Hoàng tử, nô tỳ không phải ý này!”

“Không phải ý này, ngươi có ý tứ gì?” Quý Du Nhiên vội vàng quát khê một tiếng.

Người ở bên trong nghe được, Lam Diên sững sờ, vội vàng xoay đầu lại, thất Hoàng tử và tiểu Sơn cũng vội vàng đứng dậy.

Liếc nhìn nữ tử quỳ trên đất khóc đến hoa lệ đầm mưa, Quý Du Nhiên hơi mỉm môi: “Vương gia, mỹ nhân này không bỏ được chàng!”

“Hừ, nàng ta cũng coi là mỹ nhân?” Phượng Dục Minh bất mãn hừ hừ, “Vừa tròn lại mập, xấu chết rồi!”

Mỹ nhân nghe được, lúc này thân thể cứng đờ, lập tức che mặt khóc khẽ.

Trên đầu Quý Du Nhiên lại rơi xuống ba vạch đen: Người ta thay đổi trở nên tròn béo cũng do chàng làm hại! Nhớ ngày đó, là ai mạnh mẽ căn dặn bảo các nàng mỗi bữa phải ăn nhiều thêm hai chén cơm tẻ? Còn có lúc ăn cơm đặc biệt phải người đi nhìn chăm chăm, không cho các nàng ta giờ trò dỗi trá. Bây giờ trong mười mỹ nhân cũng có bảy tám người eo tròn thêm một vòng so với lúc mới vừa vào phủ, cho nên cũng mới không dám phản kháng nhiều rồi mà rồi đi! Chỉ có Từ Tô thông minh nhất, luôn nắm chặt bất kỳ cơ hội nào có thể nắm chặt lên lên đồ nửa cơm đi, nhưng trên mặt rõ ràng có thịt hơn trước kia nhiều. Chỉ có Thái Bình, nghe Lục Ý báo cáo, mỗi ngày nàng ta đều ăn sạch sẽ thức ăn, nhưng một chút thịt dư trên người cũng không có, vóc người vẫn còn thon thả như vậy, gương mặt vẫn xinh đẹp như vậy. Rõ là... Làm cho người ta ghen tỵ chết!

Chỉ có điều, Phụng Dục Minh cũng không nghĩ nhiều như vậy, hẳn cũng không phải người thương hương tiếc ngọc. Nghe nàng ta khóc, hẳn không vui giận tái mặt: “Phiền chết rồi! Người đâu, kéo nàng ta ra ngoài! Nếu như nàng ta không muốn lập gia đình, vậy thì bán đi thôi! Bôn Vương không muốn gặp lại nàng ta!”

Hai thị vệ vội vàng đi vào dẫn người đi.

Đang sắp bị mang ra khỏi cửa, không biết thất Hoàng tử hay tiểu Sơn kín đáo phun ra một câu: “Người xấu nhiều tác oai tác quái.”

Lam Diên mới vừa rồi còn làm như người giãy chết lập tức bất động, giống như ỉu xiu mặc cho người ta kéo ra ngoài.

Quý Du Nhiên bĩu môi: “Mới vừa rồi là ai nói?”

Hai thiếu niên liếc mắt nhìn nhau, thất Hoàng tử vội vàng tiến lên: “Đệ nói!”

“Mới là lạ!” Quý Du Nhiên hừ lạnh, tiến lên nhéo lỗ tai tiểu Sơn: “Ai dạy lời này cho đệ?”

“Không có! Tỷ tỷ, đệ nói là sự thật!” Tiểu Sơn vội vàng nghiêng đầu khẽ kêu lên.

“Ừ!” Phụng Dục Minh người xem nào nhiệt không sợ nhiều phiền phức này, còn vui vẻ gật đầu theo.

Chỉ có thất Hoàng tử tiến lên khuyên nhủ: “Nhị Hoàng tẩu, tẩu cũng đừng tức giận với tiểu Sơn ca ca. Ca ca nói không sai, cũng là lời trong lòng của tẩu không phải sao?”

Bọn họ cho rằng nàng giống như bọn họ miệng độc tâm địa độc ác hả? Trong lòng nàng độc ác là đủ rồi có được không? Quý Du Nhiên buông tay ra: “Vốn sợ các đệ bị nàng ta hù sợ mới vội vàng chạy tới. Bây giờ nhìn lại, chúng ta vốn làm điều thừa.” d1en d4nl 3q21y d0n

“Không có! Thần đệ cũng chỉ từ chối yêu cầu của nàng ta mà thôi. Chân chính có thể mang nàng ta đi ra ngoài, vẫn là nhị Hoàng tẩu.” Thất Hoàng tử cúi đầu cười nhẹ nói.

Quý Du Nhiên nhìn hẳn, thất Hoàng tử liền hạ thấp mi mắt xuống cho nàng nhìn đủ, thái độ bình thường thành thạo.

Mới hơn nửa năm, hài tử này đã sớm không còn đáng vẻ cẩn thận sợ hãi trước kia nữa, Định phi dạy hài tử quả nhiên có đáng vẻ. Quý Du Nhiên âm thầm oán, nên gõ gõ lên đầu hai thiếu niên: “Giỏi rồi, người do ta đuổi đi, các đệ tiếp tục đi học đi! Về sau ta sẽ để cho người nghiêm chỉnh trông chừng bọn họ, sẽ không để cho bọn họ tới làm phiền các đệ.”

“Vậy thì không còn gì tốt hơn rồi. Đa tạ nhị Hoàng tẩu.” Thất Hoàng tử vội nói.

Tiểu hài này... Bước chân xoay người của Quý Du Nhiên khựng lại một chút. Quả nhiên là hài tử sinh ra ở Hoàng gia, tố chất trong lòng rất không bình thường, tiểu Sơn cùng với hẳn, mới có thể học được không ít thứ chứ?

--- -----Ta là ranh giới Ninh Vương phi định lời kéo---- -----

Trong nửa tháng ngắn ngủi, người làm trong Dật Vương phủ bị đuổi đi gần như một nửa, trong Vương phủ thoáng chốc cũng vắng vẻ không ít.

Động tác có quy mô lớn như thế, dĩ nhiên đưa tới chú ý trong Hoàng cung. Chỉ có điều, xét thấy tình thế biên quan càng lúc càng khẩn trương, Hoàng đế cả ngày lẫn đêm bận rộn bàn luận quốc sự với quần thần, vốn không có tâm tình để ý tới chút chuyện nhỏ này trong Vương phủ bọn họ.

Hoàng hậu nương nương biết, mặc dù rất không vui mừng, nhưng ít ra Từ Tô vẫn còn, nên chỉ kêu Quý Du Nhiên lên nói mấy câu.

Về phần Thái hậu bên kia, Quý Du Nhiên đã sớm trình báo chuyện tiểu Hắc bị người giết chết lên, cũng kèm theo phân tích của bọn họ, nhưng không điểm danh hung thủ cuối cùng là người nào. Vì vậy, từ đầu đến cuối, Thái hậu cũng không nói một câu, chỉ thường mấy tỷ nữ cho bọn họ.

Bởi vì Thái hậu đã ban thưởng người, lần này Hoàng hậu không ban thưởng, Quý Du Nhiên hô to vạ tuế trong lòng!

Bên này chuyện trong Vương phủ khó khăn lắm mới chấm dứt. Bên kia, Ninh Vương phủ lại truyền tới tin tức — Ninh Vương phi lại không tốt rồi!

Bất đắc dĩ, Quý Du Nhiên lại cùng Phụng Dục Minh đến thăm.

Chương 109: Chương 70.3: Ninh Vương phi lôi kéo

Đến bây giờ, bụng Ninh Vương phi cũng sắp sáu tháng rồi, bởi vì có mấy lần sự cố liên tiếp, nàng ta vẫn nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Mặc dù vẫn có Thái y theo hầu chăm sóc, Thái hậu Hoàng hậu cũng sai người tặng không ít thuốc bổ tởi, nhưng nàng ta lại gần như không nở nang, thân thể vẫn nhỏ yếu như vậy, vì vậy càng lộ cái bụng to tới mức dọa người.

Khi Quý Du Nhiên vào phòng, nhìn thấy đầu tiên chính là cái bụng bự nhô ra thật cao của nàng ta.

“Nhị đệ muội, hai người tới rồi!” Nhìn thấy nàng, Ninh Vương phi vội vàng nở nụ cười yếu đuối kêu nàng qua.

Quý Du Nhiên ngồi xuống bên mép giường: “Đây là như thế nào?”

“Không có gì, chính là ít ngày trước không biết ăn phải cái gì, bụng bị đau mấy ngày.”

“Vương phi bị Hoàng hậu nương nương mắng nên mới biến thành như vậy!” Nha hoàn Tú nhi phục vụ bên cạnh nghẹn ngào kêu to.

Mặt Ninh Vương phi trầm xuống: “Tú nhi, không cho nói bậy! Em đi ra ngoài cho ta!”

Tú nhi ngẩn ra, nước mắt cuộn cuộn trong đôi mắt to tròn, nhưng dưới cái nhìn chăm chăm của Ninh Vương phi vẫn ngoan ngoãn hành lễ đi ra ngoài.

Đám người khác cũng theo lời đi ra ngoài, lưu lại một không gian đơn độc cho các nàng.

Mà đám người vừa đi, nước mắt của Ninh Vương phi liền rơi xuống.

Quý Du Nhiên vội vàng đưa khăn lên: “Đại Hoàng tẩu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Nhị đệ muội, trong lòng ta thật khổ mà!” Năm lấy tay của nàng, Ninh Vương phi bắt đầu khóc thút thít khẽ nói, “Ban đầu thân thể Vương phi đã không tốt, bây giờ còn biến thành như vậy, ta... Ít ngày trước ta đi nhìn hán, bọn họ đều không cho ta nhìn, chỉ để cho ta nói chuyện cùng hán cách cửa sổ. Vương gia hán còn không chịu lên tiếng, ta cầu xin hán nửa ngày, hán mới kêu ta cúi. Ta biết rõ thân thể hán không thoải mái không muốn phát lửa giận lên trên người ta, mà ta vẫn nghĩ rằng chờ hán nhìn đến đứa nhỏ trong bụng ta, hán cũng nên phần chần một chút! Nhưng ai biết.... Còn có Thái tử phi, cũng bởi vì ta mang thai, cho tới bây giờ nàng ta chậm chạp không có tin tức, mẫu hậu nóng lòng, thỉnh thoảng nói chút lời không dễ nghe, nàng ta liền cho rằng ta nói xấu nàng ta ở trước mặt mẫu hậu. Bây giờ mẫu hậu còn để cho nàng ta thường tới bên chỗ ta, nói là dính chút khí tức mang thai của ta. Nhưng máu chót nàng ta tới đây đều mặt lạnh, còn luôn nói vài lời âm dương quái khí. Hai ngày trước ta tiến cung thỉnh an mẫu hậu và Thái hậu, mẫu hậu lại kêu Thái tử phi lên. Lời còn chưa nói mấy câu, đã nói đến đứa bé trên thân, lúc ấy ta chỉ thấy Thái tử phi biến sắc mặt, cố gắng định thay đổi chủ đề, nhưng ai biết, mẫu hậu nhất định không nghe, còn liên tục khuyên Thái tử phi và Thái tử cố gắng nhiều hơn, lấy ta và Ninh Vương làm chuẩn, cũng lại để cho chúng ta một chỗ. Lúc ấy, mẫu hậu vừa mới đi, Thái tử phi lại cười lạnh nói một câu, nàng ta nói, nàng ta...” Nói không được nữa, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt lẩn thảng xuống.

“Nàng ta nói gì rồi hả?” Quý Du Nhiên vội vàng lau khô nước mắt giúp nàng ta.

“Nàng ta nói, ai biết hài tử trong bụng ta là của ai!” Ninh Vương phi kêu khóc.

Quý Du Nhiên cũng ngây ngẩn cả người trong thoáng chốc, “Nàng ta thật sự nói vậy?”

Ninh Vương phi nhắm mắt gật đầu, “Nàng ta, nàng ta còn nói, Ninh Vương yếu ớt, mọi người đều biết. Nếu chúng ta lập gia đình ba năm còn không viên phòng, sao đến Ly Sơn lại đột nhiên có thể động phòng? Nàng ta còn nói, còn nói...”

“Thôi, đừng nói!” Quý Du Nhiên vội vàng nắm chặt tay nàng ta nói.

Ninh Vương phi lập tức dựa vào trên người nàng không ngừng rơi lệ: “Tại sao nàng ta có thể vu oan ta như vậy? Kể từ khi ta gả vào Ninh Vương phủ, tuân thủ nghiêm ngặt giữ bổn phận nơi nơi. Đến Ly Sơn, cũng một mực ở trong Vương phủ chăm sóc Vương gia, thỉnh thoảng ra ngoài gặp muội một lần, nhưng cũng có người đi cùng. Nếu không nữa thì chính là Hoàng tử mẫu phụ hoàng mẫu hậu bọn họ đi thăm Vương gia, ta đi cùng ngồi trò chuyện một chút, ta làm sao có thời gian quan hệ bất chính với nam nhân khác? Những lời đó sao nàng ta có thể nói ra khỏi miệng!”

Quý Du Nhiên chau mày. Lời kia cũng không giống với phong cách của Thái tử phi! Nàng ta ăn gan hùm mật gấu rồi, mới dám chất vấn về hài tử ngay trước mặt Ninh Vương phi. Nhưng mà... Nghĩ lại một chút, thật ra thì Thái tử phi nói cũng chưa hẳn không đúng, nhìn Ninh Vương gia bệnh tật như vậy, đúng là không có đáng về có năng lực sinh con đường cái. Cho dù khi ở Ly Sơn thân thể của hán tốt một chút, nhưng có thể tốt bao nhiêu? Chuyện phòng the quá mức hao tổn tinh lực, Thái y cũng sẽ dận dò hán không được làm xằng làm bậy chứ? Nhưng mà, nếu như hài tử này không phải của Ninh Vương, lấy tính tình ru rú ở nhà của Ninh Vương phi, nàng ta có thể mang thai với ai đây?

“Nhị đệ muội, ta thật khổ, ta thật sự rất khổ mà!” Bên này, Ninh Vương phi vẫn còn đang khóc lóc kể lể, “Ta thật sự bị nàng ta gây tức giận, nếu không phải bận tâm đến hài tử, ta thật sự muốn náo loạn một trận lớn với nàng ta! Lúc ấy ta lại cảm thấy bụng có cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, nên tức giận đối chất mấy câu với nàng ta, ai ngờ nàng ta còn không hài lòng! Cuối cùng, Tú nhi liên náo loạn lên với cung nữ cận thân của nàng ta, vừa náo loạn, lại đem chuyện đến tai mẫu hậu. Sau khi mẫu hậu nghe nói xong, nhưng chỉ tùy tiện trách cứ nàng ta mấy câu, còn trách ta nhiều chuyện, còn nói ta thân là tẩu tử lại không biết nhún nhường đệ muội, đuổi ta trở về an thai, mà ta có thể an thai tiếp như thế nào? Mẫu hậu thiên vị Thái tử, chuyện này ta sớm biết, dù sao Vương gia đã như vậy rồi, mẫu hậu ký thác toàn bộ hy vọng của mình lên người Thái tử cũng không sai. Nhưng mà, Ninh Vương cũng là con trai của mẫu hậu, trong bụng ta hiện giờ vẫn là tôn tử đầu tiên của mẫu hậu! Mẫu hậu thế mà lại vô tình với tôn tử của mình như vậy, chẳng lẽ cũng bởi vì do nghe người khác nói thân thể Ninh Vương không tốt, hài tử của ta cũng vô cùng có khả năng sinh ra sẽ bị bệnh sao? Hiện giờ mẫu hậu bắt đầu ghét bỏ hài tử của ta rồi hả?”

A, hiểu rồi. Trước mắt đưa nhiều làm nên như vậy, đến bây giờ mới tới đề tài chính – Hoàng hậu thiên vị.

Nhìn nàng ta khóc lóc đến than thở, trong lòng Quý Du Nhiên lại không có bao nhiêu gọn sóng. Có lẽ ít ngày trước nghe Dịch phi phân tích xong cũng có hiểu biết thêm một tầng với nữ nhân này! Hơn nữa chuyện Thái tử phi ngày đó, nàng bây giờ đã sớm không dám coi nàng ta là một nữ nhân có thai đơn giản mà đối đãi. Nhưng ngoài mặt vẫn dịu dàng khuyên lơn mấy câu: “Thôi, mẫu hậu thiên vị Thái tử, đây là chuyện tất cả mọi người đều biết rõ trong lòng. Thái tử và Thái tử phi sinh hạ hài tử mới là huyết mạch chính thống của Hoàng thất, bây giờ tuổi Thái tử phi còn nhỏ, miệng hơi không biết che giấu cũng không phải cố tình, tẩu cũng đừng để ở trong lòng.”

“Chuyện liên quan đến hài tử của ta, tại sao ta có thể không để trong lòng chứ? Hơn nữa, hai người là tỷ muội, muội cũng lớn hơn nàng ta mấy tháng, tại sao muội lại hiểu chuyện hơn nàng ta nhiều vậy? Cũng đã lập gia đình, sao còn giống như hài tử có ý đoán chừng xằng bậy chuyện riêng của người khác, đây cũng là việc mà nhất quốc chi mẫu sau này làm nên?”

Rất tốt, bây giờ còn dụ dỗ cả nàng rồi.

Nàng so sánh với muội muội kia nhà nàng, có cần thiết không? Quý Du Nhiên cười nhạt: “Được rồi, chuyện đều đã qua rồi, tẩu cũng không cần suy nghĩ. Nói không chừng lúc ấy mẫu hậu chỉ nghĩ đến mặt mũi Thái tử phi, chờ sau khi tẩu đi sẽ dạy dỗ nàng ta đây? Huống chi, không phải khi tẩu trở lại bọn họ đã vội vàng để người mang đồ tới cho tẩu sao? Cũng nói trong lòng bọn họ hiểu đã nói sai.”

“Ha ha, một chút đồ vật có thể tạo nên tác dụng gì? Lòng của ta đã bị bọn họ làm bị thương đến thành từng mảnh nhỏ rồi!” Ninh Vương phi khẽ nói, đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, “Nhị đệ muội, muội từ nhỏ bị Thái tử phi lấn áp, hai ngày trước mẫu hậu còn mắng muội, chẳng lẽ muội không đau lòng chút nào sao?”

“Muội đều coi nhẹ rồi.” Quý Du Nhiên cười nói, “Lời người khác nói chính là gió bên tai với muội. Muội chỉ để ý Vương gia nhà muội, chỉ cần hắn không nói lời như vậy với muội, muội vĩnh viễn sẽ không đau lòng.”

Ninh Vương phi nhất thời giật mình.

Quý Du Nhiên lại vội vàng khuyên nàng ta mấy câu, khó khăn lắm mới để cho nàng ta thu nước mắt lại, vội vàng cáo từ ra ngoài.

“Ái phi, hiện giờ đại Hoàng tẩu càng ngày càng thích khóc rồi, thật phiền mà.” Sóng vai đi ra ngoài cùng Quý Du Nhiên, Phụng Dục Minh đột nhiên nhỏ giọng nói.

Nàng cũng cảm thấy phiền. Quý Du Nhiên trầm nghĩ, trước kia ngoài sáng trong tối ngầm ám hiệu một số chuyện với nàng còn chưa tính, bây giờ thế nhưng lại trắng trợn định lôi kéo nàng cùng nhau nói xấu Hoàng hậu và Thái tử phi? Nếu như nàng nói theo, có phải nàng ta sẽ lôi kéo nàng vào bước tiếp theo của kế hoạch không?

Ninh Vương phi ý vào đưa nhỏ trong bụng cùng Ninh Vương gia, dĩ nhiên cái gì cũng không sợ, nhưng nàng thì khác! Huống chi... Nhìn bầu trời xanh thẳm, lá cây đầu cành đã sớm rơi rụng hầu như không còn, chỉ còn lại một nhánh cây khô vàng đứng sừng sững. Một cơn gió thu thổi qua, từng cơn lạnh lẽo thấm vào trong xương, khiến cho nàng bị lạnh đến cuộn chặt áo choàng. Cuối thu rồi, lập tức, mùa đông sắp đến.

“Vương gia, chúng ta trở về đi!” Vội vàng nắm chặt tay Phụng Dục Minh, nàng nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Phụng Dục Minh nắm tay nàng để bên người, “Rất lạnh sao? Để bổn Vương cản một chút cho nàng đi!”

“Ừ.”

Nếu như, đợi đến khi sự kiện kia xảy ra, hắn còn có thể ở bên cạnh nàng, giúp nàng cản trở, thật tốt biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Chương 71.1: Con ác mộng tái hiện

Những ngày kế tiếp, Quý Du Nhiên ít ra cửa.

Thu đến cuối mùa, gió lạnh gào thét cuốn lấy đé đồ, mang đến mấy trận bão tuyết, khiến cho tất cả mọi người phủ thêm quần áo mùa đông thật dày.

Chuyện nghị hòa không sai biệt lắm đã quyết định, nhưng chi tiết cụ thể vẫn còn đợi đàm phán. Coi như tất cả đều kết thúc, tâm tình nóng nảy của Hoàng đế cũng hình như bị khí lạnh đông cứng, rồi cuộc lại bắt đầu tỏ vẻ ôn hòa, cho nên quan hệ với Thái tử cũng từ từ thân thiện hòa hảo.

Có thể bởi vì lần trước thái độ không thêm đếm xỉa đến của Quý Du Nhiên biểu hiện được rất rõ ràng, Ninh Vương phi cũng sẽ không nói bất kỳ lời nói rõ ràng nào với nàng. Sau đó nàng ta lại náo loạn mấy lần thân thể khó chịu, Quý Du Nhiên cũng để cho người chuẩn bị hậu lễ đưa qua, ninh Vương phi cũng không cưỡng ép nàng đi qua thăm nàng ta.

Bất tri bất giác, thời gian cực nhanh, cuối năm đã đến.

Sau khi thất Hoàng tử ở Dật Vương phủ được hai tháng thì được đón về Hoàng cung.

Trong khoảng thời gian này, hần và tiểu Sơn nghiêm nhiên trở thành bạn tốt, hai người cùng ăn cùng ở, cùng nhau đi học, tình cảm tốt đến không xong. Đợi đến khi Dịch phi phái người tới đón thì hần lại không nhớ mà đồ vảnh mắt.

Hai mươi bốn tháng chạp âm lịch đi qua, trên dưới đé đồ lại bắt đầu giăng đèn kết hoa, đưa mắt nhìn đều là một mảnh đỏ rực rỡ. Trong Dật Vương phủ cũng không ngoại lệ.

Mặc dù so với đời trước, trong Vương phủ người ít đi không ít, nhưng khắp nơi đều trang trí màu đỏ tươi đẹp như cũ, mỗi người trong Vương phủ đều tinh thần sáng láng. Mọi người may đồ mới, làm đồ tết, cảnh tượng một đám người loay hoay khí thế ngất trời, trong khung cảnh đỏ thắm như vậy, ngay cả sắc mặt Thái Bình cũng nhu hòa đi rất nhiều.

Nhưng mà, ngược lại với nó, theo thời gian gần tới, tinh thần Quý Du Nhiên càng lúc càng khản trương, chuyện đời trước một lần nữa xuất hiện ở trong đầu, quấy rối đến nàng ngồi nằm không yên, ngắn ngủi không tới nửa tháng đã gây đi một vòng lớn.

Phượng Dục Minh thấy, đau lòng đến không xong, đến bữa cơm liệu mạng đút nàng ăn nhiều, nhưng Quý Du Nhiên nào có khẩu vị? Nàng có thể miễn cưỡng ăn vài miếng chống đỡ nhu cầu cần thiết của thân thể đã không tệ rồi.

Sau khi Thái hậu nghe nói, đã từng phái Thái y tới chẩn bệnh cho nàng, nhưng cũng không nhìn ra nguyên cớ, chỉ nói tâm bệnh cần tâm dược, khuyên nàng sớm thoải mái một chút sẽ hết bệnh.

Nhưng mắt thấy thời điểm mình chết ở đời trước tới gần, nàng có thể thoải mái sao?

Xét thấy như thế, mọi người đều biết Dật Vương phi “Bị bệnh”, Thái hậu Hoàng hậu cũng không triệu kiến nàng nhiều, ngược lại tặng cho không ít thuốc bổ, để cho nàng thoải mái nghỉ ngơi. Như vậy cũng làm thỏa mãn ý của nàng, Quý Du Nhiên lại càng thêm ngay cả công chính cũng không bước, ngay cả đồ tết cho bên chỗ Thái thị kia cũng do hai người Lục Ý và Thái Bình chuẩn bị đưa qua.

Chỉ có điều, cho dù như thế nào, đến tối đêm ba mươi, thân là con dâu Hoàng gia, Quý Du Nhiên vẫn phải cùng Phượng Dục Minh vào cung ăn bữa cơm tất niên đón giao thừa với Hoàng đế Thái hậu.

Biết chuyện này khó tránh khỏi, nàng chỉ đành phải thay đổi quần áo đi cùng Phượng Dục Minh.

Ở trong đại điện lạnh lẽo qua nửa đêm, chờ đến khi trở lại Vương phủ, nàng đã không phụ sự kỳ vọng mà ngã bệnh.

Một lần bệnh này, ngược lại đã giảm bớt rất nhiều phiền toái cho nàng. Tiệc xuân của người khác nàng đương nhiên không cần phải đi ăn, Phượng Dục Minh tiếp tục giữ vững cam kết, như hình với bóng hầu ở bên cạnh nàng. Thái hậu thấy thế, cũng chỉ cần dặn nàng nghỉ ngơi tử tế, những chuyện khác nói sau.

Chỉ chớp mắt, lại mấy ngày trời qua, mùi vị năm mới trên dưới đé đồ lại nồng đậm như cũ.

Cho dù là ban ngày hay ban đêm, phố lớn ngõ nhỏ tiếng pháo bên tai không dứt, vô số hài tử xách đèn lồng chạy lon ton trên phố, tiếng hài tử thanh thúy làm cho người ta không nhịn được cười thầm. Sau đó, tết nguyên tiêu đến.

Tết nguyên tiêu này, bọn họ đương nhiên phải đi vào cung.

Biết từ chối không được, Quý Du Nhiên liền chống thân thể bệnh tật trang phục lộng lẫy đi qua, cùng Phượng Dục Minh ngồi trên xe ngựa đi vào Hoàng cung.

Ninh Vương gia nằm trên giường không dậy nổi không thể tới đây, Ninh Vương phi mang thai bảy, tám tháng rồi, bởi vì gần đây bảo dưỡng tốt, hay bởi vì khó có được trời quang mây tạnh, ngoại lệ ẩm áp, nàng ta cũng khoác áo choàng vào cung. Còn có phu thê Thái tử, Hoàng đế Hoàng hậu cùng với Thái hậu nương nương, còn có Dịch phi thất Hoàng tử v.v..., một gia đình lớn tụ họp một chỗ, bày sân khấu ở trong Ngự hoa viên, xem kịch hát uống rượu giống như người bên ngoài, không khí thoát nhìn hòa thuận vui vẻ, đáng về gia đình vui sum họp.

Trong đám người nơi này, Quý Du Nhiên tương đối chán đến chết, chỉ phụ họa cười, thỉnh thoảng nhấp một ngụm rượu, trong lòng vẫn tính toán khi nào mới có thể nghe xong kịch đi về nhà.

Lúc này, Ninh Vương phi bên cạnh lặng lẽ ghé sát lại: “Nhị đệ muội, bụng của ta hơi không thoải mái, muội đi ra ngoài theo ta một chút có được không?”

“Được!” Nàng cũng vừa lúc đợi đến nhàm chán, Quý Du Nhiên vội vàng gật đầu, sau khi hai người phái người đi báo cho Thái hậu cũng nhận được đồng ý, liền đồng thời rời khỏi đây, đi một vòng trong rừng mai bên cạnh, thưởng thức mai mùa đông, Ninh Vương phi đột nhiên đề nghị, “Mặc dù mặt trời nhìn lớn, nhưng nán lâu bên ngoài như vậy cũng rất lạnh. Không bằng như vậy đi, chúng ta đi cung Cảnh Hòa ngồi một chút được không?”

Cung Cảnh Hòa là chỗ ở trong Hoàng cung của Ninh Vương gia trước khi được phong Vương. Kể từ sau khi Ninh Vương dọn ra ngoài tự lập môn hộ, cung điện kia lập tức để không, để lại cho phu thê Ninh Vương sử dụng khi hồi cung ngủ lại.

Hiện giờ, chân tay thật sự bị đông cứng hơi lạnh cả người, Quý Du Nhiên liền gật đầu, hai chị em bạn dâu tay cầm tay, cùng nhau đi vào cung Cảnh Hòa.

Cung Cảnh Hòa ở bên cạnh Đông cung, vốn vì Hoàng hậu muốn dễ dàng chăm sóc cho Ninh Vương nên đặc biệt cầu xin Hoàng đế bệ hạ ban cho Ninh Vương, ngược lại cách Ngự hoa viên cũng không xa.

Cung điện không tính là quá lớn, trang trí bên trong cũng không phải hết sức hòa hoa, nhưng thắng ở thanh lịch chỉnh tề, nhìn một lần trong lòng hết sức thoải mái.

Cũng có cung nữ thái giám canh chừng ở chỗ này, nhìn thấy bọn họ đi tới, vội vàng cầm trà nóng tới giúp bọn họ ấm người.

Cách xa mấy người Thái hậu Hoàng đế, ở chỗ này phát hiện cũng chỉ có hai người bọn họ, Quý Du Nhiên và Ninh Vương phi nói chuyện tất nhiên cũng hết sức tùy ý.

Uống một ngụm trà, Ninh Vương phi cười nham nhảm nói: “Hôm nay hoa đán trên đài hát rất hay, không chỉ có giọng tốt, hóa trang, điệu bộ, tất cả đều đệ nhất, khó trách Hoàng tổ mẫu thích như vậy.”

“Đúng vậy!” Quý Du Nhiên gật đầu cười nói, “Chỉ tiếc hát tất cả đều là tiết mục cũ, muội cũng chán nghe rồi, thật sự không muốn nghe nữa.”

“Đúng là vậy sao? Ta xem, hôm nào đợi chúng ta trở về rồi, ta lại cho người mời đoàn kịch hát nhỏ đó đến Vương phủ nhà chúng ta hát, chúng ta đặc biệt chọn mấy tiết mục mới hát nghe thử một chút, muội cảm thấy như thế nào?”

“Được!” Quý Du Nhiên cười nói, “Nói không chừng chúng ta còn có thể nhìn diện mạo thật của hoa đán đó!”

“Đúng đó!” Nghe thấy lời ấy, ánh mắt của Ninh Vương phi cũng sáng lấp lánh, “Ta sớm nghe người ta nói dáng dấp hoa đán này khuynh quốc khuynh thành, hơn nữa nói năng không tầm thường, khí độ bất phàm, bao nhiêu công tử nhà giàu cũng tình nguyện vung tiền như rác vì hán. Chỉ tiếc, tính hán cực kỳ bùng binh, trừ phi nhìn thấy thuận mắt, nếu không cho dù người ra bao nhiêu bạc hán cũng không chịu gặp, điều này khiến cho đề tài câu chuyện về hán thêm chút lợi thế. Hiện giờ quyền quý trong đế đô đều lấy có thể gặp được hán là một lần được vinh dự! Ta nghĩ, chúng ta thành tâm mời, hán chắc không có khả năng không nể mặt chúng ta nhỉ?”

“Không biết.” Quý Du Nhiên lắc đầu, khoe miệng đột nhiên kéo ra, “Nếu như hán thật sự cho mặt mũi mà lên mặt, vậy muội sẽ để cho chàng ngọc nhà muội qua, chết sống để cho hán lộ mặt thật, để cho chúng ta có thể nhìn một chút không được sao!”

Nói xong, hai nữ nhân đều không nhịn được che miệng cười khẽ.

Cũng không biết làm sao, có lẽ do tối qua ngủ không ngon! Hai người nói xong, Quý Du Nhiên cảm thấy đầu óc hơi hỗn loạn, ý thức càng ngày càng tan rã, mắt cũng sắp không mở ra được.

“Nhị đệ muội, muội làm sao vậy? Là mệt mỏi sao?” Truyền tới bên tai là giọng Ninh Vương phi nhỏ giọng kêu, “Nếu như mệt mỏi rồi, nên đi nghỉ ngơi một chút đi! Phòng chuẩn bị thêm cho ta và Vương gia đã thu dọn sạch sẽ, vừa lúc hôm nay Vương gia không tới, muội yên tâm đi nằm đi!”

“Được.” Chóng mặt, gần như không thể suy nghĩ, Quý Du Nhiên liền gật đầu một cái, mặc cho nàng ta đỡ đi vào trong điện.

Sau đó, nàng cái gì cũng không biết nữa rồi.

Khi nàng hồi phục lại ý thức, Quý Du Nhiên chỉ nghe thấy một loạt tiếng bước chân hỗn loạn, hình như còn có tiếng vang của binh khí lộng vào nhau. Linh tinh lang tang, khiến cho đầu nàng đau.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Chương 71.2: Con ác mộng tái hiện

Gắng sức mở mắt ra, nàng day cái trán bị đau, đột nhiên nghe thấy một tiếng leng keng, giống như có thứ gì đó thoát khỏi nắm tay nàng rơi xuống đất,

phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Ai? Ai ở bên trong?”

Lập tức nghe được một tiếng quát to, nàng kinh ngạc mở to hai mắt, lại bị màn chứng kiến trước mắt khiến cho sợ ngây người —

Máu!

Đập vào mắt, là một vũng máu đỏ tươi lớn. Mà nằm trong vũng máu này, là một nam tử mặc đồ con hát màu trắng, trên đầu còn đội tóc giả, khuôn mặt tuấn mỹ nhắm mắt dựa vào hòn đá sau lưng. Ở trước ngực hắn, còn có vết máu không ngừng chảy ra, nhuộm quần áo trắng thành màu đỏ tươi chói mắt, nhìn thấy mà ghê.

Lúc này trong lòng chợt co rút lại, nàng vội vàng thu hồi ánh mắt, rồi lại phát hiện dưới chân nhiều thêm một con dao găm dính máu. Một giọt máu tươi ngưng đọng trên đầu dao găm, chậm rãi rời khỏi dao găm, mắt thấy sẽ rơi xuống đất ở chân nàng.

Trời!

Quý Du Nhiên vội vàng lui về sau hai bước, lại phát hiện sau lưng đụng phải tảng đá.

Lúc này mới phát hiện ra, chỗ này là một hang động nhỏ trong núi giả — Nàng đến chỗ này như thế nào? Nàng nhớ rõ ràng, một khắc trước nàng vẫn còn uống trà trong cung Cảnh Hòa cùng Ninh Vương phi đó! Hơn nữa...

Tay của nàng!

Đôi tay chia ra trước mắt, nàng rõ ràng phát hiện trên bàn tay phải lại có một vết máu tươi chưa đông lại. Trong đầu nàng cuối cùng ầm một tiếng, biến thành mảng lớn trống rỗng.

“Dật Vương phi!”

Vừa lúc đó, tiếng bước chân hỗn độn cũng tiến tới gần, vừa thấy tình cảnh này, người cầm đầu mở trừng hai mắt, kinh ngạc nơi đáy mắt không thoát khỏi được hai mắt của nàng.

“Mau! Đi báo cho Hoàng thượng Thái hậu, Dật Vương phi giết người!”

Không biết là ai gào to một tiếng, mấy người xoay người bỏ chạy.

Trái tim Quý Du Nhiên lập tức nhảy lên tận cổ họng, vội vàng lớn tiếng kêu chạy đến —

“Đừng đi! Ta không giết người! Không phải do ta làm! Không phải!”

“Ái phi! Ái phi!”

Một giọng nói quen thuộc giống như từ chân trời xa xôi truyền tới, dốc hết sức đá tình cảnh trước mắt qua một bên, dần dần nhỏ hơn, cuối cùng không nhìn thấy.

Quý Du Nhiên mở mắt ra, đã thấy khuôn mặt lo lắng của Phụng Dục Minh xuất hiện ngay trước mắt, nhất thời trong đầu lộn xộn lên: “Vương gia?”

“Ái phi, nàng mơ thấy ác mộng sao?” Vội vàng nắm chặt tay nàng, Phụng Dục Minh tỏ vẻ ân cần hỏi.

Là con ác mộng sao?

Quý Du Nhiên sửng sốt. Lúc này mới phát hiện ra, một màn chân thật mới vừa rồi quả thật là mộng của nàng — ký ức cực kỳ khắc cốt ghi tâm của đời trước, đan vào chuyện xảy ra ở cuộc đời này tạo thành con ác mộng.

Cũng may, đây không phải là thật.

Vội vàng thở phào nhẹ nhõm, nàng chủ động nhích lại gần người Phụng Dục Minh: “Đúng vậy, gặp ác mộng, ta sắp bị hù chết!”

“Ái phi không sợ, bản Vương ở bên cạnh bảo vệ nàng!” Phụng Dục Minh vội vàng vỗ lưng nàng dịu dàng nói.

Phi!

Hình như bên cạnh truyền đến tiếng cười nhẹ.

“Vương gia, Vương phi.” Bình công công đi lên phía trước, “Thời gian không còn sớm, nên thay quần áo đi Hoàng cung rồi.”

Đi Hoàng cung? Lòng lại đột nhiên bị níu chặt, Quý Du Nhiên nắm chặt tay Phụng Dục Minh: “Đi vào đó làm cái gì?”

“Ái phi, hôm nay là mười lăm! Hoàng tổ mẫu dặn đi dặn lại hôm nay bốn Vương phải dẫn nàng đi vào đó với lão nhân gia ngài!”

Thật sao? Hôm nay cũng là mười lăm rồi hả?

Thân thể Quý Du Nhiên không nhịn được khẽ run.

Phượng Dục Minh phát hiện, vội vàng ôm chặt lấy nàng hỏi: “Ái phi, nàng làm sao vậy?”

“Ta...” Vừa định nói không có việc gì, nhưng nghĩ lại, Quý Du Nhiên ngẩng đầu lên nhỏ giọng nói, “Vương gia, ta cảm thấy không được thoải mái, ta có thể không đi không?”

Phượng Dục Minh nhướn mày, “Ái phi nàng còn không thoải mái hả? Nàng đã nằm trên giường nhiều ngày rồi!”

“Đừng vậy! Vương phi, ngày hôm qua Hoàng hậu nương nương cũng sai người truyền lời rồi, nói ít ngày trước ngài không lộ diện còn có thể, nhưng hôm nay phải cùng mọi người qua tết nguyên tiêu. Hơn nữa, Hoàng hậu nương nương còn đặc biệt phái một Thái y qua đây canh chừng ngài.” Lý ma ma vội nói.

Thật sao?

Ánh mắt chuyển qua, Quý Du Nhiên mới phát hiện đầu giường có một vị lão Thái y lớn tuổi đang đứng.

Không cần phải nói, đây nhất định là người của Hoàng hậu. Nếu Hoàng hậu đã phái người tới, đó chính là quyết định chủ ý sẽ không bỏ qua cho nàng.

Nghĩ tới đây, Quý Du Nhiên đột nhiên run lên — Thôi! Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không được. Nếu đã đến một ngày này rồi, nàng cũng chỉ coi như len lén sống lâu một năm, đã là kiếm được. Nếu như ông trời nhất định hôm nay nàng phải chết, lần này nàng cũng nhất định phải chết cho rõ ràng mình bạch!

Hạ quyết tâm, trên người nàng lại dâng lên một luồng sức sống. Liền vịn Phượng Dục Minh đứng dậy: “Đã như vậy, ta cũng không nên làm trái với ý của mẫu hậu và Hoàng tổ mẫu. Người đâu, thay quần áo, trang điểm ăn mặc xinh đẹp cho ta, cần phải để cho ta hoạt bát sôi nổi đi đến gặp Hoàng tổ mẫu.” Cho dù phải chết, nàng cũng phải chết thật xinh đẹp, tuyệt đối không được giống như đời trước!

Vâng.” Lục Ý và Thái Bình vẫn theo hầu ở đầu giường. Nhìn sắc mặt nàng rõ ràng tái nhợt nhưng dáng vẻ vẫn cố gắng trấn tĩnh, trong đôi mắt không nhịn được mà lăn ra hai giọt nước mắt như hạt châu lớn chừng hạt đậu. Thái Bình vẫn dáng vẻ trầm ổn bình tĩnh, chỉ để ý tiến lên dìu nàng đứng dậy, mặc quần áo dây cộm vào cho nàng, vấn búi tóc cao cao, lại bôi một tầng phấn thật dày lên mặt nàng, lại dặm thêm chút son, tốt xấu gì cũng làm ra chút khí sắc vui mừng.

Khó khăn lắm mới chinh thỏa đáng, Quý Du Nhiên nỗ lực đứng lên: “Lục Ý, hôm nay em không cần đi vào theo ta, em lưu lại cùng Bình công công và Lý ma ma trông nom Vương phủ. Đồi Thái Bình đi theo ta!”

“Vâng.” Lục Ý không nghi ngờ gì, vội vàng nhìn về phía Thái Bình, “Thái Bình tỷ tỷ, Vương gia giao cho tỷ.”

“Ừ.” Thái Bình khẽ gật đầu, chính là đồng ý rồi.

Nhưng mà, lại e sợ nàng vừa đi sẽ không trở lại nữa, Quý Du Nhiên tình ý sâu xa căn dặn hai người Bình công công và Lý ma ma cùng Lục Ý ở chung một chỗ, cho dù ở đâu khi nào, căn dặn liên tục, không không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của ba người bọn họ, lúc này mới cùng Phượng Dục Minh nâng đỡ nhau lên xe ngựa vào cung.

Thời gian một bữa cơm trôi qua, bọn họ cũng đã xuống xe ngựa, lên cỗ kiệu tới Ngự hoa viên.

Hôm nay vẫn là ngày nắng gắt, nắng ấm ngày đông treo cao cao trên bầu trời, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, cách mấy tầng quần áo thật dày cũng có thể khiến cho người ta cảm thấy từng đợt ấm áp. Đi một chuyến dưới ánh mặt trời, đầu Quý Du Nhiên cũng không còn choáng váng như trước, tinh thần cũng khôi phục rất nhiều.

Hôm nay giống như một năm vào đời trước, Hoàng đế vẫn để cho người ta bày sân khấu ở trong Ngự hoa viên, cũng mời đoàn kịch hát nhỏ nổi danh nhất ở đế đô đến ca diễn vì bọn họ.

Mấy người Thái hậu đã sớm đến rồi, ngay cả Ninh Vương phi đang mang thai cũng ở đây.

Từ từ đi lên phía trước, Quý Du Nhiên buông tay Phượng Dục Minh ra, phúc thân làm lễ ra mắt với từng người bọn họ.

Thái hậu vội vàng gọi nàng, cũng cho đến bên cạnh xem một chút, bất đắc dĩ thở dài: “Đáng thương, mới bao lâu không gặp, làm sao mà gầy thành như vậy rồi?”

“Chỉ có điều, nhìn khí sắc Dật Vương phi hôm nay cũng không tệ lắm, chắc hai ngày nay tình dưỡng cũng không tệ đúng không?” Hoàng hậu nương nương lập tức nói theo, hai luồng ánh mắt lạnh lùng đảo qua trên người nàng, đáy mắt còn mang theo vài phần bất mãn.

Quý Du Nhiên cười nhạt: “Nhờ Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu quan tâm, nhi thần tốt hơn nhiều.”

“Tốt hơn là được rồi. Con không biết, hơn mười ngày không thấy con, lại nghe nói con vẫn nằm trên giường cơm nước không vô, ai gia cũng sắp lo lắng gần chết!” Vợ vàng cầm mu bàn tay nâng vỗ vỗ, lão Thái hậu rất an ủi nói.

Vừa thấy như thế, ánh mắt của Hoàng hậu tối sầm lại, nhưng cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Mọi người về chỗ của mình ngồi.

Bởi vì do đã lâu không gặp Quý Du Nhiên, Thái hậu hết sức thân mật với nàng, chủ động để cho nàng ngồi bên cạnh mình. Phụng Dục Minh luôn như hình với bóng với nàng, đương nhiên cũng ngồi xuống theo bên cạnh.

Hoàng hậu và Thái tử phi vừa thấy như thế, sắc mặt hai mẹ chồng nàng dâu lập tức thay đổi. Nhưng sắc mặt Ninh Vương phi như thường, kể từ sau khi Quý Du Nhiên tới đây đã bắt đầu trở nên nhàn nhạt, cũng chỉ gật đầu lên tiếng chào rồi cho qua.

Rất nhanh rượu và thức ăn được đưa lên, con hát cũng bắt đầu diễn. Thái giám đưa danh sách tiết mục lên, Hoàng đế đưa cho Thái hậu chọn trước. Thái hậu cũng không từ chối, lập tức chọn ra tiết mục mình thích nghe, trên sân khấu lập tức y y nha nha hát lên.

Tiếp theo đó, là Hoàng đế chọn kịch, sau đó là Hoàng hậu, Thái tử, Thái tử phi... Mỗi người đều chọn theo sở thích của Thái hậu.

Vì vậy, qua một hai canh giờ, Quý Du Nhiên chỉ nghe thấy lời hát mình đã từng nghe vô số lần vang lên không ngừng trong lỗ tai — một màn này gần như giống đời trước như đúc, trừ chỗ nàng và Phụng Dục Minh ngồi bây giờ là khác, cùng với Ninh Vương phi giờ cao bụng bự.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Chương 71.3: Con ác mộng tái hiện

“Dật Vương phi, Dật Vương phi?” Đột nhiên, một tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên bên tai, Quý Du Nhiên kinh ngạc quay đầu lại, “Hoàng tổ mẫu?”

“Con mệt không?” Nhìn nét mặt nàng, Thái hậu tỏ vẻ hiền từ hỏi, “Thân thể con ban đầu vốn không tốt, bây giờ lại ở đây với ai gia hồi lâu, cũng đủ rồi. Vốn nên để cho con trở về Vương phủ nghỉ ngơi, nhưng lúc nửa buổi tối trong cung còn có dạ tiệc nữa, con không thể không có mặt. Vậy như thế này đi, con đi tắm cung của ai gia nghỉ ngơi một lát, lát nữa đến dạ tiệc ai gia lại phái người đi gọi con.”

Lại đến lúc nàng rời khỏi chỗ rồi hả?

Trong lòng Quý Du Nhiên giật mình: “Hoàng tổ mẫu, nhi thần không mệt.”

“Còn nói không mệt? Sắc mặt của con đã trắng thành như vậy rồi!” Thái hậu lắc đầu, “Con nghe lời ai gia nói, đi nghỉ ngơi đi! Nơi này có ai gia chịu trách nhiệm cho con, cho dù phụ hoàng mẫu hậu con cũng sẽ không nói con cái gì.”

Nói xong, liếc nhìn về phía Hoàng đế Hoàng hậu, Hoàng đế vợ vàng gật đầu: “Nếu mẫu hậu đã lên tiếng, Dật Vương phi ngại đi nghỉ ngơi đi!”

“Đúng vậy, ngại nhanh đi nghỉ ngơi đi! Nếu không, lát nữa lên dạ tiệc lại ngã xuống, đó mới là làm mất thể thống Hoàng gia.” Hoàng hậu cũng theo sát sau nói.

Nếu hai người kia đã lên tiếng, nàng bây giờ không đi cũng không được rồi.

Bất đắc dĩ, Quý Du Nhiên vịn Phụng Dục Minh đứng lên, hai người vừa định rời đi, Hoàng đế đột nhiên lại nói: “Dật Vương lưu lại! Để một mình Dật Vương phi đi nghỉ ngơi là được rồi.”

“Không được! Nhi thần đã sớm nói với ái phi nhất định sẽ không tách ra khỏi nàng nửa khắc rồi đấy!” Phụng Dục Minh vợ vàng lắc đầu, tay trái siết thật chặt tay phải Quý Du Nhiên.

Mặt Hoàng đế trầm xuống, “Khốn kiếp! Ở ngay trước mặt Hoàng tổ mẫu, lời này của ngại mà cũng dám nói ra khỏi miệng? Những năm này Hoàng tổ mẫu ngại thật sự yêu thương ngại!”

“Hoàng tổ mẫu không uống phí thương yêu nhi thần, nhi thần đều nhớ rõ Hoàng tổ mẫu đối tốt với nhi thần! Nhưng mà, điều này không liên quan đến nhi thần thương yêu ái phi!” Trợn to mắt, Phụng Dục Minh tỏ vẻ phớt tình nói.

“Ngươi!” Hoàng đế lập tức trợn mắt, Hoàng hậu cũng vợ vàng nói, “Dật Vương, sao ngại dám mạnh miệng với phụ hoàng ngại? Thật sự quá đại nghịch bất đạo rồi!”

Lời vừa nói ra, Phụng Dục Minh không nói ra lời.

Lòng Quý Du Nhiên chợt trầm xuống, trong lòng bàn tay phải toát ra một tầng mồ hôi, “Vương gia...”

“Không! Nhi thần chính là không tách ra khỏi ái phi!” Lúc này, Phụng Dục Minh đột nhiên ngửa đầu kêu to.

Sắc mặt Hoàng đế lập tức âm trầm xuống, chỉ trong chớp lát sẽ có một cơn mưa to gió lớn cuốn đến đây. Vào giờ phút này, Thái hậu đột nhiên lên tiếng, “Cũng không phải việc gì ghê gớm, có gì quan trọng hơn hay sao? Tình cảm của Dật Vương gia và Dật Vương phi tốt, ai gia nhìn cũng vui mừng, hẳn muốn đi cùng với Dật Vương phi thì để cho hắn đi đi! Ai gia đúng.”

“Mẫu hậu!”

“Hoàng đế, ai gia nói, ai gia đúng.”

“Đạ, nhi thần biết.” Có Thái hậu làm hậu thuẫn, Hoàng đế cho dù có lòng bất mãn cũng không thể biểu hiện ra, huống chi đây lại là ngày tốt như vậy, cũng chỉ có thể xả giận, tức giận trọn mắt liếc nhìn Phụng Dục Minh, “Còn không mau đi đi?”

“Đạ, nhi thần cáo lui.” Phụng Dục Minh vội nói, dắt Quý Du Nhiên thần nhiên rời đi.

Trước khi rời đi, Quý Du Nhiên không nhịn được quay đầu lại, đã thấy Ninh Vương phi ngồi ở vị trí của nàng ta, đang ăn bánh ngọt từng chút một. Nhận thấy được ánh mắt của nàng, nàng ta ngẩng đầu lên cười một tiếng với nàng, đáng vẻ hết sức dịu dàng, nhưng đáy mắt lại không hề thấy nửa phần trêu mến. Quý Du Nhiên nhất thời hiểu được — tình cảm giữa nàng và nàng ta coi như hết.

Như vậy cũng tốt. Chỉ có điều, lần này, không biết nàng ta có tham dự vào trong đó hay không?

Có cung nữ cận thân của Thái hậu dẫn đường, bọn họ một đường đi tới tẩm cung của Thái hậu.

Một giường lớn trong thiên điện đã sớm dọn dẹp xong, Thái Bình hầu hạ Quý Du Nhiên nằm xuống, Phụng Dục Minh yên vị ở bên mép giường với nàng.

Gần đây bởi vì ăn được ít, tâm tư lo âu, tinh thần Quý Du Nhiên không tốt bằng lúc trước. Mới vừa rồi lại ngồi ở trong Ngự hoa viên lâu như vậy, cũng thật mệt mỏi, thân thể mới hơi tỉnh giấc đã cảm thấy vô cùng không có chút sức lực nào, mí mắt trên dưới đã dính vào nhau, trong lòng cũng kêu to muốn ngủ tử tế một giấc.

Nhưng mà, không thể ngủ! Nàng tự nói với mình ở trong lòng, liên nỗ lực chống đỡ lấy, mình và Phụng Dục Minh câu có câu không mà nói chuyện.

Cũng không lâu lắm, một người mặc đồ kiểu cung nữ cầm một chén sứ nhỏ tới: “Dật Vương phi, chén súp nhỏ này là do Thái hậu sai nô tỳ chuẩn bị vì ngài, ngài mau nhân lúc còn nóng uống đi!”

Phụng Dục Minh khăn trương nâng lên thổi mang tới: “Ái phi, bồn Vương bón cho nàng uống.”

“Không uống!” Quý Du Nhiên tranh thủ đẩy chén sứ nhỏ sang bên cạnh. Trí nhớ đời trước một lần nữa hiện lên trong đầu, lần này, nàng tuyệt đối không ngu ngốc hồ đồ giống như lần trước — cho dù bây giờ ở tẩm cung của Thái hậu cũng không được! Trời mới biết trong chén súp này có thể bị người có lòng cho thêm thứ gì không?

Phụng Dục Minh sùng sốt: “Ái phi, nàng làm sao vậy?”

“Không có gì, ta chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, muốn ngủ một lúc, chén súp này vẫn đừng uống.” Giọng Quý Du Nhiên lạnh nhạt.

“A.” Phụng Dục Minh cảm thấy có lý, nên đặt đồ sang bên cạnh.

Trong mắt cung nữ tặng đồ lập tức hiện lên vẻ nóng nảy: “Vương phi, chén súp này do Thái hậu tự mình dặn dò nô tỳ hầm cách thủy vì ngài, cũng liên tục dặn dò nô tỳ nhất định phải nhìn ngài uống vào. Bây giờ nếu như ngài không uống, nô tỳ cũng không có cách nào báo lại!”

“Chuyện này có gì mà không tiện báo lại? Lát nữa ta đi nói với Hoàng tử mẫu là được rồi.” Quý Du Nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, mắt lạnh nhìn đáng vẻ nóng nảy của nha đầu này.

Nghe nàng nói như vậy, cung nữ gấp đến không xong. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng ta đột nhiên quỳ hai đầu gối xuống đất; “Vương phi, xin ngài giúp đỡ, dù sao cũng uống hai ngụm đi! Nếu không, chỉ một ngụm cũng được! Tốt xấu gì nô tỳ cũng có một báo lại với Thái hậu. Nếu không, nếu lát nữa còn chưa nghe được tin tức ngài đã uống xong chén súp, lão nhân gia ngài sẽ gọi người đến trách cứ nô tỳ rồi!”

Trách cứ thì trách cứ đi, liên quan gì đến nàng? Hơn nữa, nàng cũng không tin tưởng Thái hậu sẽ bởi vì một chén súp nhỏ mà tùy tiện nổi giận với người khác.

Quý Du Nhiên nghĩ thế trong lòng, còn chưa nói ra khỏi miệng, chỉ thấy Phụng Dục Minh nhướn mày, “Sao lại phiền toái như vậy? Thôi, ái phi không muốn uống, bồn Vương uống thay nàng là được.” Liền mở nắp lên, há mồm uống một ngụm lớn.

“Không, Vương gia đừng uống!”

Quý Du Nhiên nhất thời cảm thấy trời sắp sụp xuống, vội vàng đưa tay gạt chén súp xuống đất. Nhưng mà, đã muộn, Phụng Dục Minh đã sớm nuốt

một ngum xuống, còn chớp chớp cặp mắt to vô tội hỏi: “Ai phi, nàng sao vậy?”

“Hừ hừ, nàng ta ngược lại thông minh, biết ta hạ thuốc gây mê vào trong súp!” Lập tức một giọng nói vênh vác tự đắc truyền đến.

Phượng Dục Minh quay đầu lại, đã thấy một thiếu nữ mười tuổi mặc cung trang đi nhanh tới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy nụ cười gian kế đã thực hiện được.

“Dụ Đức?” Phượng Dục Minh thất thanh nhỏ giọng kêu lên, “Ngươi định làm gì?”

Dụ Đức công chúa cười lạnh: “Nhị Hoàng huynh, nhị Hoàng tẩu, các ngươi còn nhớ rõ ban đầu các ngươi cùng hợp tác để bắt nạt ta không? Bây giờ, ta muốn đòn lại trả đòn, ăn miếng trả miếng.”

Mặt Phượng Dục Minh trầm xuống, vội vàng kêu to ra bên ngoài: “Người đâu! Người đâu!”

“Đừng kêu nữa. Hôm nay ngoài Ngự hoa viên bày sân khấu, mấy người Hoàng tử mẫu đều đi qua đó rồi, những người còn lại ở đây đều bị Bình Cố Hoàng tử đuổi đi rồi, còn dư lại đều là người của chúng ta.” Dụ Đức công chúa lạnh giọng nói xong, đưa tay ra hiệu, mấy cung nữ liền đi ra ngoài, trong tay người đi phía trước đột nhiên bùng một chén súp giống hệt chén sứ nhỏ vừa bị đánh vỡ nát!

“Bùng chén súp này rót hết cho Dật Vương phi!” Vung tay lên, Dụ Đức công chúa lớn tiếng nói.

“Các ngươi ai dám động đến nàng!” Phượng Dục Minh vội vàng đứng lên kêu to. Chỉ có điều, vừa mới đứng lên, hai chân của hắn đã mềm nhũn, không còn khí lực ngã nhào xuống đất.

“Nhị Hoàng huynh, không phải ta đã sớm nói với ngươi, trong chén súp kia có thuốc mê sao?” Dụ Đức công chúa cười lạnh, vẻ mặt cực kỳ đắc ý.

Mắt thấy cung nữ kia đi về phía nàng, trong lòng Quý Du Nhiên biết lần này chỉ sợ khó có thể trốn thoát. Nên nắm chặt thời gian hỏi: “Là ai phái ngươi tới? Ai muốn hại chúng ta?”

“Các ngươi đều phải chết, vậy ta cũng không sợ nói cho các ngươi biết.” Cầm xinh xắn nhếch lên, Dụ Đức công chúa lớn tiếng nói, “Mẫu hậu kêu ta nói lại cho các ngươi, về sau làm người khiêm tốn một chút, đừng ý có trường bối làm chỗ dựa vững chắc mà muốn làm gì thì làm, điều này sẽ chỉ khiến có một nhóm người hận các ngươi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Chương 72.1: Quanh co khúc khuỷu

“Thật sao? Là bà ta?”

Quý Du Nhiên cười khê, mắt thấy mấy cung nữ kia tới đây dè dàng lại, một người nâng cằm của nàng lên, người còn lại bùng chén sứ nhỏ đã đi tới. Nàng âm thầm cắn răng, đột nhiên đá chân từ trong chân ra, nhắm ngay phương hướng chén sứ nhỏ một cước đá tới.

Lập tức nghe rào một tiếng, chén súp nhỏ kia đã bị lật đổ, dội lên cả người cung nữ kia.

Cung nữ ngã ra, vội vàng xoay người quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Dụ Đức Công chúa nhướn mày, sắc mặt rất không đẹp mắt: “Nhị Hoàng tẩu, chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn giãy giụa cái gì?”

Quý Du Nhiên lạnh lùng nhìn nàng ta: “Cho dù phải chết, ta cũng muốn chết một cách rõ ràng!” Nàng cũng không muốn giống như đời trước, xui xẻo hồ đồ bị người bắt tại trận, sau đó xui xẻo hồ đồ bị rót độc được vào, sau đó xui xẻo hồ đồ chấm dứt một kiếp.

“Được rồi! Đã như thế.” Dụ Đức Công chúa gạt đầu một cái, “Ta để cho ngươi làm quỷ hiểu rõ ràng là được!”

Liền gọi các cung nữ lấy dây thừng đã sớm chuẩn bị xong trói hai tay Quý Du Nhiên lại, cũng che miệng nàng lại, sau đó hai người đi lấy nàng mang đi. Lại có hai thái giám đi vào, cũng nâng Phượng Dục Minh lên, dưới sự hướng dẫn của Công chúa Dụ Đức đi vòng qua phía nam Ngự hoa viên, đi vào từ cửa nhỏ.

Đi về phía trước không xa chính là một tòa núi giả tinh xảo. Trong núi giả có một hang núi, bên trong bày bàn đá bốn ghế đá. Chính vào lúc giữa trưa, bên ngoài ánh sáng tươi sáng, cho nên tia sáng trong hang núi cũng rất đầy đủ. Trong hang núi đã sớm có người chờ rồi.

Quý Du Nhiên đi vào nhìn, đã phát hiện một nam tử trẻ tuổi mặc đồ hóa trang của con hát màu trắng, trên đầu cột tóc giả thật dài. Xem chừng tuổi của hắn không quá mười bảy mười tám tuổi, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần, vóc người gầy gò, ăn mặc vô cùng đơn giản, nhưng trên người mang theo khí chất thanh nhã, khiến người ta không nhìn được muốn tới gần. Chỉ có điều, cặp mắt xéch dài nhỏ kia cúi xuống, nghe thấy tiếng động thì ngược mắt

lên nhìn, Quý Du Nhiên nhìn thấy u oán thật sâu núp nơi đáy mắt hắn.

Người này, lại là người từng cùng xuất hiện trong hang núi với nàng đời trước, lúc ấy đã chết rồi, chính là con hát kia!

Vừa thấy khuôn mặt xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của nàng, lòng Quý Du Nhiên thất lại thật chặt, từng cảnh cuối cùng đời trước một lần nữa thoáng hiện ngay trước mắt, dưới chân nàng gần như không động đậy.

Cung nữ dịu lấy nàng lập tức mạnh mẽ kéo nàng đi về phía trước mấy bước, con hát vội vàng đứng dậy hành lễ: “Tham kiến Dụ Đức Công chúa.”

“Miễn lễ, bình thân.” Dụ Đức Công chúa làm bộ nói, để cho người đẩy ngã Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh trên đất, lạnh nhạt nói, “Người bốn cung mạng tới, nên làm như thế nào, trong lòng người nắm chắc.”

“Đạ, tiểu nhân biết.” Con hát nhỏ giọng đáp lời, tròn mắt u oán lớn mật nhìn nàng ta, “Chỉ có điều Công chúa, về người nhà của tiểu nhân —”

“Người yên tâm, chúng ta đã phái người đi mua người nhà của người rồi, hiện giờ cũng đã bắt đầu rời đi để đi!”

“Tốt lắm.” Con hát lại vội vàng cúi đầu.

Dụ Đức Công chúa gật đầu: “Bốn cung đã nói gì với người, người lặp lại một lần nữa cho bốn cung nghe một chút.”

“Vâng.” Con hát lên tiếng, lạnh lẽo nhìn Quý Du Nhiên, khi phát hiện ánh mắt như kiếm sắc của nàng thì vội vàng quay đầu đi, “Tiểu nhân là hoa đán đương nổi của gánh hát Lê Hoa, đã sớm ngưỡng mộ Dật Vương phi, cũng vào hai tháng trước đã quen biết Dật Vương phi rồi. Lần này sớm biết chúng ta sẽ gặp mặt trong Hoàng cung, nàng liền hẹn tiểu nhân tới đây. Nhưng ai biết, tung tích của nàng bị Dật Vương phát hiện. Biết phẩm hạnh của Dật Vương phi không đoan chính, Dật Vương gia khốc lớn náo lớn, sợ hãi chạy đi báo chuyện này cho Hoàng thượng và Thái hậu, cho nên, trong cơn hoảng hốt, Dật Vương phi giết chết Dật Vương gia, khi đang định chạy trốn với tiểu nhân thì bị thị vệ trong cung bắt được.”

“Rất tốt.” Dụ Đức Công chúa hài lòng gật đầu, rút cây dao găm từ trong tay áo ra đưa tới.

Con hát nhận lấy, từng bước từng bước đi về phía Phụng Dục Minh đang hôn mê bất tỉnh.

“Không!” Thấy thế, Quý Du Nhiên vội vàng kêu to, “Người các người muốn giết là ta, tại sao muốn liên lụy đến hắn? Thả hắn ra, ta chết là được!”

“Vây cũng không được. Chỉ một mình người chết rồi, vậy để chúng ta ra ngoài giao phó như thế nào? Hơn nữa, nếu như nhị Hoàng huynh không chết, cũng khó khiến cho Hoàng tổ mẫu tức giận, cũng sẽ không thể khiến cho nhị Hoàng tâu người bị trừng phạt!” Dụ Đức Công chúa lắc đầu, cười lạnh nói.

Nói cách khác, bọn họ quyết định chủ ý muốn cho nàng sống không bằng chết! Quý Du Nhiên cắn môi, liếc nhìn Phụng Dục Minh xui xẻo trên mặt đất, trong lòng hối hận không thôi: Sớm biết bây giờ sẽ dụ dỗ hắn, nàng chết cũng sẽ không để cho hắn đi ra theo nàng. Muốn chết để cho nàng chết một mình là đủ rồi, hắn đã làm sai điều gì? Tại sao cũng bị liên lụy đến bước này?

Phát hiện hối hận không cách nào che giấu trên mặt nàng, hài lòng trên mặt Dụ Đức Công chúa sâu hơn: “Nhị Hoàng tâu, bây giờ người nên biết rõ bất nạt kẻ khác sẽ trả giá cao như thế nào chứ? Lúc trước người đắc ý, nhưng hôm nay, người sẽ vì hành động việc làm trước kia của người mà bỏ ra giá cao!”

“Thật sao?” Khóe môi Quý Du Nhiên kéo nhẹ, “Ta còn tưởng rằng ta và Vương gia muốn trở thành vật hy sinh cho Thái tử hả giận chứ?”

Dụ Đức Công chúa lập tức sùng sốt: “Bốn cung không biết người đang nói những nói cuội gì ở đây!”

Biểu hiện của nàng ta đã chứng minh suy đoán của nàng, ánh mắt Quý Du Nhiên tối sầm lại: “Thật ra thì, người đã sớm cấu kết với Thái tử rồi. Hôm nay chính là thay Thái tử tới tiêu diệt chúng ta, vốn không phải nghe lời Hoàng hậu tới đây, có đúng không?”

Chống lại ánh mắt sắc bén như có thể nhìn vào đáy lòng mình của Quý Du Nhiên, thân thể Dục Đức Công chúa thoáng khựng lại, vội vàng quay đầu đi, “Dật Vương phi, người điên rồi! Bốn cung không biết người đang nói cái gì!” Rồi hung hăng trừng mắt nhìn con hát, “Người còn không mau động thủ! Trước hết giết Dật Vương, nhớ cắt đứt dây trong tay Dật Vương phi, sau đó nhét dao găm vào trong tay nàng ta, nhớ chưa?”

“Nhớ.” Con hát gật đầu, lại cảm thấy lạnh cả người khi bị ánh mắt lạnh lẽo của Quý Du Nhiên nhìn chăm chú vào.

“Công chúa.” Một tiểu cung nữ bên ngoài đi vào, “Tịch Họa đã đi qua rồi, chắc hẳn Hoàng thượng và Thái hậu sẽ nghe tin chạy đến.”

“Được, bốn cung biết rồi.” Lòng của Dụ Đức Công chúa gần như hạ xuống, cũng không dám nhìn đến Quý Du Nhiên, căn dặn con hát, “Người chờ bốn cung ra ngoài rồi động thủ, tránh cho máu tươi dính lên trang phục của bốn cung, khi đó không tiện giải thích.”

“Vâng.” Con hát ngoan ngoãn gật đầu.

Dụ Đức Công chúa liền quay người, nhắc chân định đi.

“Dụ Đức!” Trơ mắt nhìn nha đầu này vung tay áo lên sẽ đưa bọn họ vào chỗ chết, Quý Du Nhiên hung hăng cắn răng, cũng không biết lấy hơi sức ở đâu, đột nhiên nhảy lên, hung hăng đâm về phía nàng ta, “Người đừng mong đi!” Muốn chết, mọi người cùng nhau chết!

Chỉ có điều, hai tay của nàng bị trói, khả năng thăng bằng không được tốt. Hay bởi vì chuyện xảy ra quá bất ngờ, cũng không chọn chính xác phương hướng, cho nên lập tức đứng lệch, chỉ làm cho bước chân của Dụ Đức chậm lại, thân thể nghiêng sang một bên.

Trong lòng Quý Du Nhiên hận muốn chết — đây là cơ hội cuối cùng của nàng! Minh tại sao lại không dùng được, cứ bỏ lỡ như thế!

Nhưng mà, vẫn còn ở trong hồi hận, đột nhiên nghe rầm một tiếng, mặt đất dưới chân cũng mạnh mẽ chấn động mấy cái, Dụ Đức Công chúa lại ngã xuống rồi!

Quý Du Nhiên sững sờ, vội vàng cúi đầu nhìn, không nghĩ tới đôi mắt với khuôn mặt có nụ cười xán lạn. Nhất thời, trong đầu trống rỗng, nàng chỉ có thể thấy hai mắt to đen trắng rõ ràng kia —

“Vương gia?”

“Ái phi, nàng mau đi đoạt lấy cây dao găm kia!” Hai chân đã đè trên người Dụ Đức, Phụng Dục Minh ngửa đầu kêu to.

“Hả? A!” Mặc dù trong đầu còn mờ mịt, nhưng nghe thấy hắn nói như vậy, Quý Du Nhiên vội vàng chuyển hướng sang con hát, một tay đoạt lấy cây dao găm ở trong tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 114: Chương 72.2: Quanh co khúc khuỷu

Con hát vẫn còn rất ngây ngốc! Đợi đến khi đồ trong tay bị cướp đi mới phản ứng được. Vội vàng định đoạt lại, đã thấy một tay Quý Du Nhiên rút dao găm từ trong vò ra, trông mắt hơi híp, trầm giọng quát lên: “Có gan ngươi cứ tới lấy! Ta và ngươi đồng quy vu tận!”

Con hát ngẩn ra, hai chân giống như đồ chì không di chuyển được một bước.

Những người khác trong động cũng ngây ngốc, từng người đều không nghĩ ra Phụng Dục Minh này đã sớm bắt tinh lại tinh lại từ lúc nào, hơn nữa tinh thần lại còn vẫn tốt như thế!

Dụ Đức Công chúa bị vấp ngã xuống đất, nặng nề vấp ngã, nửa người đã tê cứng rồi. Khó khăn lắm mới từ từ khôi phục tri giác, lại phát hiện tình huống bên cạnh đã thay đổi lớn. Muốn giãy giụa, lại phát hiện Phụng Dục Minh giữ chặt mình không thể động đậy, nên hắng giọng kêu to về phía cung nữ của mình: “Còn ngăn ra đó làm gì? Mau tới cứu bốn cung!”

“Các ngươi ai dám!” Phụng Dục Minh lập tức ngửa đầu quát to, Quý Du Nhiên cũng lui đến bên cạnh hắn, gắn bó thật chặt với hắn, dao găm trong tay phản chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo chiếu rọi lạnh lẽo trong mắt hai người, người khác nhìn thấy mà ghê.

Hai người kia, ở trong hang núi này, mặc dù cả người dơ bẩn, quần áo xốc xếch, thế nhưng trên người lại tản mát ra khí thế nhiếp người không gian tự uy, một người đã đủ khiến cho lòng người run sợ, bây giờ hai người thống nhất ở chung một chỗ, càng thêm chấn nhiếp lòng người, người khắp hang núi này đều đầu óc không dùng được, chỉ trong lòng khẽ nói — một đôi nam nữ thật xứng đôi!

Cứ như vậy, không biết giằng co bao lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập vang lên, càng lúc càng đến gần.

“Ở chỗ này!”

Mơ hồ nghe thấy tiếng một thiếu nữ hô to, tiếng bước chân trở nên rõ ràng.

Không lâu lắm, đã thấy hơn mười tên thị vệ trong cung mặc áo giáp chui vào. Kẻ cầm đầu dè dặt nhìn một vòng, lập tức bị màn chứng kiến trước mắt dọa sợ —

“Dật Vương gia, Dật Vương phi?”

“Các ngươi tới thật đúng lúc! Nhanh chóng bắt nha đầu có mưu đồ mưu hại Hoàng huynh Hoàng tẩu mình lại, còn có con hát này, đưa đến trước mặt Hoàng tổ mẫu đi!” Lúc này Phụng Dục Minh mới buông tay đứng lên, trầm mặt quát khê.

Thị vệ sững sờ, “Cái đó, không phải nói là Dật Vương phi và...” Ánh mắt quét qua con hát còn ngây ngốc bên cạnh.

Ánh mắt Quý Du Nhiên tối sầm lại: “Lời Vương gia nói, ngươi không nghe thấy sao?”

“Dạ!”

Chỉ bị nàng lạnh lùng nhìn một cái, thị vệ đã cảm thấy một con lạnh lẽo từ lòng bàn chân rỉ ra, ngay lập tức truyền khắp tứ chi bách hài *, cũng thấm vào

trong cốt tủy, khiến cho hần không tự chủ run một cái. Vợ vàng kêu người bắt con hát và tất cả cung nữ thái giám. Nhưng lại nhìn Dụ Đức Công chúa còn nằm trên mặt đất: “Cái này, Dụ Đức Công chúa...”

(*) tứ chi bách hài: Tứ chi = hai chân hai tay, bách hài = trăm xương. Tứ chi bách hài chi khắp cả người.

“Không sao, bôn Vương áp giải nàng ta qua là được.” Phụng Dục Minh tiện tay đưa tới, nhấc Dụ Đức Công chúa ở trên đất lên, dễ dàng giống như xách gà con ra khỏi hang núi.

Quý Du Nhiên đi theo bên cạnh hần. Những người khác mặc dù như rơi vào trong sương mù, nhưng lại không dám hỏi nhiều, vợ vàng bắt người đuổi theo.

Rất nhanh, đoàn người đã trở về bên chỗ sân khấu.

Lúc này trên sân khấu vẫn còn diễn hát y y nha nha, Thái hậu và một đám phụ nhân vẫn đang say sưa xem, nhưng đám người Thái tử Hoàng đế đối diện lại ánh mắt tan rã, ánh mắt rời đi, trên mặt còn mang theo vài phần lo âu, giống như đang đợi cái gì.

Nhìn thấy bọn họ chạy tới, bên này lập tức nổ tung.

Hoàng đế dẫn đầu vỗ bàn: “Dật Vương, đây là xảy ra chuyện gì? Các người và Dụ Đức, đây là thế nào?”

Thái hậu cũng ngây ngẩn cả người, “Dật Vương, Dật Vương phi, không phải các con đi nghỉ ngơi sao, bây giờ sao lại biến thành dáng vẻ như thế này? Còn ở chung một chỗ với Dụ Đức?”

“Phụ hoàng, Hoàng tổ mẫu, Dụ Đức nó muốn hại chết nhi thần và ái phi, nhưng bị nhi thần và ái phi khám phá!” Một tay ném Dụ Đức Công chúa xuống đất, Phụng Dục Minh cao giọng nói.

“Phụ hoàng, nhi thần oan uổng!” Dụ Đức Công chúa vợ vàng kêu to.

“Hả?” Phụng Dục Minh vợ vàng lạnh lùng nhìn sang, Dụ Đức Công chúa run lên, vợ vàng nằm trên đất không dám động.

Chân mày Thái hậu nhíu lại, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Là sự việc như vậy. Chính là mới vừa rồi...” Phụng Dục Minh vừa mở miệng, lại đột nhiên dừng lại, ngược lại lặng lẽ đẩy Quý Du Nhiên một cái, “Ái phi, nàng nói đi!”

Quý Du Nhiên liền nói đầu đuôi chuyện đã xảy ra một lần. Vừa nói, nàng vừa lặng lẽ quan sát biến hóa của Hoàng hậu và Thái tử bên kia. Quả nhiên phát hiện sắc mặt của Hoàng hậu dần âm trầm xuống, Thái tử lại gần như không có gì thay đổi, chỉ có điều tay nắm ly rượu siết thật chặt.

Nghe nàng nói xong, sắc mặt Thái hậu cũng âm trầm xuống: “Lại có chuyện như vậy? Dụ Đức, người thật to gan, dám mưu hại Hoàng huynh Hoàng tẩu của người!” die~nd a4nle^q u2l ydo^~n

“Hoàng tổ mẫu oan uổng mà! Nhi thần không có! Nhị Hoàng huynh bọn họ oan uổng nhi thần! Rõ ràng là nhị Hoàng tẩu nàng ta hẹn hò con hát, bị nhi thần phát hiện, nàng ta sợ bị tuyên truyền ra ngoài, nên ngược lại đẩy trách nhiệm lên người nhi thần, xin Hoàng tổ mẫu minh xét!” Dụ Đức Công chúa vợ vàng bạch bạch dập đầu kêu to.

“Nàng ta nói vậy!” Phụng Dục Minh cũng la lớn theo.

Dụ Đức Công chúa vợ vàng nói: “Phụ hoàng, mẫu hậu, xin ngài minh xét! Nhị Hoàng huynh là người ngu dại, cho tới bây giờ vẫn tin lời nhị Hoàng tẩu nói. Huynh ấy không chịu tin tưởng nhi thần, nhi thần oan uổng mà!”

Sắc mặt Hoàng đế thay đổi mấy lần: “Thôi, người cầm miệng trước, đợi trăm hỏi những người khác một chút.”

Dụ Đức Công chúa vợ vàng ngậm miệng, co lại một bên.

Hoàng đế lại liếc nhìn phía dưới, phát hiện hai người Phụng Dục Minh và Quý Du Nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực, nghiêm nhiên có dáng vẻ chính trực không sợ gian tà, trong lòng chìm sâu, “Dật Vương, nếu Dật Vương phi nói người có uống chén súp có thuốc mê, nhưng vì sao dọc đường người có thể tỉnh lại, còn có thể có tinh thần sáng láng như thế?”

“Bởi vì nhi thần vốn không uống!” Phụng Dục Minh lớn tiếng nói, “Nhi thần cũng chỉ làm ảo thuật trước mặt bọn chúng mà thôi. Chén súp kia chỉ qua miệng có một lần, rồi ới vào trong ống tay áo rồi.”

“Vậy sao người té xỉu?”

“Học kịch nam á!” Phụng Dục Minh cười híp mắt, “Nhi thần nhìn thấy trên sân khấu đều diễn như vậy, nên cũng diễn một lần, không nghĩ tới các nàng đều tưởng thật!”

Ặc...

Hóa ra là như vậy? Quý Du Nhiên cũng bừng tỉnh hiểu ra.

Thái hậu vội vàng vỗ ngực một cái, “Không uống là tốt rồi, không uống là tốt rồi. Đúng rồi, ai gia cũng không hiểu, sao con biết chén súp này có vấn đề?”

“Bởi vì nhi thần không biết cung nữ mang súp tới.” Phụng Dục Minh tràn đầy lòng tin nói, “Mặc dù nhi thần đã ở trong phủ xây ngoài cung nhiều năm, nhưng mỗi tháng đều đi bên chỗ Hoàng tổ mẫu mấy lần, nhi thần đều biết phần lớn cung nữ thủ hạ đắc lực của Hoàng tổ mẫu. Hơn nữa nhi thần lường trước Hoàng tổ mẫu sẽ không lưu lại một người không tin tưởng cho nhi thần. Còn nữa, cung nữ này còn dám nói nếu ái phi không uống chén súp, Hoàng tổ mẫu ngài sẽ mắng ngài ta! Hoàng tổ mẫu ngài khoan dung độ lượng nhân từ hiền hòa, sao lại không phân biệt tốt xấu đã chửi mắng người khác một trận? Đây rõ ràng chính là bôi đen Hoàng tổ mẫu ngài! Cũng nói lên ngài ta vốn không phải làm việc cho Hoàng tổ mẫu, nhi thần mới không mắc mưu đâu!”

Thái hậu nghe vậy cười: “Quả nhiên là một hài tử ngoan.”

Quý Du Nhiên cũng thờ nhẹ một hơi. Nàng đã nói! Ngay cả nàng cũng có thể nghe ra trăm ngàn chỗ sơ hở trong câu nói kia, người này từ nhỏ lớn lên bên cạnh Thái hậu sao lại không biết. Thì ra hấn chính là cố ý!

Hoàng đế nghe, trong lòng cũng tin lời bọn họ bảy tám phần, lại nhìn một đám cung nữ thái giám quỳ dưới đất kia, liền hỏi: “Các người nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Một cung nữ cơ trí — cũng chính là cung nữ ban đầu bùng chén súp ra cho Quý Du Nhiên uống — vội vàng ngẩng đầu, thuật lại một lần lời Dụ Đức Công chúa nói.

Nghe được nàng ta nói như vậy, những người khác cũng học theo, nói giống nhau nhiều lần.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Chương 72.3: Quanh co khúc khuỷu

Lúc này Bình Cố Công chúa cũng xen vào, “Phụ hoàng, Dụ Đức muội ấy vẫn cùng nhau chơi đùa với nhi thần, cực kỳ nhất gan, sao có thể xuống tay với mấy người nhị Hoàng huynh? Nhị Hoàng huynh bọn họ nói dối cũng quá mức rồi.”

“Bình Cố, phụ hoàng người đang hỏi chuyện, người chen miệng làm gì?” Hoàng hậu vội vàng dạy dỗ một câu, Bình Cố Công chúa không vui cúi đầu.

Lời này của nàng ta thật ra cũng nói ra tiếng lòng của Hoàng đế. Ánh mắt Hoàng đế dần nghi ngờ: “Dật Vương, Dật Vương phi, các người nói Dụ Đức muốn hại các người, có thể có chứng cứ không?”

Trong lòng Quý Du Nhiên chợt lạnh, trao đổi một ánh mắt với Phụng Dục Minh. Phụng Dục Minh lắc đầu: “Chứng cứ chính là nhi thần và ái phi!”

Hoàng đế quát khê một tiếng: “Nhân chứng khác đâu? Vật chứng đâu?”

“Nhân chứng khác... Bọn họ!” Phụng Dục Minh vội vàng chỉ tay về phía Dụ Đức Công chúa và bọn cung nữ thái giám quỳ dưới đất.

Ánh mắt Hoàng đế lạnh lẽo, Dụ Đức Công chúa rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, đúng lúc này, Quý Du Nhiên lạnh lùng nói, “Phụ hoàng, chỗ nhi thần có một cây dao găm, là vừa mới giành được trên tay con hát kia. Mà cây dao găm này do Dụ Đức đưa cho hấn. Nếu như giao cây dao găm này cho người đi kiểm tra dấu tay, có thể kiểm tra ra chỉ tay Dụ Đức?” Nói xong, rút cây dao găm trong tay áo ra.

Sắc mặt Dụ Đức Công chúa lập tức trắng xanh, “Cái này... Cái này cũng không thể chứng minh điều gì! Chúng ta vừa mới vật lộn mà, nói không chừng ta không cẩn thận đụng phải cây dao găm chứ?”

“Nhưng mà, nếu như trên chuôi và trên vỏ dao găm cũng hiện đầy dấu tay của người, vậy đã rõ cây dao găm này người đã sờ nhiều lần đi?” Quý Du Nhiên cười nhạt, “Hơn nữa.” Nhẹ nhàng rút cây dao găm ra, “Nói không chừng, ngay cả trên lưỡi dao cũng có dấu tay của người!”

Rồi sau đó rút lưỡi dao vào trong vỏ, hai tay trình lên, “Nhi thần kính xin phụ hoàng sai người kiểm dấu tay tại chỗ, trả cho nhi thần và Vương gia một cái trong sạch!”

Dụ Đức Công chúa hiển nhiên đã quên mất điều này. Dù sao cũng chỉ là một hài tử, màu máu trên mặt lập tức mất sạch, ngoài miệng vẫn còn cãi chày cãi cối: “Phụ hoàng không được nghe nàng ta nói bậy! Nhi thần... Cho dù trên lưỡi dao có dấu tay của nhi thần, cũng có khả năng do nhi thần không cẩn thận sờ lên!”

Không cần nghe con bé ngụy biện yếu ớt, chỉ cần nhìn ánh mắt con bé cũng biết con bé đã nhận tội rồi. Hoàng đế lắc đầu: “Dụ Đức Công chúa, người thật to gan!”

Dụ Đức Công chúa ngẩn ra, nhất thời biết lần này mình chạy không thoát rồi. Chỉ có điều, còn ôm một tia hy vọng cuối cùng, nàng ngẩng đầu lên nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại một chút trên người Thái tử, sau đó đột nhiên xông lên: “Mẫu hậu, ngài cứu nhi thần đi! Mặc dù nhi thần không giết chết được nhị Hoàng huynh, nhưng tốt xấu gì cũng đưa được bọn họ vào trong hang núi! Bọn họ thật sự quá giáo hoạt rồi, nhi thần đâu không lại bọn họ!”

Hoàng hậu lập tức biến sắc: “Người đang nói cái gì? Bỏn cùng nghe không hiểu! Chuyện không liên quan đến bỏn cùng!”

Dụ Đức Công chúa lại gắt gao lời kéo ống tay bà ta, “Mẫu hậu, ngài không thể như vậy, ngài không thể vứt bỏ nhi thần! Là ngài nói, nếu như làm xong chuyện, nhất định không để cho nhi thần đi hòa thân. Bây giờ nhi thần đã làm hỏng, ngài cùng lắm thì để nhi thần đi hòa thân là được rồi! Nhi thần đi hòa thân còn không được sao?”

“Cái gì mà hòa thân hay không hòa thân? Muốn hòa thân cũng là Bình Cố đi mới đúng, làm gì đến lượt người?” Hoàng hậu kêu to, thấy không gạt được con bé ra, vội vàng gọi cung nữ bên cạnh tới giúp một tay.

Dụ Đức Công chúa bị kéo xuống rồi, nhất thời lệ rơi đầy mặt: “Bình Cố Hoàng tỷ, tỷ giúp thần muội nói mấy câu đi! Thần muội đồng ý đi hòa thân thay tỷ, có được không?”

Mặt Bình Cố cũng trắng bệch rồi, “Chuyện này liên quan gì tới ta rồi hả? Chuyện này ta tuyệt đối không cảm kích, Dụ Đức, người đừng dụ dỗ ta như vậy!”

Dụ Đức Công chúa nghe thế, một lần nữa che mặt khóc.

Chỉ có điều khi che mặt, nàng ta lại xuyên qua kẽ tay nhìn về phía Thái tử vài lần. d1en d4nl 3q21y d0n

Quý Du Nhiên cũng nhìn theo, vừa vặn đối diện với ánh mắt Thái tử. Đáy mắt Thái tử xẹt qua vẻ hoảng hốt, nhưng lập tức trầm ổn lại, còn dùng lực vỗ bàn: “Người được đẩy Dụ Đức, lại muốn mưu hại Hoàng huynh Hoàng tẩu không nói, còn vọng tưởng oan uổng mẫu hậu Hoàng tỷ của người? Có ai không, nhanh chóng lôi nàng ta xuống!”

Chỉ có điều, lời ra khỏi miệng rồi, nhưng không ai động.

Mọi người ríu rít đưa mắt về phía Hoàng đế, chỉ thấy sắc mặt của hắn xanh mét, ánh mắt quét qua mấy lần trên người Hoàng hậu và Bình Cố Công chúa, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay trái. Đây là biểu hiện lúc hắn tức giận, Quý Du Nhiên nhớ rất rõ ràng. Đời trước sau khi nàng bị bắt vì tội ‘giết người’, Hoàng đế cũng có một động tác như vậy.

Phát hiện ánh mắt của hắn, lòng của Hoàng hậu và Bình Cố cũng co rút lại, biết hắn hoài nghi bọn họ. Nhất thời uất ức nghĩ định biện hộ, nhưng lại cảm thấy bây giờ nói ra, có vẻ ngụy biện. Nhưng nếu như không nói, đó là định chấp nhận sao? Nhất là Bình Cố, người vừa rồi còn nói giúp Bình Cố, cũng đã nói lên không phải nàng và nàng ta vốn cùng một hội sao? So sánh hai cái, thật sự không biết nên làm sao mới phải, trong lòng hai người đều giống như con kiến bò trên chảo nóng.

May mà, lúc này Vương công công đã tới: “Hoàng thượng, nha đầu và gã sai vặt của Dật Vương gia và Dật Vương phi đã được tìm thấy, còn có cung nữ trong tẩm cung Thái hậu nương nương, cũng đã tới.”

“Mau kêu bọn họ vào!” Lực chú ý của Hoàng đế rút cuộc dời đi, Hoàng hậu và Bình Cố vội vàng thở phào nhẹ nhõm.

Vì vậy, đám người Thái Bình thân nhiên tiến lên, sau khi đồng loạt quỳ lạy, Hoàng đế liền hỏi: “Vi sao các người không ở bên cạnh hầu hạ Dật Vương và Dật Vương phi?”

“Bẩm Hoàng thượng, nô tỳ vốn ở bên cạnh Vương gia Vương phi chờ hầu hạ. Nhưng mà, đột nhiên có một cung nữ tỷ tỳ tới, nói Thái hậu dặn dò hàm cách thủy một chén súp cho Vương phi, bởi vì người trong phòng bếp nhỏ không biết khẩu vị của Vương phi, nên kéo riêng nô tỳ đi hỏi. Nô tỳ không cưỡng lại được, không thể làm gì khác hơn là đi theo.” Thái Bình cung kính trả lời.

Tiểu Thạch Đầu đi theo Phượng Dục Minh cũng nói: “Một gã thái giám nói gần đây Thái hậu sưu tầm rất nhiều đồ chơi, đặc biệt giữ lại cho Vương gia! Nên gọi tiểu nhân đi lấy, tiểu nhân cũng đi. Nhưng cuối cùng vừa nhìn, chỉ là chút đồ bình thường, Vương gia đã sớm có! Chờ đến khi tiểu nhân quay về, đã sớm không thấy bóng dáng Vương gia và Vương phi rồi.”

Về phần người bên cạnh Thái hậu, tất cả đều nói không có cách nào rời đi.

Mà để người kéo cung nữ thái giám bên cạnh Dụ Đức ra, bọn họ đều chỉ vào xác nhận, tất cả mọi người đều tìm được người dẫn bọn họ đi, giọng nói hết sức khẳng định.

Cho đến lúc này, chân tướng coi như rõ ràng. Tất cả đều chỉ về Dụ Đức Công chúa đang run lẩy bẩy bên cạnh.

Hoàng đế lập tức giận đến toàn thân phát run, “Dụ Đức! Ai cho người gan to như vậy?”

Dụ Đức Công chúa run lẩy bẩy, cuối cùng ngẩng đầu nhìn về phía Thái tử, “Thái tử Hoàng huynh, cứu muội.”

Thái tử lập tức đứng dậy, mặt oán giận nói: “Phụ hoàng, không nghĩ tới nha đầu này nhẫn tâm như vậy, kéo mẫu hậu và Bình Cố xuống nước không nói, bây giờ ngay cả nhi thần cũng không chịu bỏ qua. Nhi thần thật sự xấu hổ là huynh trưởng. Bây giờ, chuyện nào thành như vậy, chỉ sợ không dễ kết thúc, Hoàng tổ mẫu cũng mệt mỏi, buổi tối quần thần còn phải vào cung châu mừng, hiện giờ không nên nháo lớn. Kính xin phụ hoàng trước tiên nhất Dụ Đức lại, chờ qua tối nay, lại lôi ra ngoài thẩm vấn kỹ, nhìn xem rốt cuộc là ai chống lưng cho nàng ta. Việc này quan hệ trọng đại, nhất định phải tra rõ chân tướng mọi chuyện, còn trả lại trong sạch cho người!”

“Ừm.” Hoàng đế suy nghĩ, chậm rãi gật đầu, “Vậy cứ làm như thế đi! Trẫm cũng mệt mỏi, hiện giờ giải tán đi, trẫm cũng muốn đi về nghỉ ngơi.”

“Hoàng thượng...”

Nghe vậy, Hoàng hậu vội vàng kêu lên buồn bã. Hoàng đế lại không thèm nhìn đến bà, chỉ phất tay nói, “Hoàng hậu cũng nên trở về đi thôi! Cho dù như thế nào, tối nay người cũng phải có mặt.”

Ý tứ của hắn, là thật sự hoài nghi bà rồi hả? Hoàng hậu khựng lại chỗ, cả khuôn mặt là không thể tin và đau lòng.

Quý Du Nhiên cũng chau mày, “Phụ hoàng, không thể! Nhi thần cảm thấy chuyện vẫn nên sớm giải quyết thì tương đối tốt. Nếu không, chỉ sợ sẽ có người trộm long đảo phượng, hoặc giết người diệt khẩu!”

“Dật Vương phi.” Hoàng đế đột nhiên quay đầu lại, trông mắt thâm trầm nhìn chằm chằm vào mắt nàng, “Chuyện này trong lòng trẫm tự có quyết định. Thân thể người không được tốt, tối nay cũng không cần tới, trở về Vương phủ nghỉ ngơi đi! Mọi việc có kết quả, trẫm sẽ tự sai người đi báo cho người.”

Kết quả này của hắn, chỉ sợ hoàn toàn khác kết quả trong lòng nàng. Quý Du Nhiên suy nghĩ trong lòng, nhưng cũng biết bây giờ nói gì cũng vô dụng rồi. Ở trong mắt Hoàng đế, đôi phu thê nàng và Phụng Dục Minh cũng không là gì, mặt mũi Hoàng gia mới lớn nhất.

Nên cúi đầu: “Dạ, nhi thần biết.”

Chỉ có điều, cho dù thế, trong lòng nàng vẫn còn rất không cam tâm.

Không nhịn được nhìn về phía Thái tử, lại thấy hắn nhẹ nhàng cười một tiếng với nàng, ánh mắt rất hài lòng. Cùng lúc đó, nàng lại cảm nhận được một ánh mắt nóng hừng hực như lửa rơi trên người, không cần nhìn, nàng cũng biết là Thái tử phi muội muội của nàng tức giận.

Nha đầu này... Thôi! Xem ra, nàng đoán chừng chuyện này nàng ta cũng không tham dự vào!

Xem ra, ngăn cách giữa Thái tử và Hoàng hậu càng ngày càng sâu rồi. Cùng với Thái tử phi cũng giống như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Chương 1.1: Giống như đã từng quen biết

Bất đắc dĩ trở lại Vương phủ. Sáng sớm ngày hôm sau, Quý Du Nhiên đã nghe được tin tức từ trong cung truyền đến — Dụ Đức Công chúa treo cổ tự vẫn.

Cung nữ thái giám bên người nàng ta cũng chết thì chết bị thương thì bị thương, còn sót lại hỏi cái gì cũng không biết, bị tra khảo đến nửa sống nửa chết cũng không nói ra được nguyên nhân.

Không ngoài dự đoán, chuyện này lại thành một vụ án huyền bí. Mà Hoàng đế vì trấn an bọn họ, đặc biệt sai người mang đến rất nhiều thứ, còn hung hăng trách tội Hoàng hậu và Bình Cố Công chúa, trị bọn họ tội danh quản người dưới không nghiêm, ra lệnh cường chế bọn họ ở trong tam cung đóng cửa suy nghĩ.

Nghe tin tức như thế, trong lòng Quý Du Nhiên nhất thời hiểu ra, xem ra, Hoàng đế cũng không phải không rõ ràng chân tướng trong đó, mà trực tiếp chỉ tội danh về phía Hoàng hậu và Bình Cố. Dù sao Dụ Đức Công chúa vẫn luôn đi theo sau cái bóng Bình Cố, mà Bình Cố một lòng vì an nguy của Hoàng hậu lên trên hết. Nếu đổi lại là người khác, khẳng định sẽ suy nghĩ theo phương diện này, chỉ tiếc...

“Ái phi, ngày đó người muốn hại chúng ta là Thái tử Hoàng đệ đúng không?” Nhìn về mặt âm trầm của Quý Du Nhiên, Phụng Dục Minh hơi mím môi, kéo tay của nàng nói nhỏ.

Quý Du Nhiên sững sờ, “Sao Vương gia biết?”

“Bỏ cung đoán.” Phụng Dục Minh nói, “Mặc dù mẫu hậu không thích nàng, nhưng không đến nỗi sẽ hạ tử thủ với nàng, lại còn ở trong Hoàng cung. Nhưng mà, nếu như có lá gan ra tay với nàng ở trong Hoàng cung, vậy đây nhất định là người có bối cảnh. Dụ Đức rõ ràng không có, vậy đã nói rõ sau

lưng nàng ta có một núi dựa lớn bằng mẫu hậu. Núi dựa đó, không cần nhiều lời, nhất định là Thái tử không sai. Hơn nữa, vào bữa tiệc Nguyên tiêu, bốn Vương phát hiện ánh mắt Thái tử rất không thích hợp.”

Xem đi, kẻ ngốc nhà nàng... Được rồi, thật ra thì không ngốc chút nào, đều nhìn ra, Hoàng đế nhìn xa trông rộng như vậy sao lại có thể không nghi ngờ đến điểm này? Nói đi nói lại, chỉ có một khả năng, đó chính là lão nhân gia một lòng bảo vệ Thái tử! Nên đây Hoàng hậu và Bình Cố ra làm bìa đỡ đạn.

Quý Du Nhiên khẽ thở ra, nắm chặt tay Phụng Dục Minh nói: “Vương gia, chuyện này chúng ta thậm chí biết trong lòng là được, nhất thiết không được nói ra.”

“Bốn Vương biết!” Phụng Dục Minh vội vàng gạt đầu, “Trừ ái phi và Hoàng tử mẫu ra, bốn Vương không tin ai cả, càng sẽ không nói lung tung với bọn họ!”

“Ừ.” Như vậy là tốt rồi.

Quý Du Nhiên gật gật đầu, nhìn Thái Bình, Lục Ý, Bình công công, Lý ma ma phục vụ bên cạnh, phát hiện bốn người này đang nghe nàng và Phụng Dục Minh nói, sắc mặt cũng không có gì thay đổi, nhất thời bắt đầu lo lắng, lạnh lùng nói: “Những người khác đi ra ngoài, Thái Bình lưu lại.”

“Vâng.” Ba người khác vội vàng lui ra, Thái Bình còn cung kính đứng bên cạnh.

Quý Du Nhiên vỗ bàn trà, “Người quý xuống cho ta!”

Thái Bình lập tức đi qua, thân nhiên quỳ xuống đất.

Cho dù là động tác đi, hay là tư thế quỳ xuống, đều thông thả ung dung, giống như không phải bị chủ nhân bức bách, mà chính là do nàng làm việc theo tính tình.

Quý Du Nhiên âm thầm cắn răng: “Thái Bình, sao ngày hôm qua khi ta và Vương gia bị người bỏ thuốc, bị trói ra ngoài, tại sao người không ở bên cạnh giúp chúng ta?”

“Khỏi bẩm Vương phi, một cung nữ tỷ tỷ tới, nói Thái hậu dặn dò hàm cách thủy một chén súp cho Vương phi, bởi vì trong phòng bếp nhỏ không biết khẩu vị của Vương phi, kéo riêng nô tỳ đi hỏi. Nô tỳ không cưỡng được, không thể làm gì khác hơn là đi cùng.” Thái Bình không nhanh không chậm lặp lại lời dùng để ứng phó với Hoàng đế và Thái hậu ngày hôm qua.

Quý Du Nhiên cười lạnh: “Nói dối!”

Thái Bình liền ngẩng đầu: “Dạ, nô tỳ đang nói dối.”

Quý Du Nhiên ghen lời, nhất thời nói không ra lời.

Thái Bình nhìn vào mắt nàng, lời lẽ chính nghĩa mà nói: “Chủ nhân của nô tỳ trước đó đã báo cho nô tỳ, chuyện ngày hôm qua, nô tỳ tuyệt đối không được giúp một tay, tất cả phải dựa vào chính Vương phi ngài. Nếu như ngài không chịu được một cửa ải kia, đó chính là số mệnh đã định.”

Lòng Quý Du Nhiên lập tức căng thẳng: “Người nói cái gì?” Sao nàng ta biết...

“Chủ nhân nô tỳ nói, sự kiện ngày hôm qua, chính là một kiếp nạn mà ngài cần phải trải qua trong đời này. Nếu ngài không tránh khỏi một kiếp, đó là ông trời đã định. Nhưng nếu như ngài may mắn tránh thoát, vậy nói rõ hiện tại ông trời đang đứng về phía ngài, cuộc sống sau này của ngài sẽ bị cực thái lại *.”

(*) Bị cực thái lại: Vận khổ đến cùng cực thì vận hanh thông đến. Ý chỉ qua giai đoạn gian khổ và đến giai đoạn hưởng sung sướng.

Trong lòng bàn tay Quý Du Nhiên đột nhiên đổ ra một tầng mồ hôi lạnh, “Chủ nhân của người... Hẳn biết xem tướng?”

“Chủ nhân không biết, nhưng thủ hạ của chủ nhân có người biết.” Giọng Thái Bình nhàn nhạt.

Quý Du Nhiên âm thầm cắn răng, “Chủ nhân của người rốt cuộc là ai?” Tại sao nàng có một ảo giác tất cả của mình đều bị người kia khống chế trong lòng bàn tay? Bây giờ, coi như người kia là huynh trưởng cùng một mẫu thân với nàng, nàng cũng cảm thấy không chịu nổi!

“Vương phi ngài không nên gấp gáp, chủ nhân của nô tỳ sẽ không hại ngài.”

Nàng ta nói sẽ không hại nàng thật sự sẽ không sao? Mặc dù gần đây nha đầu này đã làm nhiều chuyện vì nàng, nhưng trời mới biết bọn họ đang vụng trộm tính toán cái gì?

Quý Du Nhiên lạnh lùng nhìn nàng ta không nói, Thái Bình lại nói: “Hơn nữa, chủ nhân nói rồi, ngắn thì nửa tháng, lâu thì một tháng, hai người sẽ phải gặp mặt. Vương phi ngài nếu như có nghi vấn gì, thì chờ đến khi đó hỏi chủ nhân của nô tỳ đi, chủ nhân của nô tỳ nhất định sẽ hề biết thì sẽ nói hề nói thì sẽ nói hết.”

Thật sao?

Quý Du Nhiên thoáng chốc ngáy ngẩn cả người.

Một bóng dáng mơ hồ tồn tại trong đầu nàng hơn nửa năm, sẽ lập tức biến thành sự thật. Trong lòng nàng cảm giác... Vừa kích động lại vừa khản trương, còn có vài phần kích động và sợ hãi.

“Ái phi.” Cảm nhận được nàng có gì không đúng, Phụng Dục Minh lặng lẽ ôm bả vai của nàng.

Trong nháy mắt Quý Du Nhiên cũng dựa vào bên cạnh hắn: “Vương gia, ta lạnh quá.”

Bây giờ, chủ nhân cái gì ca cái gì, nàng đều mặc kệ. Nàng chỉ biết, đời này nàng tránh thoát một kiếp, tiếp theo sẽ không có chuyện gì chứ?

Trước mắt, nàng chỉ có thể sống nương tựa lẫn nhau với chàng ngốc nhà nàng, yên ổn qua hết nửa đời sau, nàng đã đủ hài lòng.

Liền nhắm mắt phát tay một cái: “Được rồi, người lui xuống đi!”

“Vâng.”

Thái Bình lui ra, chỉ để lại hai phu thê bọn họ rúc vào với nhau.

Phụng Dục Minh cũng không biết đã nhận ra cái gì, đột nhiên ôm chặt lấy nàng: “Ái phi, nàng không cần rời khỏi bốn Vương!”

Bị hắn ôm đến hơi hô hấp không được, Quý Du Nhiên vội vàng đẩy đẩy hắn: “Vương gia, chàng thả lỏng một chút có được không, ta khó chịu.”

“Không được, nàng nói trước đi nàng sẽ không rời khỏi bốn Vương!”

“Ta đương nhiên sẽ không rời khỏi chàng.” Quý Du Nhiên vội nói.

Lúc này Phụng Dục Minh mới thoáng thả lỏng tay ra một chút, tựa đầu lên vai nàng, giọng buồn buồn vang lên bên tai nàng: “Ái phi, bốn Vương phát hiện, bốn Vương càng ngày càng không thể xa rời nàng. Nếu như nàng chết, bốn Vương tuyệt đối sẽ không thể sống một mình!”

Nàng không phải cũng giống như vậy sao? Đời trước vốn cho rằng mình chỉ thương hại hắn, đời này chỉ vì báo ân. Nhưng mà, theo thời gian trôi đi, nàng phát hiện, nam nhân này đã dần dần trở thành chỗ dựa cho nàng dựa vào, nàng sớm cùng hắn hòa thành một thể, cũng không thể rời bỏ nữa rồi!

Quý Du Nhiên dịu dàng cười một tiếng, đôi tay nâng mặt hắn lên: “Chàng yên tâm, cho dù chết, ta cũng nhất định chết cùng một chỗ với chàng.”

“Ừ.” Phụng Dục Minh gật đầu, trông mắt như nước mưa thu nhìn nàng gần ngay trước mắt, bất giác trong lòng khẽ động. Mối hận chạm lên mí mắt nàng khẽ hôn.

Quý Du Nhiên ngẩn ra, sóng lớn trong lòng lập tức mãnh liệt.

--- -----Ta là đường ranh giới thất Hoàng tử tới---- -----

Sự việc trôi qua không tới mấy ngày, thất Hoàng tử tới chơi một lần nữa.

“Nhị Hoàng huynh, nhị Hoàng tẩu, thần đệ thay mặt mẫu phi nhận sai với hai người. Mẫu phi thể mà lại không nhận ra được hành động việc làm của Dụ Đức, làm hại hai người đặt mình vào nguy hiểm, mẫu phi hết sức áy náy, thần đệ ở đây thay mẫu phi bồi lễ nhận sai với hai người!” Vừa mới vào cửa, hắn đã đề tùy tùng lui ra, làm một đại lễ với bọn họ.

“Thất Hoàng đệ mau mau đứng lên!” Quý Du Nhiên vội vàng đỡ hắn dậy, “Chuyện này do bọn hắn bí mật bày kế, mặc dù Địch phi ở trong hậu cung, nhưng cũng không thể nắm rõ tất cả mọi chuyện như trong lòng bàn tay. Lần này chúng ta đã an toàn thoát hiểm, về sau cũng đừng nhắc lại. Hơn nữa, một năm trước, Địch phi giúp chúng ta cũng không ít, chúng ta không phải là người không biết thỏa mãn.”

Phụng Dục Minh ý vị gật đầu, “Đúng vậy! Ái phi có bốn Vương bảo vệ! Nàng khẳng định không có chuyện gì!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 117: Chương 1.2: Giống như đã từng quen biết

Lúc này thất Hoàng tử mới thoải mái gật đầu: “Vây thì tốt. Ngày đó khi nghe được người của Dụ Đức tới bên chỗ sân khấu mật báo, thần đệ còn bị dọa nhảy dựng lên! Cuối cùng không ngờ... Haizzz!”

“Thôi, chuyện đã qua đừng nhắc lại nữa.” Quý Du Nhiên lắc lắc đầu, “Thất Hoàng đệ đã đến đây rồi, có muốn đi gặp tiểu Sơn không? Gần đây ngày

ngày hần đều nhắc đến đệ!”

“Đương nhiên muốn gặp! Chỉ có điều, thần đệ còn có chuyện muốn nói cho hai người trước, mà mẫu phi căn dặn thần đệ phải nắm chặt thời gian tới đây báo cho hai người biết.”

“Chuyện gì?” Nhìn hần tỏ vẻ nghiêm túc, Quý Du Nhiên cũng bắt giác nghiêm trang lên.

“Chính là —”

Thất Hoàng tử vừa định nói, Bình công công đột nhiên gõ cửa ở bên ngoài: “Vương phi, phu nhân Trương thị nhà Điều đại nhân Hộ bộ thị lang cầu kiến!”

Cũng không đưa thiệp, sao bà ta đột nhiên tìm tới rồi hả? Không sợ bị muội muội của bà ta và nhi nữ Thái tử phi biết sẽ tiếp tục nghi kỵ bà ta sao? Đuôi chân mây của Quý Du Nhiên nháy lên, dĩ nhiên cũng biết nếu nữ nhân này vội vàng vàng tìm tới cửa như vậy, nhất định có chuyện quan trọng muốn tìm nàng thương lượng, nên gạt đầu một cái với thất Hoàng tử: “Thất Hoàng đệ, đệ đi phòng nghỉ ngơi một lát đi! Ta kêu tiểu Sơn đến tìm đệ, đệ có lời gì, trễ một chút không thành vấn đề chứ?”

“Không thành vấn đề.” Thất Hoàng tử vội nói.

Quý Du Nhiên để cho người dẫn hần sang bên cạnh, rồi kêu người dẫn Trương thị vào.

Giờ còn chưa thấy người đâu, nàng đã nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào khó nhin truyền đến trước. Ngay sau đó, chính là Trương thị kêu gào: “Du Nhiên, người dù sao cũng phải cứu Xảo nhi biểu muội của người!”

Trong lòng Quý Du Nhiên lộp bộp!

Đã gọi thẳng tên tuổi nàng rồi, có thể thấy được chuyện quá lớn! Nên vội vàng đứng lên, đã thấy Trương thị dưới nâng đỡ của thị nữ bên cạnh ngã xiêu ngã vẹo đi tới cửa, miếng khăn tay trong tay cũng sớm bị nước mắt làm ướt đầm, trên mặt cũng vương đầy nước mắt, lớp trang điểm đã sớm vương vãi không còn hình dáng gì.

Vội vàng nghênh đón: “Di nương, ngài làm sao vậy?”

“Du Nhiên, người nhất định phải cứu Xảo nhi biểu muội của người!” Trương thị vội vàng túm lấy tay nàng kêu to một tiếng.

“Cần rồi!” Phụng Dục Minh bên cạnh nhìn thấy mà khó chịu, một tay gạt tay bà ta ra, bản thân nắm chặt tay Quý Du Nhiên.

Trương thị sững sờ, lúc này mới phản ứng được mình còn chưa làm lễ bái kiến, nên vội lau nước mắt, khẽ cúi người phúc thân với hai người: “Thần phụ bái kiến Dật Vương phi, Dật Vương phi.”

“Di nương không cần đa lễ, mau ngồi đi!” Quý Du Nhiên vội vàng xua tay với bà ta, bản thân kéo Phụng Dục Minh về chỗ ngồi xuống, vung trộm lạng lẽ giờ ngón tay cái lên với hần — Vương gia, chiều này thật tốt!

Phụng Dục Minh nhếch miệng cười một tiếng với nàng.

Trương thị không thấy bí mật mờ ám giữa hai người bọn họ, vịn lấy tay nha đầu ngồi phía dưới, rồi lại che mặt khóc khẽ một trận.

Quý Du Nhiên kiên nhẫn chờ bà ta khóc đủ rồi, mới nhỏ giọng hỏi: “Di nương, có chuyện gì vậy? Xảo nhi biểu muội đã xảy ra chuyện?”

“Còn không phải sao?” Chỉ nghe thấy người ta nhắc tới nữ nhi của mình, Trương thị đã nghẹn ngào không ngừng, khó khăn lắm mới thút tha thút thít nói ra sự tình, “Năm ngoái không phải người đã nói với ta phải sớm gả con bé đi sao? Ta cũng thương lượng với phụ thân con bé rồi, nhưng phụ thân con bé chính là không nỡ để cho con bé xuất giá sớm một chút, ta ngăn thúc giục vạn thúc giục, hần mới miễn cưỡng đợi hết năm rồi nói chuyện thành thân với bên thông gia. Nhưng mà, ai biết năm còn chưa hết, công tử thân gia lại bệnh nặng nằm trên giường không dậy nổi! Người nói, ông ta như vậy sao chúng ta có thể gả Xảo nhi đi? Nhưng bây giờ, chúng ta nghe được trong triều đình truyền đến tin tức, nói là quyết định phải nghị hòa với nước láng giềng rồi. Hoàng thượng cũng đồng ý gả một vị Công chúa qua bên kia hòa thân, bây giờ trong triều nào có vị Công chúa nào vừa độ tuổi, chứ vị Vương gia trong Quận Vương phủ cũng không có nữ hài nhi tuổi tác tương đương, nghĩ đến, Xảo nhi nhà chúng ta...”

A, hiểu. Năm trước nữ nhân này không tin lời của nàng, còn muốn chờ xem chút tình huống rồi nói sau. Bây giờ tình huống sáng tỏ rồi, nhưng công tử đính hôn với khuê nữ nhà bà ta lại bệnh nặng không dậy nổi, bà ta lại không nỡ gả khuê nữ qua xung hi, tránh cho ngày sau làm quả phụ, lại lo lắng khuê nữ bị bên trên chọn trúng phong làm Công chúa đi hòa thân. Tiến lùi đều khó, không thể làm gì khác hơn là đến tìm nàng cầu cứu.

Nữ nhân này thật sự có ý tứ, gặp phải chuyện tốt chưa bao giờ nói cùng nàng, cô tình mỗi lần tìm đến nàng đều là muốn nàng giúp một tay phân ưu giải nạn — mặc dù trước mắt mỗi lần đều do nàng chủ động yêu cầu giúp một tay, nhưng bà ta cũng không khỏi sử dụng nàng quá thuận tay đi? Chỉ có điều, đây cũng là kết quả mà nàng vẫn tính toán, Quý Du Nhiên nhân nhật cười một tiếng: “Di nương ngài nghĩ nhiều rồi hả? Bây giờ hôn phu tương lai của Xảo nhi biểu muội vẫn còn sống, nói không chừng hai ngày nữa hần sẽ tốt lên đấy? Nếu Xảo nhi biểu muội đã đính hôn rồi, chắc khi phụ hoàng tuyển chọn Công chúa hòa thân sẽ gạt biểu muội ra, tìm cô nương còn chưa đính hôn.”

“Ta cũng hy vọng như vậy. Nhưng mà, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất!” Trương thị lấy lời nàng đã từng nói ra nói lại, Quý Du Nhiên nghe được thật sự muốn cười.

“Hôn nữa, hôn nữa...” Trương thị ngập ngừng, thế nào cũng không tiện nói nhìn tình huống công tử nhà kia đã không được rồi, chỉ sợ trong mấy ngày này sẽ tất thối. Mà người cũng đã ra mắt Hoàng đế hai ba lần rồi, xem tình hình chính là nhìn trúng nữ nhi nhà bà.

Quý Du Nhiên không biết rốt cuộc bà ta còn có ý gì, chỉ có điều nàng có thể đoán được đại khái, nên chỉ cười: “Di nương, nếu như công tử nhà kia thật sự không may mắn xảy ra sự cố gì, đó cũng không phải chuyện ta có thể chi phối. Hôn nữa, coi như phụ hoàng thật sự xếp Xảo nhi biểu muội vào phạm vi suy tính, ngài cũng nên đi tìm mẫu thân ta và Thái tử phi muội muội nghĩ cách chứ! Ta chính là một Vương phi của Vương gia không có thực quyền, ta có thể giúp ngài cái gì?”

“Sao ta lại chưa tìm bọn họ giúp một tay chứ? Nhưng phụ thân ngài lo lắng chuyện nghị hòa, mỗi ngày bận chân không chạm đất, mẫu thân ngài lo lắng không yên lòng về ông ấy, nào có tâm tình nghe lời ta nói? Thái tử phi muội muội của ngài lại cãi nhau với Thái tử, mỗi ngày khóc lóc rối rít, ai cũng không gặp, ta vốn còn không thấy người nó!” Lau nước mắt, Trương thị vô cùng bi thương nói.

Nói cách khác, hai người kia đều đề phòng bà ta, cũng không kiên nhẫn bớt chút thời gian cho việc vặt này. Quý Du Nhiên mím môi: “Đã như vậy, di nương ngài trước hết trở về đi! Ta đi chỗ mẫu hậu mời mấy vị Thái y tốt đưa đến chỗ ngài, ngài lại đưa đi xem công tử thân gia một chút, xem thân thể của hắn có thể trị tốt không. Nếu như mà không thể, chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn, dù sao thời gian cũng còn sớm mà!”

“Nào còn sớm nữa chứ? Đội ngũ nghị hòa đã lên đường rồi, không tới một tháng sẽ tới. Trước kia bọn họ đến, Hoàng thượng nhất định phải chọn xong Công chúa nghị hòa!” Trương thị vội vàng ngăn đầu kêu to.

Vậy sao?

Quý Du Nhiên sững sốt. Hai ngày nay nàng vẫn bế quan ở nhà, cũng không quan tâm tin tức bên ngoài. Thì ra trong thời gian ngắn ngủi vài ngày, đã có nhiều tin tức mới xuất hiện như vậy?

Lại liếc nhìn khuôn mặt vương đầy nước mắt của Trương thị, trong lòng nàng không nhịn được khinh bỉ một tiếng: Con rể tương lai của bà ta còn chưa có chết đâu, bà ta đã bắt đầu nghĩ đường lui, ngược lại phải suy tính tốt vì nữ nhi bà ta. Nhưng mà, nếu như người nhà kia biết, còn không biết trong lòng có bao nhiêu giá lạnh!

Nên cười nói: “Cho dù như thế nào, chuyện này không gấp được. Di nương, ngài đi về trước, xem bên chỗ Thái tử phi muội muội bọn họ có tin tức gì không, ta vẫn hỗ trợ đi tìm Thái y đi! Về phần những chuyện khác, ta cũng tạm thời không nghĩ ra biện pháp gì tốt. Nếu như lúc nào nghĩ ra, ta sẽ đề người tới tìm ngài.”

“Được rồi!” Vốn tính toán ôm hy vọng lớn mà đến, không ngờ lại nghe thấy nàng ta nói như vậy, trong lòng Trương thị hết sức mất mát. Nhưng ngược lại suy nghĩ một chút, ít nhất nàng ta còn vội suy nghĩ chút biện pháp giải quyết rồi, không giống như mẫu tử tiêu Trương thị, kể từ sau khi nữ nhi nhà bà đính hôn, bọn họ đứng là càng chạy càng xa bà, lễ mừng năm mới uống rượu xuân tiêu Trương thị gần như không nói mấy câu với bà. Bây giờ bận rộn nhỏ này, bọn họ cũng đều không đi giúp, thiết thời cho bọn họ còn là tỷ muội ruột! Trước kia bà đã từng giúp bọn họ nhiều như vậy, bây giờ nhìn địa vị trong Hoàng cung của nữ nhi nhà mình vững chắc, liền muốn đập ngã bà hôn đá kê chân này rồi. So ra, ngược lại Quý Du Nhiên đưa cháu gái đột nhiên thò ra nay ngược lại sẵn sàng chu đáo hơn. Vừa nghĩ như thế, trong lòng bà ngượng ngùng, lại dằn dò mấy câu rồi bắt đầu đi lui xuống.

Phù!

Đội bà ta vừa đi, Quý Du Nhiên vội vàng thở dài một hơi: “Thật đáng ghét.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chương 1.3: Giống như đã từng quen biết

“Thật đáng ghét!” Phượng Dục Minh bĩu môi theo.

Quý Du Nhiên lập tức bật cười, không nhịn được nhéo mặt hắn một cái, “Chàng phiền cái gì?”

“Bôn Vương phiền bà ta làm phiền ái phi nàng!”

Quý Du Nhiên sững sờ, ngay sau đó trong lòng tràn đầy ấm áp, đưa tay chọc chọc lên trán hắn: “Chàng ấy!”

“Khụ khụ!” Lập tức vang lên hai tiếng ho khan nhẹ. Quay đầu nhìn lại, đã thấy thất Hoàng tử và tiểu Sơn không biết từ lúc nào đã đứng ngoài cửa chính.

Quý Du Nhiên vội vàng thu tay lại: “Hai đệ đều nghe được?”

Bị thất Hoàng tử lôi kéo nghe lên, tiểu Sơn không can đảm nhìn nàng, chỉ lặng lẽ gật đầu một cái.

Thất Hoàng tử ngược lại tỏ vẻ bình tĩnh: “Dạ, đều nghe được, vừa lúc thần đệ định báo cho mọi người chính là chuyện này.”

“Sự kiện đó? Chuyện nghị hòa đang ở trước mắt?”

“Đúng.” Thái Hoàng tử gật đầu một cái, “Hơn nữa, mẫu phi nói, khoảng thời gian trước hình như có người đang hỏi thăm chuyện về nhị Hoàng tử còn có nhị Hoàng huynh, không biết bọn họ đang có kế hoạch gì. Hai người tốt nhất lưu ý nhiều một chút.” d1en d4nl 3q21y d0n

Hỏi thăm bọn họ? Quý Du Nhiên nhướn mày, “Là ai? Hỏi thăm chúng ta làm cái gì?”

“Chuyện này cũng không biết. Chỉ biết là người bên nước Phong Lịch kia, hơn nữa chính là người do Hoàng tộc nước Phong Lịch phái tới triều đình chúng ta.”

Nàng và nước Phong Lịch có liên quan từ khi nào? Quý Du Nhiên không hiểu ra làm sao.

Phượng Dục Minh cũng vậy. Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong đầu Quý Du Nhiên đột nhiên lóe lên — còn nhớ rõ, Thái Bình từng nói, chủ nhân của nàng ta, trong vòng một tháng này sẽ xuất hiện. Hơn nữa, người mà bọn họ phải đi điều tra lai lịch của nàng ta, lại phát hiện nàng ta xuất thân từ trấn nhỏ đã bị nước lũ bao phủ, rất nhiều người không biết tung tích, tin tức liên quan tới nàng ta cũng sớm tan thành mây khói. Nàng vốn sinh lòng nghi ngờ, nhưng bây giờ nghĩ tới...

Chợt nắm chặt tay Phượng Dục Minh, trong lòng của nàng đột nhiên run lên.

Ngàn vạn lần không được là kiểu đó! Nàng cũng không hy vọng bên cạnh mình vẫn giữ một thám báo của nước địch!

--- -----Ta là đường ranh giới giống như cô nhân đến-----

Khó khăn lắm mới nhảy ra từ trong hồ to, Quý Du Nhiên cảm thấy nàng giống như ngay sau đó bị người đẩy mạnh vào trong hồ to của người khác.

Thái Bình tất nhiên trước sau như một trầm ổn bình tĩnh, núi thái sơn trước mặt có sụp đổ cũng không thay đổi sắc mặt. Nhưng bởi vì trong lòng có tàng nhân thức kia, Quý Du Nhiên lại không dám phơi bày toàn bộ mọi chuyện ra trước mặt nàng ta, nên cố ý xa lánh nàng ta, chỉ giao cho nàng ta làm chút việc vặt. Thái Bình cũng không nói tiếng nào, một lòng làm những chuyện được giao đến tay một cách tốt nhất.

Hơn nữa tháng như thế trôi qua.

Mà trong lúc này, con rẽ tương lai của Trương thị cuối cùng không chịu đựng nổi ngày đông giá rét, lặng lẽ đi rồi. Công chúa hòa thân đã được chọn, chính là Bình Cố. Trương thị cuối cùng cũng thở ra một hơi, nhưng lại vì nữ nhi mệnh khổ của mình mà rầu rĩ.

Theo gió xuân mềm mại chậm rãi từ phía nam thổi qua, đội ngũ nghị hòa của nước Phong Lịch cũng đã đúng hạn đi tới, còn mang theo náo nhiệt thay thế cho khí lạnh ở đây.

“Vương gia, Vương phi!”

Một ngày này, Quý Du Nhiên đều ở nhà khâu hầu bao cho hai người, Bình công công chạy vào, “Hôm nay người nước Phong Lịch đã đến đế đô rồi!”

“A.” Quý Du Nhiên lạnh nhạt lên tiếng. Chuyện này liên quan gì đến các nàng?

“Hoàng thượng sai người truyền khẩu dụ, mời Dật Vương gia và Dật Vương phi tới mai trang hoàng long lấy tham dự yến tiệc trần cho đoàn người Thái tử nước Phong Lịch. Hơn nữa Thu Lam trưởng công chúa nước Phong Lịch chỉ đích danh muốn gặp Vương phi ngài, cho nên ngài cần phải chuẩn bị cẩn thận!”

Hả? Lúc này Quý Du Nhiên mới lấy lại chút tinh thần: “Gặp ta? Ta biết nàng ta sao?”

Bình công công lắc đầu: “Nô tài cũng ngạc nhiên! Nhưng mà, người trong Hoàng cung chính là nói như vậy. Đúng rồi! Hoàng thượng còn nói Vương phi nhất định phải mang theo tiểu Sơn thiếu gia, tránh cho lưu lại một mình thiếu gia trong Vương phủ vắng lạnh.”

Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Quý Du Nhiên như lọt vào trong sương mù.

Nước Phong Lịch, nàng nhớ đời trước nàng và chỗ đó không hề có quen biết gì!

Mang theo lòng tràn đầy nghi vấn, tới ngày hôm qua, nàng và Phượng Dục Minh trang hoàng long lấy đi qua, ngồi lên xe ngựa một lần nữa bước chân vào Hoàng cung.

Thời gian qua đi hơn một tháng, chuyện quá khứ hình như cũng phai nhạt đi rồi. Sống sót qua một kiếp, lòng Quý Du Nhiên cũng nhẹ nhõm không ít, ngay cả khi đối mặt với Thái hậu Hoàng hậu thì tâm tình cũng không tệ lắm.

Phượng Dục Minh dĩ nhiên đi theo nàng. Không để ý Hoàng hậu một lần nữa công khai ám chỉ, hấn chính là cứ dính chặt lên người Quý Du Nhiên không động, lại chọc tức Hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng.

“Thu Lam Công chúa nước Phong Lịch giá lâm!”

Chỉ có điều, không đợi lão nhân gia nhiều lời mấy câu, bên ngoài đã truyền đến một tiếng thông báo thật dài. Mọi người lập tức vội vàng đứng lên, Quý Du Nhiên cũng không nhịn được lên tinh thần, đã thấy một nữ tử trẻ tuổi ăn mặc khoan thai phú quý, ngũ quan cũng vô cùng xinh đẹp, được hai nữ tử mặc đồ cung nữ nước Phong Lịch đỡ tay từ từ đi vào.

Nhìn tuổi nàng ta chừng trên dưới hai mươi tuổi, mặt trái xoan tinh tế, ngũ quan khéo léo tinh xảo, hợp với trang điểm tinh xảo, còn có búi tóc cao vút, cùng với đủ thứ trang sức bằng ngọc tinh xảo điểm xuyết trên đầu, có vẻ tôn quý xinh đẹp, tráng lệ. Nhất là cặp mắt của nàng ta, không coi là quá lớn, nhưng hết sức sáng ngời, đáy mắt tràn đầy vẻ cao ngạo, chỉ nhẹ nhàng đảo qua, đã hạ thấp những người khác xuống. Chứ đừng nói tới khí độ cao cao tại thượng quanh thân nàng ta, chính là các quý phụ nhân đầy phòng cũng có một nửa phải tự ti mặc cảm ở trước mặt nàng ta.

Chỉ thấy nàng ta cất bước tao nhã chậm rãi đi tới, làm lễ ra mắt với Thái hậu Hoàng hậu, sau đó chuyển ánh mắt, khi nhìn thấy được hai người Thái tử phi và Quý Du Nhiên.

Những người bên cạnh vội vàng giới thiệu: “Vị này là Thái tử phi của Đại Lương chúng ta.”

“Thái tử phi.” Thu Lam trưởng Công chúa gật đầu một cái, khẽ kêu một tiếng chào hỏi.

Thái tử phi rất không hài lòng, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy cũng không tiện nói thêm cái gì, gật đầu một cái ứng phó.

Thu Lam trưởng Công chúa đi đến trước mặt Quý Du Nhiên, lại liếc nhìn Phượng Dục Minh vẫn đứng sừng sững vai bên cạnh nàng, đột nhiên bật cười.

Cung nữ dẫn đường định giới thiệu, Thu Lam trưởng Công chúa xua tay chặn lại: “Không cần nói, bản cung biết người này, Dật Vương phi sao! Quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt, vẻ xinh đẹp của người kém xa tuồng tượng của bản cung.”

Lời vừa nói ra, đã gọi lên sóng to gió lớn.

Lòng Quý Du Nhiên chìm sâu xuống, Phượng Dục Minh cũng đen sì mặt. Vừa định ra tay, không nghĩ tới Quý Du Nhiên kéo hần lại, bản thân ngược khuôn mặt tươi cười lên: “Không biết Thu Lam trưởng Công chúa nói lời này có ý gì, ta không nhớ rõ chúng ta có quan hệ gì.”

“Quan hệ của chúng ta đã sớm có, chỉ có điều bây giờ người không biết mà thôi. Hơn nữa, về sau, quan hệ của chúng ta sẽ có có nhiều chứ không ít hơn.” Đôi môi đỏ mọng của Thu Lam trưởng Công chúa khẽ nhếch, trên mặt liền hiện lên vài phần quyền rũ mờ ám, khiến cho cả người nàng ta trở nên tươi đẹp rạng rỡ hơn, đẹp không sao tả xiết.

Quý Du Nhiên cảm thấy rung cả mình phát ra từ sau lưng: “Người...”

“Thu Lam, không phải đã sớm nói với muội không nên đối xử với nàng ấy như vậy sao?”

Chu chu mỏ, vừa định nói thêm gì, đột nhiên nghe thấy một giọng nam tử trầm thấp dễ nghe vang lên.

Quý Du Nhiên cảm thấy giống như có một luồng điện phát ra từ trong lòng bàn chân, theo đó truyền khắp toàn thân, tê dại thân thể nàng.

Không nhịn được quay đầu nhìn lại, nàng đã nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo bào bằng gấm màu xanh thẫm, đầu đội quan ngọc đứng đó. Hần mặt như ngọc, ngũ quan tinh xảo giống như bức họa, nhất là tròng mắt đen trắng rõ ràng, trong suốt như nước suối trong, sóng mắt lưu chuyển, bên trong lóe ra vẻ dịu dàng, khiến cho lòng người ta không tự chủ mềm nhũn đi. Khóe môi xinh đẹp khẽ cong lên, như đóa hoa nở rộ cười như có như không, cứ dịu dàng nhìn như vậy, không cần ngôn ngữ, đã khiến lòng người ta như hoa không tự chủ được mà nở rộ ra, giống như từng cơn gió xuân thổi tới trước mặt, lại giống như ly rượu ngon mát lạnh đặt ở trước mặt, làm cho người ta không uống mà tự say, trong lòng nhộn nhạo.

“Người...”

Nhìn khuôn mặt giống như đã từng quen biết này, Quý Du Nhiên lại giống như thấy quỷ, mặt lập tức biến sắc!

Từ từ gợn tay lên, nàng chỉ về phía đối phương, khó khăn lắm mới phun ra được một chữ, đã cảm thấy lực phủ ngũ tạng bị một bàn tay bóp lấy, bóp thật chặt. Trước mắt lập tức tối sầm lại, trong đầu choáng váng, thân thể nàng mềm nhũn, hơi sức trên người đều bị rút khô đi trong nháy mắt, cứ thế ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Chương 2.1: Thái tử Phong Lịch

Sáng sớm, mặt trời vừa mới ló ra khỏi đường chân trời, vạt tia sáng rực rỡ bắn về phía mặt đất bao la.

Sương mù trong không khí còn chưa tan đi hết, gió nhẹ thổi qua, mang đến hơi thở sương mai.

Theo thời gian còn sớm, người làm phủ Quý Thị lang vừa mới chuẩn bị rời giường, trong sân vắng lặng to như thế, không thấy một bóng người.

Lúc này, lại nghe thấy một tiếng vang kệt kệt, một cánh cửa tây sương bị mở ra một khe nhỏ, một thiếu niên mặc vải thường, đầu mang trâm gỗ đeo túi xách đi ra. Nhìn tuổi hắn không quá mười sáu mười bảy tuổi, nhưng vóc người thon dài, ngũ quan tinh xảo, trong đôi mắt đen như mực về đây về u oán nhàn nhạt, khuôn mặt tuấn tú như ngọc càng lộ vẻ làm người ta ghé mắt. Tuy rằng quần áo đơn giản chất phác, nhưng cũng không giấu được vẻ nho nhã phong độ nhàn nhạt của người trí thức tản ra trên người hắn. Ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên người hắn, dát lên cho hắn một tầng ánh sáng dịu dịu, liếc nhìn qua, giống như tiên giáng trần, cho dù là nam hay nữ cũng không khỏi trong lòng khẽ động, không tự chủ được bị hắn hấp dẫn.

Thiếu niên cũng không nhìn sang nơi khác. Tròng mắt nhìn ra ngoài sân nhỏ, hắn dừng chân hồi lâu trước cửa viện, ngẩng đầu nhìn ba chữ to ‘Du Nhiên Cư’ trên cửa viện, môi mím nhẹ để mím chặt lại.

Phịch!

Đột nhiên một tiếng vang nhỏ vang lên, hắn bất ngờ quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái liên tiếp về phía viện, rồi ngẩng đầu lên nói: “Mẫu thân, nhi tử bất hiếu, không thể hầu hạ ở trước mặt phụ thân, kính xin ngài tha thứ. Thật sự là... Thật sự là nữ nhân họ Trương khinh người quá đáng! Nhi tử không muốn bà ta phá hủy cả đời nhi tử, hôm nay chỉ có thể rời khỏi nhà trốn đi. Nếu như nhi tử có thể may mắn xông xáo ra một phương trời đất, ngày sau nhất định áo gấm về nhà tể bái mẫu thân. Nếu như không thể... Vậy thì chờ nhiều năm sau, nhi tử xuống dưới tuổi vàng lại nhận sai với mẫu thân ngài!”

Nói xong, lại dập đầu ba cái, lúc này mới đứng dậy, nhẹ nhàng lau vệt nước mắt trên khóe mắt, xoay người định rời đi.

Chỉ có điều, chân trước với mới nhấc lên, đã nghe thấy một tiếng kêu gọi thanh thúy truyền đến: “Ca ca!”

Chân vừa nhấc lên hạ xuống, thiếu niên quay đầu lại, đã thấy một nữ hài tử tám tuổi chẳng biết xuất hiện ở cửa viện từ lúc nào. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, ngũ quan có năm sáu phần tương tự hắn, nhưng không bằng tinh xảo của hắn. Tay nhỏ bé mịn màng bám cửa viện, trong đôi mắt sáng ngời đầy nước mắt, đang nước mắt ròng ròng nhìn hắn.

Nhất thời tim co rút lại, thiếu niên nhỏ giọng nói: “Du Nhiên, sao muội thức dậy sớm vậy?”

Nữ hài tử không trả lời, mà nhỏ giọng hỏi: “Ca ca, huynh định đi thật sao?”

Thiếu niên ngẩn ra, bình tĩnh gật đầu: “Trương thị định ra cho ca nữ nhi đệ đệ nhà mẹ đẻ bà ta. Không nói tới người đệ đệ này của bà ta cả ngày chỉ biết nhậu nhẹt đi điểm cờ bạc, cưới thê tử cũng là nữ nhân chanh chua nổi danh trên người đệ đệ. Nói tới nữ nhi kia, hiện giờ mới chín tuổi, hơn nữa từ nhỏ không đọc sách, chỉ theo mẫu thân nàng ta cả ngày sống phóng túng, mỗi lần đến trong phủ chúng ta đều vênh mặt hát hàm sai khiến, lại không nhìn ca và muội vào trong mắt. Bà ta làm như vậy, ý định muốn để một nhà cữu cữu bà ta hủy ca đi! Nếu hủy không được, vậy đời này của ca cũng sẽ bị toàn gia này liên lụy. Nếu như thế, ca tình nguyện rời khỏi nơi thị phi này, dùng hai tay của ca dốc sức làm.”

Nước mắt lóng lánh trong mắt nữ hài tử, đột nhiên nhào tới kéo tay hắn: “Ca ca, huynh dẫn muội đi có được không? Chúng ta cùng đi!”

Trong lòng thiếu niên khẽ động, nhưng vẫn đẩy nàng ra: “Không được, Du Nhiên, lần này ca đi còn không biết kết quả như thế nào. Ban đầu màn trời chiếu đất là xá định, muội là hòn ngọc quý trên tay mẫu thân, ca ca không nỡ để muội đi theo ca ca chịu khổ!”

“Muội không sợ!” Nữ hài tử kêu to, dứt khoát ôm lấy chân hắn, “Chỉ cần cùng ca ca, ăn nhiều khổ hơn nữa muội cũng không sợ! Ca ca, huynh dẫn muội đi theo đi!”

“Nếu như có thể dẫn theo muội đi, sao huynh lại không dẫn đi chứ?” Thiếu niên nhắm mắt lại, một giọt nước mắt đọng lại trong khóe mắt, “Nhưng mà, muội và huynh không giống nhau. Huynh không muốn bị nữ nhân kia định đoạt cả đời, bây giờ việc cả đời muội đã được định xuống rồi. Muội chỉ cần nhẫn nhịn thêm vài năm nữa, chờ khi muội trưởng thành, Thái tử sẽ tới đón muội. Muội thành Thái tử phi, chuyện gì cũng không cần lo lắng. Không giống huynh... Nếu như mà huynh không đi, huynh cũng sẽ trở thành gánh nặng cho muội và Thái tử!”

“Muội không muốn Thái tử! Muội không muốn trở thành Thái tử phi gì kia, muội chỉ muốn ở cùng một chỗ với ca ca!” Nữ hài tử vội vàng kêu to, nước mắt tí tách tí tách rơi thẳng xuống dưới.

“Du Nhiên, muội nghe lời!” Cảm thấy nước mắt của nàng thấm ướt quần áo của mình, thiếu niên nhún mảy, đưa tay đè bả vai muội muội mình lại.

Nữ hài tử sững sờ, ngẩng đầu nhìn hắn, thấy tròng mắt thiếu niên đang nhìn thẳng vào nàng, thâm trầm trong mắt kia là chỗ nàng chưa từng thấy.

“Du Nhiên, muội nghe ca ca nói, lưu lại, ở lại đây bảo vệ tất cả của mẫu thân. Chờ mấy năm, chờ ca ca thành người rồi, ca ca sẽ trở lại gặp muội, huynh muội chúng ta cùng nhau lấy tất cả các thứ thuộc về mẫu thân và chúng ta lại, có được không?”

Nữ hài tử cắn môi nói: “Có thật không? Huynh sẽ trở về?”

“Huynh bảo đảm!”

Lúc này nữ hài tử mới nín lệ gắng sức gật gật đầu: “Vậy được rồi. Nhưng mà, huynh nhất định phải trở lại.”

“Huynh sẽ quay về.” Thiếu niên bình tĩnh nói, đưa mắt liếc nhìn toàn bộ phủ Thị lang to lớn, “Tất cả nơi này, đều do một tay mẫu thân chúng ta gây dựng lên, tất cả đều là của mẫu thân chúng ta đấy! Huynh tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho mẫu tử kia trắng trợn cướp đoạt thứ của mẫu thân chúng ta, tuyệt đối không!”

Nói xong, một lần nữa đẩy nữ hài tử ra: “Du Nhiên, muội trở về đi! Ca ca phải đi. Không đi nữa... Sẽ không kịp.”

Nữ hài tử gật đầu, nhưng dưới chân lại không di chuyển nửa bước, hai mắt vẫn rom róm chớp cũng không chớp mà nhìn hẩn chăm chăm.

Thiếu niên nhắm mắt một lần nữa, độc ác vút lòng không nỡ sang bên cạnh, nghiêng đầu sai bước rồi đi.

“Ca ca!”

Sau lưng lại truyền đến tiếng nữ hài tử kêu to, mơ hồ còn nghe thấy tiếng bước chân chạy theo. Sợ rằng nàng lại đuổi theo, hẩn vội vã bước nhanh, xa xa bỏ lại nữ hài tử đằng sau.

Phía sau truyền đến một tiếng như bị bóp nghẹt, cùng với tiếng khóc khê hu hu. Trong âm thanh của tiểu cô nương rót vào vài phần đau đớn: “Ca ca, ca ca...”

Không nhìn được quay đầu lại, thiếu niên thấy nữ hài tử chạy quá nhanh mà té ngã trên đất. Cũng không đi đỡ nàng, chỉ nhìn nàng một cái sau cùng, rồi kiên quyết quay đầu đi, sai bước rồi đi rồi.

“Ca ca, ca ca... Ca ca, không cần đi, huynh muốn đi cũng phải mang muội đi! Ca ca!”

Bỏ nhào trên đất, cảm giác đau đớn do đầu gối và phải tảng đá mờ mờ ảo ảo, nhưng cũng kém đau đớn như khoan tim vì máu mù chia lìa nơi đáy lòng. Nữ hài tử tuổi còn nhỏ lần thứ hai ném tư vị chia lìa, khó chịu đến gần như muốn ngất đi.

“Ái phi! Ái phi!”

Một đôi tay túm lấy bả vai nàng, lay nàng mãnh liệt, tình huống trong mộng dần thu nhỏ lại, theo bước chân thiếu niên rồi đi càng lúc càng xa, cuối cùng biến thành một điểm đen. Quý Du Nhiên mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt hơi quen thuộc xuất hiện ngay trước mắt.

“Vương gia?” Há hốc mồm, nàng nhỏ giọng thử dò xét kêu lên.

“Vương phi, ngài rốt cuộc đã tỉnh rồi!” Thấy thế, Lục Ý bên cạnh vội vàng nhỏ giọng kêu lên, “Có muốn uống miếng nước không?”

Quý Du Nhiên lắc đầu, day day huyết thái dương còn có cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, một lần nữa định thần nhìn lại, phát hiện gò má phải của Phụng Dục Minh sưng lên thật cao, trong lòng đau xót: “Vương gia, chàng làm sao vậy? Ai đánh chàng?”

“Tên trướng thú này!” Vốn định bấu môi, ai ngờ vừa mới động liền kéo theo vết thương trên mặt, Phụng Dục Minh chỉ đành phải đổi thành mím môi, nhưng vẫn vô cùng đặc ý nói, “Chỉ có điều, hẩn cũng không chiếm được ưu thế, bọn Vương còn đánh hẩn vài quyền đó!”

“Hẩn? Ai?”

“Chính là kẻ dọa nàng ngất đó!” Phụng Dục Minh nói, “Chỉ có điều, nữ nhân kia thật đáng ghét, bọn Vương mới đánh mấy quyền nàng ta đã chạy tới ngăn cản, còn lớn tiếng hô to gọi nhỏ, cuối cùng kéo cả phụ hoàng tới, làm hại bọn Vương còn bị khiển trách một trận.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Chương 2.2: Thái tử Phong Lịch

Theo lời của hẩn, trong đầu Quý Du Nhiên thoáng hiện ra một quang cảnh, nhất thời lòng lại thắt chặt, huyết sắc trên mặt tụt xuống hết.

Phụng Dục Minh vừa nhìn, lập tức thay đổi sắc mặt: “Ái phi, nàng như thế nào rồi? Người đâu, gọi Thái y! Gọi Thái y!”

“Vương gia, ta không sao.” Vội vàng kéo hẩn lại, Quý Du Nhiên lắc đầu một cái.

Liếc nhìn bốn phía, nàng phát hiện mình đã trở lại Dật Vương phủ, nên bám tay Phụng Dục Minh ngồi dậy, mới phát hiện Lục Ý Thái Bình còn có tiểu Sơn đều ở đây.

Nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt tiểu Sơn, ngực nàng giống như vừa bị một đao đâm đau đến khó chịu, nên quay đầu ra nhìn về phía Lục Ý: “Cái đó, em... Nhìn thấy không?”

Lục Ý gật đầu: “Nô tỳ thấy được.”

“Là hẩn sao?”

Lục Ý gật đầu.

Quý Du Nhiên nhắm mắt lại, khóe mắt bắt gặp lẫn xuống hai giọt nước mắt.

“Ái phi!” Phụng Dục Minh vừa thấy, trong đôi mắt lập tức cũng ướt nhẹp, khóc còn hăng hái hơn nàng.

Chỉ có điều, dưới tình cảnh này, nước mắt của hắn không vô về được lòng nàng. Quý Du Nhiên chỉ cảm thấy trong lòng lộn xộn lung tung, hôm nay tất cả đều giống như trong mơ, khiến nàng đều không thể tin được cái gì rồi. Nên lại nhắm mắt lại: “Ta mệt mỏi, ta muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Nhưng mà, ái phi nàng vừa mới tỉnh mà! Nàng đã ngủ bảy tám canh giờ rồi!” Phụng Dục Minh vội vàng kêu to. dfiendn liequidoon

Thật sao? Quý Du Nhiên cười khò.

Hình như Bình công công đi tới bên cạnh, nhỏ giọng khuyên nhủ hắn mấy câu, cuối cùng Phụng Dục Minh không nói gì nữa, nhưng vẫn canh giữ trước giường, một tay nắm chặt tay của nàng.

Cảm nhận được nhiệt độ của hắn truyền tới, khổ sở trong lòng Quý Du Nhiên thoáng hóa giải đi một chút. Nhưng mà, chỉ cần nghĩ tới tất cả trong mộng vừa rồi, cùng với cảnh tượng ngày hôm qua, trong lòng của nàng lại không nhịn được mà đau, trong đầu thậm chí còn hiện lên dung nhan xinh đẹp đã lâu không thấy, nhất thời càng khó chịu đến không được.

Hai người cứ một năm một ngồi như vậy, lẳng lặng không nói một câu.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lục Ý từ bên ngoài đi vào: “Vương phi.”

Quý Du Nhiên mở mắt ra, phát hiện thấy sắc mặt quái lạ của nàng ấy, trong tay còn cầm một bức thư vẽ hoa cúc, trong lòng nhất thời nắm chắc: “Phụ thân đại nhân gửi thư tới?”

Lục Ý gật đầu: “Vương phi muốn xem sao?”

“Không xem.” Nghĩ cũng biết trong thư người kia sẽ nói gì. Khóe miệng Quý Du Nhiên khẽ nhếch, lão nam nhân đó đúng là càng già lá gan càng nhỏ rồi, ban đầu còn có thể tự mình tới cửa trách cứ nàng, sau lại chỉ có thể ở trên địa bàn của người khác nói nàng vài câu. Cho tới bây giờ lão thậm chí còn không dám lên cửa nhà nàng, chỉ gọi người đưa tới một phong thư không nặng không nhẹ. Người không biết còn tưởng nàng đã làm chuyện gì khiến người người oán trách với hắn!

“Đạ!” Hình như sớm đoán được nàng sẽ nói như vậy, Lục Ý thờ dài một hơi, rồi tranh thủ cầm thư cất đi, “Nô tỳ phải đi ngay đuổi người kia!”

Chỉ có điều, Lục Ý đi, tâm tình khó khăn lắm mới bình tĩnh lại của Quý Du Nhiên lại lung lay: Bây giờ, ngay cả phụ thân đại nhân của nàng cũng cảnh giác, như vậy tới hôm qua ông ta cũng nhìn thấy người kia đúng không? Không biết lúc đó ông ta có phản ứng gì? Dọa sợ sao? Ông ta có hối hận không? Không biết có nghĩ đến nhi tử bây giờ của ông ta không?

Mỗi một chuyện, nghĩ đến càng nhiều, nàng lại càng không bình tĩnh được.

“Vương phi.”

Lục Ý mới đi không lâu, Thái Bình lại tới.

Quý Du Nhiên rất phiền lòng: “Ông ta cứ đòi náo loạn, thì kêu người đánh ông ta ra ngoài đi!”

“Chỉ sợ không được.” Giọng nói lạnh nhạt giống như nước đá khiến cho đầu óc nàng tỉnh táo không ít. Mắt Quý Du Nhiên liếc sang, “Tại sao?”

“Bởi vì, bây giờ là Thái tử nước Phong Lịch cầu kiến.”

Cái gì?!

Lúc này Quý Du Nhiên biến sắc, “Hắn tới đây làm gì?” Ngày hôm qua là Công chúa, hôm nay lại Thái tử, nàng chọc tới người nước Phong Lịch khi nào? Hay là, do bởi vì người đó?

“Ngài ấy tới bái kiến Vương phi ngài, cũng mang theo Thu Lam trưởng Công chúa tới nhận sai.”

“Thật sao?” Quý Du Nhiên cười khê. Có khả năng sao? Hôm qua theo nàng quan sát, Thu Lam trưởng Công chúa này cũng không phải nhân vật dễ sống chung.

“Chính thế.” Thái Bình tỏ vẻ phớt tình lên tiếng, “Kính xin Vương gia Vương phi nhanh chóng thay đổi quần áo đi sảnh trước gặp khách đi! Thái tử và Công chúa đã đến.”

“Không đi!” Quý Du Nhiên còn chưa kịp lên tiếng, Phụng Dục Minh đã giận dữ kêu to lên, “Ngày hôm qua chính là người nước Phong Lịch bọn họ bắt nạt ái phi, hôm nay còn dám tới cửa? Ái phi không được gặp bọn họ, kêu bọn họ đi đi!”

Thái Bình bất động, chỉ lẳng lẳng nhìn Quý Du Nhiên, Quý Du Nhiên bất đắc dĩ thở dài: “Thôi, Vương gia, chúng ta đi đi!”

Cho dù như thế nào, người ta là Thái tử Công chúa một nước khác. Lần này tới vốn chính là nghị hòa, bọn họ nhất định phải coi bọn họ như đại gia mà cung phụng. Ngày hôm qua đã gây ra chút chuyện đoán chừng đủ để khiến Hoàng thượng mất thể diện rồi, nếu như hôm nay bọn họ để cho mấy người đó ăn canh bẻ môn, vậy thì không phải là chuyện có Thái hậu che chở là có thể giải quyết.

“Bỏn Vương không đi!” Mặt vẫn còn sưng đỏ, Phụng Dục Minh vừa nghiêng đầu, rất có khí thế từ chối.

Quý Du Nhiên mím môi, “Vương gia, nếu như chàng không đi, vậy một mình ta đi thôi.”

Phụng Dục Minh quay đầu nhìn nàng, thấy thái độ của nàng rất kiên quyết, liền cong miệng lên, rất không vui lắm bầm một câu: “Thôi, đi thì đi. Nếu như bọn họ còn dám bắt nạt nàng, bỏn Vương nhất định không buông tha cho bọn họ!”

“Ừ, có chàng giúp ta, ta yên tâm.” Quý Du Nhiên cũng cười dịu dàng một tiếng, cầm tay của hắn.

--- -----Ta là đường ranh giới Thái tử nước Phong Lịch bọc bạch tâm tình-----

Bởi vì ngày hôm qua bị kinh sợ quá lớn, Quý Du Nhiên nằm ước chừng bảy tám canh giờ vẫn chưa hoàn toàn khôi phục như cũ. Mặc dù đám người Lục Ý và Thái Bình trang điểm đẹp cho nàng một lần, nhưng cũng vẫn không trang điểm cho nàng tươi cười rạng rỡ được.

Nhưng dù sao dáng vẻ này cũng vẫn có thể gặp người, Quý Du Nhiên liền cùng Phụng Dục Minh tay nắm tay đi tới sảnh trước.

Hai vị khách quý đã sớm đợi lâu, Thái tử Sở Túc Lương ngồi ở trên vẻ mặt lạnh nhạt, ngồi nghiêm chỉnh uống từng ngụm trà nhỏ, Thu Lam trưởng Công chúa ngồi bên cạnh tỏ vẻ không nhìn được, cái ly trong tay cầm lên lại đặt xuống, lặp lại rất nhiều lần, gõ ra tiếng vang.

“Thu Lam, bình tĩnh.” Sở Túc Lương nhìn nhát liếc nàng ấy, nhẹ nhàng nói.

Thu Lam trưởng Công chúa bĩu môi: “Bọn họ rốt cuộc đang làm gì? Chúng ta cũng đã chờ thật lâu! Không tới, thần muội cũng không theo cùng.”

“Đây là thái độ nhận sai của các người?”

Vừa dứt lời, đã nghe thấy một giọng nữ trầm thấp truyền đến, Thu Lam trưởng Công chúa lập tức quay đầu, Sở Túc Lương cũng đứng lên, thần nhiên hành lễ với nàng: “Tạ hạ Thái tử nước Phong Lịch Sở Túc Lương, ra mắt Dật Vương phi triều Đại Lương.”

Theo lý thuyết, một Thái tử cao cao tại thượng, tội gì phải hành lễ cho một Vương phi nhỏ bé như nàng. Nhưng mà, bây giờ nam nhân này làm vậy, tư thế lại kính cẩn như thế, khiến cho ngực Quý Du Nhiên căng thẳng, cảm giác hơi không đúng, vội vàng đáp lễ: “Ra mắt Thái tử điện hạ nước Phong Lịch.”

Hai người xong lễ, Sở Túc Lương quay đầu lại nói: “Thu Lam, muội còn không bái kiến Dật Vương phi?”

Thu Lam trưởng Công chúa động cũng không động, chỉ lạnh nhạt nói: “Muốn ra mắt cũng là nàng ta ra mắt bỏn cung, vì sao bỏn cung phải khom lưng với nàng ta?”

“Thu Lam!” Sở Túc Lương lạnh mặt, “Đừng quên chuyện tối hôm qua cô nói với muội!”

“Thần muội... Vâng.” Thu Lam trưởng Công chúa hình như định giải thích, nhưng dưới cái nhìn chăm chăm của Sở Túc Lương vẫn ngoan ngoãn cúi đầu, bất đắc dĩ phúc thân với Quý Du Nhiên, “Dật Vương phi, ngày hôm qua bỏn cung lỡ lời đã thương người, là bỏn cung không đúng, vẫn xin người đại nhân đại lượng, không nhen so đo với bỏn cung.”

Quý Du Nhiên vội vàng hoàn lễ: “Không sao, chỉ là hiểu lầm, coi như qua đi.”

Sở Túc Lương thấy thế, hài lòng cười nhẹ: “Nếu chỉ là hiểu lầm, vậy thì tốt. Dật Vương phi, bây giờ chúng ta có thể ngồi chứ?”

Quý Du Nhiên nhìn hắn tỏ vẻ cười lấy lòng, cảm giác kỳ lạ trong lòng càng sâu: “Thái tử điện hạ nước Phong Lịch, người hình như còn chưa ra mắt Vương gia nhà ta.”

“Ôi, cô thiếu chút nữa đã quên rồi!” Sở Túc Lương vội vàng vỗ đầu một cái, hình như thật sự đã quên, vội vàng khom lưng hành lễ với Phụng Dục Minh, “Bản Thái tử ra mắt Dật Vương điện hạ triều Đại Lương.”

May nhờ Phụng Dục Minh câu thả, cũng không để những nghi thức xã giao ở trong lòng, cho nên cũng không so đo chuyện người này cố tình bỏ quên mặt hắn mà đặc biệt lấy lòng Quý Du Nhiên.

Thậm chí, nhìn thấy ái phi của mình được người ta cung kính như thế, trong lòng hắn còn cực kỳ hưởng thụ, hơn nữa nghĩ đến vừa mới bắt đầu nghe Thái Bình nói bọn họ tới là xin nhận lỗi, vậy dĩ nhiên là xin nhận lỗi với Quý Du Nhiên, cho nên y nói chuyện với Quý Du Nhiên trước cũng có thể hiểu. Huống chi, lần đầu tiên nhìn thấy người này, Phụng Dục Minh cảm hận nhìn y chăm chăm. Lúc này phát hiện y liếc mình, hắn vừa cảm hận vừa trừng mắt liếc lại, mới lặng lẽ đưa tay kéo Quý Du Nhiên: “Ái phi, chính là hắn! Ngày hôm qua lôi kéo bỏn Vương không cho bỏn Vương tiếp tục đánh tên khốn kia!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Chương 2.3: Thái tử Phong Lịch

“Áy, Dật Vương gia, ngài cũng không thể nói như thế! Cô là khuyên can mà, dù sao trước mặt mọi người, để cho người ta biết ngài đường đường là Vương gia một nước lại đánh nhau với Tể tướng nước Phong Lịch chúng ta, rất tổn hại hòa khí hai nước đó? Mặt mũi cô và bề hạ quý quốc cũng khó coi.” Nghe vậy, Sở Túc Lương vội vàng xoa tay, cười hi hi giải thích.

Lời vừa nói ra, không khác nào một tia sấm sét giữa trời quang nổ vang trên đỉnh đầu. Quý Du Nhiên trợn to mắt: “Tể tướng?” Người kia? Ca ca của nàng?

“Còn không phải vậy sao? Vân Tướng là Tể tướng trẻ tuổi nhất mấy trăm năm qua của nước Phong Lịch chúng ta, mặc dù tuổi hấn còn trẻ, nhưng lịch lãm phong phú, thi thư trong bụng càng thêm đếm không xuể, mới có thể vào triều một năm đã được bách quan thần phục. Hai năm qua vẫn tích cực bày mưu tính kế vì quân ta, mấy lần hiệp trợ nước Phong Lịch ta đánh đuổi quân Đại Lương mà được phụ hoàng của cô thưởng thức. Nhân tài như thế, đúng là trăm năm khó gặp, trên dưới trong triều đều coi như bảo bối!”

Thân thể Quý Du Nhiên chợt mềm nhũn, “Người nói thật?”

“Vậy còn có sai? Vân Tướng không chỉ có dáng dấp tuấn mỹ vô cùng, bên trong lại càng thêm tài hoa hơn người, phụ hoàng của cô đã sớm có ý tưởng muốn gả Thu Lam trưởng Công chúa cho hấn, vì muốn lưu hấn lại lâu dài ở nước Phong Lịch. Chỉ tiếc!” Sở Túc Lương thở dài, “Cũng không biết tại sao, hai năm qua hấn vẫn phớt người thăm dò chuyện tình trong Hoàng thất Đại Lương, lần nghị hòa này, hấn cũng kiên trì tới cùng, cô cũng không có cách nào, nên để cho hấn cùng tới.”

Vô số tin tức như thủy triều ập tới nàng, Quý Du Nhiên gần như hoa mắt.

Ca ca của nàng, xa nhà tám năm, bây giờ đã làm tới Tể tướng trẻ tuổi nhất của nước Phong Lịch, cũng hỗ trợ nước Phong Lịch tấn công triều Đại Lương, còn được Hoàng đế hết sức coi trọng, muốn cho phép lấy Công chúa?

Trong đầu chậm rãi tiêu hóa tin tức này, trong lòng Quý Du Nhiên đột nhiên khẽ động, liền đối mặt với trông mắt cao ngạo kia của Thu Lam trưởng Công chúa.

“Hừ!” Thu Lam trưởng Công chúa lập tức hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ quay đầu đi.

Quý Du Nhiên mím môi, trong lòng lại hơi khó chịu.

Thời gian trôi đi tám năm, nàng khó khăn lắm mới một lần nữa nhìn thấy ca ca của mình, còn chưa kịp hỏi han ôn chuyện với nhau, đã nghe được tin tức hấn muốn lấy vợ, hơn nữa còn là một nữ nhân như vậy? Công chúa như thế, nếu đứng từ xa nhìn thì không có gì. Nhưng mà, nếu như cùng nàng thành cô cậu... Chỉ bằng câu nói ngày hôm qua của Thu Lam trưởng Công chúa nói với nàng, cùng với biểu hiện hôm nay của nàng ta, nàng cũng đã cảm thấy không dễ sống chung rồi.

“Ha ha, Dật Vương phi xin thứ lỗi. Thật sự năm xưa Thu Lam vừa thấy Vân Tướng đã thương, chỉ tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Vân Tướng coi như không thấy tình ý của con bé, Thu Lam vì hấn, đành chờ tới bây giờ còn không chịu xuất giá. Hơn nữa hiện tại biết trên thế gian còn có Dật Vương phi tồn tại, con bé tự nhiên hết sức ghen tỵ với nữ tử đã chiếm hết tất cả lực chú ý của Vân Tướng. Cho nên, bây giờ nhìn thấy diện mạo thật của Vương phi, con bé khó tránh khỏi cho Vương phi sắc mặt tốt.” Bên kia, nhìn thấy dáng vẻ hai nữ nhân, Sở Túc Lương cười đến thấy răng không thấy mắt, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Quý Du Nhiên lập tức phát hiện một điểm không đúng, “Nàng ta không biết... Quan hệ giữa ta và Tể tướng các người?”

“Ai mà thèm? Dù sao người đã lập gia đình!” Thu Lam trưởng Công chúa hừ lạnh một tiếng, mùi vị không vui trong lời nói vẫn rất nặng.

Như thế xem ra, ca ca cũng không nói thân phận của nàng cho nàng ta biết? Một nghi vấn dần nổi lên trong lòng, Quý Du Nhiên nghĩ không ra: Thời gian gần gũi tám năm, ca ca sao lưu lạc đến nước Phong Lịch, hơn nữa còn một đường làm tới Tể tướng nước Phong Lịch? Thêm vào đó, nhìn dáng dấp, ca ca có vẻ rất được Thái tử nước Phong Lịch tin cậy, ngay cả Thu Lam trưởng Công chúa cũng một tấm chân tình với huynh ấy.

Nhưng mà, bọn họ có biết thân phận chân thật của ca ca không?

Liếc nhìn Sở Túc Lương, mắt thấy người này cười càng ngày càng can rở, cặp mắt kia không chút do dự quét tới quét lui trên người nàng, dường như muốn nhìn thấu rõ nàng, ánh mắt này khiến cho nàng rất không vui. Quý Du Nhiên gợn tái mặt: “Thái tử điện hạ nước Phong Lịch, ta là Dật Vương phi, không phải mỹ nhân trong hậu cung của người.”

“Cô biết rõ! Cô chính là muốn nhìn một chút, nữ nhân khiến Vân Tướng tâm tâm niệm niệm nhiều năm như vậy rốt cuộc có dáng dấp như thế nào. Hôm nay rốt cuộc nhìn thấy diện mạo chân thật, tự nhiên không nhìn được muốn nhìn kỹ.” Sở Túc Lương vui vẻ nói xong, cặp mắt kia còn chưa hề dời khỏi người nàng.

Quý Du Nhiên nhất thời lạnh mặt xuống.

Phượng Dục Minh lập tức kéo nàng ra phía sau: “Không cho nhìn chăm chăm vào ái phi của bản Vương!”

“Áy, Dật Vương gia ngài không cần hẹp hòi như vậy chứ! Cô lại không giành của ngài.” Sở Túc Lương cười hi hi, thái độ cợt nhả khiến cho Quý Du Nhiên và Phượng Dục Minh nhìn mà ghét.

Phượng Dục Minh liền kéo tay Quý Du Nhiên, “Thôi! Ái phi, người đã gặp, phụ hoàng không trách được lên đầu chúng ta, chúng ta trở về đi thôi!”

“Ừm.” Nàng cũng có ý này. Quý Du Nhiên đáp lời, rồi định theo hần trở lại hậu viện, nào có thể đoán được giọng Sở Túc Lương mang theo ý cười lại vang lên sau lưng, “Dật Vương phi, nếu như cô nói đầu đuôi kinh nghiệm những năm này của Văn Tướng cho người biết, dùng cái này đổi lấy một ly trà thơm, người cảm thấy như thế nào?”

Quý Du Nhiên đột nhiên dừng bước lại: “Người nói cái gì?”

Sở Túc Lương xoẹt một cái mở quạt ra, tiêu sái quạt hai cái trước mặt nàng, mới từ từ nói: “Không gạt người, ban đầu khi Văn Tướng mới tới nước Phong Lịch thì nương nhờ làm môn hạ của cô. Là cô tiến cử hần cho phụ hoàng, sau đó một đường nâng đỡ hần lên vị trí Tể tướng. Dĩ nhiên, cũng bởi vì cô tiến cử nên hần và Thu Lam mới quen biết nhau.” Nói xong, nháy nháy mắt với nàng, “Cho nên, cô và hần sớm là bạn chí giao vượt qua nguy hiểm, cô đều biết rất rõ ràng tất cả của hần. Người có bất kỳ nghi vấn gì, tất cả đều có thể tới hỏi cô, cô hề biết thì sẽ nói mà đã nói thì sẽ nói hết!”

“Thì ra là như vậy.” Quý Du Nhiên gật đầu, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt.

Sở Túc Lương cũng ý vị gật đầu, “Đúng là như thế! Cho nên, cô cũng biết rất chi tiết tất cả về người, vì thế tới hôm qua sau khi dự yến xong, hôm nay vội vàng tới đây bái kiến. Chỉ có điều thật xin lỗi, tính khí xá muội hơi quá, mạo phạm người, cho nên cũng dẫn con bé tới nhận lỗi với người.”

Càng nói, hải lòng trên mặt người này càng nhiều, thậm chí còn nháy mắt với nàng, hoàn toàn không có giác ngộ thân là Thái tử một nước.

Quý Du Nhiên khẽ cười một tiếng: “Nhưng mà, biết ta rất tường tận, Thái tử điện hạ lại vẫn không báo cho Thu Lam trưởng Công chúa biết quan hệ giữa ta và Tể tướng của quý quốc, thật sao?”

“Ừ, cô cảm thấy, đây là việc của hai người, tự các người giải quyết là được rồi.” Sở Túc Lương vẫn cười đến như hoa, “Như thế nào? Dật Vương phi, người có phải nên tự tay pha cho cô một ly trà, chúng ta ngồi xuống tâm tình tiếp?”

“Không cần thiết.”

Quý Du Nhiên lạnh lùng nói, thành công khiến cho nụ cười của hần cứng lại.

Lại cho hần một cái liếc mắt, Quý Du Nhiên lạnh lùng nói: “Về chuyện nước Phong Lịch, ta không có hứng thú. Về Tể tướng của quý quốc, ta có hứng thú, nhưng tôi gì để cho người khác tới nói cho biết. Hần muốn gặp ta, sẽ tự mình tới cửa, ta cũng không muốn biết tin tức của người ta quan tâm nhất từ trong miệng người khác. Thái tử điện hạ, Thu Lam trưởng Công chúa, hai người bận rộn, phu thê chúng ta cũng không lưu hai người lại lâu nữa, hai người vẫn nên tranh thủ thời gian hồi cung đãi khách đi!” Nói xong, kéo Phượng Dục Minh đi.

“Ái phi.” Vừa đi theo bước chân như bay của Quý Du Nhiên, Phượng Dục Minh vừa buồn buồn nói, “Người nàng quan tâm nhất không phải là bản Vương sao?”

Bước chân Quý Du Nhiên khựng lại, sau lưng lại truyền đến tiếng cười ha ha không chút khách khí của Sở Túc Lương.

“Đúng rồi, Dật Vương phi, cô cuối cùng còn quên hỏi người một câu. Ban đầu, cô đưa cây lược gỗ kia cho người, người dùng được chứ?”

Trong lòng lại giật nảy! Quý Du Nhiên bỗng nhiên quay đầu lại: “Là người?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Chương 3.1: Gặp lại không nhận

“Chính là tại hạ.” Sở Túc Lương phe phẩy quạt mà cười, “Dật Vương phi có cảm thấy quan hệ giữa hai chúng ta lại gần thêm một bước không?”

Càng nhìn hần như vậy, trong lòng Quý Du Nhiên càng ghê tởm nhiều hơn. Bĩu bĩu môi, nàng vẫn lạnh lùng nói: “Chưa bao giờ cảm thấy. Chỉ có điều đột nhiên nghĩ đến, nếu chủ nhân chân chính của Thái Bình đã trở lại, vậy người nhanh chóng dẫn nàng ta đi thôi!”

“Thôi. Nếu nàng ta đã theo người lâu như vậy rồi, nhìn người hình như dùng cũng thuận tay, vậy thì dứt khoát lưu lại đi. Coi như cô đưa cho người lễ ra

mắt là được rồi.”

“Đa tạ Thái tử Phong Lịch ưu ái, chỉ có điều cận thân không dám nhận.” Quý Du Nhiên lạnh lùng nói. Vốn trước đây khi cảm thấy không đúng, nàng cũng đã bắt đầu cách xa Thái Bình. Bây giờ coi như đã xác định thân phận của nàng ta rồi, nàng càng không dám dùng người kia — nếu là người do nước địch phái tới, trời mới biết tiếp theo bọn họ định làm gì nàng? Nên nói với Lục Ý, “Đi đi, đi gọi Thái Bình tới, để cho nàng ta đi theo chủ tử của nàng ta đi!”

Nghe vậy, Sở Túc Lương tiếp tục cười ngọt ngào: “Này, Dật Vương phi ngươi cần gì phải trông gà hóa cuốc như thế? Nếu cô muốn hại ngươi, đã sớm từ lúc bắt đầu rồi, cần gì đến bây giờ còn đến chỉ danh phận?”

“Đây là chuyện của ngươi.” Quý Du Nhiên lạnh lùng nói, “Thái tử Phong Lịch trưởng Công chúa điện hạ đi thông thả, cận thân và Vương gia còn có việc, cũng không theo cùng được.” Nói xong, không thèm để ý đến Sở Túc Lương thiết tha kêu gọi, xoay người sai bước rồi đi. d1en d4nl 3q21y d0n

Chờ trở về phòng, Quý Du Nhiên vội vàng chạy đến trước bàn trang điểm, lấy cây lược nàng cất giấu kỹ gần một năm ra, nhìn hoa văn chữ viết chạm trổ trên mặt, không nhịn được cười lạnh — Quý Du Nhiên, ngươi thật sự muốn ca ca đến điên rồi sao? Lại coi một cây lược vụng về như thế do ca ca tự mình làm?

Tiện tay ném nó xuống bếp, cất giọng kêu lên: “Ngươi đâu, lấy chậu than vào cho ta!”

“Ái phi, nàng định đốt lược sao?” Phụng Dục Minh nhỏ giọng hỏi.

Quý Du Nhiên gạt đầu.

“Ừ, đốt tốt rồi.” Phụng Dục Minh vội nói, trên mặt hiếm thấy hiện lên nụ cười nhạt.

Quý Du Nhiên không hiểu, “Vương gia chàng cười cái gì?” Không nhìn thấy hôm nay nàng bị tức đến quá mức sao? Hắn lại còn cười được?

“Vừa mới bắt đầu bản Vương cũng không thích thứ này.” Phụng Dục Minh chớp mắt mấy cái, mặt vô tội nói.

Quý Du Nhiên sững sờ: “Vậy sao ban đầu chàng không nói?”

“Nhưng ái phi nàng thích mà!” Phụng Dục Minh nói, vẻ mặt vẫn hồn nhiên như vậy.

Trong lòng Quý Du Nhiên không nhịn được kích động, “Chàng người này... Đúng là chàng ngốc!”

“Chỉ có điều bây giờ nàng đốt cũng được, dù sao là một vật chết, không nhìn thấy tốt hơn.” Cười hi hi một tiếng, Phụng Dục Minh kéo tay nàng lên, “Ái phi không tức giận, bản Vương không ưa thích người kia, về sau chúng ta đừng gặp hắn là được!”

“Có khả năng sao?” Quý Du Nhiên nói. Người ta là Thái tử nước láng giềng, bây giờ đại diện cho vua nước Phong Lịch tới đây nghị hòa, bây giờ chỗ này trừ Hoàng đế là người cực kỳ tôn quý ra, bọn họ muốn không gặp cũng không được đi?

“Có thể chứ! Bản Vương bị bệnh!” Nâng mặt lên thật cao, Phụng Dục Minh lớn tiếng nói.

Phụt!

Nàng thiếu chút nữa đã quên gò má sưng tím của hắn rồi. Tâm tình lập tức khá hơn nhiều, Quý Du Nhiên nhẹ nhàng vuốt ve mặt hắn: “Còn đau không?”

Phụng Dục Minh hít khí một tiếng, miệng bệt bệt: “Đau.”

“Vậy lát nữa ta bôi thuốc cho chàng đi!”

“Ừ. Vẫn là ái phi tốt.”

Hai người đang dính dính, có người bùng chậu than tiến vào. Mà vừa thấy người bùng chậu than, Quý Du Nhiên liền lạnh mặt xuống: “Ngươi còn chưa đi?”

Thái Bình ngưng mắt: “Chủ nhân nói rồi, bắt đầu từ hôm nay, nô tỳ chính là người của Vương phi ngài, từ nay chỉ nghe một mình ngài điều khiển. Cho nên, bây giờ Vương phi ngài ở đâu, nô tỳ sẽ ở đó.”

“Ta không dám dùng ngươi.” Giọng Quý Du Nhiên lạnh nhạt.

Thái Bình ngưng mắt không nói, giống như vốn không nghe thấy ý ở ngoài lời của nàng. Lòng Quý Du Nhiên nhất thời bị ghen, “Ngươi không nghe thấy lời của ta sao? Ta không muốn nhìn thấy ngươi, cũng không dám để cho ngươi đi làm bất cứ việc gì, ngươi chính là trở về bên cạnh chủ nhân của ngươi đi!”

Phịch!

Thái Bình đột nhiên quỳ hai gối xuống: “Bây giờ nô tỳ đã là người của Vương phi ngài rồi, ngài chính là chủ nhân của nô tỳ. Trừ bên cạnh Vương phi ra,

nô tỳ đã sớm không có chỗ để đi. Kính xin Vương phi giờ cao đánh khẽ, tùy tiện bố trí chút việc cho nô tỳ làm cũng được, chính là đừng đuổi nô tỳ ra ngoài!”

Lúc này đây, chỉ cần nhìn thấy nàng ta, Quý Du Nhiên sẽ không nhịn được nghĩ đến đức hạnh cả họ phát phơ của chủ nhân nàng ta, trong lòng chán ghét. Liền trầm giọng xuống lạnh lùng nói: “Miếu Vương phủ chúng ta quá nhỏ, không chứa nổi tôn đại Phật ngườ, ngườ chính là đến từ đâu thì về đó đi! Đừng để cho ta lại nhìn thấy ngườ.”

Thái Bình ngăn ra, cuối cùng gật đầu: “Dạ, nô tỳ biết.” Rồi đứng dậy, yên lặng đi ra ngoài.

Mà nhìn bóng lưng cô đơn của nàng ta, lòng Quý Du Nhiên lại nhéo chặt, hình như không nở.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới nàng ta là người của Sở Túc Lương, bây giờ nàng không nở cũng không được, Quý Du Nhiên khẽ cắn răng, nhặt lược lên quăng vào trong lửa, rồi kéo Phụng Dục Minh: “Vương gia, dù sao cũng không có việc gì, chúng ta đi xem tiểu Sơn học đi! Ta định tìm cho đệ ấy vài lão sư cưỡi ngựa bắn cung, để cho đệ ấy đều học qua tất cả các phương diện, về sau mới có thể thành công từ tốt tác phong nhanh nhẹn!”

“Được! Ái phi, bản Vương cũng sẽ cưỡi ngựa bắn cung! Lúc nào chúng ta cưỡi ngựa ra ngoài chơi một chút đi! Bản Vương dạy nàng cưỡi ngựa!” Phụng Dục Minh vội nói.

“Được!” Quý Du Nhiên cười nói. Nàng cảm thấy, bản thân cũng nên tìm thời gian ra ngoài đi dạo.

Đế đô này, ngày ngày khiến cho lòng người phiền loạn.

--- -----Ta là đường ranh giới Du Nhiên chạy ra ngoài-----

Nếu nghĩ như vậy, Quý Du Nhiên liền tính toán làm như thế.

Dù sao trong triều đình bận chuyện nghị hòa, bận rộn chiều dài sứ giả nước Phong Lịch, từ trên xuống dưới đều bận bịu rồi rít, sự tồn tại của hai người bọn họ vốn không thể giúp đỡ thêm cái gì, thêm vào đó Hoàng đế cũng đang oán giận Phụng Dục Minh động thủ với Tể tướng nước Phong Lịch ngay trước mặt mọi người, cho nên khi Phụng Dục Minh vừa trình tấu muốn ở trong nhà dưỡng thương liền được Hoàng đế phê chuẩn.

Vì vậy, bọn họ dứt khoát dọn dẹp chút đồ, mang theo tiểu Sơn, cũng mang theo cả thất Hoàng tử đi cùng, quần áo nhẹ nhàng đơn giản đến ở tạm trong am Hà Hoa ở ngoại thành đế đô.

Tiểu Sơn vẫn đi học chung với thất Hoàng tử, hai hài tử làm bạn với nhau, chung đụng vô cùng vui sướng.

Phụng Dục Minh cũng thuận tiện mang theo ngựa của hắn tới, cũng chọn một con ngựa nhỏ cho Quý Du Nhiên. Hai người thừa dịp trời cao đất rộng, mỗi ngày luyện tập cưỡi ngựa ở trong đất hoang. Có lẽ năng khiếu của nàng không tệ, sau khi luyện bốn năm ngày, nàng có thể ngồi vững vàng trên lưng ngựa đi một đoạn rồi. Quý Du Nhiên mừng rỡ, càng luyện tập nhiều thêm, chỉ trông mong có một ngày có thể cưỡi ngựa chạy như bay. Có việc gì ảm đạm tâm tình, nàng cũng không quản những chuyện lung tung rối loạn trong Kinh thành, tâm tình dần tốt lên.

Một ngày này, nàng và Phụng Dục Minh lại cưỡi ngựa ra ngoài đập thanh, một đường lác lác đi về phía trước. Trên đỉnh đầu trời xanh mây trắng, trước mắt cỏ xanh mênh mông bát ngát, khiến cho lòng người ta bỗng chốc rộng mở không ít.

Đột nhiên —

“Giá! Giá!”

Tiếng vó ngựa vang dội truyền đến, kèm với nhiều tiếng roi, làm cho người ta có cảm giác rất tùy tiện.

Quý Du Nhiên không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy một vệt màu đỏ rực xông vào trong tầm mắt.

Đang ở phía trước cách đó không xa, hai con ngựa chiến bồm bồm nện bước rộng lớn chạy nhanh đến. Trên lưng ngựa, phía trước là một người mặc bộ đồ đỏ, tay cầm roi ngựa, một đường chạy thật nhanh. Ở sau lưng, một người khác mặc bộ đồ gấm màu xanh ngọc, đuổi theo không buông.

Chân trời rộng lớn, thảm cỏ xanh xanh giống như bị đổ hai màu đậm một đỏ một lam lên, chói mắt thật sự nói không nên lời, cũng không nói ra được khí thế phi phàm.

Lực chú ý của Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh lập tức bị hấp dẫn.

“Vương gia, qua một khoảng thời gian nữa, ta cũng muốn sống vai dong đuôi với chàng như vậy, giống như bọn họ!” Tay cầm roi ngựa chỉ về phía trước, Quý Du Nhiên hăm mộ nói.

Hai mắt Phụng Dục Minh cũng sáng lên, “Được! Bản Vương chờ!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Chương 3.2: Gặp lại không nhận

Bởi vì hai người kia xuất hiện, tầm mắt của bọn họ cũng theo hai con ngựa quý này từ xa đến gần, vốn quên mất mình đang thật sự cười ngựa. Mà đợi đến khi hai người kia dần đến gần, có thể nhìn thấy rõ mặt mũi đối phương thì sắc mặt Quý Du Nhiên đột nhiên âm trầm xuống.

Vội vàng định kêu Phụng Dục Minh rời đi, nhưng đã quá chậm. Chỉ thấy hai người kia một trước một sau đến trước mặt nàng, liền vội vàng ghim chặt ngựa, nam nhân mặc áo gấm màu xanh ngọc phía sau lắc lắc tóc, nở một nụ cười chói lọi với nàng: “Dật Vương phi, đã lâu không gặp, không ngờ chúng ta lại gặp được nhau ở đây!”

Sớm biết là bọn hắn, nàng khẳng định sớm quay đầu ngựa rồi đi. Quý Du Nhiên nhếch môi: “Thái tử Phong Lịch, Thu Lam trưởng Công chúa, đã lâu không gặp.”

Nghe thấy nàng gọi quá không tình nguyện, Sở Túc Lương đầy ý cười trên mặt: “Còn không phải vậy sao? Từ biệt lần trước, chúng ta dù sao cũng đã có năm sáu ngày không gặp mặt? Cô vốn định tới cửa thăm viếng, ai ngờ được báo hai người đã khỏi thành cười ngựa đến đây. Vừa lúc cô đã lâu không cười ngựa, thêm với Thái tử quý quốc tặng cho cô và Hoàng muội mỗi người một con ngựa quý, chúng ta liền tâm huyết dâng trào ra ngoài thử một chút, không ngờ gặp được hai người! Người nói đi, đây không phải là duyên phận trời định sao?”

Nói là duyên phận trời định, còn không bằng nói hắn đã sớm bố trí xong rồi. Chẳng muốn nhìn nụ cười quá ngọt ngào của người này, Quý Du Nhiên chỉ miễn cưỡng cười cười, rồi nói: “Không ngờ Thái tử điện hạ nước Phong Lịch còn hăng hái như vậy. Chỉ có điều, thời gian không còn sớm, ta và Vương gia nhà ta phải về nghỉ ngơi rồi, các người tiếp tục đi, chúng ta không quấy rầy.”

“Dật Vương phi!” Sở Túc Lương vội vàng thúc ngựa chặn đường đi của nàng, “Thật ra thì chúng ta ra ngoài hồi lâu, chúng ta cũng mệt mỏi. Thế nhưng phía trước không thôn phía sau không khách điểm, không bằng chúng ta đến chỗ người nghỉ chân một chút, người thấy như thế nào?”

“Không thể nào.” Quý Du Nhiên lạnh lùng từ chối.

Sở Túc Lương cười nhạt một tiếng: “Dật Vương phi, người không cần lạnh nhạt như vậy chứ! Dù sao mọi người cũng coi là người quen!”

“Xin lỗi, ta và người không quen.”

“Đúng đúng đúng, người không quen ta, nhưng cô quen người! Hơn nữa, người kia, cô không tin người cũng không quen thuộc.” Sở Túc Lương tự tin cười một tiếng, đưa ngón tay chỉ về phía sau.

Ngay lập tức, Quý Du Nhiên liền nghe được một tiếng địch vang lên từ chân trời xa xa. Tiếng địch réo rắt, giống như một đường nét có lực, không mang theo chút tạp chất, chui thẳng lên từ phía chân trời, theo gió nhẹ bay về phương xa, âm thanh tuyệt vời này truyền khắp bốn phương tám hướng.

Bãi cỏ trống trải lập tức trở nên trống vắng hơn, giữa trời đất, giống như chỉ còn lại người cười ngựa thổi địch đó.

Chỉ thấy hắn mặc một bộ áo bào màu xanh nhạt, mặt như ngọc, ngũ quan tinh xảo giống như dùng bút tốt tỉ mỉ vẽ ra. Ba ngàn sợi tóc đen buộc cao trên đỉnh đầu, dùng một cây trâm ngọc trắng nõn cài lên. Lông mi thật dài rủ xuống, che trước mắt, cũng lưu lại trên mặt hắn một đường mờ nho nhỏ, trong lúc vô hình tăng thêm vài phần khí chất u buồn cho hắn. Kết hợp với phong thái tao nhã cao thượng của người trí thức vốn tồn tại trên người hắn, càng thêm cuốn hút người, làm lòng người ta mê mẩn.

“Là hắn!” Nhìn từ xa xa đến, Phụng Dục Minh trầm mặt xuống, “Ái phi, chính là người ban đầu đã dọa nàng ngất đó!”

Nghe vậy, khoe miệng Sở Túc Lương giật giật, “Dật Vương phi, người không cần nói như vậy! Nói không chừng lúc ấy có điều bí ẩn gì đó?”

“Có thể có bí ẩn gì? Hắn là người xấu! Dọa ngất ái phi của bốn Vương, còn dám ra tay với bốn Vương! Hiện giờ hắn còn dám tới? Bốn Vương giết hắn!” Phụng Dục Minh tức giận hô to, thật sự giọng điệu định tiến lên đuổi người kia đi.

Sở Túc Lương vừa thấy, vội vàng đánh ngựa đuổi theo.

Hai người người truy ta đuổi, trong nháy mắt đã chạy đi thật xa.

Chỉ có điều, rất nhanh đã nhìn ra, thuật cười ngựa của Phụng Dục Minh không tinh xảo bằng Sở Túc Lương. Cho nên, còn chưa chạy được bao nhiêu bước, hắn đã bị Sở Túc Lương cản lại.

Phụng Dục Minh định đuổi hắn đi, nhưng như thế nào cũng không phá được vòng vây hắn tạo ra, hai người nhất thời giằng co.

Mà bên kia, Thu Lam trưởng Công chúa mặc bộ đồ đỏ, đoan chính ngồi trên lưng ngựa, cũng không giống như hai lần trước không hề cho Quý Du Nhiên sắc mặt dễ nhìn, mà ngay ngốc nhìn phía trước, nhìn về phía nam nhân đang thổi địch từ từ đi về phía bên này.

Dần dần, chỉ thấy con ngựa kia tới gần, dung nhan người trên ngựa càng thêm phân biệt rõ ràng, nhìn càng thêm tinh xảo hơn khi nhìn từ xa.

Thổi xong một khúc, hất thả cây địch xuống, ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười với Quý Du Nhiên, giọng nói dễ nghe giống như một con gió mát thổi qua đám mây: “Du Nhiên, ta đã trở về.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt Thu Lam trưởng Công chúa đột nhiên thay đổi, lúc này quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn Quý Du Nhiên.

“Ngươi là ai?” Mắt lạnh nhìn nam nhân điển trai tuấn lãng này, giọng Quý Du Nhiên nhàn nhạt hỏi.

Vân Phi Thành sùng sốt: “Du Nhiên, là ta! Thời gian mới tám năm, muội không nhận ra ta sao?”

Quý Du Nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng: “Không biết.”

Trên mặt Vân Phi Thành hiện lên vẻ mất mát nhàn nhạt: “Du Nhiên...”

“Dật Vương phi!” Thấy thế, sắc mặt Thu Lam trưởng Công chúa âm trầm, “Tể tướng nước Phong Lịch chúng ta nói chuyện với ngươi, thái độ này của ngươi là gì?”

“Ta có thể nói chuyện với hần, đã đủ nề mặt hần rồi.” Quý Du Nhiên lạnh lùng nói.

“Ngươi!”

“Thu Lam Công chúa, ngài có thể đừng xen vào không?”

“Vân Phi Thành!” Giọng nói lạnh lùng tạo thành đối lập rõ rệt với dịu dàng ấm áp khi nói với Quý Du Nhiên, tay Thu Lam trưởng Công chúa đang giơ lên cứng đờ, quay đầu lại không thể tin nhờ giọng kêu.

Vân Phi Thành nhàn nhạt liếc nhìn nàng ta, “Công chúa, đây là chuyện riêng giữa vi thần và nàng ấy, xin ngài không nên nhúng tay.”

“Ta cũng vì tốt cho chàng! Nàng ta quá mức không cung kính với chàng!” Thu Lam trưởng Công chúa khẽ nói.

“Đây là vi thần cam tâm tình nguyện.”

“Chàng!” Thu Lam trưởng Công chúa cắn chặt môi dưới, đáy mắt dâng lên một tầng hơi nước.

Vân Phi Thành vừa thấy, trong lòng không khỏi nứt ra, nhất thời biết mình nói quá. Vừa định dằn bù một chút, lại nghe một tiếng —

“Giá!”

Quý Du Nhiên đột nhiên vùng roi ngựa, nhanh chóng chạy về phía xa.

“Du Nhiên!” Lập tức, toàn bộ tâm lực đều chuyển về phía nàng ấy, Vân Phi Thành quát to một tiếng, vội vàng quay đầu ngựa vội vã đuổi theo.

“Vân Phi Thành!” Thấy thế, Thu Lam trưởng Công chúa la to một tiếng, nhưng cũng không gọi được bóng dáng hần càng lúc càng xa quay về.

--- -----Ta là đường ranh giới huynh muội đoàn tụ không quen biết-----

Cười trên lưng ngựa, một tay Quý Du Nhiên nắm chặt dây cương, một tay kia liêu mạng vùng roi, tập trung tinh thần thúc ngựa đi nhanh một chút, tốt nhất có thể thoát khỏi địa phương quỷ quái này!

“Ái phi!”

“Du Nhiên, muội chậm một chút!”

“Dật Vương phi!”

...

Sau lưng, mọi người cứ kêu to bên tai không dứt, nàng lại làm như gió thoảng bên tai. Hiện giờ nàng chỉ muốn ra roi thúc ngựa, chạy thật nhanh lên, bỏ xuống toàn bộ vật ngoài thân.

Chỉ có điều, khi gió đang gào thét bên tai mà qua, tiếng vó ngựa dần nổi thành liên tục, nàng dần dần phát hiện phía trước mắt hoàn toàn mơ hồ, nàng không nhìn rõ bất cứ thứ gì. Hơn nữa, dần dần, nàng phát hiện hình như không thoải mái, ngựa này có phải đang chạy quá nhanh không? Hơn nữa càng lúc càng nhanh! Nàng đã không còn vùng roi nữa mà!

Tại sao có thể như vậy? Lòng chợt co rút lại, có một dự cảm xấu xông lên trong lòng.

Trong chốc lát, nàng cảm thấy thân thể mình lay động kịch liệt, trong lúc bối rối, nàng vút roi ngựa nắm chặt dây cương, lòng bàn tay mềm mại lại bị dây cương thô ráp mài đến đau. Mặc dù như thế, con ngựa vẫn chạy như điên, không hề có ý định dừng lại.

“Du Nhiên, kẹp chặt bụng ngựa!”

Đột nhiên, một tiếng hô to xuyên qua từng lớp sương mù truyền vào trong tai nàng, nàng vội vã kẹp hai chân lại, lại nghe được con ngựa hí một tiếng, dưới chân chạy đi nhanh hơn.

Trời! Nàng sẽ không chết chứ?

Ý nghĩ này lập tức xông lên đầu, Quý Du Nhiên kêu to: “Chàng ngốc! Vương gia! Chàng ở đâu?”

“Du Nhiên, nhanh chút, nhảy ngựa! Nhảy xuống! Nhanh một chút!”

Sau lưng lại truyền đến giọng nam hô to, nàng hít sâu một hơi, chột buông tay ra, lật người lăn từ trên lưng ngựa xuống.

Sau lưng đụng phải mặt đất xốp mềm, nhưng không tránh được đụng đầu một trận.

Thân thể lăn lộn trên thảm cỏ mấy vòng, đụng vào rất nhiều cục đá cây bụi thấp, nàng khó khăn lắm mới dừng lại được.

“Du Nhiên! Du Nhiên!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chương 3.3: Gặp lại không nhận

Rất nhanh, tiếng bước chân dồn dập đến gần, kèm theo tiếng ngựa hí vang, hai cánh tay có lực ôm nàng từ dưới mặt đất lên: “Muội không sao chứ? Du Nhiên, muội đừng dọa ca ca, muội mở mắt ra, nói một câu với ta! Du Nhiên!”

“Ta không sao.”

Dời đầu đang choáng váng ra, Quý Du Nhiên mở mắt ra, dùng sức tránh thoát khỏi vòng tay của hắn.

Vân Phi Thành sững sờ, nhìn vòng ôm trước ngực trống rỗng, khóe miệng lại nhếch lên nụ cười khổ sở bất đắc dĩ: “Du Nhiên, muội cần gì phải như thế chứ? Ca ca đã trở lại!”

“Ca ca? Thì ra người còn nhớ rõ là ca ca của ta sao?” Quý Du Nhiên cười lạnh, một tay xoa xoa bả vai bị cán gây đau, “Vừa đi là tám năm, trong tám năm không có tin tức gì. Ta khổ sở chờ đợi người bao lâu, từ lúc mới bắt đầu mong đợi người bình an về quê, đến chờ người tự tay tiễn ta xuất giá, rồi đến sau này là tuyệt vọng. Cho tới bây giờ, ta đã nhận định người không còn trên nhân thế, tại sao người còn sống trở về rồi hả? Người vẫn còn sống, tại sao không viết thư cho ta? Để cho ta ngày ngốc chờ đợi mỗi ngày người rất vui sao?”

“Du Nhiên, ta không phải...”

“Ha ha, Vân Tướng, Tể tướng nước Phong Lịch trẻ tuổi nhất, không tệ! Thân là người thiên triều Đại Lương ta, lại làm Tể tướng cho nước Phong Lịch, còn bày mưu tính kế cho nước Phong Lịch tấn công thiên triều Đại Lương ta? Hiện giờ còn được Công chúa nước Phong Lịch coi trọng? Ca ca, người thật giỏi, người thật sự thật sự rất lợi hại! Người nói người muốn áo gấm về nhà, hiện giờ người quả nhiên làm được!”

“Du Nhiên, muội đừng nói như vậy.” Mắt thấy nàng cười đến gần như hồng mắt, Vân Phi Thành vội dè bả vai nàng lại, “Ta cũng vì bất đắc dĩ. Muội cũng biết, lúc trước ta tuổi còn trẻ, ở đề đô lại sớm bị phụ thân và người của Trương gia khống chế, vốn không có cơ hội trở nên nổi bật. Ta chỉ có thể đi đường vòng lối tắt —”

“Đúng vậy, đường vòng lối tắt đến nước láng giềng đi?” Quý Du Nhiên thô bạo cắt đứt lời hắn.

Vân Phi Thành cười khổ, “Thôi, tùy muội nói như thế nào! Du Nhiên, hiện giờ ca ca trở lại, bây giờ ta quyền cao chức trọng, không hề kém phụ thân. Muội phải tin tưởng ta, từ nay về sau, huynh muội chúng ta cái gì cũng không cần sợ nữa!”

“Là người cái gì cũng đều không cần sợ đi?” Quý Du Nhiên đẩy tay hắn ra.

Vân Phi Thành không hiểu nhìn nàng, “Du Nhiên, muội vẫn còn giận ta thật sao?”

“Đúng!” Quý Du Nhiên thẳng thắn.

Vân Phi Thành rũ rèm mắt xuống, “Đúng vậy, từ biệt tám năm, ta mới trở về, muội nên giận ta. Hơn nữa, khi muội cần ta nhất ta lại chưa từng xuất hiện, cho nên làm hại muội...” Từ từ vươn tay, đầu ngón tay lạnh lẽo chạm lên gương mặt nàng, “Du Nhiên, muội đừng đau lòng. Cho dù như thế nào, ta đã trở về. Tám năm qua, tất cả mọi thứ muội đã mất, ca ca đều đòi lại giúp muội. Bọn họ ai từng bắt nạt muội, ca ca đều sẽ trả thù giúp muội. Có ca ca ở

đây, về sau rốt cuộc muội không cần sống khổ cực như vậy nữa.”

“Ta sống không hề khổ cực chút nào.” Quý Du Nhiên ngẩng đầu lên, “Ngược lại, ta sống rất tốt.”

Trong mắt Vân Phi Thành tràn đầy không tin, “Du Nhiên, ở trước mặt ca ca, muội cũng không cần cậy mạnh. Ca ca biết, những năm này muội đã ăn quá nhiều khổ.”

“Nếu đã ăn hết, cũng phun không ra. Bây giờ ta sống rất tốt, ngươi vốn không cần thương xót ta.” Quý Du Nhiên lạnh lùng nói.

“Du Nhiên, muội còn định gạt ta đến khi nào? Vốn lúc đầu khi ta rời đi, muội đã sớm đính hôn với Thái tử rồi, đoán chừng về sau muội sẽ sống không quá khổ. Nhưng ai ngờ, da mặt Trương thị dày quá mức, lại... Lại gả muội cho một kẻ ngu! Sớm biết như thế, ban đầu ca ca nên dẫn muội theo! Thay vì để muội đi theo kẻ ngu, ta —”

Bốp!

Một cái tát vang dội vang lên, cắt đứt cảm phần đầy lòng hấn. Vân Phi Thành ngẩng đầu lên, đối diện với tròng mắt tràn ngập lửa giận của Quý Du Nhiên.

“Không cho mắng chàng ấy kẻ ngu! Chàng ấy còn thông minh hơn ngươi nhiều!”

“Du Nhiên...”

“Họ Vân kia, ta tuyệt đối không cho phép ngươi nói xấu trượng phu ta một câu!”

“Du Nhiên!”

“Ái phi! Ái phi!”

Vào giờ phút này, Sở Túc Lương rốt cuộc không ngăn cản được Phụng Dục Minh, bị hấn lợi dụng đúng cơ hội chạy đến đây.

“Vương gia!” Quý Du Nhiên vội vàng theo tiếng chạy tới, hai người ôm nhau thật chặt.

“Ái phi, nàng làm sao rồi? Bỗng Vương thấy nàng ngã từ trên lưng ngựa xuống, chỗ nào té đau không? Có sao không?” Mắt đảo qua trên người nàng, Phụng Dục Minh khẩn trương nhỏ giọng kêu.

Quý Du Nhiên lắc đầu, “Vương gia, ta không sao.”

Lúc này Phụng Dục Minh mới thở phào nhẹ nhõm. Quay đầu lại, hấn trừng mắt nhìn Vân Phi Thành: “Lại là ngươi! Mỗi lần gặp phải ngươi đều không có chuyện gì tốt! Ai cho ngươi tới?”

“Vương gia, thôi.” Kéo tay hấn, Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói, “Bà vai ta đau, chúng ta trở về đi!”

“A, ái phi, bà vai nàng đau? Được, bây giờ chúng ta trở về đi!” Mặt Phụng Dục Minh lập tức biến sắc, vội vàng cẩn thận đỡ nàng về.

“Chắc chắc, Dật Vương gia này quả thật ngu không thể ngu hơn giống như trong lời đồn đại!” Sau đó, Sở Túc Lương chạy tới, lắc đầu mà thở dài.

Vân Phi Thành ngẩng đầu trừng mắt nhìn hấn, từ từ đứng dậy, gạt bùn đất trên người.

Sở Túc Lương lại gần, mặt ranh mãnh cười nói: “Phi Thành, xem ra muội muội tích oán với ngươi quá sâu, hôm nay khiến ngươi phiền hà rồi!”

“Chuyện này không cần ngươi nói.” Vân Phi Thành lạnh lùng nói.

“Cô biết, nhưng mà, cô chính là muốn nhắc nhở ngươi một tiếng.” Sở Túc Lương nói xong, lại móc cây quạt ra phe phẩy, “Như thế nào? Có muốn cô giúp ngươi một tay không?”

Vân Phi Thành quay đầu đi, “Không cần. Đây là việc nhà của vi thần, Thái tử điện hạ ngài cũng không cần nhúng tay.”

“Như vậy sao?” Sở Túc Lương bĩu môi, dáng vẻ rất mất mát, “Cô còn nói muội tử này của ngươi thật có ý tứ, muốn hiểu thấu đáo nàng ấy một chút! Còn có tướng công Vương gia gốc của nàng ấy, cũng rất thú vị.”

“Ngươi đừng gọi hấn là kẻ ngu!”

Khó có được bị hấn gào cho sưng sờ, cây quạt trên tay Sở Túc Lương cũng rơi xuống đất, “Phi Thành?”

Vân Phi Thành vội vàng hít sâu một hơi, miễn cưỡng điều chỉnh chút tâm tình, “Xin Thái tử điện hạ thứ tội, mới vừa rồi vi thần —”

“Cô hiểu, cô hiểu. Nếu bây giờ không ở trong Hoàng cung, chúng ta vẫn cứ lấy tình bằng hữu mà đối đãi đi!” Sở Túc Lương vội bày ra vẻ mặt ‘ta hiểu rất rõ’, còn thân thiết vỗ vỗ bà vai hấn, “Nữ nhân vốn nhỏ mọn, theo cô quan sát, muội tử này của ngươi còn là kiệt xuất trong nhỏ mọn. Hiện giờ nàng

ấy đang giận người, chỉ sợ những ngày kế tiếp người sẽ không dễ qua.”

“Dù không dễ chịu, nàng ấy cũng là muội muội của ta. Ta thật vất vả trở lại tìm muội ấy, sớm quyết định cho dù như thế nào cũng phải mang muội ấy ở bên cạnh mình, không bao giờ để cho muội ấy chịu bất kỳ khổ sở nữa.

“Haizz!” Nghe vậy, Sở Túc Lương thở dài, “Có một ca ca như người vậy thật không tệ. Cô không giống như người. Nếu như Thu Lam con bé dám nổi giận với cô, cô khẳng định một cước đạp con bé tới tận chân trời!”

“Muội ấy và Thu Lam Công chúa không giống nhau.” Vân Phi Thành nhò giọng nói. Nhớ tới phản ứng kịch liệt mới vừa rồi của Quý Du Nhiên, gào thét giống như kêu khóc, tim của hắn lại không nhịn được đau giống như xé rách.

Nhìn đáng vẻ mặt mát của hắn, Sở Túc Lương lắc lắc đầu, dùng sức nâng hắn lên, “Được rồi. Dù sao hiện giờ điều khoản nghị hòa chính sửa gần xong rồi, cô để cho người mấy ngày nghỉ, người đi đoạt muội muội của người về! Chỉ có điều —” lại hà hê cười cười, “Muội phu kia của người có vẻ có địch ý rất sâu với người đó! Muốn giải quyết hắn, vậy đoán chừng phải tốn không ít thời gian.”

“Hắn không đáng để lo.” Vân Phi Thành lạnh lùng nói.

“Thật sao?” Sở Túc Lương hơi nhướn mày lên, “Nhưng vì sao cô cảm thấy...”

Vân Phi Thành hơi mím môi, không muốn nhiều lời với hắn, chỉnh lại áo rồi định xoay người đi. Chỉ có điều, khi mới quay người lại, đã nhìn thấy Thu Lam trưởng Công chúa đang đứng bên cạnh, ngây ngốc nhìn bọn họ.

“Hai người nói, cái đó... Dật Vương phi, nàng ấy là...”

“Muội đã nghe được, cũng không cần chúng ta giải thích nhiều hơn nữa.” Sở Túc Lương nghe rằng nhếch miệng cười với nàng ấy, “Hiện giờ, muội đã biết vì sao những năm này hắn cứ nhớ mãi không quên nàng ấy rồi chứ?”

Biết thì biết, nhưng bây giờ... Hồi tưởng lại đủ loại biểu hiện của mình lúc mới đầu đối với Quý Du Nhiên, trong lòng Thu Lam trưởng Công chúa trống rỗng.

Sở Túc Lương liền vỗ vỗ vai nàng ấy: “Tiểu cô từ này cũng không dễ đối phó. Mà Phi Thành rõ ràng để muội muội này lên trên đầu quả tim. Nếu như muội muốn hắn khẳng khẳng một mực với muội, muội phải hòa hảo như lúc ban đầu với tiểu cô từ kia đi!”

Bây giờ còn có khả năng sao? Thu Lam trưởng Công chúa trầm nghĩ.

Lời vừa nói xong, Sở Túc Lương cũng xoay người, một lần nữa xòe quạt ra, vừa quạt, vừa cười hà hê —

Nhìn đi, với bao nhiêu nam nữ si tình, hiện giờ mới bắt đầu tự mình hành hạ đủ kiểu!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Chương 4.1: Mười năm tuổi thọ

Hai phu thê trở lại biệt uyển ở tạm, tiểu Sơn và thất Hoàng tử nghe được tin tức vội chạy tới.

“Tỷ tỷ, tỷ đây là làm sao vậy?” Nhìn thấy đáng vẻ xốc xếch của Quý Du Nhiên, tiểu Sơn vội vàng đi tới đỡ.

Quý Du Nhiên lại nghiêng người đi khiến cho hắn chụp hụt.

Tiểu Sơn sững sờ, tỏ vẻ hơi lúng túng.

Thất Hoàng tử liền đi tới: “Nhị Hoàng tẩu, không phải ngã từ trên lưng ngựa xuống chứ?”

Quý Du Nhiên liếc hắn một cái, một lần nữa xoay người rồi đi.

Thất Hoàng tử sờ sờ mũi: “Được rồi, xem như thần đệ đoán đúng.” Rồi kéo tiểu Sơn, “Nhị Hoàng tẩu đây là bị té ngựa mất mặt, trong lòng đang không thoải mái! Chúng ta cũng đừng bỏ đá xuống giếng nữa, mau để cho nhị Hoàng tẩu nghỉ ngơi một lúc là được.”

“Nhưng mà...”

“Đi thôi!”

Hai thiếu niên đứng chưa bao lâu đã lờ lờ kéo kéo rời đi. Mắt thấy tiểu Sơn đi đến cửa còn quay đầu lại liếc trộm nàng, đáng về trong mắt tràn đầy đau thương, lòng Quý Du Nhiên lại đau xót.

“Vương phi, nô tỳ đã chuẩn bị xong nước nóng, ngài nhanh tắm đi, đổi quần áo dơ trên người!” Chờ hai thiếu niên đi, Lục Ý mới ra ngoài nói.

Quý Du Nhiên gật gật đầu, liền cởi quần áo bước vào trong nước ấm. Nước ấm áp mềm mại bao bọc lấy thân thể nàng, đau đớn sau lưng thoáng hóa giải, Quý Du Nhiên nhắm mắt lại, trước mắt lại hiện lên một sân cỏ rộng lớn, vài con tuần mã trên bãi cỏ, cùng với nam nhân tuần tú sáng sủa thoải địch trên một con tuần mã.

Tám năm rồi, hần nghiệm nhiên không còn vẻ non nớt của thiếu niên lang năm đó. Hần bây giờ ngũ quan góc cạnh nhiều hơn, vóc người cũng cao không ít, nhưng dung nhan tuần mã này lại càng thêm xuất chúng hơn lúc trước, khí độ quanh thân càng thêm phong lưu phóng khoáng, cũng rớt vào vài phần uy vũ hiên ngang chỉ có mấy vị bề trên mới có.

Mẫu thân, nếu ngài trên trời có linh, nhìn thấy ca ca như vậy nhất định sẽ rất vui về đi?

Nghĩ như vậy, trong lòng lại chua xót một trận, khóe mắt không tự chủ lẫn xuống hai giọt nước mắt mặn mặn.

Quý Du Nhiên vội vàng hạ thấp người, chìm cả mặt vào trong nước nóng để rửa.

“Tiểu thư.”

Khẽ khàng, giọng Lục Ý vang lên: “Nước lạnh rồi, có muốn nô tỳ thêm chút nước nóng không?”

“Không cần.”

Mở mắt lần nữa, Quý Du Nhiên tỏ vẻ bình tĩnh, “Ta ngâm đủ rồi.”

Lục Ý vội vàng đỡ nàng dậy, lau khô nước trên người nàng, thay áo ngủ cho nàng, đỡ nàng vào phòng trong nằm xuống. Cũng cầm bình sứ nhỏ trên đầu giường: “Vương phi, trên lưng ngài bị thương, nô tỳ thoa chút thuốc lên cho ngài đi!”

“Không cần, bị thương nho nhỏ mà thôi.” Quý Du Nhiên lạnh lùng cự tuyệt.

Lục Ý ngăn ra, “Vương phi, vừa rồi có phải ngài gặp công tử không?”

Quý Du Nhiên quay đầu lại nhìn nàng ấy, Lục Ý vội vàng cúi đầu: “Kể từ sau khi công tử trở lại, ngài vẫn mất hồn mất vía. Những ngày qua mặc dù tốt chút ít, nhưng thỉnh thoảng còn có thể ngăn người. Còn nhớ rõ ban đầu, sau khi công tử đi, ngài thường ngồi trước cửa sổ nghĩ về công tử. Mỗi lần nghĩ về công tử, ngài chính là có vẻ mặt như vậy.”

Thì ra là như vậy. Quý Du Nhiên mím môi.

“Công tử gì? Nghĩ người nào cái gì? Ái phi, trong lòng nàng còn có người khác sao?” Nghe được lời của các nàng, mắt Phượng Dục Minh lập tức trợn to, một phát nắm lấy tay nàng giống như lâm địch.

Quý Du Nhiên không khỏi mỉm cười.

“Vương gia, nói thật cho chàng biết! Tê tướng nước Phong Lịch đó, chính là ca ca của ta.” d1en d4nl 3q21y d0n

“Ái phi, tìm được ca ca của nàng rồi?” Phượng Dục Minh nghe vậy mừng rỡ, nhưng ngay sau đó phản ứng kịp, “Tê tướng? Nước Phong Lịch sao? Chính là tiểu tử dọa ngất nàng? Hôm nay còn hù dọa nàng ngã từ trên lưng ngựa xuống?”

Quý Du Nhiên gật đầu.

Lục Ý vội nói: “Vương gia, Vương phi không phải bị dọa ngất, là nhìn thấy người thân xa cách đã lâu, nhất thời không khống chế được mới ngất đi. Chỉ có điều ngã từ trên lưng ngựa xuống —”

“Là kỹ thuật của ta không tốt, không ngồi vững.” Giọng Quý Du Nhiên lạnh nhạt.

“Như vậy phải không?” Phượng Dục Minh chớp mắt mấy cái, đột nhiên khăn trương, “Ái phi, vậy sao nàng không nói sớm? Nếu sớm biết hần là ca ca của nàng, bốn Vương sẽ không đánh nhau với hần! Hiện giờ, náo loạn thành như vậy, bốn Vương nên làm thế nào cho phải? Sẽ không tức giận bốn Vương chứ?”

“Tại sao không đánh? Chàng đánh rất tốt! Ta cũng muốn đánh huynh ấy thành đầu heo!” Quý Du Nhiên cười nói, “Chàng yên tâm, nếu như huynh ấy dám giận chàng, ta sẽ không nhận huynh ấy! Để cho huynh ấy ngộp chết đi!”

“Vậy thì tốt.” Phượng Dục Minh vội vàng vỗ ngực một cái.

“Chỉ có điều...” Khăn trương qua đi, hần lại lập tức nghĩ đến một vấn đề khác, “Ái phi, nếu hần là ca ca của nàng, vậy tại sao cho đến giờ còn không nhận nhau? Hơn nữa, họ của hần, hình như là họ Vân.”

“Tiểu Sơn không phải cũng họ Văn sao?” Giọng Quý Du Nhiên lạnh nhạt.

“Phải ha! Bỏn Vương nghĩ ra rồi, đó là họ của nhạc mẫu đại nhân!”

Đúng vậy, Quý Du Nhiên gật đầu. Thật sự không nghĩ tới, thời gian trôi qua tám năm, ca ca lại đổi về họ mẹ, khó trách ban đầu khi nàng nghe người ta nói tới Văn Tướng nước Phong Lịch thì không có bất kỳ cảm xúc gì. Bây giờ, suy nghĩ một chút, phản ứng của phụ thân đại nhân sau khi nghe được sẽ ra sao... Chắc giận đến đỏ mặt tía tai chứ?

Liền cười cười, nắm tay Phượng Dục Minh: “Vương gia, ca ca của ta rất quá đáng rồi! Vừa đi là tám năm, lại không có tin tức gì. Còn khiến cho chúng ta tốn hơi sức lớn như vậy đi tìm huynh ấy, hiện giờ ta rất tức giận!”

“Vậy nàng muốn bỏn Vương đánh hấn giúp nàng sao?” Phượng Dục Minh vội nói, bắt đầu xoa xoa tay.

Quý Du Nhiên vô lực, “Không cần ra tay, chúng ta lừa huynh ấy là được.”

“Vương phi, cứ như vậy, công tử có mất hứng không?” Lục Ý nhỏ giọng nói xen vào.

Khóe môi Quý Du Nhiên nhếch lên, “Mất hứng sẽ có, nhưng huynh ấy sẽ dễ dàng tha thứ. Nếu không, huynh ấy không phải là ca ca của ta!”

Lúc này Lục Ý mới cười: “Nô tỳ thiếu chút nữa đã quên, công tử ngay từ nhỏ đã thương yêu ngài khác thường. Bây giờ tám năm không gặp, muối muôi nung nịu với ca ca một chút, đó cũng là chuyện đương nhiên. Nếu ngài không kiêu cách một chút, công tử mới cảm thấy không bình thường đúng không?”

Chính là cái lý này! Khóe môi Quý Du Nhiên vênh lên cao hơn.

Chỉ có điều, hai người nói vui vẻ, Phượng Dục Minh bên cạnh nghe được, lại xì mặt xuống.

Lặng lẽ nắm chặt tay Quý Du Nhiên, hấn ngồi bên mép giường, miệng mím thật chặt, đáng về mất hứng.

Quý Du Nhiên phát hiện, trong lòng rất khó hiểu: “Vương gia, chàng làm sao vậy?”

Phượng Dục Minh không nói.

Quý Du Nhiên lại hỏi tiếp, hấn mới buồn bực trả lời: “Ái phi nàng có ca ca liền quên mất bỏn Vương rồi.”

“Ta không có mà!” Quý Du Nhiên vội vàng lắc đầu.

“Nàng có!” Phượng Dục Minh chỉ trích, “Mới vừa rồi khi nàng nói đến hấn thì mặt mày hớn hờ, vui mừng như cái gì. Bỏn Vương chưa từng nhìn thấy nàng như vậy!”

Ặc... “Vương gia, huynh ấy là ca ca của ta, từ nhỏ lớn lên cùng ta, hai người sống nương tựa lẫn nhau, cũng có thể coi như trừ chàng ra huynh ấy là người thân duy nhất trên đời này của ta rồi. Tám năm không gặp, hiện giờ khó khăn lắm chúng ta mới có thể gặp lại, ta làm sao có thể không cao hứng?” Vội vàng hít sâu một hơi, Quý Du Nhiên nỗ lực bình tĩnh lại nói tiếp, “Nhưng mà, cho dù nói như thế nào, huynh ấy là ca ca của ta, chàng là phu quân của ta. Huynh ấy chỉ có thể theo ta trôi qua vài năm trước đây, mà mấy chục năm sau này, là chàng tiếp tục theo ta!”

“Thật sao?” Miệng há ra, Phượng Dục Minh vẫn chưa phải thật sự vui mừng.

Quý Du Nhiên nhức đầu, “Dĩ nhiên! Hơn nữa, ca ca ta hiện tại coi như là người nước Phong Lịch đúng không? Lần này huynh ấy trở về, không ở lại bao lâu nhất định sẽ rời đi. Lần sau muốn gặp, không biết là bao nhiêu năm sau rồi.”

“Đúng vậy!” Nghe thế, mắt Phượng Dục Minh sáng lên, rốt cuộc không còn buồn bực.

Hấn không buồn bực, nhưng trong lòng Quý Du Nhiên lại bắt đầu buồn bực — sao nàng lại quên, lần này ca ca tới đây đàn phán hòa bình đấy! Theo cách nói của Thái tử nước Phong Lịch, nội dung đàm phán lần này của bọn họ cũng khá rồi, vậy có phải nói rằng, bọn họ sắp rời đi rồi không?

Nếu như vậy, thời gian chung đụng giữa nàng và ca ca đã không còn bao nhiêu, mà bây giờ nàng còn định dùng một chút thời gian quý giá như vậy để gây gổ! Minh có phải hơi tùy hứng không? Nhưng mà... Tám năm không gặp, từ chờ đợi ban đầu cho đến gần như tuyệt vọng sau này, tám năm đau khổ của nàng đối lấy huynh ấy áo gấm về nhà, nàng sao có thể không tức giận? Coi như cho tới bây giờ, trong lòng vẫn còn rất không dễ chịu, còn muốn đông lạnh huynh ấy mấy ngày rồi nói!

Càng nghĩ trong lòng càng không thoải mái, nàng cũng không biết nên làm sao mới tốt đây.

--- -----Ta là đường ranh giới Thu Lam trường Công chúa tới hòa giải-----

Hiện giờ sứ giả nước khác tới, bọn họ vẫn trốn ở bên ngoài suy ho cùng cũng không phải chuyện hay.

Vì vậy, chơi bên ngoài thêm mấy ngày, Thái hậu đã phái người đón bọn họ về để đồ. Thân là con cháu Hoàng gia, hai người bọn họ tự nhiên phải tiến

cung đi đi lại lại. Chỉ có điều, dù sao nam nữ hữu biệt, vào cung mấy lần, Quý Du Nhiên cũng không gặp lại Vân Phi Thành, nghe nói huỳnh ấy có chuyện quan trọng trong người, mỗi ngày đều loay hoay chân không chạm đất. Sở Túc Lương ngược lại thanh nhàn, cứ cách ba ngày bốn bận lại phải người đưa thư yêu cầu tới Dật Vương phủ thăm viếng. Vừa nghỉ tới khuôn mặt cả lo phát phờ, Quý Du Nhiên liền phiền lòng, đương nhiên phần lớn từ chối. Coi như không từ chối, tất cả đều phải Bình công công đi đối phó.

Một ngày này, khi trong lòng nàng đang gấp gáp xem như thế nào mới có thể gặp lại Vân Phi Thành, ngoài cửa lại có người đến báo —

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Chương 4.2: Mười năm tuổi thọ

“Vương phi, Thu Lam trưởng Công chúa nước Phong Lịch cầu kiến!”

“Chỉ một mình nàng ta?” Quý Du Nhiên giật mình.

Bình công công gật đầu: “Chỉ một mình nàng ta.”

“Vậy mời nàng ta vào đi!”

Trong lòng tự cân nhắc nữ nhân này đến tìm nàng làm cái gì, Quý Du Nhiên vừa sai người chuẩn bị trà bánh các thứ, rất nhanh Thu Lam trưởng Công chúa đã xuất hiện.

Hôm nay nàng ta vẫn một bộ áo gấm, trên khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp trang điểm tinh xảo, từ xa đi tới, có khí thế bức người. Chỉ có điều, chờ đến gần, Quý Du Nhiên phát hiện sắc mặt nàng ta hơi vàng, cho dù phần cũng không giấu được, hình như tinh thần cũng rất không tốt.

Sau khi hai bên gặp nhau, Thu Lam trưởng Công chúa ngồi xuống liền nói: “Hôm nay bốn cung tới đây, chuyện thứ nhất chính là nhận sai với Dật Vương phi người. Ban đầu bốn cung cho rằng người là người trong lòng của Phi Thành, cho rằng hình như bởi vì người nên hẳn vẫn không hề có sắc mặt với ta, nên phát tiết oán khí nhiều năm trên người người, do đó không có sắc mặt tốt với người. Bây giờ biết người là muội muội của Phi Thành, bốn cung mới biết được mình hoàn toàn sai. Cho nên, xin Dật Vương phi nhận một lễ của bốn cung!”

Nói xong, nàng ta đứng dậy hành một đại lễ với nàng.

Quý Du Nhiên vội vàng nâng nàng ta dậy: “Không sao. Nếu đều là chuyện đã qua, cũng không cần nhắc lại làm gì.”

“Được!” Thu Lam trưởng Công chúa cầu còn không được, vội vàng gật đầu.

Chỉ có điều... Sau khi lại ngồi xuống, nàng ta thận trọng nhìn Quý Du Nhiên: “Trải qua chuyện này, người nên rất ghét bốn cung đi?”

“Không có.” Quý Du Nhiên cười cười, “Chuyện này phân tích kỹ ra, là do Thái tử của quý quốc giờ trò. Hẳn biết rõ quan hệ giữa ta và ca... Văn Tướng của quý quốc, nhưng vẫn gạt người, chắc hẳn cũng không thiếu cho người đủ loại ám chỉ đi? Người nghĩ như vậy cũng là chuyện đương nhiên, không trách được người.”

“Đúng vậy! Ban đầu huỳnh ấy vẫn nói với bốn cung rằng trong lòng Phi Thành có người rồi, người kia đã sớm ở trong lòng Phi Thành rồi, cho dù là bất kỳ ai khác cũng không thể thay thế được. Huynh ấy còn nói, nếu như bốn cung thật sự muốn gả cho Phi Thành, vậy cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì bất cứ lúc nào, người chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng Phi Thành không thể nào là bốn cung!” Nói đến Sở Túc Lương, Thu Lam trưởng Công chúa cũng tỏ vẻ tức giận, “Nói đi nói lại, cho đến trước đó vài ngày, huỳnh ấy mới thần thần bí bí nói cho bốn cung, nói Phi Thành kiên trì muốn tới triều Đại Lương các người, bảo là muốn gặp mặt người Phi Thành nhớ nhưng nhiều năm, từ nay về sau bọn họ sẽ không bao giờ tách ra nữa! Cho nên, bốn cung liền...”

Thì ra là như vậy.

Quý Du Nhiên gật đầu, “Tính cách của Thái tử quý quốc thật sự quá ác liệt rồi.”

“Không sai!” Thu Lam trưởng Công chúa dùng sức gật đầu, “Huynh ấy chính là như vậy! Từ nhỏ bốn cung cũng bị huỳnh ấy gây vò vô số lần. Thật sự không nghĩ đến, chuyện quan trọng này, huỳnh ấy lại cũng dám làm như vậy, bốn cung rõ là...”

Nói xong lại lặng lẽ liếc nhìn Quý Du Nhiên, “Người thật sự không tức giận bốn cung sao?”

Quý Du Nhiên lắc đầu.

“Có thật không?”

Trong mắt Thu Lam trưởng Công chúa xẹt qua vẻ vui mừng, nhưng vẫn một lần nữa tìm kiếm sự khẳng định.

Xem ra, người này thật sự yêu ca ca nàng sâu sắc lắm. Quý Du Nhiên không khỏi cười nhẹ, “Nếu quả thật chán ghét ngươi, ta sẽ chặn ngươi ngoài cửa giống như Thái tử quý quốc vậy.”

“Đúng thế.” Chắc là quan tâm quá sẽ bị loạn đi! Đầu óc Thu Lam trưởng Công chúa gần như không thể suy tư như bình thường. Vội vàng uống một ngụm trà bình ôn lại hơi thở, nàng ta lại cẩn thận hỏi, “Nếu không sinh tức với bản cung, vậy còn Phi Thành thì sao? Cũng chính là ca ca ngươi, ngươi còn sinh tức với chàng ấy sao?”

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Quý Du Nhiên biến mất.

Sắc mặt Thu Lam trưởng Công chúa cũng nghiêm túc theo.

“Chuyện này, hình như là chuyện giữa huynh muội chúng ta.” Quý Du Nhiên lạnh lùng nói.

Vốn chỉ định chọc tức huynh ấy, chờ huynh ấy đến ôn tồn dụ dỗ nàng mấy câu nàng sẽ mềm mỏng. Nhưng cho tới bây giờ, huynh ấy chỉ ăn nói khép nép vài câu như vậy, rồi đòi người này đến giúp đỡ, đây coi là ý tứ gì? Huống chi nữ nhân này đến nay vốn không phải là tâu tử của nàng!

Vừa nghĩ như thế, tức giận lắng đọng trong lòng Quý Du Nhiên lại một lần nữa cuộn cuộn lên.

Thu Lam trưởng Công chúa cắn môi: “Nhưng mà, dù sao chàng ấy cũng là ca ca của ngươi! Hơn nữa, tám năm qua chàng ấy quả thật vẫn rất khổ cực, khó khăn lắm mới thành người, liền vội vàng trở về tìm ngươi rồi. Lòng chàng ấy tâm tâm niệm niệm nhớ ngươi tám năm, vẫn nỗ lực lấy động lực áo gấm về làng tới gặp ngươi, bây giờ huynh muội các ngươi khó khăn lắm mới gặp mặt, ngươi lại chậm chạp không chịu nhận chàng ấy sao?”

Nàng ta lại còn nói tới?

“Thu Lam trưởng Công chúa.” Quý Du Nhiên nắm chặt ly trên tay, hai mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng ta, “Hình như ngươi quản hơi nhiều một chút. Giữa huynh muội chúng ta, là hòa hợp hay chia rẽ, việc này đều do hai người chúng ta quyết định. Hình như không có bao nhiêu liên quan đến ngươi.”

Thu Lam trưởng Công chúa biến sắc.

Quý Du Nhiên mỉm cười: “Nếu như nói trưởng Công chúa ngài hôm nay tới cửa để nhận sai, vậy thì được, ta tha thứ cho ngươi, ngươi có thể yên tâm về ngôi.”

Thu Lam trưởng Công chúa sửng sốt, hình như không ngờ nàng lại dễ dàng ra lệnh đuổi khách như thế.

Lời vừa nói ra, Quý Du Nhiên không để ý tới nàng ta nữa, ngoác ngoác Phượng Dục Minh, hai người cùng xoay người định đi.

Thu Lam trưởng Công chúa vừa thấy, thất thanh nhỏ giọng kêu: “Nếu như chàng ấy vì ngươi mà giảm thọ ngươi cũng không chịu tha thứ cho chàng ấy sao?”

Tim Quý Du Nhiên chợt nhảy dựng lên! Bước chân dừng lại, nàng kinh ngạc quay đầu lại nói: “Ngươi vừa nói cái gì?”

“Chuyện cho tới bây giờ, xem ra bản cung phải nói thật với ngươi rồi.” Thu Lam trưởng Công chúa đi tới, cặp mắt nhìn thẳng vào mắt nàng, “Ngươi biết vì sao bản cung rất tin tưởng không hề nghi ngờ lời Thái tử Hoàng huynh nói không? Ngươi biết vì sao bản cung hận ngươi nghiêng răng nghiêng lợi không, lần đầu tiên gặp ngươi đã nói ra lời giễu cợt không?”

“Bởi vì ngươi yêu thích ca ca ta.” Mà ca ca, một lòng nhớ tới đều là nàng.

“Không sai!” Thu Lam trưởng Công chúa gật mạnh đầu, “Hơn nữa, một năm trước, Phi Thành hẳn mời Quốc sư nước Phong Lịch ta xem bói cho ngươi — ngươi từng nghe nói tới Quốc sư nước ta chứ?”

Quý Du Nhiên gật đầu.

Nước Phong Lịch hết lòng tin theo Thanh giáo, cũng cung phụng đại sư Thiên Giáp chân nhân khai sơn Thanh giáo. Mỗi một vị đảm nhận chức vụ Quốc sư nước Phong Lịch đều được tuyển chọn từ cao tăng đắc đạo từ Thanh giáo. Nghe nói, những người này biết năm trăm năm trước năm trăm năm sau, đều rõ như lòng bàn tay tất cả vạn vật thế gian này, rất thần kỳ.

“Quốc sư có một quy củ, một người, một đời một thế ngài nhiều nhất chỉ coi cho một quẻ. Cho dù là ai, cho dù là vì chuyện gì, chỉ cần từng tính cho người này, ngài sẽ không bao giờ bói quẻ thứ hai cho người đó nữa, hơn nữa thế gian này không phải mỗi người đều có cơ hội được ngài bói cho một quẻ. Cơ hội trần quý như thế, nhưng chàng ấy lại không chút do dự lựa chọn để ngài ấy bói cho ngươi một quẻ!” Thu Lam trưởng Công chúa càng nói càng kích động, đôi tay nắm chặt thành quyền ở bên người, giống như sau một khắc sẽ xông tới đánh ngã nàng xuống đất.

Tim Quý Du Nhiên cũng theo giải thích của nàng ta mà treo lên thật cao, “Sau đó thì sao? Quốc sư nói như thế nào?”

“Quốc sư nói, nửa đời trước trong mệnh của ngươi làm nhiều điều sai trái, hơn nữa trong số mệnh có một kiếp nạn lớn, tám chín phần mười không vượt qua được. Nhưng mà, nếu như vượt qua được rồi, nửa đời sau này tất nhiên sẽ xuôi gió xuôi nước, vinh hoa phú quý hưởng thụ vô tận. Nhưng mà, nếu

như không vượt qua được, như vậy —”

“Hắn phải chết không thể nghi ngờ?” Quý Du Nhiên nói.

Thu Lam trưởng Công chúa gật đầu.

Quý Du Nhiên cảm giác phía sau lưng đột nhiên chột lạnh. Kiếp nạn lớn đó, chính là chuyện đời trước nàng bị giết chết? Còn nhớ rõ ngày đó Thái Bình cũng đã nói, nàng qua một kiếp này, về sau cuộc sống càng ngày càng tốt... Bất giác hai chân như nhũn ra.

“Vậy quốc sư các người nói như thế nào thì có thể phá giải?”

“Không cách nào phá giải.” Thu Lam trưởng Công chúa nói, âm thanh càng lúc càng thấp, “Chỉ có điều, cũng có một biện pháp. Chính là có người bằng lòng dâng lên mười năm tuổi thọ, liền có thể khiến người trải qua được một kiếp nạn này. Nếu như lần thứ hai người có thể vượt qua, như vậy cuộc sống sau này sẽ càng thêm trôi chảy, muốn gió có gió muốn mưa có mưa.”

“Cho nên, ca ca huynh ấy không chút do dự mà dâng ra mười năm tuổi thọ sửa mệnh vì ta?”

Lòng căng thẳng, Quý Du Nhiên nhỏ giọng hỏi.

Thu Lam trưởng công chúa gật đầu, nhìn trong mắt nàng ta tràn đầy không vừa lòng, “Đó là mười năm tuổi thọ! Một người cả đời có bao nhiêu cái mười năm, nhưng chàng ấy lại không chút do dự mà cho người, người nói sao lại không khiến bốn cung ghen tỵ? Bốn cung thích chàng ấy bảy năm, bảy năm qua bốn cung bỏ ra cho chàng ấy nhiều như vậy, thế nhưng chàng ấy lại một lòng chỉ nghĩ tới người người đã nhiều năm không gặp, bốn cung... Bốn cung rõ là...”

Nàng ta không biết, nhưng nàng biết!

Vô số cảm xúc xông lên đầu, có chua xót, có vui mừng, cũng có đau lòng... Trong lòng ngũ vị tạp trần *, Quý Du Nhiên rất loạn, càng ngày càng rối loạn.

(*) ngũ vị tạp trần: ngũ vị chỉ ngọt, chua, cay, đắng, mặn; ngũ vị tạp trần ý chỉ trong lòng rối bời.

Ca ca...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Chương 5.1: Cái gọi là sự thật

“Ái phi...”

Trong lòng xúc động thật lâu, hình như Phụng Dục Minh cũng bị tâm tình của nàng lay tới, lặng lẽ mà kéo tay của nàng.

Quý Du Nhiên cười cười với hắn, nụ cười kia lại cực kỳ trống rỗng, ý cười không đạt tới đáy mắt.

Lúc này chuông báo động trong đầu Phụng Dục Minh mãnh liệt báo động, liền tranh thủ kéo nàng ra phía sau, sau đó hung tợn trừng mắt về phía Thu Lam trưởng Công chúa: “Người nói xong chưa? Khi nào thì đi?”

Thu Lam trưởng Công chúa ngẩng ra, mục đích tới đây hôm nay của nàng còn chưa hoàn toàn đạt thành! Liền trừng mắt nhìn ngược lại hắn: “Dật Vương gia, đây cũng là đạo đãi khách của người Đại Lương các người?”

“Đối với khách nhân yêu thích và khách nhân không yêu thích, đạo đãi khách này dĩ nhiên không giống nhau vậy.” Phụng Dục Minh hất cằm lên nói.

Ý ở ngoài lời, chính là nàng không được hoan nghênh sao? Thu Lam trưởng Công chúa nhất thời nghẹn lời, nhin không được mắng: “Quả nhiên là kẻ ngu...”

“Thu Lam trưởng Công chúa!”

Giọng nói lạnh lẽo của Quý Du Nhiên lập tức cắt đứt lời nàng ta: “Ngài đúng là tới đã đủ lâu, chắc hẳn dịch quán bên kia còn nhiều chuyện cần chờ ngài về xử lý.”

Nàng ấy đây là sao? Rõ ràng mới vừa rồi sau khi nàng nói ra chuyện của Vân Phi Thành, thái độ của nàng ấy rõ ràng hòa hoãn mà! Nhưng vì cái gì... Nghĩ lại, Thu lam trưởng công chúa nhất thời hiểu ra, trong lòng cũng âm thầm hối hận: Cho dù như thế nào, nàng cũng không nên mắng trượng phu của nàng ấy ngay trước mặt nàng ấy! Ngày đó Vân Phi Thành nói như vậy còn bị ăn một cái tát đó.

Lập tức cũng hơi ngưng ngừng, định xin lỗi rồi lại không thể bỏ thể diện xuống được, Thu Lam trưởng Công chúa hơi mỉm môi, còn chưa nghĩ ra phương pháp giải quyết, Lý ma ma lại từ bên ngoài tiến vào: “Vương phi, Thái tử phi sai người truyền khẩu dụ tới, ngày mai Hoàng hậu nương nương mở tiệc mời Thái tử nước Phong Lịch và Thu Lam trưởng Công chúa trong Hoàng cung, mời ngài và Vương gia ngày mai nhất định phải có mặt tiếp khách.”

“Lại là nàng ta! Có phiền hay không?” Nghe vậy, Phượng Dục Minh liền ném tức giận với Thu Lam trưởng Công chúa qua một bên. Quý Du Nhiên cũng cắn cắn môi, trong lòng rất không thoải mái — Biết rõ bọn họ đi hay không đi cũng không có gì khác biệt, vì sao Thái tử phi cứ phải cố tình lôi kéo các nàng đi cùng nhau? Khoe khoang sự khác biệt giữa hai tỷ muội bọn họ ở trong mắt những quý phụ kia rất khiến cho nàng ta đạt được cảm giác thỏa mãn không có gì tốt hơn sao? Nàng ta có giận hay không vậy?

Thấy biểu hiện của hai người bọn họ, Thu Lam trưởng Công chúa suy nghĩ một chút, lập tức nhớ tới thù hận cũ trước đây giữa Quý Du Nhiên và Thái tử phi. Ánh mắt sáng rỡ đảo qua, nàng liền nói: “Đã như vậy, bốn cung cũng không quấy rầy nhiều thêm, ngày mai chúng ta lại gặp lại thôi!”

“Đi thông thả, thứ cho không tiễn xa được.” Cũng thật sự không có tâm tình nhiều lời với nàng ta, Quý Du Nhiên kêu Lục Ý tiễn người ra ngoài, bản thân mình tiếp tục mất to trừng mắt nhỏ với Phượng Dục Minh.

Mặc dù trong lòng rất không muốn, nhưng hai người bọn họ biết, nếu như người trong cung đã cho người tới thông báo rồi, ngày mai bọn họ chắc chắn không thể lười biếng được. Hơn nữa, kể từ khi người nước Phong Lịch tới nơi này, cũng đã lâu như vậy, chính xác ra chỉ có ngày đầu tiên bọn họ đi ra ngoài lộ mặt, như vậy đúng là rất không hợp quy củ. Vì vậy, Quý Du Nhiên để cho người chuẩn bị quần áo ra ngoài ngày mai.

Khi sắc trời bắt đầu tối đen, tiểu Sơn đột nhiên tới. Mấy ngày không thấy, hình như hần gầy một chút, cảm có vẻ hơi nhợt, nhưng thái độ của ả vẫn càng khiến cho người ta đau lòng, dè dặt cẩn trọng, giống như tiểu hải tử sợ dẫm lên địa lôi.

Trong lòng biết bởi vì chuyện xảy ra lần trước ở ngoài ô nên trong lòng hần hần vẫn còn sợ hãi, những ngày này cũng không hề xuất đầu lộ diện trước mặt nàng. Thật ra trong lòng Quý Du Nhiên đã sớm áy náy muốn chết rồi, nhưng mỗi một lần sai người đi tìm hần tới đây thì hần đều lấy cớ phải đi đọc sách viết chữ không chịu đi qua, bởi vậy áy náy nơi đáy lòng nàng càng điên cuồng lan tràn ra. Đến bây giờ, đứa nhỏ này rốt cuộc xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng nhất thời lại không biết nên nói cái gì cho phải rồi.

“Tỷ tỷ.” Ngược lại tiểu Sơn đi tới, dùng lời nói nhỏ nhẹ nói: “Đệ nghe nói Thu Lam trưởng Công chúa của nước Phong Lịch tới, nàng ta không nói lời gì lung tung trước mặt tỷ tỷ chứ?”

“Không có.” Quý Du Nhiên lắc đầu một cái.

“A, vậy thì tốt.” Tiểu Sơn gật đầu, xoay người lại định rời đi.

“Từ từ đã!” Quý Du Nhiên vội vàng gọi lại, tay cũng không nhịn được túm lấy hần.

Tiểu Sơn sững sờ: “Tỷ tỷ?”

“Đệ... Đến chỗ ta chỉ vì chuyện này?”

Tiểu Sơn mỉm môi. Chuyện như vậy hần vốn chỉ cần tùy tiện phái người tới đây nghe ngóng là được. Nhưng mà, nhiều ngày không gặp như vậy, trong lòng hần rất nhớ nàng. Nhưng lại sợ nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của nàng, cho nên do dự hồi lâu, liền định chỉ đi qua nhìn nàng một cái, nói một câu với nàng, vậy là được rồi.

Hiện giờ, mục đích của hần đã đạt thành, nhìn thấy Quý Du Nhiên không có vẻ lạnh lùng giống như ngày đó, trong lòng hần đã dễ chịu hơn khá nhiều, tự nhiên cũng định nắm chặt thời gian rời đi. Bây giờ bị Quý Du Nhiên túm được, còn hỏi lời này ra, hần giống như con khi nhỏ bị nắm chặt cái đuôi, tay chân luống cuống rồi.

Phụt!

Thấy hần như vậy, Quý Du Nhiên buồn cười, “Đúng là càng ngày càng không giống rồi.”

Tiểu Sơn không hiểu, “Tỷ tỷ đang nói gì vậy?”

“Ta nói, dáng dấp của đệ và ca ca ta càng ngày càng không giống rồi.” Cười nhạt, Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói ra, “Lần trước chuyện ở biệt uyển ngoại ô, là ta không đúng. Lúc ấy ta mới nhìn thấy ca ca ta, bị hần làm cho đầy bụng tức, cũng không có chỗ nào phát tiết. Vừa lúc đệ đi ra, ta vừa nhìn thấy ngũ quan của đệ giống hệt huynh ấy, lúc này liền lạnh mặt, thiếu chút nữa còn phát tiết lửa giận lên đầu đệ, may nhờ thất Hoàng đệ thông minh, một phát kéo đệ ra.”

Lúc này tiểu Sơn mới ngẩng đầu lên, trên mặt viết đầy kinh ngạc: “Là bởi vì chuyện này?”

Quý Du Nhiên ngưng ngừng gật đầu: “Xin lỗi, đệ đệ, tính tình tỷ tỷ không tốt, hiện giờ nhận sai với đệ, đệ cũng đừng tức giận tỷ tỷ có được không?”

“Đệ không tức giận!” Tiểu Sơn vội vàng lắc đầu giống như cái trống bỏi, “Lúc ấy đệ thấy sắc mặt tỷ tỷ không được tốt, còn tưởng rằng... Tưởng rằng tỷ tỷ không thích đệ nữa!”

Cho nên hần lo lắng đề phòng, chỉ sợ nàng một khi mất hứng sẽ đuổi hần từ Vương phủ ra ngoài, để cho hần lưu lạc tới tình trạng giống như ban đầu.

Mặc dù biết nàng chắc sẽ không như vậy, nhưng trong lòng hấn chính là sợ. Hơn nữa, cuộc sống an nhàn sung sướng trong Dật Vương phủ mấy ngày qua đã khiến cho tay chân hấn không được chăm chỉ rồi, nếu như từ đám mây rơi xuống đáy vực, hấn cảm giác mình chỉ sợ sẽ rất khó thích ứng được cuộc sống khổ cực bên ngoài.

Nghe vậy, Quý Du Nhiên cũng rất sửng sốt. Nhìn hai quầng thâm dưới hai mắt hấn, chắc hấn đứa nhỏ này mấy ngày qua cũng không ngủ ngon giấc rồi? Ấy này lại một lần nữa sinh ra nỗi áy náy, nàng vội vàng lắc đầu: “Làm sao lại có chuyện đó? Ta nói sớm thu đệ về làm đệ đệ rồi! Nếu đã là đệ đệ của ta, vậy dĩ nhiên cả đời đều phải làm đệ đệ của ta rồi.”

“Ừm.” Có câu nói này của nàng, tiểu Sơn yên tâm, trên khuôn mặt xinh đẹp lại hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Mặc dù rất cận, nhưng nụ cười này và ngũ quan xinh xắn của hấn hỗ trợ cho nhau, kết hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, càng khiến cho trên người hấn nhiều thêm vài phần mùi vị ôn tồn nho nhã. Quý Du Nhiên không nhìn được trong lòng khẽ động, cảm giác này, lại tương tự ca ca của nàng đến mấy phần rồi.

Ca ca...

Nghĩ đến người bị nàng đánh một cái tát, nàng hơi mím môi, trong lòng lại bắt đầu rối loạn.

--- -----Ta là đường ranh giới Thái tử phi bị đánh-----

Ngày hôm sau, ăn xong điểm tâm, Quý Du Nhiên và Phượng Dục Minh chỉnh trang một chút, rồi ngồi xe ngựa vào Hoàng cung.

Hôm nay chỉ là một buổi yến tiệc nhỏ. Nhưng mà, nói là yến tiệc nhỏ, thật ra cũng không nhỏ. Ngày hôm qua nghe Lý ma ma nói, trong lòng Quý Du Nhiên đã hiểu được: Đây là Hoàng hậu nương nương muốn lót đường cho Bình Cố! Trận này chính là tới trước thăm dò hư thật, dù sao ngày hôm trước mặt dù bày ra mấy bữa tiệc nào nhiệt, nhưng đều có vấn đề bá quan cùng châu mừng, bọn họ cũng chẳng có bao nhiêu cơ hội hiểu rõ lẫn nhau.

Chờ vào trong cung, quả nhiên đã thấy Thái tử phi, Hoàng hậu nương nương, Bình Cố Công chúa cùng với một đám mệnh phụ thân cận với Hoàng hậu đều đã chờ ở đó, Ninh Vương phi nâng cao bụng bự lại cũng tới. Chắc do sắp lâm bồn rồi, bụng của nàng ta to tới mức dọa người, người lại vẫn nhỏ yếu mong manh giống như không chịu nổi gió, nhất là trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay dường như chỉ còn dư lại hai tròng mắt mềm mại đáng yêu, khiến cho người ta nhìn thấy không khỏi thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 128: Chương 5.2: Cái gọi là sự thật

Nhìn thấy Quý Du Nhiên, nàng ta nhẹ nhàng cười một tiếng: “Mẫu hậu cũng kêu ta tới gặp Thu Lam trưởng Công chúa, giúp Bình Cố thám thính một chút xem tấu tử tương lai của muội ấy có tính tình như thế nào.”

Không thể nào cả. Nói dễ nghe là một người lớn mật dám yêu dám hận, nói thẳng thắn là một người không biết suy nghĩ, miệng không quản được lòng, hơn nữa thích mạnh mẽ lao tới.

Trong lòng âm thầm oán, Quý Du Nhiên cúi đầu cười khê: “Thì ra là như vậy. Xem ra, chuyện nghị hòa bàn luận cũng không sai biệt rồi, hiện giờ chờ bàn luận nghị hòa chi tiết thôi?”

Hoàng hậu nương nương gật đầu một cái. Nhìn thấy Phượng Dục Minh vẫn đi theo bên cạnh nàng, lão nhân gia bà ta đã không nói gì, trực tiếp coi như không nhìn thấy.

“Chỉ có điều, tỷ tỷ chắc có chỗ hiểu rõ Thu Lam trưởng Công chúa đi? Theo bốn cung được biết, dường như Thu Lam trưởng Công chúa đã đi qua Dật Vương phủ ít nhất hai lần rồi. Không biết bây giờ tỷ tỷ có gì muốn chỉ điểm cho Bình Cố không?” Đợi các nàng vừa nói xong, Thái tử phi đột nhiên mất môi cười, khe khẽ nói như thế.

Cho dù có, nàng cũng sẽ không nói! Cứ để cho Bình Cố và nữ nhân kia đấu cả đời đi!

Chỉ có điều, thấy ánh mắt mọi người ở đây đều ngay lập tức rơi vào trên người nàng, giống như tha thiết mong chờ nàng mở miệng vậy, cho dù Bình Cố bị giam cầm hồi lâu thế mà lại cũng trên mặt mang theo vẻ ủng hộ, muốn nói lại thôi nhìn nàng, trong lòng Quý Du Nhiên liền hiểu — có người đã sớm lưu truyền trong công chúng chuyện nàng và Thu Lam trưởng Công chúa tiếp xúc rồi. Nữ nhân này ngược lại có một lần thông minh, thế nhưng không trực tiếp xé rách thân phận của Vân Phi Thành, mà tạo cho người khác ảo giác nàng không ở yên trong nhà, ngược lại đi thông đồng với người nước khác. d1en d4nl 3q21y d0n

Liền thân nhiên nhìn về phía mọi người, “Thật ra thì cũng không có gì. Thu Lam trưởng Công chúa thông minh lương thiện, nhanh nhẹn nhanh miệng, là một người dễ sống chung.”

“Thật sao? Thu Lam, nghe một chút xem, Dật Vương phi đánh giá muội rất cao! Xem ra nàng ấy rất ưa thích muội mới đúng.”

Vừa dứt lời, đã nghe thấy giọng vang dội của một nam nhân truyền đến từ ngoài cửa.

Quay đầu nhìn lại, đã thấy Sở Túc Lương Thái tử đương nhiệm của nước Phong Lịch và đương kim Thái tử cùng nhau xuất hiện.

Môi hắn khẽ cười, cười như không cười, trong đôi mắt hẹp dài xếch lên lóe ra chút ánh sáng, đuôi mắt khẽ vênh lên, tạo cho người ta có ảo giác hắn đang cười. Một tay cầm cây quạt mở ra, thỉnh thoảng quạt một cái, thoạt nhìn rất phong lưu phóng khoáng. Chỉ có điều, dấu vết phong lưu hơi quá nặng, nhất là ánh mắt rực rỡ quá mức chảy xuôi trong mắt hắn, khiến trong lòng Quý Du Nhiên rất không thích.

Khi hắn chuẩn xác bắt được vị trí của nàng thì Quý Du Nhiên sớm quay đầu sáng chỗ khác.

Sở Túc Lương thấy thế, cũng nhẹ nhàng cười một tiếng, liền chuyển ánh mắt sang Bình Cố bên cạnh Hoàng hậu.

Bình Cố lập tức cúi mặt xuống thật thấp, hai bên gò má đỏ bừng.

Chỉ có điều, nhìn cái nhìn của hắn khi nhìn Quý Du Nhiên giống như trong lúc vô tình lướt qua, hai nam nhân trẻ tuổi tại chỗ cũng phát hiện có gì không đúng.

Phượng Dục Minh tất nhiên cảm hận trọn mắt lườm lại hắn, còn Thái tử thì hơi mím môi, lại tiếp tục dánh vẽ vân đạm phong khinh * nói: “Thái tử nước Phong Lịch, mời qua bên này.”

(*) vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, không màng đến điều gì

Do Hoàng hậu nương nương dẫn đầu, các nữ tử trong phòng rồi rít đứng dậy hành lễ.

Sau khi Sở Túc Lương hoàn lễ, liền chấp tay nói với Hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương thiên triều Đại Lương, hôm nay cô tự tiện dẫn theo bạn tốt của cô, cũng chính là Tể tướng nước Phong Lịch ta Phi Thành huynh tới đây làm bạn, chắc hẳn ngài cũng không để ý tiếp đãi thêm một người chứ?”

“Dĩ nhiên không ngại, Vân Tướng tuổi trẻ tài cao, chính là thầy tốt bạn hiền khó có được, để cho Thái tử chúng ta trò chuyện nhiều với hắn, cũng có nhiều lợi ích cho Thái tử chúng ta.” Hoàng hậu nương nương vội nói.

Chỉ có điều, nghe nói như thế, sắc mặt của Thái tử và Thái tử phi cũng quá không đẹp mắt.

Nhưng mà, cho dù trong lòng không muốn, bọn họ cũng không biểu hiện ra.

Liếc nhìn mọi người gần như đã đến đông đủ, Hoàng hậu nương nương liền dẫn mọi người cùng nhau vào sảnh ngắm sen trong Ngự hoa viên.

Mặc dù đã là đầu xuân rồi, nhưng thời tiết phương bắc vẫn còn hơi lạnh như cũ, thêm với hôm nay gió hơi lớn, cho nên sân khấu bố trí trong sảnh.

May mà có một hôm nay trừ Bình Cố và Thu Lam trưởng Công chúa ra, những phụ nhân khác đều đã thành hôn, cho nên gần đám nam nhân Sở Túc Lương một chút vẫn còn nói được.

Chỉ có điều, vẫn là nam nữ chia bàn, Hoàng hậu nương nương ngồi chủ bàn, ở bên tay trái bà là Thái tử phi, còn bên phải là Bình Cố, ngồi bên cạnh Thái tử phi là Thu Lam trưởng Công chúa, ngồi bên cạnh Bình Cố bên kia là Ninh Vương phi bụng to và Quý Du Nhiên.

Sở Túc Lương dĩ nhiên ngồi cùng với Thái tử còn có Vân Phi Thành ở bàn bên cạnh.

Cũng may nhờ hôm nay bố trí như vậy, Phượng Dục Minh mới rất không tình nguyện rời khỏi bên cạnh Quý Du Nhiên, đi ngồi dưới chỗ Thái tử.

Bữa tiệc này thật ra rất nhàm chán, cũng chỉ xem cuộc vui tán gẫu, một đám nữ nhân già bộ nói chuyện với Thu Lam trưởng Công chúa, ý vị đưa đẩy chỗ tốt của Bình Cố.

Nhưng mà, mọi người đều biết tính khí của Bình Cố, cho nên nói đi nói lại, cũng chỉ khen nàng ta thẳng thắn đáng yêu, hùng hùng hổ hổ, có người khoác lác ô sỉ nói tính khí nàng ta và Thu Lam trưởng Công chúa ngược lại tương đối giống, chắc hẳn về sau nhất định có thể sống tốt.

Nghe nói như thế, Quý Du Nhiên thiếu chút nữa phì cười.

Mà bên bàn Thái tử kia thì mùi thuốc súng nhiều hơn.

Khoan hãy nói, một bàn mấy người như thế, lại vẫn bốn bề báo hiệu dấu hiệu bất ổn, gần như không có hai người có thể trò chuyện với nhau.

Ví dụ xem, Phượng Dục Minh và Thái tử miễn cưỡng có thể coi như hòa bình sống chung, nhưng hai người đều có lòng ngăn cách nhau; đối với Vân Phi Thành đi, kể từ sau khi biết hắn là ca ca của Quý Du Nhiên, nghĩ tới mình đã từng động thủ một lần với hắn, trong lòng Phượng Dục Minh cũng ngượng ngùng, chỉ có thể cười ngây ngô không dám nói lời nào; còn với Sở Túc Lương, Phượng Dục Minh cực kỳ khó chịu! Mặc dù nói không biết tại sao, hắn chỉ cảm thấy ánh mắt nam nhân này thỉnh thoảng quan sát Quý Du Nhiên khiến cho trong lòng hắn rất không thoải mái!

Vân Phi Thành dĩ nhiên cũng chỉ ngoài mặt cung kính với Phượng Dục Minh mà thôi. Còn đối với Thái tử, hắn ngay từ đầu trừ hân huyền theo lệ thường

ra, thì một câu cũng không bằng lòng nhiều lời với hắn; ngược lại Thái tử nhiều lần muốn nói vài lời với hắn, nhưng đều bị hắn trực tiếp không đếm xỉa đến rồi.

Còn Thái tử, hắn luôn không cùng chung đề tài với Phụng Dục Minh; khoảnh khắc khi nhìn thấy Vân Phi Thành, hắn cũng nhận ra thân phận thật sự của Vân Phi Thành, trong lòng thậm chí hơi chột dạ, cũng không dám chủ động xuất hiện bên cạnh hắn; đối với Sở Túc Lương, cảm giác nam nhân này mang đến cho hắn cũng rất quý giá. Dù sao, trải qua thời gian dài giao thiệp như vậy với nhau, trực giác của hắn cho thấy nam nhân này không đơn giản, hắn cần phải cẩn thận đề phòng.

Cho nên, đến cuối cùng, tiếng nói có thể có trọng lượng cũng chỉ có một đôi bạn tốt Vân Phi Thành và Sở Túc Lương. Thái tử và Phụng Dục Minh đều yên lặng dùng bữa uống rượu ở đó. Thành thạo, trên bàn còn có hai cá nhân ma sát ra chút tia lửa.

Bên bàn nữ nhân, Thu Lam trưởng Công chúa rõ ràng cũng rất không bình tĩnh. Từ ánh mắt ban đầu nàng nhìn Bình Cố cũng có thể hiểu thật ra nàng rất không hài lòng về Bình Cố, nhưng kết thân chính trị, tất cả đều theo điều kiện quan trọng đầu tiên của chính trị, cho nên nàng cũng không nói thêm gì. Chỉ có điều sau một lúc chịu nhìn Hoàng hậu và những quý phụ nhân kia lưu riu lít rít, nàng rốt cuộc đứng dậy: “Thân thể bốn cung hơi không thoải mái, không biết Thái tử phi có thể ra ngoài đi dạo với bốn cung không?”

“Được!” Thái tử phi vội vàng cười nói, liền đứng dậy, hai nữ nhân cùng đi ra ngoài rồi.

Nữ nhân này, nàng ta đang có ý đồ gì?

Mất thấy hai người một trước một sau đi ra ngoài, chân mày Quý Du Nhiên giật giật, trong lòng hiện lên dấu chấm hỏi to đùng.

Dù sao, nàng cũng không tin Thu Lam trưởng Công chúa bằng lòng giao hảo với Thái tử phi.

Nếu Thu Lam trưởng Công chúa đã đi rồi, đề tài nói chuyện của mọi người lập tức chuyển đổi, lại bắt đầu ca tụng Thu Lam trưởng Công chúa sắc nước hương trời như thế nào, phong thái không tầm thường, Hoàng hậu nương nương cũng gật đầu theo.

Bình Cố lúc này mới thoáng ngẩng đầu lên nhìn chung quanh một chút, chỉ có điều trên gương mặt vẫn đỏ đến lợi hại.

“Nhị đệ muội.” Lặng lẽ, Ninh Vương phi kéo tay áo Quý Du Nhiên.

Nàng ta đã bao lâu không lặng lẽ nói với nàng rồi? Quý Du Nhiên ngẩn ra, mắt không tự chủ liếc về phía bụng của nàng ta.

Ninh Vương phi liền cười một tiếng dịu dàng, đôi tay cũng khẽ xoa cái bụng tròn vo của mình: “Còn không tới một tháng hài tử sẽ ra đời rồi. Thái y nói hắn phát triển rất tốt, rất khỏe mạnh, ta nhất định có thể thuận lợi sinh hạ hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Chương 5.3: Cái gọi là sự thật

Chỉ có điều, nhìn bụng nàng ta lớn như vậy, người lại gầy nhỏ như thế, chỉ sợ đến lúc đó sinh con sẽ ăn không ít đau khổ. Quý Du Nhiên suy nghĩ trong lòng, cũng cười nhạt: “Vậy thì tốt. Chờ đến khi hài tử sinh xong, vậy đại Hoàng huynh cũng tốt lên rồi?”

“Ta cũng hy vọng như vậy!” Trong mắt Ninh Vương phi lóe lên ánh sáng chờ mong, liền lặng lẽ liếc mắt về phía bên cạnh Thái tử bên kia, dè dặt giọng nói, “Vị Vân Tướng nước Phong Lịch bên kia, hắn là người tám năm trước kia sao?”

Quý Du Nhiên khựng lại, nhìn ánh sáng sùng bái lan tràn trong đáy mắt nàng ta, vẫn gật đầu một cái.

Ninh Vương phi cả cười: “Thì ra là như vậy. Ta đã nói ta cảm thấy nhìn hắn hết sức quen mắt rồi, mặc dù hơn mười năm trước chỉ liếc mắt nhìn qua, nhưng khí phách như thế, cũng chỉ có một mình hắn có.”

Nghe ý tứ trong lời nói nàng ta...

Quý Du Nhiên hơi mím môi.

Ninh Vương phi liền cười nói: “Đã từng là tài tử hạng nhất đế đô, ta đương nhiên từng động lòng với hắn. Hôm nay gặp lại, trong lòng hơi nhảy loạn thành thịch cũng là điều đương nhiên, sẽ không phải vì vậy mà trách ta thủy tính dương hoa * chứ?”

(*) Thủy tính dương hoa: dễ dàng thay đổi như dòng nước, là lướt nhẹ nhàng như hoa dương | chỉ nữ giới tác phong tùy tiện hay tình cảm không chuyên nhất

“Dĩ nhiên sẽ không.” Quý Du Nhiên lắc đầu. Chỉ có điều, nàng cảm thấy biểu hiện của nàng ta quá rõ ràng một chút mà thôi.

Xem đi!

Nhìn thấy phản ứng của nàng, Ninh Vương phi cười đến càng vui vẻ hơn rồi, “Ta biết ngay, nhị đệ muội người và hần, hai người đều là người khoan hậu độ lượng. Nhớ ngày đó, ta biết ngay thành tựu của hần nhất định phi phạm, phong hầu bá tước với hần mà nói chỉ là hạ bút thành văn. Thật sự không nghĩ đến, hần tuổi còn trẻ lại làm nên chức Tể tướng, hơn nữa còn là nước láng giềng!”

Quý Du Nhiên từ chối cho ý kiến với lời của nàng ta, chỉ lạnh nhạt nhìn nàng ta mặt mày hớn hờ giọng bày tỏ yêu say đắm thời kỳ thiếu nữ của nàng ta, trong lòng có cảm giác kỳ quái đang dần dần dâng lên.

Đang định phân biệt xem đó là cái gì, đột nhiên có một cung nữ chạy vội vào: “Hoàng hậu nương nương, không xong! Thái tử phi và Thu Lam trưởng Công chúa đang đánh nhau!”

Trời!

Lời vừa nói ra, liền khiến khách nhân đang ngồi kín trong phòng đều hoảng hốt thất sắc, Hoàng hậu nương nương càng thêm đứng lên nói: “Hai đứa đâu? Kéo ra chưa?”

“Nô tỳ định kéo ra, nhưng...” Cả hai đều là lá ngọc cành vàng, hơn nữa còn quần áo như vậy, bọn họ nào dám nặng tay để các nàng tách ra? Nếu khiến cho bọn họ xảy ra điều gì, vậy làm thế nào cho phải?

Hoàng hậu nương nương siết chặt quả đấm: “Mau dẫn bọn cung đi xem một chút. Những người khác ở lại đây.”

“Cô cũng phải đi cùng ! Dù sao cũng là muội muội của cô, tính khí con bé dữ dội, ở đây chỉ có cô và Phi Thành có thể quản nó.” Sở Túc Lương cũng vội vàng đứng lên, còn thuận tay kéo Vân Phi Thành lên.

Thấy hai người bọn họ đứng dậy, Thái tử cũng vội vàng đứng lên: “Cô cũng phải đi xem một chút.”

Thấy người bên cạnh đều đứng lên, Phụng Dục Minh không chịu yếu thế, cũng vội vàng bò dậy: “Ta cũng phải đi!” Còn bình bịch chạy tới kéo Quý Du Nhiên lên, “Ái phi, cùng nhau đi!”

Ặc...

Quý Du Nhiên nhìn một vòng chung quanh, liền nói với Ninh Vương phi: “Đại Hoàng tẩu, tẩu có muốn đi xem một chút không?”

“Thái y nói, ta đi nhiều một chút, có trợ giúp cho sinh con.” Ninh Vương phi cười khê nói, rồi đỡ tay nàng đứng lên.

Cái môn Bình Cổ ngọc nguyệt trên ghế mây cái, vốn định nói mình cũng đi theo. Nhưng suy nghĩ một chút, nàng vẫn đành hoàng ngồi xuống. Các quý phụ khác mặc dù hiếu kỳ, nhưng Hoàng hậu có lệnh, cũng đều chỉ đành phải ngồi xuống tại chỗ lo lắng đuổi cổ về phía sự kiện phát sinh.

Bởi vì có Ninh Vương phi, Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh đi không tính là nhanh. Chỉ có điều, chờ đến khi bọn họ chạy đến, liền vừa lúc đụng phải trọng tâm chính —

Thu Lam trưởng Công chúa và Thái tử phi vẫn quần một chỗ với nhau, hai nữ nhân vốn cao cao tại thượng hiện giờ giống như nữ nhân chanh chua đánh đá trên đường phố gặt gao túm lấy đối phương, trong miệng vừa kêu vừa mắng lẫn qua lẫn lại trên mặt đất. Lời ra khỏi miệng này... Quả thật không nghe nổi.

Mặt của Hoàng hậu cũng đen thui rồi, vội vàng phân phó: “Kéo Thái tử phi ra!”

Cung nữ canh giữ bên cạnh không dám động, vẫn là mấy ma ma bên cạnh Hoàng hậu đánh bạo chạy tới, nói hơn thiệt dè hai nữ nhân xuống, sau đó mạnh mẽ đẩy tay Thái tử phi kéo ra ngoài.

Chỉ có điều, vào giờ phút này, nên xảy ra tất cả đều đã xảy ra. Thu Lam trưởng Công chúa cũng may, mặc dù trải qua lần quần lấy nhau này, quần áo của nàng đều đã rối loạn, nhưng kiểu tóc lại như kỳ tích không tổn hại bao nhiêu. Thái tử phi thì thật thảm, quần áo đẹp đẽ bị xé rách không nói, chẳng biết vấy bị cời xuống từ lúc nào rồi, búi tóc chải tỉ mỉ cũng tán loạn, chàm cài phía trên đều rơi khắp nơi, còn sót lại hai cây cũng nghiêng ngả, xem ra chặt vật không chịu nổi.

Thấy thế, Hoàng hậu tự nhiên giận đến lời nói cũng không hoàn chỉnh, “Cần rồi! Ban ngày ban mặt gây gỗ trong Ngự hoa viên, còn thể thống gì?”

Thái tử phi vội vàng phịch một tiếng quỳ xuống: “Mẫu hậu, ngài nghe nhi thần giải thích, chuyện này không phải do nhi thần khơi lên!”

“Không sai, chuyện này do bọn cung khơi lên.” Thu Lam trưởng Công chúa lập tức nói tiếp, nhàn nhạt quét mắt nhìn Thái tử phi, vẫn còn vênh váo tự đắc như vậy, “Nói đến kỳ quái, Hoàng hậu nương nương thiên triều Đại Lương, bọn cung cũng chỉ xác minh một chút tin đồn bát quái mà bọn cung nghe thấy mà thôi, nàng ta cần gì phải giống như con mèo bị giẫm đuôi, lúc này liền giờ móng vuốt ra muốn chặt bọn cung thành trăm mảnh?”

Bát quái gì, trong lòng Hoàng hậu cũng đại khái đoán được. Vốn định bỏ qua chuyện này, nhưng Sở Túc Lương kẻ chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn vượt lên trước lên tiếng, “Bát quái gì?”

“Bát quái về tỷ muội đổi thân!” Thu Lam trưởng Công chúa vội vàng nói, “Bổn cung nghe nói, Hoàng hậu nương nương vốn định trưởng nữ Quý Tướng cho Thái tử quý quốc, cũng chính là Dật Vương phi bây giờ. Nhưng vì sao ứng cử cho Thái tử phi lại đổi thành muội muội nàng ấy? Các người còn gà vốn là Thái tử phi cho một... Hoàng tử thân phận không hiển hách, đây là có gì?”

Sắc mặt Hoàng hậu liền thay đổi, “Thu Lam trưởng Công chúa, người đừng nghe lời đồn đại trên phố phường che mắt, bổn cung cũng bởi vì —”

“Ngài cũng đừng nói tính tình Dật Vương phi không tốt, xuất thân không tốt tới lấy lệ cho bổn cung. Tuy rằng bổn cung không tiếp xúc nhiều lắm với Dật Vương phi, nhưng cũng là cô nương hiểu lý lẽ giảng đạo nghĩa, về phần xuất thân...” Thu Lam trưởng Công chúa cười lạnh, “Nàng ấy là trưởng nữ, khẳng định thân phận tôn quý hơn nữ nhi do bình thường phù chính sinh hạ nhiều lắm chứ?”

Nghe được nàng ta cường điệu hai chữ “Bình thường”, Thái tử phi ngồi đầu kêu to: “Người nói láo! Mẫu thân ta là chính thê, ta cũng là dòng chính nữ!”

“Ôi! Bổn cung biết, người không chỉ là dòng chính nữ, còn là dòng chính nữ được phụ nữ rất sùng ái. Chỉ có điều, các người không nên cùng nhau đến giày xéo hài tử người ta không có thân mẫu, cũng không đến mức đoạt hết tất cả các thứ của người ta, còn bỏ đá xuống giếng đá nàng ấy một cước! Một cho các người còn tự khoe gia thế là thế gia đại gia tộc trong sạch giúp mọi người làm điều tốt!”

Lời vừa nói ra, Hoàng hậu nương nương có chút đứng ngồi không yên. Thái tử cũng mặt cực kỳ âm trầm nhìn chằm chằm vào Thu Lam trưởng Công chúa mặt còn cười chói lọi.

Thái tử phi lại ngẩng đầu lên, trong cặp mắt phát ra ý hận mãnh liệt: “Ta biết rồi! Người không phải thích tên con hoang đó sao? Yêu ai yêu cả đường đi, vì để tốt cho muội muội của con hoang đó, người định ra mặt vì nàng ta, nên bắt chấp tất cả đối địch với ta. Ta nói cho người biết, cho dù sự thật là như thế thì như thế nào? Ta cũng là dòng chính nữ của Quý gia, thân phận ngoại tổ của ta còn cao hơn thân phận giết heo của ngoại tổ của nàng ta nhiều! Kẻ ngu mới chọn nàng mà không chọn ta! Phụ thân ta chẳng qua muốn vượt hơn hẳn mọi người mới cưới nương nàng ta kẻ không biết điều kia, hiện giờ nương nàng ta đã chết, nương ta còn khổ khổ sở sở nuôi nàng ta khôn lớn, bỏ trí gả nàng ta vào trong Hoàng thất, hiện giờ nàng ta cao cao tại thượng, cả đời cầm ngọc thực còn chưa đủ sao? Chúng ta đối xử với nàng ta đủ tốt rồi! Nếu phải dựa vào nương nàng ta người không có tiền đồ kia, nàng ta còn có thể có cuộc sống vinh hoa phú quý như bây giờ còn không chắc đâu!”

“Thái tử phi, người im miệng!”

Nghe thấy lời ấy, Hoàng hậu và Thái tử đồng loạt tối sầm mặt, hai người trầm miệng một lời quát lên.

Thu Lam trưởng Công chúa cười ha ha ba tiếng: “Thì ra là như vậy! Quý Tướng gia đại danh鼎鼎 thiên triều Đại Lương, thì ra dựa vào nữ nhân mà phát tài? Dựa vào một nữ nhân đầu tiên thoát khỏi cảnh khó khăn, rồi một cước đá văng bà ấy, lại dựa vào nữ nhân thứ hai có quyền có thế. Bây giờ bổn cung mới biết, thì ra nam nhân có thể làm như vậy!”

“Thì ra là như vậy! Xem ra, Thái tử quý quốc cũng hy vọng dựa vào người tiếp tục thịnh vượng! Chỉ có điều... Địa vị bây giờ của hắn cũng đủ hiển hách rồi? Lại hướng đi lên, vậy thì nên...” Sở Túc Lương phe phẩy cây quạt lạnh nhạt hòa bẽ.

Thì ra là vậy, phụ thân đại nhân của nàng chính là nói như vậy với người khác về mẫu thân của nàng?

Nghe những lời này, trong lòng Quý Du Nhiên đột nhiên lạnh lẽo, một điểm dụ dằng cuối cùng với Quý Thúc cũng đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Chương 6.1: Thêm mắm dặm muối

Trên tay đột nhiên ấm áp, giống như được một bàn tay ấm áp cầm vào trong lòng bàn tay. Nhưng mà — tay này không giống của Phụng Dục Minh.

Quý Du Nhiên nhạy bén phát hiện không đúng, lập tức định rút tay về, lại phát hiện đối phương nắm rất chặt, nàng không rút nổi. Liền quay đầu nhìn lại, vì vậy, nàng đối mặt với trông mắt mang ý cười của Vân Phi Thành.

Trong lòng lập tức mềm nhũn, nàng giằng co hai cái, rồi không có hành động nào nữa.

Sở Túc Lương ở bên cạnh phát hiện, lấy quạt che miệng cười he he, hai trông mắt quá đáng bắn qua cần quét trên người Quý Du Nhiên, Quý Du Nhiên mím môi, không vui trừng mắt nhìn hắn một cái. Không ngờ bị nàng trừng, Sở Túc Lương lập tức giống như nhìn thấy ánh sáng xé tan màn đêm, cười rực rỡ đến chói mắt.

Nam nhân này...

Nhươn này, Quý Du Nhiên vội vàng quay đầu lại, quyết định không giao thiệp với hắn mới thỏa đáng.

Phía trước, bị Thái tử và Hoàng hậu cùng quát lớn, Thái tử phi sững sờ, lập tức cũng phát hiện không đúng, trông mắt nhìn về phía Thu Lam trưởng Công

chúa kêu to: “Người kích ta!”

Thu Lam trưởng Công chúa cười lạnh: “Bỏn cung nói tất cả đều là sự thật. Về phần Thái tử phi Đại Lương người... Nói tất cả đều là lời nói thật chứ?”

Sắc mặt Thái tử phi trắng xanh rồi trắng bệch, y hệt như cầu cứu nhìn về phía Thái tử. Thái tử nghiêng đầu sang bên cạnh, sắc mặt Hoàng hậu không thật đẹp mắt quát lên, “Người đâu, thần chí Thái tử phi không rõ ràng, không nhận thức, nhanh đưa nàng ta về Đông cung, mời Thái y tới chẩn mạch!”

Hai cung nữ vội vàng đi lên kéo người đi. Thái tử phi cũng tự biết mình mắc lỗi lớn, liền giãy giụa một cái rồi không dám nữa, cúi đầu mặc cho người kéo đi.

Thu Lam trưởng Công chúa thấy thế, không nhìn được nhủ đôi mày thanh tú lại: “Bỏn cung và nàng ta còn nhiều lời lắm chưa nói xong đâu!”

“Thu Lam trưởng Công chúa, Thái tử phi nàng ta nói xằng nói bậy, ngài cần gì phải chấp nhặt với nàng ta?” Giọng Hoàng hậu nói mơ hồ.

“Hả?” Thu Lam trưởng Công chúa chớp mắt mấy cái, “Nhưng bỏn cung vẫn thấy biểu hiện của nàng ra rất bình thường mà!”

“Chỉ nhìn như bình thường mà thôi.” Thái tử nói tiếp, “Nàng ta đã uống thuốc từ lâu rồi, lần này nếu không phải nhìn biểu hiện gần đây của nàng ta không tệ, vì mặt mũi Hoàng gia nên dẫn nàng ta ra ngoài ngồi một chút, cô còn định giam nàng ta ở Đông cung. Bây giờ nhìn lại, cô phải kêu người tăng thêm liều thuốc cho nàng ta.”

Nói như vậy, có bệnh không phải nên giam người cực kỳ chặt chẽ, e sợ nàng ta chạy ra ngoài làm loạn sao? Hơn nữa còn là trưởng hợp nghiêm túc như vậy.

Mọi người oán thầm trong lòng. Thu Lam trưởng Công chúa nháy nháy đuôi mày, đang định nói gì, Sở Túc Lương lại vui vẻ lên tiếng: “Được rồi Thu Lam, muội bớt hai câu đi! Thái tử phi thiên triều Đại Lương người ta cũng bị người ta làm cho thần chí không rõ, muội còn một mực đòi không tha, không khỏi mất phong phạm Hoàng tộc của nước Phong Lịch chúng ta.”

Thu Lam trưởng Công chúa hơi mím môi, liền cúi đầu làm bộ hành lễ nhận sai với Hoàng hậu và Thái tử.

Việc đã đến nước này, nhận sai thì có ích lợi gì?

Hoàng hậu cười đến giống như ăn hoàng liên: “Thôi, hôm nay là đầu óc Thái tử phi sai lầm, nói xằng nói bậy một trận, đừng phải Thu Lam trưởng Công chúa, kính xin Thu Lam trưởng Công chúa không cần để trong lòng, mọi người cũng coi như chưa từng xảy ra đi! Về sau bỏn cung sẽ cho người canh chừng kỹ nàng ta.”

“Thật sao? Chỉ hy vọng như thế đi!” Thu Lam trưởng Công chúa cười nói.

Chuyện này coi như không giải quyết được gì.

Chỉ có điều, trong Hoàng cung bị Hoàng hậu và Thái tử hết lòng dốc sức áp chế xuống.

Nhưng bắt đầu từ ngày hôm sau, trong đế đô đầu đường cuối ngõ bắt đầu truyền lưu một chuyện xưa về kẻ bạc tình: Truyền thuyết là Tể tướng tiền triều Quý Bá năm đó gia cảnh nghèo khó, không xu dính túi, vì gom góp lộ phí đi thi, am tâm tình nguyện cưới nữ nhi một thợ mổ heo ở Bình Châu. Nhưng mà, mượn tài lực của nhạc phụ thi đậu Bảng nhãn, sau khi làm quan, Quý Bá lại cho rằng thân phận của nhạc phụ kéo cấp bậc của mình xuống, cũng không nhìn trúng thê tử xuất thân nhà nghèo của ông ta nữa, nhiều năm không vào phòng của thê tử.

Sau đó ông ta vào kinh nhậm chức, liền liếc mắt đưa tình với nữ nhi của Trương Thái bảo, rất nhanh đã thân nhau.

Cùng lúc đó, ông ta vẫn duy trì giữ mình trong sạch trước mặt người trong thiên hạ, hình tượng trân trọng tao kang *.

(*) tao kang: Nghĩa gốc chỉ cảm bã, nghĩa bóng chỉ người vợ đã cùng chịu cảnh nghèo hèn với mình không thể bỏ được.

Vì đề lộ là thê tử đang chạy vay khắp nơi cho ông ta ở đế đô, ông ta để thê tử mang thai ở nhà nghỉ ngơi, nhưng không nghĩ tới, khi Quý phu nhân mang thai chưa tới năm tháng, ông ta dẫn tiểu thư Trương gia đã có thai hai tháng xuất hiện trước mặt bà.

Quý phu nhân cực kỳ đau lòng, Quý Bá ân hận lúc đầu đã làm sai, Quý phu nhân vốn cùng Trương tiểu thư tình như tỷ muội cũng xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Nhưng mà, việc đã đến nước này, Quý phu nhân không thể không đồng ý cho Quý Bá nạp Trương tiểu thư vào trong phủ, nhưng Trương gia kiên quyết Trương tiểu thư không làm thiếp cho người, cho nên Quý Bá lần nữa quỳ gối hết lời cầu xin Quý phu nhân, cuối cùng Quý phu nhân bất đắc dĩ, đành phải để Trương tiểu thư với thân phận bình thê gả vào trong Quý phủ, tiếp tục tình như tỷ muội với Trương tiểu thư.

Mà Trương tiểu thư này có lực hậu thuẫn, số làm quan của Quý Bá, không tới mười năm đã bò lên vị trí Tể tướng.

Còn Quý phu nhân dần dần nản lòng, mắt thấy Trương tiểu thư trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp hơn mình cuối cùng thay thế vị trí của mình cũng bất lực, cuối cùng còn rơi vào kết quả vì sầu lo mà chết.

Mà một đôi nam nữ bà khổ cực dưỡng dục, cũng bởi vì mất đi mẫu thân ruột mà chịu khổ lắng nhục, những ngày này còn không bằng hài tử nhà bình

dân.

Một chuyện xưa may áo cưới cho người thật đáng buồn có thể khóc, trải qua vô số người sửa đổi diễn dịch, cuối cùng lại được người có lòng sửa thành hí khúc mang lên sân khấu, lại kiếm được không ít nước mắt của các phụ nhân thiếu phụ khuê phòng.

Mà giờ phút này, trong phủ Quý Tước, Tể tướng Quý Thúc đang tức giận đập bàn.

“Liệt tử! Liệt tử!”

Vừa tức giận kêu to, ông ta vừa gạt toàn bộ giấy và bút mực trên bàn xuống đất. Các thư đồng quỳ sấp trên mặt đất, động cũng không dám động.

Tiểu Trương thị nghe kêu chạy tới, nhìn thấy chính là đầy đất bừa bãi, nhất thời chớp mắt một cái, hai hàng nước mắt như chuỗi ngọc bị đứt rơi xuống: “Lão gia, ngài trước xin bớt giận đi! Hiện giờ Dung nhi bị giam ở Đông cung, Thái tử liên tiếp bị Hoàng thượng quở trách, trong triều đình chính là lúc không yên ổn, ngài ngàn vạn lần đừng bị chọc tức đến thần thể, bây giờ trên triều còn chờ ngài đi chủ trì!”

“Ha ha, chủ trì? Ta chủ trì?” Quý Thúc cười đến tròng mắt cũng sắp trợn lồi ra, “Bây giờ ta còn mặt mũi đi ra ngoài gặp người sao? Cái gì Quý Bá, rõ ràng chính là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe! Bây giờ đi ra ngoài, ánh mắt đồng僚 nhìn ta đều giống như nhìn kẻ phụ tình, ta còn có thể diện gì ra ngoài gặp người sao? TA còn không bằng chết đi trong nhà thôi!”

“Đều do Thành nhi!” Trương thị lập tức cắn răng nghiêng lợi mắng to, “Ban đầu ta đối xử với hán có chỗ nào không tốt, ăn mặc, thiếu kém của hán như thế nào? Ta thấy tuổi của hán không nhỏ rồi, còn đặc biệt vì hán định nữ nhi nhà đệ đệ ta. Có phụ thân ta ở đây, hán cưới Cúc chi, sau này tiền đồ nhất định không thể có giới hạn, nhưng hán vẫn một lòng cho rằng ta hại hán, càng thêm lòng nghi ngờ ta làm hại chết mẫu thân hán, ta oan uổng mà! Sau đó hán rời nhà trốn đi, chỉ lưu lại một phong thư, làm hại ta bị người để đô chỉ chỉ chờ chờ hai ba năm. Bây giờ khó khăn lắm hán mới trở lại, cũng không tới nhận thân, còn tới chửi bới danh dự của chúng ta, chuyện này... Đây đâu phải là chuyện mà con người nên làm sao? Quả thật chính là đại bất hiếu!”

“Hai huynh muội bọn chúng đều giống nhau! Hai con bạch nhãn lang!” Quý Thúc thở phì phò kêu lên.

Máng mặt mòi, ông kéo cái ghế ngồi xuống.

“Đúng vậy còn gì? Hai huynh muội này, mỗi một người đều không khiến người ta yên lòng. Cũng không biết đòi trước chúng ta đã làm sai điều gì mới có thể gặp phải hai kẻ nghiệt chướng này.” Trương thị lau khôe mắt, tiếp tục than vãn, “Chỉ có điều đáng thương cho Dung nhi của ta, con bé đang êm đẹp một cô nương gia, vốn gả vào trong Đông cung chính là không sai, bây giờ còn bị người ta chụp mũ như vậy lên đầu, chuyện như vậy khiến sau này con bé đặt chân trong hậu cung như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Chương 6.2: Thêm mắm dặm muối

“Thu Lam trưởng Công chúa cũng bị liệt tử này xúi giục đấy! Đường đường một Công chúa, lại làm ra chuyện bỉ ổi bậc này, quả nhiên là man di phiên bang!” Quý Thúc oán hận nói, đột nhiên đứng lên hất tay áo, “Hiện giờ ta phải đi tìm nó! Để cho nó thu hồi những lời đó!”

“Chính là như vậy! Đáng lẽ đều là người một nhà, cần gì phải tự giết nhau? Mọi người tin tưởng thương yêu nhau không phải rất tốt sao?” Trương thị không ngừng gạt đầu, nhanh đi phân phó người chuẩn bị kiệu.

Không lâu lắm, Quý Thúc đã khí thế hung hăng giết tới phủ Dật Vương.

Quý Du Nhiên đã sớm có chuẩn bị, chính là ung dung chờ ở đó. Nhìn thấy ông ta tới, dịu dàng phúc thân: “Phụ thân đại nhân, đã lâu không gặp, ngài đã lâu không gặp rồi!”

“Tính toán sổ sách một lượt với ngươi luôn!” Quý Thúc trừng mắt liếc nàng, rồi chuyển sang Vân Phi Thành bên cạnh, miệng ngập ngừng mấy cái, cuối cùng gào to lên, “Liệt tử! Ban đầu ra đi không từ giả, bây giờ lại cống hiến vì nước địch, lại còn trợ giúp bọn hán tấn công con dân của chính quốc gia mình, ngươi cũng xứng làm người của thiên triều Đại Lương!”

“Xin lỗi, Quý Tước gia, hiện giờ bốn quan đã là người của nước Phong Lịch rồi.” Vân Phi Thành ngồi tại chỗ, bình tĩnh nhìn ông ta nói.

Quý Thúc hơi khựng lại, “Ngươi nói cái gì?”

Trên khuôn mặt tuần tú thanh nhã của Vân Phi Thành mang theo nụ cười nhàn nhạt, trả lời ông ta từng câu từng chữ: “Ta nói, ngay từ bảy năm trước, ta đã tiến vào nước Phong Lịch, năm năm trước cũng đã là người của nước Phong Lịch. Bây giờ, ngài đi tra hộ tịch nước Phong Lịch liền có thể tra ra được tên ta. Mà ở thiên triều Đại Lương, tên của ta chắc hẳn đã sớm bị gạch đi rồi?”

Quý Thúc ngẩn ra, lập tức lại lạnh mặt xuống: “Cho dù như thế nào, ngươi cũng là nhi tử của Quý Thúc ta! Là người huynh trưởng, ngươi chính là mặc

cho người bắt nạt muội muội của ngươi như vậy?”

“Đúng vậy, là ta sai rồi. Cho nên, hiện giờ ta đã trở về, nhất định phải chặt làm trăm mảnh tất cả những kẻ đã từng bắt nạt muội muội của ta!” Vân Phi Thành lạnh nhạt nói, trong lòng mắt nhu hòa lại hiện lên một tầng u ám.

Quý Thúc lập tức biến sắc và mình nói không cùng một người, liền hét lớn một tiếng: “Ta nói là Thái tử phi muội muội của ngươi! Con bé sắp bị Thu Lam trưởng Công chúa mấy người các ngươi hại chết!”

“Thái tử phi?” Vân Phi Thành cười nhạo một tiếng, “Đó là thứ gì? Ta chỉ có một muội muội, đó chính là Du Nhiên.”

Quý Thúc nhìn hẩn chằm chằm, “Có bản lĩnh ngươi lặp lại một lần nữa!”

“Muội tử của ta chỉ có một, tên của muội ấy là Quý Du Nhiên. Bất kỳ ai khác, quản hẩn họ gì tên gọi là gì, là tiện chủng của ai, đều không có bất kỳ liên quan gì đến ta.” Vân Phi Thành nhẹ nhàng như mây trời giải thích cặn kẽ, suýt chút nữa khiến Quý Thúc giận đến ngất đi.

Vân Phi Thành thấy thế, khoe miệng xinh đẹp khẽ cười: “Còn như bây giờ bên ngoài truyền đoạn hí khúc kẻ phụ lòng, không sai, là ta viết, thuận tiện còn lấy ra để muội muội chau chuốt một chút. Như thế nào? Phụ thân đại nhân, xem trò hề năm đó của ngài bày ra vô cùng nhàn nhã đi?”

“Bây giờ chúng ta còn đang bàn luận, muốn viết chuyện xưa về phu thê các ngươi đối xử với ta như thế nào, các huynh muội không quan tâm ra sao, thậm chí sau khi ca ta rời đi, các ngươi thiết kế đánh tráo hôn sự của ta cho Thái tử phi, viết thêm mấy chuyện xưa truyền ra ngoài.” Quý Du Nhiên cũng thản nhiên nói tiếp.

“Ngươi dám!” Quý Thúc giận đến miệng cũng méo xẹo.

Quý Du Nhiên nghe vậy, cùng Vân Phi Thành giống như cười một tiếng, lại cùng nhìn về phía Quý Thúc. Mặc dù không nói gì, nhưng một đôi mắt cực kỳ tương tự của hai huynh muội đều đang rõ ràng nói cho ông ta biết — bọn họ dám!

Dưới chân Quý Thúc nhất thời mềm nhũn, gần như ngã nhào.

Nhưng mà, đôi nam nữ kia còn vững vàng ngồi trên ghế, không hề có ý tứ đi tới đỡ ông ta.

Trong lòng lập tức nhú chặt. Ông nắm chặt quả đấm, “Liệt tử! Liệt nữ! Quý Thúc ta sao lại sinh ra hai người các ngươi kẻ bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa!”

“Chúng ta cũng vẫn luôn nghĩ, ban đầu mẫu thân chúng ta sao lại coi trọng ngươi đồ nam nhân mặt dày vô sỉ không tim không phổi? Lại còn dùng toàn bộ sản nghiệp của ngoại công tới lót đường cho ngươi?” Vân Phi Thành lạnh lùng phản bác.

Cả người Quý Thúc cũng bắt đầu run run, hiện giờ ngay cả lời nói ra cũng không rõ ràng rồi, “Các ngươi... Các ngươi...”

Chỉ có điều, Quý Du Nhiên cũng không định nghe ông ta lắp bắp, liền lạnh nhạt nói: “Quý Tước gia, lão nhân gia nói xong chưa? Chưa nói xong mau nói, nói xong rồi thì đi nhanh đi, hai huynh muội chúng ta mới tụ họp một chỗ, còn muốn nói vài lời riêng tư!” dfeiddn liequidoon

“Ngươi!” Quý Thúc lập tức chỉ đầu ngón tay về phía nàng.

Quý Du Nhiên dẫu môi: “Xem ra ngươi nói xong rồi!” Liền quay đầu lại kêu to, “Vương gia!”

“Ái phi!” Phụng Dục Minh lập tức bật ra.

“Ném người này ra ngoài cho ta!”

“Được rồi!”

Một bóng dáng hấp tấp bay qua ngay trước mắt, sau một khắc Quý Thúc đã không thấy bóng dáng.

Thấy thế, đuôi chân mày của Vân Phi Thành nhảy lên: “Dạy dỗ không tệ! Nghe lời muội nói như vậy.”

“Đó là đương nhiên!” Quý Du Nhiên cười hả hê.

Thấy nàng như vậy, một chút lo lắng nơi đáy mắt Vân Phi Thành lóe lên mà mất, thoáng qua liền cười đến vân đạm phong khinh, “Hiện giờ, bớt giận sao?” Nói thật, hẩn cũng vừa mới đến đây. Vừa mới ngồi xuống thôi, Quý Thúc đã chạy đến, làm hại hẩn còn chưa nói chuyện với Quý Du Nhiên, trước hết làm một trận với Quý Thúc.

Quý Du Nhiên le lưỡi: “Miễn cưỡng coi như tiêu mất đi!” Vốn đang định già mồm cãi láo một chút, nhưng huynh muội hai người đã khiến phụ thân đại nhân tức thành như vậy, ý nghĩ không mưu mà hợp đã lâu này khiến trong lòng nàng cực kỳ vui mừng, điểm không thoải mái duy nhất còn lại cũng sớm tan thành mây khói.

Vân Phi Thành thoải mái cười một tiếng: “Vậy thì tốt. Ta còn sợ cho đến bây giờ muội vẫn không muốn quan tâm đến ta!” Nói xong, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, “Muội muội, những năm này muội chịu khổ rồi.”

“Không có việc gì, dù sao muối cũng không để cho mẫu nữ kia dễ sống. Hon nữa, tiếp theo khẳng định sẽ để cho bọn họ càng khó sống hơn.” Khỏe miệng Quý Du Nhiên khẽ nhếch lên, hoàn toàn không lộ ra chút đau thương nào.

Vân Phi Thành hơi sững sờ, nhưng cũng không nói gì.

Quý Du Nhiên vội vàng hỏi: “Đúng rồi huynh thì sao? Tám năm này huynh sống như thế nào? Từ thiên triều Đại Lương đến nước Phong Lịch, còn chỉ trong thời gian ngắn leo lên vị trí Tể tướng, huynh nhất định rất vất vả đúng không?”

“Chỉ cần trong lòng có tín niệm, cũng không khổ cực.” Vân Phi Thành cười nói, nhưng vẫn đơn giản kể lại kinh nghiệm tám năm qua của hắn cho nàng.

Mặc dù hắn nói hơi hợt, nhưng từ đôi câu vài lời từ hắn, Quý Du Nhiên có thể nghe ra cảnh tàn sát khốc liệt ở trong đó. Trái tim bất giác treo lên cao, không nhận được cảm tay của hắn: “Ca ca, vất vả cho huynh rồi!”

“Khụ khụ!”

Bất thành linh, hai tiếng ho khan kịch liệt truyền đến, tay Quý Du Nhiên run lên, vội vàng thu về.

Vân Phi Thành quay đầu lại cười khê: “Dật Vương gia, cổ họng của ngươi không thoải mái?”

Phượng Dục Minh bấu môi, chạy tới kéo tay Quý Du Nhiên, nắm thật chặt trong lòng bàn tay mình.

Tuyên bố quyền sở hữu đủ bá đạo như vậy. Vân Phi Thành cười nhạt, liền chuyển ánh mắt sang phía người thiếu niên đứng ngoài cửa kia: “Đây chính là đệ đệ mà muội nhận, chính là người nghe nói đáng đáp có vài phần tương tự ta?”

Tiểu Sơn vội vàng đi tới, cúi đầu kêu lên: “Ca ca.”

“Ừ.” Vân Phi Thành đáp một tiếng, đứng lên vòng quanh hắn quan sát một vòng, rồi cười hả hê, “Thần vận này ngược lại có được ba thành của ta năm đó, nhưng tướng mạo không bằng ta, tài hoa không bằng ta, thành tựu bây giờ cũng không bằng ta.”

Khỏe miệng Quý Du Nhiên co rút mãnh liệt, “Ca ca, huynh tự phụ như vậy từ khi nào rồi hả?” Cho nàng cảm giác cùng một đức hạnh giống như Thái tử nước Phong Lịch đó.

Vân Phi Thành nhàn nhạt cười một tiếng: “Ta nói sự thật.”

Đầu tiểu Sơn lập tức cúi thấp hơn: “Ca ca nói không sai, khắp mọi mặt của đệ thật sự cũng không bằng huynh ấy.”

“Không phải là vì bây giờ tuổi đệ còn nhỏ sao? Chỉ cần đệ đọc sách tử tế, về sau thành tựu chắc chắn sẽ không thua kém huynh ấy đâu!” Quý Du Nhiên vội vàng an ủi.

Tiểu Sơn gật gật đầu, nhưng cũng không biết có nghe lọt tai hay không.

Vân Phi Thành thấy thế, không nhận được suy sụp mặt xuống: “Muội muội, thì ra trong lòng muội, địa vị của ta đã thấp như vậy rồi hả?”

Quý Du Nhiên không nói gì. Hắn như bây giờ, càng ngày như một khuôn mẫu in ra với Sở Túc Lương rồi! Chỉ có điều, ca ca mình làm được, nếu phải so sánh với vị Thái tử kia, nhất định nhìn thuận mắt hơn nhiều.

Quý Du Nhiên lại vội vàng an ủi mấy câu, lập tức nghe thấy tiếng ho khan khó chịu của Phượng Dục Minh.

Tất cả mọi người...

Tại sao nàng đột nhiên cảm thấy mình giống như một con quay vậy? Tất cả những người này đều biến thành hài tử chưa lớn, đều chờ đợi nàng đi trấn an?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Chương 6.3: Thêm mắm dặm muối

Không nhận được liếc mắt xem thường: “Ta mệt mỏi!”

“A, ái phi nàng mệt mỏi? Vậy được rồi, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi!” Phượng Dục Minh vội vàng tới kéo nàng đi.

Đây không phải rõ ràng đuổi hắn đi sao? Vân Phi Thành buồn cười: Dật Vương gia này, thật đúng là coi hắn như cái đinh trong mắt! Mặc dù thái độ bây

giờ với hắn tốt hơn một chút, nhưng tổng thể nhắc tới chỉ mạnh hơn người xa lạ một chút.

Ánh mắt u ám, đang định nói gì đó, Lý ma ma đột nhiên đi tới: “Vương phi, Trương thị phu nhân cầu kiến.”

“Trương thị? Đại di tỷ của Quý Tương gia?” Vân Phi Thành cau mày, “Muội vẫn có lui tới với bà ta?”

“Bà ta còn có chỗ hữu dụng.” Quý Du Nhiên nháy nháy mắt với hắn.

Vân Phi Thành liền không hỏi thêm gì nữa, “Chuyện của nữ nhân tùy muội giầy vò thế nào thì làm, về phần mấy nam nhân kia, cứ giao cho ta giải quyết đi!”

Mấy nam nhân? Quý Thúc, Thái tử? Không có người khác chứ? Quý Du Nhiên chớp chớp mắt mấy cái: “Huynh định giải quyết bọn họ như thế nào?”

“Đến lúc đó muội sẽ biết.” Vân Phi Thành thần thần bí bí nói.

Quý Du Nhiên không nói gì, chỉ có thể kêu người đưa hắn ra ngoài, thuận tiện đón Trương thị vào.

Vừa vào cửa, Trương thị đã lạnh mặt: “Du Nhiên, các người không khỏi cũng quá cả gan làm loạn một chút rồi! Kia tốt xấu gì cũng là phụ thân mẫu thân của các người!”

Quả nhiên, đến để giáo huấn nàng. Chỉ có điều, Quý Du Nhiên cũng cười lạnh trong lòng: Nữ nhân này có tư cách gì để dạy dỗ nàng? Chỉ bằng hiện giờ coi như họ đi lại gần?

Nhưng mà trên mặt lại bắt đắc dĩ thờ dài: “Haizz, di nương, đây không phải là chuyện ta có thể quyết định! Những năm này, ca ca huynh ấy ở bên ngoài cũng chịu khổ rất nhiều, trở lại liền muốn nở mày nở mặt, ta cũng không ngăn cản được huynh ấy. Hơn nữa, ngay cả chuyện của chính ta còn không giúp được, nào biết huynh ấy lại làm ra chuyện như vậy?”

Lúc này Trương thị mới phát hiện ra trước mặt nàng ta bày hai cái rương lớn. Trong rương chứa vài bộ, vài món y phục đã làm xong, còn có chút đồ vật lẻ tẻ. Lập tức giật mình trong lòng: “Người đây là đang thu dọn đồ đạc sao?”

“A, không có! Đây không phải thấy thời tiết sẽ lập tức nóng lên rồi sao? Ý định của ta là nhân cơ hội làm vài món quần áo mùa hè cho Vương gia và đệ đệ của ta, tránh cho đến lúc đó quần áo ăn mặc theo mùa phải làm gấp gáp.” Hình như cho đến lúc này Quý Du Nhiên mới nhớ tới, vội vàng để cho người đóng rương lại.

Chỉ có điều, Trương thị đã phát hiện bên trong có vài miếng vải vóc không được tính là quá tốt, còn có vài bộ quần áo mềm mại xinh xắn để phía dưới — cái này, cũng không phải lấy ra làm quần áo cho hai người trong Vương phủ chứ? Huống chi, biểu hiện vừa rồi của nàng ta cũng hơi quá hoảng loạn.

Mặc dù Quý Du Nhiên rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh, nhưng Trương thị đã âm thầm ghi nhớ trong lòng rồi, liền cũng cười nói: “Ta biết rõ người bận rộn chuyện trong Vương phủ, nhưng Du Thành... Không, hiện giờ nên gọi là Vân Tương rồi, hắn dù sao cũng là ca ca của người. Chuyện này người đi khuyên nhủ, hắn sẽ phải đổi chủ ý? Nếu không, nếu chuyện gây ra động tĩnh quá lớn, trên mặt phụ thân người khó coi, thể diện của người và Thái tử phi có thể tốt hơn chỗ nào?”

Nàng không phải đã sớm là người da mặt dày rồi sao? Ban đầu vì để đẩy nàng xuống khỏi vị trí Thái tử phi, bọn họ truyền tin tức phẩm hạnh nàng tồi tệ khắp nơi, để cho nàng hết lần này đến lần khác bị người trong đề đô cô lập, sau đó khi nàng bị hạ chỉ cho Phụng Dục Minh, lại bị không ít người chỉ chỉ chỏ chỏ. Ban đầu một chút thể diện của nàng bọn họ cũng không chú ý, bây giờ ngược lại kêu nàng giữ thể diện cho bọn họ? Quý Du Nhiên cảm thấy nàng chính là đang nghe một câu chuyện cười.

Hơi mím môi, nàng lạnh nhạt nói: “Di nương, chúng ta để chuyện này sang một bên đi! Bây giờ ca ca quyền cao chức trọng, đã không phải là người mà ta có thể quản được rồi.”

“Sao người lại không quản được? Người là thân muội muội của hắn! Không phải mọi người đều nói hắn vì người mới trở về sao?” Trương thị vội nói.

Quý Du Nhiên thờ dài một hơi, “Nói thì nói như vậy, nhưng mọi người cũng không phải không biết, hiện giờ bên cạnh huynh ấy còn một Thu Lam trưởng Công chúa sao?”

“A, cũng đúng.” Trương thị gật đầu, “Tuổi ca người cũng không nhỏ, bây giờ lại được Công chúa nước Phong Lịch coi trọng, vậy khẳng định không thoát khỏi được rồi. Hơn nữa, ta thấy Công chúa này có tính khí lớn, lại ở trước mặt mọi người hạ thể diện người ta, thậm chí ngay cả người cũng không buông tha. Ta thấy, đợi sau khi nàng ta gả cho ca ca người, cuộc sống của ca ca người sẽ khổ sở rồi.”

“Còn không phải sao?” Quý Du Nhiên phẫn nộ nói, “Đều nói cưới nàng dâu quên mẫu thân, ta cảm thấy huynh ấy rất có thể cưới nàng dâu quên muội muội.”

“Cho nên, chúng ta muốn trước khi hắn còn chưa quên người, để cho hắn làm chút chuyện giúp người. Nếu không, đến lúc đó có một tẩu tử lợi hại đè bên trên, hắn đã có thể cái gì cũng không giúp được người!”

Giúp nàng? Là giúp bọn họ chứ? Quý Du Nhiên bĩu môi.

Thấy nàng cúi đầu, Trương thị cho rằng đã thuyết phục được nàng, vội vàng lại định không ngừng cố gắng, nhưng Quý Du Nhiên lại đột nhiên ngừng đầu,

ánh mắt sâu kín nhìn bà ta, “Di nương, ngài thật sự muốn ở đây nói chuyện với ta đến lúc trời tối sao? Thật ra thì, trong lòng ta còn có một chuyện vẫn luôn băn khoăn có nên nói cho ngài biết không.”

“Chuyện gì?” Vừa thấy nét mặt của nàng, trong lòng Trương thị đã chực nhảy lên — nhớ ngày đó, mỗi lần nàng cho bà biết chuyện về nữ nhi Du Quan của bà, nàng ta đều có dáng vẻ này!

“Ta nghe nói, Thái tử nước Phong Lịch không coi trọng Bình Cổ.”

“Hả?” Trương thị không nhịn được khẽ kêu ra tiếng, ngay sau đó vội vàng che miệng lại, “Người nói thật? Nhưng mà, hần chương mắt thì phải làm như thế nào? Đây là kết thân, Hoàng thượng cũng đã lựa chọn xong người rồi, hần còn định kén cá chọn canh sao?”

“Theo lệ thường mà nói thì không thể. Nhưng mà, không phải ngài chưa từng nghe qua danh hiệu của vị Thái tử này. Người này, mặc dù tài năng xuất chúng, nhưng thoát nhìn cả lo phát phơ nói năng ngọt xớt, cũng mê rượu háo sắc, trong phủ đã sớm thu không ít mỹ nữ. Đối với người hần thích, hần có thể nâng người đó lên tận bầu trời, nhưng hần không thích, nhìn hần cũng không nhìn, mặc cho người khác đập thành nhão nhột. Bây giờ, Bình Cổ lại không hợp khẩu vị của hần, cho dù hiện giờ cái gì hần cũng không nói, vui mừng hơn hờ cưới Bình Cổ về rồi, nhưng nếu như hần trực tiếp nhét người vào trong lãnh cung, nhìn cũng không nhìn một cái, vậy có thể có ích lợi gì? Hòa thân là chuyện tốt gắn kết hai nước, nếu như Bình Cổ không thể khiến cho hần hài lòng, không thể sinh hạ nhất nam bán nữ, cuối cùng kết thân này có ích lợi gì? Trong lòng Hoàng thượng khẳng định cũng hiểu. Cho nên, ta nghe nói, bây giờ Hoàng thượng đã bắt đầu suy tính đổi người rồi.”

“Đổi ai?” Giọng Trương thị quả nhiên run lên.

Quý Du Nhiên buông tay: “Ta làm sao biết được? Bây giờ không phải còn chưa định xuống sao?”

Sắc máu trên mặt Trương thị bớt đi không ít, vội vàng túm lấy tay nàng nói: “Du Nhiên, ca ca ngại không phải nói có giao hảo tốt với Thái tử nước Phong Lịch sao? Nếu không ngại để cho hần đi hỏi thăm một chút, xem Thái tử thích cô nương như thế nào?”

“Được, không thành vấn đề! Ta tiện thể để ca ca thuyết phục Thái tử chọn cô nương khuê tú nhà khác là được.” Quý Du Nhiên thẳng thắn gật đầu, “Chỉ có điều, khả năng này cần một khoảng thời gian, dù sao ca ca ta cũng là người bận rộn.”

“Ta hiểu, ta hiểu.” Trương thị vội vàng không ngừng gật đầu.

Lại nói đến đây, Quý Du Nhiên cũng sẽ không lãng phí miệng lưỡi với bà ta, cười tủm tỉm nói: “Hiện giờ, di nương ngài chính là nhanh đi về báo cho tiểu muội một tiếng, để cho muội ấy gần đây ru rú trong nhà, ngài tốt nhất tự canh chừng muội ấy thì hơn.”

“Được, ta sẽ đi!” Trương thị vội vàng đứng lên cáo từ.

Hiện giờ, đây trong đầu bà đều là chuyện nữ nhi của mình có thể bị chọn là Công chúa hòa thân, sớm quên chút chuyện nhỏ lúc trước, liền vội vàng gấp chạy ra ngoài.

Chờ ra khỏi Dật Vương phủ, trong một chiếc xe ngựa khác trên đường cái có một người nhảy ra, đương nhiên là tiểu Trương thị đã sớm chờ ở đây. Vào xe ngựa của bà ta, tiểu Trương thị vội vàng hỏi: “Tỷ tỷ, như thế nào? Nàng ta đồng ý chưa?”

“Ồ thì...” Lúc này Trương thị mới phát hiện mình trong lúc tình thế cấp bách, lại quên còn một chuyện chưa nói xong rồi!

Nhất thời mặt trắng bệch, “Chuyện này, Du Nhiên nói còn phải tốn chút thời gian, muội đừng vội, nàng ta đồng ý nói một chút với Du Thành rồi.”

“Có thật không?” Tiểu Trương thị đề thấp giọng hỏi.

Trương thị vội vàng gật đầu: “Dĩ nhiên! Ta đã sớm nói nha đầu này bây giờ nghe ta!” Rồi lại thò đầu ra ngoài ngó nghiêng một chút, “Muội muội, muội xem, bây giờ cũng không còn sớm, ta còn có chuyện, cũng nên trở về...”

“Được rồi, muội muội không quấy rầy tỷ tỷ nữa, tỷ đi thông thả.” Sắc mặt tiểu Trương thị thay đổi, mặt lạnh nhảy khỏi xe ngựa.

Trương thị hình như không phát hiện ra, vội vàng thúc giục phu xe nhanh trở về nhà một chút.

Dáng vẻ như vậy, thật sự có vẻ chạy trốn chết.

Lạnh lùng nhìn xe ngựa càng chạy càng xa, mặt tiểu Trương thị chợt trầm xuống, nhéo khăn tay cười lạnh: “Tỷ tỷ, người đúng là tỷ tỷ tốt của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Chương 7.1: Có tính toán riêng

Vài ngày sau, chuyện xưa về Quý Bá còn chưa kết thúc, trong Kinh thành lại bộc phát ra một bát quái lớn siêu cấp —

Năm nào tháng nào ngày nào, Thái tử điện hạ của bọn họ đồng ý lời mời tiến đến dịch quán của Thái tử nước Phong Lịch thăm hỏi. Hai người đánh cờ nói chuyện phiếm, càng tán gẫu càng vui mừng, hứng thú đến, bắt đầu nâng cốc nói cười. Thái tử nước Phong Lịch thậm chí còn gọi ái thiếp của mình ra ngoài mời rượu. Lần gọi này, lại có thể xảy ra vấn đề.

Uống đến say mềm, cũng không biết hai người uống hết bao nhiêu, cuối cùng Thái tử nước Phong Lịch dứt khoát lưu Thái tử Thiên triều Đại Lương ở lại dịch quán một đêm. Suốt đêm không nói chuyện, đợi đến sáng hôm sau, khi người hầu của Thái tử định đi vào phòng phục vụ hân rửa mặt, lại phát hiện trong ngực Thái tử có một mỹ nhân người không mảnh vải che thân đang nằm. Mà mỹ nhân kia, nàng ta lại là ái thiếp của Thái tử nước Phong Lịch!

Lần này đã chọc phải tổ ong vò vẽ rồi. Khi phát hiện người mình hầu hạ không phải là Thái tử nhà mình, mỹ nhân choáng váng, phản ứng đầu tiên chính là khóc lớn không thôi. Thái tử nước Phong Lịch thấy thế cũng hào phóng, vung tay lên đưa mỹ nhân cho Thái tử Thiên triều Đại Lương.

Nghe thấy lời ấy, mỹ nhân lần nữa rơi lệ, nói thẳng mình sinh là người của Thái tử nước Phong Lịch thì chết cũng là quý của Thái tử nước Phong Lịch, sẽ không bao giờ cùng bất kỳ kẻ nào nữa, nói xong liền đụng đầu luôn vào tường, ngay lập tức đi đòi nhà ma.

Ban ngày ban mặt, chuyện lại xảy ra ở trong dịch quán, bao nhiêu người trong dịch quán đều nhìn vào trong mắt. Vì vậy dĩ nhiên không gạt được, không quá nửa ngày đã truyền đi xôn xao trên dưới để đồ.

Hoàng thượng nghe nói, giận dữ, ngay mặt hung hăng khiển trách Thái tử một trận, phạt hân cầm túc một tháng, cũng chủ động mà đề xuất lại đưa cho Thái tử nước Phong Lịch mười vị mỹ nhân làm bồi thường. Nhưng mà, sau khi Thái tử nước Phong Lịch rất phong độ cầu tình vì Thái tử, từ chối bồi thường của Hoàng đế, mà chủ động đưa ra: Hân không có bao nhiêu cảm giác với Bình Cố Công chúa, hy vọng Hoàng đế có thể cho hân đổi một đối tượng hòa thân.

Hồ thẹn trong lòng, Hoàng đế tự nhiên sẽ không từ chối yêu cầu của hân, lúc này hạ lệnh cho văn võ bá quan, hễ là tam phẩm trở nên mà trong nhà có nữ nhi vừa độ tuổi, tất cả đều đưa vào trong cung, đến cung của Thái tử nước Phong Lịch chọn lựa, còn hào phóng bày tỏ với Thái tử nước Phong Lịch, nếu hân nhìn trúng không chỉ một, đều có thể để cho hân mang đi, chỉ có điều nhiều nhất không thể vượt qua ba người. Trong lúc nhất thời, trong nhà quan viên tam phẩm trở lên lòng người bàng hoàng, tất cả đều liều mạng đính hôn cho khuê nữ nhà mình.

Nghe được tin tức như thế, Quý Du Nhiên cười nhạt vài tiếng, liền không nói thêm gì rồi.

“Thế nào, cảm thấy kết cục của Thái tử không đủ thảm sao?” Ngồi ở đối diện nàng, Vân Phi Thành thân nhiên hỏi.

Quý Du Nhiên nín thở, “Không đủ.”

Vân Phi Thành cả cười nói: “Đó là đương nhiên. Lúc này mới chỉ là bắt đầu mà thôi, định hoàn toàn đánh bại một người, một cước đạp hân từ trên mây xuống tận đáy cốc không phải là cách làm sáng suốt nhất. Cực kỳ sáng suốt, đó chính là hết cước này đến cước khác, từ từ đạp hân xuống. Đối với một người nghị lực ngoan cường, một sự đả kích nặng nề mà nói không đủ trí mạng. Nhưng mà, nếu đả kích lần lượt liên tiếp mà đến, từ từ đánh hân từ nơi cao nhất rớt xuống đến nơi thấp nhất, lòng tự tin của hân mới có thể từ từ sụp đổ, cuối cùng không thể đứng dậy nổi.” Sau đó, người này triệt để xong rồi.

Quý Du Nhiên tròn mắt há hốc mồm, “Huynh thật nham hiểm!”

Vân Phi Thành lắc đầu cười nhạt, “Chú ý này không phải do ta nghĩ ra được.”

“Vậy là ai?”

“Thái tử điện hạ.”

Thái tử điện hạ này, đương nhiên là nói Sở Túc Lương rồi. Nghe thấy tên đó, sắc mặt Quý Du Nhiên lập tức cứng đờ, không nhịn được khẽ mỉm cười một cái. Thì ra là hân, q ủa nhiên, nàng đã sớm phát hiện người kia không phải hạng tốt lành gì.

“Muội muội.” Đột nhiên, Vân Phi Thành khẽ gọi một tiếng.

Quý Du Nhiên quay đầu lại, liền đối diện với trông mắt che một tầng u buồn mơ hồ của hân, nhất thời ngực nhéo một phát, “Ca ca, sao vậy?”

“Muội bây giờ, hạnh phúc chứ?”

“Cũng không tệ!” Quý Du Nhiên cười nói, trao đổi một ánh mắt với Phượng Dục Minh bên cạnh, hai người liền rất vui vẻ mà bật cười.

Ánh mắt Vân Phi Thành lại âm trầm thêm, “Như vậy, nếu như ta nói muốn về sau để cho muội đều ở cùng với ta, để ca ca chăm sóc tốt cho muội, muội bằng lòng không?”

“Huynh định lưu lại sao?” Nghe vậy, trong mắt Quý Du Nhiên lóe lên vẻ vui mừng.

Vân Phi Thành ngăn ra, Phượng Dục Minh vội vàng kêu to: “Ái phi có bổn Vương chăm sóc, không cần người giúp một tay!”

Vân Phi Thành nhìn hân, lại nhìn Quý Du Nhiên, nhẹ nhàng lắc đầu một cái: “Ta vốn định như thế. Nhưng mà, Thái tử điện hạ không muốn buông tay, chỉ

sợ ta không lưu lại được.”

“Nếu không ở lại thì quên đi! Huynh ở nước Phong Lịch phát triển tốt như vậy, để cho huynh bỏ xuống tất cả mà lưu lại muối sẽ đau lòng! Hơn nữa, chỉ sợ coi như huynh trở lại, cũng sẽ bị người ta đối xử như giặt bán nước, vậy còn không bằng yên ổn ở lại nước Phong Lịch, thú thê sinh nhi tử, truyền xuống dòng dõi của mẫu thân.” Quý Du Nhiên dịu dàng nói, nhẹ nhàng cầm tay Phụng Dục Minh, “Mà căn cơ của muối ở đây, hiện giờ lại có Vương gia và tiểu Sơn, về sau cách mấy năm huynh lại mang theo người nhà huynh trở lại nhìn muối là được rồi. Nếu không, đến lúc đó muối và Vương gia đi thăm huynh cũng được, dù sao chúng muối cũng rảnh rồi!”

“Đúng!” Phụng Dục Minh vội vàng gật đầu.

Nhìn nụ cười xán lạn của muối muối mình, trong lòng Vân Phi Thành lại đau như đao xoắn.

“Du Nhiên.” Giọng nói vẫn nhẹ như vân đạm phong khinh, giống như một cơn gió xuân nhẹ thổi qua mặt hồ bình thản, “Muối thật sự không hối hận sao? Đi tới bước ngày hôm nay?”

“Muối không hối hận.” Quý Du Nhiên nói như đinh chém sắt, “Muối và Vương gia sống rất tốt, có một đệ đệ nghe lời, hiện giờ ca ca lại áo giáp về nhà, muối cảm thấy đời muối đã hạnh phúc.”

Hạnh phúc sao? Vân Phi Thành gật gù khước miệng, “Đã như vậy, ta cũng yên lòng. Chỉ có điều, Du Nhiên, ca ca còn có một yêu cầu.”

“Cái gì?”

“Muối để Thái Bình về bên cạnh hầu hạ đi! Nàng ấy do ta cầu xin từ bên cạnh Thái tử điện hạ, là người trung thành hết mực, bây giờ Thái tử cũng đã nói rõ ban nàng ấy cho muối rồi, về sau nàng ấy chính là người của muối. Chờ sau khi ta đi, ta còn muốn dựa vào nàng ấy giúp muối và ta truyền tin tức qua lại!”

Thái Bình? Quý Du Nhiên mím môi. Nàng cảm giác nha đầu kia quá thâm trầm, hơn nữa năng lực hơi cường hãn, nàng không muốn đi lại quá gần với nàng ta, tránh cho lại lệ thuộc vào.

“Du Nhiên.” Thấy trên mặt nàng thoáng qua vài phần do dự, Vân Phi Thành lại nói, “Một nha đầu mà thôi, không có gì lớn? Một năm trước không phải nàng ấy phục vụ rất tốt sao? Lại nói, nàng ấy cũng không làm ra bất cứ chuyện gì tổn thương đến muối. Hơn nữa, lần từ biệt này còn không biết bao lâu nữa mới có thể gặp lại. Muối nhìn nàng ấy, thì cũng coi như nhìn thấy ta, dù sao trong lòng cũng dễ chịu một chút.”

“Được rồi được rồi!” Nghe hắn nói nhiều như vậy, Quý Du Nhiên cũng không tiện từ chối, “Ca ca, huynh làm sao vậy? Muối khó nghe được huynh một hơi nói nhiều như vậy.”

“Muối nha đầu này! Ca ca không phải vì tốt cho muối sao?” Vân Phi Thành liếc nàng một cái, hai huynh muội liền cười cười.

Nếu đã đồng ý hán, Quý Du Nhiên tự nhiên nói lời giữ lời, ngày hôm sau đã gọi Thái Bình lại bên cạnh.

Vân Phi Thành vẫn rất bận. Mặc dù chuyện hiệp ước đã thỏa thuận xong rồi, nhưng chuyện chọn phi cho Sở Túc Lương lại lên chương trình trong ngày. Vân Phi Thành không thể thiếu bị hắn gọi đi giúp bình chọn ít nhiều.

Cũng chính vào lúc này, bên Ninh Vương phi truyền đến tin tức — Ninh Vương phi muốn sinh! Hơn nữa, khi nằm trên giường sinh, nàng ta luôn miệng kêu gọi tên Ninh Vương gia và Quý Du Nhiên.

Vì vậy, Thái hậu hạ một khẩu dụ, lệnh Quý Du Nhiên thay thế lão nhân gia bà đến Ninh Vương phủ, chăm sóc Ninh Vương phi sinh sản. Quý Du Nhiên vội vàng ngồi xe đi, bên ngoài nghe Ninh Vương phi hét chói tai từ giữa trưa hôm trước đến sáng sớm ngày hôm sau, mới rút cuộc nghe được hài tử cất tiếng khóc chào đời.

“Chúc mừng chúc mừng, nẫu tử bình an, là vị tiểu thiếu gia, nặng bảy cân sáu lạng!” Bà đỡ ôm hài tử ra ngoài, tìm Quý Du Nhiên một mực treo cao cuối cùng trở về đây cốc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Chương 7.2: Có tính toán riêng

Khi nhìn thấy tiểu hài tử trong tã lót, lòng của nàng cũng không nhận được mềm nhũn, nhận lấy hài tử ôm ấp. Chỉ thấy hài tử vừa mới ra đời, lông tơ trên mặt còn chưa rụng hết, nhưng cũng không vàng vọt xấu xí như những hài tử bình thường khác vừa mới sinh ra.

Trán hài tử này đầy đặn, trên gương mặt cũng có chút thịt, lông mi thật dài chớp chớp, hết sức xinh đẹp, Quý Du Nhiên cũng không nhận được nhìn mê mẩn rồi.

Phượng Dục Minh ở bên cạnh nhìn thấy, cũng không nhịn được nhỏ giọng kêu: “Wow, hài tử này thật xinh đẹp! Ái phi, bổn Vương cũng muốn ôm!”

“Không được. Vương gia chàng tay chân không biết nặng nhẹ, không được lộn xộn.” Quý Du Nhiên liếc hắt một cái, nhìn hắt tở về phần nộ, liền lắc đầu, “Chỉ có điều, chàng có thể sờ hắt.”

Ánh mắt Phượng Dục Minh lập tức sáng lên, vội vàng đưa tay sờ trên mặt tiểu oa nhi, miệng lập tức há to: “Ái phi, thì ra hài tử đáng yêu như thế à? Bổn Vương cũng muốn một đứa.”

Nghe vậy, Quý Du Nhiên không khỏi ngán ra, bà đỡ bên cạnh lại vui tươi hơn hờ nói: “Chỉ cần Vương gia ngài và Vương phi phu thê hòa thuận, ngài muốn có bao nhiêu hài tử thì có bấy nhiêu.”

“Thật sao?” Phượng Dục Minh nghe mừng rỡ, trong lòng Quý Du Nhiên lại khổ không thể tả. May mà lúc này trong phòng sinh truyền đến tin tức, nói Ninh Vương phi muốn nhìn hài tử một chút, nàng vội vàng phân phó người của Ninh Vương phủ chuẩn bị khen thưởng, mình thì ôm hài tử vào phòng sinh.

Trải qua gần như một ngày một đêm giã giụa, hiện giờ Ninh Vương phi vô cùng suy yếu. Bụng tròn vo bằng phẳng rồi, nàng mặt mày vàng vọt nằm trên giường, tóc cũng ướt mồ hôi dính trên cổ.

Yếu ớt mở tầm mắt, nhìn thấy Quý Du Nhiên đã xuất hiện trước mắt, nàng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Nhị đệ muội, muội đã đến rồi.”

Quý Du Nhiên gạt đầu một cái, thả bọc tã vào bên cạnh nàng ta: “Là một tiểu tử, dung mạo rất giống đại Hoàng huynh!”

“Thật sao? Các người cho người nói với Vương gia chưa?” Ninh Vương phi cười cười, nhẹ nhàng quét qua hài tử một cái.

Quý Du Nhiên gạt đầu, “Đã cho người đi báo.”

“Vậy thì tốt.” Ninh Vương phi nói xong, từ từ nhắm mắt lại, “Ta mệt mỏi.”

“Vậy tẩu ngủ đi!” Quý Du Nhiên vội nói, ôm hài tử ra ngoài.

Lại không bao lâu sau, Thái hậu Hoàng hậu cũng biết được tin tức, rồi rít phái người khen thưởng tới. Bởi vì là hài tử đầu của đời này, hơn nữa còn là nhi tử, mọi người đương nhiên cũng hết sức vui mừng, khen thưởng này cũng hết sức phong phú. Ngay cả Quý Du Nhiên người tới đây bận rộn giúp đỡ chút ít cũng thu được không ít ban thưởng của Thái hậu Hoàng hậu. Hoàng đế tự mình ban tên cho tôn tử này là Phượng Hiền.

Bởi vì chuyện này, Hoàng cung vẫn bị âm khí bao phủ cuối cùng vạch ra mây đen nhìn thấy một chút ánh mặt trời.

Sau lần đó, bởi vì Thái hậu tuổi cao, Hoàng hậu bận chuyện, Thái tử phi lại bị cấm túc, bây giờ người có thể có chút tác dụng duy nhất trong Hoàng tộc cũng chỉ có Quý Du Nhiên rồi, cho nên nàng bị Thái hậu ủy nhiệm mỗi ngày đều phải đến chăm sóc Ninh Vương phi. Do hai bên Vương phủ gần nhau, mỗi ngày ngồi xe ngựa qua lại cũng không tính là gì. Thêm vào hài tử kia xác thực rất xinh đẹp, hơn nữa vừa nhìn thì khỏe mạnh cứng cáp, Quý Du Nhiên và Phượng Dục Minh cũng hết sức thích, tự nhiên mừng rỡ chạy thêm mấy lần.

Đảo mắt, nửa tháng trôi qua, Thái tử nước Phong Lịch chọn tới chọn lui trong đám đại gia khuê tú, rốt cuộc đã chọn được ba nữ tử dung mạo bản lĩnh cũng không tầm thường, Hoàng đế cũng giữ chữ tín, hào phóng ban tất cả các nàng cho hắt.

Đến đây, phần lớn sự việc đã hết thấy kết thúc, sứ giả nước Phong Lịch cũng nên chuẩn bị trở về nước.

Biết tin tức này, Quý Du Nhiên không khỏi hơi uất ức.

“Vương phi, canh sâm đã nấu xong.” Mối từ Ninh Vương phủ trở lại, nàng đang ngồi trước cửa sổ thở dài, Thái Bình đã bụng chén canh đi tới.

Mặc dù bị nàng đuổi ra ngoài làm việc nặng một thời gian, hiện giờ lại được gọi lại, nha đầu này vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, không quan tâm hơn thua. Hơn nữa, lời của nàng ta vẫn trước sau như một hết sức ngắn gọn, Quý Du Nhiên càng ngày càng lau mắt mà nhìn nàng ta.

Liền nhận lấy chén canh, “Vương gia đâu?”

“Vương gia đã mệt mỏi ngủ thiếp đi.”

Lúc này Quý Du Nhiên mới phát hiện ra, khi nàng đang ngăn người, Phượng Dục Minh đã mệt mỏi nằm lý trên giường thở to ngủ.

Người này... Không khỏi lắc đầu cười cười.

Kể từ sau khi hài tử của Ninh Vương phi sinh ra, hắt giống như lấy được món đồ chơi mới, mỗi ngày chạy trước chạy sau bên cạnh, chăm sóc hài tử còn ân cần hơn nàng. Cũng bởi vì như thế, cả ngày lẫn đêm nhảy tới nhảy lui mệt nhọc trước mặt tiểu oa nhi, hắt trở lại liền ngã đầu xuống là ngủ, mỗi lần ngay cả chén canh cũng không kịp uống.

Từ từ uống một chén của mình xong, đưa chén không qua cho nàng ta, thuận tiện hỏi: “Mấy người Vân Tướng khi nào thì đi? Thời gian định sao?”

“Định trong sáu ngày sau rồi.” Thái Bình trả lời.

Sáu ngày à? Xem ra, hai huynh muội bọn họ còn chưa nói đủ lời đầu, đã lại phải chia lìa. Lần từ biệt này, lại không biết bao lâu mới có thể gặp lại. Quý Du Nhiên thở dài mấy tiếng trong lòng, bất ngờ quay đầu lại, thế nhưng phát hiện Thái Bình vẫn còn đứng bên cạnh nàng.

Có nhất thời kinh ngạc, “Sao ngươi còn chưa mang chén không đi?”

“Nô tỳ quên.” Thái Bình vội nói, nhưng vẫn không động, mà nhàn nhạt nhìn nàng, “Vương phi, ngài thật cam lòng để Vân Tường cứ đi như vậy sao?”

“Không bỏ được thì làm như thế nào? Huynh ấy là nam nhân, huynh ấy có trách nhiệm của huynh ấy, ta không thể vì bản thân mình mà lưu huynh ấy lại?” Quý Du Nhiên cười khổ.

“Nhưng mà, ngài có thể đi cùng ngài ấy.”

“Ta? Cùng huynh ấy?” Quý Du Nhiên bật cười, “Vậy thì càng không thể nào! Ta ở đây cũng có nhà! Ta sao có thể bỏ lại người nhà của mình ngàn dặm xa xôi chạy đến nước lạ đây?”

Từ từ!

Lòng chợt giật thột, nàng tròn to mắt, “Sao hôm nay ngươi nhiều lời vậy?”

Thái Bình nhìn nàng không nói, Quý Du Nhiên đột nhiên thấy trong đầu choáng váng, từng mảng lớn mây đen che phủ trước mắt, hoàn toàn che kín tia sáng trước mặt nàng.

“Ngươi... Ngươi đã làm gì với ta?” Trong lòng cực kỳ run sợ, nàng định đứng lên, nhưng lại phát hiện có lòng mà không có sức, hơi sức trên người giống như bị rút khô, nàng vốn không thể động đậy được.

“Vương phi, xin lỗi, nô tỳ cũng là bất đắc dĩ.”

Bên tai chỉ nghe được một câu này, bóng đêm liền hoàn toàn ăn mòn đầu óc của nàng. Trước mặt Quý Du Nhiên bỗng tối sầm, ngay cả cái gì cũng không biết.

--- -----Ta là đường ranh giới Quý Du Nhiên rất tức giận-----

“Hu hu hu, ái phi, nàng không được chết! Nàng không phải đã đồng ý với bốn Vương sẽ không chết trước bốn Vương sao! Ái phi, ái phi...”

Trong mơ mơ màng màng, giọng khóc khàn khàn của nam nhân vẫn một mực vang vọng bên tai. Hình như chính là tiếng khóc này đánh thức nàng.

Ai vậy? Giọng nói giống như tiếng thanh la, khó nghe muốn chết. Quý Du Nhiên nhú nhú mày, định nói chuyện, lại phát hiện thân thể vô lực.

“Vương gia, ngài đừng đau lòng, vẫn tranh thủ thời gian buông Vương phi ra, để nha đầu nhanh chóng khâm liệm cho nàng, để nàng sớm ngày nhập thổ vi an * thôi!”

(*) nhập thổ vi an: ý chỉ chôn vào trong đất, người sau khi chôn vào trong đất, người chết ngủ yên, người sống yên tâm.

Một âm thanh khuyển nhủ từ xa xa, lại lập tức bị tiếng thanh la kia lớn tiếng cắt đứt: “Cút! Ái phi của bốn Vương không chết! Nàng không chết!”

“Vương gia, Du Nhiên con bé đã chết thật rồi, không phải tất cả Thái y đều chẩn mạch cho nàng rồi sao? Mạch đập của nàng hoàn toàn không có, nhịp tim cũng sớm dừng. Ngài vẫn nhanh để cho con bé đi sớm đầu thai thôi!” Một giọng khác cũng hơi khàn khàn, nhưng không giấu được vẻ tao nhã lịch sự trong đó — là ca ca? Trong lòng Quý Du Nhiên khẽ động.

“Cút!”

“Vương gia...”

“Tất cả đều cút cho bốn Vương! Các ngươi nói vậy, ái phi của bốn Vương nàng sẽ không chết!”

Thật ồn ào. Mây nhú lại thật chặt, Quý Du Nhiên giờ ngón tay, định đẩy tiếng thanh la này ra, nhưng mà trên người vốn không làm được gì, thoáng cái đưa ngón tay nâng lên một chút cũng đã rất phí sức.

“Ái!”

Trong giây lát, lại nghe được một giọng nữ bén nhọn truyền đến.

Rầm rầm, không biết là tiếng thứ gì bị lật vang, giọng nữ bén nhọn đó lớn tiếng kêu lên: “Vương phi, Vương phi động!” Là Lục Ý.

Chung quanh lập tức vang lên từng loạt tiếng huyền não, trong tiếng thanh la đó lại trộn lẫn vào vài phần kích động: “Có thật không? Có phải nói rằng ái phi không chết không?”

“Ngươi nhìn rõ rồi chứ? Muội ấy thật sự động?” Giọng Vân Phi Thành cũng vang lên lần nữa, trong giọng nói có vài phần nghiêm nghị.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Chương 7.3: Có tính toán riêng

Lục Ý hơi do dự, “Nô tỳ, nô tỳ giống như thấy được.”

“Giống như? Ngươi rốt cuộc thấy hay không thấy?”

“Nô tỳ...”

Chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ nàng chết thật rồi hả? Quý Du Nhiên đột nhiên sợ hãi trong lòng, vội vàng định mở mắt ra xem xem bản thân ở đâu. Chỉ có điều, trên người vẫn không có bao nhiêu hơi sức, ngược lại Lục Ý còn kêu lên, “Lông mi của Vương phi động! Lần này nô tỳ thấy rõ!”

“Đúng đúng đúng, bốn Vương cũng nhìn thấy! Ái phi nàng thật sự không chết!” Tiếng thanh la kêu lên, tiếp theo đó một cái chớp mắt, Quý Du Nhiên cảm thấy mình được ôm vào trong một lồng ngực ấm áp, chỉ có điều, hình như mùi không dễ ngửi lắm.

“Trời, xảy ra chuyện gì?”

“Không phải nháo quỷ chứ?”

“Nhanh, mau truyền Thái y!”

...

Dù loại âm thanh theo nhau mà đến, Quý Du Nhiên gần như nghe không rõ. Bởi vì, trong tai nàng đã bị tiếng thanh la kia chất đầy.

Một hồi lâu, cũng không biết xảy ra chuyện gì, hình như có người tới, bấm mấy cái trên huyệt vị của nàng, Quý Du Nhiên đau đến cau mày, nhưng ngay lúc đó cảm thấy hơi sức khôi phục không ít. Từ từ mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt nàng chính là một khuôn mặt bản thủ.

“Á!” Nhất thời thấy kêu một tiếng, vội vàng định lùi bước.

“Ái phi!” Vậy mà, một lần nữa nàng bị nhét vào trong vòng ôm quen thuộc đó, mà tiếng kêu đó... Hình như cũng hơi quen tai?

Quý Du Nhiên chớp mắt mấy cái, lại nhìn kỹ một chút: “Vương gia?”

“Ái phi!” Râu ria đâm vào da thịt mềm mại của nàng, tiếng thanh la một lần nữa kêu lên độc hại lỗ tai của nàng. Hình như Quý Du Nhiên còn cảm thấy trên cổ dần dần càng lúc càng ướt, giống như có người rót nước lên trên.

“Vương phi, ngài thật sự đã tỉnh rồi hả?” Lục Ý vội vàng đi tới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tiều tụy tràn đầy mừng rỡ.

Khó khăn lắm mới đẩy được tiếng thanh la ra, Quý Du Nhiên ngược mắt nhìn xem một chút, phát hiện tất cả người đứng ở đây mỗi một người đều hết sức mệt mỏi. Dĩ nhiên, Phụng Dục Minh gắt gao ôm lấy nàng thậm chí quá mức.

Trong lòng hiện lên một đồng lớn dấu hỏi chấm, nàng nhỏ giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Các người đều ở đây làm gì? Còn có — Vương gia, chàng làm sao vậy, chàng chưa tắm bao nhiêu ngày rồi?”

“Oa!”

Vừa mở miệng, lại thúc giục tuyến nước mắt của Phụng Dục Minh. Nước mắt tí tí tách rơi xuống, hắn kêu khóc to: “Bọn họ đều nói ái phi nàng chết rồi. Bốn Vương đã nói là không có, bọn họ cứ không tin, còn đòi bốn Vương giao nàng ra ngoài để cho bọn họ thay quần áo chôn nàng đi. Oa oa oa!”

Hả?

Quý Du Nhiên hơi nhíu mày, sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Nhìn chung quanh một chút, trong mắt mỗi người đều tồn tại vài phần nghi ngờ và hoảng sợ.

Vẫn là Vân Phi Thành nói: “Nếu nói như thế nào, Thái y người trước bắt mạch cho Dật Vương phi đi, xem hiện giờ muội ấy như thế nào.”

“Dạ!”

Thái Bình và Lục Ý vội vàng tới, khó khăn lắm mới thuyết phục được Phụng Dục Minh buông tay, hai người hầu hạ Quý Du Nhiên nằm xuống, lại hạ rèm xuống, rồi kêu Thái y đi vào.

Khi nhìn thấy Thái Bình với vẻ mặt lạnh nhạt đi tới trước mặt, Quý Du Nhiên nhướn mày, hình ảnh ở trong đầu lóe lên rồi mất. Nằm ở trên giường, để Thái y cẩn thận kiểm tra mạch tượng cho nàng, nàng lại tỉnh té hồi tưởng lại giấc mộng của mình: Thái Bình bung chén canh tới cho nàng uống, hơn nữa xưa nay chưa từng thấy nàng ta nhiều lời với nàng. Quen biết Thái Bình hơn một năm, nàng nhớ rõ ràng nha đầu này vốn không nói nhiều. Hơn nữa, đội nói vài lời với nàng ta, nàng liền trước mặt bỗng tối sầm, nên cái gì cũng không biết.

Đội đã!

Tim chợt nhảy lên, nàng bỗng mở to mắt: Một màn kia, rốt cuộc là nằm mơ hay là thực tế?

Vẫn còn đang cân nhắc, bốn Thái y đã thay phiên bắt mạch xong cho nàng rồi. Bốn người cung kính lui sang một bên, người cầm đầu nói: “Chúc mừng Vương gia, thân thể Vương phi đã rất tốt, không có bất cứ vấn đề gì.”

Phụng Dục Minh và Lục Ý đều thở ra, “Bổn Vương đã nói rồi! Ái phi chắc chắn sẽ không chết! Nàng chỉ đang ngủ mà thôi!”

“Chỉ có điều, một giấc ngủ này không khỏi ngủ cũng quá lâu rồi? Ngủ tận ba ngày.” Có người bên ngoài nhỏ giọng nói.

Vân Phi Thành cùng nói: “Nếu không có vấn đề gì, vậy vì sao ban đầu các người chẩn bệnh rằng mạch đập của muội ấy hoàn toàn không có, không có dấu hiệu còn sống?”

“Cái này...” Chúng Thái y lau mồ hôi, “Hạ quan cũng không biết! Lúc ấy Dật Vương phi rõ ràng...”

“Cái đó...” Một Thái y đứng cuối cùng đột nhiên nhỏ giọng nói, “Hình như hạ quan từng nghe nói, có một loại thuốc có thể làm chậm nhịp tim của người ta, làm cho người ta gần như không kiểm tra ra được mạch, nên nhìn qua giống như chết.”

“Có chuyện này?” Vân Phi Thành nhướn mày, Quý Du Nhiên ở trong giường cũng lặng lẽ nắm chặt quả đấm. Nàng nghĩ, nàng biết.

Khụ khụ hai tiếng, nàng nhỏ giọng nói: “Đã như vậy, ta không sao rồi. Những người không có nhiệm vụ đều lui ra đi, để cho ta nghỉ ngơi yên ổn một chút.”

“Vâng.” Nửa tin nửa ngờ, mọi người rời rít lui xuống. Quý Du Nhiên đột nhiên lại nói, “Đứng rồi, Thái Bình lưu lại.”

Thái Bình liền lui lại trở về đầu giường.

Phụng Dục Minh không rõ chân tướng: “Ái phi, không phải nàng nói nàng cần nghỉ ngơi sao?”

“Hỏi nàng ta mấy câu rồi nghỉ ngơi cũng không muộn.” Quý Du Nhiên nói, kêu Thái Bình vén rèm.

Mắt quét về phía khuôn mặt nữ tử bình tĩnh giống như tượng gỗ trước mặt, Quý Du Nhiên bất giác giật dử không ít, đột nhiên ngồi dậy hét lớn một tiếng: “Người còn không quỳ xuống cho ta!”

Phịch!

Thái Bình và Phụng Dục Minh cùng nhau quỳ xuống.

Hiện giờ Quý Du Nhiên không có tâm tình để ý phía sau, liền gắt gao nhìn chăm chăm vào Thái Bình quát lên: “Thuốc kia do người hạ, đúng không?”

“Đúng.” Thái Bình trả lời đầu ra đáy.

“Tại sao?”

“Bởi vì...” Thái Bình khựng lại, ngược mắt nhìn nàng, định nói lại thôi.

Lừa gạt tràn đầy trong lòng Quý Du Nhiên không cách nào phát tiết, chỉ muốn chặt nàng ta thành trăm mảnh, “Nói!”

“Muội đừng buộc nàng ấy nói nữa, là ta để cho nàng ấy hạ thuốc. Thuốc cũng tự ta đưa tới.” Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Vân Phi Thành chủ động bước vào.

Quý Du Nhiên sững sốt, “Huynh? Tại sao?”

“Bởi vì, ta muốn dẫn muội đi.”

Nhìn cặp mặt hiền hòa như nước của huynh trưởng mình, lần đầu tiên Quý Du Nhiên cảm thấy xa cách vô tận, “Tại sao huynh muốn dẫn muội đi? Huynh lại muốn mang muội đi đâu?”

“Đi nước Phong Lịch, nơi ta định cư lại. Ta muốn thực tế cam kết ban đầu với muội, ta cũng đã đồng ý với mẫu thân, nhất định sẽ chăm sóc muội thật tốt.”

“Vậy huynh sẽ tự tiện dẫn ta đi?” Quý Du Nhiên nhỏ giọng kêu lên, “Tại sao? Huynh cũng không hỏi trước ý kiến của muội? Có lẽ muội không đồng ý đâu?”

“Ta đã hỏi ý kiến của muội rồi, muội không đồng ý.”

“Muội...” Nàng không đồng ý lúc nào? Quý Du Nhiên vừa định hỏi ra lời, nhưng ngay lúc đó hồi tưởng lại lời Vân Phi Thành đã nói vào ngày đó, lập tức trong lòng đã hiểu rõ ràng rồi. Nhưng mà, tâm nàng càng thêm lạnh, “Cho nên, huynh chính là quyết định không để ý đến ý nguyện của muội, nhất định phải dẫn muội đi?”

“Ta chỉ muốn để muội ở bên cạnh ta, ta sẽ chăm sóc thật tốt cho muội, muội cũng sẽ không khổ cực giống như hiện giờ.” Vân Phi Thành lời thành khẩn nói.

“Ai nói muội khổ cực? Muội đã sớm nói với huynh bên cạnh muội có người theo cùng, muội có trượng phu có đệ đệ, muội có nhà của mình, muội khổ cực chỗ nào chứ?” Quý Du Nhiên kêu to.

Vân Phi Thành khựng lại một chút, “Nếu nói trượng phu, cũng chính là kẻ ngốc này. Đệ đệ cũng nhặt được từ bên ngoài. Chỗ này, thật sự có thể coi như nhà của muội sao?”

Lòng Quý Du Nhiên căng thẳng, “Huynh chính là nhìn muội như vậy sao?”

Phát hiện ánh mắt của nàng lạnh đi, Vân Phi Thành hơi gấp gáp, “Du Nhiên, muội đừng tức giận! Ta không có ý này, ta chỉ muốn nói...”

“Muội mặc kệ huynh định nói gì, dù sao, muội đã sớm nói với huynh rồi, muội cảm thấy được muội hạnh phúc, muội chính là rất hạnh phúc, muội sẽ không lừa huynh. Huynh cảm thấy muội không hạnh phúc, đó là cảm giác của huynh. Có lẽ theo ý của huynh, muội theo huynh mới tính là hạnh phúc? Ca ca, muội phải nói, tám năm rồi, quả nhiên thời gian là công cụ sinh ra xa cách tốt nhất. Huynh đã không hiểu muội rồi.”

“Du Nhiên...”

“Có lẽ, muội không muốn nói thêm nữa. Ca ca, huynh đi đi! Thái Bình huynh mang đi, muội không muốn nhìn thấy hai người nữa.”

“Du Nhiên!”

“Cút!”

Chữ cút vừa ra, bên trong phòng yên tĩnh hồi lâu.

Tiếp theo đó, nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Vân Phi Thành cuối cùng xoay người rời đi. Thái Bình cũng khẽ phất thân với nàng, rón rén đi ra ngoài.

Chờ sau khi bọn hắn vừa đi, mắt Quý Du Nhiên đột nhiên chua xót, nước mắt không kiềm được chảy xuống.

“Ái phi, ái phi, nàng làm sao vậy?” Thấy thế, sắc mặt Phụng Dục Minh thay đổi.

“Hu!”

Nghe được giọng nói như tiếng gõ thanh la của hắn, Quý Du Nhiên đột nhiên đau buồn, không nhận được ôm lấy hắn, khóc gào lên.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Chương 8.1: Quyết định viên phòng

Phụng Dục Minh ngây ngốc, thân thể cứng rần, bởi vì nàng ôm khóc náo.

Vốn định nói mấy câu khuyên nhủ nàng, nhưng kêu gào ba ngày, giọng nói cũng không chịu nổi một chút kích thích, hắn cũng chỉ có thể chán ngắt lắng tai nghe. Khó khăn lắm tiếng khóc nhỏ lại rồi, hắn mới hắng giọng, khẽ kêu lên: “Ái phi?”

Không có câu trả lời.

Hai cánh tay ôm hân cũng mềm xuống.

Phượng Dục Minh khe khẽ đẩy, mới phát hiện nàng lại hai mắt nhắm nghiền — ngủ thiếp đi!

Người lại ngây ngốc một lúc, mới thận trọng bố trí nàng trên giường ngủ, cặp mắt ngây ngốc nhìn nàng chăm chăm. Nhìn một chút, trong đầu lại hiện lên lúc ấy nàng hai mắt nhắm nghiền, mặc cho hân kêu gọi như thế nào cũng không chịu mở hai mắt ra, mà Thái y cũng một mực chắc chắn rằng nàng đã chết rồi, e sợ mới vừa rồi mỗi một cảnh mình trải qua đều là ảo giác, hân vội vàng đặt tay dưới mũi nàng dò hơi thở của nàng. Dò rồi, hân thở phào một hơi, trên mặt hiện lên ý cười.

Chỉ có điều, cười cười, hân vẫn cảm thấy không ổn, lại đi dò tiếp. Lặp lại như thế vài chục lần, cuối cùng vẫn là con buồn ngủ vô tận đánh tới, hân ngáp hồi lâu, mắt thật sự không mở ra được, mới không nhịn được nhắm mắt lại, ngã bên cạnh nàng, cùng nàng ngủ thiếp đi.

Khi Quý Du Nhiên tỉnh lại, trời đã tối rồi. Phượng Dục Minh bên cạnh vẫn còn thở to ngủ, quần áo trên người cũng không cởi, tóc cũng rối loạn, trên mặt bần thiêu, chỉ có điều khuôn mặt ngủ đến ngọt ngào.

Trong lòng bất giác mềm nhũn, cũng nhớ tới đủ chuyện trước đó, khóe miệng dâng lên ý cười khổ.

“Vương phi.” Nghe được động tĩnh bên trong, Lục Ý vẫn canh giữ ở cửa tiến vào, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ đau lòng, “Công tử vẫn còn đứng bên ngoài!”

“Kêu hân cứ đi.” Quý Du Nhiên lạnh lùng nói.

Lục Ý cúi đầu, “Công tử nói, cho dù như thế nào, xin Vương phi ngài nghe công tử nói mấy câu. Công tử nói xong rồi, nếu như ngài vẫn định tức giận với công tử, vậy công tử cũng không có cách nào.”

Thật ra thì, nói tức giận, nàng bây giờ thật sự tức giận. Nhưng mà, cho dù như thế nào, đó là ca ca cùng mẹ duy nhất của nàng, nàng có thể tức giận đến đâu? Bây giờ huynh ấy không đi, nàng rất vui, cũng chỉ giận huynh ấy vài ngày là được rồi. Chỉ có điều, bây giờ đang nổi nóng, nàng đương nhiên không bằng lòng gặp huynh ấy.

“Công tử còn nói, chưa tới ba ngày nữa công tử phải đi. Nếu như tiểu thư ngài thật sự không cho công tử cơ hội này, công tử nhất định sẽ thương tiếc cả đời.”

Quý Du Nhiên sùng sốt.

Nàng thiếu chút nữa đã quên mất chuyện mình giả chết ba ngày rồi! Vốn chỉ còn sáu ngày ngắn ngủi, hiện giờ rút xuống một nửa, chỉ còn có ba ngày rồi..

“Thôi, mời huynh ấy vào sảnh bên đi!” Đúng là vẫn còn không đành lòng đầu hàng trong lòng rồi.

Lục Ý vội vàng gật đầu, “Dạ, nô tỳ đi kêu người! Vương phi, hiện giờ nô tỳ chính trang cho ngài một chút!”

“Được.” Bị Phượng Dục Minh ôm vào trong ngực ba ngày, hình tượng của nàng nhất định cũng không khá hơn chút nào.

Đơn giản thu dọn một chút, nàng đi theo Lục Ý tới sảnh bên, liền thấy Vân Phi Thành đang ngơ ngác ngồi đó. Nhìn thấy nàng, hân vội vã đứng lên, môi mông đẹp để mấp máy mấy cái, nhưng không lên tiếng.

Quý Du Nhiên ngồi xuống đối diện hân, “Bây giờ muội vẫn còn rất chán ghét huynh. Nhưng mà, cho dù nói như thế nào, huynh là ca ca của muội, muội không muốn trước khi huynh đi lưu lại tiếc nuối, cũng không muốn lưu lại tiếc nuối cho muội. Nếu không, mẫu thân ở dưới suối vàng có biết khẳng định cũng sẽ rất đau lòng.”

Vân Phi Thành rũ rèm mắt xuống, “Du Nhiên, xin lỗi. Chuyện này, ca ca không thương lượng trước với muội mà tự tiện làm, là ca ca không đúng. Nhưng mà, huynh...”

“Huynh còn định nói vì tốt cho muội?” Quý Du Nhiên cười lạnh.

Vân Phi Thành lập tức ngắt đầu, hai mắt sáng rõ đối diện nàng, “Không sai!”

Quý Du Nhiên ngắt ra, chột cười khê, “Để cho muội xa xứ với huynh, đến một nơi sống không quen, muội lại không biết tính sao mà tốt lắm. Hơn nữa, hiện tại muội thân là Vương phi, com tới há mồm áo tới vurun tay, có mấy người có phú quý vượt xa muội? Xa hoa sung sướng nhiều năm như vậy, huynh cho rằng muội còn ăn được khổ sao?”

“Sao muội biết phải chịu khổ? Thái tử điện hạ đã sớm nói với ta, chờ trở lại nước Phong Lịch, hân sẽ thu muội vào Đông cung. Chỉ cần muội sinh hạ nhi tử, hân ít nhất cho muội một vị trí tước phi.”

“Huynh nói cái gì? Ca ca, huynh muốn cho muội tái giá?” Hơn nữa còn gả cho tên Thái tử cả ơ phát phơ đó? Trong lòng Quý Du Nhiên kinh động mãnh liệt, trong nháy mắt sắc mặt âm trầm xuống.

Vân Phi Thành khựng lại một chút, vẫn thành thật khai báo, “Nếu không thì sao? Ở nơi này, vẫn bị một số đại gia tử tính toán, Thái tử bên này còn nhìn muội chăm chăm, muội lại cùng với một kẻ ngốc, cuộc sống sau này có thể tốt hơn chỗ nào? Mà đi theo ta rồi, Thái tử nể mặt ta khẳng định sẽ đối đãi

không bạc với muối. Có ta chống đỡ, muối ở trong Đông cung cũng có thể diện. Huống chi, ngay từ bảy năm trước, Thái tử đã biết sự tồn tại của muối, những năm này luôn chú ý đến muối...”

“Ý của huynh là, hần yêu thích muối?” Quý Du Nhiên chắc lưỡi.

Vân Phi Thành gật đầu: “Đúng vậy. Hơn nữa, kể từ sau khi nhìn thấy diện mạo của muối, hần thích muối thành cụ thể hóa rồi. Nếu như không cưới được muối về, đời này hần sẽ hối hận chết!” d1en d4nl 3q21y d0n

“Cho nên, huynh giờ mánh khỏe xấu *, thậm chí không tiếc phá hư phu thê tụi muối?”

(*) nguyên gốc 拉皮条: chỉ ở một số quan hệ không bình thường, vì đạt tới mục đích, không thể giải quyết bình thường ở trong trường hợp công khai, mà chỉ thông qua đường ngang ngổ tăt, âm thầm xúc tiến, thông qua người trung gian, thậm chí thông qua nhiều người trung gian mới có thể tiếp xúc với người đặc biệt, đạt tới mục đích nào đó.

“Du Nhiên, muối đang nói cái gì vậy?” Trên gương mặt trắng nõn của Vân Phi Thành hai màu xanh trắng lần lượt thay đổi, vừa thẹn vừa tức quát lên, “Không phải ta vì tốt cho muối sao? Vừa mới bắt đầu rõ ràng là muối đính hôn với Thái tử, ta cũng nể mặt Thái tử mới có thể để muối lại, nhưng ai biết... Đòi phu thê kia thật sự quá lòng dạ hiểm độc rồi! Đoạt đồ thuộc về muối còn không nói, lại còn ném muối cho một kẻ ngu!”

“Ca ca, xin chú ý lời nói của huynh!”

Lời nói lạnh lẽo đông lạnh kích động của hần xuống, Vân Phi Thành lấy hơi, trên mặt còn vẻ không phục: “Mỗi lần muối đều nói với ta muối và cái đó... Dật Vương gia tương thân tương ái. Được, ta nhìn ra, hần thích muối, làm theo mệnh lệnh của muối. Nhưng mà, vậy thì có thể như thế nào? Hai người thành thân hơn một năm, cho tới bây giờ còn chưa viên phòng! Với tính tình này của hần, muối cảm thấy nửa đời sau của hai người còn có khả năng động phòng sao? Chẳng lẽ muối thật sự không tính toán làm một nữ nhân thứ thiệt, không muốn sinh dưỡng hài tử thuộc về mình? Cho tới bây giờ hai người sống thoải mái, nhưng sau này thì sao? Chờ lớn tuổi, người khác đều ngậm kẹo đùa cháu, muối định làm như thế nào? Trơ mắt nhìn?”

“Cùng lắm thì ôm một hài tử từ trong tông thất tới nuôi là được.” Giọng Quý Du Nhiên lạnh nhạt.

Vân Phi Thành nghe vậy cười, “Thôi đi, muối muối. Muối là muối muối ruột của ta, ta hiểu rõ ràng cá tính của muối. Không phải hài tử ruột thịt của mình, như thế nào muối cũng sẽ cách một tầng. Đối với hài tử kia, muối sẽ không thật tâm thật ý bỏ ra.”

Quý Du Nhiên bị lời hần nói làm cho ghen hờn.

Không sai, cá tính của hai huynh muội bọn họ giống hệt nhau. Nếu như không phải là chuyện nằng thật lòng muốn làm, nằng chắc chắn sẽ không dốc hết sức lực. Nếu như nói ôm một hài tử tới nuôi, vậy cũng là chuyện bất đắc dĩ khi lớn tuổi. Tối thời điểm đó mình nhất định sẽ coi nó như một nhiệm vụ mà làm? Nếu mình làm qua loa như vậy, hài tử kia tự nhiên sẽ phát hiện ra. Vì vậy, hai bên có thể không thân như một nhà không, thật sự là một vấn đề.

“Cho nên, hạnh phúc trước mắt thật sự là hạnh phúc sao? Muối muối, quang cảnh con cháu lượn quanh đầu gối, muôn đời ngậm kẹo đùa cháu, chẳng lẽ muối thật sự không hy vọng sao?”

Lời khuyên bảo của Vân Phi Thành dần dần vang lên bên tai, Quý Du Nhiên trầm mặc.

Nâng tách trà lên uống một ngụm lớn, định thần lại, nằng ngẩng đầu lên nói: “Khuya lắm rồi, ca ca huynh cần phải trở về.”

“Du Nhiên?”

“Trời đã tối rồi, huynh chưa dùng bữa tối đúng không? Muối không lưu huynh lại ăn cơm tối, muối phải chờ Vương gia nhà muối tỉnh rồi ăn cùng chàng.”

“Ý của muối là, muối lựa chọn chính là cùng với hần?” Vân Phi Thành chau mày.

Quý Du Nhiên gật đầu.

Vân Phi Thành mím môi không nói.

Quý Du Nhiên cười với hần: “Ca ca, muối biết rõ huynh vì tốt cho muối. Nhưng mà, nếu cái gọi là tốt của huynh, không nhất định là tốt với muối. Hiện giờ muối sống rất tốt, thật sự. Muối thích cuộc sống như bây giờ, muối cũng không muốn cuốn mình vào trong cung đình, như vậy quá mệt mỏi. Như bây giờ vừa đúng, chính là muối muốn. Cho nên, huynh đừng hy vọng nữa!”

“Được rồi!” Nếu như nằng kiên trì trước sau như một, Vân Phi Thành bất đắc dĩ thua trận, “Muối mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi thật tốt đi! Ngày mai ta trở lại thăm muối.”

“Được, ca ca đi thông thả.”

Đưa mắt nhìn Vân Phi Thành rời đi, bên môi Quý Du Nhiên bật ra một tiếng than thở thật dài, thân hình lập tức chán chường không ít.

--- -----Ta là đường ranh giới phu thê cùng phòng-----

Phượng Dục Minh bị đối tình.

Mặc dù vẫn mệt chết đi, đại não kêu gào hần còn phải ngủ, phải ngủ đủ. Nhưng không chịu nổi cái bụng trống không, hần vẫn tỉnh.

“Vương gia, chàng đã tỉnh?” Mở mắt ra, đã đối diện với khuôn mặt tươi cười của Quý Du Nhiên.

Hần vội vã nhào tới: “Ái phi, nàng còn sống!”

“Đúng vậy, ta vẫn còn sống.” Quý Du Nhiên cười nói. Xử lý đầu tóc cho hần, “Ta nghe bọn họ nói, ba ngày nay chàng vẫn ôm ta, không ăn không uống cũng không ngủ, là thật sao?”

“Ừ.” Phụng Dục Minh vội vàng gạt đầu, đầu chôn ở trong cổ nàng, cảm nhận nhiệt độ ấm áp trên người nàng. “Bọn họ đều nói nàng đã chết, muốn kéo nàng đi. Bọn Vương nói nàng không chết bọn họ đều không tin, hết cách rồi, bọn Vương chỉ đành phải dùng thân thể của bọn Vương che chở cho nàng. Nếu không, nếu bọn họ thừa dịp bọn Vương không chú ý cướp nàng đi, vậy chẳng phải nàng sẽ thật sự bị giết chết! Nàng xem, đợi ba ngày, không phải nàng đã trở về rồi sao? Bọn Vương cũng biết bọn Vương quyết định đúng!”

“Đúng vậy, quyết định của chàng rất đúng, quá đúng.” Quý Du Nhiên hít hít mũi, khóc mắt ê ẩm.

“Ah, ái phi, nàng làm sao vậy?” Cảm thấy trên cổ hơi lạnh lẽo, Phụng Dục Minh buông tay ra, liền thấy khoe mắt nàng rung rung, đáng vẻ đau lòng. Vội vàng vụng về lau nước mắt cho nàng, “Ái phi không khóc, không phải bây giờ chúng ta đều chưa chết sao?”

Quý Du Nhiên miễn cưỡng nặn ra nụ cười, “Đúng vậy, chúng ta vẫn còn sống, vậy là tốt nhất.”

Ục ục ục.

Lúc này, bụng lại không chịu nổi tịch mịch bắt đầu kêu to lên. Quý Du Nhiên sững sờ, ngay sau đó phì cười, “Ba ngày không ăn không uống, Vương gia chàng đói lắm rồi?” diee ndda fnleeq uysd doon

Phụng Dục Minh làm bộ đáng thương gạt đầu.

“Ta đã cho người chuẩn bị xong đồ ăn rồi, chàng đi tắm trước, tắm sạch sẽ chúng ta ăn cơm. Ta đã dặn phòng bếp chuẩn bị rồi.”

“Bọn Vương phải ăn cơm trước!” Phụng Dục Minh ôm bụng kêu to.

Quý Du Nhiên nhìn một thân xốc xệch của hần, “Hay là tắm trước!” Hần cũng đã ba ngày không súc miệng rồi!

“Không cần, ăn cơm trước!”

“Vương gia...”

“Ăn cơm! Bọn Vương đói chết!”

“Được rồi được rồi!” Không chịu nổi đôi mắt sáng trong lấp lánh như mắt chó nhỏ, Quý Du Nhiên đầu hàng. May mà nơi này chỉ có mấy người bọn họ, chính là đáng vẻ lời thôi lách thếch này cũng không bị ai nhìn thấy.

“Được ăn thôi!” Nghe nói như thế, Phụng Dục Minh mừng rỡ, vội vàng hoan hô bỏ dẫy.

Đám người Lục Ý vội vàng bày biện đồ ăn, Phụng Dục Minh cũng không kịp làm gì khác, vội vã rửa tay rồi cầm chén đũa lên bắt đầu ăn như hổ đói. Hải tử đáng thương, hần đói đến luống cuống, món ăn trước mặt, cho dù là món hần thích ăn hay không, tất cả đều gấp nhét vào trong bụng. Quý Du Nhiên vẫn còn tốt, có lẽ do ba ngày nay nhịp tim rất chậm, nàng lại luôn ngủ mê man không tiêu hao bao nhiêu sức lực, tinh thần của nàng tốt lên, liền vừa ăn cơm, vừa gấp thức ăn cho Phụng Dục Minh.

Rất nhanh, một bàn lớn đồ ăn bị Phụng Dục Minh quét hơn phân nửa, cho đến khi ăn đến bụng no tròn trịa, Phụng Dục Minh mới buông đũa, thỏa mãn ợ lên no nê: “Bọn Vương ăn no!”

“Vậy bây giờ nên đi tắm chứ?” Quý Du Nhiên cười nói.

Phụng Dục Minh hắc hắc cười ngậy ngó một trận, “Ừ, trên người bọn Vương bẩn chết rồi, thật khó chịu!”

Chàng còn cảm thấy há? Quý Du Nhiên lắc đầu, một lần nữa phân phó nha hoàn gãi sai vật rót nước nóng vào trong thùng tắm, mình tự mình hầu hạ hần tắm rửa — tiện thể làm phân thưởng cho hần dùng ba ngày ba đêm khổ sở bảo vệ nàng, không để cho nàng đi nước Phong Lịch đầu trí đầu dưng với một đám nữ nhân!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Chương 8.2: Quyết định viên phòng

Chỉ có điều, khi nhìn thấy Phụng Dục Minh cúi hết ngời trong thùng tắm, khi nàng từ từ lau rửa thân thể cho hắn, trong đầu nàng bắt gặp lại nghĩ tới lời Vân Phi Thành nói — Hai người thành thân đã hơn một năm, cho tới bây giờ còn chưa viên phòng! Với tính tình này của hắn, muội cảm thấy nửa đời sau còn có khả năng động phòng sao? Chẳng lẽ muội thật sự không tính toán làm một nữ nhân thứ thiệt, muốn sinh dưỡng hài tử thuộc về mình?

Sinh dưỡng hài tử của mình, chờ lớn tuổi ngâm kẹo dưa châu, sao nàng không nghĩ tới? Nhưng mà, mấu chốt là người trước mắt này...

“Ái phi?” Bàn tay vẫn thấm nước cầm cánh tay của nàng, Quý Du Nhiên hồi hồn, phát hiện cặp mắt to sáng trong suốt của Phụng Dục Minh chớp chớp cũng không chớp nhìn nàng.

Lập tức biết mình thất thần rồi, nàng vội vã cười nói: “Vương gia, thế nào? Còn muốn chà lưng cho chàng sao?”

“Thôi, bồn Vương ngâm đủ rồi, nàng để bồn Vương đứng lên đi!”

“Được.”

Vội vàng đặt khăn lông ướt sang một bên, Phụng Dục Minh liền tự động đứng dậy.

Kèm với một tiếng rào, khi Quý Du Nhiên quay đầu lại, đã nhìn thấy thân thể trần truồng của hắn. Hơn nữa, có chết hay không, hai người là mặt đối mặt!

Bỗng chốc con mắt quét qua bộ phận có cấu tạo hoàn toàn bất đồng với cơ thể nàng, trong đầu Quý Du Nhiên lập tức trống không rồi, trái tim thỉnh thoảng nhảy loạn lên.

“Ah, ái phi, sao mặt nàng đỏ vậy?” Không biết xảy ra chuyện gì, Phụng Dục Minh còn rõ ràng đi về phía nàng, nước đọng trên người vương đầy đất.

“A, không có việc gì!” Quý Du Nhiên vội vàng xoay người sang chỗ khác, cầm khăn lụa lên lau chùi thân thể cho hắn. Việc này đương nhiên khó tránh khỏi phải tiếp xúc phía dưới. Hơn nữa, không biết làm sao, nàng tự nhận mình đã rất cẩn thận rồi, nhưng khi nàng nhẹ nhàng lau sạch cho hắn, mu bàn tay không cẩn thận đụng chạm vào nơi đó, nơi đó liền giống như thổi phồng từ từ to lên. Hơn nữa, càng lúc càng lớn.

Đột nhiên nhớ tới, năm ngoái nàng cũng từng thử dò xét hắn một lần. Mặc dù cách quần, nhưng cũng xác nhận hắn là nam nhân bình thường. Nói cách khác, hắn có khả năng sinh con đấy?

Mang theo ý nghĩ này, nàng qua loa lau sạch sẽ nước cho hắn, khoác thêm áo ngủ cho hắn, hai người cùng lên giường nằm.

Chắc do buổi tối ăn quá nhiều! Phụng Dục Minh tạm thời chưa buồn ngủ, liền lôi kéo Quý Du Nhiên nói chuyện.

Quý Du Nhiên lòng không yên đáp lời, đột nhiên nghe hắn nói đến nhi tử của Ninh Vương phi, nhìn hắn hào hứng bừng bừng nói tiểu oa nhi này chơi thật tốt chơi thật vui, cũng lôi kéo tay của nàng kêu la ngày mai muốn đi chơi với tiểu oa nhi, trong lòng nàng vừa động, nhỏ giọng hỏi: “Vương gia, chàng đã thích hài tử như vậy, vậy chúng ta sinh một đứa có được không?”

“Được đó! Nhưng mà — mình tự sinh? Sinh như thế nào?” Phụng Dục Minh mở to mắt, vẻ mặt muốn biết.

Mặt Quý Du Nhiên lập tức đỏ bừng lên.

Nàng cũng biết một nam một nữ cùng phòng thì có thể sinh con. Nhưng mà, cụ thể sinh như thế nào, nàng thật sự chưa từng nghiên cứu cẩn thận!

Nhưng mà, giống như đã quyết tâm sinh một đứa, vậy thì còn có cái gì có thể ngăn cản được bước chân của nàng?

Suy nghĩ một chút, nàng liền chạy đến trước bàn trang điểm, tìm tìm kiếm kiếm trong một ngăn kéo nhỏ, khó khăn lắm mới móc ra được một quyển sách nhỏ ở phía dưới.

Đây là một trong những món đồ mà mẫu thân ruột thịt của nàng để lại cho nàng, cũng chính là xuân cung đồ trong truyền thuyết.

Còn nhớ rõ khi mẫu thân lâm chung, lôi kéo tay nàng nhận lỗi với nàng, ý vị than thở mình vô dụng, không chỉ không thể nhìn thấy nữ nhi yêu mến lớn lên, càng không thể lưu lại bất kỳ đồ cưới trăn quý nào cho nữ nhi. Hơn nữa, mẫu thân dạy bảo ngày nữ nhi xuất giá, bà cũng không làm được, bây giờ chỉ có thể lưu lại cho nữ nhi quyển sách này để nữ nhi tự mình học hỏi.

Khi còn bé nàng từng lật xem vài lần, nhìn không hiểu, nên để qua một bên.

Sau lại gả cho Phụng Dục Minh, trong lòng biết viên phòng vô dụng, nàng càng không muốn thấy sự tồn tại của vật này, nên dứt khoát cắt nó đi, thuận tiện coi như là một đồ vật tưởng niệm mà mẫu thân cho nàng. Ai biết, vật này hôm nay có lẽ còn có thể có chút tác dụng.

Quả nhiên, mẫu thân ở dưới cửu tuyền vẫn còn đang chăm sóc nàng.

Thấy nàng cầm một quyển sách nhỏ bụi bặm về, Phụng Dục Minh không rõ chân tướng: “Ái phi đây là cái gì?” dilenda4nle3qu2l1ydo0n

Quý Du Nhiên lại đỏ mặt lên, nhỏ giọng trả lời: “Xuân cung đồ.”

“A, xuân cung đồ à!” Phụng Dục Minh gật đầu như đạo sĩ, nhưng lập tức lại hỏi, “Cái gì gọi là xuân cung đồ?”

Quý Du Nhiên ngần ra, đỏ mặt đưa sách cho hắn, “Chính là dạy người ta sinh con như thế nào đấy!”

“Thật sao?” Phụng Dục Minh lập tức hứng thú, vội vàng nhận lấy sách lật mấy cái, lập tức nhướn mày, “Đây đều là những thứ gì? Bồn Vương nhìn không hiểu!”

Lập tức cảm thấy một chậu nước lạnh dội xuống, mặt Quý Du Nhiên trắng bệch ra.

Quả nhiên vẫn là như thế sao? Hắn tính tình trẻ con, vốn không hiểu chuyện viên phòng này, đương nhiên cũng sẽ xem không hiểu những thứ đồ này rồi, càng không có hứng thú đi nghiên cứu. Trong lòng cảm giác nặng nề, đang định cất đồ đi, đột nhiên Phụng Dục Minh lại kêu nhỏ một tiếng, “Bồn Vương từng thấy bức họa này! Nhìn còn tốt hơn trên này nhiều!”

Quý Du Nhiên nặn ra nụ cười, “Chàng thấy ở đâu?”

“Cái này... Nàng chờ một chút!”

Phụng Dục Minh đột nhiên nhảy từ trên giường xuống, chạy đến gần kéo nhỏ ở đầu giường tìm tìm kiếm kiếm, đại khái tìm kiếm trong thời gian một tách trà, rồi vui vẻ trở lại, “Ái phi nàng xem, chính là cái này!”

A!

Mặt Quý Du Nhiên nhất thời đỏ hơn, trái tim nhỏ thành thịch nhảy không ngừng.

“Chàng có được từ đâu?”

Nhìn thứ trước mắt, rõ ràng là hai người nhỏ được bạch ngọc khắc thành. Thứ này chạm trổ rất khéo, trên người hai người nhỏ đều trần truồng, hơn nữa mỗi một chỗ trên người đều nhìn thấy rõ ràng. Không chỉ có như thế, hai người nhỏ này còn đang quấn lấy nhau! Chỗ kết hợp chặt chẽ, dĩ nhiên chính là...

“Hoàng tử mẫu cho! Nói sau khi thành hôn dùng được.” Nháy nháy mắt với nàng, Phụng Dục Minh giống như hiến vật quý nói, “Còn có nè! Ái phi, hai người kia có thể hoạt động, tùy tiện điều chỉnh tư thế!” Vừa nói, còn vừa biểu diễn cho nàng.

Trên mặt Quý Du Nhiên cũng sắp bốc cháy rồi. Nhưng Phụng Dục Minh vẫn còn loay hoay hai người nhỏ bằng bạch ngọc ở trước mặt nàng. Loay hoay một lúc, hắn lại có phát hiện mới: “Ái phi, vì sao bồn Vương cảm thấy, tư thế của hai người nhỏ này giống như trên xuân cung đồ nàng cho! Không đúng, gần như giống nhau như đúc! Trừ mấy người này không xinh đẹp như người nhỏ của bồn Vương.”

Tất nhiên, tất cả đồ tốt của mẫu thân nàng đều bị Quý Thúc vợ vét đi, có thể lưu lại cho nàng một vài thứ đồ không đáng bao nhiêu tiền mang từ nhà mẫu thân tới, đương nhiên kém trân quý đồ Thái hậu nương nương đưa cho hắn.

Chỉ có điều, bây giờ mắc cỡ mặt đỏ bừng, Quý Du Nhiên không nói ra dù chỉ một chữ, ánh mắt lại không nhịn được nhìn hai người nhỏ đang lật đi lật lại trong tay hắn. Phụng Dục Minh cũng vui vẻ loay hoay, còn tìm tư thế trên sách bắt đầu giãy vò...

Sau khi giằng co năm sáu tư thế, hắn đột nhiên dừng lại, chuyển sang Quý Du Nhiên: “Ái phi, xong rồi!”

“Sao vậy?” Tim Quý Du Nhiên chợt nhấc lên.

“Bồn Vương... Phía dưới bồn Vương đau quá! Giống như lúc muốn đi tiểu, nhưng hiện giờ bồn Vương không muốn đi tiểu!” Nói xong, Phụng Dục Minh kéo tay của nàng sờ xuống phía dưới, “Nàng sờ một cái xem, còn nóng nữa!”

A!

Cái kia là... Cái đó chính là...

Quý Du Nhiên giật mình một cái, tự nhiên hiểu phản ứng của hắn là gì. Nhưng nàng vừa mới rút tay về, Phụng Dục Minh đã tiến tới gần, hô hấp nóng bỏng phun lên người nàng, thân thể cũng cọ lên thân thể nàng, đôi mắt sáng ngời giống như bị một tầng sương mù che phủ lên, âm thanh cũng mang theo vài phần khàn khàn: “Ái phi, bồn Vương thật khó chịu, càng lúc càng khó chịu rồi.”

Đề nàng đến giúp hắn thoải mái! Trong lòng lập tức nhảy ra một câu trả lời to gan như vậy, nhưng Quý Du Nhiên không dám nói ra khỏi miệng.

Vào giờ phút này, Phụng Dục Minh đã khấn cấp dán lên người nàng, cọ cọ trên người nàng, hít sâu mùi thơm trên người nàng, trong nháy mắt cảm thấy xao động trong cơ thể càng thêm rõ ràng. Hơn nữa, hắn đột nhiên cảm thấy trên người nàng thật thoải mái, mềm mại, thơm thơm, hoàn toàn khác hắn, tại sao trước kia không nhận ra được đây? Ủ, lại không nhận được cọ cọ, rồi lại cọ cọ.

“Vương gia, chàng đang làm gì đấy?” Xác định hắn giống như con chó nhỏ cọ tới cọ lui trên người nàng, Quý Du Nhiên cũng đột nhiên cảm thấy hơi

miệng đắng lưỡi khô.

“Bỏn Vương.. Ah, ái phi, trước ngực nàng giống như trên người ngọc nhỏ!” Vốn định trả lời nàng, nhưng ánh mắt thoáng nhìn, ánh mắt Phụng Dục Minh vô cùng nóng bỏng nhìn chỗ nào đó trên nửa người trên của nàng.

Quý Du Nhiên ngây ngốc cúi đầu, nhất thời kinh hãi — người này cợt tới cợt lui, cợt lỏng quần áo của nàng. Hiện giờ vạt váy nàng rộng mở, bên phải xiêm y cũng tuột ra đến bả vai rồi, tự nhiên lộ ra vú mềm bên phải.

Để tiện phục vụ Phụng Dục Minh tắm rửa, hơn nữa định tắm xong ngủ tiếp, cho nên nàng cũng không mặc nhiều quần áo, trực tiếp khoác áo ngủ ra trần. Hiện giờ mới biết, hậu quả là như thế nào!

Vội vàng kéo váy qua che đi, Phụng Dục Minh vội vàng bu lại, còn đẩy vạt váy phía bên trái, hai mắt lập tức lóe sáng như sao: “Thật mà, giống người ngọc nhỏ như đúc! Chỉ có điều, ái phi tương đối lớn!”

Mặt Quý Du Nhiên đỏ như lửa đốt, cũng không dám nhìn hắn.

Mà Phụng Dục Minh, hắn giống như tìm được thứ đồ chơi mới lạ, vừa vắn vò quần áo của nàng, vừa đối chiếu nàng với người ngọc nhỏ. Cặp vú này, eo thon nhỏ này, còn có phía dưới...

“Vương gia, chàng đừng sờ loạn!” Dù sao cũng là một nữ nhi gia, Quý Du Nhiên bị ánh mắt nóng rực của hắn nhìn đến sắp thành tôm luộc chín. Vừa nhìn thấy người này nhìn xong nửa người trên của nàng, hiện giờ đang định phẩn đầu đến dưới quần lót, vội vàng đẩy hắn một cái.

Về mặt Phụng Dục Minh rất uất ức, “Bỏn Vương chẳng qua chỉ cảm thấy tò mò thôi! Xem xem phía dưới của nàng có giống như trên người ngọc hay không thôi. Nàng nhìn xem, bỏn Vương cũng giống như trên người ngọc đó!” Nét mặt thật ngây thơ vô tội, khiến cho nàng không nói được lời nói từ chối ra khỏi miệng.

“Ái phi.” Phụng Dục Minh một lần nữa dính sát, “Nàng để cho bỏn Vương nhìn một chút thôi! Nếu không, bỏn Vương cho nàng xem bỏn Vương trước được không?”

“Được, chàng cời cho ta xem!” Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói.

Phụng Dục Minh nói lời giữ lời, lúc này cời sạch quần áo trên người, không mảnh vải che thân đứng trước mặt nàng, còn xoay một vòng: “Như thế nào? Giống như trên người ngọc đó như đúc chứ?”

Nói thật, nàng không chú ý tới những thứ khác, chỉ cố nhìn tiểu huynh đệ đang ngẩng đầu ưỡn ngực của hắn thôi. Quý Du Nhiên che mặt, mình trở nên sắc như vậy từ khi nào?

“Ái phi, hiện giờ nàng đã nhìn bỏn Vương rồi, đến lượt bỏn Vương nhìn nàng đi?” Nếu mình đã nói được làm được rồi, về sót ruột vẫn khắc sâu trong lòng Phụng Dục Minh, nhào tới liền bắt đầu xé rách quần áo trên người nàng.

Quý Du Nhiên giãy giụa mấy cái, lại phát hiện tay chân không làm được gì. Không lâu lắm, quần lót đã bị hắn lột ra. Cảm giác được ánh mắt nóng bỏng như lửa kia, nàng cắn chặt môi dưới mới có thể khiến cho mình không xấu hổ kéo chăn qua bao lấy mình.

Mà Phụng Dục Minh, sau khi nhìn thấy thân thể của nàng, hô hấp của hắn rõ ràng càng thêm dồn dập, trên mặt cũng hiện lên ửng đỏ không bình thường.

“Ái phi.” Nhỏ giọng kêu, tay của hắn từ từ thăm dò lên trên người nàng, đi từ xương quai xanh trên bả vai, từ từ đi xuống dưới, khi chạm đến mềm mại trước ngực nàng thì ánh mắt hắn sáng lên, “Mềm!”

Lại siết chặt bên kia, “Giống vậy!”

Không nhịn được lưu luyến hồi lâu, mới chậm rãi đi xuống.

Theo hắn lần mò, thân thể Quý Du Nhiên dần căng thẳng, chỗ thân thể bị hắn sờ mó giống như có con kiến bò lên, tê tê dại dại, rất khó chịu. Định động, rồi lại không dám.

Phụng Dục Minh cũng không khá hơn nàng chút nào. Theo thăm dò thân thể nàng, so sánh với người ngọc nhỏ, phía dưới hắn nóng bỏng đến khó chịu, hô hấp cũng trở nên dồn dập, tay đụng chạm lần mò qua lại trên da thịt nõn nà này của nàng, chậm chạp không dời đi được.

“Ái, ái phi.” Mở miệng lần nữa, cổ họng của hắn cũng bị cảm giác kỳ quái nào đó tràn đầy.

Mắt Quý Du Nhiên đã sớm trở nên long lanh, lẳng lặng nhìn hắn.

Trong lòng Phụng Dục Minh vừa động, thận trọng nói: “Chúng ta, tới thử động tác của hai người ngọc nhỏ này, có được không?”

Nàng đều đã ngầm cho phép hắn đi đến một bước này rồi, dĩ nhiên định cho hắn thử đến cùng. Quý Du Nhiên suy nghĩ trong lòng, khẽ gạt đầu một cái, rồi kéo cổ hắn, chủ động dâng lên môi đỏ mọng.

Chương 138: Chương 9.1: Thái tử thổ lộ

Sáng sớm ngày hôm sau, Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh đều ngủ đến buổi trưa mới dậy.

Vân Phi Thành đã ở ngoài sảnh trước chờ một hai canh giờ rồi, người Thái hậu phái tới cũng khổ sở chờ thật lâu. Nghe nói tối hôm qua bọn họ ở trong phòng đèn sáng đến sau nửa đêm, cũng không biết hai người đang giằng co chuyện gì, cũng chỉ có thể ở đây ngây ngốc đợi.

Khi Quý Du Nhiên nghe được Lục Ý báo lại, không khỏi đỏ bừng cả mặt, vội vàng kéo chăn bọc lấy thân thể trải rộng dấu vết của mình.

Tối ngày hôm qua, đơn giản chính là một bộ sử máu và nước mắt, bây giờ nghĩ lại nàng vẫn còn kích động muốn rơi lệ.

Vốn tưởng rằng Phụng Dục Minh đã có phản ứng nên có, cũng có kích động nên có, cộng thêm xuân cung đồ và người nhỏ bằng bạch ngọc trợ giúp dù sao cũng sẽ không có sơ sẩy chứ? Nhưng mà, chàng ngốc kia... Nàng phải nắn to hấn một trăm lần chàng ngốc! Rõ ràng hiểu chuyện như thế, hấn lại thờ hèn hèn giãy vò trên người nàng hồi lâu, vẫn không biết cửa mà vào! Cuối cùng còn xin sự trợ giúp chỗ nàng!

Làm ơn, nàng là một nữ nhi gia, nào biết nhiều như vậy?

Hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là hai người cùng nhau thăm dò.

Lộ trình thăm dò tất nhiên gian khổ, bọn họ cũng giãy vò đến nửa đêm, mới rút cuộc cho ra điểm tâm đắc nhất. Nhưng mà, khi đó hai người đã chơi đùa đến kiệt sức, thêm với mấy ngày trước vốn không nghỉ ngơi tốt, cuối cùng hai người nhắm mắt lại, ngả đầu đi nằm ngủ.

Chỉ có điều, khỏe miệng nàng khê câu. Cho dù như thế nào, bọn họ thành công! Sự thật chứng minh, chàng ngốc nhà nàng cũng là nam nhân chân chính, nàng có thể sinh con đường cái với hấn!

Chịu đựng cảm giác không thoải mái trên thân thể, nàng thay đổi cách ăn mặc một phen, rồi cùng Phụng Dục Minh đi ra ngoài.

Phúc công công do Thái hậu phái tới chờ bọn họ ở trong sân. Nhìn thấy nàng sống sờ sờ đi ra, Phúc công công vẫn có vẻ hơi không tin; “Dật Vương phi, ngài... Thật sự không sao?” Chiều hôm qua vốn do Thái hậu nghe được tin tức liền phái hấn tới đây hỏi thăm, nhưng sau khi hấn tới đây nghe nói bọn họ ngủ thiếp đi, đợi đến khi trời sắp tối còn chưa tỉnh lại, hấn chỉ đành phải không công mà lui. Do đó, sáng sớm hôm nay Thái hậu lại thúc giục hấn tới đây hỏi thăm, hấn liền ngây ngốc ở trong sân chờ thật lâu.

“Đúng, ta còn sống.” Quý Du Nhiên cười nói, “Làm phiền Phúc công công đợi lâu.”

Phúc công công vội vàng xua tay, “Không sao không sao! Chỉ cần Dật Vương phi ngài bình yên vô sự, vậy chúng ta yên tâm. Ngài không biết chứ, nghe nói ngài... Từ đó về sau, Thái hậu nương nương thiếu chút nữa bị dọa ngã đi, sau lại ngồi trên ghế mà thở khóc thật lâu. Sau đó lại nghe nói ngài không có chuyện gì, Thái hậu vô cùng mừng rỡ, kêu chúng ta nhanh chóng tuyên ngài vào cung nhìn một chút!”

Lão nhân gia ngài chủ yếu vẫn đau lòng sau khi nàng chết Phụng Dục Minh không ai trông nom mới đúng chứ? Quý Du Nhiên cười nói: “Đa tạ Hoàng tổ mẫu quan tâm. Mời Phúc công công sang sảnh bên dùng trà, ta còn có chút chuyện nhỏ cần giải quyết rồi mới vào cung với công công.”

“Được rồi! Chỉ có điều, Dật Vương phi ngài cần nhanh lên một chút, tối ngày hôm qua Thái hậu nương nương đã mong đợi ngài.”

“Ta biết rồi.”

Trước ứng phó đơn giản với người này, Quý Du Nhiên liền cùng Phụng Dục Minh đến sảnh trước.

Vân Phi Thành đã chờ ở đây từ lâu rồi. Chỉ có điều, khi Quý Du Nhiên bước qua ngưỡng cửa, xuất hiện trước tiên trước mặt nàng không phải là Vân Phi Thành, mà là khuôn mặt cười hi hi của Sở Túc Lương.

Trong tay còn cầm một cây quạt già bộ phong lưu, hấn dùng sức phẩy mấy cái, cố làm vẻ tao nhã mà nói: “Dật Vương phi, tối hôm qua người và Dật Vương gia làm cái gì, vì sao chờ tới giờ mới dậy? Cô và Phi Thành chờ hai người thật khổ đó!”

“Viên phòng.” Quý Du Nhiên trả lời ngắn gọn.

Phụt!

Sở Túc Lương thiếu chút nữa phun ra ngoài, đôi mắt trừng thật lớn: “Người nói cái gì?”

“Ta nói, ta và Vương gia nhà ta, tối hôm qua làm phu thê chi lễ ấy. Nhất thời vui mừng, giãy vò trề. Thái tử điện hạ nước Phong Lịch, ngài có hài lòng với

câu trả lời này của ta không?” Cầm khẽ nâng, Quý Du Nhiên gần từng chữ một.

Sở Túc Lương sững sờ nhìn nàng hồi lâu, mới lui về sau mấy bước, nhìn nàng giống như nhìn quái vật: “Ngươi nói thật?”

Quý Du Nhiên nghiêng đầu sang, cho hắn nhìn thấy dấu vết cho dù là son phấn cũng không che giấu được — đó là do tối hôm qua Phượng Dục Minh lưu lại, lúc ấy nàng đau đến chảy nước mắt rồi.

Sự thật thẳng hùng biện, Sở Túc Lương không nói ra lời nữa.

Vân Phi Thành nghe vậy, trong lòng cũng phát rét: “Du Nhiên, muội quả thật cùng với hắn...”

“Ca ca, muội và Vương gia nhà muội vốn là phu thê. Muội là nữ nhân, chàng ấy là nam nhân, tại muội làm phu thê chi lễ cũng là chuyện đương nhiên mà?” Quý Du Nhiên cười nói, dáng vẻ tự nhiên thanh thản, một chút cũng không hề ngượng ngùng vì nói tới chuyện khuê phòng trước mặt mọi người.

Vân Phi Thành hạ rèm mắt xuống, tức giận nhất thời cuộn cuộn trên ngực: Hắn đương nhiên biết Quý Du Nhiên nói như vậy là rất rõ ràng nói cho hắn biết — hiện giờ nàng đã chân chân chính chính là người của Phượng Dục Minh, cũng đã thành nữ nhân thứ thiệt. Nếu như nàng nói là sự thật, vậy việc nàng sinh con dưỡng cái cũng không phải là việc khó, nửa đời sau cũng có chỗ dựa vào.

Chỉ có điều...

Cho dù nói như thế nào, tâm trí nam nhân này không đầy đủ, đi theo hắn có thể có cuộc sống tốt đẹp gì? Muội muội này, tại sao lại ngu ngốc như vậy chứ?

“Ha ha ha.” Phát hiện hai người này hiện giờ còn dính lấy nhau hơn trước kia, trên mặt Quý Du Nhiên cũng có vẻ phong tình trước kia chưa từng có, lại có dáng vẻ càng thêm mê người hơn trước. Sở Túc Lương cười gượng hai tiếng, “Như thế xem ra, vẫn là cô và Phi Thành thúc đẩy chuyện tốt cho các người.”

“Đúng vậy. Đúng rồi, chúng ta còn phải đa tạ ca ca và Thái tử điện hạ trợ giúp!” Quý Du Nhiên cười, thân nhiên hành lễ với bọn họ.

Sở Túc Lương vội vàng hoàn lễ, Vân Phi Thành lại tỏ vẻ mờ mịt, “Du Nhiên, muội thật sự quyết định?”

Quý Du Nhiên không nhin được quay đầu sang, “Ca ca, quyết định của muội đã sớm nói rất rõ ràng với huynh từ tám trăm năm trước rồi. Bây giờ muội cũng đã lấy ra hành động thực tế tới cho huynh nhìn, sao huynh còn phải quyết giữ ý mình?”

Ngực Vân Phi Thành đau đớn buồn bực một trận.

Hắn biết, nàng quả nhiên làm cho hắn xem. Rất rõ ràng nói cho hắn biết, để cho hắn không thể không tiếp nhận thực tế tàn khốc. Mà bây giờ... Hắn từ tiếp nhận thực tế ra, còn có thể như thế nào?

Vô lực nhắm mắt lại, hắn nhỏ giọng nói: “Ai có chí nấy. Đã như vậy, ta tôn trọng sự lựa chọn của muội. Bây giờ thời gian không còn sớm rồi, ta còn phải trở về dịch quán thu dọn đồ đạc, cũng không dừng lại ở chỗ này nhiều hơn.”

“Ca ca đi thông thả, Thái tử điện hạ đi thông thả.” Quý Du Nhiên cũng không lưu bọn họ lại.

Nghe vậy, Sở Túc Lương rất bất đắc dĩ, “Cô chưa nói cô muốn đi mà?”

Không đi, còn lưu lại làm gì? Quý Du Nhiên cười lạnh, mặc kệ hai người này, chỉ gọi Bình công công vào tiễn bọn họ ra ngoài, mình và Phượng Dục Minh trở lại hậu viện dọn dẹp một chút, rồi cùng Phúc công công và cung.

Thái hậu nương nương đã sớm chờ ở đó.

Nhìn thấy Quý Du Nhiên chậm rãi đi tới, bà dường như không kịp chờ đợi chủ động chạy tới, kéo tay của nàng, nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng một phen, “Hài tử ngoan, con không sao chứ? Ai gia nghe nói ngày hôm qua con đột nhiên tỉnh lại, cũng có mạch tượng rồi, đã hù chết ai gia rồi? Ai gia rõ là... Nghe nói thuốc kia có thể làm cho người ta giả chết sao? Có phải tác dụng của thuốc rất lớn không? Ai gia nhìn con hiện giờ đi đường cũng rất không ổn.”

Ặc, cái đó...

Mặt Quý Du Nhiên lại không nhin được mà đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu. Phượng Dục Minh lại dùng giọng nói khó nghe như tiếng thanh la kêu lên: “Hoàng tổ mẫu, ái phi nàng không phải do tác dụng của thuốc, nàng bị mệt! Tối ngày hôm qua, nhi thân và nàng cùng nhau nghiên cứu hai người nhỏ bằng bạch ngọc do ngài cho nhi thân, nghiên cứu hơn nửa đêm, mệt chết đi được!”

Trời!

“Vương gia!” Quý Du Nhiên thật sự dở khóc dở cười. Chuyện riêng tư như vậy, lúc trước nàng dám lớn mật nói ra ở trước mặt Vân Phi Thành và Sở Túc Lương. Nhưng bây giờ, ở trong cung Thái hậu còn có nhiều người không liên quan như vậy ở đây! Hắn sao lại tùy tiện tiện tiện nói ra chuyện này rồi?

May mà người nhỏ bằng bạch ngọc này chỉ có mấy người thân cận biết chuyện gì xảy ra. Chỉ có điều một đám cung nữ bên cạnh Thái hậu từng người

đều đỏ mặt, Thái hậu cũng ngẩn ra, rồi sau đó trên mặt dâng đầy mừng rỡ, “Dật Vương, ý của con là, tối ngày hôm qua, các con đã thành rồi?”

Phượng Dục Minh chớp mắt mấy cái, “Thành cái gì?”

Thái hậu sững sốt, “Thành sao?”

Phượng Dục Minh vẫn về mặt ngây thơ trong sáng, Quý Du Nhiên vô lực xoay đầu đi, Thái hậu liền nhìn thấy dấu vết trên cổ nàng, nhất thời vui mừng đến nhưn mảy, vội vàng kéo Quý Du Nhiên đến ngồi xuống bên cạnh, lại kêu mấy người khác đi, chỉ để lại vài tâm phúc hầu hạ, rồi lại hỏi Quý Du Nhiên, “Tối hôm qua thành sao?”

Quý Du Nhiên đỏ mặt đến có thể nhò ra máu. Khó khăn lắm mới nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Thì ra là như vậy. Thái hậu thoải mái cười cười: “Khó trách hôm nay ai gia nhìn tư thế đi tới của con không đúng lắm!”

Khóe miệng Quý Du Nhiên giật giật, nói không ra lời.

Thái hậu càng nghĩ càng vui vẻ, nắm tay của nàng lăm bầm nói: “Tốt, tốt! Hơn một năm, xem như các con được việc rồi. Vậy tiếp theo, các con có thể phải không ngừng cố gắng, nhanh chóng sinh một tiểu tăng tôn cho ai gia mới được!”

“Hoàng tổ mẫu yên tâm, nhi thần nhất định cố gắng!” Phượng Dục Minh vội vàng kêu to.

Quý Du Nhiên thật hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. Vương gia gốc của nàng, chuyện như vậy không thể đồng ý loạn có được không? Chúng ta vẫn còn trong giai đoạn thăm dò!

Mà nghe được lời Phượng Dục Minh nói, Thái hậu cười đến híp cả mắt, vội vàng kêu cung nữ lấy hộp đồ trang sức của mình ra, chọn lựa mấy bộ quý giá đưa cho Quý Du Nhiên, cũng nửa sáng nửa ngảm ám chỉ một khi nàng có thai, còn có thưởng nhiều hơn, Quý Du Nhiên chỉ có thể lúng ta lúng túng đón lấy.

Lần này, Thái hậu ngược lại nói nhiều với nàng.

Bất đắc dĩ nghe Thái hậu dạy cho nàng rất nhiều biện pháp dễ dàng mang thai, Quý Du Nhiên yên lặng ghi nhớ, lại được Thái hậu lưu lại dùng cơm trưa. Rồi sau đó, Thái hậu nương nương đột nhiên nhớ tới: “Đúng rồi, vừa mới bắt đầu không phải chúng ta đang nói tới chuyện con bị bỏ thuốc giả chết sao? Thuốc kia là ai hạ cho con?”

Tìm Quý Du Nhiên nhảy mạnh mẽ.

Thái hậu nương nương đã giận tái mặt: “Dật Vương phi, con biết không?”

Nàng dĩ nhiên biết. Nhưng mà, làm sao có thể nói ra khỏi miệng?

Suy nghĩ khẽ chuyển, trong lòng hiện lên một chủ ý. Quý Du Nhiên vội vàng lắc đầu: “Nhi thần không biết. Ngày hôm qua sau khi nhi thần tỉnh lại cảm thấy rất mệt mỏi, nên đã ngủ mê man, buổi tối lại cùng Vương gia... Cho nên, thiếu chút nữa thậm chí đã quên đi tra xét.”

“Việc này phải tra! Con đường đường là một Vương phi, lại bị người trong chính Vương phủ mình hạ thuốc, thiếu chút nữa bị người ta chần nhảm nhip tim không có qua đời. Nếu không phải Dật Vương sống chết ôm con không buông, con sẽ bị đưa vào trong quan tài rồi! Rốt cuộc là ai ác tâm như vậy, thế nhưng lại muốn chôn sống con?”

Chôn sống sao? Ca ca chính là định thừa dịp hỗn loạn treo đầu dê bán thịt chó, âm thầm đưa nàng ra, sau đó mượn đoàn xe nước Phong Lịch trở về nước lên lên chờ nàng ra ngoài! Nhưng mà, kế hoạch này không khỏi hơi quá hiểm, một khi người của bọn họ thất bại, nàng thật sự có thể bị đưa vào trong quan tài!

“Việc này, nhi thần thật sự không rõ. Nhi thần nhớ trước kia nhi thần đã từng thanh tẩy Vương phủ rồi, phần lớn người bên trong đều là người nhi thần tin được.”

“Con cũng nói là đa số. Con còn trẻ, sao có thể nhận rõ toàn bộ mọi người được! Con đã quên chuyện mấy lần trước?” Thái hậu nói xong, trong đầu bất giác xẹt qua chuyện con chó của Phượng Dục Minh bị giết chết khi trước, cùng với phu thê bọn họ suýt chút nữa bị vu tang hãm hại trong Ngự hoa viên, chân mày lập tức nhíu chặt lại.

Quý Du Nhiên đương nhiên cũng biết lão nhân gia ngài suy nghĩ đi đâu, dĩ nhiên cũng không định ngăn cản bà suy nghĩ tới phương diện kia. Thậm chí, đây chính là mong đợi của nàng!

Vội vàng run lên, nàng chui vào trong ngực Thái hậu: “Hoàng tổ mẫu, ngài cũng đừng hù dọa nhi thần! Nhi thần cũng đã quét sạch Vương phủ một lần! Sao có thể có người lớn gan làm bậy như vậy, hạ thuốc ác như vậy cho nhi thần?”

“Ai biết được? Có lẽ biết huynh trưởng của con trở lại, hiện giờ địa vị cực cao, chỉ sợ kết phùng trả thù hai huynh muội các con đi!” Vỗ vỗ sau lưng nàng, Thái hậu trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Gốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Chương 9.2: Thái tử thổ lộ

Quý Du Nhiên nắm chặt ống tay áo của bà: “Nhưng mà, mặc dù ca ca là Tể tướng, nhưng dù sao cũng là người của nước Phong Lịch, cũng chẳng có bao nhiêu thực lực ở thiên triều Đại Lương ta. Huynh ấy tối đa cũng chỉ là chỗ dựa chống đỡ hiện tại cho nhi thần mà thôi, khiến những người nhìn nhi thần không vừa mất thu lĩm một chút, chúng con làm sao có thể trả thù ngược lại?”

“Vậy cũng không nhất định, năm đó huynh trưởng của con thông minh tài trí, đương kim thánh thượng cũng từng than thở, ai gia còn tưởng rằng cuối cùng hần sẽ dốc sức vì thiên triều Đại Lương. Ai ngờ... Haizzz! Một người thông minh, tự nhiên có trăm phương pháp có thể khiến cho hần đạt thành mục đích. Huống chi hiện giờ người lấy lòng nịnh bợ hần nhiều như vậy, chỉ cần hần ra lệnh một tiếng, cho dù không khiến người ta nhanh chết, cũng có thể khiến cho người ta khổ không thể tả được.” Hiện giờ, không phải Thái tử bị gạt sao? Chỉ có điều, coi như do hần quăng lưới, cũng không biết sao Thái tử nước Phong Lịch lại biết nhiều như vậy, lại tìm một nha đầu có đáng đáp hết sức giống Quý Du Nhiên, cái này khiến Thái tử sau khi say rượu sao có thể không động lòng? Đản độn u mê như vậy, liền...

Nghĩ như vậy, lòng của Thái hậu lại lạnh xuống. Chuyện cho tới bây giờ, Quý Du Nhiên cũng đã nhận mệnh, hơn nữa sống cùng Phụng Dục Minh rất tốt, tại sao Thái tử chính là không bỏ được? Thân là Thái tử một nước, đã sắp làm phụ thân, lại còn vì nhi nữ tình trường mà ngăn cản bước chân, bà không thể nào coi trọng tôn tử sau này sẽ kế thừa để vị.

Quả nhiên là Thái hậu nương nương, một đời mất hết sức sắc bén. Phân tích của bà không sai, hơn nữa Thái tử điện hạ nước Phong Lịch không biết điều đó cũng đứng về phía Vân Phi Thành, nếu như bọn họ định giày vò ai, trừ Hoàng đế Hoàng hậu ra, những người khác thật sự không bị bọn họ giày vò không được. Dù sao chỉ cần bọn họ không làm khó xây ra án mạng, nể bọn họ là khách Hoàng thượng cũng sẽ cho người hết sức dè chừng xuống.

Quý Du Nhiên cũng thờ dãi theo, “Thì ra là như vậy. Nhưng mà, ca ca cũng chỉ muốn giúp nhi thần rửa sạch sỉ nhục lúc trước mà thôi, chắc chắn sẽ không muốn mạng người! Nhưng tại sao bọn họ lại trực tiếp hạ thuốc này cho nhi thần? Còn không phải có thể khiến nhi thần chết ngay tức khắc!”

“Cho nên nói, ý định của người này quá ác độc rồi, tuyệt đối không thể lưu!” Thái hậu lạnh lùng nói. Lại quay sang nhìn nàng, “Dật Vương phi, con cần thận nói cho ai gia tất cả sự việc xảy ra ngay lúc đó, ai gia phân tích giúp con, xem một chút rốt cuộc là ai giở trò!”

“Vâng.” Quý Du Nhiên nói đầu đuôi chuyện lúc trước ra. Dĩ nhiên, nàng tóm tắt đối thoại với Thái Bình trước khi mình té xỉu, cũng cắt hết đoạn thú nhận của Vân Phi Thành và Thái Bình phía sau.

Vậy cũng là từ đầu tới đuôi đi! Dù sao nàng nói ra đều là lời nói thật.

Nghe vậy, Thái hậu trầm mặc.

Nhìn bà trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, Quý Du Nhiên cũng không lên tiếng. Sau đó, Thái hậu mới lại vỗ mu bàn tay của nàng nói: “Ai gia biết rồi, chuyện này giao cho ai gia xử lý là được. Con tốt nhất sinh nhi tử với Dật Vương đi, ai gia bảo đảm, nhất định sẽ để cho người kia ăn đau khổ!”

“Dạ, nhi thần đa tạ Hoàng tổ mẫu trước.” Quý Du Nhiên vui vẻ trong lòng, vội vàng hành lễ nói.

Lại lưu lại nói vài lời với Thái hậu, phu thê bọn họ mới về đến Vương phủ. Buổi tối khi trời gần đen, có mấy người trong cung tới, mang mấy ma ma phòng bếp còn có tiểu nha đầu pha trà trong Vương phủ đi.

Hôm nay rất mệt, Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh com nước xong liền đi ngủ.

Đào mắt đến ngày hôm sau, chính là ngày đoàn người nước Phong Lịch rời đi.

Quá trình bàn luận giữa hai bên coi như hết sức vui vẻ, Sở Túc Lương còn thu được ba mỹ nhân, cùng với vô số đặc sản của thiên triều Đại Lương.

Trừ một khúc nhạc đệm nho nhỏ ở giữa, coi như chủ và khách cùng vui vẻ đi!

Đối với chuyện Vân Phi Thành là huynh trưởng của Quý Du Nhiên, mặc dù không chiếu cáo thiên hạ, nhưng trong Kinh thành những người đã từng tiếp xúc với hần đương nhiên trong lòng đã hiểu. Biết hần phải đi, Thái hậu cũng phá lệ cho phép Quý Du Nhiên đi tiễn.

Vì vậy, chờ đến nửa canh giờ trước giờ lành, Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh ngồi vào xe ngựa đến ngoài thành để đô. Xe ngựa nước Phong Lịch cũng đã chuẩn bị đầy đủ hết, Thái tử vẫn còn đang trong cảm xúc, người đưa tiễn nhất định do Hoàng đế đứng đầu, mà bây giờ Hoàng đế còn đang ở trong cung phê duyệt tấu chương.

Khi Quý Du Nhiên chạy đến, thấy tới tở nước Phong Lịch đang chất đồ lên xe ngựa, mấy người Sở Túc Lương và Vân Phi Thành ngược lại tự tại, đang ở trong đình bên cạnh rặng liễu phẩm trà.

Thấy bọn họ đến, người bên cạnh Sở Túc Lương vội vàng tới mời, Quý Du Nhiên liền cùng Phụng Dục Minh nắm tay đi qua.

Nhìn thấy mười ngón tay bọn họ đan chặt, đáng vẻ không xa rời, mắt Vân Phi Thành đau nhói, không được tự nhiên quay đầu. Sở Túc Lương cũng nhắm mắt lại, rồi mới nở nụ cười xán lạn: “Dật Vương gia, Dật Vương phi, hai người coi như đến rồi! Cô và Phi Thành đợi hai người đã lâu!”

Quý Du Nhiên mím môi, “Làm phiền Thái tử điện hạ đợi lâu.”

“Không sao, không sao.” Sở Túc Lương vui vẻ nói, vội vàng kêu bọn họ ngồi xuống.

Thu Lam trưởng Công chúa cũng ở đây. Thấy nàng ngồi xuống bên cạnh mình, liền nhẹ nhàng cười một tiếng với nàng: “Dật Vương phi, bôn cung nghe Vân Tướng nói, người và mẫu thân người học được một tay pha trà ngon, không biết có thể bộc lộ tài năng vì bôn cung không?”

“Không dám nhận pha trà ngon, có thể uống là được.” Quý Du Nhiên cười nói. Mắt thấy một bếp lò nhỏ còn đỏ lửa bên cạnh, cùng với một bộ đồ pha trà sạch sẽ, thì biết rõ đây là đặc biệt chuẩn bị vì nàng.

Thời gian không nhiều lắm, nàng cũng không trì hoãn, trực tiếp vén tay áo lên, đặt siêu nước lên lò đun, vừa hỏi: “Đây là nước ở đâu?”

“Mấy ngày trước cưỡi ngựa đi ngoại ô giải sầu, phát hiện nơi đó có một dòng suối nhỏ, nước suối trong ngọt, nên lấy một bình mang về.” Vân Phi Thành nhỏ giọng nói.

Trong lòng Quý Du Nhiên bất giác khẽ động: Tám năm trước, huynh ấy thường đi dòng suối nhỏ nào đó múc nước, sau đó hai huynh muội cùng nhau pha trà cho mẫu thân uống. Ngày đó mặc dù cuộc sống kham khổ, nhưng ba mẫu tử sống nương tựa lẫn nhau, mừng vui tự tại. Nhưng mà, theo mẫu thân qua đời, huynh trưởng rời đi, nàng một mình cô đơn lẻ loi trôi nổi ở trong viện, cũng không có ai đi múc nước cho nàng, nàng nhớ tới mẫu thân định pha một ấm trà từ vui tự buồn, nhưng hạ nhân trong phủ bằng mặt không bằng lòng, cầm nước giếng tới lừa gạt nàng. Thời gian dài, nàng cũng dần sắp quên nước dòng suối nhỏ kia có vị gì rồi.

Vừa nghĩ tới, trong lòng vừa tính toán thời gian. Đến thời điểm, nàng lấy tách trà xuống, từ từ rửa sạch tách. Mặc dù động tác không lưu loát, nhưng không thấy lúng túng, càng về sau càng lộ vẻ nước chảy mây trôi, làm cho người ta có một cảm giác hưởng thụ về thị giác.

Mấy tách trà pha xong, mọi người cảm tách, Vân Phi Thành uống trước, lập tức cười đến mặt mày cong cong: “Tay nghề của Du Nhiên không lui bước, nước suối cũng ngon ngọt như vậy.”

Có câu khẳng định này của hắn, trong lòng Quý Du Nhiên thực tế rồi. Lại đưa một tách tới cho hắn: “Ca ca uống thêm một ngụm đi! Lần từ biệt này, không biết tới bao lâu nữa huynh muội chúng ta mới có thể gặp lại.”

Vân Phi Thành sững sờ, hốc mắt cũng hơi ửng đỏ.

Nhận lấy cái tách uống từng chút một, hắn đứng lên: “Muội muội, ca ca có vài lời muốn nói riêng với muội.”

“Được.” Trần an Phụng Dục Minh xong, Quý Du Nhiên và hắn ra khỏi đình, đến chỗ cách xa bốn năm bước, Vân Phi Thành nhét một vật vào trong tay nàng, “Đây là khế ước bán thân của Thái Bình, hiện giờ ca ca thật sự giao nàng ấy cho muội. Muội trưởng thành, tự nhiên có chủ ý, ca ca vốn không nên can thiệp vào. Trước đó do đầu óc ta rối rắm, lại không để ý đến ý nguyện của muội mà áp đặt tư tưởng của mình. Du Nhiên, ca ca nhận sai với muội ở đây!” Nói xong, vãi một cái thật sâu với nàng.

Quý Du Nhiên vội vàng đỡ hắn lên, “Thôi! Ca ca, muội biết rõ huynh vì tốt cho muội. Lúc ấy muội cũng không khách khí với huynh, chắc hẳn nói vài lời làm tổn thương lòng huynh đúng không? Thật ra thì sau đó muội cũng hối hận. Huynh nói, nếu như mẫu thân ở dưới suối vàng có biết, biết hai chúng ta thế mà lại náo lên rồi, còn không biết đau lòng bao nhiêu!”

“Đúng vậy, ta cũng tự kiểm điểm.” Nói đến mẫu thân đã qua đời, trong mắt Vân Phi Thành nhiều thêm vài phần dịu dàng, nhưng cũng che phủ lên một tầng bóng mờ, “Muội muội, muội yên tâm. Mặc dù ca ca đi, nhưng những năm gần đây mẫu thân mẫu thân sống khỏe, muội ăn khỏe, ta đều nhớ. Ta nhất định sẽ giúp muội đòi lại những thứ này!”

“Không cần.” Quý Du Nhiên lại nói.

Vân Phi Thành sững sờ, “Du Nhiên, muội nói cái gì?”

“Muội nói, không cần huynh tới, tự muội là được rồi.” Quý Du Nhiên cười nói.

Vân Phi Thành không hiểu.

Quý Du Nhiên liền ghé vào bên lỗ tai hắn nói: “Ca ca cũng chỉ cần làm xong Tể tướng bên nước Phong Lịch của huynh đi! Hiện giờ huynh chính là núi dựa lớn nhất của muội rồi. Chỉ cần địa vị bên kia của huynh vững chắc, vậy địa vị của muội ở bên này nhất định cũng hết sức vững chắc. Về phần trả thù những người đó như thế nào, trong lòng muội đại khái đã có kết cấu rồi, sẽ từ từ thực hiện.”

“Muội có thể không?” Vân Phi Thành hỏi. Ở trong mắt hắn, cho dù muội muội lớn bao nhiêu, vĩnh viễn đều là muội muội nhỏ hơn hắn gần mười tuổi.

Muội muội trong trí nhớ, trong sáng thuần khiết, mặc dù tính khí hơi lớn, nhưng không mất vẻ đáng yêu. Để cho một mình nàng đi đối phó với nhiều người như vậy...

“Muội có thể.” Quý Du Nhiên nói, ánh mắt kiên định, “Nếu những người đó dám làm ra chuyện này với chúng ta, vậy bọn họ nên nghĩ đến chuẩn bị một thù trả một thù. Ca ca, muội đã không phải là nữ hài tử trước kia mặc cho bọn họ bắt nạt chiếm đoạt rồi. Ở trong Hoàng thất, cho dù tâm trí trượng phu không đầy đủ, muội cũng không thể hoàn toàn không có chút ý tưởng. Nếu không, phu thê tội muội đã sớm bị găm cán đến không còn cựa bả rồi!”

“Ta biết rõ.” Trong lòng biết, thế nhưng hấn lại không muốn thừa nhận. Muội muội của hấn, vốn nên không buồn không lo, từ từ lớn lên dưới sự che chở của hấn mới đúng. Nhưng mà, hiện giờ, nàng lại luân lạc đến tình trạng này... Lỗ mũi hơi cay cay, Vân Phi Thành nhắm mắt lại, rồi sau đó cắn dận, “Cho dù như thế nào, muội định làm cái gì, trước gửi tin tức cho ta. Nếu như đã xảy ra chuyện gì, cũng nhất định phải cho ta biết rõ. Hiện giờ ca ca đã trở lại, muội không cần một mình gánh vác tất cả khổ sở, biết không?”

“Muội biết rõ.” Quý Du Nhiên gật đầu, ngẩng mặt lên cười rục rờ với hấn: “Ca ca, huynh thật tốt.”

Hấn tốt sao? Vân Phi Thành cười khò.

“Phi Thành, hai huynh muội các ngươi nói xong chưa?” Hai huynh muội nói chuyện không biết Sờ Túc Lương đến gần từ lúc nào, còn phe phẩy cây quạt của hấn học đòi văn vẻ.

Vân Phi Thành gật đầu một cái: “Cũng không sai biệt lắm.”

“Như vậy, ngươi có thể nhường một chút không? Cô cũng có mấy câu muốn nói với Dật Vương phi.”

“Được, mời Thái tử.” Vân Phi Thành lui xuống, nhưng cũng không rời đi quá xa. Trước kia chứa tâm tư muốn gả muội muội cho hấn, cho nên tùy tiện hấn. Nhưng mà, nếu như hiện tại muội muội đã quyết tâm muốn lưu lại, hấn tự nhiên phải để tâm đến mặt mũi của muội muội rồi.

Thấy hấn như thế, dường như Sờ Túc Lương không quá vui mừng, nhưng chỉ sờ sờ lỗ mũi, rồi cười hi hi với Quý Du Nhiên: “Dật Vương phi, người định một mình ở nơi này sống cả đời sao?”

Quý Du Nhiên gật đầu: “Đúng vậy.”

“Thật ra thì, nước Phong Lịch chúng ta rất tốt, không hề kém thiên triều Đại Lương chút nào. Hơn nữa Phi Thành hấn cũng ở nước Phong Lịch, cô và hấn hiểu nhau không cần phải nói, người nhất định sẽ được chăm sóc tốt hơn.”

“Không cần. Biết ca ca có Thái tử điện hạ ngài chăm sóc, ta đã yên tâm. Vương gia nhà ta cũng không thể rời bỏ ta, ta phải cùng với chàng ấy, cùng chàng ấy đầu bạc răng long.”

Nghe nàng nói lời rõ ràng như thế, về mặt Sờ Túc Lương suy sụp, rất bi thương thở dài một tiếng, “Tại sao? Cô đường đường là Thái tử, chẳng lẽ so ra còn kém Vương gia đó nhà ngươi sao?”

“Thái tử điện hạ ngài rất tốt, nhưng mà không phải là lương phối của ta. Tiểu nữ chỉ hy vọng có người, một lòng một dạ cùng chiều ta, yêu ta, gắn bó kè cận bên nhau với ta, vậy là đủ rồi.” Giọng Quý Du Nhiên lạnh nhạt nói.

Sờ Túc Lương há hốc miệng, “Ngươi nói, cô đúng là không làm được. Đã như vậy, cô liền chúc phúc cho ngươi.”

“Đa tạ Thái tử điện hạ!” Quý Du Nhiên vui vẻ trong lòng, vội vàng hành lễ nói cảm ơn.

Chỉ có điều, hành lễ xong ngẩng đầu lên, nàng phát hiện Sờ Túc Lương vẫn nhìn chăm chăm vào nàng. Tim Quý Du Nhiên nhảy dựng mấy cái, vội vàng lui về phía sau mấy bước.

Sờ Túc Lương liền tiến lên phía trước nói: “Dật Vương phi, Quý Du Nhiên, nói thật, cô thật sự thích ngươi. Mặc dù tính khí của ngươi xấu, nhưng chính là hợp khẩu vị của cô.”

Trong lòng Quý Du Nhiên lạnh đến buồn nôn, “Thái tử điện hạ, xin ngài chú ý lời nói. Ta bây giờ đã là phụ nhân có phu quân rồi.”

“Cô biết.” Sờ Túc Lương thở dài nói, “Cho nên, hiện giờ cô muốn nói với ngươi: Nếu như sau này ngươi hối hận, vậy cũng có thể tới tìm cô. Bên người cô vĩnh viễn giữ lại một vị trí cho ngươi.”

Khốn kiếp, hấn xong chưa?

Mặt chợt trầm xuống, Quý Du Nhiên lạnh lùng nhìn hấn chăm chăm, trung khí mũi phần phun ra một chữ — “Cút!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Chương 10.1: Bí mật động trời

Dưới khí thế động trời đột nhiên bộc phát của Quý Du Nhiên, Sở Túc Lương ảo não leo lên xe ngựa nước Phong Lịch cút đi.

Thu Lam trưởng Công chúa và Vân Phi Thành không biết nên khóc hay cười, rồi rít cáo biệt với bọn họ sau đó rời đi.

Chờ trở lại Vương phủ, trong cung lại truyền đến tin tức: Thái hậu nương nương kêu Thái tử phi lên, để cho nàng ta theo bà đi lễ Phật, cũng kêu nàng ta giao sự vụ trong Đông cung cho trác phi trông coi. Đây chính là biến tướng của đoạt quyền. Thái tử phi khóc lóc cầu xin tha thứ, nhưng không có thay đổi gì, ngược lại bị Thái hậu trách cứ một trận, còn bị Hoàng đế Hoàng hậu cho sắc mặt.

Lần đầu tiên chơi lớn như thế, hơn nữa đã thành công rồi, trong lòng Quý Du Nhiên hơi lo sợ, đến tối quần lấy Phượng Dục Minh cọ xát lẫn nhau đến vô cùng mệt mỏi mới ngủ đi.

Mà sáng ngày hôm sau, nàng đã nhận được tin tức Quý Thúc đưa tới. Mở ra vừa nhìn, chút áy náy nơi đáy lòng nàng lập tức tan thành mây khói.

“Ái phi, nàng cười lạnh cái gì?” Nhìn khỏe miệng nàng nhếch lên nở nụ cười lạnh chấn người, Phượng Dục Minh lạnh lẽo xoa xoa cánh tay.

Quý Du Nhiên cười nói, “Phụ thân đại nhân viết thư mắng ta một trận, nói ta không để ý tình nghĩa tỷ muội, hãm hại muội muội mình. Bây giờ thừa dịp sự tình còn kíp, kêu ta nhanh đi tìm Hoàng tổ mẫu nói rõ ràng, để Thái tử phi một lần nữa về làm chủ Đông cung, bọn họ cũng tốt đẹp theo gà chó lên trời.”

“Cần rồi!” Phượng Dục Minh lập tức nổi giận, “Hắn là cái khi gì? Tại sao chỉ huy nàng?”

Hơn nữa là người đứng đầu ăn quá nhiều trước mặt nàng và Vân Phi Thành, hiện giờ định dựa vào một phong thư dào dạt mệnh mông để cho nàng nghe lời? Rốt cuộc là do bọn họ quá ngây thơ hay bọn hắn cảm thấy nàng quá ngu? Quý Du Nhiên thấy nực cười.

Trông mặt xoay động, nàng kéo tay Phượng Dục Minh lên, “Vương gia, ta viết lá thư mắng chửi lại phụ thân đại nhân là được.”

“Được! Bỏn Vương mài mực cho nàng!” Phượng Dục Minh vội vàng nhảy dựng lên nói.

Khi thư hồi âm của Quý Du Nhiên đến Quý Tướng phủ, Quý Thúc tự nhiên bị tức đến gần chết, tiểu Trương thị vốn khóc đến không xong. Bây giờ thấy lá thư này, nhất thời người cũng choáng váng ngất đi.

“Liệt nữ! Liệt nữ! Sao ta lại sinh ra một nữ nhi như vậy!” Vô thư hồi âm của con bé thành một cục, Quý Thúc tức giận mắng không ngừng.

Tiểu Trương thị che mặt khóc khê: “Tướng công, hiện giờ Dung nhi con bé làm như thế nào? Thái hậu cũng đã nhốt con bé ba ngày rồi, Hoàng hậu nương nương cũng không nói chuyện giúp, ta... Thái tử vốn không thân cận với con bé, nếu trong khoảng thời gian này, lại có hồ mị từ leo lên giường của hắn, khiến cho hắn quên Dung nhi thì làm thế nào cho phải?”

“Không thể nào. Nói thế nào Dung nhi cũng đường đường chính chính là Thái tử phi. Những nữ nhân kia cũng chỉ là đồ chơi mà thôi, Thái tử biết nặng nhẹ.” Quý Thúc lạnh lùng nói, nhưng trong lòng lại hơi chột dạ.

Tiểu Trương thị cũng không tin, lại tiếp tục nức nở.

“Lão gia, phu nhân, không xong không xong!”

Cố tình vào lúc này, có một gã sai vặt chạy như bay vào phủ, hắng giọng kêu to.

Quý Thúc trầm mặt: “Gào thét cái gì, còn thể thống gì?”

Gã sai vặt vội vàng quỳ xuống đất: “Lão gia, thật sự có chuyện khẩn cấp, tiểu nhân cũng không để ý quá nhiều!”

Quý Thúc lập tức giận tái mặt, “Chuyện gì?”

“Trong cung truyền ra tin tức, nói tối ngày hôm qua Thái tử phi mưu toan chạy trốn khỏi tầm cung của Thái hậu, nửa đường bị người ta tóm lấy, đã bị Hoàng hậu lấy tội bất hiếu đánh hai mươi hèo rồi.”

“A, Dung nhi!”

Nghe vậy, tiểu Trương thị không phụ sự mong đợi của mọi người, mắt tròn trắng lên ngất đi lần nữa. Quý Thúc cũng không có tâm tình quan tâm bà ta, vội vàng một phát tóm lấy gã sai vặt, “Người nói là thật sao?”

“Vô cùng chính xác! Sáng nay khi người của trong cung ra ngoài mua đồ đã vô tình tiết lộ ra ngoài, hiện giờ người trong Hoàng cung đều biết cả rồi. Người bên ngoài đều nói, vị trí Thái tử phi của nhị tiểu thư đáng lo ngại!”

Bốp!

Hung hăng tát hẳn một cái lần xuống dưới đất, Quý Thúc lạnh lùng quát: “Nói xằng nói bậy, người đâu, kéo hẳn ra ngoài vả miệng!”

Không nghe gã sai vặt cầu xin tha thứ, hai tay ông chấp ở sau lưng, đi tới đi lui trong phòng, tâm tình càng ngày càng vô cùng không yên.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Dung nhi... Hiện giờ thật nguy cấp. Đầu do nha đầu chết tiết kia làm chuyện tốt!” Cầm hận cắn răng, ông nhìn ra ngoài trời xa, dùng sức nhắm mắt lại, “Xem ra, chỉ có thể tìm người đi nói một chút rồi.”

Vì thế, không tới mấy ngày, trong Dật Vương phủ nghênh đón một nam hài mười mấy tuổi và một phụ nhân ăn mặc thô tục. Dẫn đường chính là Lý ma ma một tay nuôi lớn Phượng Dục Minh. Dẫn hai mẫu tử này, bọn họ chọn một con đường nhỏ xuyên qua vườn hoa của Vương phủ đi tới hậu viện.

“Nương, nhà này thật to! Nếu như con có thể ở trong một căn nhà lớn như vậy thì tốt quá!”

“Nương, nơi này còn có vườn nữa! Hoa thật đẹp! Lát nữa con muốn hái mấy bông về!”

“Nương, trong phòng nó có gì đó thật đẹp, rất đáng tiền chứ?”

“Nương, trên bàn có điểm tâm, con muốn ăn!”

...

Từ đầu tới đuôi, chỉ thấy nam hài nhìn chung quanh, lú lú thấy cái gì cũng hưng phấn đến kỳ cục. Lý ma ma đi phía trước nhún chặt chân mày: Đây chính là nhi tử Quý Tướng gia nuôi ở bên ngoài? Kém không chỉ một chút so với đại nhi tử của ông ta đã từng vang danh Kinh thành. Chỉ tiếc... Haizzz!

Dù sao cũng từng làm nô tỳ gia đình lớn, biểu hiện của Thái thị hoàn hảo một chút. Nhưng Dật Vương phủ khẳng định tráng lệ hơn Tướng phủ nhiều lắm, cho nên bà cũng không nhìn được lên lên liếc nhìn một chút. Mặc dù cũng nhỏ giọng kiềm chế nhi tử nhà mình rồi, nhưng âm thanh nhỏ đến ngay cả Lý ma ma cũng gần như không nghe được, tiểu tử đã quen làm tiểu bá vương ở trong nhà bọn họ làm sao có thể nghe lọt?

Chờ đến sảnh bên, bà ta khó khăn túm tay nhi tử đang với lên khay bánh ngọt, “Sâm nhi, con trước đợi một chút, Vương phi tỷ tỷ của con lập tức tới ngay.”

Lời này lấy được xem thường thật to của nhi tử nhà mình.

“Ha ha, nếu Du Sâm đệ đệ muốn ăn, vậy cứ để cho đệ ấy ăn đi! Một chút bánh ngọt mà thôi, ta đặc biệt cho người chuẩn bị cho hai người!” Quý Du Nhiên cười hi hi đi vào, Thái thị vội vàng hành lễ, Quý Du Nhiên nâng đỡ, rồi ngồi vào chỗ của mình.

Nam hài dĩ nhiên cầm bánh ngọt ăn.

Thấy nhi tử như thế, Thái thị cười cười không được tự nhiên: “Bạc lão gia cho thật sự không nhiều lắm, huynh muội bọn họ cũng chỉ đến ngày tết mới được ăn đồ tốt. Những thứ đó cũng không thể so sánh với trong Vương phủ.”

“Ta hiểu, không có chuyện gì, hân muốn ăn cứ việc ăn. Nếu như không đủ, ta lại để cho người mang lên. Lát nữa lúc các người rời đi ta lại để cho người mang về cho hai muội muội cũng nếm thử một chút.” Quý Du Nhiên lơ đãng cười nói.

Ánh mắt Thái thị lập tức sáng lên, “Vậy tốt quá! Đại tiểu thư, cảm ơn ngài.”

“Người một nhà thôi, khách khí như vậy làm gì?” Quý Du Nhiên cười uống một ngụm trà, “Đúng rồi, sao hôm nay các người chủ động tới thăm? Không phải ta nói có việc gì cứ nói với Thái Bình sao? Nàng ta sẽ báo lại cho ta.”

“Cái này... Đại tiểu thư, không dối gạt ngài, hôm nay chúng ta nghe lệnh lão gia tới tìm ngài.” Cười ngượng ngùng, Thái thị nhỏ giọng nói.

Nghe vậy, nụ cười của Quý Du Nhiên cứng đờ, trong mắt lóe lên ý lạnh.

Quý Thúc, người thật sự đủ bản lĩnh! Bản thân không dám tới gặp ta, không dám để cho tên tử của người ăn nói khép nép tới gặp ta, lại để cho hai người kia tới nói chuyện với ta? Vậy người cảm thấy thân phận của ta xứng đôi với bọn họ sao? Người đã đối xử với ta như vậy, vậy cũng đừng trách ta không khách khí!

Thấy nàng lạnh mặt, Thái thị hỏi hộc trong lòng, liền vội vàng giải thích: “Đây không phải nghe nói nhị tiểu thư đã xảy ra chuyện sao? Người bị nhốt trong tầm cung của Thái hậu, lão gia phu nhân nghĩ hết cách cũng không thể giải cứu nhị tiểu thư. Biết ngài được Thái hậu thương yêu, nghĩ đến nếu như ngài nói một chút với Thái hậu, có lẽ Thái hậu sẽ nể mặt mà thả nhị tiểu thư? Hơn nữa, dù sao cũng là người một nhà, đại tiểu thư ngài và chúng ta không phải dựa vào nhị tiểu thư làm Thái tử phi sống qua ngày sao?”

Không có. Nàng dựa vào chính mình mà sống.

Khỏe mới Quý Du Nhiên nhếch lên, “Thái di nương có biết vì sao Thái tử phi lại bị Thái hậu giam lỏng không?”

Thái thị sùng sốt, “Hình như bởi vì có người hại nhị tiểu thư. Thái hậu giận dữ như vậy. Đại tiểu thư, lão gia nói rồi, nhị tiểu thư nhất định bị hãm hại, ngài nhất định phải giúp nhị tiểu thư một chút!”

Ha ha ha! Nếu như không phải trường hợp không đúng, Quý Du Nhiên thật muốn cười to. Phụ thân đại nhân của nàng thật thông minh! Khi nữ nhi bảo bối của ngài bị hãm hại thì ngài biết rõ ràng nàng ta oan uổng. Vậy còn ta đây? Từ nhỏ đến lớn, ta bị mẫu nữ kia hãm hại bao nhiêu lần, ngài có bao giờ tin tưởng ta? Ngài ngay cả một câu an ủi qua loa cũng không nói với ta, thậm chí còn cùng nữ nhân của ngài đi chỉ trích ta. Bây giờ ngài lại trông cậy vào ta tới cứu nữ nhi bảo bối của ngài? Nằm mơ!

Bấy rập do chính nàng đào, nàng sao có thể cứu nàng ta ở bên trong ra? Nàng không bỏ đá xuống giếng là không tệ rồi!

Nàng vốn định tính toán có chừng mực. Nhưng bây giờ, nàng cảm thấy như vậy thật có lợi cho bọn họ quá rồi.

Trong lòng cười đủ rồi, Quý Du Nhiên lạnh lùng nói: “Nói thật cho di nương biết đi! Sự thật chính là, mấy ngày trước, nữ đầu bếp trong Vương phủ chúng ta len lén hạ độc trong chén súp của ta, làm hại ta giả chết ba ngày, thiếu chút nữa bị người ta kéo ra ngoài chôn sống rồi.”

“Hả?” Nghe vậy, sắc mặt Thái thị tái nhợt. Bánh ngọt trong tay nam hài cũng rớt xuống, hai mắt từ không thể tin nhìn nàng.

Quý Du Nhiên cười khê, “Mà trái qua Thái hậu thẩm tra, nữ đầu bếp đó là nha đầu hồi môn của ta, mẫu thân đại nhân chuẩn bị cho ta.”

Thái thị giống như biến thành một pho tượng.

Quý Du Nhiên lại nói: “Hon nữa, chất nữ của nữ đầu bếp đó lại chính là một trong những nha đầu hồi môn ban đầu của Thái tử phi, trước khi Thái tử phi bị giam vẫn hết sức được sủng ái. Một nhà nữ đầu bếp cũng đi lại thân mật với bọn họ. Mà chờ sau khi chuyện này xảy ra, chất nữ kia đã treo cổ tự tử luôn rồi.”

Thân thể Thái thị run run, khó khăn lắm mới ngồi vững vàng, “Có phải do có hiểu lầm không? Nhị tiểu thư sao lại hại đại tiểu thư ngài?”

“Ân oán giữa ta và nàng ta, chẳng lẽ di nương còn không rõ ràng sao? Huống chi, di nương nghe nói chứ? Ca ca của ta đã trở lại rồi, bây giờ là Tể tướng nước Phong Lịch. Ban đầu khi ca ca rời đi đã từng nói nhất định sẽ khiến cho bọn họ nợ máu phải trả bằng máu, hiện giờ bọn họ đã bị sợ chưa!”

“Đại thiếu gia? Ngài ấy trở lại?” Thái thị lại run lên, theo bản năng ôm chặt nhi tử của mình.

Quý Du Nhiên mở to mắt, “Yên tâm đi, ca ca đã ra khỏi tộc phở của Quý gia, hon nữa huynh ấy cũng sửa họ Văn rồi. Từ đó trở đi không còn là người Quý gia nữa.”

Lúc này Thái thị mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay lúc đó, bà ta lại nhú mày, “Đại tiểu thư, vậy phải làm sao bây giờ? Nhị tiểu thư sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Sẽ có chuyện! Chuyện này chọc giận Thái hậu. Huống chi, Thái tử phi thành thân hơn một năm vẫn không mang thai, chuyện này vẫn luôn bị người ta chỉ trích. Hiện giờ trong Đông cung nhiều mỹ nhân đã bụng to rồi, vậy đã nói rõ Thái tử không có vấn đề gì. Thái hậu vẫn luôn rất không hài lòng với Thái tử phi, hiện giờ lại xuất hiện chuyện này, ta chỉ sợ là...”

“Đại tiểu thư, ngài không thể cứu nhị tiểu thư sao? Nhị tiểu thư dù sao cũng là Thái tử phi! Là chỗ dựa lớn nhất hiện nay của Quý gia chúng ta!”

Quý gia chúng ta? Giọng điệu thật lớn! Quý Du Nhiên cười lạnh không thôi. Nàng có nên bội phục sự ngốc nghếch của nữ nhân này hay không?

Chợt giận tái mặt, Quý Du Nhiên lạnh lùng nói: “Di nương thật sự muốn ta cứu? Thật tâm thật ý sao? Bất kể hậu quả như thế nào?”

Thái thị sững sốt, “Sẽ có hậu quả gì?”

“Haizzz!” Quý Du Nhiên thở dài, “Di nương chính là quá ngốc rồi, nghe phụ thân thuận miệng nói liền ngây ngốc tới. Nhưng mà, di nương chân chính dùng đầu óc suy nghĩ một chút, chuyện này đáng giá để di nương đi làm sao? Di nương coi như thật sự cứu Thái tử phi ra, kết quả sẽ là như thế nào? Nàng ta biết được sự tồn tại của di nương? Nếu như biết rõ rồi, nàng ta sẽ thật lòng cảm kích di nương sao?”

“Cái đó... Mọi người đều là người một nhà. Lão gia nói rồi, nếu như lần này chúng ta thành công, nô tỳ và Sâm nhi cũng chính là lập công, lão gia còn có lòng tin thuyết phục phu nhân sớm ngày nhận mẫu tử nô tỳ trở về phủ.”

“Di nương tin thật sao?” Quý Du Nhiên lạnh giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Chương 10.2: Bí mật động trời

Trong lòng Thái thị run run, “Nô tỳ...”

“Thật ra thì di nương chính là không tin đúng không?” Quý Du Nhiên cười cười, “Mẫu thân có tính tình gì, di nương phục vụ cận thân bà ấy bao nhiêu năm, trong lòng khẳng định rõ ràng hơn ta. Đã nhiều năm như vậy, bên cạnh phụ thân chỉ có hai tỷ muội chúng ta, vẫn không có nhi tử bên thân, bà ta cũng không chủ động nạp thiếp cho phụ thân. Các người là người mà bà ta tín nhiệm nhất, bà ta cũng chưa bao giờ nghĩ tới để cho các người làm trợ lực cho bà ta. Hiện giờ, cũng bởi vì chuyện nhỏ này của các người, để cho bà ta biết được sự hiện hữu của các người, di nương cho rằng bà ta sẽ có phản

ứng như thế nào? Cảm tạ ân đức? Hay cắn răng nghiêng lợi?”

Phải là cắn răng nghiêng lợi. Thái thị yên lặng nói thầm trong lòng.

Nhìn sắc mặt bà ta cũng biết bà ta đã nghe lọt. Quý Du Nhiên thông thả giọng điệu lại: “Di nương, ta nói thật với di nương đi! Đúng, ta có thể nói vài lời hữu ích bên cạnh Thái hậu vì nàng ta, nhưng mà ta không muốn! Tại sao? Nàng ta giương nanh múa vuốt trước mặt ta bao nhiêu năm, khó khăn lắm hiện giờ mới giữ chặt được nàng ta, ta vỗ tay khen hay còn không kịp, còn để cho ta đi cứu nàng ta? Ta khờ sao?”

“Nhưng mà...”

“Di nương vẫn còn sợ một khi nàng ta thất thế, nhà chúng ta xong rồi sao?” Quý Du Nhiên cười khê, “Di nương, di nương nghĩ sai lầm rồi. Ban đầu trước khi nàng ta gả cho Thái tử, nhà chúng ta như thế nào? Sau khi nàng ta gả cho Thái tử, nhà chúng ta ra sao? Trong đó có biến hóa rất lớn sao?”

“Đường như, cũng không phải rất lớn.” Thái thị nhỏ giọng nói.

“Chính là thế! Phụ thân đã là Tể tướng rồi, địa vị cực cao, cả Kinh thành to như vậy còn có mấy người có thể so sánh mà vượt qua phụ thân? Nhị muội muội gả cho Thái tử chỉ là thêm gấm thêm hoa mà thôi. Nhưng mà, di nương ngẫm lại xem, gả nhị muội muội xong, không phải có ý phụ thân đang đứng bên phía Thái tử? Thái tử là Thái tử không sai, nhưng bây giờ Thánh thượng còn ở đây! Thánh thượng long thể an khang, ít nhất còn có thể sống mười hai mươi năm, hiện giờ phụ thân đã bắt đầu ủng hộ Thái tử, di nương cảm thấy nếu như Thánh thượng biết thì trong lòng sẽ nghĩ sao? Không phải có điều kiêng kỵ phụ thân sao? Mà bây giờ, nhị muội muội thất thế, ta thật sự cảm thấy rất tốt. Phụ thân không cần lo lắng đứng về phía nàng. Phụ thân chỉ cần làm tốt chuyện của mình trung quân ái quốc, vậy thì không thành vấn đề. Không có tăng quan hệ Thái tử kia, Hoàng thượng cũng càng có thể yên tâm hơn mà dùng phụ thân. Di nương cảm thấy như thế nào?”

Thái thị ngây ngốc nhìn nàng, đầu óc đã bị lời của nàng làm cho hôn mê, “Đường như, đường như chính là đạo lý này.”

“Hơn nữa!” Quý Du Nhiên cười thần bí, ngoắc ngoắc tay với bà ta, Thái thị ngoan ngoãn đưa lỗ tai tới, Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói, “Chẳng lẽ di nương không nghĩ tới sao? Thừa cơ hội này trừ nhị muội muội, thật ra không tồi. Có thể mở đường vì Du Sâm đệ đệ.”

“Hà?” Thái thị khê kêu lên, Quý Du Nhiên vội vàng che miệng bà ta lại, “Ta sớm nói với di nương rồi, mẫu thân đại nhân chỉ có một nhị muội muội là nữ nhi, cũng ký thác tất cả hy vọng lên người nàng ta. Nhưng mà, nếu như nhị muội muội không còn? Không phải bà ta còn phải dựa hoàn toàn vào phụ thân sao? Đến lúc đó, cho dù trong ngoài, tất cả đều do phụ thân định đoạt. Mà đợi đến lúc đó, nếu như phụ thân ra chủ ý muốn đón các người về, bà ta khẳng định không có gì để nói. Núi dựa là nữ nhi của bà ta đã không còn, Quý gia về sau phải dựa vào Du Sâm đệ đệ chống đỡ, bà ta sẽ không ngu đến mức tự chặt đường lui lại Du Sâm đệ đệ.”

Thái thị nghe choáng váng, đôi mắt sững sờ.

Quý Du Nhiên nói xong rồi, khe khẽ đẩy bà ta một cái, “Di nương, di nương cảm thấy như thế nào?”

Thái thị hồi hồn, cả khuôn mặt đều là khăn trương, “Ngài nói vậy quả thật không sai, có khả năng làm đến sao?”

Quý Du Nhiên mỉm cười, “Chỉ cần chúng ta buông tay mặc kệ, để nàng ta tự sinh tự diệt là được. Nếu như cuối cùng nàng ta đi ra, đó chính là số mệnh của Du Sâm đệ đệ không tốt, còn phải nghĩ cách. Nếu như nàng ta không đi ra được, đó không phải là kết cục chúng ta muốn sao? Chúng ta không hề làm gì, cũng không giơ tay giúp đỡ cũng không bỏ đá xuống giếng, kết quả cuối cùng như thế nào, đều dựa vào ông trời tới quyết định, chúng ta cũng sẽ không áy náy!”

Thái thị động lòng, “Đúng vậy, chúng ta cái gì cũng không làm, cho dù cuối cùng nhị tiểu thư chết chúng ta cũng không sao. Nhưng mà, lời như vậy, trở về nô tỳ phải bẩm báo lại với lão gia như thế nào?”

“Chuyện này đơn giản, di nương cứ nói ta không đồng ý không phải xong rồi sao? Dù sao ta và nhị muội muội như nước với lửa, ta đã sớm náo loạn đông cứng với bọn họ, di nương nói ta hung hăng, bọn họ chắc chắn sẽ không hoài nghi lên đầu di nương.”

“Đúng vậy!” Thái thị lập tức cười, “Chính là ý này! Đại tiểu thư, vậy trở về nô tỳ nói như vậy?”

“Nói đi!” Quý Du Nhiên cười nói, “Chính là, về sau chờ Du Sâm đệ đệ quay về, các người cũng không thể quên ta.”

“Yên tâm đi! Trải qua mấy ngày này, đại tiểu thư giúp đỡ chúng ta như vậy, bây giờ còn nghĩ kế giúp chúng ta, đại tiểu thư chính là đại ân nhân của Sâm nhi chúng ta, về sau Sâm nhi chúng ta quên ai cũng không thể quên Vương phi đại tỷ tỳ này!” Thái thị vội vàng tươi cười nói.

Ha ha, chỉ mong có một ngày kia!

Quý Du Nhiên cười lạnh trong lòng, ngoài miệng tiếp tục nói: “Nếu muốn di nương trở về nói chúng ta đàm phán không thành rồi, vậy ta cũng không thể giữ các người lại ăn cơm. Như vậy đi! Ta để Lục Ý cho các người mấy thứ điểm tâm, các người mang về ăn, như thế nào?”

“Không thành vấn đề!” Sớm bị nàng tẩy não rồi, Thái thị bây giờ chỉ theo mệnh lệnh của nàng.

Cũng không muốn tiếp tục nhìn nữ nhân này, Quý Du Nhiên liền kêu Lục Ý đi chuẩn bị đồ, cũng gọi Lý ma ma gọi một chiếc xe ngựa tới, tiễn mẫu tử hai người về.

Chờ đưa hai mẫu tử này đi, Quý Du Nhiên quay đầu lại, liền thấy Phụng Dục Minh ngồi đó, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng. Nhất thời trong lòng hiện lên vẻ kinh hoàng: “Vương gia, bị lời của ta hù sợ?”

“Không có!” Phụng Dục Minh cười híp mắt nói, giờ ngón tay cái với nàng, “Ái phi nàng nói thật tốt!”

Chờ Thái thị trở về, dĩ nhiên thêm dầu thêm mỡ soạn bày mình tận tình khuyên nhủ một trận như thế nào, nhưng Quý Du Nhiên không hề có phản ứng, cuối cùng còn lấy cây chặn cửa đuổi bọn họ ra khỏi cửa lớn.

Quý Thúc nghe xong giận dữ, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể đi tìm đồng môn thương lượng thượng tấu xin Hoàng đế ra mặt làm chủ.

Nhưng mà, phía trên có Thái hậu đè ép, Hoàng đế cũng không dám xen vào việc của người khác, chuyện này cứ dè xuống như vậy.

Mà từ việc này ra, lại biết được Quý Du Nhiên bị Quý thúc viết mắng mấy lần, Thái hậu đau lòng Quý Du Nhiên đến không được, nhiều lần cho đòi nàng vào cung an ủi. Trong lúc nhất thời, danh tiếng của nàng vô song.

Một ngày này, nàng và Phụng Dục Minh lại vào cung, lại nghe Thái hậu nói: “Các con tới thật không khéo, Ninh Vương phi vừa mới rời từ chỗ ai gia đi, chắc lại đi chỗ tẩm cung trước kia Ninh Vương ở! Haizzz, đó cũng là hài tử số khổ. Hài tử mới lớn chút như vậy, thân thể Ninh Vương lại càng ngày càng không tốt lên, Thái y nói, đoán chừng không qua được mùa xuân này.”

Thật sao? Quý Du Nhiên hoảng hốt. Liền ngồi xuống bên cạnh Thái hậu nói vài câu trấn an, đã bị Thái hậu thúc giục đi tìm Ninh Vương phi, kêu nàng khuyên lon trấn an nàng ta.

Thật ra thì, nàng có gì hay để khuyên sao? Ninh Vương phi cũng không ôn hòa thiện lương như vẻ bề ngoài của nàng ta.

Chỉ có điều, nếu Thái hậu đã thúc giục, nàng cũng không tiện nói không đi, Quý Du Nhiên liền lôi kéo Phụng Dục Minh, hai người tùy tiện đi dạo bên ngoài, quyết định chờ lúc rảnh rỗi sẽ đi tìm nàng ta, tùy tiện nói hai câu là được.

Chỉ có điều, người định không bằng trời định. Đang lúc hai người tay cầm tay đi trong Ngự hoa viên, Quý Du Nhiên đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc, lập tức dựng lỗ tai lên — Ninh Vương phi!

Hơn nữa, nàng ta giống như đang khóc?

Liền vội vàng kéo Phụng Dục Minh, hai người lặng lẽ tới gần hơn chút nữa, liền nghe được một giọng nữ mảnh mai đang khẽ nước nớc: “Ngươi đi nhìn hài tử một chút đi! Dung mạo của hắn rất giống ngươi, lỗ mũi miệng, gần như giống nhau như đúc.”

Trong đầu vang lên một tiếng ong, Quý Du Nhiên kêu xong rồi trong lòng. Nàng sao lại cố tình nghe được lời nói như vậy?

Tuy rằng đã sớm hoài nghi hài tử trong bụng Ninh Vương phi không phải là của Ninh Vương gia, nhưng mà... Nàng cũng không nghĩ tới người khác! Nhưng bây giờ xem ra, người kia cũng ở trong Hoàng cung. Nói như thế, vậy chỉ có hai lựa chọn.

Thái tử? Quý Du Nhiên lập tức nghĩ đến người kia.

Trong lòng tự nói với mình phải nhanh rời đi, nhưng đầu óc không quản được thân thể, nàng tiếp tục trầm ngâm nín thở nghe, thật lâu không nghe được bất kỳ đáp lại nào.

Sau đó, Ninh Vương phi lại khóc tiếp, “Ta biết rõ, ngươi hận ta, cũng không thích Hiền nhi. Nhưng mà, cho dù như thế nào, hắn cũng là con của ngươi! Hắn cũng do ta khổ sở mười tháng hoài thai sinh ra, ngươi phải đi nhìn hắn một cái có được không? Tốt xấu, tốt xấu gì cũng cho hắn nhìn phụ thân ruột của mình!”

“Phụ thân ruột của hắn là Ninh Vương.”

Rất cuộc, một giọng nói trầm thấp hùng hậu vang lên, liền giống như một tia sấm sét, ầm ầm nổ vang trong đầu Quý Du Nhiên.

Chuyện gì xảy ra —

“Phụ vương?”

Nàng mới miễn cưỡng nhìn kinh hô kêu lên, nhưng Phụng Dục Minh lại không nhìn được. Quý Du Nhiên vội vàng che cái miệng của hắn.

Mà bên kia hai người đang nói chuyện hình như cũng bị kinh động, giọng Hoàng đế trầm thấp giảm xuống tám độ: “Ái?”

“Hoàng thượng?” Lá cây phát ra tiếng xào xạc, Vương công công đi tới.

Nhìn thấy là tâm phúc của mình, Hoàng đế thở phào nhẹ nhõm, liền nhìn về phía Ninh Vương phi nói: “Sinh mạng của Ninh Vương bị đe dọa, gần đây ngươi nên ở bên cạnh hắn chăm sóc tử tế mới đúng. Còn có Hiền nhi, hắn là cốt nhục duy nhất của Ninh Vương, ngươi cũng nên để cho Ninh Vương trước khi lâm chung nhìn thấy nó nhiều một chút. Về sau ngươi vẫn không cần vào cung, cứ ở trong Vương phủ giúp phụ quân dạy nhi tử, trăm sẽ sai người đưa ban thưởng liên quan đi.”

“Mẫn Chi!”

Một tiếng thê lương mang theo uyển chuyển bên trong, u oán mang theo lưu luyến nhỏ giọng kêu lên, kích đến cả người Quý Du Nhiên nổi đầy da gà.

Đây là xảy ra chuyện gì? Cha chồng và con dâu, hơn nữa còn là nàng dâu của nhi tử bị bệnh liệt giường của mình... Nếu truyền ra ngoài, vậy thể diện kia của Hoàng thượng cũng không cần nữa. Chỉ có điều, nàng dù như thế nào cũng nghĩ không ra hai người này tiến tới với nhau như thế nào, lại còn làm ra một hài tử!

Ôi trời ơi...

Lắc đầu sợ hãi than, lỗ tai nghe thấy bước chân của Hoàng thượng và Vương công công đi xa, Quý Du Nhiên vội vàng kéo Phượng Dục Minh định bỏ chạy. Nhưng mà, một giọng nói sâu kín vang lên sau lưng: “Hoàng thượng đi rồi, nhị đệ muội, người đi ra đi!”

Hả?

Bước chân của Quý Du Nhiên ngừng lại một chút. Bị nàng ta phát hiện rồi hả?

Xoẹt xoẹt xoẹt, tiếng giày thêu giẫm trên cỏ truyền đến. Không lâu lắm, Ninh Vương phi đã vòng qua lùm cây đi tới trước mặt bọn họ.

Khóe miệng Quý Du Nhiên nhếch lên — thật sự bị nàng ta phát hiện!

“Ta không nghe thấy cái gì cả.” Đối mặt với ánh mắt tơ máu của Ninh Vương phi, Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói.

Trên mặt Ninh Vương phi hiện lên nụ cười nhạt.

Hôm nay nàng ta mặc bộ đồ màu xám bạc, trên đầu búi tóc đơn giản, trên búi tóc cũng chỉ trang trí vài trâm bạc, có vẻ hết sức trắng trong thuần khiết. Mà khuôn mặt xinh đẹp gầy hơn trước kia không ít, liền nổi bật lên cặp mắt vừa tròn vừa lớn, bây giờ còn ướt nhẹp, thật sự khiến cho lòng người ta đau.

“Không sao.” Môi son khẽ mờ, nàng ta nhỏ giọng nói, “Ta vốn không có ý định lừa gạt người.”

Hả, lời này của nàng ta là có ý gì? Quý Du Nhiên nắm chặt tay Phượng Dục Minh.

Ninh Vương phi lại cầm khăn lau khóe mắt, “Nhị đệ muội, có phải người cũng cảm thấy ta rất hạ tiện không?”

Đúng, rất hạ tiện. Quý Du Nhiên điên cuồng gật đầu trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn nhỏ giọng nói: “Người hẳn có nỗi khổ tâm riêng của người đi?”

Trong mắt Ninh Vương phi nhất thời lặn ra hai giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu, trên mặt có vẻ kích động sau khi được người hiểu cho.

“Nhị đệ muội!”

Một tiếng kêu cực kỳ ai oán triền miên, nàng ta thế mà lại định bỏ nhào về phía nàng, Quý Du Nhiên vội vàng tránh thoát, “Đại Hoàng tẩu!”

Ninh Vương phi lão đảo mấy cái, khó khăn lắm mới đứng vững, lại nâng khăn lau lệ.

Đầu Quý Du Nhiên lớn như cái đầu, “Ta nói, mới vừa rồi ta không nghe được gì, Vương gia nhà ta cũng giống vậy. Chúng ta chỉ tới đây đi dạo một chút, lát nữa sẽ đi đến thăm hài tử nhà đại Hoàng tẩu, không hơn. Hiện giờ, Hiền nhi vẫn ở chỗ mẫu hậu đúng không?” Rồi dùng sức kéo Phượng Dục Minh, “Vương gia, chúng ta đi thôi!”

“A, được!” Phượng Dục Minh vội vàng gật đầu, hai người hấp tấp chạy ra.

“Nhị đệ muội!” Ninh Vương phi còn chưa chết tâm khẽ gọi một tiếng, khóe miệng nhếch lên nụ cười khế. Có giấu cợt, có toan tính, dường như còn có mùi vị khác.

Lặng lặng nhìn theo phương hướng bọn họ biến mất, nàng đồng thời siết chặt khăn tay, trong miệng giống như tự nhủ: “Người nói không nghe thấy thì thật sự không nghe thấy rồi hả? Nói ra ai tin?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Chương 11.1: Lại một bí mật

Lôi kéo Phượng Dục Minh đi ra thật xa, Quý Du Nhiên mới dừng bước chân, sắc mặt dần nặng nề.

“Ái phi, mới vừa rồi ý tứ của đại Hoàng tẩu, nói tiểu chất nhi thật ra là nhi tử của phụ hoàng? Cũng chính là tiểu Hoàng đệ của bốn Vương?” Ở bên cạnh nàng, Phụng Dục Minh gật đầu nhỏ giọng hỏi.

“Suýt!” Vội vàng bịt miệng của hắn, Quý Du Nhiên đề thấp giọng nói, “Chuyện này chẳng nghe được coi như xong, về sau không cho nói với ai, nhớ chưa?”

“Tại sao?” Phụng Dục Minh không hiểu.

“Ta nói không cho chàng nói thì không được nói!”

“A.”

Nhìn dáng vẻ uất ức của hắn, Quý Du Nhiên thở dài, bắt đầu đi nâng mặt hắn lên: “Vương gia, chuyện này chúng ta vẫn nên kính trọng từ xa thì tốt hơn. Nếu không, nếu như bị dính vào rồi, hậu họa khẳng định vô cùng!” Nhưng mà, tại sao nàng có cảm giác, mình nhất định sẽ bị lôi vào trong vùng nước đục này?

Suy nghĩ một chút, nàng hạ quyết tâm: “Đi!”

“Đi đâu?”

“Gặp Dịch phi, tán dóc một chút với bà ấy!”

Dịch phi dĩ nhiên cực kỳ hoan nghênh bọn họ đến.

Mọi người đều ngồi xuống nói vài lời không quan trọng, Dịch phi liền kêu mấy người không có nhiệm vụ đi, Quý Du Nhiên liền hỏi chuyện mấy mỹ nhân mang thai trong Đông cung.

“Có ba người mang thai, một người trong số đó sắp năm tháng rồi, hai người khác một hơn ba tháng, một vừa mới bắt được mạch. Chỉ có điều theo lời Thái y nói, hình như ba hài tử này đều là nữ hài nhi.”

Thật sao? Quý Du Nhiên nhướn mày, “Ngài nói, nếu như Thái tử liên tục không sinh ra được nhi tử, Hoàng thượng có thể bỏ qua đời này truyền ngôi vị Hoàng đế lên đời tiểu bối tiếp theo không? Dù sao, mỹ nhân sinh ra hài tử vĩnh viễn không phải là dòng chính.” Mà Ninh Vương phi, hài tử của nàng ta trên danh nghĩa là tôn nhi ruột, hơn nữa khỏe khỏe mạnh mạnh, còn danh chính ngôn thuận hơn hài tử của những mỹ nhân kia nhiều.

Dịch phi nghe vậy hơi sùng sốt, “Cũng không đến mức đi! Mặc dù Hoàng thượng còn trẻ, nhưng bồi dưỡng một người nối nghiệp cũng cần mười mấy năm. Lại từ từ bồi dưỡng tiểu tôn nhi, cần phải hao phí quá nhiều tinh lực. Huống chi, bây giờ mặc dù phẩm hạnh Thái tử xảy ra vấn đề, nhưng xét thấy Hoàng thượng đã bỏ ra trên người hắn nhiều như vậy, hiện giờ khẳng định vẫn sẽ cho hắn một thời gian quan sát kỹ. Chỉ cần biểu hiện của hắn không kém, địa vị của hắn nhất định vững chắc.”

Nói cách khác, nếu như biểu hiện của hắn kém, địa vị này cũng không vững chắc? Quý Du Nhiên mím môi.

Dịch phi nhìn nàng, “Đại Vương phi, ngươi làm sao vậy? Ta thấy ngươi hôm nay đều hơi mất hồn mất vía.”

Bị bà ấy nhìn ra rồi? Quý Du Nhiên bĩu môi, suy nghĩ một chút vẫn ghé vào bên tai bà nói tất cả những gì vừa nghe thấy.

“Trời ơi!” Lúc này Dịch phi che miệng khẽ kêu: “Lại còn có chuyện như vậy? Ninh Vương phi nàng ta... Cho nên ngươi hoài nghi nàng ta muốn để Hoàng thượng sắc lập Hoàng thái tôn?”

Quý Du Nhiên gật đầu, “Ta vẫn cảm thấy Ninh Vương phi không đơn giản.”

Dịch phi siết chặt khăn tay, “Kể từ đó, bốn cung đã hiểu vì sao ban đầu sau khi từ Ly Sơn trở lại, tại sao tính khí Hoàng thượng đột nhiên thay đổi lớn rồi. Xem ra, lúc ấy Hoàng thượng còn lo lắng hải hùng không ít đi?”

Quý Du Nhiên khẽ thở ra, Dịch phi cũng tỏ vẻ hoảng sợ.

Hai người nhìn nhau chẳng nói gì, hồi lâu, một cung nữ bên ngoài báo lại: “Nương nương, thất Hoàng tử tới.”

“Mau cho hắn vào đi!” Nghe được nhi tử tới, sắc mặt Dịch phi hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng lớn tiếng nói.

Rất nhanh, thất Hoàng tử mặc bộ đồ gấm, ăn mặc thỏa đáng, trong tay lại chống gậy khập khiễng đi tới. Hơn một năm, vóc dáng của hắn cao lên không ít, trải qua học tập văn võ, trên người cũng có vài phần oai hùng. Nếu như không có cây gậy vướng bận này, hắn nhất định là một thiếu niên Hoàng tộc khí khái hào hùng bức người.

Đến gần, hắn nhất nhất hành lễ với Dịch phi còn có Phụng Dục Minh và Quý Du Nhiên.

Quý Du Nhiên đáp lễ, rồi sau đó nói mấy câu, cáo từ rồi đi.

Dịch phi cũng không lưu lại, nói với nàng: “Nhưng chuyện này ngươi tạm thời đừng để trong lòng, cũng đừng lui tới nhiều với nàng ta. Đi một bước nhìn

một bước, thời gian dài nàng ta nhất định sẽ lộ đuôi ra.”

“Ừm.” Ý nghĩ này không mưu mà hợp với nàng. Quý Du Nhiên đồng ý rồi.

Chỉ có điều, không dự đoán được chính là: Sau khi biết được bí mật này ba ngày, Ninh Vương phủ đột nhiên truyền đến tin tức — Ninh Vương gia qua đời!

Ninh Vương phi khóc đến ngất đi, ngày đêm canh giữ trước quan tài của Ninh Vương gia đốt giấy để tang, để lại một hài tử gào khóc đòi ăn không người trông nom, Hoàng hậu đau lòng không thôi, vội vàng sai người ôm hài tử vào cung hỗ trợ chăm sóc.

Mà Quý Du Nhiên, nàng tự nhiên cũng phải qua an ủi vị chị em bạn dâu đau lòng muốn chết này.

“Nhị đệ muội!” Vừa thấy nàng, Ninh Vương phi liền nước mắt như mưa. Chỉ có mấy ngày, nàng ta đã gầy đi vài vòng. Vốn là người không mập, hiện giờ gần như chỉ còn da bọc xương, nhìn hết sức đáng thương.

Trong lòng Quý Du Nhiên cũng không nhịn được co rút đau đớn mấy cái, quỳ gối bên cạnh nàng ta vỗ lưng cho nàng ta, “Người chết không thể sống lại, tâu nên bi thương đi! Hơn nữa, đại Hoàng huynh bị khổ nhiều năm như vậy, như bây giờ thật ra là một giải thoát với huynh ấy, ít nhất huynh ấy sẽ không bị bệnh đau hành hạ.”

Ninh Vương phi không nói, chỉ có điều ở trong ngực nàng khóc đến phát run.

Quý Du Nhiên không nói gì, chỉ có thể ôm nàng ta để cho nàng ta khóc đủ.

Cũng không biết khóc bao lâu, có người bên ngoài báo lại: “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Người cả phòng vội vàng đứng dậy qua nghênh đón.

Hoàng hậu nương nương vội vàng đỡ Ninh Vương phi dậy, nhìn dáng vẻ gầy gò như một bộ xương của nàng ta, nhịn không được cũng đỏ vành mắt: “Hài tử đáng thương, con sao phải khổ như vậy chứ? Ninh Vương nó cũng... Đây là số mệnh của nó. Sống hơn hai mươi năm, nó ở trên giường nằm hơn hai mươi năm. Hơn nữa một năm này, nó vừa yếu ớt lại bị bỏng, thay vì hành hạ ngày ngày, còn không bằng...”

Một đôi mẹ chồng nàng dâu lại ôm đầu mà khóc.

Người chung quanh vội đi khuyên. Khó khăn lắm mới khuyên không khóc nữa, Hoàng hậu nương nương đi nhìn quan quách của Ninh Vương, liền choáng váng đầu, được người bên cạnh đỡ đến sảnh bên ngồi.

Ninh Vương phi và Quý Du Nhiên cũng tới phục vụ, Hoàng hậu nương nương lại lau nước mắt, rồi nức nở nói: “Ôm Hiền nhi tới đi! Mẫu tử bọn họ đã vài ngày không gặp rồi, cũng nên để cho hai người đoàn tụ.”

“Hiền nhi!”

Vừa thấy được bọc tã lót nhỏ nhỏ đó, Ninh Vương phi liền khẽ kêu một tiếng, vội vàng nhào qua ôm bọc tã lót vào trong ngực.

Hài nhi trong bọc tã lót đã sắp ba tháng. Khuôn mặt nhỏ nhắn nõn nà mềm mại, tròn trĩnh vừa lớn vừa tròn, đáng đáp hết sức khiến người ta vui mừng. Hẳn chưa hiểu sự việc không biết chuyện xảy ra bên cạnh, trong cái miệng nhỏ nhắn ngậm đầu ngón tay mập mạp, tròn mắt đảo loạn nhanh như chớp, không biết đang nhìn cái gì ở đây.

Người thấy được mùi trên người mẫu thân, hẳn từ từ nghiêng đầu qua, giống như đang nhìn thẳng vào mắt nàng. Cái miệng nhỏ nhắn nhếch ra, giống như đang cười. Ninh Vương phi nhất thời lại nước mắt như mưa.

Hoàng hậu nương nương che miệng khóc nức nở không dứt, “May mà trước khi Ninh Vương đi còn lưu lại một niệm tưởng cho bản cung, nếu không, bản cung sẽ đau lòng muốn chết!” Một mặt kêu người qua đỡ Ninh Vương phi ngồi xuống, bà vừa nhỏ giọng nói, “Được rồi, bản cung và Thái hậu đã thương lượng rồi, chờ sau khi Ninh Vương chôn cất xong, người và Hiền nhi cùng nhau chuyển vào Hoàng cung ở đi! Bản cung thật sự không nhẫn tâm nhìn cô nhi quả mẫu hai người ở bên ngoài sống nương tựa vào nhau.”

Trong lòng Quý Du Nhiên lộ bộ một cái!

Chuyển vào cung ở? Còn nhớ rõ ngày đó Hoàng đế từng nói, không bao giờ để cho bọn họ vào cung.

Hình như Ninh Vương phi cũng nghĩ đến, nhỏ giọng nức nở nói: “Nhưng mà, phụ hoàng...”

“Không sao. Trước kia là bởi vì con phải chăm sóc Ninh Vương và hài tử, không rút ra được thời giờ gì. Nhưng bây giờ, hài tử đáng thương của bản cung, hẳn cũng đã... Thân con yếu ớt, hài tử lại nhỏ như vậy, mẫu tử các con không ở bên cạnh để bản cung chăm sóc, ai tới chăm sóc hai người? Bản cung đã thương lượng xong với mẫu hậu rồi, mẫu hậu quyết định, Hoàng thượng sẽ không từ chối được.”

“Đã như vậy, nhi thần đa tạ đại ân đại đức của mẫu hậu và Hoàng tổ mẫu.” Ninh Vương phi đỏ mắt nói.

Một đôi mẹ chồng nàng dâu tiếp tục lau nước mắt.

Quý Du Nhiên cúi đầu, trong lòng âm thầm lắc đầu: Thì ra là như vậy. Lần này, trong Hoàng cung nên có trò hay để nhìn.

Hon nữa —

Trong đầu chợt toát ra một ý nghĩ: Chẳng lẽ, Ninh Vương bị nàng ta hại chết? Chỉ vì mẹ con bọn họ có thể danh chính ngôn thuận ở lại trong Hoàng cung?

Đĩ nhiên, chuyện này nàng cũng chỉ dám nghĩ ở trong lòng.

Quanh quách của Ninh Vương giữ bảy bảy bốn mươi chín ngày, mới được nâng đi Hoàng lăng an táng. Mà chờ sau khi hân nhập thổ vì an, Ninh Vương phi được Hoàng hậu Thái hậu liên tục thúc giục, mới bắt đầu đi ôm hài tử vào trong Hoàng cung, ở bên cạnh tẩm cung của Hoàng hậu nương nương.

Bởi vì phải giúp nàng ta chăm sóc hài tử, Hoàng hậu nương nương không thể phân thân, chỉ đành phải đi khẩn cầu Thái hậu thả Thái tử phi ra. Sau khi được Hoàng hậu liên tục bảo đảm, Thái hậu mới gật đầu đồng ý.

Khi nghe được tin tức này, Quý Du Nhiên cười lạnh trong lòng: Thì ra là như vậy. Xem ra, Hoàng hậu nương nương kiên trì như thế cũng có suy tính của mình trong đó!

Chỉ có điều, mặc dù được thả ra, nhưng Thái hậu vẫn kiên trì muốn Thái tử phi phải qua Phật đường của bà đọc kinh một canh giờ mỗi ngày. Hon nữa, bởi vì Ninh Vương đã qua đời, mẫu tử Ninh Vương phi hiển nhiên được tất cả mọi người đồng tình, phần lớn lực chú ý của mọi người đều đặt trên người cô nhi quả mẫu, vì vậy hành tung của Thái tử phi cũng có vẻ khiêm nhường rất nhiều.

Chỉ có điều, nàng ta sẽ vì vậy mà yên tĩnh lại sao? Quý Du Nhiên cảm thấy không có khả năng.

Một ngày kia, nàng lại bị Thái hậu cho gọi vào cung, sau khi tán dóc vài câu, Ninh Vương phi liền phái người tới đón, mời nàng qua đó hàn huyên một chút.

Mùa xuân đã qua, mùa hè lạnh lẽo tới. Hôm nay mặt trời trên đỉnh đầu đã hiện ra tia sáng sắc bén, đi trên đường nhỏ bằng đá xanh trong Hoàng cung, Quý Du Nhiên cảm thấy sau lưng có mồ hôi rịn ra. Xem ra, trở về thay quần áo mỏng một chút, nàng thậm chí nói trong lòng.

“Tham kiến Thái tử phi!”

Đột nhiên, cung nữ dẫn đường dừng bước, tiếng nói khiến nàng kinh hãi vang lên.

Quý Du Nhiên ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy muội muội cùng phụ thân khác mẫu thân đã lâu không gặp đứng ở đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng.

Vội vàng cúi đầu, cũng hành lễ với nàng ta.

Khóe miệng Thái tử phi khẽ nhếch lên, “Thì ra là tỷ tỷ à! Ngươi đi đâu vậy? Thăm tiểu Hoàng cháu sao?”

Trải qua một khoảng thời gian bế quan tu luyện, cấp độ của nàng ta rõ ràng tăng thêm nhiều cấp. Quý Du Nhiên thờ dãi trong lòng, “Bẩm Thái tử phi, chính là vậy.”

“Vậy ngươi đi đi! Bồn cung mới từ bên đó tới đây, tiểu Hoàng cháu lại lớn lên không ít, bây giờ đã học được lặn rồi!”

Quý Du Nhiên mỉm cười gật đầu. Đang định nghiêng người nhường đường cho nàng ta, không nghĩ tới Thái tử phi chủ động đi lên trước, một phát kéo tay nàng: “Đứng rồi tỷ tỷ, tỷ muội chúng ta đã lâu không họp mặt chung một chỗ rồi. Lúc nào ngươi đi tới Đông cung của chúng ta ngồi một chút?”

“Tạm thời chắc không có thời gian.” Quý Du Nhiên cười từ chối.

Sắc mặt Thái tử phi khựng lại, “Tỷ tỷ ngươi có thời gian đi thăm Ninh Vương phi, lại không có thời gian đi gặp muội muội ta?”

Quý Du Nhiên cười cười, đẩy tay nàng ta ra, “Trong lòng ngươi hiểu, tỷ muội chúng ta, tốt nhất cả đời không qua lại với nhau.”

Sắc mặt Thái tử phi thay đổi, Quý Du Nhiên liền nói: “Xin lỗi, đại Hoàng tẩu còn đang chờ chúng ta! Chúng ta đi trước.”

“Ngươi đừng cho rằng ta không biết ngươi vu cáo hãm hại ta! Một ngày nào đó, ta sẽ trả lại cho ngươi càng nghiêm trọng hơn!” Thấy nàng phải đi, Thái tử phi đè thấp giọng uy hiếp.

Lòng Quý Du Nhiên cũng căng thẳng, “Vu cáo hãm hại? Thái tử phi, ngài đang nói cái gì, ta nghe không hiểu.” Liền đẩy nàng ta ra, sải bước rời đi.

“Quý Du Nhiên, ngươi cứ chờ đó cho ta!” Sau lưng truyền đến tiếng Thái tử phi cực kỳ tức giận kêu gào, khóe môi Quý Du Nhiên khẽ cười, xem ra, nàng ta cũng chỉ công phu mặt ngoài tăng lên. Bên trong vẫn ngu xuẩn như trước kia! Chỉ có điều... Âm thầm cau mày, hiện giờ nàng ta được thả ra rồi, nhất định sẽ tìm nàng trả thù. Thái tử phi mới vừa bị rầy la, hành động thu liễm lại chút, bây giờ lại tới nàng ta. Nàng phải nghĩ đến một biện pháp vẹn toàn đôi bên tiêu trừ hết hai người là mỗi họa này mới được. Nếu không, sau này vẫn còn khiến cho nàng bận tâm.

Chỉ có điều, định diệt trừ hai người kia, nói dễ vậy sao?

Haizzz! Chỉ suy nghĩ một chút đã nhức đầu không dứt.

Lắc đầu một cái, dứt khoát không nghĩ. Tiếp tục đi về phía trước mấy bước, Ninh Vương phi đã ở cửa đón rồi. Trải qua một đoạn thời gian điều dưỡng, trên mặt của nàng ta đã hiện lên vẻ đỏ ửng, mặc dù cơ thể vẫn gầy ốm tong teo, nhưng ít nhất nhìn ra có tinh thần hơn trước kia rất nhiều.

“Nhị đệ muội, muội đã đến rồi!” Chủ động đi tới kéo nàng đi vào, Ninh Vương phi hào hứng bồng bồng lôi kéo nàng đi xem nhi tử nhà mình đang lật người trên giường, chọc hấn cười, Quý Du Nhiên cũng bị tiểu oa nhi đáng yêu này chọc cho tâm tình sáng khoái không ít.

“Tất cả mọi người đều nói, đáng đáp Hiền nhi giống phụ hoàng như từ một khuôn đúc ra đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Chương 11.2: Lại một bí mật

Vậy mà, khi câu này nói ra, nụ cười trên mặt Quý Du Nhiên cứng ngắc.

Ninh Vương phi lập tức giống như nhận thấy mình lỡ lời, vội vàng chuyển đề tài: “Đúng rồi, mới vừa rồi muội gặp Thái tử phi ở bên ngoài đúng không? Nàng ta nói chuyện với muội rồi sao?”

Tâm tình nhất thời càng thêm ác liệt. Nàng và Thái tử phi bất hòa, đây là chuyện mọi người đều biết, nàng ta cố ý nhắc tới chuyện này làm gì?

Phát hiện sắc mặt của nàng càng thêm khó coi, Ninh Vương phi giật mình ngăn ra, quay đầu đi trêu chọc hài tử: “Nhị đệ muội, ta nói lời này không có ý gì khác. Chỉ có điều muốn đề cho muội đề cao cảnh giác, bởi vì mới vừa rồi khi ở đây, Thái tử phi phỉ phò mắng muội mấy câu, nói muội oan uổng nàng ta, nàng ta nuốt không trôi giọng điệu này. Cho nên...”

“Ta đều biết rõ. Trước kia chuyện không hề liên quan đến ta nàng ta còn có thể trách tội lên đầu ta, hiện giờ chuyện này liên quan chặt chẽ đến ta, nàng ta không muốn lột da hủy xương ta đi mới là lạ.” Quý Du Nhiên cười nói.

Huống chi, nàng còn khiến Thái thị trở về chuyển cáo nàng tuyên cáo máu lạnh, hiện giờ trong phòng nàng còn giữ hơn mười lá thư Quý Thúc lại gửi đến sau đó chửi rủa nàng không có thân tình tỷ muội!

“Vậy muội càng thêm dè chừng rồi.” Ninh Vương phi vội nói, “Dù sao, lần này Thái tử phi thật sự tức giận, ta thật sự sợ nàng ta không từ thủ đoạn.”

“Không sao. Hiện giờ mẫu hậu và Hoàng tử mẫu cùng nhau để ý nàng ta, lòng trước nàng ta cũng không dám làm ra hành động gì quá phận.” Quý Du Nhiên lạnh nhạt nói.

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.” Ninh Vương phi nói lời thăm thía, một tay vỗ vỗ mu bàn tay của nàng, “Nếu như cần giúp một tay, muội cứ tới tìm ta, ta nhất định sẽ dùng hết toàn lực trợ giúp muội.”

“Không cần.” Quý Du Nhiên quả quyết từ chối.

Ninh Vương phi sững sờ, đột nhiên tự giễu cười một tiếng, “Cũng đúng, bây giờ ta cô nhi quả mẫu, có thể giúp được muội cái gì? Muội có Hoàng tử mẫu, còn giao hảo với Địch phi, chắc hẳn muội cũng sẽ không xảy ra chuyện lớn gì.” Ngừng một chút, nàng ta lại bắt tay Quý Du Nhiên, “Đúng rồi, ta nghe ý tứ của mẫu hậu, hình như mẫu hậu muốn đề cho phụ hoàng nhanh chóng phong Vương cho Hiền nhi! Rồi ban phong hào Vương gia cho Hiền nhi, chỉ có điều Hiền nhi còn nhỏ như vậy, ta sợ hấn phúc bạc không gánh được, nên từ chối, định đợi qua mấy năm nữa khi hấn trưởng thành lại nói.”

“Vậy sao, vậy coi như chúc mừng.” Quý Du Nhiên cười nhạt.

Ninh Vương phi âm thầm cắn môi, còn muốn nói chút gì đó về tương lai của nhi tử, Quý Du Nhiên bình đến tương chán, dù sao tất cả đều không mặn không nhạt gặt qua, khiến cho nàng gấp gấp trong lòng đến nóng như lửa.

Quý Du Nhiên cũng giống vậy, lửa giận bộc phát trong lòng. Khó khăn lắm mới qua loa hết dừng lại, nàng chờ đúng cơ hội vội vàng kéo tay Phụng Dục Minh đi ra ngoài. Trở về Vương phủ, nàng liền hạ xuống mệnh lệnh với Phụng Dục Minh — “Bắt đầu từ hôm nay, hai chúng ta thay phiên giả bệnh! Đừng đi Hoàng cung tham gia nào nhiệt lộn xộn nữa!”

Ninh Vương phi, hiện giờ mánh khỏe của nàng ta càng ngày càng rõ ràng!

Quả nhiên.

Còn chưa tới mấy ngày, Quý Du Nhiên đã nghe được Địch phi truyền đến tin tức, trong Hoàng cung có người đồn, con của Ninh Vương giống Thánh thượng như từ một khuôn đúc ra, ngay cả mọi cử động cũng rất giống nhau. Hơn nữa, Vương mỹ nhân mang thai sáu tháng đột nhiên sinh non, sinh hạ

một nữ hài tử hoàn chỉnh. Còn dư lại hai vị nữ nhân mang thai sau khi được Thái y chẩn đoán cũng mang thai chính là nữ hài tử. Còn Thái tử phi vẫn bị người ta nhìn chăm chú, bụng của nàng ta vẫn chậm chạp không thấy có động tĩnh. Vì vậy, dần dần có lời đồn đại Thái tử không sinh được đại nhi tử.

Mặc dù Hoàng thượng Hoàng hậu cũng phạt nặng người nói vài lời này. Nhưng mà, những lời này giống như chân dài, ban đầu âm thầm truyền trong Hoàng cung, sau đó thế mà lại truyền ra ngoài cung, toàn bộ người đế đô đều biết! Thậm chí, còn có người chắc hẳn, nói Hoàng thượng không chừng muốn truyền ngôi cho nhi tử của Ninh Vương. Dù sao, đó mới là trưởng tôn tử.

Cách nói rất buồn cười, nhưng không ngờ có người tin tưởng, còn nghe sai đồn bậy.

Sau khi Quý Du Nhiên nghe nói, thì càng không chạy vào Hoàng cung.

Thoảng một cái lại một thang trôi qua.

Thất Hoàng tử một lần nữa vào cửa, lần này đi cũng vội vàng hấp tấp.

“Nhi Hoàng tẩu, đệ có chuyện, tẩu dạy đệ nên làm như thế nào!” Vừa vào cửa, hắn đã khẩn trương kéo ống tay áo của Quý Du Nhiên khẽ gọi.

Quý Du Nhiên không hiểu, “Sao vậy?”

“Đệ...” Thất Hoàng tử nhìn chung quanh một vòng, Quý Du Nhiên vội vàng cho lui những người khác. Thất Hoàng tử mới giống như thờ phào nhẹ nhõm ngồi lên ghế, thờ hồn hèn.

Quý Du Nhiên vội vàng đưa lên một tách trà, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không phải là của đệ, là Ninh Vương phi.” Thất Hoàng tử một hơi uống hết nửa tách trà.

Nàng ta? Trong lòng Quý Du Nhiên khẽ động, “Nàng ta như thế nào?”

“Đệ, sáng sớm hôm nay, đệ đi thăm tiểu chất nhi. Vừa lúc đại Hoàng tẩu không biết đi đâu, đệ tự đi thẳng vào, phát hiện có mấy bà vú ở đó. Tiểu tử vừa mới ăn sữa xong, đệ liền để cho các bà ấy lui ra, không trở ngại đến đệ chơi với tiểu chất tử. Nhưng mà, khi chúng đệ chơi được cao hứng, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến giọng của đại Hoàng tẩu và phụ hoàng. Đại Hoàng tẩu cho tất cả mọi người lui xuống, đệ vốn định gặp phụ hoàng, nhưng lại sợ phụ hoàng trách mắng đệ dám can đảm một mình chơi với tiểu chất nhi, nên lặng lẽ núp vào, đợi sau khi phụ hoàng đi thì trở ra nhận sai với đại Hoàng tẩu. Nhưng mà, ai biết, đại Hoàng tẩu và phụ hoàng nói chuyện không khách khí, hai người chỉ trích lẫn nhau, cuối cùng vẫn mắng lên!”

Bọn họ lại dính vào một chỗ? Lòng Quý Du Nhiên co rút lại, “Sau đó thì sao? Bọn họ âm ỉ cái gì?”

“Phụ hoàng nói, phụ hoàng sẽ phong tiểu chất tử làm Ninh Vương, cho hắn một đời phú quý, khiến đại Hoàng tẩu yên tâm. Nhưng mà, đại Hoàng tẩu lại cười lạnh, nói nhi tử của tẩu ấy không hiếm lạ gì làm Vương gì đó, nhi tử của tẩu ấy phải được tốt nhất! Phụ hoàng tức giận, không để cho tẩu ấy được một tắc lại muốn tiến thêm một bước, đại Hoàng tẩu nói những thứ này vốn chính là thứ bọn họ nên được. Tẩu ấy nói đại Hoàng huynh vốn là trưởng nam của Hoàng hậu, vốn nên kế thừa ngôi vua. Hiện giờ, mặc dù đại Hoàng huynh không còn ở đây, vậy nên do nhi tử của huynh ấy thừa kế, dù thế nào cũng không đến lượt Thái tử và Thái tử phi không sinh ra nhi tử đến cướp lấy đồ của bọn họ. Phụ hoàng giận dữ, lạnh lùng quát tẩu ấy dừng lại, tẩu ấy lại tiến tới uy hiếp phụ hoàng, nói nếu như phụ hoàng không cho tẩu ấy thứ tẩu ấy muốn, tẩu ấy sẽ chiếu cáo thiên hạ thân phận của tiểu chất nhi, khiến phụ hoàng không xuống đài được!” Nói xong, về mặt thất Hoàng tử vô cùng nghi hoặc, “Nhi Hoàng tẩu, tiểu chất nhi không phải là hài tử của đại Hoàng huynh và đại Hoàng tẩu sao, còn có thân thể gì?”

Quý Du Nhiên run lên trong lòng, vội vàng chuyển đề tài, “Chuyện này trước đệ đừng hỏi. Đệ chỉ nói cho ta, bọn họ còn nói những lời khác không?”

“Còn có.” Thất Hoàng tử liền vội vàng gạt đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tái nhợt, cả người cũng khẽ run lên.

Quý Du Nhiên vội vàng rút cho hắn một tách trà, thất Hoàng tử liền ôm chặt lấy tách trà: “Sau đó, phụ hoàng quả nhiên bị lời của tẩu ấy làm cho giận không kiềm chế được, lớn tiếng khiển trách tẩu ấy mấy câu. Đại Hoàng tẩu liền khóc. Vừa khóc, vừa nói những năm này tẩu ấy sống khổ bao nhiêu, nói xong, tẩu ấy lại nói.... Lại nói...”

“Nói gì?”

“Tẩu ấy nói, khó khăn lắm tẩu ấy mới mang thai, vừa mới bắt đầu tẩu ấy cũng kinh hồn bạt vía. Khi đại Hoàng huynh biết được tẩu ấy mang thai, buổi tối hôm đó định tính toán thiêu chết tẩu ấy, muốn đồng quy vu tận với tẩu ấy! Tẩu ấy khó khăn lắm mới chạy thoát. Rồi sau đó, sau khi biết tẩu ấy khó khăn sinh hạ nhi tử, đại Hoàng huynh càng tỏ vẻ nóng nảy, một lần nữa yêu cầu người ôm hài tử đến cho huynh ấy nhìn. Mấy lần huynh ấy định len lén cho hài tử ngạt chết hoặc ngã chết. Nếu như không phải đại Hoàng tẩu ở bên cạnh nhìn, hài tử khẳng định đã sớm không sống tiếp được nữa! Sau đó, tẩu ấy đã ngã bái với đại Hoàng huynh, nói rõ ràng, ai ngờ đại Hoàng huynh nhất định không nghe, vẫn la hét muốn giết chết hài tử, muốn chết chung với tẩu ấy. Đại Hoàng tẩu không bỏ được hài tử, nên chống đối đại Hoàng huynh mấy câu, kết quả, đại Hoàng huynh nhất thời tức giận công tâm, đã chết rồi!”

Trời!

Nghe vậy, trái tim Quý Du Nhiên cũng tăng tốc nhảy lên mấy lần.

Không thể ngờ nàng đã đoán đúng tất cả? Mờ ám trong vụ hòa hoãn ở Ninh Vương phủ, Ninh Vương gia qua đời kỳ quái... Không thể ngờ tất cả đều do Ninh Vương phi làm ra? Nữ nhân này, thật sự cũng hơi quá kinh khủng, có thể hạ sát thủ với trượng phu của mình.

“Nhị Hoàng tẩu, tẩu nói đệ nên làm như thế nào? Đệ thật sự không muốn nghe đến đó! Nhưng giọng nói chuyện của bọn họ lớn như vậy, đệ bùng chặt lỗ tai cũng có thể nghe được rõ ràng. Đệ... Đệ thật sự sợ hãi!” Tay đang cầm tách trà vẫn còn đang run lẩy bẩy, đôi mắt to sáng ngời của thất Hoàng tử giống như của Phụng Dục Minh nhìn nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sợ hãi sau khi biết được chân tướng.

Quý Du Nhiên vội vàng đi qua vỗ vỗ lưng cho hắn, “Không có việc gì không có việc gì, lời này của đệ còn nói với người nào nữa rồi?”

“Không có. Lúc ấy đệ cũng bị sợ choáng váng, cũng không biết phụ hoàng và đại Hoàng tẩu rồi đi lúc nào. Chờ đến khi đệ tỉnh hồn lại, trong phòng đã trống không, đại Hoàng tẩu ôm tiểu chất nhi đi chơi rồi. Đệ liền nhân cơ hội chạy ra, liền chạy thẳng ra ngoài Hoàng cung tới tìm tẩu rồi.”

“Đệ ngay cả Dịch phi cũng không nói cho biết?” Quý Du Nhiên kinh ngạc.

“Đệ không dám.” Thất Hoàng tử nhỏ giọng nói, “Lúc đó đệ chỉ biết sợ. Đệ vốn cũng định đi bên chỗ mẫu phi, nghe mẫu phi nói như thế nào. Nhưng mà, đệ lại sợ những ma ma kia sẽ nói cho đại Hoàng tẩu biết lúc đó đệ ở trong phòng, tất nhiên phụ hoàng cũng sẽ biết, vậy bọn họ sẽ đối xử như thế nào với đệ? Đệ rất sợ phụ hoàng sẽ lập tức phái người tới bắt đệ! Nhị Hoàng tẩu, đệ rất sợ hãi!”

Trong đôi mắt chứa đầy nước mắt, thất Hoàng tử hít hít mũi, đáng vẻ muốn khóc lại không dám thật sự chọc cho lòng người ta đau.

“Ngoan, đừng sợ đừng sợ. Cho dù đã xảy ra chuyện gì, Hoàng huynh bảo vệ đệ!” Thấy thế, Phụng Dục Minh vội sờ đầu hắn, lời lẽ chính nghĩa lớn tiếng nói.

Thất Hoàng tử vội vàng ngăn đầu, “Nhị Hoàng huynh, có thật không?”

“Dĩ nhiên! Bôn Vương nói lời giữ lời!”

“Vậy hai người chứa chấp đệ mấy ngày được không?” Thất Hoàng tử nước mắt lưng tròng van xin, “Đệ không dám trở lại Hoàng cung, đệ thật sự sợ phụ hoàng phái người đi bắt đệ. Nếu như đệ ở lại đây, tốt xấu gì nếu như phụ hoàng phái người tới bắt đệ thật, đệ vẫn còn có thể len lén chạy trốn đi từ cửa sau.”

“Được.” Chỉ cần nhìn ánh mắt kia giống ánh mắt Phụng Dục Minh như đúc, Quý Du Nhiên lại mềm lòng, “Đệ tạm thời ở lại đây đi! Vẫn ở cùng tiểu Sơn, ta đi viết một lá thư cho Dịch phi, để cho Dịch phi phái người mang mấy bộ đồ tới đây cho đệ.”

“Không cần!” Vừa nhắc tới Hoàng cung, thất Hoàng tử lại mạnh mẽ run rẩy, “Đệ mặc đồ trước kia của tiểu Sơn là được! Hai người đừng để cho đệ gặp người trong Hoàng cung!”

Hải tử này, thật sự bị tin tức này dọa cho sợ rồi. Quý Du Nhiên vội vàng dịu dàng trấn an, “Được được được, không cần thì không cần. Ta cho người tìm vài bộ đồ trước kia của tiểu Sơn, đệ trước hết tạm mặc một chút đi!”

“Vâng, nhị Hoàng huynh, nhị Hoàng tẩu, đa tạ hai người. Nếu như không có hai người, đệ thật sự không biết nên làm sao rồi!” Vội vàng lau nước mắt, thất Hoàng tử nhỏ giọng nói.

Quý Du Nhiên lắc đầu: “Không có việc gì, đệ trước cứ yên ổn ở lại đây đi! Trong Hoàng cung có tin tức gì ta sẽ gọi đệ xem, một khi có gì khác thường, ta lập tức phái người nói đệ biết.”

“Được, đa tạ nhị Hoàng tẩu.” Mặc dù sợ đến cả người run cầm cập, thất Hoàng tử vẫn kính cẩn hành đại lễ với nàng, mới khập khiễng theo người đi tìm tiểu Sơn.

Chờ hắn đi rồi, Quý Du Nhiên cũng vội vàng uống một ngụm trà: “Vương gia, chuyện này chàng thấy như thế nào?”

“Ái phi, đại Hoàng huynh chết thật oan uổng!”

Ặc, đúng vậy. Ninh Vương chết oan. Cả đời bị bệnh liệt giường, bên cạnh không có người tri âm tri kỷ còn chưa tỉnh, lại còn bị đội nón xanh lên đầu, cuối cùng cũng bởi vì nón xanh trên đầu này mà dần dần u mê chết đi. Không biết Ninh Vương phi làm nhiều chuyện như vậy, buổi tối có từng gặp ác mộng không?

“Chỉ có điều, Vương gia, mặc kệ đại Hoàng huynh có oan uổng hay không, chuyện này chúng ta tạm thời bỏ qua. Nếu phụ hoàng đã biết, chắc hẳn trong lòng phụ hoàng cũng có phán đoán suy luận của phụ hoàng.”

“Ừ, bôn Vương biết rồi.”

Haizzz!

Cho dù như thế nào, mặc dù đã dự liệu đến, nhưng khi chân chính nghe được chân tướng, Quý Du Nhiên vẫn không nhịn được mà rợn cả tóc gáy. Ninh Vương phi, nữ nhân này quá kinh khủng! Bây giờ nàng ta công bố chuyện này ra ngoài, kết quả sẽ như thế nào?

Không tới ba ngày, trong cung quả nhiên truyền đến tin tức —

Ninh Vương phi nhớ nhung Ninh Vương gia quá độ, bệnh nguy kịch, không còn sống lâu được nữa!

Chương 144: Chương 12.1: Kết thúc thảm đạm

Lần này, bọn họ không muốn vào cung cũng phải vào cung.

Nhận được khẩu dụ của Hoàng hậu truyền đòi Quý Du Nhiên vào cung làm bạn với Ninh Vương phi, Quý Du Nhiên liền cùng Phượng Dục Minh hấp tấp choáng váng tới. Ở cửa ra vào khi nhìn thấy Thái y ôm hòm thuốc ra ngoài, nàng vội vã hỏi một câu: “Ninh Vương phi đã tốt chưa?”

Thái y lắc đầu thờ dài, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Quý Du Nhiên bắt đầu lo lắng, tăng nhanh bước chân đi vào, liền thấy Ninh Vương phi nằm trên giường, da vàng vọt như nền không sáng sủa, mắt quầng thâm rất nặng, sắc môi nhợt nhạt, mái tóc vốn đen bóng sáng mượt mềm cũng mất đi trơn bóng, dính dính nhon nhớt dính vào trên người. Bất chợt vừa nhìn qua, giống như phụ nữ trung niên đã bệnh nguy kịch.

Lòng cũng vì bất chợt này mà bị néo một cái, không khỏi nhớ tới nữ tử dịu dàng khẽ nhẩn mày cười nhẹ ban đầu.

“Nhị đệ muội, muội đã đến rồi?” Vừa vừa gặp Thái y, thần trí Ninh Vương phi coi như tỉnh táo. Thấy nàng tới, liền giùng giởng định ngồi dậy. Cung nữ bên cạnh liền vội vàng tới đỡ nàng lên, cũng nhét một gối mềm đỡ sau lưng nàng.

Quý Du Nhiên tiến lên, còn chưa tới trước giường đã bị nàng ta lôi kéo ngồi ở mép giường.

Nửa tháng không gặp, Ninh Vương phi gầy hơn, tay đã chỉ còn là một tầng da vàng vọt bao lấy đầu xương, hơi dùng sức gân xanh sẽ hiện hết ra ngoài, hết sức dọa người. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Sao lại như vậy? Tại sao đột nhiên bệnh thành như vậy rồi?” Nghĩ tới vẻ xinh đẹp trước kia của nàng ta, Quý Du Nhiên kinh hãi không thôi.

Ninh Vương phi thảm đạm cười một tiếng, “Đây đều là phiền do ta tự chuốc lấy, không trách được người khác. Nhị đệ muội, ta nghĩ, ta sợ mệnh không lâu được.”

“Ngươi đừng nói vậy! Mẫu hậu đã mời Thái y tới kiểm tra cho ngươi —”

“Thân thể của chính ta, tự ta rõ ràng.” Ninh Vương phi cố gắng nói, “Nhị đệ muội, ta biết rõ ta chỉ sống được mấy ngày. Hiện giờ, ta không bỏ được nhất chính là Hiền nhi.”

“Hắn không phải được mẫu hậu ôm đi nuôi rồi sao? Ngươi cũng đừng lo lắng cho hắn, bản thân dưỡng tốt thân thể mới đứng đắn.” Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói.

“Nhị đệ muội!” Ninh Vương phi đột nhiên nắm chặt tay nàng, còn có người nắn ra, liền thấy cặp mắt mờ nhạt kia nhìn thẳng vào mắt nàng, “Ta có chút lời muốn nói riêng với muội.”

Người hầu hạ xung quanh nghe vậy vội vàng lui ra. Phượng Dục Minh lại vẫn như cũ đứng lì ở đó không động. Ninh Vương phi thấy thế, lại cười tự giễu, “Tình cảm của hai người các ngươi thật sự càng ngày càng tốt rồi, tốt đến khiến cho ta ghen tỵ, thật sự ghen tỵ... Khụ khụ khụ!”

Nói xong, lại liều mạng mà ho khan.

Quý Du Nhiên vội vàng vỗ vỗ sau lưng nàng ta, Ninh ho ít nhất trong thời gian một tách trà, mới chậm rãi dừng lại, liền lại ngẩng đầu, trên mặt càng tỏ vẻ âm đạm.

“Nhị đệ muội.” Vô lực nằm xuống, nàng nhắm mắt lại nhỏ giọng nói, “Ta thật sự ghen tỵ với muội!”

Quý Du Nhiên không nói.

Ninh Vương phi liền tiếp tục nói: “Nhớ ngày đó, ta gả cho Ninh Vương, muội gả cho Dật Vương. Một người trượng phu là ma bệnh, một người trượng phu là kẻ ngu, hai chúng ta vừa vào cửa liền làm quả phụ. Ta cho rằng chúng ta đồng bệnh tương liên, nhất định sẽ có rất nhiều đề tài chung. Nhưng mà, ai biết ta muốn đến gần muội, muội lại cự ta ngoài ngàn dặm. Sau đó, ta rốt cuộc phát hiện, chúng ta thật ra vốn không giống nhau. Mặc dù Dật Vương ngu dại chút, nhưng trong lòng hắn có muội, thời thời khắc khắc che chở muội yêu muội, trượng phu nhà ta là ma bệnh, thời gian nằm trên giường mỗi ngày của hắn còn nhiều hơn thời gian đi bộ, ăn thuốc nhiều hơn ăn cơm. Đừng nói che chở ta, ngay cả nói vài lời thân thiết với ta cũng không thể, cuộc sống của ta trôi qua đều là những thứ gì?”

“Cho nên, ngươi ghen tỵ ta?” Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói.

Ninh Vương phi nặng nề gật đầu, “Đúng vậy! Muội xem, chúng ta lập gia đình với Hoàng tử, Thái tử và Thái tử phi vẫn không hợp nhau, ta và Ninh Vương tương kính như băng, nhưng chỉ có muội! Muội và Dật Vương, cả ngày hai người đều dính vào nhau, muội nói cái gì hắn đều nghe thế đó, muội kêu hắn làm gì hắn làm cái đó. Cho dù là người trước người sau, hắn đều cầm tay muội, cười với muội, nâng niu muội trong lòng bàn tay mà dè dặt, ai nhìn thấy mà không ghen tỵ với muội? Vốn tưởng rằng không khác ta nhiều lắm, thậm chí tình cảnh còn không bằng người hơn ta, kết quả mỗi ngày trôi qua vui vẻ như vậy, cả ngày lẫn đêm khoe khoang ân ái trước mặt ta, muội nói ta sao lại không ghen tỵ?”

Mắt thấy nàng ta càng nói càng kích động, Quý Du Nhiên rất bất đắc dĩ, “Cũng lúc này rồi, người nói chuyện này với ta còn có công dụng gì?”

“Có tác dụng! Ta phải nói rõ ràng với muội!” Ninh Vương phi đột nhiên mở mắt, hai mắt thâm đậm trũng lên giống như sắp lòi ra ngoài, “Nhị đệ muội, ta phải nói, ta thật có lỗi với muội. Năm đó, ta làm vài chuyện thật có lỗi với muội.”

Quý Du Nhiên giật mình, “Chuyện gì?”

“Nhớ ngày đó, vì lời kéo muội lại gần, ta đặc biệt mời biểu ca nhà mẹ đẻ đi theo, chính là vì thông qua hắn có chỗ tương tự ca ca muội mà làm quen với muội. Nhưng ai biết, muội lại không nhìn trúng hắn, mà coi trọng con hát nhỏ đột nhiên xuất hiện đó. Sau đó, ta nhiều lần lời kéo muội không có kết quả, lập tức tức giận, nên phụ họa mấy câu khi Thái tử phi nói xấu muội trước mặt mẫu hậu, lần đó mẫu hậu hết sức tức giận, còn định bầm báo chuyện này với phụ hoàng, may nhờ Hoàng tổ mẫu dốc hết sức bảo vệ muội mới đề chuyện này lại. Sau đó thấy muội và Dật Vương càng ngày càng tốt, muội và Thiên Ninh cô cô giành con hát lại ủng hộ muội, trong lòng càng ghen tỵ, ta lại oán trách mấy câu với Thái tử phi, Thái tử phi lập tức báo chuyện này cho phụ thân nàng ta, làm hại muội bị mắng một trận. Còn nữa, thật ra thì, ngày rằm tháng giêng đó, ta có nghe đến kế hoạch của Dụ Đức bọn họ. Nhưng mà, ta vì tâm tư riêng mà không nói cho muội biết. Ta... Ta... Khụ khụ khụ!”

“Thôi, cũng đều là chuyện đã qua, bây giờ còn nói đến làm gì? Người thật ra cũng giúp ta không ít việc.” Tự mình rút cho nàng ta tách trà, Quý Du Nhiên lạnh nhạt nói. Trong lòng lại nghĩ: Theo cách nói của nàng ta, chắc hẳn ở kiếp trước nàng ta rất có thể tham dự vào trong sự kiện hại chết nàng đi? Hai người mới đầu tình cảnh không sai biệt lắm sau lại không giống nhau, nàng ta có thể ghen tỵ cho nàng rất nhiều lần ‘mang giày chật’. Mà đời trước, bọn họ tốt đẹp giống như tỷ muội ruột, nhưng sau nàng cũng giống như đời này càng ngày càng thân mật với Phụng Dục Minh, liền nổi bật lên cô đơn chiếc bóng của nàng ta, không cùng đề tài với Ninh Vương. Cách biệt kém như vậy và đối lập lớn hơn, ghen tỵ trong lòng nàng ta sẽ sâu hơn chứ?

Mà nghe được lời của nàng, khóe mắt Ninh Vương phi lập tức sáng lên!

Quý Du Nhiên lại bắt đầu lo lắng, biết mình mắc bẫy của nàng ta rồi.

Nên tranh thủ đẩy tách trà ra, Ninh Vương phi nắm chặt tay của nàng: “Nhị đệ muội, cho dù như thế nào, hơn một năm trước chúng ta chung đụng cũng không tệ lắm. Trong những tỷ muội trực lý này, chỉ có muội có thể đề cho ta thổ lộ tình cảm.”

Quý Du Nhiên nhàn nhạt đáp một tiếng, lại nghe nàng ta nói: “Hiện giờ, cái mạng này của ta sắp không giữ được. Ta không sợ chết, nhưng mà ta chỉ lo lắng cho Hiền nhi. Thân thể của hắn... Muội cũng biết. Để cho hắn đi theo mẫu hậu, ta thật sự sợ một khi chuyện tiết lộ ra ngoài, mẫu hậu sẽ đối xử như thế nào với hắn. Đó là nhi tử duy nhất của ta, ta khó khăn lắm mới sinh ra được!” Nói xong, hai giọt nước mắt vẫn đục lã xuống.

Quý Du Nhiên khẽ nhíu mày, “Nói đi, người muốn ta làm cái gì cho người?”

Ninh Vương phi giống như không nghe ra không bình tĩnh trong lời nói của nàng, lại chờ mong nói với nàng: “Nhị đệ muội, ta biết rõ muội là người tốt. Hoàng tổ mẫu cũng thích muội, chờ sau khi ta chết, muội giúp ta nói một chút với Hoàng tổ mẫu, để mẫu hậu giao Hiền nhi cho Hoàng tổ mẫu nuôi được không? Thái tử nhất định có hài tử của hắn, đến lúc đó trong lòng mẫu hậu tất nhiên lấy hài tử của Thái tử làm đầu. Chỉ đáng thương cho hài tử của ta không cha không mẹ, một mình cô đơn, trước khi lâm chung ta chỉ muốn tìm cho hắn một người có thể tin tưởng được nuôi hắn, chăm sóc hắn.”
di3nd@n3qu.yd0n

“Người có phải còn hy vọng hắn được Hoàng tổ mẫu nuôi sinh ra tình cảm, nuôi được xuất chúng nổi bật. Sau đó khi Hoàng tổ mẫu thương yêu hắn hơn yêu tất cả các tăng tôn khác, sẽ ý tưởng đột phát mà làm áp lực với phụ hoàng, để cho phụ hoàng lập nhi tử của người làm Hoàng thái tôn?” Quý Du Nhiên lạnh lùng nói tiếp.

Ninh Vương phi sững sờ, “Nhị đệ muội, muội đang nói cái gì đó?”

Quý Du Nhiên lắc đầu, “Đại Hoàng tẩu, đã đến bây giờ, người cần gì phải che che giấu giấu với ta? Nếu như là người bình thường, biết thân thể khác biệt của hài tử mình, khẳng định sẽ ước gì ôm hắn đi xa xa, không để cho bất kỳ ai biết mới đúng. Nhưng người thì sao? Còn cần đưa hắn vào trong Hoàng cung, còn phải đưa hắn đến trước mặt Hoàng tổ mẫu, không phải đánh chủ ý để cho hắn ngày ngày lẩn tránh trước mặt phụ hoàng, khiến phụ hoàng chú ý tới hắn, đánh chủ ý thích hắn sao? Ninh Vương cũng do Hoàng hậu sinh ra, Ninh Vương là trưởng tử, theo lý mà nói, ngôi vị Hoàng đế nên do Ninh Vương tới thừa kế. Nhưng bởi vì thân thể của Ninh Vương, hắn không thể không buông tha. Hiện nay, Ninh Vương có nhi tử, Thái tử lại không có. Hơn nữa trong Đông cung, con nối dòng vô cùng khó khăn, chắc hẳn trong lòng người cũng có tính toán, cho nên mới đánh chủ ý này?”

Ninh Vương phi giật mình ngẩn ra, nhất thời cười, “Nhị đệ muội, ta sớm biết người là người thông minh. Người cũng đã đoán ra được, vậy ta không nói nhầm với người nữa. Không sai! Ta đánh chủ ý này, ta vì sao không thể nghĩ như vậy? Hiền nhi hẳn vốn chính là huyết mạch chính thống của Hoàng thượng, nếu Thái tử phi liên tục không sinh ra được nhi tử, hài tử của Ninh Vương khỏe mạnh như vậy, liền phong nhi tử của ta làm Hoàng thái tôn có gì không được?”

“Người cứ xác định Thái tử phi sinh không được?” Quý Du Nhiên âm thầm nắm chặt quả đấm.

Ninh Vương phi cười cười, “Ta xác định.”

Quý Du Nhiên bắt đầu lo lắng, lại nghe nàng ta nói tiếp: “Bởi vì, ta đã bỏ thuốc cho Thái tử rồi.”

Trời!

Quý Du Nhiên giật mình trong lòng, không thể tin nhìn nàng ta. Nữ nhân này lại còn hung ác hơn nàng!

Ninh Vương phi cười khê: “Rất kinh ngạc sao! Hết cách rồi, vì hài tử của ta, ta phải làm như vậy.”

“Ninh Vương phi, ngươi thật to gan!” Nghe thấy lời ấy, Quý Du Nhiên còn chưa kịp có phản ứng, một giọng nói âm trầm đột nhiên vang dội cả đại điện.

Bên này hai người cùng sững sờ, quay đầu qua, không ngờ thấy Hoàng hậu nương nương tức giận đứng đứng đi vào. Ở sau lưng bà, một ma ma ôm một bọc tã lót nhỏ, đầy mắt đoàn người đều là không thể tin thật sâu.

“Hiên nhi! Hiên nhi!” Nhìn thấy bọc tã, ánh mắt Ninh Vương phi mềm đi, vội vàng chia hai tay giống như hai xương khô ra.

Hoàng hậu lại đẩy ma ma ra sau lưng, lạnh lùng quát lớn: “Ninh Vương phi, ngươi lại dám bỏ thuốc cho Thái tử? Ngươi bỏ thuốc gì? Mau nói cho bản cung!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Chương 12.2: Kết thúc thảm đạm

“Dưới một cơ duyên xảo hợp lấy được phương thuốc.” Ninh Vương phi ngẩng đầu cười khê, “Mẫu hậu, phương thuốc đã bị nhi thần đốt rụi. Chỉ có điều, cho dù ngài biết, vậy cũng vô dụng, bởi vì — thuốc kia sau khi uống xong sẽ có tác dụng cả đời, không cách nào giải được!”

“Ngươi!” Thân hình Hoàng hậu run lên, mặt trắng xanh. Liên vội vàng tiến lên mấy bước, bà đẩy Quý Du Nhiên ra, một tay lôi Ninh Vương phi dậy, “Ngươi nói, ngươi rốt cuộc hạ thuốc gì? Những năm này, bản cung đối xử với ngươi không bạc, vì sao ngươi lấy lấy oán trả ơn?”

“Ha ha, lấy oán trả ơn? Rốt cuộc là ai lấy oán trả ơn?” Ninh Vương phi cười khê, không hề để hai tay bà ta đang bóp cổ mình vào trong mắt. Trong cặp mắt đục ngầu kia đột nhiên nở rộ mũi nhọn lạnh lùng.

Trong lòng Hoàng hậu run lên, lại sợ buông tay ra.

Ninh Vương phi chống đỡ thân thể ngồi dậy, lạnh lùng nhìn chăm chú vào bà ta, “Hoàng hậu nương nương, ngươi còn nhớ rõ sao? Nhớ năm đó, ngươi và mẫu thân ta ra ngoài đi du thuyền, ngươi rơi xuống nước, mẫu thân ta là người đầu tiên nhảy xuống cứu ngươi lên. Nhưng ngươi không biết bơi, lung tung giẫy giụa một trận, cuối cùng ngươi bình yên vô sự, mà mẫu thân ta lại uống một bụng nước suýt chút nữa đi đời nhà ma. Vì vậy, ngươi nói ngươi cảm kích mẫu thân ta, luôn giao hảo với bà, sau đó khi mang thai lại chỉ phúc vì hôn với mẫu thân ta, lại nói chỉ có ta mới xứng với nhi tử của ngươi, cũng chỉ có nữ nhi của mẫu thân ta mới có tư cách kế thừa vị trí của ngươi. Nhưng mà, kết quả gì? Ninh Vương sinh ra đã kém cỏi, suốt ngày nằm trên giường, mãi cho đến chết cũng không hoạt động được mấy bước. Hẳn như vậy vốn không nên thành thân! Nhưng ngươi không để ý, ngươi một mực chần chừ ban đầu đã định ra hôn ước với mẫu thân ta, thế nào cũng khiến Hoàng thượng từ hôn, để cho ta gả cho hắn. Mẫu thân đáng thương của ta, người nhà đáng thương của ta, bọn họ đều cho rằng ngày sau ta sẽ làm Thái tử phi, lên làm Hoàng hậu thậm chí Thái hậu. Từ khi ta sinh ra, bọn họ đã không dám sơ sót nuôi dạy ta. Khi biết thân thể Ninh Vương không thích hợp thừa kế ngôi vua, cũng nhiều làm ám chỉ ngươi có thể cho ta đính hôn với Thái tử, vậy cũng không làm trái với ước định ban đầu. Nhưng tất cả ngươi đều làm như không thấy, cứ muốn để cho ta gả cho nhi tử bị bệnh kia phục vụ hắn!”

“Ngươi đừng nói lung tung! Mặc dù thân thể Ninh Vương yếu chút, nhưng kể từ sau khi ngươi gả tới, bản cung nào từng bạc đãi ngươi? Ăn mặc chi phí, nào có lần nào không lấy ngươi làm đầu?” Hoàng hậu lão đạo khê nói.

Ninh Vương phi cười lạnh, “Từ khi còn chưa gả tới, ngươi đã bắt đầu bạc đãi ta. Ta nữ nhi gia tốt đẹp, dòng chính chi trưởng, nếu không phải phụng chỉ tứ hôn gả cho nhi tử bệnh đó của ngươi, trên dưới đế đô, thanh niên tài俊 nào không phải mặc cho ta lựa chọn? Nếu không phải ban đầu ngươi hứa lấy vị trí Thái tử phi, nhà ta cần gì bồi dưỡng ta nhiều năm như vậy, lại cho dù ai tới cầu hôn cũng nhã nhặn từ chối? Nhưng đầu rồi, quay đầu lại, ngươi lại giao ta cho một người như vậy, cả đời ta cũng bị ngươi phá hủy! Những tơ lụa châu báu đồ ngọc kia thì tính là gì? Nhà mẹ đẻ ta còn nhiều! Ta muốn chính là nam nhân! Một nam nhân biết lạnh hiểu nóng, có thể sinh con đường cái trước hoa dưới trăng với ta! Mà không phải là một kẻ bệnh tật mà quý nói cũng không nói hết được mấy câu, còn thích phát giận lung tung! Ta chịu đủ rồi!”

“Ngươi... Ngươi...” Liên tục nghe nàng ta chửi bới nhi tử mình, Hoàng hậu nương nương tức giận tới mức phát run.

Nói hết một hơi giấu trong đáy lòng mình, Ninh Vương phi lại hết sức cao hứng. Trên khuôn mặt vàng vọt hiện lên vẻ ửng hồng, ánh mắt nàng cũng đột nhiên sáng lên. Thậm chí, nàng tự ngồi dậy, nhẹ nhàng cười nói: “Vị trí Thái tử vốn là của Vương gia nhà ta! Ta mới chân chính chính là Thái tử phi! Cho dù Vương gia qua đời, ngôi vị Hoàng đế cũng phải do Hiên nhi của ta tới thừa kế, tại sao lại cho tiểu nhi tử của ngươi? Hẳn là cái khi gì? So với Hiên nhi của ta, phu thê tiểu nhi tử của ngươi kém thật sự quá xa! Một cô lấy nhi nữ tình trường, một ngu ngốc tự cho là thông minh, nếu ta giao ngôi vị

Hoàng đế vào tay bọn họ, quốc gia này cũng phá hủy!”

“Ngươi cảm ơn!” Hoàng hậu nương nương gần như đứng không vững, “Lời nói đại nghịch bất đạo như vậy mà ngươi cũng nói ra khỏi miệng được?”

“Ha ha, ta có cái gì không nói ra khỏi miệng được sao?” Ninh Vương phi cười to, “Hơn nữa, mẫu hậu, ta cuối cùng đang gọi ngươi một tiếng mẫu hậu. Hiện nay, hai nhi tử của ngươi, một đã chết, một người khác tuyệt hậu, mỹ nhân mang thai trong cung của hân... Ha ha, ngươi chờ xem, các nàng không sinh ra được nhi tử. Hiện nay, ngươi chỉ còn nhi tử của ta là một đường huyết mạch, ngươi không lập hân, ngươi còn có thể lập ai?”

“Ngươi... Ngươi lại làm gì với các nàng ta rồi?”

“Làm cái gì, không phải ngươi đã nhìn thấy kết cục của Đậu mỹ nhân sao?”

“A! Ngươi!” Hoàng hậu hoảng sợ lui về sau mấy bước, “Ninh Vương phi, lòng của ngươi thật ác độc!”

“Ta không ác độc, làm sao lột đường cho nhi tử của ta? Ta không ác độc, làm sao có thể đoạt lại địa vị vốn thuộc về ta?” Ninh Vương phi cười, đôi tay nắm chặt đầu giường khắc hoa trăm con ngàn cháu, “Ngươi cho rằng côi đòi này chỉ có ngươi thông minh sao? Ngươi cho rằng tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của ngươi sao? Ta cho ngươi biết, ngươi nằm mơ đi! Ban đầu ngươi dám làm hại cả đòi ta, ta sẽ khiến cho nửa đòi sau của ngươi cũng biết vậy chẳng làm! Chỉ có điều, ta còn nhân tử hơn mẫu hậu nhiều. Ngươi xem, không phải ta để lại cho ngươi một tôn tử sao? Ít nhất, có tôn tử này, ngươi còn có thể có điều chờ đợi không phải sao?”

“Ngươi... Ngươi...”

Hoàng hậu nương nương bị lời nói của nàng ta làm cho trợn mắt há hốc mồm, một hồi lâu không nói ra lời.

Mà Ninh Vương phi, đang nói nhiều như vậy, thân thể nàng đột nhiên mềm nhũn, lại ngã về giường, cặp mắt gắt gao nhìn bọc tả lột cách đó không xa, đôi tay chìa ra dài thật dài, “Hiên nhi, Hiên nhi, Hiên nhi của ta, con nghe chưa? Mẫu hậu đã sắp xếp xong xuôi tất cả cho con, con phải ngoan đó, chờ sau này trưởng thành, con chính là Hoàng đế của thiên triều Đại Lương, ta là mẫu hậu của con, ngôi vị Hoàng đế này là của con, người khác ai cũng đừng mong cướp đi, ai cũng đừng mong...”

“Ngươi điên rồi!” Trên mặt không còn một tia huyết sắc, Hoàng hậu khó khăn lắm mới khẽ quát một tiếng, xoay người rời đi.

“Nương nương, tiểu thế tử...” Ma ma ôm hài tử do dự tại chỗ một lúc.

Hoàng hậu quay người lại, cướp lấy hài tử, “Đặt hài tử này trước mặt nữ nhân lòng dạ rắn rết, sớm muộn gì cũng sẽ bị nàng ta dạy hư, đi mau!” Rồi cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

“Nhị đệ muội.”

Trong giây lát, Ninh Vương phi lại kéo tay Quý Du Nhiên, cười ‘Dịu dàng’ với nàng, “Chúng ta có thể nói xong rồi! Hiên nhi của ta, ta giao hân cho ngươi, ngươi ngàn vạn lần phải để cho Thái hậu tự tay nuôi dưỡng hân. Nuôi hân lớn, để cho hân làm Hoàng thái tôn, ngồi lên long ý...”

Không biết hồng hào trên mặt rút đi lúc nào, trên mặt nàng và sáng rỡ trong mắt cũng ảm đạm xuống. Cả người nhất thời như bụi cỏ khô, khô gầy ảm đạm đến đáng sợ. Nụ cười này, giống như khuôn mặt dữ tợn thành linh xông ra trong đêm tối, bị sợ đến Quý Du Nhiên tê dại tứ chi, liên tục không ngừng đẩy nàng ta ra: “Đại Hoàng tẩu, ngươi bị bệnh, bệnh rất nghiêm trọng, vẫn không nên nói xằng nói bậy, sớm nằm xuống nghỉ ngơi một chút cho tốt đi!”

“Ta không bị bệnh, ta rất khỏe. Ta là Thái tử phi, về sau sẽ làm Hoàng hậu, nhi tử của ta là Thái tử, về sau hân là Hoàng đế, nhi tử của ta, Hiên nhi... Hoàng thượng, ngài mau đến nhìn Hiên nhi đi! Nó thật sự giống ngài như đúc, giống ngài như đúc!” Vô lực ngã về giường, hai mắt Ninh Vương phi trợn tròn, trong miệng thao thao bất tuyệt, nói xong, lại cười khanh khách lên.

Quý Du Nhiên thấy mà rợn cả tóc gáy.

“Ái phi, đại Hoàng tẩu bị điên rồi!” Vội vàng kéo nàng ra phía sau, Phụng Dục Minh nhỏ giọng nói.

Quý Du Nhiên gật đầu, “Đúng vậy, điên rồi.”

“Chúng ta đừng ở đây nữa, tránh cho bị bệnh điên của nàng ta lây. Chúng ta nhanh đi về đi!”

“Được.”

Trong lỗ tai tràn đầy tiếng kêu gọi điên cuồng của Ninh Vương phi, Quý Du Nhiên cuối cùng nhìn lại một lần nữ nhân đáng thương này, nhắm mắt lại, kiên quyết rời đi cùng Phụng Dục Minh.

Rời đi không bao lâu, đã thấy có người chạy quanh khắp nơi —

Ninh Vương phi hoảng hốt!

--- ----- Ta là đường ranh giới kết cục của tiểu Hiên nhi --- -----

Ninh Vương phi chết rồi. Kể từ sau khi Ninh Vương qua đời, không tới ba tháng, nàng ta cũng đi.

Thánh thượng chiếu cáo thiên hạ: Ninh Vương phi và Ninh Vương phi tình cảm rất tốt, sau khi Ninh Vương qua đời, Ninh Vương phi bị thương không dứt, hàng đêm gào thét, cơm nuốt không trôi, cuối cùng bị thương mà chết, thiên hạ vì vậy đau lòng.

Sau khi Ninh Vương phi qua đời, di thể của nàng ta được dời ra Hoàng cung, lưu ở Ninh Vương phủ một tháng, sau đó được chôn cùng Ninh Vương gia. Một đôi phu thê, sống không chung chăn chết chung huyệt, không biết đôi phu thê này gặp nhau ở dưới suối vàng sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau khi Ninh Vương phi đi, người vốn đi theo nàng ta biến mất trong một đêm.

Trong Đông cung Thái y ra ra vào vào, cũng không phải bắt mạch cho mỹ nhân sinh non trong Đông cung, mà chăm sóc thân thể cho Thái tử.

Chỉ có điều, một tháng trôi qua, Thái y vẫn không nghĩ ra bất kỳ biện pháp giải quyết nào.

Cuối cùng, Quý Du Nhiên khó có được bị Hoàng hậu triệu kiến.

Ngày Ninh Vương phi qua đời kia, cả đêm Hoàng hậu nương nương tóc bạc trắng một nửa. Người khác đều nói bà vì tin tức nhi tử nhi tử qua đời liên tiếp mà bị đả kích quá lớn, đau thương quá độ, cho tới bây giờ còn chưa trở lại bình thường.

Khi Quý Du Nhiên nhìn thấy bà ta, bà ta chính là đang yếu ớt ỉu xiu nằm trên tháp quý phi, trên đầu buộc một đai buộc đầu màu tối, cả người không hề có chút tinh thần nào.

“Bốn cung sẽ không đưa Hiền nhi cho Thái hậu nuôi dưỡng.” Sau khi làm lễ ra mắt, Hoàng hậu nói thẳng.

Quý Du Nhiên ngẩn ra, chột cùi đầu, “Nhi thần biết.”

Hết sức hài lòng với phản ứng của nàng, Hoàng hậu gật đầu một cái: “Về phần chuyện ngày đó ở chỗ Ninh Vương phi...”

“Nhi thần biết thời gian của Ninh Vương phi không còn nhiều, đi qua thăm nàng. Mẫu hậu ngài ôm Hiền nhi đến gặp nàng một lần cuối. Chờ gặp xong rồi, tâm nguyện của nàng đã xong, nhắm mắt lìa đời.”

“Đúng, chính là như vậy!” Hoàng hậu hài lòng gật đầu, “Đặt Vương phi, Ninh Vương và Ninh Vương phi cùng qua đời, chỉ lưu lại một tiểu Hiền. Về chuyện quá khứ, chờ Hiền nhi trưởng thành, người nên biết rõ sẽ nói như thế nào với hắn?”

“Nhi thần biết. Phụ vương mẫu hậu của hắn tương thân tương ái, cảm sát hòa minh *, không nỡ tách nhau ra, cho nên mới trước sau qua đời.”

(*) cảm sát hòa minh: Cảm sát chỉ duyên vợ chồng, cảm sát hòa minh chỉ vợ chồng hòa hợp

“Không sai, nói rất hay.” Hoàng hậu gật đầu lần nữa, lúc này mới khoát tay, “Được rồi, người lui xuống đi!”

“Dạ, nhi thần cáo lui.”

Thần nhiên đứng dậy, xoay người đang định rời đi, Quý Du Nhiên lại nghe Hoàng hậu sau lưng nói: “Đúng rồi, bốn cung đã đề cập với Hoàng thượng rồi. Mấy đứa thất Hoàng tử đều lớn rồi, nên phong Vương cho bọn họ.”

Ý ở ngoài lời, vốn định đuổi bọn họ đi đất phong? Quý Du Nhiên quay đầu lại: “Nhi thần nhớ, chỉ có điều, nhi thần muốn biết, ngài định nuôi dưỡng Hiền nhi ở bên người sao?”

“Đại khái là vậy!” Hoàng hậu chán nản nói, “Có lẽ, giao cho Thái tử phi nuôi dưỡng cũng không tồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Chương 13.1: Nói ra chân tướng

Nghe nói như thế, trong lòng Quý Du Nhiên hồi hộp!

Hoàng hậu lập tức ngắt đầu lên: “Đặt Vương phi, người còn có gì phải nói sao?”

“Không có.” Quý Du Nhiên liền vội vàng lắc đầu, đi nhanh ra ngoài.

Chỉ có điều, đi trên đường nhỏ lát đá xanh trong hậu cung, mặc dù trên đỉnh đầu trời xanh mây trắng, xung quanh chim hót hoa thơm, gió nhẹ khê thoải, Quý Du Nhiên lại cảm thấy trên đỉnh đầu giống như có một đám mây đen to lớn đang ngó chừng, khiến cho nàng ngột ngạt khó thở, hô hấp khó khăn.

“Vương phi, ngài không sao chứ?” Mắt thấy sắc mặt của nàng càng lúc càng khó coi, Lục Ý nhỏ giọng hỏi.

Quý Du Nhiên cắn cắn môi: “Ta không sao.”

Nhưng mà đi về phía trước mấy bước, mắt thấy cửa cung gần ngay trước mắt, bước chân của nàng không tự chủ dừng lại.

“Không được!” Chợt lắc đầu, nàng quay người bỏ chạy.

“Ái phi!” Phụng Dục Minh vội vàng đuổi theo, Lục Ý sững sờ, cũng đuổi theo.

Chỗ Quý Du Nhiên chạy đến là tẩm cung của Thái hậu. Nhắc tới cũng khéo, khi bọn họ đi qua, nhi tử của Ninh Vương phi đang được ma ma ôm đến trước mặt Thái hậu.

Hải tử nho nhỏ trắng trẻo mập mạp, hết sức xinh đẹp đáng yêu. Hiện giờ hần mới bốn, năm tháng, thấy ai cũng cười hi hi, người nhìn thấy mà tâm tình rất tốt. Bây giờ mặc dù thân thể Thái hậu không tốt bằng lúc trước, nhưng nhìn thấy tiểu tăng tôn duy nhất này, tâm tình cũng bắt gặp khá hơn nhiều, không nhận được đón hần tới ôm vào trong ngực treu chọc.

Nhìn thấy bọn họ chạy tới, Thái hậu nhướn mày: “Các con sao lại trở lại?”

“Nghe nói Hiền nhi được ôm qua đây, nên đi tới nhìn hần.” Quý Du Nhiên cười nói.

Thái hậu cười híp mắt, vội vàng chữa ra chỗ trống bên cạnh mình cho nàng: “Vây con sang đây xem đi! Dung mạo hải tử này thật xinh đẹp, giống như Ninh Vương, vừa giống như Ninh Vương phi, gặp người liền cười, thật sự đáng yêu đến không xong, không biết lúc nào thì các con mới sinh một tiểu tăng tôn xinh đẹp động lòng người như vậy cho ai gia.”

Haizzz! Chỉ cần nhắc tới hải tử, lão nhân gia ngài nhất định phải nói câu này, Quý Du Nhiên cũng chết lặng.

Hầm chứa ý cười ngồi bên cạnh lão nhân gia, cũng đưa tay treu chọc tiểu oa nhi không cha không mẹ này, Quý Du Nhiên giống như vô tình nói: “Nhi thần thấy Hoàng tử mẫu thật sự thích hần, có ý định nuôi dưỡng hần bên người không?”

Thái hậu nghe vậy ngăn ra, “Nuôi dưỡng bên cạnh ai gia?”

“Đúng vậy!” Quý Du Nhiên cười nói, “Hiện nay, Ninh Vương và Ninh Vương phi đều đã qua đời, chỉ lưu lại một hải tử cô đơn. Nếu như không có người tốt nuôi dạy nó, nhi thần sợ cả đời nó sẽ hoang phế.”

“Chuyện này không quan trọng. Hoàng hậu đã sớm nói với ai gia, Hoàng hậu sẽ mang hải tử bên người. Dù sao đây cũng là chất nhi của Hoàng hậu đúng không?” Thái hậu lắc đầu cười nói.

Quý Du Nhiên hơi mím môi, “Nhưng mà, tại sao nhi thần nghe mẫu hậu nói, mẫu hậu cố ý mang hải tử cho phu thê Thái tử nuôi?”

“Có chuyện này?” Sắc mặt Thái hậu rất cuộc nặng nề.

Quý Du Nhiên gật đầu: “Vừa rồi chính do mẫu hậu nhắc tới với nhi thần. Nhi thần càng nghĩ càng thấy không thỏa đáng, mới định tới nói lại với Hoàng tử mẫu ngài, xem xem ngài có thể sớm một bước nói với mẫu hậu không, nhận Hiền nhi qua bên này. Bẵng không... Ngài cũng biết, tính khí Thái tử phi muội muội của con không được tốt, nhi thần thật sự không thể tin được nàng ta làm sao có thể nuôi dạy tốt một hải tử.”

“Ai gia cũng không yên lòng về Thái tử phi. Nhưng mà...” Thái hậu cũng tỏ vẻ khó xử, “Những chuyện mà Ninh Vương phi làm trước khi lâm chung, con ở bên cạnh nàng ta cũng nghe được. Chắc hẳn Hoàng hậu cũng suy nghĩ vì mấy người Thái tử nên mới có thể tính toán như vậy.”

Quý Du Nhiên gật đầu. Trong lòng cũng biết những chuyện tư mật kia khẳng định không thể gạt được Thái hậu, hơn nữa gần đây Hoàng hậu giống như điên tìm Thái y khắp nơi điều trị thân thể cho Thái tử, những người khác dĩ nhiên không dám hỏi nhiều, Hoàng đế Thái hậu hỏi thăm, Hoàng hậu không dám không nói. Chỉ có điều... Cho dù như thế nào, hải tử này nuôi dưỡng trong Hoàng cung nàng cũng cảm thấy đủ thấp thỏm, nếu như bị đưa cho mấy người Thái tử, chỉ bằng tính khí của Thái tử phi, còn có cảm hận của Thái tử với Ninh Vương phi, bọn họ có thể đối xử tốt với hải tử sao? Mặc dù nàng cũng khinh thường hành động của Ninh Vương phi khi còn sống, nhưng hải tử vô tội! Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cảm thấy không yên tâm. Bây giờ xem ra, nàng cuối cùng phải làm theo dặn dò của Ninh Vương phi lúc lâm chung.

Ninh Vương phi... Không thể không nói, nữ nhân này đúng là thông minh.

Hai nữ nhân lại trầm mặc một lúc, Thái hậu khẽ thở dài: “Ai gia biết suy nghĩ trong lòng con. Nhưng mà, chuyện này cũng phải trách Ninh Vương phi làm quá mức. Hiện giờ, Thái y vẫn điều trị thân thể cho Thái tử, nếu như có thể điều trị được là tốt nhất, nếu như điều trị không được... Vây đời sau thật sự chỉ có một mình Hiền nhi, phu thê Thái tử coi như hận chết hần cũng chỉ có thể tiếp nhận hần. Theo nói như vậy, bây giờ bọn họ cũng sẽ không làm gì hần.”

Bà nói là theo suy nghĩ của người bình thường. Nhưng mà, mấu chốt hiện tại Thái tử là một kẻ biến thái, thần kinh Thái tử phi cũng càng ngày càng không bình thường, nàng hoài nghi thật sâu hai người kia có thể làm ra chuyện gì quá khích hay không.

Quý Du Nhiên nín thở: “Nhưng mà, cho dù như thế nào, nhi thần cảm thấy, ngài vẫn nuôi dưỡng Hiền nhi bên người tương đối tốt.”

“Chuyện này xem trước một chút đi! Hiện giờ Hoàng hậu vừa mới tang con, tâm tình đề nén, bên cạnh không có Hiền nhi theo cùng, còn không biết sẽ biến thành đáng về gì. Ai gia lại chờ thêm mấy ngày, đợi tâm tình Hoàng hậu tốt chút sẽ nói đến chuyện này.” Cuối cùng cho nàng chút thể diện, Thái hậu đồng ý.

Quý Du Nhiên thở phào nhẹ nhõm, “Nhi thần đa tạ Hoàng tổ mẫu!”

Tuy Thái hậu nói thật hay. Nhưng mà, mấy ngày nay trở lại Vương phủ, mí mắt Quý Du Nhiên cứ ý vị nháy không ngừng. Dường như lại có chuyện lớn gì sẽ xảy ra.

Chỉ chớp mắt, thời gian trôi qua bốn năm ngày.

Nàng lại cùng Phụng Dục Minh đi vào cung thăm Thái hậu, vốn đang định thức giấc bà đi đón lấy Hiền nhi, ai ngờ vừa mới định mở miệng, một cung nữ đã hốt hoảng hấp tấp chạy vào: “Thái hậu, không xong! Không xong!”

“Chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?” Thái hậu nghiêm mặt, “Đứng thẳng, từ từ nói!”

Cung nữ cuống quýt lau mồ hôi lạnh trên đầu, “Thái hậu, mới vừa rồi Hoàng hậu nương nương ôm tiểu thể tử Ninh Vương đi Đông cung, nói chưa được mấy câu với Thái tử phi, Thái tử phi lại đột nhiên nổi điên, ném tiểu thể tử Ninh Vương ngã trên mặt đất rồi!”

“Cái gì?”

Thái hậu lập tức đứng lên, nhưng bởi vì động tác quá mạnh, trong đầu choáng váng, thiếu chút nữa đứng không vững.

Quý Du Nhiên vội vàng đỡ bà.

Thái hậu một tay nâng trán, khắp khuôn mặt là đau thương: “Tại sao có thể như vậy? Thái tử phi nó...”

“Hoàng tổ mẫu, bây giờ không phải là lúc đau lòng, chúng ta chạy nhanh qua xem Hiền nhi như thế nào!” Nghe được tin tức, Quý Du Nhiên cũng lòng như lửa đốt, vội vàng nhỏ giọng nói như thế.

“Đứng! Hiện giờ nên đi nhìn Hiền nhi!” Thái hậu như từ trong mộng mới tỉnh, vội vàng cất bước chân, “Đi! Đi Đông cung!”

“Hoàng tổ mẫu, ngài chậm một chút!”

Quá kích động, bước chân của Thái hậu cũng hết sức không ổn định.

Quý Du Nhiên vội vàng đỡ ổn bà, một nhóm người vội vàng thẳng hướng Đông cung.

Trong Đông cung đã sớm náo loạn. Rất nhiều cung nữ thái giám ra ra vào vào, từng người một sắc mặt cũng vô cùng nôn nóng. Đi tới phòng trong, liền thấy Hoàng hậu đang ngồi trên mặt đất gào khóc. Ở đối diện bà, Thái tử phi vẻ mặt mờ mịt, trên mặt Thái tử không buồn không vui, ánh mắt lại hết sức u ám, không biết đang suy nghĩ cái gì ở đây.

“Như thế nào? Hiền nhi như thế nào? Có thể có trở ngại không?” Nhìn những người này, lòng Thái hậu và Quý Du Nhiên đều nặng nề, Thái hậu vội hỏi.

Hoàng hậu vội vàng bò dậy, nhìn thấy Thái hậu lại lệ rơi không ngừng: “Mẫu hậu!”

“Ngươi đừng khóc! Bây giờ là lúc khóc sao? Hiền nhi ở đâu?” Thấy Hoàng hậu như thế, sắc mặt Thái hậu trầm xuống, lạnh giọng quát lớn.

Hoàng hậu ngăn ra, vội vàng lau khô nước mắt. Cung nữ bên cạnh Hoàng hậu vội nói: “Khởi bẩm Thái hậu, tình huống tiểu thể tử Ninh Vương còn không rõ, Thái y đang ở trong chẩn bệnh cho hắn.”

Lúc này Quý Du Nhiên mới phát hiện ra có một tầng bình phong, mấy vị Thái y đứng phía sau, tất cả mọi người đều tỏ vẻ nghiêm túc, xem ra tình hình rất không khả quan.

Mất thấy tình hình như thế, Thái hậu rất nhanh trấn tĩnh lại. Liền ngồi xuống thượng vị, cũng để cho Hoàng hậu ngồi, mới mở miệng hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao Hiền nhi lại ngã?”

Thái tử phi như cũ si ngốc ngơ ngạc không nói, Thái tử nhìn nàng một chút, ánh mắt lại rơi trên người Quý Du Nhiên. Quý Du Nhiên quay đầu đi, lặng lẽ nắm chặt tay Phụng Dục Minh. Thái tử nhìn thấy, ánh mắt dần trở nên u ám.

Khó khăn lắm Hoàng hậu mới nín khóc, liền hỏi đáp: “Hôm nay nhi thần ôm Hiền nhi tới đây chơi đùa, đang nói chuyện phiếm với Thái tử phi, nàng ta thích Hiền nhi, nhi thần liền giao Hiền nhi cho nàng ta ôm. Ai ngờ nàng ta ôm không chắc, không cẩn thận, Hiền nhi hắn —”

“Nói thật!”

Một câu nói lạnh lẽo, dọa nức nở nghẹn ngào đến khóe miệng Hoàng hậu trở về. Nước mắt vẫn còn đảo quanh hốc mắt, Hoàng hậu siết chặt khăn trong tay, lại cắn chặt hàm răng không nói thêm lời gì.

Thấy thế, Thái tử đi lên phía trước, “Nếu mẫu hậu không nói, vậy để nhi thần nói thật đi!”

“Thái tử!” Hoàng hậu lập tức quát khế một tiếng, Thái tử mất diếu tai ngo, mở miệng nói thẳng, “Thật ra thì hôm nay mẫu hậu đặc biệt mang Hiền nhi tới đây để dò xét nhi thần và Thái tử phi. Lúc ấy mẫu hậu nói, Thái y nói cơ hội chữa khỏi thân thể cho nhi thần mong manh. Vậy không bằng hiện tại nuôi dưỡng Hiền nhi bên người Thái tử phi, năm năm sau Thái tử phi vẫn không sinh được, Thái tử phi liền đặt Hiền nhi dưới tên nhi thần, giao cho Thái tử phi nuôi, về sau coi như là nhi tử của nhi thần và Thái tử phi. Thái tử phi không vui, công bố sẽ không nhận nhi tử của nữ nhân làm hại con nối dòng của nàng làm máu mủ. Mẫu hậu tức giận, khiển trách Thái tử phi mấy câu, trong lòng Thái tử phi không cam lòng, vừa lúc Hiền nhi đang ôm trong tay nàng, nàng đã nói, thay vì để hài tử này sau khi trưởng thành cướp đoạt vị trí của con nối dòng của nàng, không bằng hiện giờ nàng để cho nó ngã chết.” Cho nên, liền ném

Quý Du Nhiên nhắm chặt hai mắt.

Vốn tưởng rằng Thái tử phi muội muội này của nàng chỉ ngu xuẩn chút, tính tình không tốt một chút, cái khác vẫn tốt. Nhưng mà, hiện giờ mới phát hiện, một năm không tiếp xúc nhiều, tính tình nha đầu này rõ ràng đã kịch liệt hơn trước kia, cũng càng dễ tâm vào chuyện vụn vặt rồi.

“Ngươi... Thái tử phi!” Nghe vậy, Thái hậu cũng tức giận đến toàn thân phát run, “Làm sao ngươi, làm sao ngươi lại dám! Hiền nhi hẳn nói như thế nào cũng là huyết mạch của Hoàng thất!”

Hình như lúc này Thái tử phi mới tỉnh ngộ, vội vàng phịch một tiếng quỳ xuống: “Hoàng tổ mẫu, nhi thần biết sai rồi! Nhi thần nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, cũng không biết xảy ra chuyện gì, đã...”

“Như thế nào? Hiền nhi thế nào?” Đang nói, Hoàng đế cũng chạy tới, nóng nảy trên mặt không hề ít hơn bất kỳ ai.

Người ở đây vội vàng đứng dậy chào đón.

Hoàng đế để bọn họ trở về vị trí cũ, lại hỏi thăm chuyện đã xảy ra.

Vừa mới nói xong, Thái y rút cuộc đi ra rồi, sắc mặt mấy người đều khó coi.

Lòng Quý Du Nhiên không khỏi nhú chặt, trong lòng biết tình huống khẳng định không lạc quan.

Hoàng đế liên tục không ngừng nghehén đón: “Tình huống như thế nào? Hiền nhi... Tiểu thế tử của Ninh Vương như thế nào?”

Phịch phịch!

Mấy tên Thái y cuống quýt quỳ xuống đất, người cầm đầu run run rẩy rẩy nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, tiểu thế tử Ninh Vương bị ném gãy cổ, khi vi thần đến thì thời gian của tiểu thế tử cũng đã không còn nhiều lắm. Chúng thần nghĩ hết biện pháp, nhưng mà...”

“Nhưng mà như thế nào?” Trong lòng đã sớm đoán được kết cục. Nhưng mà, tất cả mọi người đều không muốn tin tưởng, Hoàng đế càng thêm chưa từ bỏ ý định hỏi tới.

Thái y cúi đầu, “Tiểu thế tử Ninh Vương, chết yểu rồi!”

Lời vừa nói ra, Quý Du Nhiên chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa một trận, gần như đứng không vững.

Thái hậu Hoàng hậu cũng như vậy, tất cả đều sắc mặt trắng bệch, cung nữ thái giám khác đau lòng đến khóc.

Hoàng đế sững sờ tại chỗ một lúc, chợt quay người lại, “Thái tử phi!”

Phịch!

Hai chân Thái tử phi mềm nhũn, một lần nữa quỳ xuống đất.

“Ngươi... Ngươi to gan lớn mật, lại dám mưu hại huyết mạch Hoàng thất, tội thật sự không thể tha thứ. Người đâu! Lôi nàng ta ra đánh năm mươi đại bần, cách chức làm thứ dân, ném ra ngoài Hoàng cung đi!”

Nghe nói như thế, mọi người khựng lại, Quý Du Nhiên thầm nghĩ trong lòng: Quả nhiên là phụ tử ruột. Biết tiểu nhi tử của mình chết, Hoàng đế rút cuộc đã lộ ra vẻ phụ tử trời sinh, hiện giờ đầu óc cũng rối loạn.

Thái tử vội vàng quỳ xuống: “Phụ hoàng, không thể!”

Hoàng hậu cũng nói: “Hoàng thượng, chuyện này ngàn vạn lần không được!”

Hoàng đế cười lạnh: “Nữ tử này gả vào Hoàng thất hơn một năm, vẫn không sinh ra một nam nửa nữ. Bây giờ trầm khó khăn lắm mới có một tôn tử, bị nàng ta đánh ngã chết khi còn sống sờ sờ, trầm sao không thể phạt nặng nàng ta!”

“Phải phạt nàng ta đương nhiên phải phạt. Nhưng mà, nàng ta đường đường là Thái tử phi, bị đánh đuổi ra khỏi Hoàng cung, đó là đang đánh vào mặt

của Thái tử, cũng mất thể diện của Hoàng thất chúng ta. Hoàng thượng, chỉ có nô tài người dưới phạm tội mới có thể trách phạt như thế!” Hoàng hậu vội lớn tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Chương 13.2: Nói ra chân tướng

Thái hậu cũng gia nhập vào, “Hoàng đế, bọn họ nói không sai. Dù sao Thái tử phi ban đầu cũng do cười hời hợt vào Đông cung, như vậy không ổn với nàng ta.”

“Vậy chẳng lẽ cứ mặc kệ cho nàng ta hại tôn tử của trẫm?” Hoàng đế thờ phì phò quát lên.

Thái hậu lắc đầu, “Hoàng đế nguoi tức giận đến hồ đồ sao? Tần phi làm sai chuyện, không phải đều bị đưa đến cung Thu Lương phía tây sao?”

Cung Thu Lương phía tây, cung như tên, gió thu xào xạc, hết sức hoang vu, là nơi để tần phi làm chuyện sai lầm hoặc thất sủng ở lại, cũng chính là cái gọi là lãnh cung. Người bình thường sau khi đi vào, chờ đợi chính là tiêu điều vô tận, cũng là phần cuối của sinh mệnh.

Bây giờ nghe thấy cái tên đó được nhắc tới, Quý Du Nhiên rét lạnh trong lòng, thân thể Thái tử phi đã cứng ngắc, liên tục không ngừng dập đầu: “Phụ hoàng, Hoàng tổ mẫu, nhi thần biết sai rồi! Hơn nữa tình nguyện ăn hèo, xin đừng đưa nhi thần vào lãnh cung!”

“Bị ăn hèo là đương nhiên. Không đưa nguoi vào lãnh cung, vậy đưa nguoi đi đâu?” Hoàng đế hừ lạnh, trong mắt tràn đầy băng sương, “Người đâu, đánh Thái tử phi năm mươi đại bần, đưa vào lãnh cung, cuộc đời này không được thả nàng ta ra ngoài!”

“Không!”

Thét lên một tiếng, trong lòng Thái tử phi sợ hãi và không cam lòng. Nhưng mà, có lẽ sớm bị đủ phương diện đè nặng tới ép vỡ thân thể, nàng ta vô lực ngã trên mặt đất, cũng không bò dậy nổi nữa.

Dưới con thịnh nộ của Hoàng đế, những người khác không dám chống lại, bên ngoài lập tức có hai cung nữ thân thể cường tráng, vừa lùi vừa kéo kéo Thái tử phi ra ngoài.

Mà đội bóng dáng của nàng ta biến mất không thấy đâu nữa, đám người Thái hậu mới giống như phản ứng được bên giường kia còn có một thi thể nhỏ nhỏ, nhất thời hu hu một tiếng, vội vàng chạy nhanh tới.

Quý Du Nhiên cũng theo tới. Chỉ thấy trên chiếc giường to như vậy, một tiểu oa nhi nhỏ nhỏ bình yên nằm đó. Khuôn mặt mềm mại nhỏ bé vẫn mấp míp như cũ, lỗ mũi xinh xắn, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, lông mi dài, không chỗ nào không tinh xảo đáng yêu. Nhưng mà, cổ tình cấp mắt to xinh đẹp trên người hẳn lại vĩnh viễn khép lại, cũng không mở ra nữa.

Ngực vừa thông suốt, khóe mắt Quý Du Nhiên bật ra hai giọt nước mắt.

Nếu như, ban đầu nàng đã ngăn cản sắp xếp của Ninh Vương phi, hài tử đáng thương này có thể sẽ không luân lạc đến trình độ như bây giờ không? Nếu như, nàng sớm đeo bám dai dẳng, để Thái hậu ôm hài tử này đi, bây giờ không phải hẳn còn mở to cặp mắt đen bóng kia cười với nàng không? Nếu như, sau khi Ninh Vương phi qua đời nàng liền ôm hài tử này đến bên cạnh mình nuôi, như vậy đến bây giờ có phải hẳn vẫn hoạt bát đáng yêu như vậy không?

Nhưng mà, không có nếu như.

Bởi vì nàng chán ghét Ninh Vương phi, bởi vì căm hận Thái tử và Thái tử phi, mặc dù trong lòng thích hài tử này, nhưng cũng có lòng riêng hy vọng Hoàng hậu có thể mượn hân tới đối phó với phu thê Thái tử. Nhưng mà, ai biết, nàng tính sai về trình độ biến thái của đôi phu thê kia, hiện giờ làm hại hài tử này chết thảm. Đây là hài tử mới chưa tới nửa tuổi! Trong lòng Quý Du Nhiên lần đầu tiên nhận thấy được mùi vị hối hận.

“A, Hoàng thượng! Hoàng thượng!”

Đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, Quý Du Nhiên đau đớn đến không cách nào tự kiềm chế.

Nhưng đột nhiên bên tai truyền đến từng tiếng kêu gọi. Nàng quay đầu lại, liền thấy Hoàng đế chẳng biết đã ngã xuống từ khi nào.

Sắc mặt xanh mét, đôi môi thâm đen, thân thể cứng cứng, cứ thẳng tắp ngã xuống trên đất như vậy.

Lập tức hoảng hốt một trận.

Thái hậu Hoàng hậu cũng không để ý tới thi thể nhỏ nhỏ trên giường đó, vội vàng để cho người nâng Hoàng đế lên giường êm bên cạnh, còn gọi Thái y

tới bất mạch. Kết quả cuối cùng là giận dữ công tâm, tâm mạch tổn hao nhiều, cần nằm trên giường điều dưỡng.

Chỉ trong thoáng qua, hai nam nhân quan trọng trong Hoàng tộc một chết non, một bệnh nặng, bầu trời trong xanh phủ vô số mây đen, từng trận sấm chớp khiến cho người ta đầu váng mắt hoa.

“Ngịch tử!” Đến giờ khắc này, Thái hậu cũng giận tím mặt, gờm gờm trong tay lên đập vào lưng Thái tử, “Đây là Thái tử phi do ngươi cầu hôn, đây cũng là Hoàng hậu tương lai do ngươi chọn! Thiên triều Đại Lương ta suýt chút nữa bị nàng ta phá hủy!”

Sống lưng Thái tử thẳng tắp, mặt mũi cương nghị, cho dù bà đập gờm liên tiếp lên lưng cũng không nói tiếng nào.

Liên đánh hấn mấy chục gậy, đánh cho đến khi tay chân nhũn ra, Thái hậu mới dừng tay lại.

Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh vội vàng đỡ ẵm bà, Hoàng hậu khóc quỳ xuống đất: “Mẫu hậu xin ngài bỏ qua cho Thái tử đi! Thái tử phi do nhi thần chọn, cũng do nhi thần thu xếp việc thành hôn của hắn, ngài muốn trách thì trách nhi thần là được rồi, đừng trách hắn, Thái tử đã đủ đau lòng!”

“Ngươi cho rằng ai gia sẽ không trách ngươi sao? Ngay từ lúc ban đầu, ai gia đã nói kêu ngươi xem thật kỹ, chọn thật kỹ. Vị trí Thái tử phi không thể như chủ mẫu nhà bình thường, nhất định phải chọn người tốt cho thiên triều Đại Lương, là ngươi liên tục bảo đảm nàng ta tốt trước mặt ai gia. Bây giờ ngươi xem, nàng ta tốt không? Nàng ta có thể có chỗ nào tốt?”

Hoàng hậu quỳ xuống đất nước nở không thôi, chỉ liên tục nói là lỗi của mình.

Mất thấy ngực Thái hậu phập phồng, gần như thở không nổi, Quý Du Nhiên vội vàng thuận khí cho bà: “Hoàng tổ mẫu, ngài trước đừng nóng giận, hiện giờ tất cả đều rối loạn, còn cần ngài chủ trì đại cục.”

“Ai gia chính là đang chủ trì đại cục!” Thái hậu quát khê, “Thái tử ngươi nạp thê bất lương, dung túng nàng ta hạ độc thù với tông tôn của ai gia, ngươi cũng phải chịu năm mươi trượng, vì Hiền nhi sao kinh vãng sinh một vạn lần, siêu độ cho hắn. Hoàng hậu ngươi không thông đạo tuệ nhãn, thiếu chút nữa làm loạn hậu cung, xét thấy ngươi có nhi có nữ, ai gia sẽ không đánh ngươi, ngươi đi phạt đường tụng kinh vì Hiền nhi đi! Việc quản lý hậu cung tạm thời giao cho Dịch phi xử lý là được.”

“Mẫu hậu!” Hoàng hậu kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Thái hậu không cho phép nghi ngờ quay đầu đi, “Lời ai gia đã nói rồi, các ngươi ai dám không phục?”

Hoàng hậu bất đắc dĩ cúi đầu, “Dạ, nhi thần lĩnh mệnh.”

Chuyện bên này miễn cưỡng chấm dứt. Lại nhìn bóng dáng nho nhỏ trên giường, Thái hậu không nhịn được nước mắt như mưa. Vội vàng quay đầu ra, “Thôi, hồi cung!”

“Vâng.” Quý Du Nhiên vội vàng đỡ ẵm nhân gia trở về. Lại khuyên nhủ lão nhân gia hồi lâu, cuối cùng Thái hậu mới khá hơn một chút.

Hai đả kích đồng thời đánh tới, Thái hậu cũng uể oải không ít trong nháy mắt, Quý Du Nhiên vốn định hỏi phủ trước khi cửa cung đóng lại, nhưng Thái hậu lưu nàng lại cùng, nàng liền lưu lại, cùng đi với Thái hậu xử lý tang lễ của tiểu thể tử Ninh Vương. Ở giữa Dịch phi tiếp nhận sự việc trong Hoàng cung, rất nhiều chỗ cảm thấy xa lạ tới đây thỉnh giáo, Thái hậu cũng mang theo Dịch phi cùng nhau xử lý.

Cứ như thế lại trôi qua mấy ngày, mây đen trên bầu trời bao phủ trong Hoàng cung mới thoáng tan đi một chút.

Dù sao tiểu thể tử Ninh Vương còn tấm bé, không thích hợp làm đàn tràng gì đó, cho nên quyết định chỉ lưu vài ngày rồi nhập thổ vi an. Tất cả đều trong mơ mơ hồ hồ xử lý hoàn tất, Thái hậu cũng mệt mỏi đến sắp mệt lả, Quý Du Nhiên hầu hạ bà uống xong canh an thần, người buồn ngủ, mới đi ra ngoài nhẹ một hơi.

Một đường đi sóng vai với nàng, nhìn quang cảnh xáo xác bốn phía, Phụng Dục Minh nhăn mũi: “Ái phi, Hiền nhi chết thật oan uổng. Bồn Vương vốn cho rằng, hắn còn có thể chơi với bồn Vương thật nhiều năm đấy!”

Quý Du Nhiên mím môi, “Hết cách rồi, đây là số mệnh, chàng nhận đi!”

Phụng Dục Minh cắn môi, đột nhiên nắm tay của nàng, lại cười rức rờ một tiếng với nàng: “Cho dù như thế nào, người khác ai chết đều không sao cả đối với bồn Vương, chỉ cần còn có ái phi ở đây, bồn Vương cũng không cô đơn!”

Lời này giống như một dòng nước ấm tràn vào đáy lòng nàng, hơi sức trên người Quý Du Nhiên trở lại một chút. Đưa mắt nhìn ánh mặt trời xán lạn trên đỉnh đầu, nàng lại không cảm thấy ấm áp chút nào.

Lắc lắc đầu, nàng khẽ than một tiếng: “Vương gia, theo ta đi cung Thu Lương một chút đi!”

“Chỗ đó không phải lãnh cung sao?” Phụng Dục Minh nhỏ giọng kêu, “Nàng đi chỗ đó làm gì?”

“Cho dù nói như thế nào, cũng phải nhìn thấy muội muội đáng thương đó của ta một lần cuối đi!” Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói.

“A.” Phụng Dục Minh liền không hỏi thêm nữa, ngoan ngoãn đi cùng nàng.

Cung Thu Lương, góc tây nhất Hoàng cung. Nói là cung điện, thật ra thì chính là khu nhà nhỏ tan hoang. Bởi vì chỗ này vắng vẻ, chiếm diện tích nhỏ, lại lâu năm không tu sửa, hoàn cảnh còn kém hơn chỗ ở của cung nữ thái giám. Cửa chính là một miếng gỗ mục nát, phía trên có ba chữ to ‘Cung Thu Lương’. Gió nhẹ vừa thổi, liền truyền đến tiếng kêu cọt kẹt, giống như ngay lập tức sẽ rớt xuống.

“Ái phi, chúng ta thật sự phải đi vào sao?” Đứng trước cửa chính, nhìn hai tấm cửa chính cũ nát đến không ai muốn cầm đi, Phụng Dục Minh chau mày.

Quý Du Nhiên kiên quyết gật đầu, “Vào!”

Phụng Dục Minh liền vượt lên trước một bước, đẩy cửa chính ra vì nàng.

Ken két —

Âm thanh khăn đục lập tức vang lên, khiến cho cảnh tượng xáo xạc lại thăng thêm vài phần khó chịu giầy vò người.

Bên trong cung điện càng mục nát không thể chịu nổi hơn bên ngoài.

Có thể tùy ý thấy được cỏ dại cao hơn người, mạng nhện trong góc, còn có thứ gì đó mốc meo bốc mùi, khiến Quý Du Nhiên hết sức khó chịu.

“Ai vậy?”

Khi thấy cửa truyền đến tiếng vang, một nha đầu mặc quần áo bằng vải thô thò đầu ra. Khi nhìn thấy Quý Du Nhiên, nàng ta đầu tiên sửng sốt, ngay sau đó lập tức rút đầu lại, liền không thấy bóng dáng.

Quý Du Nhiên nhận ra đây là nha đầu cận thân Lục Dao bên cạnh Thái tử phi, thì biết rõ Thái tử phi ở đây.

Vội vàng lôi kéo Phụng Dục Minh đi qua, vén rèm bằng vải thô lên, nàng thiếu chút nữa bị cảnh tượng nhìn thấy trước mắt hù chết —

Chỉ thấy một gian phòng ốc nhỏ nhỏ, không gian bên trong cũng chỉ chứa được bốn năm người đứng thẳng. Chiếc giường nhỏ gần cửa sổ, ở giữa có một cái bàn gỗ, bốn phía có vài cái ghế dựa không hoàn chỉnh, trên bàn có một bình trà nhỏ, còn có một tách trà nhỏ cũ rách, cái khác gần như không thấy được.

Mà trên giường nhỏ đơn sơ, nàng nhìn Thái tử phi muội muội cao quý từ nhỏ đang tóc tai bù xù nằm trên đó. Nhìn thấy nàng, nàng ta quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng, trong tròng mắt hơi vẫn đục bắn ra tia sáng căm hận, “Ngươi tới đây làm gì? Nhìn trò cười của ta sao?”

“Đúng vậy!” Quý Du Nhiên cười nói, kéo một cái ghế ra miễn cưỡng ngồi xuống.

Lực sát thương trong mắt Thái tử phi lập tức tăng gấp bội. Quý Du Nhiên không chút cử động, vẫn khẽ nhếch khóe miệng nở nụ cười nhẹ: “Từ nhỏ đến lớn, ngươi chỉ sống an nhàn sung sướng, sợ rằng chưa từng nghĩ tới sẽ luân lạc tới tình trạng này chứ?”

“Vậy thì thế nào? Ngươi đừng cho rằng hiện giờ ta rơi vào hoàn cảnh khốn cùng thì xong rồi! Phụ thân ta là Tể tướng, ngài nhất định sẽ đã thông quan hệ vì ta, Thái tử và mẫu hậu cũng sẽ chạy vạy vì ta, bọn họ sẽ không để cho ta ở lại địa phương quý quai này bao lâu!”

“A, thật sao?” Khóe môi Quý Du Nhiên vênh lên, “Như vậy, xin hỏi một câu, ngươi đi vào lâu như vậy, có thể có ai vào đưa thuốc trị thương cho ngươi không? Có thể có ai vào đưa quần áo và đồ ăn cho ngươi không?”

“Ta... Ai cần ngươi lo! Bọn họ chỉ tạm thời quên mất!”

Quý Du Nhiên lắc đầu, “Muội muội, không phải là ta nói ngươi. Việc đã đến nước này, ngươi cần gì phải lừa mình dối người? Thái tử và Hoàng hậu đều bị phạt nặng, giam cầm. Thái hậu rất bất mãn với ngươi, Hoàng thượng cũng bệnh nặng nằm trên giường, trên triều đình và trong dân chúng đã nhắc lên sóng to gió lớn, tất cả đều do ngươi tạo thành. Ngươi cho rằng, đã đến tình trạng này, ai còn có khả năng khơi thông cho ngươi?”

“Ta lại không làm gì sai!” Thái tử phi cứng cổ kêu to, “Nữ nhân kia, Ninh Vương phi, nàng ta lại dám bỏ thuốc Thái tử, còn khiến Thái tử không cách nào sinh nhi tử, lại còn định cố chấp nhét hài tử của nàng ta cho chúng ta, nàng ta nằm mơ! Ta tình nguyện làm ngã chết nhi tử của nàng ta cũng không muốn để cho nó chiếm cứ vị trí sau này của con ta!”

“Muội muội, ngươi cảm thấy ngươi còn có khả năng sinh nhi tử sao?” Quý Du Nhiên cười khê, “Ngươi đừng quên, ngươi vào cung đã hơn một năm vẫn không có tin tức!”

“Đó là bởi vì nữ nhân kia bỏ thuốc Thái tử!”

“Nhưng chỉ vèn vèn trong ba tháng này.” Quý Du Nhiên chậm rãi nói, “Nhưng trong một năm trước ba tháng nàng ta bỏ thuốc cho Thái tử, ngươi vẫn không mang thai. Ngươi ăn nhiều thuốc như vậy, xem nhiều đại phu như vậy, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra tự bản thân ngươi có vấn đề?”

“Ngươi có ý tứ gì?” Thái tử phi cảnh giác nhìn nàng chăm chăm.

Quý Du Nhiên cầm tách trà lên vuốt ve, “Chính là ý tứ — Trừ Ninh Vương phi bỏ thuốc cho Thái tử ra. Thật ra thì, ta đã sớm bỏ thuốc cho ngươi rồi.”

Chương 148: Chương 14.1: Nhà nhà rách nát lưu lạc

Lời nói nhẹ nhàng từ trong môi đỏ như châu của nàng khẽ phát ra, giống như ngọc châu trong suốt rơi xuống khay bạc.

Âm thanh dễ nghe khiến cho quạ đen trên cây thạch lựu ngoài cửa sổ kêu lên, có một mùi vị kích thích khác.

Thái tử phi tròn to mắt, hồi lâu không phản ứng kịp.

Quý Du Nhiên lẳng lặng nhìn nàng ta chăm chăm, rồi lấy một chai thuốc trong ống tay áo ra ném qua, “Đây là thuốc trị lở loét, kêu Lục Dao thoa lên cho người đi! Có thể chịu đau khổ ít chút.” Nói xong, liền định xoay người rời đi.

“Quý Du Nhiên!”

Nhưng mà, đợi nàng quay người lại, Thái tử phi giống như cuối cùng phản ứng kịp, vội vàng háng giọng gào thét. Người đã nằm sấp trên giường không dậy nổi, tay chân nàng ta vội bỏ loạn định bỏ dậy, ai ngờ vừa mới bỏ đến bên giường đã thế lực cạn kiệt, rầm một tiếng ngã lăn xuống đất, dính một thân bụi.

“Thái tử phi!” Lục Dao vội vàng đi đỡ, lại bị nàng ta hất ra.

“Quý Du Nhiên, người đồ, độc phụ này!” Cứ thế một đường bò tới, nàng ta gắt gao túm lấy gấu váy Quý Du Nhiên, khuôn mặt xinh đẹp giờ phút này dữ tợn không chịu nổi.

Quý Du Nhiên nghe vậy cười khê, “Muội muội, từ nhỏ đến lớn người và mẫu thân người thiết kế cho ta còn ít sao? Đầu tiên hại chết mẫu thân ta, cuối cùng ép huynh trưởng của ta rời đi, hiện giờ càng thêm ngay cả mệnh của ta cũng muốn cướp đi. Các người ba phen mấy lượt động thủ với ta, nếu không phải ta mạng lớn, ta khẳng định đã sớm chịu độc thủ của các người. Bây giờ ta làm chút chuyện này với người, người lại mắng ta độc phụ? Vậy người và mẫu thân người, các người tính là gì?”

Hai mắt Thái tử phi đỏ bừng, cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nàng, “Người phá hủy tôn tử của ta! Chúng ta muốn hại cũng chỉ hại một mình người, người lại hại tất cả tôn tử của ta!”

“Nếu như ta chết rồi, tất cả tôn tử của ta cũng giống vậy không thể xuất hiện trên đời này.” Quý Du Nhiên lạnh nhạt nói, “Huống chi, muội muội, nói thật cho người biết đi! Còn nhớ rõ ngày chúng ta lại mặt đó, mẫu thân người để cho ta uống tách trà kia không?”

Thái tử phi cứng đờ, tay nắm gấu váy nàng buông lỏng ra.

Quý Du Nhiên gạt đầu, “Đúng, chính là tách trà đó. Ta không uống, đều bị người uống vào bụng rồi.” đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Gò má Thái tử phi vốn không có bao nhiêu sắc máu bỗng chốc trắng bệch như tờ giấy.

“Làm sao có thể... Không thể nào!” Nàng ta lắc đầu kêu to, “Lúc ấy người rõ ràng...”

“Ta chỉ thừa dịp các người không chú ý, thay xà đổi cột rồi. Một màn xiếc mà thôi.” Quý Du Nhiên cười nói, “Ban đầu khi mẫu thân của ta còn sống, chúng ta vẫn thường làm trò.” Đời trước nàng chơi đùa, đời này cũng thế, hai mẫu tử này đều không phát hiện ra điểm khác thường, nàng thật sự phục học.

“Không thể nào, không thể nào...” Thái tử phi vẫn lắc đầu, “Chúng ta tận mắt thấy người uống hết!”

Quý Du Nhiên dẫu môi, “Muội muội, chẳng lẽ người quên sao? Mẫu thân của ta triển miên trên giường bệnh nhiều năm, chính ta ở trước giường bà hầu hạ thuốc thang, mỗi một chén thuốc ta đều nếm một ngụm rồi mới dứt cho bà uống. Bệnh lâu thành lương y, ta hầu hạ lâu trước giường, dĩ nhiên cũng có nhận thức đại khái với thảo dược. Các người hạ gì đó trong trà, mặc dù đã trải qua xử lý, gần như không nghe thấy ra mùi vị gì, nhưng mà, cũng không thể gạt được ta.”

Thái tử phi ngẩng đầu, trên khuôn mặt tràn đầy khiếp sợ.

Mặc dù nói không chuyện, nhưng trong lòng Quý Du Nhiên biết nàng ta đang nghĩ gì. Liền gạt đầu nói: “Đúng vậy, mẫu tử các người có chủ ý gì, trong lòng ta rất rõ ràng. Mặc dù các người đoạt vị trí của ta, lại biết tình cảm của Thái tử với ta, lại biết tình huống trong nhà ta như thế nào, e sợ ta và hấn tro tàn lại cháy, sẽ lấy hài tử trong bụng làm uy hiếp giết về Đông cung. Đây là nguyên nhân tại sao sau này các người vẫn không chịu bỏ qua cho ta. Nhưng mà, muội muội của ta à, chúng ta sống chung dưới mái hiên suốt mười năm, ta hiểu rõ người như trong lòng bàn tay, nhưng tại sao người lại không hiểu ta chứ? Mẫu thân người gả vào nhà ta làm bình thê, mẫu thân ta lập tức chuyển ra nhà chính, từ đó không lưu phụ thân ta qua đêm. Người cho rằng mẫu thân người đầu trắng? Sai rồi! Đó là mẫu thân ta lười phải tranh với mẫu thân người! Một nam nhân dùng hơn mười năm, bà dùng chán rồi, ném cho các

ngươi, cố tình các ngươi còn giống như thu được vật báu, chỉ sợ bà tới giành lại.” Ngừng một chút, trong mắt hiện lên vẻ khinh miệt, “Giống như ngươi hiện tại.”

Thái tử phi hơi khựng lại.

Quý Du Nhiên dứt khoát làm rõ: “Quý Du Nhiên ta mặc dù bất tài, nhưng ít ra sẽ không cần thứ gì đó bị người khác chạm vào. Nhất là ngươi! Ta cũng không phải không có nam nhân nào muốn, cần phải giành người kia với ngươi sao?”

“Ngươi nói dối!” Thái tử phi không phục khẽ nói, “Ngươi rõ ràng chính là ghen tỵ! Miệng ngươi nói vậy nhưng trong lòng không phải như vậy!”

“Nói ngươi ghen tỵ ta mới không sai lắm.” Quý Du Nhiên nhẹ nhàng mỉm cười, “Thôi, hôm nay ta tới thăm ngươi một lần, nói rõ ràng mọi chuyện, đã hết lòng quan tâm giúp đỡ. Ân ân oán oán giữa chúng ta, vì vậy thanh toán xong đi!”

Nói xong, nàng hất nàng ta ra liền đi.

“Không được, ngươi đứng lại đó cho ta!” Thái tử phi vội vàng níu kéo, Quý Du Nhiên liền nói, “Vương gia!”

Phượng Dục Minh lập tức nhảy ra, một cước đạp bay nàng ta.

Căn phòng vốn rách nát không chịu nổi. Sau khi nàng ta tông mạnh, liền đụng ngã cái bàn gỗ sau lưng. Lục Dao chạy nhanh qua đỡ, Quý Du Nhiên chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua, liền dặt tay Phượng Dục Minh: “Vương gia, chúng ta đi thôi!”

“Ừm!”

“Không! Các ngươi không được đi! Quý Du Nhiên, ngươi đứng lại đó cho ta! Quý Du Nhiên!”

Sau lưng truyền đến tiếng kêu tê tâm liệt phế của Thái tử phi, Quý Du Nhiên lại mất diết tại nơi.

Giải quyết nữ nhân này, tâm tình của nàng rất tốt, bước chân cũng lớn rất nhiều.

Chỉ có điều, khi đi ra cửa viện, bước chân của nàng dừng lại, sắc mặt âm trầm xuống.

Cửa lãnh cung, một nam tử trẻ tuổi mặc áo bào màu xanh dương đậm đứng đó. Hắn tỏ vẻ bình tĩnh, mắt chính diện nhìn bọn họ thật sâu.

Trong căn phòng nhỏ phía sau, nữ nhân thét chói tai vang tận mây xanh, tiếp theo đó là tiếng vang của bàn ghế bị va chạm, vừa nghe đã biết hoàn toàn rồi ren.

Chỉ có điều, hắn thề mà lại không nhìn về phía bên kia, mà thẳng tắp nhìn chằm chằm vào mặt Quý Du Nhiên.

Quý Du Nhiên vội vàng lui sang bên, lại uất ức hành lễ với hắn: “Thái tử Điện hạ.” Rồi kéo Phượng Dục Minh đi ra ngoài.

Trở lại tẩm cung của Thái hậu, lão nhân gia còn chưa tỉnh ngủ.

Quý Du Nhiên khẽ thở ra, mới nhận thấy thân thể còn hơi run run.

“Ái phi.” Phượng Dục Minh vội vàng nắm chặt tay của nàng, Quý Du Nhiên ngẩng đầu lên, hai người nhìn nhau cười một tiếng, trong lòng bất giác ấm áp.

Khi Thái hậu đi từ sau tấm bình phong ra, nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy, nhất thời tâm tình cũng tốt lên, đau thương vì mất đi tông tiêu giảm không ít.

Ngày hôm sau, trong lãnh cung truyền ra tin tức: Thái tử phi đi rồi.

Mấy người Thái hậu Hoàng hậu Hoàng đế đều lơ đãng. Hoàng đế chỉ mang tính tượng trưng sai người đi chăm sóc nàng ta, rồi hạ chỉ sai người đi tuyển chọn đại gia khuê tú có tri thức hiểu lễ nghĩa ôn hòa thanh tao nhã nhặn. Mục đích là gì, không cần nói cũng biết.

Mà đợi đến khi tinh thần Thái hậu tốt lên chút ít, Phượng Dục Minh và Quý Du Nhiên vội vàng trở lại Vương phủ.

Ngày hôm sau, đã có khách tới cửa.

“Hu hu hu, Du Nhiên à, ngươi ngàn vạn lần cứu trợ cho muội muội ngươi đi!” Vừa vào cửa, đôi mắt Trương thị đã đầm lệ mơ màng, nắm chặt tay của nàng nhỏ giọng kêu.

Quý Du Nhiên không nhận được hắt ra, “Di nương đừng nói. Thái tử phi làm ngã chết tiểu thể tử Ninh Vương, còn không biết hối cải, Thánh thượng giận dữ, ta có cách gì?”

“Du Nhiên, chúng ta không cần ngươi đi nói tốt cho con bé, chúng ta biết chuyện này Thái tử phi làm không đúng. Nhưng mà, hiện giờ Du Dung con bé cũng đi rồi, các ngươi cần gì phải để cho một mình con bé ở trong lãnh cung chịu khổ chứ? Đáng thương con bé một mình lẻ loi hiu quạnh, từ nhỏ là cô nương được người nâng niu trong lòng bàn tay mà che chở, bây giờ ở nơi quý giá như thế, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, còn không biết sẽ như thế

nào...”

“Di nương, có thể.” Lạnh lùng cắt đứt bà ta khóc lóc kể lể, giọng Quý Du Nhiên lạnh nhạt nói, “Ý của các người chính là muốn ta đón nàng ta ra đứng không?”

“Đứng đứng đứng!” Nếu nàng đã đi thẳng vào vấn đề rồi, Trương thị cũng không quanh co lòng vòng nữa, liền vội vàng gật đầu nói, “Nếu con bé Thái tử phi đã bị phế rồi, người cũng điên rồi, Hoàng thượng Hoàng hậu nên bớt giận chứ? Phụ mẫu người muốn, hài tử này nói như thế nào cũng là máu mủ của Quý gia, cho dù con bé phạm phải lỗi gì, Quý gia cũng không thể vứt bỏ con bé. Bây giờ, chúng ta có thể làm giúp con bé cũng chỉ có thể đón con bé ra ngoài, chăm sóc con bé cả đời.” Nói xong, lại lau nước mắt.

Quý Du Nhiên nghe vậy cười lạnh: “Di nương, có phải ngài cảm thấy ta quá dễ bắt chẹt không?”

Trương thị ngăn ra, vội vàng cười làm lành nói: “Du Nhiên, sao người có thể nói như vậy chứ? Di nương cũng bởi vì thân cận với người, cho nên có chuyện mới không dối gạt người mà nói thẳng với người đó! Hơn nữa vừa mới bắt đầu không phải người cũng nói, muốn mượn ta kéo lại quan hệ với phụ mẫu người sao. Còn không phải sao, phụ thân người nói rồi, chỉ cần người có thể giúp một tay đón Thái tử phi ra, ông ấy sẽ bỏ qua chuyện cũ, một nhà các người từ nay sống tốt đẹp qua ngày.”

Trong khoảng thời gian này, tiểu Trương thị vẫn hết sức lạnh nhạt với bà, tự bà tìm đến cửa hỏi cũng xa cách bà, nên dọa hồng bà. Bà liều mạng hỏi thăm, nhưng cũng không biết vì sao, cuối cùng vẫn do một tiểu nha đầu bên cạnh tiểu Trương thị thu bạc lên lên nói cho bà biết: Phu nhân phát hiện bà và Quý Du Nhiên có bí mật lui tới. Nhất thời biết chuyện không dối gạt được, một mặt còn muốn lợi dụng quan hệ giao thiệp của Quý Du Nhiên, mặt khác lại không bỏ được em rể chiếu cố tiền đồ cho nhi tử mình, bà đang ở trong tình thế khó xử hồi lâu, cuối cùng vẫn đợi được đến khi Thái tử phi gặp chuyện không may, bà rút cuộc đánh vào bên cạnh tiểu Trương thị, vỗ ngực bảo đảm với tiểu Trương thị nhất định giúp cứu Thái tử phi ra, tiểu Trương thị mới tốt đẹp một chút với bà. Hiện giờ, nếu như bà không làm được việc này, tiểu Trương thị chắc chắn sẽ không để ý đến bà nữa, tiền trình của nhi tử của bà có thể thảm rồi!

Quý Du Nhiên dĩ nhiên cũng biết nữ nhân này một mực khoe mẽ hai đầu, bây giờ còn định bắt chước làm theo. Chỉ có điều —

Cười lạnh: “Di nương, ta đã sớm tuyệt vọng với toàn gia này. Hiện giờ, ta cảm thấy không có bọn họ ta cũng sống tốt vô cùng.”

Trương thị nghe vậy mà tâm hoảng ý loạn: “Du Nhiên, sao người có thể nói như vậy chứ? Kia tốt xấu gì cũng là phụ mẫu người, là chỗ dựa sau lưng người! Cô nương xuất giá nào không dựa vào nhà mẹ chiếu cố mới có thể đứng vững gót chân ở nhà phu gia? Người và phụ mẫu người cắt đứt quan hệ, cuối cùng thua thiệt nhất định là người!”

“Ah, di nương ngài chẳng lẽ đã quên? Hiện giờ, ca ca ta mới đứng là núi dựa lớn nhất của ta! Phu thê Quý Tướng, bọn họ là chỗ dựa của Thái tử phi muội muội, không liên quan gì đến ta.” Quý Du Nhiên lạnh nhạt nói.

“Du Nhiên...”

Trương thị còn định nói điều gì, Thái Bình đột nhiên xuất hiện, ghé vào bên tai nàng nói nhỏ mấy câu.

Mắt Quý Du Nhiên lập tức sáng lên, vội vàng gật đầu: “Được, ta biết rồi, bọn họ muốn cái gì đều cho tất. Trời sắp nóng nực rồi, người cũng cảm chút băng qua cho bọn họ, để Du Sâm đệ đệ yên tâm đi học.”

“Vâng.” Thái Bình gật đầu lui ra.

Chỉ là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ, chủ tớ hai người cũng ép giọng nói tới cực thấp, nhưng Trương thị cố gắng vênh lỗ tai, vẫn nghe được một chút đầu mối.

Mà sau khi chờ Thái Bình đi, bà định nói gì, lại bị Quý Du Nhiên phát tay cắt đứt: “Di nương, thời gian dài như vậy, ta cũng mệt mỏi. Chúng ta lợi dụng lẫn nhau cũng không xé xích gì nhiều, từ nay về sau, người cũng không cần trở lại chỗ ta, tránh cho mẫu thân đại nhân cho rằng người và ta thông đồng thành gian, ta cũng không gánh vác nỗi tội danh này!”

“Du Nhiên, người!” Trương thị sững sờ, trong lòng vừa dấy lên ngọn lửa giận, Quý Du Nhiên đã kêu to, “Người đâu, tiểu Trương phu nhân ra ngoài!”

Liền có hai ma ma trắng kiện đi tới, không nói lời gì đuổi bà đi ra ngoài.

Sống nhiều năm như vậy, Trương thị chưa từng mất mặt như thế. Bị ném ra khỏi Dật Vương phủ, đứng ở cửa Vương phủ, trên đường lớn ngựa xe như nước, rất nhiều người lui tới, rồi rít quăng ánh mắt kinh ngạc về phía bà, tất cả đều được bà lý giải là khinh miệt. Trương thị âm thầm cắn răng: “Người được đẩy Quý Du Nhiên, có lợi mới dùng ta, không có lợi liền ném ta qua một bên, người tính toán thật tốt!” Lại hoàn toàn quên, hai người lui tới lâu như vậy, phần lớn là Quý Du Nhiên truyền lại tin tức cho bà, bà gần như không có tác dụng gì với Quý Du Nhiên.

Tiểu nha hoàn bên cạnh thấy thế, cũng không dám thốt một tiếng, chỉ có thể cúi đầu giả bộ như không biết cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Chương 14.2: Nhà nhà rách nát lưu lạc

Trương thị sinh tức một trận, vừa nhìn thấy tiểu nha hoàn không nhúc nhích, cũng trong cơn giận dữ, liền tát nàng ta một cái: “Đồ vô dụng! Bình thường ở trước mặt ta ngàn lần trăm lợi, sao chờ đến khi ta bị mắng bị người ta đuổi, người một chút cũng không động?”

Mắng xong trong lòng sáng khoái một chút, liền leo lên xe ngựa.

Chỉ có điều ngồi trên xe, lòng của bà vẫn tức giận cuộn cuộn, thế nào cũng không nuốt trôi khẩu khí này.

Nhắm mắt lại, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hành động việc làm vừa rồi của Quý Du Nhiên và Thái Bình. Đột nhiên nhớ tới! Hình như, lần trước khi bà tới, bọn họ cũng tính toán chuẩn bị mang thứ gì đó ra ngoài, cũng không phải đồ gì quá tốt, bà cũng không quá để ý, bây giờ nhìn lại...

Khóe miệng khẽ nhếch lên, bà kêu phu xe dừng lại, căn dặn gã sai vặt bên ngoài: “Người mang mấy người đi hậu viện Dật Vương phủ canh chừng, xem một chút xem người bên cạnh Vương phi có ra ngoài không. Nếu như có, đi theo, xem bọn họ đi đâu, làm cái gì.”

Gã sai vặt vội vàng đồng ý rồi đi.

Trương thị lại hạ màn xe xuống, khóe miệng dâng lên nụ cười lạnh.

Ba ngày sau.

Quý Tướng phủ âm đạm buồn rầu, phu nhân Thị lang Trương thị lần nữa tới chơi.

Quý Thúc đã vào triều, bởi vì lo lắng cho nữ nhi, tiểu Trương thị đã chùng mấy ngày cơm nước không vào, cả người cũng có vẻ bệnh, nằm ở trên giường nói không ra lời.

“Muội muội! Muội muội!” Một đường bên ba đến đây, Trương thị tỏ vẻ nóng lòng.

Tiểu Trương thị từ từ quay đầu lại, rốt cuộc hiện lên một chút tinh thần: “Tỷ tỷ đã đến rồi? Chuyện Dung nhi như thế nào? Có đâu mới rồi sao?”

Trương thị sững sờ, vội vàng nói: “Chuyện này tạm thời để qua một bên, hiện giờ ta có chuyện quan trọng muốn nói với muội.”

“Có thể có chuyện gì càng quan trọng hơn Dung nhi của muội?” Tiểu Trương thị tức giận, bản thân lại vô lực ngã về giường.

Trương thị vội vàng kéo lại, đến gần bên tai bà ta thì tai mấy câu.

Tiểu Trương thị lập tức một lý ngư đã đình ngồi dậy: “Tỷ nói thật?”

“Vô cùng chính xác! Ta đặc biệt cho người đi thăm dò, chính là nha đầu Thu Linh thủ hạ của muội đã đưa ra ngoài trước kia, hài tử cũng sinh ba rồi!” Trương thị trình trọng gật đầu. di3nd@nl3qu.yd0n

Trên mặt tiểu Trương thị nhất thời hiện lên tức giận, tay khô gầy nặng nề đập một phát bên mép giường: “Tốt! Tốt cho một Quý Thúc, tốt cho một Thu Linh, bọn họ lừa gạt ta thật khổ!” Lập tức nhảy dựng lên, “Ồ ngộ nhỏ Liễu Diệp đúng không? Đi, mang muội tới!”

“A, bây giờ?” Trương thị ngậm ngẫn cả người.

Tiểu Trương thị cười lạnh, “Đương nhiên phải vào hiện tại. Rèn sắt khi còn nóng, nếu không, chờ bọn họ chạy mất thì làm như thế nào?”

Trương thị mím môi, cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ có thể gọi người đi tới hầu hạ muội muội rửa mặt chải đầu.

Một lúc lâu sau, mấy chiếc xe ngựa nườm nượp chạy tới một gia đình trong ngõ nhỏ Liễu Diệp thành Tây.

Trương thị nhảy xuống xe, đỡ tiểu Trương thị đi tới: “Chính là chỗ này!”

Trên mặt tiểu Trương thị che phủ một tầng mây đen, lạnh giọng quát lên: “Gõ cửa cho ta!”

Một đứa nha hoàn đi tới gõ mấy cái, rất nhanh nghe được tiếng nói vui sướng của thiếu nữ: “Tới rồi, chờ một chút!”

Không lâu lắm, cửa chính cọt kẹt một tiếng mở ra, một nữ hài mười mấy tuổi xuất hiện trước mắt mọi người.

Vừa thấy được nàng ta, trước mắt tiểu Trương thị choáng váng hoa mắt một trận, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

“Muội muội!” Trương thị vội vàng đỡ ẵm bà ta.

Tiểu Trương thị đỡ trán, gất gao tròn mắt nhìn nữ hài tử tỏ vẻ vô tội đó, tia nghi vấn cuối cùng trong lòng cũng tan thành bọt nước.

“Các nguoi là ai?” Nữ hài bén nhảy phát hiện người đến không có ý tốt, đôi tay nắm chặt cánh cửa.

Tiểu Trương thị cười lạnh: “Nguoi để ý chúng ta là ai làm gì? Dù sao, hôm nay một nhà các nguoi chết là chắc!” Liền phát tay kêu to, “Tất cả đều cầm vũ khí, đi vào cho ta!”

Lúc này nữ hài mới phát hiện ở sau lưng bà ta còn bảy tám vú già đang đứng, trong tay mỗi vú già đều cầm một cây gậy lớn bằng cánh tay, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi: “Các nguoi muốn làm gì? Nhà ta... Nhà ta là nhà mẹ của Thái tử phi! Ta còn có một Vương phi tỷ tỷ!”

“Ha ha, tìm chính là nhà các nguoi!” Thế mà lại nghe được nàng ta gọi ra chiêu bài của nữ nhi mình, tiểu Trương thị giận không thể kiềm chế, một tay đẩy nữ hài ra rồi sải bước xông vào.

Nữ hài hét lên một tiếng, trong phòng lại có hai nữ nhân một lớn một nhỏ đi ra.

Mà chờ nhìn thấy người tới, mặt Thái thị như màu đất, hai chân mềm nhũn liền phịch một tiếng quỵ xuống: “Phu, phu nhân!”

“Ha ha, làm khó nguoi còn nhớ rõ ta đây phu nhân này à?” Tiểu Trương thị cười lạnh, “Thu Linh, mười mấy năm không gặp, không ngờ nguoi không về nhà cũ gả cho biểu ca của nguoi, ngược lại ở lại Kinh thành sinh con dưỡng cái rồi. Đã như vậy, sao nguoi không thường trở về phủ thăm ta một chút? Phu nhân ta nề tình nguoi hầu hạ ta nhiều năm, dù thế nào cũng sẽ tiếp tế cho nguoi mấy lượng bạc để cho các nguoi sống tốt!”

“Ai mà thêm bạc của nguoi? Vương phi tỷ tỷ nhà ta cho bạc nhà chúng ta mỗi tháng không ít!” Lập tức một giọng nói khí thế hung hăng truyền tới, một thiếu niên cao lớn đi ra từ trong tiểu gian phía đông.

Mặc dù dáng người còn chưa cao ráo, nhưng trang phục trên người hắn được làm ra cũng không tính là kém, trên người cũng gọn gàng sạch sẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn giống Quý Thúc đến mấy phần, trên người còn lộ ra vài phần phong độ của người trí thức. Dĩ nhiên, lúc đi ra, cầm của hắn nhếch lên, trong mắt tràn đầy ngạo mạn, giống như không để mấy nữ nhân này vào trong mắt.

Hai mắt tiểu Trương thị lập tức nhắm lại, ngực phập phồng kịch liệt.

“Sâm nhi, ai cho con ra ngoài? Con mau trở vào!” Nhìn thấy nhi tử xuất hiện, trên mặt Thái thị lộ vài phần nóng nảy, vội vàng khẽ gọi hắn.

Tiểu Trương thị nghe vậy mở mắt ra, “Trở về làm gì? Chúng ta tới chuyến này chính là đến nhìn hắn!” Liền chịu đựng đau lòng quan sát đánh giá thiếu niên một lần, “Hắn chính là nhi tử lão gia nuôi dưỡng bên ngoài?”

Đầu Thái thị cúi thật thấp: “Bẩm phu nhân, đúng thế.”

“Hắn tên là gì? Bao lớn?”

“Hắn tên Quý Du Sâm, mười ba tuổi rồi.”

“Cần rõ! Một đã chủng nuôi bên ngoài, cũng không biết có phải của Quý gia chúng ta hay không, lại dám họ Quý, còn theo bối phận của nữ nhi con vợ cả nhà ta? Ai cho nguoi lá gan?”

Theo một tiếng quát to của tiểu Trương thị, Thái thị ru lên, vội vàng dập đầu nhận tội.

Thiếu niên thấy thế, tức giận trong mắt càng tăng lên, đi tới dùng sức đẩy tiểu Trương thị một phát: “Nguoi là nữ nhân từ đâu tới? Nhà chúng ta là chỗ cho nguoi nói chuyện? Nguoi cút cho ta!”

Tiểu Trương thị lão đảo một cái, lửa giận cháy hừng hực trong lòng: “Tốt, đây chính là nhi tử tốt lão gia nuôi bên ngoài? Nguoi chính là đối xử với mẹ cả như vậy sao?”

“Phu nhân xin ngài bớt giận! Sâm nhi hắn không cố ý!” Thái thị vừa nghe, cả người ngây ngốc, vội vàng tới liên tục dập đầu.

Thiếu niên nghe vậy, cũng nổi giận phùng phùng: “Nương, nương và lão nữ nhân này nói gì? Bà ta là cái gì? Nhà chúng ta không có chỗ cho bà ta nói chuyện!”

Tiểu Trương thị thiếu chút nữa bị tức đến ngã ngửa.

“Được, được, nguoi được đẩy tiểu tử, trong mắt chỉ có người mẫu thân này, cũng không biết sự tồn tại của mẹ cả là ta đây? Hôm nay ta không dạy dỗ nguoi, ta liền không phải Quý Trương thị!” Trong mắt bao trùm một tầng băng lạnh, bà dùng sức phát tay, “Tới đi! Đẻ tiểu tử này trên đất cho ta, hung hăng đánh cho hắn một trận, cho hắn biết cái gì gọi là kính trọng mẹ cả!”

“Các nguoi dám!” Nhìn thấy các vú già quơ múa gậy trong tay, thiếu niên trừng mắt, hai chân như nhũn ra, ngoài miệng lại vẫn như cũ ngoài mạnh trong yếu kêu lên, “Đại tỷ của ta là Dật Vương phi, nhị tỷ của ta là Thái tử phi, các nguoi dám ra tay với ta, họ sẽ không bỏ qua cho nguoi!”

Vào lúc này, hắn còn lời nữ nhi đáng thương của bà ra cáo mượn oai hùm? Cả người tiểu Trương thị cũng sắp bốc cháy rồi. Liền chộp lấy một gậy đánh tới: “Ta đánh chết nguoi tên tiểu tạp chủng này!”

“Phu nhân đừng!” Thái thị vừa thấy, liên tục không ngừng ôm bắp chân tiểu Trương thị.

Tiểu Trương thị nhấc chân phải ra, lại bị bà ta ôm chặt. Dùng sức đạp, bà ta cũng không buông tay, tiểu Trương thị nhất thời giận đến đỏ mặt tía tai: “Các người còn đứng sững ra đó làm gì? Nhanh qua cho ta, đánh chết tên tiểu tạp chủng này!”

“Dạ!”

Một đám vú già lập tức lĩnh mệnh, Thái thị lòng như lửa đốt. Liếc mắt nhìn hai tiểu nữ nhi, vội vàng hắng giọng kêu to: “Du Cúc, Du Lan, nhanh chóng bảo vệ ca ca các con! Nhanh lên một chút!”

Hai nữ hài lập tức hành động, luống cuống tay chân muốn đẩy người ra.

Chỉ có điều, bọn họ chỉ có hai người, đối phương lại bảy tám người. Hơn nữa, hai người còn nhỏ tuổi, chỉ chiếm được phương diện thân thể linh hoạt, về phương diện hơi sức vốn không phải là đối thủ của một nhóm người tiểu Trương thị. Chỉ có điều, vì bảo vệ ca ca, hai nữ hài đều dốc hết toàn lực, cố gắng trì hoãn đồng gây của đám vú già, không để cho bọn họ đánh tới ca ca của mình.

Mà nhìn thấy một màn này, tiểu Trương thị càng giận hơn.

Dưới chân còn có một người ôm mắt cá chân của bà khóc lóc cầu xin tha thứ. Nhiều tiếng nỉ non phảng phất giống như một cây ngân châm đâm vào huyết thái dương của bà, khiến cho lửa giận trong lòng bà bộc phát, không nhịn được vùng dậy lên cơn tức đánh người đang giữ mình, lại vừa nhìn chăm chú vào động tĩnh của ba huynh muội kia, mắt thấy thiếu niên kia không hề bị thương chút nào, bà tức giận dùng sức đánh cho đến khi một mồi mồi đá văng ra: “Các người đánh cho ta! Đánh chết ba tạp chủng này! Đánh chết ta chịu!”

Có lời này của bà, đám vú già phảng phất như có chủ kiến, từng người một quơ gây như gió, tiểu cô nương bị đánh khóc lớn hu hu, nhưng vẫn liều mạng che chở cho thiếu niên.

Thái thị mới bị đá văng, vội vàng nhào tới ôm chân tiểu Trương thị. Lần này, cho dù gây của bà ta rơi xuống như mưa, bà cũng không chịu buông tay, chỉ ngẩng cổ lên gọi đại nhi tử: “Sâm nhi, nhanh lên một chút, đi từ cửa sau, tìm Vương phi tỷ tỷ của con đi! Nhanh lên một chút!”

Thiếu niên như từ trong mộng mới tỉnh, vội vàng quay người chạy ra sau.

Nói là cửa sau, thật ra thì là một cửa gỗ nhỏ đơn sơ cách sau lưng không xa.

Nghe bà ta vừa nói như thế, tiểu Trương thị lập tức trừng mắt: “Chặn hán lại cho ta! Không cho hán chạy!”

Một đám vú già vội vàng gạt hai nữ hài ra đuổi theo. Nữ hài bị đánh ngã, lập tức cũng học dáng vẻ mẫu thân ôm cổ chân vú già phía trước nhất, không để cho bà ta tiếp tục tiến lên một bước. Mượn cơ hội này, thiếu niên vội vàng mở chốt cửa, chạy ra ngoài như một làn khói.

“Đuổi theo cho ta! Tất cả đuổi theo cho ta! Đánh chết tên tiểu tạp chủng kia cho ta!”

Ánh mắt tiểu Trương thị cũng sắp lòi ra ngoài hốc mắt, há to họng gào to.

Cùng lúc đó, trong Dật Vương phủ.

“Vương phi.” Thái Bình một lần nữa xuất hiện bên cạnh Quý Du Nhiên.

Quý Du Nhiên mở mắt ra: “Như thế nào?”

“Quý phu nhân quả nhiên nghe phu nhân Thị lang, đoàn người đánh giết tới ngõ nhỏ Liễu Diệp rồi.”

“Sau đó thì sao?”

“Quý phu nhân giận dữ, để cho người đánh chết bọn họ, nhất là Du Sâm tiểu công tử. Thái di nương và hai vị tiểu thư liễu mình cứu giúp, khó khăn lắm mới để cho hán chạy từ cửa sau ra ngoài, hiện giờ đang chạy thẳng tới Vương phủ chúng ta.” die,n; da.nlze.quydo/nm

Quý Du Nhiên chợt mở lớn hai mắt: “Vậy Thái di nương cùng Du Lan Du Cúc thì sao?”

“Bọn họ... Chỉ sợ chạy trời không khỏi nắng rồi.”

Quý Du Nhiên căng thẳng trong lòng, râu rĩ khó chịu.

“Vương phi!” Thái Bình vội đỡ ổn nàng, “Ngài không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Quý Du Nhiên lắc đầu, “Người nhanh chóng kêu người ra cửa sau nghênh đón Du Sâm đệ đệ. Còn nữa, lại phái mấy người qua bên kia xem một chút, xem một chút xem có thể cứu Thái di nương bọn họ về không.”

“Vâng.”

Thái Bình lui ra, Quý Du Nhiên nhắm hai mắt lại, thờ dài một hơi.

“Ái phi.” Tiếng Phụng Dục Minh gọi truyền đến, Quý Du Nhiên mở mắt ra, “Sao vậy?”

“Nên để bọn Vương hỏi nàng mới đúng? Nàng đã nằm thật lâu.” Miệng vênh lên, Phụng Dục Minh buồn buồn nói.

“Ngực ta buồn bức.” Quý Du Nhiên cười nhạt.

Biết rất rõ ràng chuyện hôm nay do nàng thiết kế, cũng đã ngờ tới kết quả cuối cùng sẽ như thế nào. Nhưng mà, khi sự tình chân chính xảy ra, trong lòng nàng vẫn thật sự không dễ chịu — đây chính là cái gọi là cáo khóc tang thờ ỉ? Chính nàng cũng cảm thấy mình rất buồn cười.

“Vương gia, chàng có cảm thấy ta hiện giờ rất ác độc không?” Ngược mắt, Quý Du Nhiên nhỏ giọng hỏi. Nàng càng ngày càng phát hiện, tim của mình độc ác hơn trước kia không ít.

Vậy mà, Phụng Dục Minh lại rất kiên định lắc đầu, “Ái phi nàng rất tốt, không hề ác độc chút nào!”

Nàng đã hại chết vài mạng người rồi, vẫn không tính là ác độc sao? Quý Du Nhiên tự giễu cười cười, nhưng trong lòng vẫn được lời hắn nói an ủi.

“Vương gia.” Khẽ kêu một tiếng, nàng không tự chủ được dựa sát vào hắn, “Chờ chuyện này xong rồi, chúng ta đi đi! Đi được xa xa, ta không muốn tiếp tục ở lại nơi này nữa.”

“Được!”

Không ngoài suy đoán của nàng, cho dù nàng nói gì, hắn đều không cự tuyệt, tất cả lấy nàng làm chủ. Quý Du Nhiên ảm áp, khóe miệng cong lên nở nụ cười thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Chương 15.1: Thái tử đa tình

Rất nhanh, Bình công công vội vã dẫn Quý Du Sâm một thân nhếch nhác tới.

“Vương phi, vú già của Quý Tướng phủ canh giữ ở cửa sau, muốn xin Vương phi ngài giao trốn nô của nhà bọn họ ra.” Chắp tay đẩy Quý Du Sâm về phía trước, Bình công công lớn tiếng nói.

Quý Du Nhiên mở mắt ra, liền thấy Quý Du Sâm nhào tới bên chân nàng, “Vương phi tỷ tỷ, cứu cứu đệ!”

Lòng Quý Du Nhiên chợt lạnh. Trong lúc nguy cấp, người muốn tự vệ cũng là thường tình. Nhưng mà, hiện giờ hắn đã tạm thời an toàn, lại chỉ một mực chắc chắn muốn nàng cứu hắn, hoàn toàn không đề cập tới mẫu thân và muội muội vì che chở cho hắn chạy trốn mà bị đánh đứ dối, người như vậy, nàng cần bảo vệ sao?

Ý nghĩ chỉ thoáng qua rồi biến mất, Quý Du Nhiên vỗ vỗ vai hắn: “Đã xảy ra chuyện gì? Đệ mau nói cho ta biết.”

“Đệ... Vương phi tỷ tỷ, tỷ nhất định phải cứu đệ!” Hai mắt Quý Du Sâm nhắm lại, hai giọt nước mắt sợ hãi lăn xuống.

Quý Du Nhiên thờ dài thất vọng, nàng đã cho hắn một cơ hội rồi, hắn lại không nghĩ đến người nhà của hắn. Hải tử này, quả thật lạnh bạc giống như phụ thân đại nhân của nàng vậy!

“Được, người yên tâm, cho dù xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ hết toàn lực bảo vệ người.” Gật đầu một cái, nàng nhẹ nhàng phun ra những lời này, quả nhiên nhìn thấy khăn trương trên mặt Quý Du Sâm biến mất hơn phân nửa. Thân thể mềm nhũn, hắn đặt mông ngồi dưới đất, lúc này mới lắp ba lắp bắp nói chuyện vừa mới trải qua một lần.

Những thứ này Thái Bình đã nói với nàng, bây giờ so sánh với lời của hắn, khóe miệng Quý Du Nhiên nhếch lên nụ cười lạnh: Hắn luôn miệng nói tiểu Trương thị dẫn người tới giết tận cửa, bọn họ không đỡ nổi, chỉ có thể hoảng hốt mà chạy, lại sơ lược chuyện mẫu thân và muội muội hết sức ngăn cản. Tiểu tử, có phải người quá coi chuyện mẫu thân và muội muội người bỏ ra là đương nhiên không?

“Nghe cách nói này, người tìm tới cửa chính là phụ nhân bây giờ của phụ thân đại nhân.” Kiên nhẫn nghe hắn nói xong, giọng Quý Du Nhiên nhàn nhạt.

Quý Du Sâm sững sờ, “Thật sự là bà ấy?”

Quý Du Nhiên gật đầu, liền nhìn thấy vẻ oán độc trong mắt hắn. Nhất thời khóe miệng nhếch ra, “Ta đã sớm nói với Thái di nương, trừ phi tất cả mọi chuyện làm thỏa đáng rồi, nếu không tuyệt đối không thể để cho bà ta biết sự hiện hữu của các người. Nhưng ai biết... Haizzz, người tính không bằng trời

tính, cũng do các người mệnh khổ rồi! Chỉ có điều, hiện giờ nếu biết rồi, bà ta có hận nữa cũng sẽ tiếp nhận các người đi?”

“Không! Mới vừa rồi bà ta còn mắng đệ là tạp chủng, bà ta muốn cho người đánh chết đệ!” Quý Du Sâm run lên bần bật, nhớ tới một màn vừa rồi, hận ý trên mặt càng đậm.

Đúng vậy, trừ hài tử của chính bà ta, những hài tử người khác sinh đều là tạp chủng. Chính nàng cũng là vậy. Quý Du Nhiên cười lạnh trong lòng. Nhớ ngày đó, nữ nhân kia cũng dùng những từ ngữ ác độc này công kích huynh trưởng của nàng, phụ thân đại nhân của nàng khi đó từng tại chỗ, nhưng cũng chỉ hơi hốt rầy la bà ta vài câu, rồi bỏ qua chuyện này.

“Vương phi!” Không lâu lắm, Lý ma ma cũng đã tới, “Quý Tướng phu nhân cầu kiến, muốn ngài giaotron nô nhà bà ta ra.”

“Tỷ tỷ, đệ không đi!” Quý Du Sâm lại run lên, vội vàng nắm chặt ống tay áo của Quý Du Nhiên.

Quý Du Nhiên sờ sờ đầu hán: “Yên tâm, trước khi không hiểu rõ mọi chuyện ta sẽ không giao đệ ra.” Liền tự tay nâng hán, “Lục Ý, dẫn đệ ấy sang chỗ tiểu Sơn, tắm rửa thay quần áo cho đệ ấy, những chuyện khác chờ ta lại rồi nói.”

“Vâng.”

Lục Ý mang theo Quý Du Sâm vẫn còn chưa hết sợ hãi đi xuống, Quý Du Nhiên quay đầu, cười một tiếng với Phượng Dục Minh: “Vương gia, chúng ta đi gặp mẫu thân đại nhân đi!”

Tiểu Trương thị rất tức giận, cho tới bây giờ, thân thể của bà vẫn còn phát run.

Nghĩ tới mình vì gả cho Quý Thúc, vì tiền đồ của ông ta, vì cái nhà kia bỏ ra nhiều như vậy, hiện giờ bà còn đang nghĩ cách vì nữ nhi số khổ, nam nhân kia lại nuôi một nữ nhân ở ngoài, còn sinh ba hài tử! Trong đó còn có một đứa nhi tử!

Ông ta đây là đặt bà ở chỗ nào? Ông ta lại coi bà khổ cực bỏ ra nhiều năm như vậy là cái gì? Nhu tình mật ý, thề non hẹn biển lúc trước, tất cả đều không cần tính rồi sao?

Tách trà trong tay rung động không ngừng theo đôi tay run run, nước trà trong tách bắn tung tóe ra ngoài, bóng đèn bà nhe răng trợn mắt.

Trong lòng bà hiểu, mình run lợi hại như vậy, một là bởi vì tức giận, thứ hai do thân thể. Những ngày qua vốn vì chuyện của nữ nhi, bà vừa đau lòng lại bận rộn, sớm không chịu nổi gánh nặng, mới vừa rồi lại nổi giận một trận, còn vung gậy đánh Thái thị một lần, tiêu hao nốt một chút sinh lực trên người không sai biệt lắm. Hiện giờ bà còn có thể miễn cưỡng ngồi ở đây, tất cả đều dựa vào một hơi thở chống đỡ.

“Vương gia đến, Vương phi đến!”

Theo tiếng thông báo dọa người, bà vội vã đứng lên, liền thấy Phượng Dục Minh và Quý Du Nhiên tay cầm tay xuất hiện trước mắt bà.

Nhất thời trong mắt đau nhói một trận, tiểu Trương thị nắm chặt tách trà trong tay. Không nên như vậy! Nha đầu đáng chết, rõ ràng gả cho kẻ ngu, nàng ta nên cực kỳ khổ sở, ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt mới phải, nhưng vì cái gì, bây giờ nhìn nàng ta châu tròn ngọc sáng, khoe mắt khoe miệng đều nhếch lên, trông mắt long lanh, gò má cũng ửng hồng sáng bóng, từ đầu đến chân đều nhuốm hơi thở hạnh phúc. Cổ tình nữ nhi của bà, hài tử nên hạnh phúc vui vẻ, hiện giờ lại bị ném vào lãnh cung, còn mang theo một thân vết thương, còn điên điên khùng khùng...

Nếu như không phải có chuyện muốn nhờ, hiện tại bà thật sự muốn một phát đập cái tách về phía nàng ta!

Liền tranh thủ để tách trà qua bên cạnh, tiểu Trương thị rất không tình nguyện chào bọn họ, rồi ngồi xuống nói: “Dật Vương phi, hôm nay chúng ta tới đây, chính là muốn đòi một người chỗ người, người nên biết, mau giao hán ra đây đi!”

Giọng vênh mặt hất hàm sai khiến, giống hơn mười năm trước như đúc. Nhưng mà, bà ta không biết bây giờ bà ta đang ở trên địa bàn của nàng sao?

Quý Du Nhiên cười khê: “Mẫu thân đại nhân đang nói gì, tại sao ta nghe không hiểu?”

Tiểu Trương thị cắn răng: “Nhiều năm trước có một nha hoàn bên cạnh ta lên ra ngoài, hiện giờ ở trong ngõ nhỏ Liễu Diệp ở Thành Đông. Hôm nay ta mới biết được nó ở Kinh thành, hơn nữa còn sinh ba hài tử. Nó là nô tỳ trong gia đình ta, hài tử của nó đương nhiên cũng là nô tài nhà ta. Mới vừa rồi trong quá trình chúng ta bắt bọn họ, có một tiểu tỳ từ * chạy mất, người của ta tận mắt nhìn thấy nó vào cửa sau Vương phủ các người. Hiện giờ, ta tự mình tới đòi người, người nhanh chóng kêu nó ra đây!”

(*) tiểu tỳ từ: thẳng nhai con

“A, ngài nói là Du Sâm đệ đệ sao?” Quý Du Nhiên cười nói, “Mẫu thân đại nhân, đệ ấy không phải là nhi tử của phụ thân đại nhân sao? Sao ngài luôn miệng gọi đệ ấy là nô tài?”

Tiểu Trương thị hừ lạnh, “Một nô tỳ chạy đi sinh nhi tử, ai biết là của ai?”

“Nhưng mà, không phải phụ thân đại nhân đã thừa nhận sao? Còn lặng lẽ nuôi bọn họ nhiều năm như vậy.”

Nghe xong lời này, gân xanh trên trán tiểu Trương thị giật giật ra mấy cái, “Đó là ông ta ngốc! Tiện tỳ đó nói là của ông ta thì chính là của ông ta rồi hả?”

Dù sao, ta không thừa nhận!”

Quý Du Nhiên mím môi không nói, tiểu Trương thị một lần nữa trừng mắt nhìn về phía nàng: “Ngươi mau giao người ra đây!”

Quý Du Nhiên lắc đầu, “Mẫu thân đại nhân, cho dù là ngươi có nhận hay không, ta đã nhận đệ đệ này. Hiện giờ nếu hấn đã tới nương nhờ vào ta, ta tự nhiên sẽ không có đạo lý dễ dàng giao hấn ra.”

“Ngươi nhận?” Trong mắt tiểu Trương thị dâng lên ánh lạnh, “Ngươi thừa nhận khoảng thời gian này cùng phụ thân ngươi tiếp tế cho bọn họ sau lưng ta?”

“Đúng vậy!” Quý Du Nhiên gật đầu.

Tiểu Trương thị nhất thời run lợi hại hơn, “Tốt! Ngươi được đấy Quý Du Nhiên, ngươi được đấy Quý Thúc! Lại lừa ta xoay vòng quanh!”

Quý Du Nhiên cười nhạt không nói, cố ý không đi sửa lại nhận thức sai lầm của bà ta.

“Vương phi.” Đúng lúc này, Thái Bình cũng về tới, “Thái di nương và hai vị tiểu thư bị thương nặng, nô tỳ để cho người khiêng bọn họ trở lại.”

“Nhanh chóng đưa đến hậu viện, mời Thái y!” Quý Du Nhiên vội nói.

“Không được!” Tiểu Trương thị lập tức vỗ bàn, “Mấy nô tài mà thôi, mời Thái y cái gì? Đánh chết bọn họ là tốt nhất!”

“Ngươi nói cái gì?” Vừa mới dứt lời, lại có một bóng dáng thoáng hiện ra trước mắt, là Quý Thúc tức giận đùng đùng.

Tiểu Trương thị sững sốt, “Ngươi đã đến rồi?”

Thái Bình nhỏ giọng nói: “Lúc nô tỳ đi tiểu viện của Thái di nương, vừa lúc Quý Tướng gia nghe chuyện chạy tới. Ông ta liền cùng nô tỳ hộ tống mấy người Thái di nương đi tới.” di1enda4nle3qu21ydo0n

“Quý Thúc!” Tiểu Trương thị nghe vậy, giọng lập tức the thé, kêu to nhào tới ông ta, “Ngươi đồ chết bầm không có lương tâm! Ngươi lại dám nuôi phòng ngoài sau lưng ta! Ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết!”

“Ta nuôi thì như thế nào? Cho dù như thế nào, đó cũng là nhi nữ của ta, về sau nhất định phải gọi ngươi là mẫu thân, ngươi thật nhẫn tâm, lại dám định đưa bọn họ vào chỗ chết!” Nhất thời không cảnh giác, móng tay của bà cào ra mấy vết máu thật dài trên mặt ông. Từng con đau nhói truyền đến, lại nghĩ đến tình trạng thảm hại của mấy mẫu tử Thái thị, cùng với nhi tử không rõ tình hình, trong cơn giận dữ, Quý Thúc một phát đẩy bà ta ra.

Tiểu Trương thị vốn yếu ớt, bị ông ta đẩy, liền liên tục lui về phía sau vài bước mới đặt mông xuống đất. Nhất thời, miệng bà há ra, hắng giọng kêu gào. Nội dung kêu gào không có gì khác Quý Thúc vô lương, mượn nhà mẹ bà leo lên làm Tể tướng, lại ghét bỏ bà không sinh được nhi tử, còn ngoài mặt giả vờ an ủi bà, lại len lén bí mật nuôi nhi tử bên ngoài, mắng ông ta vô tình vô nghĩa không tìm không phổi, không niệm tình phu thê bắt nạt bà, ghét bỏ bà vô dụng, hiện giờ cũng không che chở bà.

Nghe được lời cuối cùng, Quý Du Nhiên cười.

“Đáng đời.”

“Ngươi nói cái gì?” Lời này Trương thị không nghe thấy, nhưng Quý Thúc nhạy cảm bắt được.

Khỏe miệng Quý Du Nhiên nhếch lên, “Ta nói, bà ta đáng đời. Nhớ ngày đó, phụ thân đại nhân ngài vì để có bạc đi học đi thi, cam tâm tình nguyện cưới mẫu thân ta xuất thân nhà giàu, sau khi thi đậu tiến sĩ làm quan, cũng liên tục dùng đồ cưới của mẫu thân ta chuẩn bị mở đường. Khi xài đồ cưới của mẫu thân ta không sai biệt lắm, ngươi cũng bắt đầu ghét bỏ mẫu thân ta thô bỉ, lại dưới cơ duyên xảo hợp làm quen được tiểu thư Trương thị quan gia trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp. Bên ngoài ngươi luôn miệng nói cảm ơn thê tử tao khang không thể lừa dối, nguyện một đời một thể chỉ có một mình bà làm bạn bên cạnh, nhưng lại vụng trộm trước hoa dưới trăng với Trương thị, còn không cẩn thận làm ra hài tử. Quay đầu lại, bà ta thành công đẩy mẫu thân ta xuống mà ngồi lên thượng vị. Nhưng bây giờ, bà ta không phải đi lên con đường kia giống như mẫu thân ta sao? Thiệt thòi cho bà ta âm thầm đắc ý nhiều năm như vậy, cho là thắng mẫu thân ta, thật ra thì bà ta thắng chỗ nào? Dù sao mẫu thân ta cũng sinh ra một nhi tử tốt, nữ nhi là ta đây cũng khỏe mạnh cường tráng, về sau vinh hoa phú quý tự nhiên không phải ít. Còn nữ nhi bảo bối của bà ta...”

“Ngươi cảm mến ngươi cảm mến!” Từng chữ từng câu, như kim nhọn đâm vào trong lòng bà, tiểu Trương thị đau đến khóc ròng, cũng không bằng lòng đi tiếp nhận thực tế tàn khốc này.

Quý Thúc cũng giận đến tái mặt: “Liệt nữ, ngươi cảm miệng!”

“Như thế nào? Chuyện do chính các ngươi làm, còn sợ bị người nói sao?” Quý Du Nhiên cười lạnh, nhìn thẳng về phía tiểu Trương thị, “Mẫu thân đại nhân, nhớ ngày đó mẫu thân ta từng tận tình khuyên ngươi, tìm nam nhân nhất định phải cảnh giác cao độ, đừng nên nhìn thấy trượng phu của người khác tốt thì nhất định lấy được hấn. Không ngờ rằng, bây giờ hấn có thể vì ngươi mà vứt bỏ thê tử kết tóc của mình, ngày sau cũng sẽ có thể vì một nữ nhân tương mạo đẹp hơn hoặc quyền cao chức trọng hơn mà vứt bỏ ngươi! Ngươi hiện giờ nhìn đi, vì nhi tử, không phải ông ta cũng lừa gạt ngươi mười năm?” Nói xong không khỏi hừ nhẹ một tiếng, “Lại nói, mẫu thân ta coi như tốt. Ít nhất bà chỉ bị gạt không tới một năm, xác định rõ ràng diện mạo của ông ta. Mà ngươi, lại ngây ngốc bị lừa hơn mười năm, rốt cuộc là ai đáng thương hơn?”

Nước mắt tiểu Trương thị dừng lại, nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ âm trầm.

Quý Thúc nhìn thấy, nhất thời lòng trầm xuống: “Ngươi định làm gì?”

“Họ Quý kia, ngươi lừa ta thật khổ!” Tiểu Trương thị lạnh giọng kêu to, “Ngươi dám phản bội ta, ngươi chờ đó cho ta! Ta nhất định khiến cho ngươi sống không bằng chết!”

Nói xong, đứng dậy từ dưới đất lao đảo nghiêng ngã chạy ra ngoài.

“Phu nhân!” Trong lòng Quý Thúc kêu to không xong, vội vàng định đuổi theo, Quý Du Nhiên lại ý bảo người canh cửa ngăn ông ta lại. Lòng Quý Thúc như lửa đốt, “Liệt nữ, ngươi lại định làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Chương 15.2: Thái tử đa tình

Quý Du Nhiên lặng lẽ nhìn chăm chú vào ông ta, “Phụ thân đại nhân, hiện giờ mẫu tử Thái di nương bọn họ đều bị thương, ngài không đi nhìn bọn họ một chút sao? Hơn nữa, về chỗ ở sau này của bọn họ, trong lòng ngài có chủ kiến gì chưa?”

“Không cần, nơi này không phải có ngươi sao? Ngươi trước hết để cho bọn họ ở tạm đây đi! Chờ ta làm xong chuyện, ta lại tới đón bọn họ.” Nói xong cũng không quay đầu lại cứ thế rời đi.

Cứ như vậy? Quý Du Nhiên hơi sững sờ, chợt quay đầu lại, liếc thấy một thiếu niên mặc quần áo rõ ràng không vừa người ngậy ngốc đứng phía sau.

“Đệ nghe được.” Quý Du Nhiên nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Du Sâm âm trầm: “Đệ đều nghe được!”

“Sau ngày hôm nay, chỉ sợ bọn họ bắt đầu sút đầu bể trán. Mẫu tử mấy người cứ ở lại Vương phủ chúng ta mấy ngày đi!”

Quý Du Sâm gật đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt về phía Quý Thúc rồi đi, rồi kiên quyết xoay người, sai bước rồi đi. Quý Du Nhiên nháy mắt với tiểu Sơn, tiểu Sơn vội vàng đuổi theo.

Phù!

Lúc này Quý Du Nhiên mới thở ra một hơi, quay đầu lại cười nói với Phượng Dục Minh: “Vương gia, lại giải quyết một chuyện!”

Phượng Dục Minh vui vẻ gật đầu: “Ái phi thật lợi hại! Nàng mắng hai người bọn họ đến mặt tái mét rồi!”

Tiếp theo chính là lúc mặt bọn họ xanh lét! Quý Du Nhiên thầm nghĩ, ngửa đầu nhìn lên bầu trời, nàng thầm nói trong lòng: Mẫu thân, người ở trên trời có biết, hãy yên nghỉ đi!

Bởi vì tiểu Trương thị truy đánh, Thái thị bị thương rất nặng, xương trên người gãy tận mấy cái, buổi tối trong ngày đến Vương phủ còn phun ra máu, đại phu nói bị phá vỡ nội tạng, đoán chừng sống không được mấy ngày. Hai tiểu nữ hài hoàn hảo chút, nhưng cũng bị đánh cho sưng mặt sưng mũi, phải ở trên giường nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy tháng. Chỉ có Quý Du Sâm được mẫu nữ mấy người hết sức bảo vệ, trừ trên người hằn bầm loạn một chút, các khác vẫn còn tốt. Chỉ có điều, sau khi trải qua chuyện này, lại nghe đến thái độ lạnh nhạt của phụ thân đối với bọn họ, cùng với mắt thấy tình trạng thảm hại của mẫu thân và muội muội, tính vênh váo của hần thu lại không ít, người dần trở nên âm trầm.

Mà bởi vì tiểu Trương thị huyền não quá ác ở ngõ nhỏ Liễu Diệp, lại phái người một đường cạy tàu ráo máng với Quý Du Sâm, một đường đuổi theo tới đây, khiến dân chúng nửa thành đều xem náo nhiệt. Ngày hôm sau, chuyện liền không thể tránh khỏi tuyên dương ra ngoài, một hai chục bản tấu đưa đến trước ngự án của Hoàng thượng, chỉ trích Tể tướng đương triều Quý Thúc phẩm hạnh không đoan chính, nuôi phòng ngoài, cũng lấy thể tử không hiền, dung túng tội tử hán hung. Trong này, lại có vài Ngự sử là môn sinh đặc ý của phụ thân tiểu Trương thị.

Chuyện huyền não lớn như vậy, dân chúng nửa để đô đều thấy được, chính là muốn che giấu cũng không che giấu nổi. Xét thấy việc này liên quan trọng đại, Quý Thúc đường đường là Tể tướng một nước, lại làm ra chuyện này, Trống vị của ông ta dĩ nhiên không giữ được, Hoàng thượng liền trước mặt mọi người hạ lệnh ông ta về nhà đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, chỉnh lại chuyện trong nhà, cũng để Hộ bộ thượng thư tạm kiêm chức vụ Tể tướng. Cùng lúc đó, tiểu Trương thị lại náo loạn muốn hòa ly với ông ta, bị phụ thân tiểu Trương thị khiển trách một trận, mạnh mẽ đưa về Quý gia. Hai phu thê huyền não náo loạn trong nhà. Trong lúc nhất thời, Quý Tướng phủ từng được người người hâm mộ thành trò cười mới đầu đường cuối ngõ.

Cùng lúc đó, Thái di nương cuối cùng không chịu đựng được, ra đi trong một đêm yên tĩnh. Quý Du Nhiên sai người mang bà ra ngoài thành chôn, cũng phái người báo tin tức cho Quý Thúc, nhưng không lấy được bất kỳ đáp lại gì.

Thật ra thì, nàng cũng không trông cậy vào bọn họ có thể đáp lại gì đó, nàng đưa tin tức đi như vậy chính là muốn kích thích đôi phu thê kia, muốn cho bọn họ tiếp tục náo, tiếp tục nháo, tốt nhất huyền náo đến long trời lở đất!

Vốn bởi vì tiểu Thế tử Ninh Vương chết non, Hoàng đế té xỉu một lần, thân thể hết sức yếu ớt. Khó khăn lắm mới nuôi dưỡng lại một chút, lại xảy ra chuyện của Quý Thúc, Hộ bộ thượng thư kiêm hai chức, rất nhiều chuyện đều không quen thuộc, loay hoay bề đầu sứt trán, Hoàng đế tự nhiên cũng phải tự mình đối phó rất nhiều chuyện vụn vặt. Vừa bận rộn, liền lại bị bệnh.

Mỗi ngày Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh đều phải tiến cung hầu hạ.

Một ngày kia, bọn họ vào cung lần nữa, tình cờ nhìn thấy Dịch phi canh giữ trước giường bệnh Hoàng đế.

Thấy bọn họ, Dịch phi khẽ mỉm cười: “Hoàng thượng mới vừa uống thuốc xong nằm xuống, các người đi nơi khác dạo chơi một chút!” Nói xong, gấp một cái thật to.

Quý Du Nhiên vội nói: “Không cần, chúng ta đã đến như vậy rồi, ở đây phục vụ phụ hoàng đi! Dịch phi ngài bây giờ vừa phải bận rộn xử lý mọi chuyện trong hậu cung, còn phải chăm sóc phụ hoàng, chắc hẳn đã rất mệt mỏi, ngài nhanh đi nghỉ một lát đi!”

“Như vậy cũng được.” Ở trước mặt nàng, Dịch phi cũng không khách sáo nhiều, “Vậy bản cung về tẩm cung nghỉ ngơi. Một khi bên chỗ Hoàng thượng có động tĩnh, các người ngàn vạn lần nhớ cho người tới thông báo cho bản cung.”

“Được.” Quý Du Nhiên gật đầu.

Tiến Dịch phi đi, Quý Du Nhiên liền cùng Phụng Dục Minh đứng canh giữ trước giường. Có thể bởi vì do tác dụng của thuốc, Hoàng đế mơ màng ngủ, rất lâu không tỉnh lại. Đứng được một thời gian, Phụng Dục Minh cũng bắt đầu buồn ngủ. Quý Du Nhiên liền để cho người dẫn hân tới tiểu gian sát vách nghỉ ngơi, Phụng Dục Minh không chịu, Quý Du Nhiên không thể làm gì khác hơn là để cho hân nằm trên bàn, mình tiếp tục đứng hầu ở đầu giường.

Thời gian chậm rãi trôi đi, cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên có tiếng bước chân thật khẽ truyền đến, Quý Du Nhiên quay đầu lại, liền đối diện với một trông mắt thâm thúy.

Lòng không khỏi giật thót! Vội vàng cúi người: “Thái tử điện hạ.”

Thái tử gật đầu, quan sát chung quanh một vòng, trong mắt chợt hiện lên vẻ khác lạ.

Lững thững đi tới, hân nhỏ giọng hỏi: “Phụ hoàng ngủ thiếp đi?”

Quý Du Nhiên gật đầu, kéo ra một khoảng cách với hân. Ai ngờ Thái tử tiếp tục đến gần bên cạnh nàng, Quý Du Nhiên muốn tránh, Thái tử lại một phát túm lấy cổ tay nàng!

Quý Du Nhiên cả kinh, ngẩng đầu nhìn hân, khoe miệng Thái tử lại nhếch lên, thờ dài một tiếng thật thấp: “Du Nhiên, cô rốt cuộc có thể cùng một chỗ với nàng rồi.”

Quý Du Nhiên hận đến cắn răng: “Người mau buông tay!” Người này điên rồi, ở tẩm cung Hoàng đế, bên ngoài còn có cung nữ thái giám trông chừng, hân lại dám làm ra chuyện bất chính với nàng!

Chắc chắn, Thái tử không buông tay, ngược lại nắm thật chặt cổ tay nàng: “Du Nhiên, nàng sợ cái gì? Hiện giờ phụ hoàng đang ngủ, nhị Hoàng huynh cũng ngủ thiếp đi, nơi này lại không có ai, chúng ta trò chuyện có làm sao?”

“Ta và người không có lời nào để nói.” Quý Du Nhiên lạnh lùng nói.

Thái tử đột nhiên cười.

Trong lòng Quý Du Nhiên tê dại một trận.

“Du Nhiên, nàng cần gì phải giả vờ giả vịt trước mặt ta chứ?”

Hả? Quý Du Nhiên sững sốt, “Người nói cái gì?”

Thái tử nhìn nàng, trong trông mắt thâm thúy lóe lên chút dịu dàng: “Ngày đó, ở trong lãnh cung, không phải nàng đã thừa nhận sao? Nàng làm nấy chuyện này với Thái tử phi, chẳng lẽ không phải bởi vì ta?”

Hả? Tim Quý Du Nhiên nhảy dựng lên! Hân quả nhiên nghe được? Nhưng mà...

“Người đang nói những nói cuối gì vậy?” Nếu xác định bị hân nghe được, nàng cũng không có cách nào, liền lạnh mặt quát khẽ.

Thái tử vẫn dịu dàng nhìn nàng: “Du Nhiên, ta biết mà, trong lòng nàng vẫn có ta. Nếu như không có ta, vì sao nàng phải làm như vậy? Nàng chính là ghen tỵ sao? Nàng ghen tỵ ta cưới muội muội của nàng, nàng không muốn cho nàng ta sinh hạ hài tử của ta. Nàng muốn sinh với ta đúng không?”

Ầm ầm!

Trên đỉnh đầu có hai đạo sấm chớp lặn tới liên tiếp, Quý Du Nhiên trợn mắt há hốc mồm — tự kỷ của nam nhân này có cần tốt như vậy hay không?

Thái tử không nói lời nào, Thái tử tự nhận là nàng chấp nhận, liền đến gần nàng một chút, hai người vai kề vai: “Du Nhiên, ta sớm biết, nàng nhất định không tuyệt tình như mặt ngoài biểu hiện ra như vậy. Nhớ ngày đó, mặc dù số lần gặp mặt của chúng ta không nhiều lắm, nhưng nàng có tình ta có ý, mỗi một câu, mỗi một động tác của chúng ta, không cần nói, trong lòng đều hiểu ý tứ mà đối phương muốn biểu đạt. Khi đó ta biết rõ, nàng là tri kỷ cả đời ta. Sau đó mặc dù trải qua việc đòi biến đổi, nhưng mà tâm ý của ta nàng với đối phương vẫn như cũ không thay đổi, ta vẫn coi nàng như người quan trọng nhất trong lòng ta mà đối đãi, không phải nàng cũng giống vậy?” Nói xong, lại ôm vai nàng, hô hấp nóng rực phun lên gò má nàng, “Du Nhiên, ta đã sớm biết, trong lòng của nàng ngoại trừ ta ra, nào có thể chứa được những người khác? Nhị Hoàng huynh hân và ta một trên trời một dưới đất, nàng đã sớm có kinh nghiệm với dáng vẻ tươi đẹp kinh người của ta, sao có thể chịu đựng được thô tục của hân? Ban đầu ta cầu mẫu hậu chỉ hôn nàng cho nhị Hoàng huynh, đó là biết chắc nàng sẽ không yêu hân. Chúng ta đều là huynh đệ, lại ở dưới một mái hiên, so sánh với ta, trong mắt nàng sao lại không thể nhìn thấy ta?”

“Người nói, chỉ hôn ta cho Dật Vương, là chủ ý của người?” Lòng chìm mạnh xuống, Quý Du Nhiên ngẩng đầu hỏi.

Thái tử gật đầu. Thấy nàng nói chuyện với hân rồi, hơn nữa giọng điệu không tệ, tâm tình của hân thật tốt, “Vốn Quý Tướng phu nhân muốn tùy tiện tìm một công tử quần lụa cho nàng, nhưng mà ta không đồng ý, đeo bám dai dẳng, khó khăn lắm mới để cho mẫu hậu đồng ý chỉ hôn nàng cho nhị Hoàng huynh. Du Nhiên, nàng xem, chỉ vì ta và nàng, ta đã mất rất nhiều sức lực! Ta cũng không thờ ơ như nàng nghĩ.”

“Đúng vậy! Đây coi như là chuyện tốt nhất mà người làm đời này.” Quý Du Nhiên cười lạnh.

Thái tử cũng vui tươi hơn hờ gật đầu, “Đúng vậy! Cô cũng cảm thấy như vậy.” Chỉ có điều, đột nhiên phát hiện sắc mặt của nàng trở nên lạnh lẽo, trong lòng hân căng thẳng, “Du Nhiên, nàng làm sao vậy? Lại tức giận với ta sao? Xin lỗi, ai bảo mấy ngày trước đó nàng còn nắm tay hân, vui vẻ, còn đều nói với người khác các người là phu thê, trong lòng ta cũng khó chịu. Vì sao ở Đông cung ta phải chịu Thái tử phi càn quấy, nàng lại cùng nhị Hoàng huynh chỗ nào cũng tốt? Nhất thời tức giận, ta mới kêu người đi giết chó của nhị Hoàng huynh — huồng chi, con súc sinh kia lại dám cắn ta! Nếu không phải bạn tâm mặt mũi của nàng, ngày đó từ Ly Sơn về ta đã kêu người giết nó rồi!”

Quả nhiên là hân!

Thân thể Quý Du Nhiên cứng đờ, từ từ mở mắt: “Tiểu Hắc là người giết. Như vậy, ngày tết Nguyên tiêu đó, người thiết kế ta và Vương gia nhà ta, có phải là người không?”

Thái tử ngẩn ra, khẽ nhún mày.

Hân không trả lời, nhưng cũng không chối bỏ!

Quý Du Nhiên lập tức hiểu ra, “Là người! Người nhìn phu thê chúng ta hòa thuận không vừa mắt, nên muốn chia rẽ chúng ta, lại còn muốn để cho ta gánh vác tội danh giết chết Vương gia nhà ta, sao người lại ác như vậy?”

“Du Nhiên, ta sai rồi!” Mắt thấy nàng quắc mắt nhìn trừng trừng, Thái tử vội vàng đưa tay ôm chặt nàng, “Ta thật sự bị giận đến điên lên! Nàng xem đại Hoàng tẩu mang thai, nàng và nhị Hoàng huynh cũng chung đụng hòa thuận, chỉ có ta, vẫn còn một mực cố gắng vì để cho chúng ta ở chung một chỗ, nàng lại hờ hững với ta, ta sợ! Ta cho rằng nàng và nhị Hoàng huynh thật sự tâm đầu ý hợp rồi, cho nên ta...”

“Người liền muốn dứt khoát trừ hân, cũng khiến cho ta không chết từ té được?” Quý Du Nhiên cười lạnh, đẩy hân ra, “Phượng Dục Hiên, sao người không chết luôn đi?”

“Du Nhiên, ta sai rồi! Ta nhận sai với nàng còn không được sao?” Thái tử liên tục không ngừng ôm lấy nàng, “Sớm biết nàng vừa mới bắt đầu đã nỗ lực, ta khẳng định sẽ không nghĩ tới phương diện kia. Nhưng mà, ai bảo nàng không nói cho ta chứ? Nếu như nàng sớm nói chuyện này cho ta biết, không phải chuyện gì cũng không có sao? Nàng xem, thật ra thì hai chúng ta đều đang cố gắng vì tương lai của hai chúng ta, ý định của chúng ta đều giống nhau. Du Nhiên...”

Bốp!

Hơi thở nóng rực của hân càng lúc càng đến gần, trong miệng phun ra lời nhẹ giọng mềm lại càng khiến cho nàng ghê tởm! Quý Du Nhiên không chút nghĩ ngợi liền quăng một cái tát tới.

Thái tử sùng sốt: “Nàng làm gì thế?”

“Ghê tởm!” Quý Du Nhiên kêu to, nhanh chóng lui về sau mấy bước, “Thái tử điện hạ, ta không biết vì sao trong lòng người lại sinh ra ý nghĩ như vậy. Nhưng mà ta phải nói thật cho người biết: Ngay từ ngày quyết định hôn sự kia, lòng ta đối với người đã chết rồi. Lòng ta đối với Dật Vương mới là thật, hiện giờ trừ hân ra, bất kỳ nam nhân nào khác ta đều không để vào mắt. Về phần hành động việc làm ban đầu của ta đối với Thái tử phi, vậy cũng chỉ thuận thế mà làm, vì tự bảo vệ mình mà thôi, chứ đừng nói tới tâm ý tương thông với người.”

“Không!” Thái tử lắc đầu, vẻ mặt không thể tin, “Du Nhiên, việc đã đến nước này, sao nàng vẫn còn không chịu nói thật? Rõ ràng trong lòng nàng có ta mà! Du Nhiên!” Thân tình khẩn thiết kêu lên, người lại định bỏ nhà về phía nàng.

“Vương gia, cứu mạng!” Dưới tình thế cấp bách, Quý Du Nhiên vội vàng chạy về phía Phượng Dục Minh.

Phượng Dục Minh mơ mơ màng màng ngẩng đầu, theo bản năng liền kéo Quý Du Nhiên ra phía sau.

“Người buông nàng ra! Nàng là của cô đấy!” Thấy thế, mặt Thái tử biến sắc, quơ tay múa chân bỏ nhào tới.

“Nghịch tử!”

Trong giây lát, một tiếng quát to truyền đến.

Ba người sững sờ, chia nhau quay đầu nhìn lại, lại thấy không biết từ lúc nào, Hoàng đế đã tỉnh lại!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Chương 16.1: Thái tử tranh giành

“Phụ hoàng?”

Ba người đều sững sờ, cùng kêu lên, nhưng tâm tư lại khác nhau.

Quý Du Nhiên âm thầm may mắn, Phượng Dục Minh còn chóng mặt, Thái tử thì lòng chìm sâu, một dự cảm xấu xông lên trái tim.

“Nghịch tử, quỳ xuống!” Ngồi xếp bằng trên giường, Hoàng đế mặc bộ đồ ngủ màu vàng sáng, đầu tóc rối bời, mặt mệt mỏi, mặc dù có vẻ lờ mờ nhếch nhác, nhưng khí chất thiên tử quanh thân vẫn không hề giảm bớt bao nhiêu.

Thái tử, Phượng Dục Minh, còn có Quý Du Nhiên vội vàng quỳ xuống đất.

Hoàng đế từ từ giơ tay lên, ngón trỏ run rẩy chỉ về phía Thái tử, trong giọng nói cũng không kiềm chế được mà phát ra run run: “Được, người được đấy Thái tử! Người còn để Hoàng huynh người vào trong mắt không?”

Phượng Dục Minh vụt một cái đứng lên: “Ái phi, hấn đùa giỡn nàng?”

Quý Du Nhiên liền tranh thủ kéo hấn quỳ xuống: “Hiện giờ có phụ hoàng làm chủ, chàng tạm thời đừng vội tức giận.”

Nghe vậy, Thái tử đột nhiên quay đầu lại, trong cặp mắt kia tràn đầy khiếp sợ và không thể tin. Quý Du Nhiên cười khẽ với hấn: Không sai, những lời đó do chính nàng cố ý dẫn dụ hấn nói ra. Cũng chính vì để cho phụ hoàng ông ta nghe được, cho ông ta biết rốt cuộc nhi tử của ông ta là cái thứ gì!

Ánh mắt Thái tử lập tức tối sầm lại, trên mặt che lên một tầng đen tối.

“Nghịch tử!” Thấy thế, quả đấm của Hoàng đế nặng nề đập lên mép giường vài cái. Bởi vì tức giận công tâm, không kiềm chế được ho khan.

“Hoàng thượng!”

Người bên ngoài nghe thấy tiếng động lạ, vội vàng chạy vào, Địch phi cũng nhanh chóng chạy đến. Vừa thấy tình hình trước mắt, đôi mắt đẹp của bà tròn tròn, giống như không biết làm sao.

Việc đã đến nước này, hai mắt Thái tử nhắm lại, khi lần nữa mở ra thì mặt hấn tràn đầy kiên định: “Phụ hoàng, nhi thần và Đại tiểu thư Quý gia Du Nhiên tình đầu ý hợp với nhau, thanh mai trúc mã, kính xin phụ hoàng thành toàn!”

“Người điên rồi!” Hoàng đế nghe vậy gào to. Gào xong, lại ho kịch liệt liên tiếp.

Địch phi vội vàng chạy tới vỗ lưng cho ông ta, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cũng nhăn nhó: “Thái tử điên hạ, người nóng đầu đúng không? Người đâu, nhanh mang Thái tử về tắm cung, mời hai vị Thái y bắt mạch cho hấn!”

“Cô không nghe bệnh! Cô nói là sự thật!” Thái tử chột đứng dậy, lời lẽ chính nghĩa nói, “Năm xưa nhi thần chính là phúc chí vi hôn với nàng, sau lại bởi vì mẫu hậu và Quý Tướng phu nhân tính toán nên mới khiến chúng ta chưa là phu thê đã bị mạnh mẽ chia rẽ. Hiện giờ, nhi thần đã hiểu rõ sai rồi, Thái tử phi cũng sớm bị biếm lãnh cung. Vì vậy, nhi thần kính xin phụ hoàng trả người của nhi thần lại cho nhi thần!”

“Ăn nói bừa bãi!” Mặt Hoàng đế đã biến thành màu gan heo, “Nàng là Hoàng tẩu của người, trăm còn sống, nhị Hoàng huynh của người còn sống, người đã định loạn luân? Lễ giáo người học nhiều năm như vậy đều học vào bụng chó rồi?”

Thái tử bất khuất ngẩng cao cằm: “Nhị Hoàng huynh là người ngu dại, vốn không biết phu thê là thứ gì. Du Nhiên gả cho hấn, chỉ có thể lãng phí thanh xuân. Thà rằng như vậy, nhi thần kính xin phụ hoàng lệnh cho bọn họ hòa ly, nhi thần sẽ đưa mười mỹ nhân bồi thường cho nhị Hoàng huynh.”

“Bổn Vương không cần mỹ nhân! Bổn Vương chỉ cần ái phi!” Nghe đến đó, cho dù Phụng Dục Minh ngu ngốc nữa cũng hiểu rồi. Lập tức ôm chặt Quý Du Nhiên, hân hăng giọng kêu to.

Quý Du Nhiên bị ngột ngạt khó thở, “Vương gia, chàng buông tay, đừng như vậy.”

“Không buông! Ái phi nàng là của bổn Vương đấy! Ai cũng đừng nghĩ cướp nàng đi từ bên cạnh bổn Vương!”

“Không phải, ta... Ơ!”

Vốn vừa rồi khi bị Thái tử bức bách trong dạ dày nàng đã khuấy đảo. Vốn tưởng rằng bị lời nói và thái độ của hắn làm ghê tởm, nàng liền cố nén hường dần từng bước. Mà chờ tới bây giờ, lúc quỹ xuống đất nàng chỉ cảm thấy tốt một chút xíu, nhưng ngực vẫn hơi buồn bức. Hiện giờ lại bị Phụng Dục Minh ôm chặt như vậy, trong dạ dày liền chuyển đổi, cô họng giống như có thứ gì đó chặn lại, khó chịu đến muốn ói. Vì vậy nàng liền phun ra.

“Ái phi!” Phụng Dục Minh nhất thời ngây ngốc, vội vàng nâng bả vai nàng lên, “Nàng làm sao vậy? Trúng độc sao? Người đâu! Người đâu!”

“Người đâu, tôi đỡ Dật Vương phi lên giường, Thái y, mau bắt mạch cho Dật Vương phi!” Dịch phi cũng vội vàng nói.

Phụng Dục Minh không mượn tay người khác, liền tranh thủ ôm Quý Du Nhiên một mạch tới giường êm bên cạnh. Thái y đứng bên cạnh cũng vội tới, vừa bắt mạch cho nàng, lập tức nở nụ cười: “Chúc mừng Dật Vương gia, Dật Vương phi ngài ấy có tin mừng!”

Cái gì?

Một lời vừa ra, lại một tia sấm chớp nổ vang trên đỉnh đầu, tất cả mọi người đều không nhận được mang theo ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Quý Du Nhiên.

Quý Du Nhiên cũng ngây ngẩn cả người: Nàng lại mang thai? Vốn sau khi động phòng với Phụng Dục Minh, nàng biết rõ sớm muộn gì sẽ có một ngày như thế. Nhưng mà, chờ khi ngày đó chân chính đến, nàng lại bối rối, không thể tin được đây là sự thật.

Thái tử cũng ngây ngẩn cả người: Làm sao có thể, sao lại thế này! Hắn đang kêu to trong lòng, nhị Hoàng huynh không phải là kẻ ngu sao? Không phải tâm trí hắn chưa đủ tám tuổi sao, mỗi ngày chỉ biết vui đùa một chút nhốn nháo một chút sao? Bọn họ, hai người bọn họ làm sao có thể...

Phụng Dục Minh gãi đầu: “Có tin mừng? Đây là bệnh gì? Phải uống thuốc gì? Người nhanh kê xuống, bổn Vương lập tức để cho người đi bốc thuốc!”

Phụt!

Dịch phi lập tức phì cười: “Vương gia, Vương phi nàng là trong bụng có nhi tử của người rồi. Mấy tháng nữa Hoàng gia chúng ta sẽ có thêm một tiểu Hoàng tôn rồi!”

“Nhi tử?” Phụng Dục Minh lại gãi gãi đầu, “Hắn ở đâu? Tại sao không ra ngoài lúc này?”

Dịch phi xấu hổ, những người khác cũng rồi rít buồn cười. Chỉ có Hoàng đế trên giường và Thái tử dưới đất, sắc mặt của hai phụ tử này càng thêm âm trầm, làm cho người ta không rét mà run.

“Những người khác lui ra, Dật Vương phi lưu lại.” Ánh mắt lạnh như đao bắn về phía Quý Du Nhiên, Hoàng đế cố nén ho khan trầm giọng nói.

Tất cả mọi người không rõ chân tướng: Dật Vương phi mang thai là chuyện tốt! Tại sao phản ứng của Hoàng thượng lại kỳ quái như thế?

Dịch phi lại giống như hiểu ra điều gì, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện ra vẻ lo lắng: “Hoàng thượng...”

“Lui ra!”

“Vâng!”

Tất cả mọi người đều lui ra, chỉ có Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh còn ở lại.

Mất thấy sắc mặt Hoàng đế không đúng, Quý Du Nhiên cũng không dám nằm, vội vàng giùng giàng quỹ xuống bên cạnh Phụng Dục Minh.

Hoàng đế đã sớm quen với việc Phụng Dục Minh và Quý Du Nhiên như hình với bóng, liền chỉ chau mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Quý Du Nhiên: “Dật Vương phi, người có biết tội của người không?”

Quý Du Nhiên hất cằm lên: “Nhi thần không biết nhi thần có tội gì?”

“Người... Hải tử trong bụng người, người nói, là của ai? Của Thái tử?”

Hả? Ông ta đang nói những gì vậy? Trong lòng Quý Du Nhiên vụt lên một đồng lửa giận, “Phụ hoàng, nhi thần và Thái tử trong sạch. Kể từ sau khi gả cho Vương gia, nhi thần càng thêm giữ khoảng cách với Thái tử, mỗi ngày đều ở chung một chỗ với Vương gia nhà nhi thần. Không biết vì sao phụ hoàng lại vu oan nhi thần như thế, vu oan hải tử trong bụng nhi thần như thế?” d1en d4nl 3q21y d0n

Hoàng đế vẫn mặt mày âm trầm: “Ngươi nói là, hài tử này là của Dật Vương sao?”

Quý Du Nhiên ngẩn ra, trong lòng lập tức hiểu: Vị phụ hoàng đại nhân này, bây giờ suy bụng ta ra bụng người, đánh đồng nàng với Ninh Vương phi đi? Ninh Vương không thể viếng hòng, hài tử của Ninh Vương phi là của ông ta, bởi vậy ông ta cũng cho rằng Phượng Dục Minh không thể làm chuyện phu thê, nàng cũng chỉ có thể tìm nam nhân khác?

Không khỏi cười lạnh: “Nhi thần làm người ngay thẳng chính trực, vẫn tuân thủ nữ tắc, đời này chỉ có một nam nhân là Vương gia. Nhi thần tất nhiên không biết, hài tử trong bụng nhi thần, không phải của Vương gia, thì là của ai?”

Hoàng đế cũng bị vẻ quang minh chính trực của nàng chấn nhiếp, giọng nói trở nên yếu ớt rất nhiều: “Ý của ngươi là, ngươi và Dật Vương, các ngươi động phòng?”

Quý Du Nhiên nhắm mắt lại. Phụ hoàng à phụ hoàng, đời trước ngài vẫn bỏ rơi phu thê chúng ta, cho đến cuối cùng khi xảy ra chuyện mới nhìn thẳng chúng ta, nhưng cũng rất tin không hề nghi ngờ chỉ trích của mấy người Thái tử, lúc đó hạ xuống một ly rượu độc. Mà bây giờ, ngài vẫn hoàn toàn không để mắt đến chúng ta, bây giờ ta có thai, phản ứng đầu tiên của ngài không phải cảm thấy vui mừng vì đường con cháu kéo dài, lại hoài nghi nguồn gốc hài tử! Trong mắt ngài, ta chính là một nữ nhân thủy tính dương hoa * không tuân thủ nữ tắc như vậy sao?

(*) Thủy tính dương hoa: dễ dàng thay đổi như dòng nước, là lướt nhẹ nhàng như hoa dương | chỉ nữ giới tác phong tùy tiện hay tình cảm không chuyên nhất

Trong lòng hoàn toàn lạnh lẽo, nàng mở mắt ra, nói năng có khí phách: “Ngay từ bốn tháng trước, nhi thần đã động phòng với Vương gia. Chuyện này Hoàng tổ mẫu biết, Dịch phi nương nương biết, bằng chứng nhi thần phá thân để ở trong Vương phủ, nếu phụ hoàng không tin, nhi thần lập tức để cho người mang tới cho phụ hoàng xem qua!”

Lời nói bí mật mang theo tức giận bắn ra liên hồi giống như đánh úp về phía ông ta, giận đến mức tận cùng, Quý Du Nhiên cũng bất chấp tôn ti trên dưới, trực tiếp lớn tiếng nói.

Một chút khí thế của Hoàng đế cuối cùng bị nàng đè xuống.

“Dật Vương phi, trầm...”

Nghe nàng nói như thế, Hoàng đế biết rõ mình sai lầm rồi. Nhưng mà, đường đường là Đế Vương một nước, kêu hấn hạ thể diện xuống xin lỗi con dâu như thế nào được? Quý Du Nhiên cũng không trông cậy vào ông ta có thể nói gì nghe cho phải, trực tiếp tự nói: “Chuyện này nhi thần không then với lương tâm, giữa nhi thần và Thái tử vẫn trong sạch. Hôm nay, Thái tử điện hạ ở đây vu oan cho nhi thần, nhi thần không có mặt mũi nào đối mặt với Vương gia, kính xin phụ hoàng chủ trì công đạo cho nhi thần, còn cho nhi thần và hài tử trong bụng nhi thần một trong sạch!”

Lại đổ hết sai lầm của ông ta lên người Thái tử. Hoàng đế cũng trong nháy mắt nhớ lại lời Thái tử vừa mới nói, sắc mặt không khỏi chìm xuống: “Thái tử bây giờ thật to gan lớn mật, ngay cả trăm cũng không để trong mắt, lại càng không chú ý tới luân lý cương thường, người như vậy, lập làm Thái tử, thật sự là... Người đâu!”

“Hoàng thượng!” Hai thái giám đi vào.

“Truyền lệnh xuống, đưa Thái tử trở về Đông cung, mời Thái y bắt mạch chữa bệnh cho hấn, lúc nào bệnh của hấn chữa hết, thì khi đó thả hấn ra!”

“Dạ!”

Cứ như vậy là xong rồi? Quý Du Nhiên rất bất mãn. Chỉ là một cảm xúc, vốn không phải là điều nàng muốn. Quý Du Nhiên lạnh lùng ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Hoàng đế, Hoàng đế chột dạ trong lòng, lại giải thích chưa nay chưa từng thấy: “Chuyện xấu như thế, tuyệt đối không thể báo cho thiên hạ. Hiện giờ trăm cảm xúc hấn một khoảng thời gian, chờ thân thể trăm tốt lên rồi, tự sẽ tiến hành xử lý hấn. Hai năm qua hấn làm việc thật sự lớn mật, vị trí Thái tử này, trăm cần suy nghĩ thật kỹ.”

Khi cha chồng đã lấy thân thể mình ra làm điều kiện để nói chuyện rồi, Quý Du Nhiên tự nhiên không thể nói gì nữa, liền cúi đầu nói: “Dạ, nhi thần biết.”

Lúc này Hoàng đế mới chán chường ngã xuống giường: “Được rồi, các ngươi lui xuống đi!”

“Vâng.”

Hai phu thê cùng đứng dậy, cùng đi ra khỏi cung điện, liền thấy Dịch phi đứng ở đó.

Nhìn thấy bọn họ, bà khẽ mỉm cười với bọn họ, nhẹ nhàng cầm tay Quý Du Nhiên: “Thật tốt.”

Chỉ là hai chữ đơn giản, lại khiến cho lòng Quý Du Nhiên ấm áp, đáp lại bà ấy một nụ cười hiểu ý.

Không cần phải nói, bên này Hoàng đế đột nhiên gây ra chuyện lớn như vậy, bên chỗ Thái hậu rất nhanh đã biết hết rồi. Quý Du Nhiên và Phượng Dục Minh đi ra ngoài không bao lâu, liền bị Thái hậu cho người gọi tới.

“Hài tử của ta, ai gia nghe người ta nói, con có thai rồi hả?” Mới vừa vào cửa, đã thấy Thái hậu thể mà lại tự mình ra cửa nghênh đón. Mà vừa thấy Quý Du Nhiên, bà liền vội vàng nắm chặt tay nàng nói.

Mặt Quý Du Nhiên đỏ lên, nhẹ nhàng gật đầu: “Vâng.”

Thái hậu sững sờ, chợt cười như hoa nở: “Thật tốt! Thật tốt! Đi vào nhanh lên một chút, ngồi đi! Đừng mệt nhọc!”

Trong lúc nhất thời, từ làm tù nhân bên chỗ Hoàng đế đến thành thượng khách bên này, còn được Thái hậu nương nương tự tay hầu hạ nàng đến thoải mái dễ chịu, Quý Du Nhiên hơi không thích ứng được.

Phượng Dục Minh trở mặt nhìn, cũng không khỏi ghen tỵ: “Hoàng tổ mẫu, ngài thiên vị!”

Thế này Thái hậu mới ý thức được Phượng Dục Minh cũng theo đến, liên tục không ngừng cười nói: “Thê tử của con mang thai tiểu tăng tôn cho ai gia, hiện giờ ai gia tự nhiên thiên vị nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyện Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Chương 16.2: Thái tử tranh giành

Không ngờ lão nhân gia ngài đáp thẳng thắn như vậy, Phượng Dục Minh sững sờ xong, miệng chu lại, buồn bã: “Tại sao lại như vậy? Ái phi đã phun loạn, mấy người đều không ghét hấn, lại còn thích đến không xong!”

Ặc...

Thái hậu nghe vậy, sững sờ, trao đổi một ánh mắt với Quý Du Nhiên.

Nhìn Quý Du Nhiên che miệng cười khê, Thái hậu cũng không nhịn được lắc đầu cười nhẹ, vội vàng giải thích với hấn đây là phản ứng khi mang thai.

Phượng Dục Minh vẫn chưa thoải mái, lại nói một lần chuyện bên chỗ Hoàng đế vừa rồi, Thái hậu cũng ngây ngốc.

Nói hơn nói thiệt mãi, cuối cùng Phượng Dục Minh hiểu rõ: Ở trong bụng Quý Du Nhiên, hiện giờ đã nhiều thêm một tiểu tử. Mà tiểu gia hỏa này, vài tháng sau hấn sẽ từ trong bụng Quý Du Nhiên ra ngoài, sau đó từ từ lớn lên, gọi bọn họ là phụ vương mẫu hậu.

“Đừng rồi! Con mang thai mấy tháng?” Cho đến lúc này, mừng rỡ như điên trong lòng Thái hậu biến mất một chút xíu, rốt cuộc nhớ tới hỏi chuyện này.

Quý Du Nhiên sững sờ: “Thái y chưa nói!”

“Chưa nói?”

“Không nói! Thái y vừa nói nhi thần mang thai, sau đó phụ hoàng đã nổi trận lôi đình...”

“Hả?”

Quý Du Nhiên mím môi, yên lặng cúi đầu.

Thái hậu lập tức phát hiện có gì không đúng, vội vàng nắm tay nàng: “Đã xảy ra chuyện gì, con nói với ai gia một chút. Cho dù phụ hoàng con bắt nạt con, ai gia cũng làm chủ giúp con!”

Lúc này Quý Du Nhiên mới ngẩng đầu lên, dùng lời nói nhỏ nhẹ nói chuyện Hoàng đế chất vấn một lần. Vì để nói rõ tiền căn hậu quả, nàng bắt đầu đi lại nói lại lời Thái tử vừa rồi mới nói ra.

Thái hậu nghe vậy sững sờ một hồi lâu, cười khê một tiếng: “Thì ra là vậy. Phụ tử bọn họ đều cho rằng con gả cho Dật Vương làm quả phụ, nhưng cũng vui mừng để con gả đi! Hiện giờ, con mang thai, bọn họ còn hoài nghi con?”

Vội vàng nắm chặt tay nàng: “Hải tử ngoan, con yên tâm, chuyện này có ai gia làm chủ cho con, con cái gì cũng không cần để ý, chỉ cần trở về lo dưỡng thai cho tốt, sinh một tăng tôn mập mạp cho ai gia là được!”

Nói xong, lại vội vàng kêu người đi mời Thái y.

Lần này, Quý Du Nhiên rốt cuộc biết được: Nàng đã mang thai sắp được hai tháng rồi. Bởi vì mới có, cho nên hôm nay mới phát hiện. Hơn nữa bởi vì nàng ưu tư quá nặng, cần tĩnh dưỡng, Thái y lại kê cho nàng một đồng thuốc, Thái hậu còn thưởng cho nàng rất nhiều thứ. Khi từ biệt Thái hậu trở về Vương phủ, sau lưng hai người thể mà lại có hai chiếc xe ngựa tràn đầy.

Tin tức Dật Vương phi mang thai nhanh chóng truyền khắp trên dưới Hoàng cung, rồi sau đó người trong vòng hiển quý Kinh thành cũng biết.

Đối với chuyện này, rất nhiều người đều tỏ vẻ không thể tin, thậm chí có người còn mượn cơ hội tới cửa thăm hỏi ra chút tin tức bên trong. Chỉ có điều, Quý Du Nhiên nghe theo lời Thái hậu nói, mỗi ngày yên tâm tĩnh dưỡng, giao khách tới cho Bình công công bọn họ đi để ý. Thêm với Hoàng đế rất nhanh ban thưởng cho nàng rất nhiều vật phẩm, ban thưởng của Thái hậu cũng liên tục không ngừng, Hoàng đế còn phái bốn gã Thái y thường trú tại Dật Vương phủ, cung chiều nồng đậm như thế, khiến hoài nghi trong lòng những người kia dần chìm xuống.

Hơn nữa, cùng lúc đó, trên triều đình lại nhắc lên một vòng sóng gió mới.

Tiếp theo sau khi Tể tướng Quý Thúc bởi vì vấn đề tác phong bị bãi miễn, một ngày này khi Hoàng đế lâm triều đã chiếu cáo thiên hạ: Thái tử thân nhiễm bệnh hiểm nghèo, không cách nào chữa khỏi, cho dù chữa khỏi cơ hội đã nhỏ lại thật nhỏ. Thêm vào đó khoảng thời gian trước Thái tử liên tiếp làm chuyện sai lầm, rất nhanh, rất nhiều triều thần liên tục dâng tấu, xin Hoàng đế mau chóng tuyển chọn Thái tử mới. Mà ngay sau đó, lại có triều thần dâng tấu, nói rõ mặc dù Thái tử thân nhiễm bệnh hiểm nghèo, nhưng vẫn là Thái tử, không thể vì vậy mà vứt bỏ Thái tử. Huống chi, bây giờ trong các Hoàng tử, cũng không có ai có thể đảm nhiệm vị trí Thái tử. Người ngựa hai phe dùng thể triển khai giằng co, gần đây mỗi ngày lâm triều tranh chấp lớn nhất chính là chuyện này.

Hỏi thăm những quan viên kia lại muốn giờ trò gian trá gì khi lâm triều trở thành một trong những lạc thú lớn nhất trong sinh hoạt hiện tại của Quý Du Nhiên.

Thời gian chậm rãi trôi đi, đảo mắt đã qua một tháng. Thân thể Hoàng đế dần dần chuyển biến tốt, phản ứng nôn nghén của Quý Du Nhiên cũng dần biến mất.

Bởi vì hết sức mong đợi tiểu tằng tôn này, Thái hậu gần như vài ngày lại phái người đưa đồng lớn đồng nhỏ đồ tốt tới Dật Vương phủ. Trong đó có trân châu ngọc thạch, được liệu trân quý, còn có tràng hạt bằng gỗ từ đàn đã được cao tăng tụng niệm, v.v... Chất đồng trần đầy hai căn phòng.

Mà sau khi đợi thai nhi của nàng ổn định, Thái hậu càng thêm cách mỗi ngày sẽ đòi nàng vào cung một lần, cho đến khi trời tối mới thả nàng ra ngoài.

Một ngày này, nàng lại vào cung Thái hậu ngồi, rồi qua ra mất Dịch phi.

Bởi vì hết ngày này đến ngày khác chăm sóc Hoàng đế, còn phải xử lý chuyện vặt trong hậu cung, Dịch phi gầy đi không ít, người lại vẫn hết sức tinh thần như cũ. Khi nhìn thấy Quý Du Nhiên, hai mắt ngập nước của bà ấy tràn đầy nụ cười, vội vàng lôi kéo tay nàng hỏi rất nhiều vấn đề, cũng lấy chuyện khi mình mang thai ra nói từng chuyện cho nàng nghe, Quý Du Nhiên đều nhớ kỹ tất cả.

Kể xong những chuyện này, trên mặt Dịch phi bỗng nhiên hiện vẻ u sầu: “Hiện giờ, về việc bỏ Thái tử hay không, triều thần làm cho hết sức kịch liệt, ngay cả hậu cung cũng nổi lên sóng gió. Rất nhiều Tần phi càng không để ý tới Hoàng thượng vừa mới khỏi bệnh, ra tất cả vốn liếng hấp dẫn ngài, Hoàng thượng cũng giống như hạ quyết tâm, mỗi đêm đều lâm hạnh một Tần phi khác nhau, bốn cung khuyên như thế nào cũng vô dụng. Cứ thế mãi, bốn cung thật sự lo lắng cho thân thể của Hoàng thượng...”

Ông ta muốn sớm ngày tái tạo ra một nam hài ỉ? Quý Du Nhiên trầm nghĩ.

Đột nhiên nàng bắt đầu lo lắng: “Hiện giờ Thái tử như thế nào?”

“Vẫn như vậy. Bị giam trong Đông cung, bị rất nhiều người canh chừng, tuyên bố với bên ngoài rằng bệnh tình của hần tăng thêm.” Nói xong, Dịch phi lặng lẽ hạ âm lượng xuống, “Nói cho người, tối ngày hôm qua Hoàng thượng đã nói với bốn cung rồi, chỉ chờ vị Tần phi nào đó mang thai tiểu Hoàng tử, nuôi đến một tuổi, Hoàng thượng sẽ phế Thái tử phong tiểu Hoàng tử làm Thái tử. Hơn nữa, Hoàng thượng cũng nói, tiểu Hoàng tử sẽ do ngài ấy trực tiếp mang theo bên người nuôi dưỡng, sẽ không thông qua phụ nhân trong thâm cung hỗ trợ.”

Nhìn đáng đáp, Hoàng đế chính là tuyệt vọng với mấy người Hoàng hậu rồi?

Quý Du Nhiên dẫu môi: “Nói như vậy, gần đây tình cảm của phụ hoàng với Dịch phi rất tốt rồi!”

Khuôn mặt Dịch phi lập tức đỏ bừng: “Người nói cái gì thế?” Bản thân lại không nhận được khế nỡ nụ cười.

Một tay Quý Du Nhiên ôm bụng, cũng mỉm cười.

Đagn cười, thất Hoàng tử tiến vào.

Nhìn thấy phu thê Quý Du Nhiên, ánh mắt của hần lóe sáng: “Nhị Hoàng tâu, rốt cuộc tâu đã tới! Hiện giờ thân thể tốt không?”

“Tốt!” Quý Du Nhiên cười nói, “Gần đây tiểu Sơn cứ luôn nhắc tới đệ trước mặt ta, nói sao đệ không tới tìm đệ ấy cùng nhau đi học rồi.” Hơn nữa còn có Quý Du Sâm nhân vật phản diện luôn tồn tại bên cạnh làm nền, liên càng lộ vẻ thất Hoàng tử nho nhã lễ độ, cử chỉ rộng lượng.

“Tuổi hần không còn nhỏ, Hoàng thượng đang suy tính phong Vương cho hần với xây phủ ngoài cung, cho nên tạm thời không ra được.” Dịch phi vội nói, nụ cười trên mặt êm ái mà thỏa mãn, “Chờ qua khoảng thời gian này, các người đã có thể dễ dàng lui tới.”

“Đúng vậy! Hơn nữa, tuổi thất Hoàng tử không nhỏ, cũng nên đính hôn rồi.” Quý Du Nhiên cười trêu nói, quả nhiên nhìn thấy gò má của thất Hoàng tử đỏ lên.

Dịch phi cười khê: “Biết rõ da mặt hần mỏng, người còn trêu chọc hần!”

Quý Du Nhiên lại cười nói: “huynh đệ ruột mà, cười cười nói nói mới lộ rõ về thân thiết đúng không?”

Địch phi lắc đầu: “Thôi đi. Hiện giờ mọi người khó khăn lắm mới có thể tụ họp một chút. Ta thấy khí trời không tệ, chúng ta ra ngoài đi dạo đi! Tệ gì trò chuyện.”

“Được.” Quý Du Nhiên cười nói, nàng cầu còn không được! Kể từ sau khi mang thai, Thái y liền ngày ngày bắt mạch cho nàng, vẫn nói nền tảng của nàng không tốt, bên trong hư gì đó, kê ra một đống thuốc bổ không nói, còn nói nàng không được lộn xộn. Bên chỗ Thái hậu càng hận không thể đưa nàng vào cung, mỗi lần qua đều bố trí ôn hòa cho nàng thật tốt, nhiều thêm vài bước đường cũng không cho nàng đi.

Hiện giờ, khó khăn lắm nàng mới tìm được cơ hội giãn gân giãn cốt.

Chỗ đi tới tự nhiên cũng trong suy nghĩ của nàng, một đoàn người chậm rãi đi tới Ngự hoa viên.

Thời gian đã vào hè, thời tiết càng ngày càng nóng lên.

Chắc hẳn không tới nửa tháng nữa, phần lớn bộ phận lại sẽ dời tới Ly Sơn nghỉ hè.

Trong Ngự hoa viên bóng xanh vây quanh, hoa cỏ xanh um. Trên đỉnh đầu có nhánh cây lá cây che bớt ánh mặt trời, cũng không thấy nóng như thế nào. Trong suốt quá trình, mọi người vừa nói vừa cười, tâm tình hết sức vui vẻ.

Đi qua rừng mai, mọi người đi tới bên hồ sen. Thời gian đã vào hè, nhưng bởi vì đế đô phía bắc, lá sen trong hồ đã lan ra, hoa sen cũng lộ ra đỉnh nhọn. Chỉ có điều, chỉ sợ các nàng không đợi được đến lúc hoa sen nở đã đến Ly Sơn rồi.

Còn nhớ rõ, năm ngoái vào lúc này, Ninh Vương phi vẫn còn ở đây. Họ còn ước hẹn, chờ khi hoa mẫu đơn tàn, hoa sen nở rộ, nàng ta sẽ mời nàng đến Ninh Vương phủ ngắm hoa sen. Chỉ chớp mắt, một năm trôi qua, Ninh Vương phủ sớm tồn tại trên danh nghĩa, hồ sen kia chỉ sợ cũng khô héo đi?

Ninh Vương phi...

Trước mắt không khỏi hiện lên một nữ tử khẽ nhăn mày cười nhẹ, lòng Quý Du Nhiên thắt chặt: Nếu như nàng ta nhận mệnh sớm một chút, mỗi ngày sống tốt qua ngày không phải cũng rất tốt sao? Chỉ tiếc, nàng ta không phải người như vậy. Đòi trước trong lòng nàng ta còn tồn tại oán hận với tình cảnh của mình, đòi này càng thêm dùng chiêu hiểm, lại đền thêm tính mạng của người một nhà. Chỉ có điều suy nghĩ một chút cũng đúng, nàng ta có xuất thân tốt, tướng mạo đẹp, tài học tốt, từ nhỏ được người ta vây quanh như trăng được sao vây quanh mà lớn lên, tự nhiên cho rằng tốt nhất khắp thiên hạ cũng thuộc về mình. Nhưng quay đầu lại, nàng ta một quý nữ cao cao tại thượng, lại bị gả cho một người bệnh không lên nổi giường, vị trí mình nhìn lên nhiều năm cũng bị một người không bằng mình chiếm đoạt rồi. Đòi lại là nàng, nàng cũng không phục.

Haizzz!

Thở dài một tiếng, vẫn không nên suy nghĩ nhiều.

Ánh mắt quay về, nhìn tầng tầng lớp lớp lá sen xanh nhạt trước mắt, trông mắt Quý Du Nhiên đột nhiên khẽ híp lại – là nàng nhìn lầm rồi sao? Vì sao nàng cảm giác có một bóng đen như lóe lên rồi mất ở phía trước?

“Tham kiến Hoàng thượng!”

Ý nghĩ trong lòng còn chưa được chứng thực, ống tay áo của nàng đột nhiên bị người kéo xuống. Địch phi nhỏ giọng hô lên bên tai. Quý Du Nhiên vội vàng khom người xuống hành lễ, khóe mắt liếc qua vạt áo thêu hình rồng tinh xảo xuất hiện ở phía trước cách đó không xa.

“Miễn lễ, bình thân.”

Giọng nói trầm thấp của Hoàng đế truyền đến, mọi người rớt rít tạ lễ đứng dậy. Quý Du Nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt cũng đối diện với Hoàng đế, không khỏi sửng sốt một chút: Mới một tháng không gặp, hình như ông ta đã già đi mười tuổi. Mái tóc điểm bạc không ít, trên trán cũng xuất hiện không ít nếp nhăn. Thân thể vốn khỏe mạnh thẳng tắp cũng trở nên khẽ còng một chút, ban đầu long bào trên người mặc vừa người, giờ cũng có vẻ rộng rãi một chút.

Nhìn thấy Quý Du Nhiên, Hoàng đế cũng sửng sốt một chút, vội vàng dời ánh mắt đi chỗ khác.

“Không ngờ, Địch phi hôm nay cũng rảnh rỗi như thế, dắt lão thất tới Ngự hoa viên tản bộ.” Ánh mắt chuyển tới trên người Địch phi, Hoàng đế vui vẻ nói.

Chỉ có điều, Quý Du Nhiên phát hiện nụ cười của ông ta hơi cứng nhắc, nhưng ánh mắt nhìn Địch phi lại chân thành tha thiết.

Địch phi mỉm cười cúi mắt: “Chẳng qua chỉ là ý tưởng đột phát, không nghĩ tới Hoàng thượng đã ở đây. Sớm biết như thế, thần thiếp không dám lố mắng.”

“Không sao, đã đến đây rồi, cùng nhau đi dạo một chút cũng được.” Hoàng đế cười nói, ý bảo Địch phi tới gần mình.

Địch phi ngẩng đầu lên, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch –

“Hoàng thượng cẩn thận!”

Chỉ nghe vèo một tiếng, chính là tiếng mũi tên phá vỡ không khí, mục tiêu không phải là ai khác, chính là Hoàng đế đứng đối diện bọn họ!

Quý Du Nhiên còn chưa kịp phản ứng, liền thấy một bóng dáng trắng kiêu chui ra từ bên cạnh nàng, ba chân bốn cẳng chạy đến trước mặt Hoàng đế, một phát đè bả vai của ông ta ấn ông ta xuống đất. Vào giờ phút này, tên đến, nguy hiểm tránh được chỗ đòi mạng, lại vừa đứng đâm vào trên bả vai người cứu người. Mà người cứu người đó...

Quý Du Nhiên tròn tròn cặp mắt –

Thất Hoàng tử!

Từ từ quay đầu lại, phát hiện hắn đã sớm ném cây gậy sang một bên, mà người của hắn cũng đang ở cách đây hai mươi mét. Mà trong trí nhớ, bản lĩnh dũng mãnh cường tráng đó, vốn có sự khác biệt rất lớn với thất Hoàng tử thường ngày đi khắp khếnh!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Chương 17.1: Địch phi ra tay

“Kha nhi!”

Bên tai nghe được một tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế, Địch phi đã sớm bỏ nhào qua, một tay ôm chặt lấy thất Hoàng tử.

Thất Hoàng tử đã sớm đau đến trán đỏ đầy mồ hôi, huyết sắc trên mặt mất hết, lại vẫn nhìn về phía Hoàng đế nằm trên đất: “Phụ hoàng, ngài không sao chứ?”

“Trẫm không có việc gì.” Hoàng đế lúng ta lúng túng nói.

Khi ánh mắt liếc về phía bả vai hắn chảy ra máu tươi, ánh mắt ông ta chợt tối sầm lại, “Người đâu! Mau mời Thái y! Đưa thất Hoàng tử về tẩm cung của trẫm! Còn nữa, bắt tên thích khách kia!”

Ngay từ lúc bắt đầu phát sinh sự việc, thị vệ chung quanh đã lao nhanh qua bên kia, càng thêm nhiều Ngự lâm quân nghe tin tức từ đằng xa chạy tới. Rất nhanh, hai gã ăn vận kiêu thái giám bị đưa đến tẩm cung của Hoàng đế.

“Là người?” Nhìn thấy một người trong số đó, sắc mặt Hoàng đế âm trầm xuống.

Quý Du Nhiên cũng chau mày, trong lòng cảm thấy được một chút khác thường.

Một người quỳ xuống đã sớm xụi lơ trên đất, ý vị dập đầu kêu to tha mạng. Mà đối thành một người khác, hắn tỏ vẻ âm trầm, trông mắt sâu không thấy đáy nhìn chòng chọc Quý Du Nhiên hồi lâu, sau đó lại quay đến trên người Hoàng đế: “Khởi bẩm phụ hoàng, chính là nhi thần.”

“Người!” Hoàng đế nắm chặt quả đấm, cắn răng nghiêng lợi quát khế, “Phượng Dục Hiền, người thật to gan, lại dám hành thích trẫm!”

“Dù sao nhi thần sẽ bị ngài phế bỏ, nếu không liều lĩnh đánh cuộc, quay đầu lại cũng chỉ có thể luân lạc đến kết cục thảm đạm.” Thái tử ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tuấn tú lại mang theo âm trầm tràn đầy vẻ khinh thường.

Hoàng đế mãnh liệt thở dốc, đập mấy quyền nặng nề bên cạnh giường: “Nghịch tử! Nghịch tử! Trẫm muốn phế ngươi, là do phẩm hạnh của ngươi không đoan chính! Ngươi cho dù thật sự giết trẫm, ngươi cũng không làm được Hoàng đế!”

“Có lẽ vậy!” Thái tử cười khế, ánh mắt lại chuyển qua người Quý Du Nhiên.

Trong cặp mắt âm trầm kia thế nhưng lại mang theo vẻ không rõ xưa nay chưa từng thấy, “Ngay từ lúc bắt đầu hành động nhi thần cũng đã nghĩ tới kết cục xấu nhất. Chỉ tiếc, nhi thần định tính toán nếu chuyện này không thành, thì bắn một mũi tên nữa, dù sao cũng phải dẫn nàng đi. Ai ngờ...” Hắn cảm hận quay đầu trừng mắt về phía tẩm bình phong, “Lại bị tên què này làm hư chuyện tốt!”

“Lớn mật!” Hoàng đế cũng đỏ mặt lên vì tức, “Hắn là thất đệ của ngươi, mới vừa rồi càng thêm cứu tính mạng của trẫm, ngươi chính là đối xử như vậy với huynh đệ trong nhà?”

“Đối xử như thế nào, hiện giờ có liên quan gì? Nhi thần thua, nhi thần nhận tội là được.” Rốt cuộc hạ thấp đỉnh đầu cao quý của hắn xuống, giọng Thái tử nhàn nhạt nói thế.

“Ngươi... Ngươi...”

Hoàng đế bị thái độ bình nứt không sợ bề của hắn làm cho tức giận đến cả người đều run, “Được! Ngươi đã không để ý đến máu mủ thân tình, vậy trẫm thành toàn cho ngươi! Người đâu!” d1en d4nl 3q21y d0n

“Hoàng thượng!”

“Phẩm hạnh Thái tử không đoan chính, khi trước đùa giỡn ái thiếp của Thái tử nước Phong Lịch, hiện giờ mưu toan hành thích trẫm, đúng là tội ác tày trời. Hiện hủy bỏ tư cách Hoàng tộc, cách chức làm thứ dân, ban thưởng một ly rượu độc!”

“Không! Hoàng thượng xin nghĩ lại!” Vừa dứt lời, một bóng dáng gầy yếu chạy vào, phịch một tiếng quỵ xuống đất.

Chính là Hoàng hậu nương nương bị giam cầm

Mặt Hoàng đế xanh mét: “Việc đã đến nước này, Hoàng hậu còn muốn xin tha cho hắn?”

“Thái tử mưu toan hành thích Hoàng thượng, thần thiếp không dám nhiều lời nói tốt cho hắn. Chỉ có điều, kính xin Hoàng thượng nể tình phu thê với thần thiếp, thần thiếp hầu hạ ngài nhiều năm, tha cho hắn một con đường sống đi!” Hoàng hậu lớn tiếng nói, cúi đầu bịch bịch bịch đập đầu không ngừng.

“Mẫu hậu, thôi đi.” Thái tử lại lời bà, “Ngay từ lúc bắt đầu hành động, nhi thần đã ngờ tới sẽ có kết cục bây giờ. Nói thật, phụ hoàng không cho người ta loạn còn đánh chết nhi thần, nhi thần đã rất thỏa mãn rồi.”

“Hiển nhi!” Hoàng hậu lệ rơi đầy mặt, lại vẫn tiếp tục đập đầu, “Hoàng thượng, van cầu ngài có lòng từ bi, tha cho Thái tử lần này! Thần thiếp... Thần thiếp nguyện nhường ra vị trí Hoàng hậu, chỉ cần ngài bỏ qua cho Thái tử! Cho hắn một trạch viện, chính là cả đời không được ra ngoài, thần thiếp cũng không dị nghị!”

“Hoàng hậu đây là cò kè mặc cả với trẫm?” Hoàng đế lạnh lùng nói.

Hoàng hậu run lên: “Thần thiếp không dám.”

“Nếu không dám, quyết định này trẫm đã ra, không thể sửa đổi!”

“Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng!” Lúc này, sau tấm bình phong, Địch phi đột nhiên chạy ra, cũng quỵ xuống bên cạnh Hoàng hậu, “Dù sao Thái tử cũng từng là Thái tử một nước, cũng hỗ trợ ngài làm không ít chuyện. Bây giờ mặc dù nhất thời xúc động làm ra chuyện sai lầm, nhưng cũng không gây ra sai lầm lớn. Huyết mạch Hoàng thất chúng ta vốn rất thưa thớt, Hoàng hậu lại chỉ dưỡng dục có hai nhi tử, trước mặt Ninh Vương gia và tiểu thể tử Ninh Vương vừa đi, bây giờ lại đi một Thái tử, còn có thể có mấy người hầu hạ dưới gối Hoàng thượng? Thần thiếp bất tài, cũng biết bản thân Kha nhi chú ý tới huynh đệ tỷ muội, không đành lòng nhìn thấy huynh trưởng gặp kiếp nạn này, kính xin Hoàng thượng rộng lòng, ít nhất lưu lại một mạng cho Thái tử, chính là thường xuyên ngắm nghĩ, biết trên đời còn có một nhi tử, trong lòng cũng sẽ được an ủi rất nhiều.”

“Haizz!” Nghe vậy, sắc mặt Hoàng đế hòa hoãn rất nhiều. Ông tự mình tiến lên đỡ Địch phi dậy, “Ái phi, mẫu tử các nàng chính là quá lương thiện. Những năm này, bọn họ mấy lần bắt nạt các nàng, bây giờ các nàng lại còn nói chuyện vì bọn họ, trẫm rõ là...”

“Không sao. Chỉ cần hậu cung của Hoàng thượng yên ổn, ngài có thể chuyên tâm thống trị quốc gia, thần thiếp nhịn một chút cũng đáng.” Địch phi cúi đầu nói.

Hoàng đế lại không nhịn được mà thờ dài thờ ngắn một hồi, “Quả nhiên vẫn là ái phi đau lòng trẫm.”

“Hoàng thượng!” Nghe vậy, Hoàng hậu ngẩng đầu lên, trên khắp khuôn mặt tinh xảo là nước mắt. Ở trong các phi tần hậu cung, bà đi theo Hoàng đế lâu nhất, lao tâm lao lực cho ông ta, đã hao hết hơn hai mươi năm tâm huyết, bây giờ lại bị ông ta khiển trách như thế, còn nghe ông ta tán dương tiểu nữ nhân mỗi ngày không hề làm gì, chỉ biết khóc lóc! Bà sao nhịn được!

Nghe được bà ta kêu gọi, Hoàng đế lạnh lùng quay đầu lại: “Hoàng hậu, ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Hoàng hậu hơi khựng lại, trong nháy mắt nói không ra lời.

Thái tử đột nhiên cười lạnh, “Mẫu hậu, nghe được chưa? Nhi thần đã sớm nói với ngài: Bớt lo chuyện của người, làm xong chuyện của chính mình cho tốt. Ngài lại không nghe, chuyện hậu cung phải vững vàng nắm chặt trong tay không nói, ngay cả chuyện của phụ hoàng và nhi thần cũng phải chặn ngang một cước. Hiện giờ như thế nào? Không chỉ có nhi thần chán ghét mà vứt bỏ ngài, ngay cả phụ hoàng, ông ấy cũng sớm chán ghét mà vứt bỏ ngài!”

Thân thể Hoàng hậu lập tức căng thẳng, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

Hoàng đế trầm mặt: “Thái tử, ngươi dám bất kính với mẫu hậu ngươi?”

“Bởi vì bà ta tự chủ trương, hại cả đời nhi thần, nhi thần làm sao có thể kính được?” Thái tử cười lạnh, “Ngay từ một năm trước, nhi thần đã muốn giết bà ta!”

“Không!” Lời vừa nói ra, thân thể Hoàng hậu lại run lên, sau khi bật ra một tiếng kêu khê, nhanh chóng ngã xuống đất.

Hoàng đế cũng không thể tin trọn to mắt: “Ngươi...”

Việc đã đến nước này, Thái tử liền đứng lên, cầm đao nhả ngược lên thật cao: “Không sai! Nhi thần đã sớm chán ghét bà ta! Bà ta luôn miệng vì tốt cho nhi thần, lại ép buộc nhi thần buông tha cho nữ tử mình yêu thích, cưới một Thái tử phi thô bỉ. Lại bởi vì nhi tử quyền uy không quên người trong lòng, lại hạ quyết tâm muốn giết nàng. Nhi thần không nghĩ tới, bà ta thể mà lại chửi lấy chửi để nhi thần! Bậc mẫu hậu này, cần bà ta để làm gì?”

“Không! Thái tử, con... Bỏ cung vì tốt cho con!” Trên mặt không chút sắc máu, mặt Hoàng hậu tràn đầy nước mắt, giọng cực kỳ nghẹn ngào.

Khóe miệng Thái tử nhếch lên: “Chỉ tiếc, mẫu hậu có ý tốt, nhi thần không lĩnh được tấm lòng.” Nói xong, hắn lại quay đầu nhìn về phía Hoàng đế, trong mắt tràn đầy vẻ giống như không cam lòng, “Còn có phụ hoàng ngài! Nếu ban đầu biết được nhi thần và Du Nhiên là phúc chi vi hôn, vì sao sau đó khi mẫu hậu mạnh mẽ sửa lập Thái tử phi cho nhi thần, ngài cũng không ngăn cản từ bên trong? Bây giờ nhi thần muốn quay về tốt đẹp với nàng, ngài còn không giúp nhi thần, lại lớn tiếng mắng nhi thần vô lễ si, nhi thần vô lễ si chỗ nào? Nàng vốn là của nhi thần!” Sau đó lại tròn mắt nhìn về phía Quý Du Nhiên, hai ánh mắt như hai ánh lửa gắt gao nhìn chăm chăm vào bụng còn bằng phẳng của nàng, ngón trở thon dài đột nhiên chìa ra –

“Còn ngươi nữa! Nhớ ngày đó, là ai tâm đầu ý hợp với ta, không điểm nào không thông suốt? Nhưng quay đầu lại, lòng của ta vẫn như cũ, ngươi lại cứ hướng về thẳng ngóc kia, ngươi còn mang thai hài tử của hắn! Quý Du Nhiên, ngươi điên rồi hay u mê, lại vứt bỏ ta không để ý mà muốn hắn? Ngươi sẽ phải hối hận!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Chương 17.2: Địch phi ra tay

“Ngươi cần rồi - phút!”

Bởi vì lời nói của hắn, Hoàng đế đỏ bừng cả mặt, thân thể run rẩy như lá rụng trong gió thu. Khó khăn lắm mới đứng lên được, ông vừa lên tiếng, lại cảm thấy trong cổ họng có thứ gì đó ngại ngái, một ngụm máu tươi phun ra.

“Hoàng thượng!” Địch phi thấy thế, vội vàng hét lên nâng đỡ ông ta, “Người đâu! Người mau tới đây! Thái y!”

Bên trong căn phòng nhỏ hẹp lập tức hoảng loạn lên, ánh mắt mỗi người đều nhìn chăm chăm vào Hoàng đế học máu hôn mê, Thái y phía trong cũng chạy đến hai người. Mà đang ở trong lúc rối ren như vậy, Thái tử nhìn xung quanh một chút, lặng lẽ đi tới bên cạnh Quý Du Nhiên.

Đi tới phía sau nàng, trong mắt hắn dần hiện lên ngọn lửa yêu hận lẫn lộn, một tay nâng bình hoa lớn trắng men, liền muốn đập xuống đầu nàng.

“Ái phi cẩn thận!”

Thời khắc máu chốt, vẫn là Phượng Dục Minh phát hiện ra điều không đúng, vội vàng một cước đạp vào bụng hắn.

Choang!

Thái tử lập tức bay ra ngoài, sau lưng đụng phải tủ đứng, bình hoa trong tay cũng rơi xuống đất vỡ thành mảnh vụn.

“Hiên nhi!” Hoàng hậu vừa thấy, vội vàng từ bên cạnh Hoàng đế chạy tới bên cạnh hắn, lại bị Thái tử đẩy ra.

Hoàng hậu liền căm tức nhìn Phượng Dục Minh: “Dật Vương lớn mặt, ngươi lại dám bắt kính với Thái tử! Người đâu!”

“Người đâu, trời Thái tử lại, giải về Đông cung, phái người canh chừng nghiêm ngặt, chờ Hoàng thượng tỉnh lại xử lý sau!” Giọng nói mềm mại lạnh lùng của Địch phi cắt đứt lời bà ta.

Hai nữ nhân nhìn thẳng vào mắt nhau từ xa, vẻ mặt Hoàng hậu căng thẳng, lại phát hiện nữ nhân mảnh mai đó chẳng biết từ khi nào đã kiên cường dẻo dai như vậy? Hơn nữa, ánh mắt của bà ta, sáng ngời như thế, giống như một thanh kiếm sắc bén, chọc thẳng vào trái tim bà, khiến cho cả người bà chột lạnh, đầu óc không cách nào suy nghĩ.

Lời vừa ra khỏi miệng, Địch phi lại nói: “Hôm nay Hoàng hậu bị kinh sợ quá độ, không thể hầu hạ Hoàng thượng. Người đâu, đưa Hoàng hậu tới chỗ Thái hậu, xin Thái hậu chăm sóc.” Liền để cho Thái hậu canh chừng bà ta không cho bà ta chạy loạn.

Hoàng hậu vẫn sững sờ, cho đến khi cùng nhi tử bị trời hai tay ra khỏi tầm cung Hoàng đế mới phản ứng kịp.

Giải quyết xong đôi mâu thuẫn, Địch phi đi nhanh tới bên cạnh Quý Du Nhiên: “Dật Vương phi, ngươi không sao chứ?”

Quý Du Nhiên lắc đầu, ánh mắt nhìn bà tay hết sức thâm thúy.

Địch phi lại hồn nhiên không phát hiện, vội vàng vỗ tay nài: “Hiện giờ ở trong này rất hỗn loạn, người và Dật Vương vẫn nên về trước đi, tránh cho đụng phải hài tử trong bụng. Chờ sự tình ổn thỏa, bốn cung sẽ tự phái người đi báo cho người trước, các người lại tiến cung cũng không trễ.”

“Vâng.” Quý Du Nhiên gật đầu, cùng Phụng Dục Minh đi ra ngoài.

“Ái phi.” Phụng Dục Minh vội vàng cầm tay của nàng, “Nàng bị dọa sợ sao?”

Quý Du Nhiên lắc đầu, “Ta chỉ đang suy tính một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ta cảm thấy, ta hình như, bị người ta lừa rồi.” Hơn nữa, còn bị lừa thật thê thảm!

--- ----- Ta là đường ranh giới dần dần bị lừa --- -----

Vào buổi tối, trong Hoàng cung truyền đến tin tức: Thất Hoàng tử bị thương không nặng, tên trên đầu vai đã rút ra, chỉ có điều cần tĩnh dưỡng một tháng. Hoàng đế lại bởi vì bệnh nặng chưa khỏi hẳn, hôm nay lại tức giận, hỏa khí bên trong quá vượng, bị thương đến căn bản, đến buổi tối lại phun vài búng máu, sợ rằng không chống đỡ được quá lâu.

Sau khi biết được tin tức này, ông ta lập tức hạ chiếu phế truất Thái tử, đồng thời cũng giam cầm Thái tử trong Ninh Vương phủ ở ngoài cung, phái ra hai trăm tinh binh trông chừng, cả đời không được ra ngoài một bước. Hoàng hậu nghe tin tức, người cũng gần như sụp đổ, sau khi cầu khẩn gặp mặt Hoàng đế không có kết quả, bắt đầu tĩnh tâm lễ Phật, không trông chừng chuyện bên ngoài.

Khi chút tin tức này truyền vào trong tai, trong lòng Quý Du Nhiên càng ngày càng lạnh, buổi tối cũng ngủ không ngon.

Sáng sớm ngày hôm sau, nàng liền cùng Phụng Dục Minh chạy vào Hoàng cung, thăm Hoàng đế và thất Hoàng tử.

Bởi vì chuyện bất ngờ xảy ra, hơn nữa Hoàng đế cũng hết sức yêu thích thất Hoàng tử, liền sai người giữ hẩn ở tẩm cung của mình, tiện cho Địch phi chăm sóc cả hai người bọn họ. Quý Du Nhiên cũng chỉ cần đi đến một chỗ.

Chỉ có điều, khi đi vào trong tẩm cung của Hoàng đế, nàng phát hiện bên trong trống không, trừ mấy người giữ cửa, đi vào trong vài bước, nàng cũng không thấy một thái giám cung nữ. Chỉ có điều, chân trước vừa mới bước vào bậc cửa, nàng liền nghe được một tiếng nức nở thật thấp. Càng đi vào trong, âm thanh càng rõ ràng. Như oán như than, như khóc như kể, yếu ớt nghẹn ngào, cảm giác hết sức thê lương, gần như cũng gọi lên chuyện đau lòng ở sâu trong đáy lòng nàng.

Không cần phải nói, người khóc là Địch phi.

Trao đổi một ánh mắt với Phụng Dục Minh, Quý Du Nhiên chậm rãi bước vào, cách binh phong nhìn thấy Địch phi quỳ gối trước long sàng, thân thể gầy yếu khẽ run, hai tay nắm khăn, bà vai run lên, đáng về hết sức đau lòng.

Mà ở bên cạnh bà, thất Hoàng tử mặc đồ ngủ, cũng thẳng tắp quỳ gối bên cạnh bà, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú giăng đầy nước mắt, mặc dù không nói chuyện, nhưng cũng có thể nhìn ra được đau thương từ sắc mặt của hẩn.

Trên long sàng, Hoàng đế tỏ vẻ đau lòng, đôi tay nắm thật chặt chần, trong mắt còn lóe ra điểm tức giận.

“Hoàng thượng, thần thiếp không phải cố ý giấu giếm ngài!” Đầu nhỏ cúi xuống, giọng Địch phi nghẹn ngào vang lên, “Nhớ ngày đó, thần thiếp sinh hạ Kha nhi không lâu, hẩn nhiều lần ngã bệnh, không phải phát sốt chính là đau bụng. Trong lòng thần thiếp có nghi hoặc, liền bí mật quan sát, mới phát hiện cung nữ thái giám hầu hạ Kha nhi lại dám thừa dịp hẩn ngủ len lén xốc chăn mền của hẩn! Bà vú của hẩn cũng thường ăn đồ đồ ăn tương khắc, sau đó mới đến cho Kha nhi bú sữa. Thần thiếp không muốn để chuyện nhỏ như vậy làm phiền Hoàng thượng, liền dụng tâm che chở Kha nhi, khó khăn lắm chờ hẩn lớn lên, ai ngờ những người đó tệ hại hơn, không phải thừa dịp khi hẩn chơi đẩy hẩn một cái thì chính là âm thầm dẫn hẩn đến bờ hồ. Từ nhỏ thân thể Kha nhi đã không tốt, không phải ngã bị thương đó chính là sinh bệnh, thật ra không phải do hẩn yếu ớt, mà là... Sau đó trong lòng thần thiếp biết không thể chống cự được bọn họ, chỉ đành phải âm thầm thương nghị với Kha nhi để cho hẩn ngã ngựa giả bộ gãy chân. Cũng chính vì vậy, những người hại hẩn kia mới dần dần dừng tay, tính mạng Kha nhi của thần thiếp mới có thể bảo toàn. Nhưng mà, chuyện cho tới bây giờ, đâm lao phải theo lao, thần thiếp vì Kha nhi, cũng vì tính mạng của thần thiếp, không thể không khiến cho hẩn luôn giả bộ què chân, cho đến bây giờ. Nếu không phải vì Hoàng thượng ngài, thần thiếp vốn định để cho hẩn giả bộ què cả đời đấy!”

“Hoàng thượng, thần thiếp không phải cố ý giấu giếm. Thật sự là... Ngài cũng biết, trước khi Kha nhi ngã ngựa, hẩn sinh bao nhiêu bệnh đã uống bao nhiêu thuốc. Nhưng chờ sau khi hẩn ngã ngựa, thân thể hẩn tốt rồi! Hơn nữa, ngài giấu lại, trong hai mươi mấy năm này, tần phi trong cung có thai không ít, nhưng có thể thuận lợi sinh hạ Hoàng tử không tới ba bốn phần mười. Mà coi như Hoàng tử Hoàng nữ bình an sinh ra, lại cũng đều bị tam tai bát nạn *. Xa không nói, nói tới Dật Vương đi, hẩn cũng ngày ngày sinh bệnh, cuối cùng sốt cao một trận cháy hổng đầu óc, sau này thân thể lớn tốt. Còn có Bình Cố, Lệ tần vất vả sinh hạ ra nàng, lại rơi xuống bệnh căn, không lâu đã đi rồi. Còn có rất nhiều phi tử trong hậu cung, bọn họ đều là... Hoàng thượng, thần thiếp cũng thật sự bất đắc dĩ, thần thiếp thật sự hành động bất đắc dĩ!”

(*) tam tai bát nạn: so sánh với tiểu hài tử từ nhỏ nhiều bệnh. Cũng hình dung thường gặp bất hạnh

“Phụ hoàng, xin ngài không cần trách cứ mẫu phi! Mẫu phi cũng vì tốt cho nhi thần, nếu ngài muốn phạt, liền phạt nhi thần đi! Chân chính lừa gạt ngài là

nhi thần!” Đợi bà vừa dứt lời, thất Hoàng tử đã vội vàng dập đầu kêu to.

Chỉ có điều, theo động tác của hắn, vết thương trên bả vai hắn lại rỉ máu, nhiễm ướt cả áo ngủ trắng nõn.

Hoàng đế vội nói: “Tiểu thất mau mau dừng tay! Thân con bị trọng thương, trước điều dưỡng cho tốt mới đúng.”

“Kính xin phụ hoàng tha thứ cho mẫu phi!” Thất Hoàng tử liền ngẩng đầu lên nói.

Hoàng đế lập tức gạt đầu: “Hai người cũng vì bất đắc dĩ, trăm hiểu, tự nhiên sẽ không trách cứ hai người.”

“Đa tạ Hoàng thượng (phụ hoàng)!” Lời vừa nói ra, Dịch phi và thất Hoàng tử vui mừng quá đỗi, liên tục không ngừng gật đầu nói cảm tạ.

Trông mặt Hoàng đế u ám, đôi tay gắt gao siết chặt góc chăn, “Chỉ có điều Hoàng hậu đáng hận! Trăm vốn tưởng rằng nàng ta một lòng xử lý chuyện hậu cung vì trẫm, dưỡng dục nhi tôn vì trẫm, ai ngờ nàng ta lại... Có bao nhiêu hải nhi vô tội của trẫm chết dưới tay nàng ta! Nữ nhân này, thật sự quá ghê tởm! Trẫm sẽ không bỏ qua cho nàng ta... Khụ khụ khụ!”

“Hoàng thượng!” Dịch phi vội vàng đứng lên xoa ngực cho ông ta, “Chuyện này nói không chừng không phải do Hoàng hậu gây nên? Dù sao tần phi hậu cung đông đảo, vì tranh thủ tình cảm thủ đoạn gì mà không làm ra được?”

“Khụ khụ khụ, trừ nàng ta ra, còn có thể là ai? Từ nàng đến tất cả tần phi bên dưới từng có thai, tất cả đều bị giết hại, nếu không phải Hoàng hậu, còn ai có bản lĩnh này?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Chương 17.3: Dịch phi ra tay

“Hoàng thượng, ngài trước đừng nóng giận, dưỡng bệnh quan trọng hơn.”

“Đúng vậy phụ hoàng, ngài uống thuốc trước đi! Chờ dưỡng thân thể tốt rồi, tất cả chuyện khác lại nói không muộn.”

“Thật sự sẽ không bỏ qua cho nàng ta, khụ khụ khụ, Hoàng hậu, trẫm sẽ không bỏ qua cho nàng ta... Khụ khụ khụ...”

Ho kịch liệt, một chén thuốc rót vào, Hoàng đế nằm lại trên giường mơ mơ màng màng ngủ.

Lúc này Dịch phi mới đứng dậy, chậm rãi bước ra ngoài bình phong, “Các người đã tới.

Giọng nói cực kỳ bình thản, giống như bọn họ đã sớm nên ở chỗ này.

Quý Du Nhiên cắn chặt môi dưới: “Dịch phi nương nương, ta có mấy câu muốn hỏi ngài.”

“Không thành vấn đề. Chỉ có điều, làm phiền Dật Vương phi chờ một chút trước.” Dịch phi gật đầu, đi ra bên ngoài gọi mấy tên cung nữ thái giám tới trông chừng Hoàng đế, lại để cho Thái y bồi thuốc cho thất Hoàng tử, cũng dặn dò thất Hoàng tử canh chừng Hoàng đế, rồi gật đầu một cái với Quý Du Nhiên, “Đi thôi! Chúng ta đi thăm cung của bốn cung nói chuyện.”

“Được.” Quý Du Nhiên gật đầu.

Chờ vào thăm cung của Dịch phi, Dịch phi lập tức vẫy lui người hầu, bản thân thì cầm một chiếc khăn lên chấm vệt nước mắt nơi khóe mắt: “Dật Vương phi có gì nghi vấn, cứ hỏi đi!”

“Ngài lợi dụng chúng ta.” Quý Du Nhiên nhìn bà ta, trong mắt tràn đầy ý lạnh.

Dịch phi nghe vậy sùng sốt, “Không phải chúng ta hỗ trợ lẫn nhau, lợi dụng lẫn nhau sao?”

“Không, ngài lừa chúng ta.” Quý Du Nhiên trầm giọng nói, “Hỗ trợ lẫn nhau, cũng nên xây dựng trên nền tảng thẳng thắn với nhau. Nhưng mà, hôm nay xem ra, ngài giấu giếm chúng ta rất nhiều chuyện.”

“Có sao?” Dịch phi chớp mắt mấy cái, tỏ vẻ không hiểu.

Không thể không nói, nữ nhân này thật sự là cao thủ diễn trò, khó trách bà ta có thể lừa gạt Hoàng hậu mười mấy năm. Mà nhi tử của bà ta... Cũng được chân truyền của bà ta. Nếu không, sao hắn có thể diễn vai một người quê đến xuất thần nhập hóa? Thế mà cũng lừa gạt được ánh mắt bén nhọn trứ danh của tiểu Sơn!

Hồi tưởng lại tối hôm qua, khi Quý Du Nhiên gọi tiểu Sơn tới hỏi hần và thất Hoàng tử sống chung mấy ngày có phát hiện có gì bất thường không, tiểu Sơn lại lắc đầu, hết sức khẳng định nói cho nàng biết: Thất Hoàng tử, hần chính là một người què thủ thiệt, không có vấn đề! Nhưng trên thực tế...

Khỏe miệng Quý Du Nhiên khẽ nhếch: “Địch phi nương nương, chuyện cho tới bây giờ, ngài cần gì phải giả bộ vô tội trước mặt ta? Mặc dù ta không thông minh như ngài, cũng không biết diễn như ngài, nhưng chúng ta hợp tác lâu như vậy, dù sao ta cũng biết chút cá tính của ngài. Liền nói ví dụ như, chân của thất Hoàng đệ có vấn đề. Ban đầu ta đã hỏi ngài hần có cứu chữa được không, có thể mời Thái y kiểm tra được không, nhưng ngài một mực chắc chắn đôi này hần cứ như vậy. Hiện giờ ta mới biết, ngài cố ý để cho hần như thế, chính là vì một ngày này, để cho hần nhất minh kinh nhân *, có đúng không?”

(*) nhất minh kinh nhân: Chỉ người bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm ra thì có thành tích khiến người ta kinh ngạc.

Địch phi sững sờ, khuôn mặt xinh đẹp trầm xuống: “Dật Vương phi, ngài đang nói cái gì? Bọn cung sớm nói rõ ràng với Hoàng thượng, bọn cung làm như thế, cũng vì bảo toàn tính mạng cho Kha nhi, vốn không vì những chuyện gì khác. Ngày hôm qua cũng vì sự tình khẩn cấp, Kha nhi mới có thể bại lộ thân phận. Nếu không, bọn cung thật sự tính toán để cho hần cả đời như thế.”

“Địch phi nương nương!” Quý Du Nhiên đột nhiên đứng dậy, “Nếu như ngài vẫn không chịu nói thật, vậy chúng ta thật sự không còn gì để nói. Hiện giờ mục đích của ngài đã đạt tới rồi, vậy thì cứ thế đi, chúng ta liền từ biệt, cả đời không qua lại với nhau!”

“Dật Vương phi!” Thấy nàng thật sự định cất bước ra ngoài, Địch phi nhất thời biết được nàng nghiêm túc. Nhất thời trong lòng cuống lên, vội vàng chạy tới kéo nàng, “Bọn cung sai rồi, bọn cung không dối gạt ngài nữa. Đúng, ngài nói không sai, bọn cung khiến Kha nhi cố ý giấu giếm, một là vì che chở tính mạng cho hần, hai chính là vì ngày này.”

Nữ nhân này, cho tới bây giờ nói chuyện chỉ nói một nửa. Lúc này Quý Du Nhiên mới quay lại ngồi xuống: “Như vậy, hiện giờ ngài có thừa nhận đã lừa gạt lợi dụng chúng ta không?”

Địch phi cúi đầu: “Thừa nhận.”

Quý Du Nhiên cười lạnh.

Địch phi lại vội vàng ngừng đầu lên nói: “Nhưng mà, bọn cung thấy phu thê các ngài là nhân tài đáng giá để bồi dưỡng đào tạo. Hơn nữa, một khi xong chuyện, bọn cung sẽ đáp tạ các ngài từ tể, tuyệt đối không vong ân phụ nghĩa!”

“Cho nên nói, nương nương ngài vốn định sau khi chuyện thành công rồi mới nói thật ra hay sao?”

Địch phi gật đầu.

Quý Du Nhiên nhắm mắt lại: “Địch phi nương nương, ngài quả nhiên thông minh!”

“Không, Dật Vương phi, không đơn giản giống như ngài thôi.”

Đúng vậy, không đơn giản, nhưng không sánh được với bà ấy vừa mới bắt đầu đã nắm đại cục, dẫn nàng dần dần u mê tiến vào, liền để nàng ngây ngốc làm việc cho bà ta, cho đến khi đi vào chỗ sâu, nàng mới đột nhiên phát hiện không đúng, lại sớm không thể rút người ra được rồi.

Khẽ thở dài, Quý Du Nhiên mở mắt ra: “Cho nên nói, ngay từ đầu mục đích của các ngài chính là cái ghế kia, đúng không?”

Nếu tầng cửa sổ dọa người kia đã bị chọc thủng, Địch phi liền thoải mái gật đầu: “Không sai!”

Quả nhiên. Quý Du Nhiên che ngực đang nhảy loạn thành thịch: “Lật đổ Hoàng hậu, phế truất Thái tử, cũng là mục tiêu phấn đấu cho tới nay của các ngài, thật sao?”

“Đúng.”

“Như vậy hiện tại, chúc mừng các ngài, mục đích của các ngài sẽ lập tức đạt tới.”

“Bọn cung biết. Chỉ có điều, lúc này mới chỉ là thắng lợi của một giai đoạn. Chờ sau khi đôi mẩu tử kia xuống đài, chuyện cần làm của bọn cung và Kha nhi mới chính thức bắt đầu.” Địch phi trầm giọng xuống, trông mắt trong trẻo luôn chứa đầy nước mắt lúc này sạch sẽ trong suốt đến đáng sợ, “Mà hiện nay, bọn cung cần nhất chính là trợ giúp của phu thê các ngài.” dfienddn lieqiudoon

“Trợ giúp thuyết phục Thái hậu?” Quý Du Nhiên cười hỏi.

Địch phi khẳng định gật đầu.

“Nếu như ta không làm?” Quý Du Nhiên lạnh lùng nói.

Địch phi cũng tỏ vẻ khẳng định, “Hiện giờ, ngài đã không có đường lui.”

Quý Du Nhiên ngẩn ra, Địch phi lại đứng lên, chủ động dâng một tách trà thơm lên cho nàng: “Dật Vương phi, ngài là người thông minh. Ngài sớm nên ngờ tới, nếu bọn cung chủ động tìm ngài hợp tác, vậy đã chắc chắn không chỉ bảo toàn tính mạng cho Kha nhi. Hơn nữa, chuyện chúng ta làm sau

này, từng bước từng bước, ngươì cũng đều thấy rõ. Chúng ta đã sa chân vào vũng bùn, trừ phi rút ra những chướng ngại vật ngăn cản trước mặt ta và ngươì, nếu không cuộc đời này của chúng ta đều không yên ổn được. Chướng ngại vật trước mặt ta và ngươì đã lao đảo sắp ngã, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, đẩy ngã bọn họ không phải là vấn đề. Mà chờ sau khi những ngươì đó rớt đài, chúng ta càng thêm đồng tâm, nắm tay cùng tiến, mới có thể khiến cho đường đi càng rộng mở, càng ổn định.”

Đúng vậy! Ngay từ lúc bắt đầu khi bà ta tới tìm nàng, nàng cũng biết nữ nhân này không đơn giản. Nếu bà ta không đơn giản, vậy mục đích cuối cùng của bà ta cũng không đơn giản vậy. Nhưng mà, nàng lại từ trong đáy lòng mình không để cho mình suy nghĩ nhiều, đi một bước tính một bước là được. Thật ra thì, lại nói, không phải ban đầu nàng cũng giấu giếm bà ta như vậy sao? Nàng cũng mượn lực của bà ta, từng bước một bày bày rập rập cho Quý Thúc và Trương thị, đẩy bọn họ vào vực sâu.

Hít sâu một hơi, Quý Du Nhiên nhận lấy tách trà: “Ta biết rõ.”

Địch phi cười: “Bồn cung sớm biết, ngươì là một hải từ một chút đã hiểu rõ ràng.”

“Chỉ có điều, ta còn có một vấn đề.”

“Cứ nói.”

“Về Thái tử tại sao từ trong Đông cung chạy ra ngoài, trên tay còn nhiều thêm một cây nỏ, biết chắc hành tung của Hoàng thượng và ta, chuyện này, có liên quan đến ngài sao?”

Địch phi cười khẽ, “Ngươi đã có đáp án trong lòng, vậy tại sao còn tới hỏi bồn cung? Theo đáy lòng ngươi là được.”

Quý Du Nhiên chợt giật tái mặt, “Địch phi nương nương, nếu mọi người hỗ trợ hợp tác, ngài lại vô thanh vô tức lấy ta làm chuyện vô nghĩa, đây có phải rất không đủ thành ý không?”

“Không phải cuối cùng bồn cung để Kha nhi đi đỡ tên rồi sao?” Địch phi cười nói.

Quý Du Nhiên lạnh lùng nhìn bà ta — đó cũng là một khâu trong kế hoạch của ngươi.

“Cho dù như thế nào, trong chuyện này, là ngài thiếu ta đây, ta muốn ngài đáp ứng một chuyện.”

“Cái gì?”

“Đưa Thái tử phi trong lãnh cung để bên cạnh Thái tử đi!”

“Hả? Ý của ngươi là?”

“Địch phi nương nương, ngài là người thông minh. Ý tứ của ta là gì, khẳng định ngài hiểu được.”

“Ừ, bồn cung biết. Chuyện nhỏ này, bồn cung khẳng định làm được giúp ngươi.” Địch phi nói xong, đột nhiên đến gần bên tai nàng, “Vốn định dùng một chuyện khác tới bồi thường cho ngươi. Chỉ có điều, ngươi đã nói ra chuyện này, bồn cung liền tặng thêm đền bù cho ngươi là được: Về bệnh năm đó của Vương gia nhà ngươi, ngươi đi hỏi người ban đầu bên cạnh Trần phi một chút đi! Sẽ có người cho ngươi một câu trả lời chắc chắn.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Chương 18.1: Tất cả đều kết thúc

Vội vàng chạy về Dật Vương phủ, Quý Du Nhiên lập tức để cho người kêu Bình công công và Lý ma ma tới.

“Vương phi, chuyện gì gấp gấp như vậy? Hoàng thượng hần...” Chạy tới trước mặt Quý Du Nhiên, Bình công công liền vội vàng hỏi.

Quý Du Nhiên giật tái mặt, ánh mắt lạnh lẽo dò xét một hồi trên mặt hai lão nhân, chậm rãi mở miệng: “Bình công công, Lý ma ma, ta chỉ muốn hỏi hai người một câu. Năm đó, bệnh của Vương gia có liên quan đến đường kim Hoàng hậu, thật sao?”

Hai người lập tức run lên.

“Vương phi, sự tình đã qua nhiều năm như vậy, ngài còn nhắc lại chuyện xưa, có ý gì đây?”

“Thật sao?” Quý Du Nhiên cười khẽ, “Nhưng mà, hôm nay ở trong Hoàng cung, Địch phi ở trước mặt Hoàng thượng nói cho Hoàng thượng biết thất Hoàng tử giả bộ nhiều năm như vậy, chính là vì tránh né Hoàng hậu hãm hại. Thậm chí, trong cung nhiều cung phi sinh hạ tiểu Hoàng tử như vậy hoặc chết non hoặc bệnh tật, cũng liên quan đến Hoàng hậu. Vậy các ngươi suy nghĩ một chút, năm đó Vương gia bệnh nặng một trận, có thể cũng do bà ta

âm thầm ra tay không?”

Vừa nói chuyện, ánh mắt của nàng nhẹ nhàng đảo qua, “Đúng rồi, ban đầu khi Vương gia ngã bệnh là ai phục vụ bên cạnh Vương gia? Là ai sắc thuốc mớm thuốc cho Vương gia? Thậm chí, ta còn nghe nói, năm đó bên cạnh Trần phi có người có giao tình rất sâu với cung nữ bên cạnh Hoàng hậu, thiếu chút nữa cùng nhau kết nhóm cùng -”

Bịch bịch bịch!

Tiếng đập đầu liên tiếp vang lên, Bình công công quỹ xuống kêu to: “Vương phi xin bớt giận, lão nô nói ra là được!”

Quả nhiên là lão! Quý Du Nhiên âm thầm nắm chặt quả đấm: “Nói ra cái gì?”

“Năm đó, lão nô đúng là người của Hoàng hậu nương nương, cũng có giao hảo với Thu Nguyệt bên cạnh Hoàng hậu nương nương. Bởi vì bà ấy, lão nô cam tâm tình nguyện để Hoàng hậu nương nương sai khiến, vụng trộm tạo ra không ít chuyện ngại vật cho Trần phi nương nương còn có Vương gia.”

“Còn gì nữa không?” Quý Du Nhiên bắt đầu lo lắng, “Làm hại Vương gia ngã bệnh, để cho hắn biến thành như bây giờ, có phải cũng do người không?”

“Không phải!” Bình công công vội vàng lắc đầu.

Quý Du Nhiên hừ lạnh: “Người cho rằng ta có tin hay không?”

Bình công công vội vàng ngừng đầu, trên khuôn mặt già nua vương đầy nước mắt: “Lão nô không dám lừa Vương phi, những câu lão nô nói đều là thật, tuyệt đối không nửa câu giả dối!”

“Thật sao? Vậy ngược lại người nói một chút xem, rốt cuộc là ai hại Vương gia thành ra như vậy?”

“Cái đó, là...”

“Nói!”

“Là Trần phi nương nương!”

Cái gì!? Quý Du Nhiên thoáng chốc ngây ngẩn cả người, “Người lặp lại lần nữa?”

Bình công công cúi thấp xuống: “Năm đó, bỏ thuốc cho Vương gia, không phải là lão nô, là Trần phi nương nương. Hơn nữa, thuốc kia không phải hạ trong thuốc của Vương gia, mà ở trong bánh ngọt do Trần phi nương nương tự tay làm cho Vương gia.”

Trong đầu Quý Du Nhiên chợt trống rỗng.

Làm sao có thể? Hừm dữ còn không ăn thịt con, Trần phi một nữ tử làm mẫu thân, sao lại ác độc ra tay như vậy với nhi tử ruột của mình?

“Hồi bẩm Vương phi, ban đầu Trần phi nương nương cũng là bất đắc dĩ. Vốn trước khi Trần phi mang thai, Hoàng hậu nương nương đã sinh hạ Ninh Vương, Thái hậu mới sai người ngừng rót canh tránh thai cho các tần phi, vì vậy Trần phi có thai. Nhưng mà, ai ngờ Ninh Vương sinh ra đã kém cỏi, đến ba tuổi còn không nói chuyện, Hoàng hậu nương nương biết chuyện không ổn, may mà lại sinh ra Thái tử. Nhưng mà, lúc ấy Ninh Vương nằm trên giường bệnh không dậy nổi, Thái tử còn tám bé, cổ tình Vương gia chúng ta do Trần phi nương nương sinh hạ lại khỏe mạnh hoạt bát, người gặp người thích, ngay cả Thái hậu nương nương và Hoàng thượng cũng yêu thích không buông tay. Hai phía đối lập, Hoàng hậu nương nương rất bất mãn với Trần phi nương nương, Trần phi nương nương biết, nhưng cũng không dám nói thêm gì, chỉ có thể yên lặng nhìn Hoàng hậu nương nương ức hiếp. Chỉ có điều, theo Vương gia càng ngày càng lớn, Thái hậu thậm chí mang tới bên người nuôi dạy, chuyện này chân chính xúc động tới sát tâm của Hoàng hậu nương nương. Trần phi nương nương tự biết xuất thân của mình thấp hèn, không bảo vệ được Vương gia, rồi lại không đành lòng nhìn Vương gia liên tiếp gặp thủ đoạn hiểm độc, bà cũng không có biện pháp nào, mới độc ác với Vương gia...” Ý nghĩ trong lòng bất tri bất giác bật thốt lên, Bình công công nghe được, liền vội vàng giải thích.

Là thế này sao? Tim Quý Du Nhiên chợt co rút lại, “Người nói là thật?”

“Thiên chân vạn xác! Lão nô không dám lừa Vương phi!”

Đúng rồi, còn nhớ rõ ban đầu, Phụng Dục Minh cũng đã nói, Trần phi thích làm bánh ngọt cho hắn ăn, cũng vừa nhìn hắn ăn bà vừa khóc. Chắc hẳn cũng vì nguyên nhân này?

Thân là một mẫu thân, vì bảo toàn tính mạng của hài tử, lại không thể không độc ngu hắn, đây là một chuyện đau lòng như thế nào? Chính là, Trần phi à Trần phi, bà cuối cùng không thông minh bằng Dịch phi. Dịch phi còn có thể khiến thất Hoàng tử giả bộ bị tàn phế, Trần phi lại chân chính hạ thủ với nhi tử của mình.

“Ái phi.” Phụng Dục Minh bên cạnh đột nhiên kéo kéo nàng, Quý Du Nhiên xoay đầu lại, nhìn tròn mắt sáng trong quá đổi của hắn, hốc mắt đột nhiên rất chua xót.

“Ái phi nàng làm sao vậy? Không khóc không khóc, ai bắt nạt nàng, nàng nói cho bản Vương, bản Vương dạy dỗ kẻ đó giúp nàng!” Hai tay vụng về lau nước mắt trên mặt nàng, càng lau càng nhiều, lau thế nào cũng không xong. Phụng Dục Minh nóng nảy, “Bình công công, sao người lại bắt nạt ái phi?”

Không cho phép người bắt nạt nàng?”

Bình công công vội vàng phủ phục xuống, bốp bốp đánh mình hai bàn tay, “Lão nô biết, Vương phi ngài hận lão nô, lão nô sao lại không hận mình? Nhớ năm đó, Trần phi đối xử với lão nô không tệ, lão nô lại lấy oán báo ân, là lão nô không có lương tâm, lão nô cũng hối tiếc không kịp. Lão nô vốn định lấy cái chết tạ tội, nhưng Trần phi nương nương đau thương quá độ bỏ mình, bên cạnh Vương gia chỉ có lão nô và Lý ma ma. Tất cả những người khác đều bị Hoàng hậu nương nương sai khiến đi, lão nô không đành lòng nhìn Vương gia một lần nữa rơi vào trong tay Hoàng hậu nương nương, mới tham sống sợ chết, vẫn ở lại bên cạnh Vương gia chăm sóc Vương gia. Hiện giờ, Vương gia đã lớn lên, cũng cưới ngài, sẽ lập tức sinh mấy hài tử của mình, lão nô hài lòng, đi xuống cửu tuyền cũng có thể giao phó lại với Trần phi nương nương. Ngài cứ việc yên tâm, lão nô tuyệt đối sẽ không lưu luyến hậu thế nữa. Trong vòng ba ngày, lão nô nhất định cho ngài một công đạo!”

Nói xong, lại bịch bịch đập đầu ba cái, mới đứng lên, xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra ngoài.

“Từ đây!” Quý Du Nhiên vội vàng quát to một tiếng.

Bình công công thần thờ xoay người, “Vương phi còn có chuyện gì muốn hỏi?”

“Chuyện người làm với Vương gia, Trần phi biết không?”

“Nương nương ngài tâm lòng nhân hậu, mặc dù biết rõ chuyện lão nô bí mật làm, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ dần dần xa cách lão nô mà thôi.”

Cũng chính là bà có biết. Quý Du Nhiên nhắm mắt lại, trước mắt bắt gặp hiện lên khuôn mặt mỹ nhân hoa lê đầm mưa *. Gương mặt đó, có năm sáu phần tương tự Phụng Dục Minh.

(*) Lê hoa đài vũ: Hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi - một trong tứ đại mỹ nhân lịch sử Trung Quốc. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Một lần nữa mở mắt ra, nàng nắm chặt tay Phụng Dục Minh: “Vậy người có biết, Trần phi hạ thuốc gì cho Vương gia không?”

“Lão nô biết.”

“Là cái gì? Người biết thuốc giải là gì không? Chỉ cần người đưa thuốc giải ra, ta sẽ miễn tội cho người!”

Nghe thấy lời ấy, Bình công công nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt từ khóe mắt trượt xuống, “Vô dụng, đã quá muộn.” Lắc đầu, lão nức nở nói.

Nội tâm kích động của Quý Du Nhiên chợt rơi vào vực sâu không đáy, “Người có ý tứ gì?”

“Nhớ năm đó, chờ Vương gia được phong Vương xuất cung, lão nô cũng đi tìm thuốc giải cho Vương gia ăn vào, nhưng mà, Vương gia cứ như vậy những năm này, độc trong người đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, sớm không trừ sạch được. Thái y có giao hảo tốt với lão nô đã từng nói cho lão nô, tình huống bây giờ của Vương gia là bệnh lâu ngày ngấm sâu, không chữa khỏi được, là trị không hết rồi.”

Trời!

Trước mắt lại tối sầm lại, Quý Du Nhiên gần như ngất xỉu đi.

“Ái phi!” Phụng Dục Minh vội vàng ôm lấy nàng, “Nàng làm sao vậy? Ái phi? Người đâu, mau gọi Thái y! Mau gọi Thái y!”

Bên tai vang lên một loạt tiếng bước chân rồi ren.

Chờ Quý Du Nhiên chậm rãi phục hồi tinh thần lại, nàng đã nằm trên giường rồi.

Phụng Dục Minh tỏ vẻ lo lắng ngồi bên mép giường, một Thái y vừa mới bắt mạch xong lui sang bên cạnh: “Khởi bẩm Vương gia, Vương phi bởi vì ưu tư quá nặng, đau lòng quá độ mới có thể như thế. Bây giờ Vương phi có thai, phải tránh quá vui quá buồn, nếu không thai nhi trong bụng sẽ không tốt. Vì thần trước kê mấy đơn thuốc dưỡng thai, kính xin Vương phi vì bào thai trong bụng, giữ vững tâm tình ổn định, đừng để ngoại vật quấy nhiễu.”

“Ừ, biết.” Giọng Quý Du Nhiên lạnh nhạt nói, Thái y vội vàng đi tới phòng ngoài viết đơn thuốc.

“Ái phi!” Chờ Thái y vừa đi, Phụng Dục Minh vội vàng vén chăn lên ôm nàng vào trong ngực, “Nàng hù chết bọn Vương rồi! Bọn Vương cho rằng nàng lại muốn rời bỏ bọn Vương mà đi!”

Một luồng ấm áp tràn lan ra trên cổ, Quý Du Nhiên biết hẳn lại khóc nữa. Chàng ngốc này của nàng!

Cảm xúc đau thương và vui vẻ đan xen trong lòng, Quý Du Nhiên cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Khẽ đẩy hẳn ra, nàng lau khô nước mắt cho hắn: “Đã là người sắp làm phụ thân, còn khóc cái gì?”

“Chỉ cần ái phi nàng không có chuyện gì, có làm phụ thân hay không, bọn Vương không thêm để ý!” Hít hít lỗ mũi, Phụng Dục Minh buồn bực nói.

Quý Du Nhiên nín thở, khẽ cầm bàn tay hắn, “Vương gia.”

“Ái phi?”

“Chàng cảm thấy hiện tại chúng ta sống như thế nào? Chàng hài lòng không?”

“Hài lòng! Có ái phi ở bên cạnh, bản Vương hài lòng mà!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Chương 18.2: Tất cả đều kết thúc

“Như vậy, chàng có từng hận những kẻ gọi chàng là kẻ ngốc không? Chàng muốn một ngày kia không bị bọn họ gọi như vậy không?”

“Trước kia rất đáng ghét. Nhưng mà...” Gãi gãi đầu, Phụng Dục Minh ngây ngốc cười, “Bản Vương thích nghe nàng gọi như vậy.”

Quý Du Nhiên âm áp trong lòng, vội vàng ôm thật chặt lấy hắn, “Đã như vậy, chúng ta liền thuận theo tự nhiên đi! Chàng có ta, ta có chàng, hai chúng ta ở chung một chỗ, vậy là đủ rồi.”

Cái gì mà ánh mắt người ngoài, cái gì mà ngốc với không ngốc, hắn không quan tâm, nàng cũng không quan tâm!

“Ừm! Bản Vương có nàng, vậy là đủ rồi.” Mặc dù nghe không hiểu lời của nàng, Phụng Dục Minh vẫn gật đầu theo, “Ái phi, chỉ cần nàng ở bên cạnh bản Vương, không chết trước mặt bản Vương, bản Vương cũng rất vui vẻ, ngày ngày cũng vui vẻ!”

“Chàng hãy yên tâm đi, ta sẽ không chết trước mặt chàng. Chàng ngốc này, muốn chết khẳng định chàng cũng chết trước!” Quý Du Nhiên nhỏ giọng nói xong, nước mắt không nhịn được lăn từ hốc mắt xuống.

“Ái phi, nàng – umh!”

Không muốn nhiều lời nữa, Quý Du Nhiên ôm lấy hắn, dùng môi của nàng che kín môi hắn.

--- ----- Ta là đường ranh giới thất Hoàng từ lên ngôi --- -----

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý ma ma đi tới phòng Quý Du Nhiên: “Vương phi, Bình công công đi rồi.”

Lòng của Quý Du Nhiên lại nhéo lại, sắc mặt lại hết sức bình thản: “Ta biết rồi, cho người nhập liệm cho lão ấy, tìm một chỗ tốt chôn đi!”

“Vâng.”

Tang sự của một lão nhân gia trong Vương phủ, chẳng qua chỉ nhắc lên chút sóng nhỏ trong Dật Vương phủ mà thôi. Đối với bên ngoài, nhất là Hoàng cung đang không ổn định mà nói, căn bản không hề có một chút ảnh hưởng.

Ngày thứ ba, trong cung truyền đến tin tức: Thái tử phi đã bị diên được đón từ lãnh cung ra ngoài, đưa đến trong phủ bên ngoài cung đã đổi thành Lương Vương phủ nhốt Thái tử đã bị phế, kể cả một đám cơ thiếp của Thái tử bị phế, để cho các nàng tiếp tục hầu hạ Thái tử bị phế. Bởi vì hai nữ tử liên tiếp gặp chuyện không may, Hoàng hậu rất bị đá kích, không quan tâm thế tục hồng trần, tự xin bỏ danh hiệu Hoàng hậu, trước đi cùng Thái hậu niệm kinh lễ Phật, yêu cầu này bị Hoàng đế cự tuyệt. Hoàng hậu liền đóng cửa không ra, đổi áo đơn thuần, ngày ngày ăn chay niệm Phật, không hề gặp bất kỳ ai.

Mà bệnh của Hoàng đế, càng lúc càng nghiêm trọng.

Theo thời gian trôi đi, bụng của Quý Du Nhiên dần lớn lên không ít. Thái hậu vẫn như cũ cách một ngày triệu kiến nàng một lần, thỉnh thoảng cảm thấy việc đời một năm này khó đoán với nàng, vừa tán giương mấy câu về mẫu tử Dịch phi thù hận trước giường không xa không rời Hoàng đế. Mỗi một lần, Quý Du Nhiên đều cười làm lành thuận theo nói vài lời hữu ích cho bọn họ. Thời gian trôi đi, khi nhắc tới hai mẫu tử này thì trên mặt Thái hậu cũng mang theo vẻ thân nhiên, ngay cả khi nói đến thân thể Hoàng đế càng ngày càng đơn bạc cũng không đau thương nữa.

Thời gian thoáng một cái hai tháng trôi qua. Bụng Quý Du Nhiên giống như khí cầu thổi lên càng thổi càng lớn.

Một ngày này, nàng đang ngồi trong xe ngựa tiến về Hoàng cung, đột nhiên nghe được —

Boong, boong, boong.

Tiếng chuông dài xa xa ngân nga trên bầu trời để đô, trầm thấp như thế, tĩnh mịch như thế, khiến cho trong lòng người ta cũng bắt gặp hơi xuống thấp. Đôi tay nắm chặt cửa sổ xe, liền nghe thấy có người bên ngoài lớn tiếng kêu lên

“Hoàng thượng băng hà rồi! Hoàng thượng băng hà rồi!”

Không lâu lắm, tất cả triều thần mặc quan phục lao vào trong Hoàng cung.

Trong ngoài Hoàng cung đã sớm giăng đầy lụa trắng, đưa mắt nhìn lại, hoàn toàn xơ xác tiêu điều.

“Hoàng tử mẫu!” Vội vàng chạy tới tẩm cung Thái hậu, lão nhân gia đã sớm xụi lơ trên đất. Quý Du Nhiên vội vàng chạy tới, cùng Phụng Dục Minh đỡ bà lên.

“Nhanh, đi, đi chỗ Hoàng đế! Nhanh lên một chút mang ai gia đi!”

“Vâng.”

Gần như một đường bước nhanh qua, liền thấy ngoài cửa tẩm cung của Hoàng đế đã sớm có Thái y và triều thần quỳ đầy.

Đi vào trong điện, một đám cung phi Hoàng tử Hoàng nữ chen chúc quỳ đầy đất. Mà ở trước long sàng của Hoàng đế, quỳ chính là hai mẫu tử Dịch phi đã sớm hình dung tiêu tụy.

Dịch phi sớm khóc ngất đi rồi, đôi tay lại vẫn nắm chặt tay Hoàng đế, cung nữ bên cạnh vốn cạy không ra.

Tiếng kêu khóc to bi thương vang vọng trong điện, tràn đầy lỗi tai mỗi người, khiến cho người ta cũng không nhìn được mà hốc mắt ẩm ướt, nước mắt chảy xuống.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, thất Hoàng tử Phụng Dục Kha tài đức nhiều mặt, nhân hiếu có thừa, phụng dưỡng trước giường bệnh của trăm hai tháng, lòng hiếu kia cảm trời đất, trăm quá mức yêu hân. Hiện trăm ốm chết, truyền ngôi cho thất Hoàng tử, để bảo vệ quốc thổ Đại Lương ta, dù sao phải yêu dân như con, mọi việc lấy giang sơn xã tắc làm trọng, khâm thờ!”

Tiếng thái giám the thé vang lên ngoài điện, âm thanh ngân nga vọng vọng trên bầu trời Hoàng cung.

Quý Du Nhiên âm thầm nắm chặt tay Phụng Dục Minh, trong lòng thở dài một hơi: Thành, bọn họ được rồi.

Ngày mùng sáu tháng tư năm Nguyên Phong thứ hai mươi lăm, Nguyên Phong đế chết bệnh, truyền ngôi cho thất Hoàng tử.

Mùng sáu tháng năm năm Kiến Gia Nguyên, tân đế lên ngôi, lấy hiệu Kiến Gia đế.

Trong vòng thời gian ngắn ngủi một tháng, tiên đế bệnh qua đời, tân đế thượng vị, hậu cung tân đế cũng vào ở một Hoàng hậu hai phi tần và hai mươi vị mỹ nhân.

Dịch phi và Hoàng hậu đều được phong hào Thái hậu, Thái hậu trước tôn xưng là Thái Hoàng Thái hậu. Chỉ có điều, bởi vì Tây Hoàng hậu dộc lòng lễ Phật, không hỏi thế sự, được gia phong cũng không có bao nhiêu phản ứng. Thái Hoàng Thái hậu cũng thế.

Nhưng bởi vì tân đế còn tấm bé, không quen thuộc chính vụ, Đông Thái hậu buông rèm chấp chính, cùng Tể tướng tân nhậm cùng phụ chính.

Bốn tháng sau, Quý Du Nhiên sinh một nam anh ở Dật Vương phủ, đây là tân sinh mệnh đầu tiên của Hoàng tộc sau khi tiên đế ra đi. Tân đế rất vui mừng, ban thưởng vô số, cũng tự mình đặt tên cho tiểu Hoàng chất là Duệ.

Chỉ chớp mắt, lại qua một tháng.

Sau tiệc đầy tháng của nhi tử, Quý Du Nhiên và Phụng Dục Minh cùng vào cung bái kiến tân đế Thái hậu.

Tân đế bận rộn, sau khi gặp mặt liền đi Ngự thư phòng. Đông Thái hậu đầy mặt ý cười đón Quý Du Nhiên và trong điện, trong đôi mắt trong trẻo kia không hề thấy chút lệ nào nữa, ngược lại lộ ra vài phần sắc sảo.

Liền tranh thủ ôm hài tử vào trong lòng, nhiệt tình trêu chọc mấy cái, Đông Thái hậu mới nói với nàng: “Sáng nay ai gia vẫn lắm bầm! Duệ nhi đầy tháng các người cũng nên mang hài tử vào cung tới thăm ai gia một chút. Đúng rồi, bên chỗ Thái Hoàng Thái hậu các người đã đi chưa?”

“Chờ gặp Đông Thái hậu, rồi đi ra mắt Thái Hoàng Thái hậu.” Quý Du Nhiên nói.

Khỏe miệng Đông Thái hậu khẽ nhếch, lại trêu chọc tiêu oa nhi, “Đã như vậy, vậy lát nữa người đi đi! Thời gian gần đây Thái Hoàng Thái hậu không được tốt, thấy Duệ nhi nhất định sẽ vui mừng.”

“Thần thiếp biết.” Quý Du Nhiên nói, chợt kéo Phụng Dục Minh quỳ xuống, “Chỉ có điều, trước khi ra mắt Thái Hoàng Thái hậu, thần thiếp và Vương gia có một chuyện muốn nhờ!”

Đông Thái hậu sững sốt, “Chuyện gì?”

“Hiện giờ, thánh thượng lên ngôi, thiên hạ thái bình, xã tắc yên ổn, thần thiếp và Vương gia cảm thấy, đã đến lúc chúng thần nên đi đất phong rồi.”

Chân mày thanh tú của Đông Thái hậu khẽ cau lên, “Dật Vương phi, ngươi đây là có ý gì?”

Quý Du Nhiên cúi đầu, “Xin Thái hậu nương nương ân chuẩn cho phu thê chúng thần tiến về đất phong!”

“Dật Vương phi...”

“Kính xin Thái hậu nương nương ân chuẩn!”

“Được rồi!” Cuối cùng thở dài, Đông Thái hậu nhỏ giọng nói, “Ngươi đã quyết định đi, vậy ai gia liền thuận theo ý của ngươi. Chỉ có điều, cho dù như thế nào, các ngươi cũng phải ở lại để đồ thêm mấy ngày. Duệ nhi còn nhỏ, không tiện bốn ba, thân thể Thái Hoàng Thái hậu càng ngày càng tệ, Dật Vương là tôn tử bà yêu thích nhất, nếu lúc lão nhân gia bà qua đời mà các ngươi không ở bên cạnh, đó chính là các ngươi bất hiếu!”

“Dạ, thần thiếp hiểu.”

“Được rồi, các ngươi lui xuống đi!”

“Vâng.”

Đưa mắt nhìn phu thê bọn họ ôm nhau từ đi xa, chân mày đang nhíu chặt của Đông Thái hậu buông lỏng ra, khóe môi xinh đẹp khẽ nhếch lên, “Quả nhiên là người thông minh.”

“Thái hậu.” Cung nữ bên cạnh dâng lên một tách trà thơm, “Vì sao vào lúc này Dật Vương phi lại muốn đi đất phong? Ở lại để đồ ngày ngộ không phải rất tốt sao?”

“Cũng bởi vì nàng ta là người thông minh, cho nên sẽ không lưu lại để đồ lâu hơn. Ngược lại đi đất phong, cuộc sống của bọn họ mới càng thêm yên ổn.” Đông Thái hậu khẽ mỉm cười, nhấp một ngụm trà rồi mới đề ý niệm vừa mới nổi lên trong lòng xuống.

Một năm sau, Thái Hoàng Thái hậu bệnh qua đời, Hoàng đế cực kỳ bi ai không dứt, cùng Dật Vương quỳ trước linh cửu ba ngày ba đêm.

Sau khi quản bầy bảy bốn mươi chín ngày, Thái Hoàng Thái hậu hạ táng vào đế lăng. Cùng tháng, Dật Vương dâng tấu xin đi đất phong.

Mà vào ngày thứ hai sau khi Dật Vương dâng tấu, Thánh chỉ đến Dật Vương phủ, phong Dật Vương gia Phụng Dục Minh là Hiền Vương, đất phong Giang Nam, cũng ban thưởng năm mươi xe châu báu, lại ban thưởng kim bài miễn chết, còn cho tước vị Hiền Vương tương truyền đời đời, thừa kế đời sau, vĩnh viễn không giáng xuống.

Thánh chỉ vừa ra, kinh động cả quốc gia, tất cả mọi người hô to Thánh thượng nhân ái, quan tâm yêu thương huynh trưởng duy nhất của mình có thừa.

Mà ở trong Dật Vương phủ, tay nâng quyền trục màu vàng sáng, một tay trêu chọc nhĩ từ mới học đi, vừa liếc mắt nhìn nhĩ từ đang liếm mặt nháy mắt ra hiệu Phụng Dục Minh, khóe môi Quý Du Nhiên khẽ nhếch, cúi đầu bật cười.

Bọn họ lui một bước, cao bay xa chạy, nuốt bí mật về đường kim Hoàng đế đoạt vị nát trong bụng. Mà Thánh thượng và Đông Thái hậu cũng bảnh ít đi, cho phép hậu thế của bọn họ không ngừng vinh hoa phú quý, trao đổi ích lợi này, rất có lời.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Chương 18.3: Tất cả đều kết thúc

Địch phi, không, hiện giờ phải gọi là Đông Thái hậu rồi, bà ta quả nhiên là đối tượng hợp tác thông minh.

Chỉ tiếc, hợp tác của bọn họ đến đây chấm dứt. Nếu như tiếp tục cùng tồn tại sống chung dưới mái hiên Kinh thành, bọn họ sẽ trở mặt thành thù rồi.

“Vương gia.” Ngoắc ngoắc tay với bên kia, Phụng Dục Minh vội vàng lại gần, “Ái phi, có chuyện gì?”

“Trước khi rời khỏi đế đô, chúng ta đi Quý phủ một chuyến đi!”

“Đi đến đó làm gì?”

“Ta có một vật, lúc trước quên giao cho phụ thân đại nhân.”

“A, được rồi!”

--- ----- Ta là đường ranh giới giải quyết xong tất cả --- -----

Cụu thời Vương, Tạ đường điền yển, phi nhập tâm thường bách tính gia *.

Lời thơ này, dùng ở Quý Tướng phủ ban đầu, Quý phủ bây giờ hoàn toàn không quá.

Nghỉ lại ba năm trước đây, Quý Thúc tuổi còn trẻ dễ dàng leo lên chức Tể tướng một nước, hăng hái cỡ nào, tâm chí mạnh mẽ bùng bùng cỡ nào! Trước cửa Tướng phủ người xe ngựa lui tới như dật cửi, cảnh tượng náo nhiệt hào hoa. Chỉ có điều, ba năm trôi qua, nơi này đã sớm đổi thành quang cảnh khác: tường rào sụp đổ, ngôi đồ nát, mấy con mèo hoang chó hoang thoải mái ra ra vào vào trước cửa chính, cũng không ai ngăn cản. Có lúc, suốt cả một ngày, cửa chính này cũng không thấy được nửa bóng người.

“Haizzz -”

Xe ngựa dừng lại trước cửa chính tiêu điều, đuổi chó hoang mèo hoang đi.

Quý Du Nhiên đỡ tay Phụng Dục Minh xuống xe ngựa, cũng bị cảnh tượng nhìn thấy trước mặt dọa sợ hết hồn.

Hai phu thê đất nhi tử, lững thững đi vào hậu viện Quý phủ. Cô hoang tiêu điều lạnh lẽo nhất nhất quét qua trước mắt, nàng dựa vào phương hướng trong trí nhớ tìm được chỗ ở hảo hạng của Quý gia.

Chỉ có điều, còn chưa đến gần, đã nghe được tiếng mắng của nữ nhân chưa ngoa truyền vào tai –

“Ngươi lão đầu đáng chết! Đồ vô dụng! Ngươi hại khổ ta! Ngươi đền thanh xuân cho ta, ngươi đền cả đời cho ta! Lão đầu tử không chết này, sao ngươi không sớm chết đi?”

“A a a, lão thái bà! Lão thái bà!”

Nghe được âm thanh, Duệ nhi nho nhỏ nhảy bật lên, bật mấy chữ số lượng không nhiều lắm ở trong đầu hấn ra.

“Duệ nhi!” Quý Du Nhiên vội vàng che miệng nhi tử, cũng đã không còn kịp rồi.

Một tiểu lão thái thái khô gầy chạy từ trong nhà ra. Nhìn bà ta mặc bộ áo bào cao quý, vàng ngọc trên đầu không ít, nhưng khuôn mặt vuột mướt mà đã sớm khô vàng quắt queo, trang phục trang sức vốn cao quý ung dung hiện giờ mặc trên người bà ta, nói không ra được khó chịu. Một đôi mắt hiện đầy tia máu quét về phía một nhà ba người, ánh mắt của bà ta híp lại, lập tức gào thét đánh về phía bọn họ: “Quý Du Nhiên, ngươi tiểu tiện nhân! Chính là ngươi hại nữ nhi của ta, ta muốn giết chết ngươi!”

Quý Du Nhiên lắc mình tránh qua, khiến cho bà ta chụp hụt.

Mà chờ nhào như chó ăn cứt xong, tiểu Trương thị chột ngẩng đầu lên, lại dùng cả tay chân bò đến dưới chân nàng, ôm lấy bắp đùi nàng, khắp khuôn mặt là nụ cười lấy lòng: “Du Nhiên, Du Nhiên, ngươi tới thăm chúng ta hả? Bây giờ ngươi là hồng nhân trước mặt Hoàng thượng Thái hậu, ngươi có nói chuyện của phụ thân ngươi cho bọn họ không? Khi nào phụ thân ngươi được phục chức? Nha đầu ngoan, mau nói cho mẫu thân! Còn có Du Dung, khi nào thì con bé được trở lại? Ngươi nói đi, Ngươi mau nói đi!”

“Quý Trương thị, ngươi quay trở lại cho ta! Ngươi nói gì với kẻ bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa này?” Bên trong nhà đột nhiên vang lên một tiếng quát to, một bóng dáng gầy gò thoáng hiện trước mắt, một tay túm lấy tiểu Trương thị trên đất lôi qua.

Nhìn thấy hấn, Quý Du Nhiên vội vàng phúc thân: “Phụ thân đại nhân.” Lại đẩy đẩy nhi tử, “Duệ nhi, gọi ông ngoại.”

“Ông ngoại.” Tiểu oa nhi mơ hồ nói.

“Các ngươi đừng gọi ta! Ta sớm không có người nữ nhi này!” Quay đầu đi, Quý Thúc oán hận nói.

Quý Du Nhiên cười khê: “Phụ thân đại nhân ngài yên tâm, thật ra thì ngay từ mười năm trước trong lòng nữ nhi ngài cũng coi như người chết rồi. Chỉ có điều, ngày hôm qua khi thu dọn đồ đạc phát hiện ra một phong thư, là mẫu thân đã qua đời để cho ta giao lại cho ngài khi ngài nghèo túng, bây giờ suy nghĩ một chút, ngài đã nghèo túng rồi, liền tới đưa mấy thứ cho ngài.”

“Thư của mẫu thân ngươi?” Nghe vậy, Quý Thúc tròn to mắt.

Quý Du Nhiên mỉm cười gật đầu, “Đúng vậy!” Rồi lấy một lá thư đã ố vàng từ trong tay áo ra, đổi tay một mực cung kính dâng lên.

Hai tay của Quý Thúc cũng hơi run. Ông định nhận thư, lại cảm thấy cả người mềm nhũn, một chút hơi sức cũng không sử dụng được. Quý Du Nhiên liền giao thư vào tay nhi tử, “Duệ nhi, đi, mang thư cho ông ngoại.”

“Được!” Tiểu oa nhi non nớt nói xong, nện bắp chân ngắn ngủi chạy đến bên người ông ta, đôi tay giơ lên thật cao, “Này, cho ông!”

Lúc này Quý Thúc mới nhận lấy lá thư, nhưng cũng không nhận được quan sát hải tử trắng trẻo mập mạp trước mắt, “Hấn, chính là Duệ nhi sao? Ngoại tôn của ta?”

“Phụ thân đại nhân, ngài vẫn nên tranh thủ đọc thư đi!” Quý Du Nhiên tức giận, dặt nhừ từ giao vào trên tay Phượng Dục Minh, phụ tử lập tức chạy sang bên cạnh chơi đùa người truy ta đuổi.

Sắc mặt Quý Thúc hiện lên vẻ khổ sở, hai tay run run mở lá thư ra. Khi nhìn thấy chữ viết quen thuộc trên lá thư thì lòng của ông bị nhéo đau một trận. Mà khi nhìn từng chữ từng chữ một, sắc mặt của ông dần tái nhợt, trước mắt cũng hiện lên hơi nước. Dần dần, chờ đến khi ông đọc tờ cuối cùng, trên mặt của ông đã sẫm không còn một vết máu, đôi mắt già nua vẫn đục tan rã, giống như cái gì cũng nhìn không tới.

“Ngọc Nương, Ngọc Nương.” Nhỏ giọng kêu cái tên đó, hai tay ông siết chặt lá thư, giống như muốn nắm thật chặt người viết thư vào trong tay.

Quý Du Nhiên thấy thế cười.

“Phụ thân đại nhân, ngài hối hận sao? Tức giận sao? Vốn tưởng rằng ngài lợi dụng bà, hiện giờ mới biết được cả đời ngài đã bị bà lợi dụng, có phải ngài rất hận không? Ha ha, chỉ tiếc, mẫu thân ta đã sớm mất rồi, ngài cho dù hận, cũng chỉ có thể hận bản thân mình, hiện giờ mẫu thân ta đang ở dưới suối vàng mà cười, cười ngài không biết tự lượng sức mình, cười đôi gian phu dâm phụ tự cho là đúng này!”

Thân thể Quý Thúc cứng đờ lại: “Người nói cái gì? Người đều biết?”

“Ca ca đã sớm nói tất cả cho ta biết.” Giọng Quý Du Nhiên lạnh nhạt, “Phụ thân đại nhân, uống công tặc cho bản thân mình là thông minh tuyệt đỉnh, tài trí hơn người, cả đời đùa bỡn người khác trong lòng bàn tay. Nhưng mà, thời niên thiếu, ngài cưới mẫu thân ta, vốn chán ghét thân phận đồ tể của ông ngoại ta, cũng xem thường xuất thân hoa khôi thanh lâu của bà ngoại ta. Nhưng mà, ngài lại coi trọng sự giàu có của nhà ông ngoại, cũng nhớ mãi không quên khuôn mặt xinh đẹp của mẫu thân ta. Ngài cưới mẫu thân ta, lấy được toàn bộ gia sản của nhà ông ngoại ta, hơn nữa bởi vì ông ngoại ủng hộ mà giúp thi đậu tiến sĩ. Ngài từ huyện lệnh thất phẩm làm nên, là mẫu thân ta nâng đỡ bên cạnh, dùng đồ cưới của bà chuẩn bị mở đường vì ngài. Mỗi một lần đến một địa phương, bà đều tìm hiểu tập tục địa phương trước giúp ngài, bà mạnh vì gạo, giao hảo với tất cả quan phu nhân, tiến tới để cho ngài yên tâm hậu phương một lòng lo chiến tích. Ngài yên tâm thoải mái hưởng thụ thành quả mà bà mang đến cho ngài, lại cấm hận bản lĩnh của bà học được từ chỗ bà ngoại đã từng là hoa khôi. Bà sinh một nhi tử cho ngài, ngài rất hài lòng, lại vẫn bất mãn với xuất thân của bà. Ngay cả bà và Hoàng hậu có giao hảo, vì ta và Thái tử định ra hôn ước, ngài vẫn cảm thấy xuất thân của bà là một vết nhơ với con đường làm quan của ngài!”

“Hai người thành hôn mười năm, trừ ngày đầu ngài tỉnh nồng ý mật ra, về sau càng ngày càng lạnh nhạt với bà, bà đều nhìn. Ngài tuyên bố với bên ngoài tôn trọng tạo khang chi thể, không bao giờ nạp thiếp, lại xoay người cầu thả với tiểu Trương thị, còn khiến bà ta lớn bụng! Được, không phải ngài muốn chính là kết hôn với phu nhân có thân phận trong sạch sao? Mẫu thân ta bà nhượng bộ, để cho bà ta tiến dần từng bước, để cho phu thê hai người như tôm tép nhai nhếp nhảy lên bao nhiêu năm. Nhưng quay đầu lại, phụ thân đại nhân, ngài nói, rốt cuộc là ai lợi dụng ai?”

Thân thể Quý Thúc cứng ngắc, sững sờ nhìn nàng không nói.

Quý Du Nhiên liền nói tiếp: “Ha ha, phụ thân đại nhân, ngài là một người thông minh nhất. Nhưng mà, ngài lại quên, ông ngoại ta là đồ tể, bà ngoại ta là hoa khôi, mặc dù thân phận bọn họ hạ tiện, nhưng cũng chính bởi vì thân phận này mà nhìn rõ thiên hạ chúng sinh. Chỉ bằng một chút thủ đoạn này của ngài, còn tưởng rằng có thể lừa gạt được ánh mắt của họ sao? Bọn họ đã sớm nhìn ra tâm tư hiệu quả và ích lợi từ trong mắt ngài, chút tâm tư nhỏ nhỏ kia của ngài vốn không lừa gạt được mắt mẫu thân đã tiếp nhận dạy dỗ của bà ngoại từ nhỏ. Mẫu thân thông minh xinh đẹp, bà thật lòng yêu thích ngài, cũng có một lần muốn coi lời thề của ngài là thật. Nhưng mà, ngài lại phụ lòng bà, một lần nữa tổn thương trái tim bà.”

Nói xong, Quý Du Nhiên ngửa đầu thờ dài một hơi.

“Cũng đúng! Như ngài một học tử bần hàn, tay trái gà không chặt, lại một lòng muốn bò lên trên, vào thời điểm nghèo khổ vất vả nhất, dĩ nhiên nhìn thấy cây thang nhất định sẽ không chịu bỏ qua. Nhưng mà, ngài coi người khác là cây thang, người khác không phải cũng xem ngài như cây thang để bò lên sao? Phụ thân đại nhân ngài giàu tài học, mẫu thân đi theo ngài, cũng coi như có danh phận quan phu nhân. Càng thêm bởi vì ngài, bà có ca ca và ta. Bà dùng tài phú của ông ngoại, cuộc đời của bà, vì ta và ca ca trải một con đường rộng thênh thang. Phụ thân đại nhân, điều này chỉ sợ ngài không nghĩ đến?”

(*) Kim Lăng ngũ đề - Ô Y hạng của Lưu Vũ Tích

Chu Tước kiêu biên đã thảo hoa

Ô Y hạng khẩu tịch dương tà

Cự thời Vương Tạ đường điền yển

Phi nhập tâm thường bách tính gia

Dịch thơ:

Bên cầu Chu Tước, cỏ dại đầy hoa

Trong ngõ Ô Y, mặt trời xế bóng

Chim én nơi lâu đài họ Vương, họ Tạ ngày trước

Nay bay vào những nhà dân chúng bình thường

Bản dịch của Tân Đà:

Bên cầu Chu Tước cỏ hoa

Ô Y đầu ngõ, bóng tà tịch dương

Én xưa nhà Tạ, nhà Vương

Lạc loài đến chốn tầm thường dân gia

Ngõ Ô Y ở bên bờ nam sông Tân Hoài, huyện Giang Ninh (Nam Kinh ngày nay), đời Tấn là nơi ở của những danh gia vọng tộc. Vào thời đó, con cháu những nhà này thường mặc áo đen, từ đó có tên gọi ngõ Ô Y.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sùng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Chương 18.4: Tất cả đều kết thúc

“Ngài cho rằng ngài cho mẫu thân thân phận chính thể đã đủ rồi? Từ nhỏ đến lớn, nhìn ca ca và mẫu thân căm ghét và lạnh nhạt ngài vào trong mắt, ta đã càng thêm thấy được ngài bất trung với mẫu thân từ nhỏ. Vậy mà, mẫu thân ngài chưa bao giờ nói một câu nói xấu ngài ở trước mặt chúng ta, bà chỉ nhiều lần cùng chúng ta nhớ lại đủ loại tốt đẹp mà ngài và bà đã từng trải qua. Chỉ có điều, ký ức của bà càng tốt đẹp, liền càng nổi bật không chịu nổi của ngài ngày hôm nay. Một cách tự nhiên, ta và ca ca đều chán ghét ngài, phi nhổ ngài. Chờ mẫu thân vừa qua đời, ca ca không thể nhịn được nữa rồi nhà trốn đi. Ngài sợ rằng cũng không nghĩ đến chứ? Bản thân mưu toan nóng vội nhiều năm như vậy, cũng nuôi một đứa cháu ngoan cho nhà ông ngoại ta. Ha ha, ca ca vừa rời khỏi cái cửa này liền sửa lại họ nhà ông ngoại, hiện giờ huynh ấy cưới Công chúa nước Phong Lịch, lão đại chỉ nhỏ hơn Duệ nhi hai tháng thôi? Huynh ấy sớm viết thư cho ta rồi, huynh ấy nói, con cháu đời sau của huynh ấy, tất cả đều họ Vân, về sau không có bất cứ liên quan gì đến họ Quý!”

“Ta, vậy thì như thế nào? Ta còn có nhi tử! Không phải ta còn có một nhi tử sao!” Mặt tím tím xanh xanh đỏ đỏ lần lượt thay đổi, Quý Thúc lấp ba lấp bắp nói.

“Đừng vậy, còn có một nhi tử.” Quý Du Nhiên gật đầu, “Nhưng phụ thân đại nhân, một nhi tử khác của ngài cũng đã hơn một năm không gặp mặt ngài rồi, chẳng lẽ ngài cũng không hoài nghi chút nào sao?”

“Ngươi làm gì nó?” Ánh mắt Quý Thúc lập tức lóe lên, vẻ nóng nảy hiện lên trên mặt.

“Phụ thân đại nhân, ngài cứ việc yên tâm, Du Sâm đệ đệ ở trong phủ chúng ta, đệ ấy sống tốt lắm!”

Quý Thúc vội vàng thở phào nhẹ nhõm, Quý Du Nhiên bất ngờ chuyển giọng điệu; “Chỉ có điều!” Thành công phát hiện Quý Thúc lại trừng mắt lên, nàng giao hoát cười một tiếng, “Làm thế nào đây? Phụ thân đại nhân, Du Sâm đệ đệ nói đệ ấy hận ngài, là ngài hại chết mẫu thân của đệ ấy, ngài làm hại đệ ấy không có nhà, đời này đệ ấy không muốn nhìn thấy ngài! Đệ ấy còn nói, đệ ấy cũng muốn đổi lại họ của Thái di nương!”

“Không được! Nó là con ta!” Quý Thúc vội nói.

“Yên tâm đi, nữ nhi đã khuyên giải đệ ấy.”

Quý Thúc lại nhẹ một hơi. Chỉ có điều, mới được một nửa, ông ta lại gắt gao nhìn nàng chăm chăm: “Ngươi lại dọa ta! Còn có chuyện gì, ngươi nói ra tất cho ta!”

“Thật ra thì cũng không có gì, hôm nay ta tới đây chính là vì đưa cho ngài lá thư này, thuận tiện báo cho ngài một chút Du Sâm đệ đệ còn có hai muội muội sống bên cạnh ta rất tốt, mấy tỷ đệ chúng ta chung đụng vô cùng hòa hợp. Chính là lần này cả nhà chúng ta dời đi Giang Nam, bọn họ cũng quyết định đi theo ta, không ở lại bên cạnh phu thê ngài tận hiếu.”

“Các ngươi muốn đi?” Quý Thúc giống như bị giật mình.

Quý Du Nhiên gật đầu, “Đúng vậy, đi Giang Nam, có thể đời này sẽ không trở lại nữa.”

“Vậy nhi tử của ta -”

“Cũng đi cùng chúng ta. Cũng sẽ không trở lại nữa.”

“Không được!” Quý Thúc vội vàng lắc đầu, “Nó là con ta, sao nó có thể đi theo ngươi? Nó là đứa không có lương tâm, nếu như ngươi làm hại nó thì như thế nào?” d1en d4nl 3q21y d0n

“Nếu ta muốn hại chết đệ ấy, ban đầu đã sớm để cho đệ ấy và Thái di nương bị mẫu thân đại nhân đang sống đánh chết rồi, đâu có chuyện dùng nhiều lương thực tới nuôi sống đệ ấy như vậy?” Quý Du Nhiên cười lạnh.

Trông mặt Quý Thúc hơi híp lại, “Ngươi nói là... Là ngươi bán đứng ta!”

“Ha ha, bán đứng? Phụ thân đại nhân, nữ nhi chẳng qua chỉ nói lời nói thật mà thôi. Hôn nữ, nữ nhi ta vì ngài nuôi dưỡng nhi nữ, khổ cực bỏ ra nhiều như vậy, không cần thận bị di nương phát hiện một chút dấu vết, bọn họ theo dõi tìm qua rồi, chuyện này đâu có liên quan gì đến ta? Nếu như ngài thật sự có bản lĩnh, đã sớm nuôi dưỡng bọn họ ở trong phủ, thì đâu sẽ tạo thành kết cục ngày hôm nay? Nói đi nói lại, ngài chết vì sĩ diện, lại không chịu buông tha lợi ích trong tay. Ban đầu ngài chính là vì vậy mà hại chết mẫu thân ta, hiện giờ đưa bản thân mình luân lạc đến tình trạng này. Tất cả đều do ngài tự làm tự chịu! Có liên quan gì đến ta?”

“Ngươi!” Quý Thúc tức giận đến cả người phát run, lại không nói ra được một câu phản bác.

Quý Du Nhiên vẫn cười nhàn nhạt: “Phụ thân đại nhân, ngài đừng nóng giận! Nếu hiện giờ ta làm ngài tức chết, vậy phải làm thế nào cho phải? Nữ nhi ta còn chờ ngài sống thêm mấy chục năm, để cho mẫu thân ta ở dưới đất nhìn cho kỹ ngài sống nghèo túng như thế nào!”

“Ngươi! Liệt nữ!” Chuyện cho tới bây giờ, Quý Thúc muốn tức miệng mắng to, lại không tìm ra được từ ngữ chau chuốt.

Khỏe miệng Quý Du Nhiên kéo nhẹ, “Phụ thân đại nhân, từ nhỏ đến lớn, ngài đều mắng ta như vậy, ngài không thể đổi từ ngữ mới mẻ một chút sao? Nữ nhi ta đều chán nghe rồi!”

“Ngươi... Ngươi...”

“Quý Du Nhiên, ngươi dám hại chết nữ nhi của ta, ta giết chết ngươi!”

“Đừng, ngươi dám làm hại ta luân lạc đến mức này, ta giết chết ngươi!”

Giống như bị tiếng kêu to của tiểu Trương thị đánh thức, Quý Thúc kêu to theo, một đầu đánh về phía nàng.

“Ái phi cẩn thận!” Bên cạnh lập tức có một cơn gió lốc cuốn qua, Quý Du Nhiên không nhúc nhích, hai kẻ xông về phía nàng đã lập tức bị giải quyết.

Khỏe môi Quý Du Nhiên hơi nhếch lên: “Phụ thân đại nhân, mẫu thân đại nhân, hai người tuổi rất cao rồi, tội gì vẫn gây cản trở với nữ nhi mình đây? Hiện giờ ta chính là vẫn còn một bản khoản duy nhất với hai người.”

“Ngươi...” Bị Phụng Dục Minh nặng nề đánh ngã trên mặt đất, tay Quý Thúc giờ lên, không biết nên nói cái gì.

Quý Du Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu.

“Haizzz! Phụ thân đại nhân, mẫu thân đại nhân, các người sao phải khổ sở như vậy chứ? Các người cho rằng giết chết ta rồi có thể tiêu mất hận trong lòng các người? Hay ta chết đi rồi tất cả những thứ các người bỏ lỡ có thể trở lại? Có phải hai người đang nằm mơ đến choáng váng?”

Quý Thúc sững sờ, tiểu Trương thị cũng ngây ngẩn cả người.

Quý Du Nhiên không để lại dấu vết lui ra sau hai bước, vén làn váy lắc lắc, tiếp tục nói liên tục: “Hôn nữ, phụ thân đại nhân, mẫu thân đại nhân, chẳng lẽ các người đã quên? Hiện giờ thân phận của nữ nhi ta rất không bình thường. Vương gia nhà ta và đương kim Thánh thượng có quan hệ cực tốt, nữ nhi ta rất được Đông Thái hậu yêu thích. Hôn nữ, Tể tướng nước Phong Lịch láng giềng là huynh trưởng cùng một mẹ với ta. Sự tồn tại của ta, chính là ràng buộc lớn nhất vì quan hệ tốt đẹp ổn định giữa thiên triều Đại Lương và nước Phong Lịch. Chứ đừng nói chỉ tới nữ nhi bảo bối của các người điên điên khùng khùng, vẫn cùng Thái tử bị phế và một đám tân phi của Thái tử bị phế nuôi dưỡng cùng nhau. Nếu như không phải nể tình ta, ngài cho rằng người trong Lương Vương phủ sẽ cho nàng ta một chén cơm ăn? Bọn họ sớm đòi chết cũng không ai để ý tới một nữ nhân điên rồi! Còn có phụ thân đại nhân, ngài biết, huynh trưởng của ta đã quay lại nhất mạch Vân thị, đời này của ngài cũng chỉ có một nhi tử là Du Sâm đệ đệ rồi. Đệ ấy hận ngài, lại hết sức lệ thuộc vào ta. Mặc dù ta không có nhiều tình cảm với đệ ấy, thậm chí còn có vài phần hận. Nhưng mà, vì hành hạ ngài, ngài yên tâm, ta sẽ đối xử tốt với đệ ấy. Đời này của đệ ấy, ăn mặc chi dùng ta sẽ không bạc đãi đệ ấy, chờ đệ ấy trưởng thành, ta sẽ tìm cho đệ ấy một mối hôn sự môn đăng hộ đối. Về phần hai muội muội Du Lan Du Cúc, ta cũng sẽ chuẩn bị cho bọn họ một phần đồ cưới, để cho các nàng phong quang gả đi.”

Nói xong, nàng ngừng một chút, “Dĩ nhiên, những thứ này được xây dựng trên cơ sở tâm tình ta tốt đẹp. Nếu như các người khiến cho ta mất hứng...”

Cười nhạt, cũng không nói gì, lại khiến cho sắc mặt phu thê Quý Thúc thay đổi.

“Hiện giờ, phụ thân đại nhân, mẫu thân đại nhân, hai người còn có gì muốn nói không?”

Quý Thúc và tiểu Trương thị ngơ ngác nhìn nàng, một hồi lâu không nói ra lời.

“Vậy thì chắc là không có. Rất tốt.” Quý Du Nhiên gật đầu, “Phụ thân đại nhân, mẫu thân đại nhân, nữ nhi xin bái biệt từ đây, đời này kiếp này không hẹn gặp lại!”

Nói xong, lúc này xoay người, bước nhanh rời đi.

“Không! Du Nhiên!”

Sau lưng, Quý Thúc giống như nhớ ra điều gì, xông về phía bóng lưng của nàng đưa tay ra.

“Mẫu phi mẫu phi!” Tiểu oa nhi vội vàng nện bước chân ngăn ngại chạy đến bên người nàng, ngón tay nhỏ mập mạp cầm ngón tay cái của nàng, đầu nhỏ còn không nhận được xoay về phía sau nhìn.

Quý Du Nhiên đưa tay xoay đầu nhỏ của hắn lại: “Đừng nhìn, đó chính là kẻ điên.”

“Kẻ điên?” Tiểu oa nhi không hiểu.

“Chính là người không quan trọng, về sau rốt cuộc không cần nhìn thấy.”

“Đúng, chính là người điên! Kẻ điên tự làm tự chịu!” Phụng Dục Minh gật đầu theo, dặt tay nhỏ bé bên kia của nhi tử.

“A.”

Tiểu oa nhi cái hiểu cái không gật đầu một cái, quay đầu lại làm mặt quỷ với Quý Thúc biết vậy chẳng làm.

Một nhà ba người, tay nắm tay, đi dưới vầng thái dương đang từ từ dâng lên. Ánh mặt trời nghiêng nghiêng kéo dài thật dài bóng dáng của bọn họ, chiếu trên mảnh đất hoang vu này, lại có vài phần sức sống bùng bùng.

HOÀN TRỌN BỘ

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Chuyên Sủng Của Vương Gia Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.